
Ubhaya Vedanta Granthamala

Sri Bhagavad Gita

with

Tamil Translation named GITARTHAM

(with Tamil Transliteration, and word to word meaning)

by

Abhinava Desika Uttamur

T. Viraraghavacharya

ஸ்ரீ :

உபயவேதாந்த க்ரந்தமாலை
ஸ்ரீ பகவத்கீதையும்

★

(முன்னோர் உரைகளின் பொருள் விளங்க)

அபிநவ தேசிக உத்தமூர்

தி. வீரராகவாசார்யர்

இயற்றிய பதவுரையும் பொழிப்புரையும் மொழிபெயர்ப்பான

கீதார்த்தமும்

விலை]

1972

[ரூ. 20

गीतार्थाः पार्थमोहः स्थिरचिदुपगतिः कर्मयोगोऽस्य धीत्वं
 शैत्रयं योगोऽथ भक्तः तदभिगतिभिदा भक्तिरूपं विभृतिः ।
 ऐशं रूपं च (=दृष्टुं धेतुश्च), पर्वक्रम इह भजनात् प्रागथ क्षेत्रज्ञौ
 त्रैगुण्यं पूरुपोऽयोऽसुरकृति(हति)रिह दुश्श्रद्धता सर्वतारः ॥

Abhinava Desika Uttamur
T. Viraraghavacharya

Sriman Vavajikottai Madabhusi

Dharmikarathnam R. Srinivasan

(Partner, Bharat Skin Corporation, Madias-3) has borne the entire cost of printing the book GITHARTHAM (Rs. 5001/-)

UBHAYA VEDANTA GRANTHAMALA

(Sri U. Ve. Abhinava Desika Uttamur T. VIRARAGHAVACHARYA)

"SIDDHASRAMAM"

25, NATHAMUNI STREET, MADRAS-17

ஸ்ரீ தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகள் எல்லாம் அச்சிடும் முறையில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையுடன் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் அச்சாகும்போது பலர் கோரினர் — உலகமெங்கும் பரவிய ஸ்ரீகீதைக்கு நமது எபித்தாந்தப்படி பாஷ்யகாரரும் தேசிகனும் அருளிய கருத்துக்கள் நன்கு விளங்க தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு மிகவும் அவசியமாகும்; வெளியிட வேணுமென்றவாறு. பாஷ்யத்தையும் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையையும் உள்ளபடி மொழி பெயர்த்து விளக்கினால், அதை ஸம்ஸ்கிருதம் படித்தவர்கள் அந்த க்ரந்தங்களின் அந்வயம் தெளிவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாமல்லது ஸம்ஸ்கிருதப் படிப்பில்லாதார் அதனின்றி தெளிவு பெறமாட்டார் என்று பலகால் அனுபவித்திருப்பதால் முன்னோர்களின் கருத்துக்களை கீதையின் மொழிபெயர்ப்பும் பொழிப்புரையும் இயற்றித் தெளிவிக்கலாமென்று இவ்வாறு செய்து இப்போது அச்சிட்டுளோம். பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்த்ரிகைகளில் பல பிற மதவுரைகளிலுள்ள குறைகளை விளக்கியிருப்பினும் அவற்றை வெளியிட இப்போது நோக்குக் கொள்ளவில்லை. இப்போது வெளியிட்டிருப்பதை நன்கு ஊன்றிப் படித்தால் இதிலுள்ள ரஸமும் சுவைத்தால் வேறு உரைகளைக் காணும்போது அவற்றிலுள்ள குறைகளும் சொல்லாமலே விளங்கும்.

மதத்ரயத்திலும் இசையப் பெற்றதும் மஹாபாரதத்தில் பீஷ்ம பர்வத்தில் அச்சேறியதுமான கீதாபாடத்தை விட்டு வேறுவிதமாக கீதா பாட கல்ப்பனைக்கு முயல்வதும் பாரதத்தில் ப்ரகஷிப்தமான கீதா ச்லோக எண்ணிக்கையை நம்பி அவ்வாறு எங்கே கிடைக்குமென்ற ஆராய்ச்சியும் வீணே என்றும், வியாஸர் கீதையின் ச்லோக எண்ணிக்கையைக் கூறவில்லையென்று ஸ்ரீதேசிகன் அருளியதே சரியானதென்றும், கீதைக்குப் பிறர் பணிக்கும் பொருளைவிட நமது எபித்தாந்தத்தில் ஆள வந்தார் காட்டியபடி யமைந்த பொருளே பாங்கானதென்றும், இவ்வரைகளின்மேல் சிலர் சொல்லும் குற்றங்கள் சாரா என்றும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பூமிகையில் விரிவாகக் கூறியுளோம்.

முதல் அத்தியாயம் 10வது ச்லோகத்தில் இந்த கீதார்த்த புத்தகத்திற்கு அனுபந்தமும் சேர்க்கப்படுமென்று குறித்தோம். ஆனால் இப்போது சேர்க்கவில்லை. அந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் பாஷ்ய காரரின் கருத்தை விளக்கி, வேறு பொருள் அதற்குப் பொருந்தாதென்று விரிவாகக் கூறியுள்ளார். பிறமதங்களிலும் ஏறக்குறைய ஸ்ரீதேசிகனின் கருத்திற்கிணங்கவே பொருள் தெரிகிறபடியால் அந்தச் சர்ச்சை நிறுத்தப்பட்டது. தவிர இந்த ச்லோகத்திற்கு அத்வைதிமுதலானோர் செய்த

உரைகளிலுள்ள குறைகளை யெடுத்துக் கூறுவது சிலருக்கு அவசியமாகத் தோன்றலாம். ஸம்ஸ்கிருதம் கற்காதவர்களுக்கு கீதையிலுள்ள சொற்களினின்று தெளிவிற்குக்கும் விசேஷங்களைக் காட்டி அந்த மதங்களின் நிலைமையை யுணர்த்துவதில் அதிக விரிவாகும். ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம் அச்சிடும்போது பூமிகையிலேயே வடமொழியில் அந்த விசாரம் செய்துள்ளோம். ஆகையால் அனுபந்தம் சேர்க்கப்படவில்லை.

சுருக்கமாக அறிய வேண்டியதாவது:—கீதையில் பகவானுடைய உபதேசமானது போரினின்று விலக முடிவு செய்த விரக்தனான அர்ஜுனனுக்குப் போர் என்ற தர்மத்தை விடலாகாதென்றும் அது ஆத்மாவின் ஷோபமாம் மோக்ஷத்திற்கு அவசியமாகுமென்றும் தெரிவிக்கவேயாம். இதில் ஞானம், கர்ம, பக்தி என்ற மூன்றும் கூறப்பெற்றுள்ளன. பலனைக் கோரி கர்மாவைச் செய்யாமல் எதையும் நிஷ்காமமாக பகவானுக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கர்மோபதேசமாம். தேஹத்தைவிட வேறானது ஆத்மா என்று ஜ்ஞானோபதேசமாம். பகவானிடத்தில் பக்தி வேண்டுமென்கிறது மேலே. இவ்வளவு எல்லோரும் இசைந்ததே. இவற்றில் கர்மாவை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய் என்று கீதாசார்யனான கிருஷ்ணமூர்த்தியான விஷ்ணு அருளிச் செய்திருக்க அதை ஈசுவரார்ப்பணமென்று பொதுவாக்கி பரமசிவனுக்கு—பார்வதீபதிக்கு அர்ப்பணமென்று மாற்றி உலகத்தில் அனுஷ்ட்டானம் செய்வது கீதைப்படி நியாயமாகாது. ஜீவனை தேஹத்தைவிட வேறாக உபதேசிப்பது அவன் தன்னைத் தெரிந்துகொண்டு தனக்கேற்றவாறு மோக்ஷம் பெற பகவானிடம் பக்தி செய்ய வேண்டுமென்றே. ஜீவ ஜ்ஞானமும் பக்திக்கு வேண்டியதாகும். பகவானின் ஞானமின்றி அவனிடம் பக்தி செய்யவலாகாதாகையால் அந்த ஞானமும் அவசியமென்று தெரிந்த விஷயமே. அதையும் கீதை தெரிவிக்கிறது. எனவே பக்தி மோக்ஷத்திற்கு நேராய் முக்கியமான வழி என்றதாம். இங்கே ஜ்ஞானத்தினால் மோக்ஷம், பக்தி அதற்குத் துணை என்பர் அத்வைதிகள். பகவானிடம் பக்தி செய்தால் அவரது அருளால் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் மொன்றென ஜ்ஞானம் பெறலாம்; அதனால் மோக்ஷமென்று அவர்கள் கருத்தாலும். அப்போதும் இந்த பக்தி பகவத்பூனை நமஸ்காரம் போன்ற தேய்வற்ற, உபநிஷத்தில் ஓதப்பெற்ற பலவகையான பக்தி மார்க்கங்கள்லாம். அவை ஸதுகுணோபஸன்னங்கள். அவற்றில் அர்ச்சிராதி மார்கத்தினாலே பரமபதம் சென்று அவனை யனுபவிப்பது வரையிலான பலன்களே ப்ரஹ்மஸூத்திரத்திலும் குறிக்கப்பெற்றன. முக்கியமான அந்த பக்திமார்க்கங்கள் கீதையில் கூறப்படவில்லையென்றால் உபதேசம் பூர்ணமாகாது. 12ஆவது அத்தியாயத்தில் மோக்ஷத்திற்கான அந்த பக்தியைக் கூறுகிறார். அங்கே 'ஏவம் ஸததயுக்தா : என்று தொடங்குவதால் முன் சொன்ன பக்தியும் அவையே' ஆக 'ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப் யத்யே' என்றவிடத்திலும் அவையே கருதப்பெற்றனவாம். ஆதலால் சாதாரண பக்தியைப் பணிப்பது தகாது. அவை இவ்வுலகில் பெற நினைத்த ஜீவப்ரஹ்மமையஜ்ஞானத்திற்குக் காரணமாகா. ஆகையால் பக்திக்கு ஜ்ஞானம் அங்கம் பக்தியால் பரமபதம். அதாவது 'தேஷா மஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸாரஸாகராத்' என்றபடி ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுகை. இந்த ஜ்ஞானம் ஜீவனையுள்ளபடி உணர்தலென்றும் அதன்பிறகே பக்தியென்றும் 18ஆவது அத்தியாயத்தில்

தெளிவாகக் கூறினார். பக்திக்கு உபயோகப்படும்படியான ஜ்ஞான மென்றால் அது—ஜீவன் கீழ்ப்பட்டவன், பகவான் மேம்பட்டவனென்ற ஜ்ஞானந்தானேயாகும். இவ்வாறு ஆராய்ந்தாலே அத்தைவதம் கீதையின் பொருளல்லவென்று தேறும். வேண்டுமவர் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தையும் ஊன்றி கவனிக்கலாம். நிற்க.

போதுமளவில் எழுதவான இப்புத்தகத்திற்கே யாரிடம் அச்சுக்குப் பணம் பெறுவது என்று தெரியாமலே, இதை எழுதத் தனி முயற்சி செய்யப் பின்னே ஸந்தர்ப்பம் நேர்படாதென்று துணிந்து ஸம்ஸ்கிருதம் அச்சாகும் போதே இதை இயற்றி அச்சிட்டுவிட்டோம். ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளத்திற்கு இணங்க ஸ்ரீ பகவான் கண்ணன் இதற்குப் பணத்திற்குத் தானே வழி செய்துவிட்டான். ஸ்ரீமான் R. கண்ணன் மூலமாக ஸ்ரீமான் தார்மிகரத்னம் பெருகவாழ்ந்தான் மாடபூசி R. ஸ்ரீநிவாஸன் என்பவர் (4-A. Halls Road, Kilpauk, Madras-10) இதற்கு முழுவுதவி செய்ய முன்வந்தார் என்பது இத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் உருவப்படத்தினின்று விளங்கும். சிறு வயதினின்றே ஸகலமும்பமாகவே எவ்வளவோ தர்மங்கள் செய்து வருகின்ற, இவரை இனியும் ஸ்ரீதேசிக க்ரந்தங்களை அச்சிட மிக்க உதவியளிக்கப்போகிறாரென்று எமது நம்பிக்கை. இவர் எல்லாச் செல்வத்துடன் இன்புற்று நீரேழி வாழ்க.

திருத்தம்

கீதை 2ஆவது அத்தியாயத்தில் 30ஆவது ச்லோகத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பு விடப்பட்டது. அதை இங்குள்ளவாறு சேர்த்துக் கொள்க :—

தேஹத்தைவிட ஆத்மா வேறாயினும் தேஹத்திலுள்ள ஜாதி நிறம் முதலான தர்மங்கள் ஆத்மாவிற்கு இல்லையாயினும் ஸுகம் துக்கம் ராகம் த்வேஷம் என்ற வேறுபாடுகள் சிலருக்குக் காண்பதுபோல், அழிவுறுகை, அழிவற்றிருக்கை என்ற பேதமும் இருக்கலாகாதோ என்ன, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒருபடிப்பட்டவையே யென்கிறார் :—

See Ref. p. 2

தேஹீ நித்யம் அவத்யோயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத.
தஸ்மாத் ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் சோசிதம் அர்ஹஸி.

ஸர்வஸ்ய — எல்லா ஜீவனுடையவும்
தேஹே — உடலிலிருக்கும்
அயம் — கீழ்க்கூறியவாறான
தேஹீ — ஆத்மத்தத்துவம்
நித்யம் அவத்ய :— எங்கும் கொல்லப்பட
மாட்டாது

தஸ்மாத் — ஆகையால்
ஸர்வாணி பூதாநி — எல்லா ப்ராணிகளையும்
பற்றியும்

த்வம் — நீ
சோசிதம் — அழியுமோ என்று வருந்த
ந அர்ஹஸி — தகாதவனாகிரும்.

BOOKS READY FOR SALE

1.	Sri Bhashya with Sruta Prakasika	50	00
2.	Sri Bhashya with Bhashyārtha Darpana	25	00
3.	Vedānta Dīpa	4	00
4.	Paramartha Bhūṣana	25	00
5.	Vaiśeṣika Darsana with Rasayana	7	00
6.	Tarkasangraha with Sukha Pravesini	1	00
7.	Upayukta Parayana	2	50
8.	Rakshagranthas — by Srimad Vedānta Desika	10	00
9.	Seswara Mimamsa and Mimamsa Paduka with Commentary	10	00
10.	Yadavabhyudaya with Appayya Dikṣita's Commentary and Tamil Translation	40	00
11.	Paduka Sahasra with ,, ,,		
12.	Sankalpa Suryodaya with Sanskrit and Tamil Commentaries	30	00
13.	Subhashita Nivi ,, ,,	15	00
14.	Sri Bhagavad Gita with Sri Ramanuja Bhashya & Sri Desika's Commentary and footnotes	35	00
15.	ஸ்ரீ பகவத்கீதை தமிழ் பெயர்ப்பு—கீதார்த்தம்	20	00

All other Sri Desika's works are being published.

Ubhaya Vedanta Granthamala

25, Nathamuni Street, T. Nagar

Madras - 17

श्रीः
श्रीमद्भगवद्गीताश्लोक-अकारादि
प्रथमपट्टकम्

अकीर्तिं चापि	२ ३४	असंयतात्मना	६ ३६	एवं बुद्धेः परं	३ ४३
अच्छेद्योऽयं	२ २४	असंशयं	६ ३५	एवं ज्ञात्वा	४ १५
अजोऽपि सन्नयः	४ ६	अस्माकं तु	१ ७	एवं युजन्	६ २८
अज्ञश्चाश्रद्	४ ४०	अहो बत	१ ४५	एषातेऽभि	२ ३९
अन्तवन्त इमे	२ १८	आचार्याः	१ ३४	एषा ब्राह्मी	२ ७२
अन्न शूरा	१ ४	आत्मौपम्येन	६ ३२	कच्चित्प्रभय	६ ३८
अथ केन प्रयु	३ ३६	आपूर्यमाण	२ ७०	कथं न ज्ञेयम्	१ ३९
अथ चेत्त्वमिमं	२ ३३	आरुरुक्षो	६ ३	कथं भीष्म	२ ४
अथचैनं नित्य	२ २६	आवृतं ज्ञान	३ ३९	कर्मजंबुद्धि	२ ५१
अथवा योगि	६ ४२	आश्चर्यं	२ २९	कर्मणैव हि	३ २०
अथ व्यवस्थि	१ २०	इन्द्रियस्थे	३ ३४	कर्मणो ह्यपि	४ १७
अधर्माभि	१ ४१	इन्द्रियाणां	२ ६७	कर्मण्यकर्म	४ १८
अनन्तविजयं	१ १६	इन्द्रियाणि परा	३ ४२	कर्मण्येवा	२ ४७
अनाश्रितः	६ १	इन्द्रियाणि मनो	३ ४०	कर्म ब्रह्मो	३ १५
अनाद्धव	३ १४	इमं विवस्व	४ १	कर्मैन्द्रियाणि	३ ६
अग्रे च बह	१ ९	इष्टान् भोगान्	३ १२	काम एव	३ ३७
अपरे निय	४ ३०	इहैवैर्जित	५ १९	कामक्रोध	५ २६
अपर्याप्तं तद्	१ १०	उत्सन्नकुल	१ ४४	कामात्मानः	२ ४३
अपाने जुह्वति	४ २९	उत्सीदेयुरिमे	३ २४	कायेन मन	५ ११
अपिचेदसि	४ ३	उद्धरेदा	६ ५	कार्पण्यदो	२ ७
अयनेषु च	१ ११	एतं मे संशयं	६ ३९	काश्यश्च	१ १७
अयतिश्श्रद्ध	६ ३७	एताञ्च हन्तु	१ ३५	काङ्क्षन्तः	४ १२
अवरं भवतो	४ ४	एवमुक्तो	१ २४	किं कर्म किम्	४ १६
अवाच्यवा	२ ३६	एवमुक्तवार्जुन	१ ४७	कुतस्त्वा	२ २
अविनाशितु	२ १७	एवमुक्त्वा हृषी	२ ९	कुलक्षये प्रण	१ ४०
अव्यक्तादीनि	२ २८	एवं परम्परा	४ २	कृपया पर	१ २८
अव्यक्तोऽयं	२ २५	एवं प्रवर्तित	३ १६	कोषाद्भवति	२ ६३
अशोच्या	२ ११	एवं बहुविधा	४ ३२	कैव्यं मा	२ ३

गतसङ्कल्प	४ २३	तस्य संजन	१ १२	न हि प्रपद्या	२ ८
गाण्डीवं	१ ३०	तानि सर्वाणि	२ ६१	न हि ज्ञानेन	४ ३८
गुरुनहत्वा	२ ५	त्यक्त्वा कर्म	४ २०	नात्यश्नतस्तु	६ १६
चञ्चलं हि	६ ३४	तैगुण्यविषया	२ ४५	नादत्ते कस्य	५ १५
चातुर्कथं	४ १३	दुःखेष्वनु	२ ५६	नासतो विद्यते	२ १६
कर्म कर्म	४ ९	दूरेण ह्वयं	२ ४९	नास्ति बुद्धि	२ ६६
जातस्य हि	२ २७	दृष्टा तु	१ २	निमित्तानि	१ ३१
जितात्मनः	६ ७	दृष्टेर्म स्वजनं	१ २७	नियतं कुरु	३ ८
ज्ञानविज्ञान	६ ८	देवान् भाव	३ ११	निराशीर्य	४ २१
ज्ञानेन तु	५ १६	देही नित्य	२ ३०	निहत्य धर्त	१ ३६
ज्ञेयस्य नित्य	५ ३	देहिनोऽस्मिन्	२ १३	नेहाभिक्रम	२ ४०
ज्याक्सी	३ १	दैवमेवापरे	४ २५	नैनं छिन्दन्ति	२ २३
ज्योतिषा	३ १७	दोषैरेतैः	१ ४३	नैव किञ्चित्क	५ ८
तं तथा रूप	२ १	द्रव्ययज्ञा	४ २८	नैव तस्य कृते	३ १८
तत्तदसङ्कल्प	१ १३	द्रुपदो द्रौपदे	१ १८	परित्राणाय	४ ८
ततः श्रेष्ठे	१ १४	धमेनाव्रियते	३ ३८	पश्येतां पाण्डु	१ ३
तत्त्ववितु	३ २८	धर्मक्षेत्रे कुरु	१ १	पार्थ नैवेह	६ ४०
तत्तत्तुद्धि	६ ४३	धृष्टकेतुधे	१ ५	पाञ्चजन्यं	१ १५
तत्तापस्यत्	१ २६	ध्यायतो	२ ६२	पूर्वाभ्यासेन	६ ४४
तत्तैकाग्र्यं	६ १२	न कर्तृत्वं	५ १४	प्रकृतेः क्रिय	३ २७
तत्तुद्धव	५ १७	न कर्मणा	३ ४	प्रकृतेर्गुण	३ २९
तद्विद्धि प्र	४ ३४	न काङ्क्षे	१ ३२	प्रजहाति	२ ५५
तत्पस्विभ्यो	६ ४६	न चैतद्विद्मः	२ ६	प्रयत्नाद्यत	६ ४५
तत्तुवाच	२ १०	न जायते	२ २०	प्रलपन्विद्यु	५ ९
तं विवाहुः	६ २३	न त्वेवाहं	२ १२	प्रशान्तमनसं	६ २७
तत्तात्त्व	३ ४१	न प्रहृष्येत्	५ २०	प्रशान्तात्मा	६ १४
तत्सादसक्तः	३ १९	न बुद्धिमेवं	३ २६	प्रसादे सर्वदुःखा	२ ६५
तत्सादज्ञान	४ ४२	न मां कर्माणि	४ १४	प्राप्य पुण्यकृतां	६ ४१
तत्सापस्य	२ ६८	न मे पार्था	३ २२	बहूनि मे व्यती	४ ५
तत्साचार्या	१ ३७	न हि कश्चि	३ ५	बन्धुरात्मात्मनः	६ ६

बाह्यस्पर्शेष्व	५ २१	यद्यप्येते न	१ ३८	योऽन्तस्सुखो	५ २४
बुद्धियुक्तो	२ ५०	यं लब्ध्वा	६ २२	यो मां पश्यति	६ ३०
ब्रह्मण्याघाय	५ १०	यं संन्यास	६ २	शोऽयं योग	६ ३३
ब्रह्मर्षिणं ब्रह्म	४ २४	यं हि न व्यथ	२ १५	रागद्वेषवियु	२ ६४
भयाद्रणादु	२ ३५	यस्सर्वज्ञान	२ ५७	लभन्ते ब्रह्म	५ २५
भवान् भीष्म	१ ८	यस्त्वात्म	३ १७	लोकेऽस्मिन्	३ ३
भीष्मद्रोण	१ २५	यस्त्विन्द्रियाणि	३ ७	वासांसि	२ २२
भोक्तारं यज्ञ	५ २९	यस्य सर्वे समा	४ १९	विद्याविनय	५ १८
भोगैश्वर्यप्रसक्ता	२ ४४	यज्ञशिष्टाभृत	४ ३१	विषया विनि	२ ५९
मयि सर्वाणि	३ ३०	यज्ञशिष्टाशि	३ १३	विहाय का	२ ७१
मात्रास्पर्शस्तु	२ १४	यज्ञार्थात्कर्म	३ ९	वीतराग	४ १०
य एनं वेति	२ १९	या निशा	२ ६९	वेदाविना	२ २१
यज्ज्ञात्वा न	४ ३५	यामिमां	२ ४२	व्यवसाया	२ ४१
यततो ह्यपि	२ ६०	यावदेतान्	१ २२	व्यामिश्रैणैव	३ २
यतेन्द्रियमनो	५ २८	यावानर्थ	२ ४६	शक्नोतीहैव	५ २३
यतोयतो	६ २६	युक्तः कर्मफलं	५ १२	शनैश्शनैरुप	६ २५
यत्नोपरमते	६ २०	युक्ताहार	६ १७	शुचौ देशे	६ ११
यत्सांख्यैः	५ ५	युज्जन्नेपे सदा	६ १५	श्रद्धाबालंभते	४ ३९
यथा दीपो	६ १९	युषामन्युश्च	१ ६	श्रुतिविप्रति	२ ५३
यथैघांसि	४ ३७	ये त्वेतदभ्य	३ ३२	श्रेयान्द्रव्य	४ ३३
यदा ते मोह	२ ५२	ये मे मतमिदं	३ ३१	श्रेयान् स्व	३ ३५
यदायदा	४ ७	ये यथा मां	४ ११	श्रोत्रादीनी	४ २६
यदा विनियतं	६ १८	येषामर्थे का	१ ३३	श्वशुरान्सु	१ २७
यदा संहरते	२ ५८	ये हि संस्पर्श	५ २२	स एवायं	४ ३
यदा हि	६ ४	योगयुक्तो	५ ७	सक्ताः कर्म	३ २५
यदि मामप्रती	१ ४६	योगसंन्यस्त	४ ४१	स घोषो	१ १९
यदि ह्ययं न	३ २३	योगस्थः कुरु	२ ४८	सदृशं चेष्टते	३ ३३
यदृच्छया	२ ३२	योगिर्नामपि	६ ४७	समं कायशि	६ १३
यदृच्छालाभ	४ २२	योगी युज्जीत	६ १०	सर्वकर्माणि	५ १३
यद्यदाचरति	३ २१	योत्स्यमानान्	१ २३	सर्वभूतस्थमा	६ २९

सर्वभूतस्थितं	६	३१	अनन्यचेता	८	१४	इच्छाद्वेष	७	२७
सर्वाणीन्द्रि	४	२७	अनन्याश्चि	९	२२	इत्यर्जुनं	११	५०
सह यज्ञैः प्रजा	३	१०	अनपेक्ष-	१३	१६	इदंतु ते	९	१
सीदन्ति मम	१	२९	अनादि	११	१९	इहैकस्यं	११	७
सुखदुःखे समे	२	३८	अनेकबाहू	११	१६	उच्चैश्चव	१०	२७
सुखमात्य	६	२१	अनेकवक्त्र	११	१०	उदाराः	७	१८
सुहृन्मित्रार्थं	६	९	अन्तकालेच	८	५	एतच्छ्रुत्वा	११	३५
संकरो नर	१	४२	अन्तवत्तु	७	२३	एतद्योनीनि	७	६
संकल्पमम	६	२४	अपरेयमित	७	५	एतां विभू	१०	७
संन्यास्तु	५	६	अपिचेत्सु	९	३०	एवमुचवा	११	९
संन्यासः	५	२	अभ्यास	८	८	एवमेतच्च	११	८
संन्यासे कर्म	५	१	अभ्यासे	१३	१०	एवं सतत	१२	१
सारूप्ययोगौ	५	४	अमी सर्वे	११	२६	ओमित्येका	८	१३
स्वितप्रज्ञस्य	२	५४	अमीहि त्वा	११	२१	कथं विद्यामहं	१०	१७
स्पृष्टान्	५	२७	अवजानन्ति	९	११	कविं पुराणं	८	९
स्वकर्ममपि	२	३१	अव्यक्ता	८	१८	कस्माच्च ते	११	३७
हतो वा प्रा	२	३७	अव्यक्तोऽक्षर	८	२१	कामैस्तै	७	२०
हृषीकेशे तदा	१	२१	अव्यक्तं व्यक्ति	७	२४	कालोऽस्मि	११	३२
द्वितीयवट्टकम्			अग्रह्वानाः	९	३	किं तद्भ्रम	८	१
अक्षरं ब्रह्म	८	३	अधत्तस्सर्वं	१०	२६	किंपुनर्वा	९	३३
अक्षराणाम	१०	३३	अहं कतुरहं	९	१६	किरीटिनं	११	४६
अमिज्योति	८	२४	अहमात्मा	१०	२०	किरीटिनं	११	१७
अम चित्तं	१२	९	अहं सर्वस्य	१०	८	केशोऽधि	१२	५
अथवा बहु	१०	४२	अहं हि सर्वं	९	२४	क्षिप्रं भवति	९	३१
अथैतदप्य	१२	११	अहिंसा सम	१०	५	गतिर्भर्ता	९	१८
अष्टापूर्व	११	४५	आरूपाहि	११	३१	चतुर्विधा	७	१६
अष्टेष्टा सर्व	१२	१३	आदित्या	१०	२१	जरामरण	७	२९
अधिपूतं	८	४	आजहामुव	८	१६	ज्ञानयज्ञेन	९	१५
अविषह.	८	२	आयुधा	१०	२३	ज्ञानं तेजहं	७	२
अदन्त्या	१०	२९	आहुत्त्वा	१०	१३	ततस्त विस्मय	११	१४

तलैकस्थं	11	13	नमां दुष्कृति	7	15	भूमिरापो	7	4
तषाम्यहं	9	19	न मे विदुः	10	2	भूयएव महा	10	1
तस्मात्प्रणम्य	11	44	न वेदयज्ञा	11	48	मच्चित्ता मद्गत	10	9
तस्मात्त्व	11	33	नान्तोऽस्ति	10	40	मत्कर्म	11	55
तस्मात्सर्वेषु	8	7	नाहं प्रकाश	7	25	मत्तः परतरं	7	7
तुल्यनिन्दा	12	19	नाहं वेदैर्न	11	53	मदनुग्रहाय	11	1
ते तं भुक्तवा	9	21	नैते सुती	8	27	मनुष्याणां	7	8
तेषामहं	12	7	पत्नं पुष्पं	9	26	मम्मना	9	34
तेषामेवानु	10	11	परस्तस्मास्तु	9	20	मन्यसे यदि	11	4
तेषां सतत	10	10	परं ब्रह्म परं	10	12	मया तत	9	4
तेषां ज्ञानी	7	17	पवनः पव	10	31	मयाध्यक्षेण	9	10
त्रिभिर्गुण	7	18	पश्य मे	11	5	मया प्रसन्नेन	11	47
त्रैविद्या मां	9	20	पश्यादि	11	6	मय्यादेश्य	12	2
स्वमक्षरं	11	18	पश्यामि	11	15	मय्यासक्त	7	1
स्वमादिदेवः	11	38	पितासि	11	43	मय्येव मन	12	8
दण्डो दम	10	38	पिताहमस्य	9	17	महर्षयस्सप्त	10	6
दंष्ट्राकरा	11	25	पुण्यो गन्धः	7	9	महर्षीणां	10	25
दिवि सूर्य	11	12	पुरुषस्य	8	22	महात्मा	9	18
दिव्यमाख्या	11	11	पुरोधसां	10	24	मा ते व्यथा	11	49
हृष्टेदं मा	11	51	प्रकृतिं स्वाम	9	8	नामुपेत्य	8	15
दैवी ह्येषा	7	14	प्रयाणकाले	8	10	मां हि पार्थ	9	32
द्यावापृथिवि	11	20	प्रह्लादश्चा	10	30	मृत्युस्सर्व	10	84
शूतं छलय	10	26	बलं बलव	7	11	मोषाशा	9	12
द्रोणं च	11	34	बहूनां जन्म	7	19	यच्चापहा	11	42
धूमो रात्रि	8	25	बीजं मां	7	10	यच्चापि	10	39
नच मत्स्था	9	5	बुद्धिर्ज्ञान	10	4	यत्करोषि	9	27
नच मां ता	9	9	ब्रह्मसाम	10	35	यत्न काले	8	23
नतु मां शक्ष्यसे	11	8	भक्त्या त्वन	11	54	यथाकाश	9	6
नभस्स्पृशं	11	24	भवाप्ययौ	11	2	यथा नदी	11	28
नमः पुरस्ता	11	40	भूतप्राप्त	8	19	यथा प्रदीप्त	11	29

यदस्मिं वेद	8	11	श्रेयोहि	12	12	अन्येत्वेवम	18	25
मचद्विभूति	10	41	सखेति	11	41	अप्रकाशो	14	18
येन वापि	8	6	सत्तं कीर्ति	9	14	अफलाका	17	11
अस्मान्नो	12	15	स तथा	7	22	अमयं सत्त्व	16	1
अन्ति देव	9	25	समोऽहं	9	29	अभिसंधाय	17	12
येनैव सात्त्वि	7	18	समः स्रष्टौच	12	18	अभानित्वम	18	7
केतु घर्मा	12	20	सर्गाणामा	10	32	अयुक्तः प्रा	18	28
केतु सर्वाणि	18	6	सर्वद्वाराणि	8	12	अविभक्तं च	18	16
केतुस्त्वम्	18	3	सर्वभूतानि	9	7	अशास्त्रविहि	17	5
केतुस्त्वम्	9	28	सर्वमेतदहं	10	14	अश्रद्धया	17	28
येषां त्वन्त	7	28	सहस्रयुग	8	17	असक्तबुद्धि	18	49
यो न हृष्य	12	17	साविभूता	7	30	असक्तिरन	18	9
यो मामञ्ज	10	8	सुदर्शमिदं	11	52	असत्यमप्र	16	8
बोबो यां	7	21	संतुष्टसत्तं	12	14	असौ मया	16	14
स्तोऽह	7	8	संनिक्रम्ये	12	4	अहंकारं बलं	16	18
राजनिवा	9	2	स्थाने हृषी	11	36	अहंकारं बलं	18	58
रुद्राणां	10	23	स्वयमेवात्म	10	15	अहं वैश्वानरो	15	14
रुद्रादित्वा	11	22	हन्त ते कथ	10	19	अहिंसा सत्य	16	2
रुद्रं महत्वे	11	23	तृतीयषट्कम्			आद्योऽभि	16	15
रुद्रनिर्गते	11	30	अदेशकाले	17	32	आत्मसंभा	16	17
रुद्राहं	10	16	अस्मै धर्म	18	32	आयुस्सत्त्व	17	8
रुद्राणि	11	27	अधश्चोर्ध्वं च	15	2	आशापाश	16	12
बायुर्धर्मो	11	39	अधिष्ठानं	18	14	आसुरीं योनिं	16	20
विद्यरेषा	10	18	अध्यात्मज्ञान	13	11	आहारस्त्व	17	7
वृष्णीनां	10	37	अध्येष्यते च	18	70	इच्छाद्वेष	18	6
वेदानां	10	23	अनादित्वा	13	31	इति गुह्यतमं	15	20
वेदाहं साम	7	26	अनिष्टमिष्टं	18	12	इति ते ज्ञान	18	33
वेदेषु ब्रह्मेषु	8	28	अनुद्वेगकरं	17	15	इति क्षेत्रं तथा	18	18
शुक्लकृष्णे	8	26	अनुक्त्वं	18	25	इत्यहं वासु	18	74
शुभाशुभ	9	28	अनेकचित्त	16	16	इदमद्य मया	16	18

इदं ते नात	18	67	चिन्तामपरि	16	11	न च तस्मान्म	18	69
इदं शरीरं	13	1	चेतमा सर्वकर्मा	18	57	न तदस्ति	18	40
इदं ज्ञानमु	14	2	ज्योतिषामपि	13	18	न तद्भासयते	15	6
इन्द्रियाथेषु	13	8	ज्ञानं कर्मच	18	19	न द्वेष्टधकु	18	10
ईश्वरस्सर्व	18	61	ज्ञानं ज्ञेयं	18	18	न रूपमस्येह	15	3
उत्कामन्तं	15	10	ज्ञेयं यत्तत्प	13	12	नष्टो मोहः	18	73
उत्तमः पुरुष	15	17	ततः पदं	15	4	नहि देहमु	18	11
उदासीनव	14	28	तच्च संस्पृत्य	18	77	नान्यं गुणे	14	19
उपद्रष्टानु	13	22	तत्र सत्त्वं	14	6	नियतस्थतु	18	7
ऊर्ध्वं गच्छ	14	18	तत्त्वं सति	18	16	नियतं सङ्गा	18	23
ऊर्ध्वमूलमथ	15	1	तत्क्षेत्रं यच्च	13	3	निर्मानमोहा	15	5
ऋषिभिर्बहुधा	13	4	तदित्यनमि	17	21	निश्चयं शृणु	18	4
एतान्यपि तु	18	6	तमस्त्वज्ञान	14	8	पञ्चैतानि	18	13
एतां दृष्टिभ्य	16	9	तमेव शरणं	18	62	परं भूयः	14	1
एतैर्विमुक्तः	16	22	तस्माच्छा	16	24	पुरुषः प्रकृ	13	21
ओं त सदिति	17	23	तस्मादोमि	17	24	पृथक्त्वेन	18	21
कचिदेतच्छ्रुतं	18	72	तानहं द्विष	16	19	प्रक शं च	14	22
कट्वल्लव	17	9	तेजः क्षमा	16	3	प्रकृतिं पुरुषं	13	19
कर्मणस्तु कृत	14	16	त्याज्यं दोष	18	3	प्रकृत्यैव	13	29
करीयन्तः	17	6	त्रिविधा भव	17	2	प्रवृत्तिं च	16	7
काममाश्रित्य	16	10	त्रिविधं नरक	16	21	प्रवृत्तिं च	18	30
काम्यानां	18	2	दम्भो दर्पो	16	4	बहिरन्तश्च	13	15
कार्यकारण	13	20	दातव्यमिति	17	20	बुद्धेर्भेदं धृते	18	29
कार्यमित्येव	18	9	दुःखमित्येव	18	8	बुद्ध्या विशु	18	52
कृषिगौरक्ष्य	18	44	देवद्विजगुरु	17	14	ब्रह्मणोहि	14	27
कैर्लिङ्गैर्लिङ्ग	14	21	दैवी संपद्वि	16	5	ब्रह्मभूतः	18	54
क्षेत्रक्षेत्रज्ञयो	13	34	द्वाविमौ पुरुषौ	15	16	ब्राह्मणक्षत्रिय	18	41
क्षेत्रज्ञं चापि	13	2	द्वौ भूतसर्गौ	16	6	भक्त्या माम	18	35
गामाविश्य च	15	13	धृत्या यया	18	33	भच्चितस्सर्वेदु	18	58
गुणानेतान्	14	20	ध्यानेना	13	24	मनःप्रसादस्सौ	17	16

मन्मना भव	18	65	यया धर्ममघ	18	31	श्रेयान्त्व	18	47
मम योनिर्म	14	3	यया स्वप्नं	18	35	श्रोत्रं चक्षुः	15	9
ममैवांशो जीव	15	7	यसात्सुख	15	18	सत्कारमान	17	18
मयिचान	13	10	यस्य नाहंकृ	18	17	सत्त्वात्	14	17
महामृता	13	5	यज्ञदानतपः	18	5	सत्त्वं रज	14	5
मां च योऽव्य	14	26	यज्ञे तपसि	17	22	सत्त्वं सुखे	14	9
मानावमान	14	25	यातयामं	17	10	सत्त्वानुरूपा	17	8
मुक्तसङ्गो	18	26	यावत्सङ्गा	13	26	सद्भावे साधु	17	26
मूढग्राहेणा	17	19	ये शास्त्रविधि	17	1	समदुःखसुखः	14	24
व इदं पर	18	58	यो मामेवम	15	19	समं पश्यन्हि	13	28
य एनं वेति	13	23	यः शास्त्रविधि	16	23	समं सर्वेषु	13	27
यजन्ते सा	17	4	रजस्तमश्वा	14	10	सर्वकर्मा	18	36
क्तः पवृत्ति	18	46	रजसि प्रल्यं	14	15	सर्वगुह्यतमं	18	64
क्तन्तो योगि	15	11	रजो रागा	14	7	सर्वतःपाणि	13	13
क्तदग्ने विष	18	37	रागी कर्म	18	27	सर्वद्वारेषु	14	11
क्तु कामे	18	24	राजन्संसृ	18	76	सर्वधर्मान्	18	66
क्तु कृत्स्न	18	22	लोभः प्रवृत्ति	14	12	सर्वमूर्तेषु	18	20
क्तु प्रत्युप	17	21	विधिहीन	17	13	सर्वयोनिषु	14	4
क्त योगेश्वरः	18	78	विविक्तसेवी	18	52	सर्वस्य चाहं	15	15
क्वा प्रकाश	13	33	विषयेन्द्रिय	18	38	सर्वेन्द्रिय	13	14
क्वा सर्वगतं	13	32	व्यासप्रसा	18	75	सहजं कर्म	18	48
क्वमेवानु	18	39	श्मो दमस्त	18	42	सिद्धिं प्राप्नो	18	50
क्वहृद्धार	18	59	शरीरं कद	15	8	सुखं त्विदा	18	36
क्वादित्य	15	12	शरीरवा	18	15	संन्यासस्य	18	1
क्वामृतप्लव	13	30	शौर्ये तेजो	18	43	स्वभावजेन	18	60
क्वा सत्त्वे	14	14	श्रद्धया	17	17	स्वेत्वे कर्म	18	45
क्वा तु कर्म	18	34	श्रद्धावा	18	71			

श्रीः

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீக்ருஷ்ணய பரஸ்மை ப்ரஹ்மணே நம:

கீதார்த்தம்

श्रीकृष्णं व्यासयोगीन्द्रं यामुनायै यतीश्वरम् ।

देशिकञ्च गुह्यं च यान् नत्वा गीतार्थं उच्यते ॥

ஸ்ரீயாமுனமுனிகள் அருளிச் செய்த கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் விரிவாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிய கீதாபாஷ்யத்திற்கும் அதன் உரையாக ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய தாற்பர்ய சந்த்ரிகைக்கும் இணங்க, பிறமத தூஷண மில்லாமல் பகவத்கீதையின் மொழிபெயர்ப்பும் சுருக்கமான விளக்கமும்.

ஸ்ரீபகவான் சுத்தனய் ஸர்வவிலக்ஷணனாய் ஜ்ஞாநானந்தஸ்வரூபனாய் குறையொன்றுமில்லாத குணக்கடலாய், திவ்யமங்கள விக்ரஹமென்ற திருமேனி, அற்புதமான பூஷணம், ஆயுதம், பெரியபிராட்டி இருவிபூதிகள் எல்லாம் உடையனாகி எப்போதும் நித்ய ஸூரிகளால் நுவலப்படுகின்றவன், தான் படைக்கும் ப்ரஜைகளின் கேஷமத்திற்காகப் பல அவதாரங்கள் செய்கின்றவன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரம் செய்து பல மஹான்களை பாகவதோத்தமர்களாக்கியதோடு அர்ஜுனனைப் போரிலிழிய உத்ஸாஹப் படுத்துவது வியாஜமாக, உலகமே உய்வதற்காக, ஜீவாத்மாவைக் காண்பதற்கான கர்மயோகம் ஞானயோகமென்ற உபாயங்களையும் தன்னைப் பெறுவதற்காகப்பிறகு செய்யவேண்டும் பக்தி யோகத்தையும் உபதேசித்தான். அதே பகவத்கீதை.

இவ்வுபதேசம் இத்தனை ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களுக்கேற்ப அவன் பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் நடந்த போரில் அனைவரும் காணும்படி அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்தபோது. இத்தகைய கண்ணனுடைய பெருமையையும் அவன் பாண்டவர்களுக்கு உதவி கின்றமையையும் அறிந்திருந்தும் பிறவிக்குருடனுமையோடு உட்கண்ணுமிழந்ததாலே த்ருதராஷ்ட்ரன் (द्रुपदराष्ट्रस्य) துர்யோதனனுக்கு வெற்றி வருமா என்று வழி அறிய விரும்பி ஸஞ்ஜயரைக் கேட்டான். இதனின்றி கீதையின் 18 அத்யாயங்கள்.

धृतराष्ट्र उवाच—த்ருதராஷ்ட்ரன் சொன்னதாவது.

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे समवेता युयुत्सवः ।

सामकाः पाण्डवाश्चैव किमकुर्वत सजय ॥ १ ॥

தர்மக்ஷேத்ரே கருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: |

மாமகா: பாண்டவாச்சைவ கிம்அகுவத் ஸஞ்ஜய ॥ 1 ॥

பதவுரை—

ஸஞ்ஜய—ஸஞ்ஜயரே!

சர்மஸ்தே—தர்மங்கள் விரியுபிடமான

--போர் என்ற தர்மத்திற்குப்

பாங்காக வெகு விஸ்தார

மான

கூர்ஸ்தே—(நம் குல கூடஸ்த்தரான

குருவின் பெயரால் ப்ரஸித்த

மான) குருகேத்ரத்தில்

யுயுத்சவ:--போர் புரிய விரும்பினாராகி

சமவேதா:--ஒருவரை ஒருவர் எதிர்

த்துச் சேர்ந்தவர்களாய்

மாமகா:--என் மக்களும்

ராஷ்டவா: ச ஈஷ--பாண்டுவின் மக்களு

மேயானவர்

கிர வசுத்--என்ன செய்தார்கள்.

சூரபாஹு வாக--இதனினு பீஷ்மஸ்தவத்தில் 23வது அத்தியாயத்தின் தொடக்கம். இதற்கு முன் போர் நடக்கப்போவதை நிறுத்தினால் நலமென்று வ்யாஸ பகவான் உபதேசிக்க, த்ருதராஷ்ட்ரன், 'எவ்வளவு உபதேசம் கேட்டாலும் என் மனம் என் மக்களுக்கே இராஜ்யம் இருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கை விடவில்லை. முன்வினைக்கு வசப்பட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டான். போரைக் காணக் கண் கொடுக்கிறேன் என்று வ்யாஸர் சொல்ல, 'காணவேண்டாம். கேட்டால் போதும்' என்றான். ஆகில் உனக்கு ஸஞ்ஜயன் எல்லாம் சொல்வான் என்று சொல்லி வ்யாஸர் சென்றார். ஸஞ்ஜயர் பிறகு பூமியின் விஸ்தாரம், தற்சமயப் போர்நிலை எல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போர் காணச் சென்று பீஷ்மர் கேணத்தலைவராய் 10நாள் போர்புரிந்து முடிவில் விழும் வரை இருந்துகண்டு உடனே த்ருதராஷ்ட்ரனிடம் வந்துநேர்ந்த ஆபத்தை எடுத்துரைத்தார். அதன்மேல் அதுவரையில் நடந்ததை விரிவாகக் கேட்கவேண்டுமென்று கருதி ஸஞ்ஜயரோடு சொல்வதாம் இது. கீழே 23வது அத்தியாயத்திலேயே யதோ சர்மஸ்த: க்ஷுணோ யத: க்ஷுணஸ்தோ வாக--'தர்மமுன்னவீடத்திலேயே கண்ணன். கண்ணன் உள்ள பக்கத்திற்கே வெற்றி' என்று சொல்லியிருந்தும், முக்கியரான பீஷ்மரே விழுந்து விட்டாரென்று கேட்டும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு மகன் வெற்றி பெற வழியறிய விரும்பம் குறையவில்லை. 10வதுநாள் இரவில் இப்போது, நடந்ததை எல்லாம் விரிவாக அறியக் கேட்டதும் துர்யோதன் இனிவாவது ஜெயம் பெற என்ன வழி செய்யலாமென்று தனக்குள் ஒரு முடிவு வரவேண்டுமென்ற அவா அவனுக்கு இருந்ததாலென்க. அதற்குக் காரணம் வ்யாஸரிடம் அவன் சொன்னபடி உட்கண்ணும் கெட்டிருந்ததேயாம். கண்ணன் ண்வேக்சர்ன் அவதாரம்செய்து உலக பாரம் தீர்க்க நினைத்திருக்கிறான் என்று தெரிந்திருந்தும் கண்ணனை விசுவரூபத்தில் கண்டிருந்த பிறகும் எல்லாக் கண்களும் போயின. இப்படியாகி இவ்வாறு கேட்டான் என்றபடி. இதனையுணர்ந்தே ஸஞ்ஜயர் முன்னமே கண்ணனுள்ள பக்கத்திற்கு வெற்றி என்று சொன்னது பொருத்தென்று கீழேயுபதேச வரலாற்றின் முடிவில் மீண்டும் இப்படிச்

काइयांस्तु स्थिते मातुः अन्तर्विद्यां स्थिते अस्ते ।
 कुरुक्षेत्रे स्थिता कृतिः अन्तरे शै स्थिते अस्ते ॥

கிதார்த்தம் அ 1. 1.

3

கண்ணனும் அர்ஜுனனும் ஒரே மனம் பெற்ற பிறகு அங்கேயே வெற்றியும் நீதியும் என்று இருவரையும் சேர்த்து அவனுக்குச் சொல்லுவார்.

धर्मक्षेत्रे कुरुक्षेत्रे—கீழே 'குருக்ஷேத்ரே தப:க்ஷேத்ரே' (பீஷ். 1-2.) என்று தவத்திற்குக் க்ஷேத்ரமாகக் கூறப்பட்டது. ஹரிவம்சத்தில் 32வது அத்தியாயத்தில் कृष्णात् संवत्सो जज्ञे कुरु: संवत्सरात् तथा । यः प्रयागार्चिकस्य कुरुक्षेत्रे चकार ह(85) . तद्वैतत् स महाबाहो वर्षाणि सुबहुन्यय । तप्यमाने तदा शक्रो यशस्य वरदो बभौ । पुण्यञ्च रमणीयञ्च पुण्यकुङ्किर्निषेवितम् என்றபடி குருவென்பவன் தவம் புரிந்து இந்திரனிடம் வரம் பெற்ற புனிதமான க்ஷேத்ரம் இது, விதை வயலில் விளைகின்றதுபோல் தர்மம் ஒன்று பலவாக விளையும் இடமாகையாலே க்ஷேத்ரமெனப்படுகிறது. பதினெட்டு அசுரனுடைய சேனைகளும் சேர்ந்து போர் புரியவேண்டுமளவு பரந்து சிற்றத்திருப்பதாலும் தர்ம க்ஷேத்ரமாம்.

मामकाः—என் மக்கள் என்றது அவர்களே வெற்றி பெறவேண்டுமென்று இவனுக்கு உள்ள ஆசையைக் காட்டும். மாமக என்ற சொல்லினின்று அஹங்கார-மமகாரமுள்ளவரென்றும் பாண்டு என்பதற்கு வெண்ப்பென்ற பொருளாகையால் ஸத்துவகுணம் குறிக்கப்படுவதால் பாண்டவர்கள் அவ்வாறின் ஸாத்விகர்களென்றும் தோன்றும். த்ருத்ராஷ்டிரனுக்கு இக் கருத்திலில்லையானாலும் தானே தோன்றுவது இது.

वैव; च என்று இருதரத்தாரையும் சேர்த்ததால் அவரவர் செய்ததெல்லாம் அறிய விரும்புகிறான் என்றதாயிற்று. एव என்பதெதற்கு என்னில், एव—அவர்களே, மற்றவர்கள் இவ்விருவரில் உட்பட்டவரானபடியால் அவர்கள் ஏதேனும் போருக்கு முன்னே செய்திருந்தாலும் அது முக்கியமல்ல. சொல்லாமல் விடலாமென்று குறித்ததாம். இனி இவர்களே, சேர்ந்து வாழவேண்டும் ப்ராதாக்களான அண்ணன் தம்பி பிள்ளைகளே என்று வருத்தமும் இதனின்று தோற்றும்.

विष्मदवृषः । போர் புரிய விரும்பிச் சேர்ந்தவர்கள் போர்தானே புரிவார்கள். என்ன செய்தார்களென்பதென் என்னில்—இது பீஷ்மபர்வத்தில் 25வது அத்தியாயம். இதற்குப் பிறகு (44வது அத்தியாயத்திலே) மீண்டும் த்ருத்ராஷ்டிரன் கேட்கப்போகிறான், 'இரு பகைத்தினரும் சேர்ந்தபோது யார் முதலில் அடித்தவர்கள், யார் பிறகு' என்று. ஆகையால் போர் தவிர வேறேதேனும் அதற்காக அவர்கள் செய்திருந்தால் அவை எவை என்று கேள்வி முடிகிறது. உண்ணவிரும்பி உட்கார்ந்தவர்கள் என்ன செய்தார்களென்றால் உண்பதற்குப் பூர்வாங்கமாக என்ன நடத்தினார்கள் என்று கேட்ட தாகுமே, அது போலென்க. இதற்கு ஸஞ்ஜயரது மறுமாற்றம் 43வது அத்தியாயம்வரை என்னல் வேண்டும், இதில் துர்யோதனனின் மனநிலையும் பேச்சும் அர்ஜுனனின் மனநிலையும் அதை மாற்ற கிதோபதேசமும், அவன் போருக்கு முனைந்ததும், தர்ம புத்ரர் தேரைவிட்டு இறங்கியதும், பீஷ்மத்ரோணக்ருபர்களை தெண்டனிட்டு அனுமதி பெறுவதற்காக இறங்கினார் என மேல் அறியப்பெற்ற

81. 2.
ஊது - Duryodhana who started without any fear for the war, became afraid
having seen army & the offensive which he did not expect to be so big. து
விடல் தோல்வியின் மனம் துடிக்கை அல்லாது emphasis. He came to
with courage in the attack - ஊதுதலைத் துடிக்கையால் துணிபினந்து etc. ஊது -
seeing the Pandava army, he became afraid. பாண்டவர்களைத் து = Med'd not see the
தும் இங்கு அடங்கியவை. இவற்றில் இங்கு நமக்கு வேண்டியது
கிண்பாட்டிலே வந்திருக்கிறது.

दृष्ट्वा तु पाण्डवानीकं व्युदं दुर्योधनस्तदा ।

व्याख्यानसंयोजक राजा वचनमज्जीति ॥ २ ॥

ஆசார்யம் உபஸங்கமய ராஜா வசனம் அப்ரவித் || 2 ||

ரங்கு துயில்:- அரசனான துர்யோ மாவாய்ம-குருவைத் தோணசார்யரை
தனன், உபசங்க-தெருங்கி,

புதுஸ்—அணிவகுக்கப்பட்ட,   வசனம் மகவீடு—சொல் சொன்னான்.

சு என்ற சொல்லானது துர்யோதனனின் நிலைமாயிதைக் குறிக்கும். பண்டவரைப் பொருட்படுத்தாமல் இந்நித்தலுக்கு அணி வகுத்த அவர்கள் சேகரையைப் பார்த்தலுடன், இனிமீக்க உபாசம் செய்து, தாமர்போனால் விபத்திதமாம் என்ற உச்சம் உண்டாயிற்றென்பதைக் குறிப்பது இவ்வெழுத்து தெவியப் பெறுமா?

वस्यैवां पाण्डुपुत्रनामाचार्य ! महतीं चमम् ।

श्वरां रूपदुलेन तव शिष्येण धीमता ॥ ३ ॥

பச்சையதாம் பாண்டுபுத்ராணாம் ஆசார்ய மஹதிம் சமம் !

வழுவாம் தருபதயுத்தேன தவ சிஷ்யேண திமதா || 3 ||

अथर्व—॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

நுபரபுரேஷ—தஞ்சைபதவியின் புதல்வனும்

தன சிபிஎன்--உமது சீடனும்

பிரதமர்-புத்திமான்னுமான்

தருஷ்-தரூம்னாஸ்

ஆரூரம்-செம்மையாக வசூக்கப்பட்ட

பதாம் மஹதிம்—இந்த, பெரிதான

பாண்டிபுராணம்—பாண்டிபுராணம்

चमूस्—ॐ ईशानाय नमः

சுவாமி—பாடும்.

காரி— தன் சேனை பதினென்று அகெலுவூர்ணிகள்; இது ஏழு ஆயிரமும் இதைப் பெற்று என்றது, இவ்வளவு சேனை அவர்களுக்குச் சேருமென்று இவன் பூண் நீண்டபாஷையாலும்—மேல் கூறப்படுகிறபடி. சத்திரம் இது மேல்பட்டிருப்பதாலுமென். கதகப்பன் ஸுலாபாய் குரு ஸுலாபாய் இது ஸைபாயம் தஞ்சைத் தம்பன்னனுக்கு உள்ள பெருமைகளை அறிவீக்க முந்து அடைமொழியாக.

अतः शून्य महेन्द्रासा मीमांसुर्नतया इति ।

அத்ர குர: மஜேஷ்வரண; பிமாஜ்ஜ+நலமா யுதி

But on seeing their army, he became afraid. ^{At the time} = not any one else
redoubtable Durgomhana who had assumed his father's title victory. As Ayuda's
- clearest head became confused, Durgomhana the father became afraid. Durgom-

அந்—இந்தச் சேனையில்

சூர:—குரர்கள்

யுசி—போரில்

மீத அனுசமா:—பீமனுக்கும் அர்ஜு

மஹேசா:—பெரும்வில் ஆள்கின்ற

னனுக்கும் ஈடானவர்.

முன் ஏதாம் என்றும் இங்கே அந் என்றும் கூறியது பாண்டவ சேனைக்கு அருகில் தான் இருந்து காண்பிப்பதால். பீமஸேனன் மூலம் தங்களுக்குக் கேடென்ற இவன் நினைவும், 'அகாராதீநி நாமாநி அர்ஜுந த்ரஸ்த சேதஸ:' என்று இவன் (ஸபா.) சொன்னதும் பீமார்ஜுந என்றவிடத்தில் குறித்ததாம். இவ்வாசமாவது அம்புகளையும் எறியும் வில். மஸு-ஃபே ।

யார் அவர் குரர்கள் என்னில்—

யுயுधानो विराटश्च दुपदश्च महारथः ॥ ४ ॥

धृष्टकेतुश्चेकितानः काशीराजश्च वीर्यवान् ।

पुरुजित् कुन्तिभोजश्च शैव्यश्च नरपुङ्गवः ॥ ५ ॥

युधामन्युश्च विक्रान्त उत्तमौजाश्च वीर्यवान् ।

सौमद्रो द्रौपदेयाश्च सर्वे एव महारथाः ॥ ६ ॥

யுயுதானோ விராடச்ச த்ருபதச்ச மஹாரத: ॥ 4 ॥

த்ருஷ்டகேதுச் சேகிதாந: காசீராஜச்ச வீர்யவாந் ।

புருஜித் குந்திபோஜச்ச சைப்யச்ச நரபுங்கவ: ॥ 5 ॥

யுதாமந்யுச்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாச்ச வீர்யவாந் ।

ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாச்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ॥ 6 ॥

யுயுதானனும், விராடனும், மஹாரதனான த்ருபதனும், த்ருஷ்ட கேதுவும், சேகிதானனும், வீர்யம் மிக்க காசிராஜனும், புருஜித்தும், குந்திபோஜனும், புருஷச்ரேஷ்டனான சைப்யனும், பராக்ரமமுள்ள யுதாமன்யுவும், வீர்யம் மிக்கனான உத்தமௌஜஸ்ஸும், ஸுபத்ரையின் புதல்வனான அபிமன்யு த்ரௌபதியின் புதல்வர்கள் எல்லோருமான மஹாரதர்களும்.

மஹரத:—ரதன், அதிரதன், மஹாரதன் என்ற பிரிவுகள் உண்டு. (உத். ப. 165) தேரில் நின்று எல்லாம் காத்துப் போர் புரிகின்றவன் ரதன், பலரோடு அவ்வாறு போர்புரிபவன் அதிரதன். லக்ஷம் வில்லாளி களோடும் போர் செய்யும் வில்வித்யை வல்லன் மஹாரதன். एको दशसहस्राणि योधयेत् यस्तु धीर्मान् । शूराः शास्त्रप्रवीणश्च विज्ञेयस्स महारथः ।

अस्माकं तु विशिष्टा ये तान् दिवोद्य दिजोत्तम ।

नायका मम सैन्यस्य संग्रह्यं तान् ब्रवीमि ते ॥ ७ ॥

அஸ்மாகம் து விசிஷ்டா யே தாந் நிபோத த்விஜோத்தம ।

நாயகா மம ஸையஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்த்தம் தாந் ப்ரவீமி தே ॥ 7 ॥

द्विजो नमः!—அந்தணரே!

अस्माकं तु—நமக்குள்ளே

विशिष्टाः—சிறந்தவர்களாய்

मम सैन्य—எனது சேனைக்கு

नायकः ये—நாதார்கள் யாரோ,

तान्—அவர்களையும்

निबोध—கேளும்.

तान्—அவர்களை

ते—உமக்கு

सैन्यम्—சேர்த்து யறிவதற்காக

ब्रवीमि—சொல்லுகிறேன்.

अस्माकं तु विशिष्टाः—நமக்குள்ளேதான் சிறந்தவர், எதிரிகளைவிடச் சிறந்தவரல்லர் என உட்கருத்து. सैन्यम्—ஸம்ஜைஞயாவது இங்கு நன்றாக அறிதல், பெயரைச் சொன்னவுடனே அவர்களின் திறமெல்லாம் நினைவுறுமாகையால் இரு தரத்தாரையும் சேர்த்துச் சீர் தூக்கிப் பார்க்கலாகும்.

मवान् मीमंश्च कर्णश्च कृपश्च समितिष्ठयः ।

अश्वत्थामा विकर्णश्च सौमदत्तिस्तथैवच(र्जयद्रथः) ॥ ८ ॥

अन्ये च बहवः शूराः मदर्थे त्यक्तजीविताः ।

नानाशस्त्रप्रहरणाः सर्वे युद्धविशारदाः ॥ ९ ॥

பவாந் பீஷ்மச்ச கர்ணச்ச க்ருபச்ச ஸமிதிஞ்ஜய: |

அச்வத்தாமா விகர்ணச்ச ஸௌமதத்திஸ்தைவச(ர்ஜயத்ரத:) ॥ 8 ॥

அந்யே ச பஹவ: சூரா: மதர்த்தே த்யக்த ஜீவிதா: |

நாநாசஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்தவிசாரதா: ॥ 9 ॥

समितिष्ठयः—போர்த் திரளை வெல்லும்

मवान्—நீரும்

मीमंश्च—பீஷ்மரும்

कर्णः च—கர்ணனும்

तथा एव—அப்படியேயுள்ள

अश्वत्थामा—அச்வத்தாமாவும்

विकर्णः च—விகர்ணனும்

सौमदत्तिः—ஸௌமதத்தன் பிள்ளை

யான ஜயத்ரதனும்

अन्ये बहवः च—மற்றும் பலரும்

शूराः—சூரர்கள்

मदर्थे—எனக்காக

त्यक्तजीविताः—பலகால் உயிர்விட்டு

உழைத்தவர்கள்

नानाशस्त्रप्रहरणाः—பல படைகளால்

அடிப்பவர்

सर्वे—எல்லோரும்

युद्धविशारदाः—போரைப் பற்றி நன்கு

அனுபவமுள்ளவர்

களத்தனை.

கௌரவம் தோற்ற ஆசிரியரை முதலில் எண்ணினான். பாண்டவ சையத்தில் இருபது பேர்களைக் குறித்தான், தன் அணியில் குறித்தது மிகக் குறைவு. அங்குப் பல அடைமொழிகள் ; இங்கு பலருக்குப் பேரும் ப்ரஸித்தமாயில்லை. உயர்விட்டவரென்றது முன்னமே உழைத்தவர் என்பதைக் காட்டுமல்லது தனக்கு வெற்றியைத் தந்தவர் என்னது. அங்கு எல்லோரும் மஹாரதர் என்றான். இங்கு யுத்த விசாரதர் என்றான். போர் புரியும் வழி தெரியுமத்தனை, இதனால்தான் அந்த சேனையை மஹதிம் என்றான்.

இதனால் தேர்ந்ததென்னவெனில், அதையும் சொல்லுகிறான்.

अप्यासि तदस्माकं बलं भीष्माभिरक्षितम् ।

प्यासि त्विदमेतेषां बलं भीमाभिरक्षितम् ॥ १० ॥

அபர்யாப்தம் தத் அஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் ।

பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் ॥ 10 ॥

தத்—ஆகையால்

भीम असिरक्षितम् } பீமனால் காக்கப்

भीष्म असिरक्षितम्—பீஷ்மரால் காக்கப்

इदम् } படும் இந்த

படும்

एतेषां बलम्—இப்பாண்டவர்களின்

अस्माकं बलं—நமது படையானது

படையானது

अप्यासि—இவர்களைவெல்லப் போ

प्यासि—நம்மை வெல்லப் போது

தாது.

மானது.

20 வது அத்தியாயத்தில் த்ருதராஷ்ட்ரனே ஒரு சேனை பீஷ்மநேத்ரம், மற்றொன்று பீமநேத்ரமென்று கூறினான். 19ல் அர்ஜுனன் பீமசேனையைத் தருஷ்டத்யும்னனுடன் சேர்த்துப் ப்ரதானமாக்கி அணிவகுப்பதாகச் சொன்னான். இந்த ச்லோகத்திற்கு இவ்வாறே உரை செய்ய வேண்டும். வேறு தகாதென்பதை தாத்தப்ரிய சந்திரிகையைக் கொண்டு அனுபந்தத்தில் விளக்குவோம். மூன்று மதபாஷ்யகாரர்களும் முதல் அத்தியாயத்திற்கு விரிவாக உரை எழுதவில்லை. நம் பாஷ்யத்திலேயே சிறிது விரிவு. மூவர் கருத்தும் ஒன்றே. பாண்டவர்களைக் கொல்லமாட்டேன் என்ற பீஷ்மர் காக்கும் படை நமது. தார்தராஷ்ட்ரர்கள் நூறு பேரையும் கொல்லுவேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்துள்ள பீமஸேனன் முன் நின்று காக்கும் படை அவர்களது. அதனாலும் கீழ்க்கூறிய காரணத்தினாலும் அதற்கும் இதற்கும் வாசியுண்டு என்று கருத்தாகுக. இப்படி தனக்கு உள்ள அச்சத்தை தனியே குருவிடம் வெளியிட்டு கவனத்துடன் இனி நடத்த வேண்டியதை யறிவிக்கிறான்.

अयनेषु च सर्वेषु यथामागमवस्थिताः ।

भीष्मेताभिरक्षन्तु भवन्तः सर्व एव हि ॥ ११ ॥

அயநேஷு ச ஸர்வேஷு யதாபாகம் அவஸ்த்திதாः ।

பீஷ்மம் ஏவாபிரக்ஷந்த பவந்தஸ் ஸர்வ ஏவஹி ॥ 11 ॥

सर्वेषु च अयनेषु—எல்லாப்பாதைகளி

सर्वे भवन्तः—நிங்கள் எல்லோரும்

लुम् भीष्म एव—பீஷ்மரையே

यथामागम्—அவரவருக்குப் பிரித்த

असिरक्षन्तु—காக்கவேணும்.

पाकयन्तिपयि हि—ப்ரஸித்தமே—இது தெரிந்த

अवस्थिताः—நிலைத்திருந்து

वीक्ष्यमे.

भवन्तः । भवांश्च कर्णप्राश्यश्च भवन्तः । இதுவரையில் துர்யோதனனின் பேச்சாக ஸஞ்ஜயர் சொன்னது—இனி ஸஞ்ஜயருடையதே.

तस्य संजनयन् ह्यं कुरुक्षेत्रे पितामहः ।

सिंहनादं विनयोच्चैः शंसं दध्मौ प्रतापवान् ॥ १२ ॥

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்த: பிதாமஹ:.

ஸிம்ஹநாதம் விநத்யோச்சசை: சங்க்கம் தத்த்மௌ ப்ரதாபவாந் || 12 ||

பர:—அந்த துர்யோதனனுக்கு பிதாமஹ:—பாட்டனார்முறையுமான
ஹ் ஸ்ரீயந்—துக்கம் போக்கி ஸந் பிஷ்மர்
தோஷம் அதிகம் சிஹநாத்—தாமே சிங்கநாதம்
உண்டு பண்ண செய்து

குருவ:—கௌரவர்களில் முதிர்ந்த சுவை: ஷ்ரீ ஸ்ரீ—உரப்பாக சங்கமும்
பதாபவ:—பராக்க்ரமம் மிக்கருமான ஊதினார்.

ततः शंखाश्च मेर्यश्च पणवानकगोमुखाः ।

सहस्रैवाभ्यहन्यन्त स श्वेस्तुमुलोऽभवत् ॥ १३ ॥

தத: சங்க்காச்ச பேர்யச்ச பணவாநககோமுகா: |

ஸஹஸைவாப்யஹந்யந்த ஸ சப்தஸ் துமுலோ஽பவத் || 13 ||

பர:—பிஷ்மர் ஊதியறிவித்ததால் வாத்யங்களும்
ஷ்ரீ: ச—சங்குகளும் சஹசா எவ—அதிகவிரைவிலேயே
மேர்ய: ச—பேரீவாத்யங்களும் அப்யஹ்நய்—முழங்கப்பெற்றன.
பணவ அநக கோமுக:—பணவம், ஆனகம் ச ஷ்ரீ:—அந்த ஓசையானது
கோமுகமென்ற துமுல்: அபவத்—நெருக்கமாயிற்று.

ஷ்ரீ: ச—பேரீ முதலான வாத்யங்கள் போலே சங்குகளும்
இன்னார் இன்னார் ஊதுகின்றனர் என அறியவியலாதபடி ஊதப்
பட்டன பிஷ்ம சேனையில் என்று கருத்தாம். அந்த சங்குகளுக்குத்
தனிப் பேரும் தெரியவில்லை. பாண்டவர்பக்கலில் அதன் வாசி மேலே
கூறப்படும்.

ततः श्वेतैर्हयैर्युक्ते महति सन्दने स्थितौ ।

माधवः पाण्डवश्चैव दिव्यौ शंसौ प्रदम्भतुः ॥ १४ ॥

पाञ्चजन्यं हृषीकेशो देवदत्तं धनञ्जयः ।

தத: ச்வேதைர் ஹையர் யுக்தே மஹதி ஸ்யந்தநே ஸ்த்திதௌ |
மாதவ: பாண்டவச்சைவ திவ்யௌ சங்க்கௌ ப்ரதத்மது: || 14 ||
பாஞ்சஜன்யம் ஹ்ருஷீகேசோ தேவதத்தம் தநஞ்ஜய: |

பர:—கௌரவர்பக்கல் வாத்யவொலி திவ்யौ ஷ்ரீ—சிறந்த சங்குகளை
கினர்ந்த பிறகு ப்ரதம்:—முழங்கினார்கள்.
ஷ்ரீ: ஹ்ரீ:—வெண்குதிரைகளுடன் ஹ்ரீ:—ஸர்வேச்ச்வரன் ஊதியது
யுக்த:—கூடிய ஷ்ரீ:—பாஞ்சன்னியமென்ற
மஹதி ஸந்ந:—பெரிய தேரில் அவர் சங்கை |
ஷ்ரீ:—வீற்றிருந்த ஷ்ரீ:—அர்ஜுனன் ஊதியது
மாதவ:—திருமாலும் தேவதத்தம்—தேவதத்தமென்கிற
பாணவ: ச எவ—அர்ஜுனனுமே வன்சங்கை.

கண்ணன் போர் புரிகின்றவனல்லனாகிலும் ஸஹாயமாயிருப்பதாகச் சொல்லியிருந்ததால் அவன் சொல்படி தாங்கள் நடப்பது தெரிய அவனையே முன்னிட்டனர் பாண்டவர். அவனது அந்தரங்கனான அர்ஜுனன் அடுத்தபடி ஊதினான். பாடக்ரமப்படியும் முதலில் திருமால், பிறகு அர்ஜுனன் என்று கொள்க. பாஞ்சஜன்யமென்ற வாக்யம் அவரவர் சங்கின் பெயரைக் குறிக்கவாகையால் மீயிசையாகாது.

பौण्ड्रं दम्भौ महाश्वं भीमकर्मा वृकोदरः ॥ १५ ॥ युधिष्ठिरः - युद्धतर्हि त्वं महीं
अनन्तविजयं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
नकुलः सहदेवश्च सुघोषमणिपुष्पकौ ॥ १६ ॥
பெண்ட்ரம் தத்மெள மஹாசங்கம் பீமகர்மா வ்ருகோதர: || 15 ||
அநந்தவிஜயம் ராஜா குந்திபுத்ரோ யுதிஷ்ட்டிர: |
நகுல: ஸஹதேவச்ச ஸுகோஷமணிபுஷ்பகௌ || 16 ||

भीमकर्मा—பயங்கரமான செயல்களை யுத்திர:—தர்மபுத்ரர்
युद्धेन अन्त विजयम्—அழிவற்ற வெற்றி
वृकोदरः—பீமஸேனன் (செந்நாயின் யுடையதாய் அப்
வயிறு போன்ற வயிறு பெயர் கொண்ட சங்
உடையன்) கை முழங்கினார்.
पौण्ड्रं—பெண்ட்ரமென்ற பேர் நகுல: सहदेव:—நகுலஸஹதேவர்
உடைய களும்
महाश्वं—பெரிய சங்கை सुघोषमणिपुष्पकौ—ஸுகோஷம், மணி
दम्भौ—முழங்கினான். புஷ்பகமென்ற சங்
कुन्तीपुत्रः—குந்தியின் புதல்வனாய் கங்களை முழங்கினார்கள்.
राजा—அரசனுமான

அர்ஜுனனுக்கு அடுத்தபடி (19. அ-ல் கூறியவாறு) போரில் பங்கெடுப்பவன் பீமஸேனனாகையால் அவனை முழக்குவித்து தர்மபுத்திரர் முழங்கினார். மற்றவரும் குந்தி புத்ரர்களேயானாலும், மூத்தவராகி, குந்தியை புத்ரரகத்தினின்று நீக்கியவர் இவராகையால் இவரையே குந்தி புத்ரரென்றது. குந்தி புத்ரரானபடியால் இவரும் பீமார்ஜுனஸமரென்றதுமாம்.

काश्यप परमेवासाः शिखण्डी च महारथः ।

वृष्टासुनो विगतश्च सात्विक्षिपराजितः ॥ १७ ॥

द्रुपदो द्रौपदेयाश्च सर्वतः पृथिवीपते ।

सौमद्रश्च महाबाहुः शंसान् द्रुपः पृथक् पृथक् ॥ १८ ॥

காச்யச்ச பரமேஷ்வாஸ: சிகண்டி ச மஹாரத: |

த்ருஷ்டத்யும்நோ விராட்ச ஸாத்த்யகிச்சபராஜித: || 17 ||

த்ருபதோ த்ரௌபதேயாச்ச ஸர்வத: ப்ருதிவீபதே |

ஸௌபத்ரச்ச மஹாபாஹு: சங்க்ராத் தத்மு: ப்ருதக் ப்ருதக் || 18 ||

परमेष्वासः—மிக்க வில்லாளியான

पृथिवीपते—அரசரான த்ருதராஷ்டிரே

काश्यः च—காச்யனும்

दुष्टः—த்ருபதனும்

महारथः—மஹாரதனான

द्रौपदेयाः च—த்ரௌபதியின் பிள்ளை

शिशुण्डो च—சிகண்டியும்

களும்

पृथुङ्गनः—சேனாபதியான த்ருஷ்ட

महाबाहुः—புஜபலம் உடைய

த்யும்னனும்

सौमद्रः च—அபிமன்யுவும்

विराटः च—விராடனும்

सर्वतः--அங்கங்கு இருந்து கொண்டு

अपराजितः—தோற்கடிக்கப்படாத

पृथक् पृथक्—தனித்தனியே

सात्यकिः च—ஸாத்யகியும்

शंखान् दधुः—சங்கு முழங்கினர்.

त घोषो धार्तराष्ट्रानां ह्ययानि व्यदारयत् |

नभश्च पृथिवीञ्चैव तुमुलोऽप्यनुनादयन् || १९ ||

ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹ்ருதயாநி வ்யதாரயத் |

நபச்ச ப்ருதிவீஞ் சைவ துமுலோட்ப்யநுநாதயத் || 19 ||

सः—அந்த ஒவ்வொரு

अनुनादयन् } எதிரொலியுள்ளதா

घोषः—சங்கொலியும்

अपि } க்கியதானலும்

तुमुलः—நெருங்கியதாய்

धार्तराष्ट्रानाम् एव--த்ருதராஷ்ட்ரரான

नभश्च—வானத்தையும்

உமது புதல்வர்களுடையவே

पृथिवीं च—பூமி முழுதுமே

ह्ययानि--ஹ்ருதயங்களை

व्यदारयत्--பிளந்தது.

अनुनादयन्नपि என்றும் धार्तराष्ट्रानामிவ என்றும் அவ்வயமாம். எங்கும் பரவினாலும் அதனால் உமது பிள்ளைகளின் நெஞ்சுகளே பிளக்கப் பட்டன என்ற இப் பேச்சினின்று தன் மக்களுக்குத் தோல்வி என்று த்ருதராஷ்ட்ரன் தெளியலாம். ஸஞ்ஜயர் போரைப் பற்றி இவனுக்குச் சொல்வதெல்லாம் இனியாவது மஹாராஜர்மனம் திருந்துமா என்ற நோக்கினுலென்க.

अथ व्यवस्थितान् दृष्ट्वा धार्तराष्ट्रान् कपिष्वजः |

प्रवृत्ते शस्त्रसंपाते धनुरुद्यम्य पाण्डवः || २० ||

हृषीकेश तदा वाक्यमिदमाह महीपते |

அத வ்யவஸ்த்திதாந் த்ருஷ்ட்வா தார்த்தராஷ்ட்ராத் கபித்வஜ: |

ப்ரவ்ருத்தே சஸ்த்ரஸம்பாதே தநுருத்யம்ய பாண்டவ: || 20 ||

ஹ்ருஷ்டேகேசம் ததா வாக்யம் இதம் ஆஹ மஹீபதே |

अय-இலியால் நெஞ்சு பிளக்கப்
 பட்ட பிறகும்
 व्यवस्थितान्—போருக்கு நிலைத்திருப்
 பவராக
 भारतखान्—உமது பிள்ளைகளை
 कपिष्वजः—ஹனுமானைக் கொடியில்
 உடைய
 पाण्डवः—அர்ஜுனன்
 हृष्टः—பார்த்து
 शस्त्रसम्पाने—படையெறிதலாம்போர்
 मयूचे—தொடங்கவிருக்கும்போது
 वनुः—காண்டிவத்தை
 उद्यम्य—கையில் உயரவேந்தி
 तदा—அப்போது
 हृषीकेशम्—பகவானைக் குறித்து
 इदं वक्ष्ये—இவ்வார்க்கதையை
 महीपते—மஹாராஜரே!
 आह—சொன்னான்.

कपिष्वजः—என்ற அடைமொழி சங்குகள் முழங்கின பிறகு அனுமா
 னும் கர்ஜனை செய்து பிறருக்கு பயமுறுத்தினாரென்று குறிக்கவாம்.
 அவர் பீமஸேனனுக்கு அவ்வாறு வரம் அளித்திருக்கின்றாரே. हृषीकेशम्—
 எல்லாம் ஏவுகின்றவனை இவன் குதிரை ஏவ ஏவுகிறான்—இதுவும் அவன்
 ஏவலே. எல்லா இந்திரியங்களையும் குதிரையாக உபநிஷத்தும் கூறும்.

अजुं उवाच—அர்ஜுனன் சொன்னதாவது—

सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय मेऽच्युत ॥ २१ ॥

यावदेतान् निरीक्षेऽहं योद्धुकामान् अवस्थितान् ।

कैर्मया सह योद्धव्यमस्मिन् रणसमुद्यमे ॥ २२ ॥

ஸேநயோருபயோர் மத்தே ரதம் ஸ்த்தாபய மேऽச்சுத ॥ 21 ॥

யாவதேதாந் நீரீக்ஷேஹம் யோத்துகாமாந் அவஸ்த்திதாந் ।

கைர் மயா ஸஹ யோத்தவ்யம் அஸ்மிந் ரணஸமுத்தயமே ॥ 22 ॥

अच्युत—நழுவாத பகவானே !

अवस्थितान्—நிலைநின்ற

उभयोः सेनयोर्मध्ये—இருசேனைகளின்

एतान् अहं—இவர்களை நான்

இடையில்

यवत् अवेक्षे—காண்பேன்.

मे रथं—எனது தேரை

अस्मिन् रणसमुद्यमे—இந்தப்

स्थापय—கொண்டு நிறுத்த

போரொழுச்சியில்

வேணும்.

मया सह—என்னோடு சேர்ந்திருந்து

योद्धुकामान्—போர்புரிய விரும்பிய

कैयौद्धव्यम्—எவர் போர்புரிவரோ?

उभयोर्मध्ये—இங்கே நம் சேனையைமட்டும் காணலாமல்லது பிற
 சைன்யம் காணவாகாது. अच्युत—உனது ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள்
 என்றும் அழியாதவை. ஆசிரிதர்களை நழுவாமற் காப்பவனும் நீயே.
 (சேனையைக் கண்டவுடன் அர்ஜுனன் நழுவப் போகிறான். கண்ணன்
 நழுவாமல் அவனையும் நழுவாதபடி செய்யப் போகிறாரென்பது
 தோன்றும்.) 2. अहं निरीक्षेऽहं योद्धुकामान्, 2. अहं निरीक्षेऽहं योद्धुकामान्
 यावत्—முழுமையும். அவ்வது நான் பார்க்கும் வரையில். அல்லது
 இனி நான் காண வேண்டுமென்று எதிர்காலக் குறிப்பு இது. எதிரி

களைக் காண்பதை இங்குச் சொல்வதாகில் மேல் ச்லோகம் மீமிசையா மென்னில், அதற்கு தூர்யோதநாதிகளின் புத்தியைப் பழிப்பதிலே நோக்கு. அல்லது இது தன் பக்கல் சேர்ந்து உதவுகின்றவரைப் பற்றவென்க. மேல் ச்லோகம் எதிரிசையத்திலிருப்பவரைப் பற்ற வென்பது தெளிவு—

योत्समानान् अवेष्येऽहं य एतेऽत्र समागताः ।

धार्तराष्ट्रस्य दृष्टुं दृष्टुं प्रियचिकीर्षवः ॥ २३ ॥

யோதஸ்யமாநாந் அவேக்ஷேதஹம் ய ஏதேதத்ர ஸமாகதா: ।

தார்த்தராஷ்ட்ரஸ்ய தூர்புத்தேர் யுத்தே ப்ரியசிகிரீஷவ: ॥ 23 ॥

மந—இந்த இடத்திலே

प्रियचिकीर्षवः—இஷ்டம் செய்ய

ये एते—யாவர் இவர்

விரும்பி

दृष्टुं—போரில்

समागताः—வந்திருக்கின்ற மனரோ,

दृष्टुं—புத்தி கெட்டவனான

धार्तराष्ट्रान्—போர் புரியப் போ

य एते—தருதராஷ்ட்ரர்

கின்ற அவர்களை

மகனுக்கு

अहं अवेष्ये यावत्—நான் காண்பேன்.

सद्य उवाच—ஸஞ்ஜயன் சொன்னதாவது—

एवमुक्तो हृषीकेशो गुडाकेशेन भारत ।

सेनयोः समयोर्मध्ये स्थापयित्वा रथोत्तमम् ॥ २४ ॥

भीष्मद्रोणप्रभुसुतः सर्वेषाञ्च महीक्षिताम् ।

उवाच पार्थ पश्यैतान् समवेतान् कुरुनिवि ॥ २५ ॥

ஏவம் உக்தோ ஹ்ருஷீகேசோ குடாகேசேந பாரத ।

ஸேநயோ ருபயோர் மத்யே ஸ்த்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ॥ 24 ॥

பிஷ்மத்தோணப்ரபுமுகத: ஸர்வேஷாஞ்ச மஹீக்ஷிதாம் ।

உவாச பார்த்த பச்யைதாந் ஸமவேதாந் கருந்இதி ॥ 25 ॥

மாரத—பரதவம்சத்தில் தோன்றிய **सर्वेषां महीक्षितां च**—எல்லா அரசர்கள் வரே ! **एति**—எதிரிலேயே

गुडाकेश—அர்துனானால்

रथोत्तमम्—உயர்ந்த தேரை

एष्य उक्तः—இப்படி கூறப்பெற்ற

स्थापयित्वा—நிறுத்தி

हृषीकेशः—ஸர்வேஷ்வரன்

पार्थ—அத்தை மகனே !

समयोः संवयो. मध्ये—இருசேனைகளின்

समवेतान्—போர் புரியச் சேர்ந்த

இடையில்

एतान् कुरु—இந்தக் கௌரவர்களை

भीष्मद्रोणप्रभुसुतः—பிஷ்மத்தோணர்கள்

पश्य—காண்பாயாக

முன்னிலையில்

इति उवाच—என்று சொன்னான்.

गुडाकेश—பெரிய மயிர் முடியுடையன், அல்லது குடாகா—உறக்கம், அதற்கு ஈசன் ஆண்பவன், அதை வென்றவன். மாரத—துஷ்யந்தன்

மகனான பரதனையிட்டு வம்சப்ரஸித்தி (ஆதிபர்வம்). கண்ணன் தேரோட்டி நிறுத்தியதும் பேசியதும் அவர்கள் எதிரில். ஏதான் தூதன்— குருக்களை ஏதான் என்று கைநீட்டிக் காண்பித்தபோதே அவர்கள் தேசமிந்து நின்றனர். கண்ணனுக்கு அர்ஜுனன்பக்கத்தினரைக் காண்பிப்பதிலே நோக்கில்லை.

सत्रपादोऽस्थितान् पार्थः पितृन्थ पितामहान् ।

आचार्यान् मातुलान् भ्रातॄन् पुत्रान् पौत्रान् गृहीत्वा २६ ॥

श्वशुरान् सहृदयैव सेनयोः समोऽपि ।

தத்ராபச்யத் ஸத்திதாந் பார்த்த: பித்ரூந் அத பிதாமஹாந் |
ஆசார்யாந் மாதுலாந் ப்ராத்ரூந் புக்த்ராந் பெளத்ராந் ஸகிம்ஸ்ததா ||
ச்வசுராந் ஸுஹ்ருதச்சைவ ஸேநயோருபயோரபி |

अथ पार्थः—பிறகு அர்ஜுனன்

तत्र—அப்போர்க்களத்தில்

उभयोः सेनयोः अग्नि-இருசேனைகளிலும்

स्थितान्—இருந்த

पितॄन्—தமப்பன்மார்களையும்

पितामहान्—பாட்டனார்களையும்

आचार्यान्—ஆசிரியர்களையும்

मातुलान्—அம்மாக்களையும்

भ्रातॄन्—ஸகோதரர்களையும்

पुत्रान्—பிள்ளைகளையும்

पौत्रान्—பேரன்களையும்

तथा सखीन्—அவ்வாறே தோழர்

களையும்

श्वशुरान्—மாமனார்களையும்

सहृदयैव—சினேகிதர்களையுமே

सेनयोः—பார்த்தான்.

சகீந் - ஸமவயதிவிருக்கும் தோழர்களை. சூத: -வயது ஸமயின்றியே அன்பரானவரை. ஏவ என்றதால் அங்குள்ளார் எல்லோரையும் ஒவ்வொரு உறவு முறையிலேயே கண்டான். ச என்பது மற்றும் பல உறவுகளைச் சேர்ப்பதற்கு. உறவுக்கு உறவானவரும் உறவினரே. உறவாகக் காண்பதே தயக்கத்திற்குக் காரணம்.

तान् समीक्ष्य स कौन्तेयः सर्वान् वधून् अवस्थितान् ॥ २७

कृपया परयाऽऽविष्टो विषीदन् हृदमब्रवीत् ।

தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வாந் பந்தூந் அவஸ்த்திதாந் ||
க்ருபயா பரயா:ஸவிஷ்டோ விஷீதந் இதம் அப்ரவீத் |

कौन्तेयः स.—குந்தியின் குமரனவன்

अवस्थितान् तान्—நிற்கும் அவர்களை

सर्वान्—எல்லோரையும்

वधून् समीक्ष्य- பந்துக்களாகக்கண்டு

परया कृपया—பிறர் துக்கம் பொறுக்க

माद्विषादमायின் மிகுதியால்

विषीदन्—பிரிவுக்கு வருந்தி

हृदम अब्रवीत्—கீழ்வருமாறு கூறினான்.

கிருபையாவது பிறர் துக்கம் போக்க வேண்டுமென்ற நோக்கு. விஷாதமாவது அதை நினைத்துத் தானும் துக்கப்படுகை.

अज्ञेय उवाच—அர்ஜுனன் சொன்னதாவது—

दृष्ट्वैव स्वजनं कृष्ण युयुत्सुं समुपस्थितम् ॥ २८ ॥

சீடந்தி மம காந்ராணி மூகஸ்ச பரிசுஷ்யதி ।

வேயுஷ்ச ஸ்ரீரே மே ரோமஹர்ஷ்ச ஜாயதே ॥ 29 ॥

மாண்டிவ் ஸ்சஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்ஸைவ பரிதஹ்யதே ।

ந ச ஷக்னோம்யவஸ்தாதும் அமதீவ ச மௌ ॥ 30 ॥

தருஷ்ட்வேமமம் ஸ்வஜநம் க்ருஷ்ண யுயுத்ஸும் ஸமுபஸ்திதம் ॥ 28 ॥

சீதந்தி மம காந்ராணி முகஞ்ச பரிசுஷ்யதி ।

வேபதுச்ச சரீரே மே ரோமஹர்ஷ்ச ஜாயதே ॥ 29 ॥

காண்டவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்ஸைவ பரிதஹ்யதே ।

ந ச சக்நோம்யவஸ்தாதும் ப்ரமதிவ ச மே மந: ॥ 30 ॥

கூண !—கிருஷ்ண !

உயுநு் சமூபஸ்திதம்—போர் புரிய

விரும்பிச் சேர்ந்த

எம் ஸ்வஜநம்—இந்த சொந்த ஜனத்

தொகையை

ஹ்ருவா மம—கண்டவுடனே எனக்கு

மாந்ராணி—அங்கங்கள்

சீடந்தி—சொர்க்கின் தன்.

மூகஸ்ச—முகமும்

பரிசுஷ்யதி—உலர்கின்றது.

மே ஸ்ரீரே—எனது உடலில்

வேபது:—நடுக்கமும்

ரோமஹர்ஷ:—மயீர் சிவிர்ப்பும்

ஜாயநே—உண்டாகின்றது.

மாஹ்ரிவம்—காண்டவமென்ற வீல்

ஹஸ்தா—கையினின்று

ஸ்சஸதே—நடுவுகின்றது.

த்வக் வஷ—தோலுமே

பரிஹ்யதே—எரிக்கப்படுகிறது

அவஸ்தாதும்—நிறுக்கவும்

ந ஷக்னோமி—மாட்டிலேன்.

மௌ மன:—என் மனதும்

அமதி டவ—சுழல்கின்றது போலும்.

निमित्तानि च पश्यामि विपरीतानि केशव ।

ந ச ஷேயோஸுபஸ்யாமி ஹ்வா ஸ்வஜநமாஹவே ॥ 31 ॥

நிமித்தாநி ச பஸ்யாமி விபரீதாநி கேசவ ।

ந ச ச்ரேயோஸுபஸ்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜநம் ஆஹவே ॥ 31 ॥

கேசவ—ஸர்வேச்வரனே !

நிமித்தானி—தூர்நிமித்தங்களையும்

விபரிதாநி—எதிரிகளுக்கு முழுமை

யும் கேடாக

பஸ்யாமி—பார்க்கிறேன்.

மாஹவே—போரில்கூட

ஸ்வஜநம்—சொந்த ஜனங்களை

ஹ்வா—கொல்வதால்

ஷே:—நன்மையை

ந ஸுபஸ்யாமி—சிந்தித்தும் காண்

கிறேனல்லேன்.

எதிரிகளைக் கொன்றால் தானே இராஜ்யம் பெறலாமென்றால்,

அதற்குச் சொல்லுகிறான்—

न कांक्षे विजयं कृणु न च राज्यं सुखानि च ।

ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச |

கூண—கிருஷ்ண!

ராஜ்—ராஜ்யத்தையும்

விஜய்—எனக்கு வெற்றியை

சுஹானி ச—சுகங்ககளையும்

न कांक्षे—நான் விரும்பவில்லை

न च कांक्षे—விரும்புகிறேனுமல்லவென்.

வெற்றி இராஜ்யம் பெறவாம். இராஜ்யம் பல சுகங்களுக்காகவாம். ஒன்றும் வேண்டா. ஏனெனில்—

किं नो राज्येन गोविन्द किं भोगैर्जीवितेन वा ॥ ३२ ॥

येषामर्थे कांक्षितं नो राज्यं भोगाः सुखानि च ।

त इमेऽवस्थिता युद्धे प्राणांस्त्यक्त्वा घनानि च ॥ ३३ ॥

கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவீதேந வா || 32 ||

யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகாநி ச |

த இமேடவஸ்த்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச || 33 ||

गोविन्द—கோவிந்தா!

येषाम् अर्थे—எவர்களுக்காக

राज्येन—ராஜ்யத்தினால்

नःकांक्षितम्-நமக்கு வேண்டுவனவோ

नः किम्—எமக்கென்ன?

ते इमे—அவர்களே இவர்கள்

भोगैः—ஸுகங்களால்

प्राणां च घनानि च—உயிரையும் பணத்

जीवितेन वा—உயிரினுல்தான்

தையும்

नः किम्—எமக்கென்ன? ராஜ்யமும்

त्यक्त्वा—உபேக்ஷித்து

போகங்களும் ஸுகங்களும் யுத் அவஸ்தா:—போரில் நின்றனரே.

நாம் ராஜ்யாதிகளை விரும்பினது இவர்களுக்காக என்பதென் என்னில்—

आचार्याः पितरः पुत्राः तथैव च पितामहाः ।

मातुलाः श्वशुराः पौत्राः खालाः संवन्धिनस्तथा ॥ ३४ ॥

ஆசார்யா: பிதர: புதரா: ததைவ ச பிதாமஹா: |

மாதுலா: ச்வசுரா: பெளத்ரா: ஸ்யாலா: ஸம்பந்திநஸ்ததா || 34 ||

ஆசிரியர்களும் தந்தைகளும், பிள்ளைகளும் அப்படியே பாட்டன் மார்களும், மாமன்மார்களும், மாமனார்களும், பேரன்களும், மைத்துனர்களும், அவ்வாறே ஸம்பந்திகளுமாகின்றனரே இவர்கள். 34

உறவினர்களேயாயினும் வதை செய்ய முயன்றிருக்கின்றனரே. பகைவரான பிறகு அவர்களோடு ராஜ்யம் ஆள்வதோ என்னில்—

एतान् न हन्तुमिच्छामि नतोऽपि मधुसूदन ।

अपि त्रैलोक्यराज्यं तेनोः किं नु महीकृते ॥ ३५ ॥

ஏதாந் ந ஹந்தும் இச்சாமி க்ந்தோடபி மதுஸூதந |

அபி த்ரைலோக்ய ராஜ்யஸ்ய ஹேதோ: கிம் நு மஹீக்ருதே || 35 ||

மயுதா—மது என்ற அகரணைக் காரணத்திற்காகவும்
 கொன்ற மஹானே ! என ஸ்ரீ—இந்த பந்துக்களைக்
 ௧ மோட்சி—என்னைக்கொள்கின்றவ கொல்ல
 ரானுமும் ந ஸ்ரீ—விரும்புகிறேனல்லேன்.
 ஸ்ரீமதே—மூலமும் ராஜ்யமாய் மஹி—இந்த பூமிக்காக மட்டும்
 ஸ்ரீ: அபி-- மென்ற ி—ஏனோ? (விரும்புவேனா)
 ஆகில் போரில் கடுமான வரையில் இந்த பந்துக்களை உயிரோடு
 விட்டு துரயோதநாதிகளை மட்டுமாவது கொல்லலாமென்றால்—

निहत्य धार्तराष्ट्रं न का प्रीतिः साञ्जनादेन ।

நிறத்த தார்த்தராஷ்ட்ராத் ந: கா ப்ரீதி: ஸ்யாத் ஐநாத்தந |

நாந்—மோகமளிப்பவனே ! ந—நமக்கு
 யாந்—துரயோதநாதிகள் கா ப்ரீதி: ஸ்யாத்—என்ன ஸந்தோஷம்
 நூறு பேரை வரும்.
 நிறத—கொல்வதால்

அவர்கள் செய்த தீம்புகளுக்கு ப்ரதி செய்வதில் ப்ரீதி ஏன் இல்லை
 யென்னில்—

पापमेवाऽऽश्रयेदस्मान् हस्तेन आततायिनः ॥ ३६ ॥

பாபமேவாச்ரயேத் அஸ்மாந் ஹத்வதாத் ஆததாயிந: || 36 ||

நாநாயிந:—தீம்புகள் செய்த அசாந்—நமக்கு
 யாந்—இவர்களை யாபு எவ—பாபந்தான்
 ஸ்யா—கொல்வதால் அாபு—சேரும்.
 ஸாதநாயிந:—தீம்பு செய்வவராகிற

இவர்கள் கரிகை ௧௧௪:௩௩ ௩௧:௪௪௩௪௩:௪ ௪௩:௪ ௪௩:௪௪௩௪௩:௪ ௪௩:௪ ௪௩:௪௪௩௪௩:௪
 என்கிறபடி, நெருப்பு வைத்தவர், விஷமிட்டவர், படையெடுத்தவர்,
 பணம்பறித்தவர், பூமியைப் பறித்தவர், பெண்டாட்டியைப் பறிக்க
 முயன்றவர். ஒவ்வொரு தோஷமிருப்பினும் ஆததாயியே. எல்லா தோஷ
 முன்னவர் முழு ஆததாயிகள் என்பது உண்மை. ஆயினும் இவர்களைக்
 கொல்வதும் பாபமே. நமக்கு ராஜ்யாதிகள் வேண்டிராத போது
 அவசியமாய் இது பாபமே யாகும். படையெடுப்பதும் பணம் பறிப்பதும்
 நமக்கும் தானே நேரும்.

இது வரையில் சொன்னதை முடிக்கிறான்—

उवाचाहं वयं हन्तुं धार्तराष्ट्रं स्वान्ववान् ।

உவாஹ் வயம் ஹந்தும் தார்த்தராஷ்ட்ரம் ஸ்வாந்வவாந் |

தன்னைத் நாசனா வயம் ஹந்தும் தார்த்தராஷ்ட்ரம் ஸ்வாந்வவாந் |
 ஸ்வாந்வம் ஸ்ரீ கதம் ஹத்வா ஸாநித: ஸ்யாம மாதவ || 37 ||

आततायिनश्चान्तं हन्त्यादेवाविचारयन् । ॥ ३७ ॥
 आततायिनी दोषः हन्त्यादेवा विचारयन् ॥ See Mr. P. 21-30-29130

तस्यात्—ஆகையால்

सवान्धवान्—பந்துக்களையும்

घातराष्ट्रान्—தூர்யோதநாதிகளையும்

हन्तुं—கொல்வதற்கு

ययं—விவேகிகளான நாம்

न अर्हः—தகுந்தவரல்லோம்.

माघव—மதுவம்சத்தில் தோன்றிய திருமாலே!

यज्ञ-स—சொந்த ஜனத்தை

हन्वा—கொன்று

कथं हि—எப்படி தான்

सुखिनः स्वामि—சுகம் பெற்றிருப்போம்?

இங்கும் ஸுகமில்லை. பாபம் நேர்ப்படுவதால் பின்னும் ஸுகமில்லை. இந்த விவேகம் அவர்களுக்கு இல்லையா என்பீர். இல்லையே, மேலும் ஆததாயிகளைக் கொன்றால் குற்றமில்லை யென்று சாஸ்த்ரம் உண்டே என்பீர். ஒருவர் இருவராகில் ஏதோ பொறுக்கலாம். இவர்களைக் கொல்வதால் குலத்திற்கே க்ஷயமென்கிறான்—

यद्ययेते न पश्यन्ति लोभोपहतचेतसः ।

कुलक्षयकृतं दोषं मित्रदोहे च पातकम् ॥ ३८ ॥

कथं न ह्येयमस्माभिः पापादस्मान्निवर्तितुम् ।

कुलक्षयकृतं दोषं प्रपश्यद्भिर्जनार्दन ॥ ३९ ॥

யத்யப்யேதே ந பச்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ: |

குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் || 38 ||

கதம் ந ஹேயமம் அஸ்மாபி: பாபாத் அஸ்மாந்நிவர்திதும் |

குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபச்யத்பிர் ஜநார்தந || 39 ||

लोभोपहतचेतसः—பேராசையால்

मनमं கெட்டவராகி

एते—இந்த தூர்யோதநாதிகள்

कुलक्षयकृतं—குலத்தை அழிப்பதால்

ஆக்கப்படும்

दोषं—குறையையும்

मित्रदोहे—சினேகமுள்ள நம்மை

த்ரோஹம் செய்வதில்

पातकं च—மஹாபாபத்தையும்

न पश्यन्ति यद्यपि—பார்க்கவில்லையானாலும்

जनार्दन—பகவானே!

कुलक्षयकृतं—குலங்களின் அழிவாலாம்

दोषं...குறையை

प्रपश्यद्भिः—தெளிவாகக் காண்கிற

अस्माभिः—நம்மால்

वस्मात् वापात्—இப்பாபத்தினின்று

निवर्तितुं—விடுவது

कथं न ह्येयम्—அறியப்படா

தது என்னே?

குலக்ஷயத்தால் வரும் தோஷமென்னவெனில்—

कुलक्षये प्रपश्यन्ति कुलधर्माः सनातनाः ।

धर्मं नष्टे कुलं कुस्नमधर्माभिमिवत्युत ॥ ४० ॥

குலக்ஷயே ப்ரணச்யந்தி குலதர்மா: ஸநாதநா: |

தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்தம் அதர்மோ஽பிபவத்யுத || 40 ||

தி—3

கூர்ண—தலப் பெரியோர் அழிவில்
 சயா—தொன்று தொட்டு வரும்
 கூர்ண—குலதர்மங்கள்
 மய்ய—அழியும்.

சுநே—தர்மம் நஷ்டமானால்
 சூர்ண—அக் குலம் முழுமையும்
 சயா—அதர்மமும்
 மய்ய—அழிக்கி மேலோங்கும்.

பொதுவான தர்மங்கள் நிற்க, ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் குலதர்மம் என்பது வேறு. அதுவும் ஸநாதனமேயாகும். அக் குலத்திலுள்ள பெரியோர் அழிந்தால் அதை யனுஷ்டிப்பவரில்லாமையால் சிறுவர் அந்த தர்மத்தைக் கைவிடுவதாம். (குலதர்மம் அழியக்கூடாதென்றே குரங்குக்கும் அரக்கனுக்குக்கூட அரசு அளித்தான் ஸ்ரீராமபிரான்.) தர்மானுஷ்டானம் பரிசுத்தைக் குறைத்து வரும். க்ருத்யங்களைச் செய்பாமை நேர்ந்தால் அக்ருத்யம் தலையோங்கும். பந்து ஜனமல்லவே பென்ருலும் இது தகாது.

अवर्मासिमात् कृष्ण प्रदूष्यन्ति कुलस्रियाः ।

स्त्रीषु दशासु वाण्येय जायते वर्णसंकरः ॥ ४१ ॥

அதர்மாபிபவாத் க்ருஷ்ண ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய: ।

ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: ॥ 41 ॥

கூர்ண—கிருஷ்ண!

வண்ய—விருஷ்ணிவம்ச திலகமே!

மய்ய—அதர்மம் பலத்தைக் குறைப்பதால்

ஸ்ரீஷு—ஸ்த்ரீகள்

துஷாஸு—கெட்டார்களாகில்

குலசிரிய:—குலஸ்த்ரீகள்

வண்சுக்ர:—வேறு வர்ணக்கலப்பு

மய்ய—கெட்டுவிடுகின்றன.

சுநே—நேர்படும்.

அதர்மத்தினால் அபிபவாவது மனம் கெடுகை. ப்ரதுஷ்யந்தி என்று உடல்கேட்டைக் கருதியாம். ஸ்த்ரீகளில் வேசிகள் என்றும் குலஸ்த்ரீகள் என்றும் இரவகுப்பு உண்டு. குலஸ்த்ரீகள் தம் வர்ணத்தினனான பர்த்தா ஒருவனோடு மட்டும் சேர்ந்து பதிவ்ரதையாயிருப்பான். பர்த்தாவுக்கு வேசி முதலான வேறு ஸ்த்ரீஸம்பந்தம் இருப்பினும் ஸ்த்ரீ கெட்டால் வர்ணத்தை நிர்ணயிக்க முடியாது. நம்மால் பர்த்தாக்களை இழந்த குலஸ்த்ரீகளும் அதர்மம் ஒங்கினால் கெடுவதாம்.

संक्रो नरकायैव कुलज्ञानां कुलस्र व ।

वसन्ति पितरो ह्येनं लुप्तपिण्डोदकक्रियाः ॥ ४२ ॥

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்ஞானாம் குலஸ்ய ச ।

பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோதக க்ரியா: ॥ 42 ॥

சுக்ர:—வர்ணக்கலப்பானது

முன்னோர், பித்ருலோகத்

குலஞ்ஞானா—குலத்தை அழித்தவர்

தைச்சார்ந்தவர்கள்

களுக்கும் லுப்தபிண்ட வடக்ரியா:—பிண்டப்ரதானம்

குலஸ்ய வ—குலத்தினருக்கும்

தர்ப்பணம் எல்லாம்

நரகாய வ—நரகத்திற்கேயாம்

இழந்தவராய்

வா பிதர:—அந்தந்தக் குலத்து

வசந்தி...கீழ் விழுவரே.

தாங்கள் கெட்டதோடு பித்ருலோகத்தைச் சார்ந்தார்களுக்குச் சார்த்தம் தர்ப்பணம் செய்ய உரிமையற்ற பிள்ளைகளை குலத்திற்கு ஏற்படுவதால் பித்ருக்கள் பசியால் வருந்தி கெடும்படியும் செய்வதால் இவர்களுக்கு நரகமே.

பித்ருக்கள் விழுவதற்குக் காரணம் கூறுகிறான்—

दोषैरैः कुलानां वर्णसंकरकारैः ।

उत्साद्यन्ते जातिधर्माः कुलधर्माश्च शश्वताः ॥ ४३ ॥

தோஷைரேதை: குலக்நாநாம் வர்ணஸங்கரகாரகை: |

உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா: குலதர்மாச்ச சாச்வதா: || 43 ||

दरैः—கிழக்கூறிய

शश्वताः—அநாதியாய் வந்த

वर्ण संकरकारैः—வர்ணக்கலப்புக்குக்

कुलधर्माः—குலதர்மங்களும்

कारणमात्र

जातिधर्माः च—ஜாதிதர்மங்களும்

कुलानां दोषैः—குலத்தையழிப்பவரின்

उत्साद्यन्ते—அழிக்கப்படுகின்றன.

குற்றங்களால்

குலதர்மங்ககள் அழிவது முன்னமே கூறினேன். அநாதியான ஜாதி தர்மமும் அழியும். (43)

उत्सन्नकुलधर्माणां मनुष्याणां जनार्दन ।

नरकै नियतं वासो भवतीत्यनुशुश्रुम् । ४४ ॥

உத்ஸந்நகுலதர்மாணாம் மனுஷ்யாணாம் ஜநார்தந |

நரகே நியதம் வாலோ பவதீத்யநுசுத்ரும் || 44 ||

उत्सन्नकुलधर्माणां—குலதர்மம் அழிந்த வாச: பவதி—குடியாம்.

தொழிந்த ஜனார்தந—பகவானே !

मनुष्याणां—மனிதர்களுக்கு

इति अनुश्रुम्—என்று ஸம்ப்ரதாய

नरकै नियतं--எப்போதும் நரகத்திலே

மாகக்கேட்டோம்.

பித்ருக்களின் வீழ்ச்சியால் குலத்திற்கு நரகமென்றேன். குலதர்மம் வீட்டிருப்பதாலும் நரகமே நிலைக்குமென்று வேதம் ஒதும்.

अहो वत महत् पापं कर्तुं व्यवसिता वयम् ।

यत् राज्यसुखलोभेन हन्तुं स्वजनघृयताः ॥ ४५ ॥

அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம் |

யத் ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநம் உத்யதா: || 45 ||

राज्यसुखलोभेन -ராஜ்யம் பெறுதலாம்

महत् पापम्—மஹாபாபத்தை

ஸுகத்தில் ஆசையால்

कर्तुम् वयम्—செய்வதற்கு நாம்

स्वजनम्—சொந்த ஜனத்தை

व्यवसिताः—முடிவு கட்டினோம்.

हन्तुम् उद्यताः यत्—கொல்ல முயன்

अहो वत—மிகவும் வருத்தம்.

ரோமென்ற

பகவத்கீதை அ. 1. 46-47.

இப்போது நீ வெறுமனே யிருக்கில் உன்னை அவர்கள் படைகளால் வதைப்பர். சன் एवाऽऽत्मानं गोपायेत् ; தன்னைக் காத்துக் கொள்ள வேனுமே என்னில்—

यदि मामश्रीकामसम्पत्तं सुस्तपायः ।

घातंराष्ट्रं शये ह्यसुः तस्यै श्रेयसत्वं भवेत् ॥ ४६ ॥

யதி மாம் அப்ரதிகாரம் அசஸ்த்ரம் சாஸ்த்ரபாணய: |

தார்த்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்ய: தந்மே ஷேமதரம் பவேத் || 46 ||

ஈராத:—துய்யோதநாதிகள்

ஈரணபாணய:—கையில் படை கொண்டு

ரயே—போரில்

ஹ்ய: யதி—கொல்லுவார்களாகில்,

மயதிகாரம்—ப்ரதி செய்யாமல்

தய் ம—அது எனக்கு

மஹரம்—படையும் கைவிட்ட

ஸமதர்—மிகவும் ஷேமமாக

மாம்—என்னை

மவேத்—ஆகும்.

அவர்கள் அடிக்கும் போது நான் ப்ரதி செய்யாமல் படையையும் விட்ட பிறகும் இது தான் சமயமென்று அவர்கள் என்னைக் கொன்றால், குலங்கள் பல அழிவதைவிட எனக்கு ஒருவனுக்குக் கேடு கூடுமென போன். அவர்களைக் காப்பதாலான தர்மமும் காக்கும்.

அப்ரதிகாரம் அசஸ்த்ரமென்றதால் நான் போர் புரியப் போவ தில்லை யென்றதாயிற்று.

சுத்ய சவாக்—இப்படி அர்ஜுனன் சொன்னதைச் சொல்லி ஸஞ்ஜயர் தாமே மேலே சொன்னார்—

கைவிட்ட துய்யோதகர் துய்யோதகர் மெய்யானது

एवमुक्त्वाऽर्जुनः संख्ये शयोपस्य उपाविशत् ।

विसृज्य सुखं चार्थं शोकसंविग्नमानसः ॥ ४७ ॥

ஏவம் உக்த்வா:ர்ஜுந: ஸங்க்யே ரதோபஸ்த்தே உபாவிசத் |

விஸ்ருஜ்ய ஸுகரம் சார்தம் சோகஸம்விக்தமாமன: || 47 ||

மது:—அர்ஜுனன்

வ்விசுமாரய:—மனம் சலித்தவனாய்

சங்க்ய—போர்க்களத்தில்

சுகர் வர்—அம்புடன் வில்லை

ரதி சக்யா—இவ்வாறு கூறி

விசுச்ய—விட்டுவிட்டு

சாக—இத்தனைபேரும் குலங்களும்

ரயோபசே—தேர்த்தட்டில்

அழிவதாகுமே என்ற சோகத் தயாவிசு—உட்கார்ந்துவிட்டான்.

தினால்

தனக்கு அழிவு தேர்ப்படினும் போர் புரியேன் என்று கூறி, குலங் களின் அழிவுக்காக வருத்தி, முன்னமே நழுவியதாய் விழாமலிருந்த வில்லை ஒரு கையினின்றும் மற்றொரு கையினின்று அம்பையும் தானே விட்டுத் தேரில் போருக்கு நிற்கும் இடத்தை விட்டு அதன் மடியில் உட்கார்ந்துவிட்டான்.

ஸ்ரீபகவத்கீதை யென்ற உபநிஷத்தாம்

யோக சாஸ்த்ரமாகிற க்ருஷ்ணார்ஜுன ஸம்பாஷணத்தில்

முதல் அத்தியாயம் முற்றும்.

சுமந்த்-மாய் - சந்திரா கீ யாததததத த ததத, மதத த் தோதத தததததத தததததத தி
மோ-3 மி-3

அதததததததததத தததததததததததத தததததததததததத - See No-P.26-4-31

கம்மலமாவது அழகு. இங்கு அஸ்தானத்தில் தபையும் சோக
மும் கம்மலமாகும். ஷாஹ்ஜஹ்-போருக்கு முனைந்த பிறகு இதுவரையில்
கூத்திய குலத்தில் யாராவது போர்க்களத்தில் ஜீவகாருண்யத்தினால்
அதை நிறுத்தியதுண்டா? குலதர்ம நாசம், குல ஸ்திரீகளுக்குக் கேடு
என்றவாறான காரணங்கள் அவர்களுக்குப் புலப்படவில்லையா, பாபி
களைக் கொன்று தானே தர்மத்தைக் காக்கவேண்டும். நீ ஒருவன்
நின்றதும் மற்றவர் ஆர்யர்களானபடியால் போரை நிறுத்தாமல்
நடத்தும்போது எல்லாம் வருவது. அதை உன்னால் நிறுத்த முடியுமா?
என்றவாறாக அவனுடைய குறைகளுக்கெல்லாம் மறுமாத்றம் இங்கு
அடங்கியது காண்க. (இங்கு பகவானுக்குச் சீற்றம் சிறிது தோற்றம்.)

ॐ---பாபிகளான பல வீரர்களுக்கும் வரும் வீர ஸ்வர்க்கத்தை
நீக்குவதும் அதர்மமான படியாலே உனக்கும் மறுமைக்கு ஹானியே.
இவ்விடத்தில் அவன் ராஜ்யத்தைவிரும்பாமையால் இம்மைப் பலனின்
இழவைக் குறிக்காமல் மறுமையை மட்டும் எடுத்தது.)

मा क्लेशं गच्छ कौन्तेय नैतत् त्वय्युपपद्यते ।

शुद्धं हृदयद्वैतं त्वत्त्वोच्छिष्टं परन्तप ॥ ३ ॥

மா க்லைப்யம் கச்ச கௌந்தேய நைதத் த்வய்யுபபத்யதே |

கஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட்டபரந்தப || 3 ||

கௌன்யே—குந்தியின் புதல்வனே!

சுத்தம்—ஆபாஸமான

க்லேஷம்—அதர்யத்தை

ஹ்ருதய—நெஞ்சின் பலவீனத்தால்

ம' எவ்—பெருதே

வந்த சோகத்தை

எதர் த்வயி—இது உன்னிடத்தில்

த்யகஷா—விட்டு

ந 37 'யே—இருக்கத்தகாது.

பரந்தப—பகைவரை எரிக்கின்றவனே!

உச்சிஷ்ட—எழுந்திரு.

க்லேஷம்—அவியாகை ; பொதுவாக இங்கு சோகம் கருதப்பெறும்.
ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸாங்க்யாதிக்கரணத்தில் “தயையாவது பிறரின் துக்கத்
தைப் பொருமை” என்று கூறி அந்த தயையைத் தகாத இடத்தில்
உபயோகித்தால்—அதாவது வதைக்க வேண்டியவரை தயை கூர்ந்து
வதைக்காமல் விட்டால் அது அவனுக்கு அபுஸ்சேவ அபாஷ்யதி...புருஷ
னல்லன் என்கிற இகழ்ச்சியை விளைவிக்கும் என்றார். அர்ஜுனன்
அஸ்த்தானத்தில் தயை வைப்பதால் அவனுக்கும் இதாமென்று இச்
சொல்லினின்று தோற்றும். மேலே ஸ்வேதசுவாச என்ற பதத்தாலே அதைர்
யத்தைச் சொல்லப் போவதால் அதே க்லேஷ என்ற சொல்லின் பொரு
ளாகக்கூடும். மா க்லேஷம் எவ் கௌன்ய என்றவிடத்தில் க்லேஷம் மா க்லேஷம் எவ்
என்றும் பாடமுண்டு.

शुद्धं उवाच—அர்ஜுனன் சொல்வதாவது—

कथं भीष्ममहं संख्ये द्रोणञ्च मधुसूदन ।

इषुभिः प्रतिघोत्सामि पूजार्हावरिघ्न ॥ ४ ॥

கதம் பிஷ்மம் அஹம் ஸங்க்யே த்ரோணஞ்ச மதுஸூதந |

இஷுபி: ப்ரதிஹோதன்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூதந || 51 ||

மதுஸூதந!—மது என்ற அஸுரனை

भीष्मं द्रोणञ्च—பிஷ்மரையும் த்ரோண

அழித்தவனே!

சார்யரையும்

अरिख्ये—பகைவர்களை எல்லாம்

कथं—எப்படி

அழிக்கின்றவனே!

इषुभिः—அம்புகளைக்கொண்டு

महं संख्ये—நான் போரில்

प्रतिघोत्सामि—எதிர்ப்பேன்?

पूजार्ह—பூசிக்கத்தக்கரான

குலம் கெடும், ஜாதியும் கெடும், பாபிகளுமாவோம் என்றவாறான இவனுடைய வருத்தங்களுக்குக் கண்ணான் பரிஹாரம் குறித்துவிட்டார். இவன் தெளிந்தான் ; ஆயினும் போர் செய்வது வெற்றியையும் ராஜ்யத்தையும் விரும்பினால் தானே. முன்னோர்கள் செய்ததுமெல்லாம் அந்த நோக்குடன் தானே. எனக்கு அவற்றில் விருப்பம் இல்லையாகையால், உண்மையில் நமக்கு விரோதிகளல்லாதவரும் நமக்கு நன்மையே தேடுகின்றவருமான பிஷ்ம த்ரோணதிகளைக் கொண்டு ராஜ்யம் பெறுவது நியாயமில்லை என்கிறான். ஈர்ஸ் ! நீர் கொல்வதும் விரோதிகளையே தானே !

गुरुं अहंवा हि महानुभावान् श्रेयश्चतुं मैश्वर्यही लोके ।

हत्वाऽर्थकामास्तु गुरुनिहैव युक्तीय भोगान् रुधिरप्रदिग्धान् ॥ ५ ॥

குருந் அஹத்வா ஹி மஹாநுபாவாந்
ச்ரேயச்சர்த்தும்பைக்ஷுமபீஹ லோகே ;
ஹத்வா அர்த்த காமாம்ஸ்து குருந் இஹைவ
புஞ்சிய போகாந் ருதிரப்ரதித்தாந் ॥ 5 ॥

महानुभावान्--மிக்கப்ரபாவம் உடைய गुरुन्--பெரியோர்களை

ராய் हत्वा--கொன்றுவிட்டு

गुरुन्--ஆசார்யர்களுமான பிஷ்म हृद्वै--அவர்களைக்கொன்ற வீடத்
மாதிகளை திலேயே

अहंवा--கொல்லாமல் रुधिरप्रदिग्धान्--அவர்களுடைய இரத்

इह लोके--யாம் அரசாண்ட இவ்வுலகத் தக்கறை ஏறியிருக்கும்

கிலேயே भोगान्--அவர்களுக்கு இஷ்டமான

मैश्वर्यं चतुर्मयि--பிச்சைக்குத் திரிவதும் போக்யவஸ்துக்களை

अयो हि--சிறந்ததன்றோ ! कथं युक्तीय?--எப்படி அனுபவிப்

भोगान्--சொத்தை விரும்பும் பேன் ?

4-வது ச்லோகத்திலிருந்து கய் என்கிற சொல்லை இங்கு யுகிய என்றதோடும் சேர்க்க. பெரியோர்கள்...நம்மால் ஆராதிக்கப்பட வேண்டியவர்கள், போகங்களை அநுபவிக்க விரும்பி இருக்கும் போது அதற்கு மாறாக அவர்களுடைய இரத்தம் சிந்திப் பட்டிருக்கும்வற்றை நாம் அனுபவிக்க விரும்புவதைவிட அவற்றை அவர்களுக்கே விட்டுவிட்டு பிச்சை பெடுத்துப் பிழைப்பதே சிறந்தது. (5)

பெரியோர்களைக் கொல்வது தகாதது என்றான். துரியோதனதிகளைக் கொல்வதும் தகாதென்று அன்பு வைத்துச் சொல்லுகிறான்.

न चैतत् विद्यः कतरन्नो गरीयो यद्वा जयेम यदिवा नो जयेयुः ।

यानेव हत्वा न ऽजजीविषामः तेऽवस्थिताः प्रमुखे धार्तराष्ट्राः ॥ ६ ॥

ந சைதத் விதம்: கதரத் நோ கரீயோ
யத்வா ஜயமே யதிவா நோ ஜயேயு: |

யாதேவ ஹத்வா ந ஜிஜீவிஷாம:

தேவஸத்திதா: ப்ரமுகே தார்த்தராஷ்ட்ரா: || 6 ||

ஹ்ராஷா — துர்யோதனாதிகள்

யாந் பவ—எந்த துர்யோதனாதிகளை

ந: யதிவா ஸ்யு:—நம்மை வெல்லு

யே

வரர்கள் என்பதா

ஹ்வா—கொன்றுவிட்டு

ஸ்த் வா ஸ்யம்—நாமே அவர்களைக்

ந ஜிஜிவிஷாம:—உயிர் தரிக்க விரும்பா

கொல்வதா

மல் இருக்கிறோமோ

கந்நந் ந:—எது நமக்கு

ஸ்த்—அந்த துர்யோதனாதிகளே

ஸரிய:—சிறந்ததாகும்?

ப்ரஸுக்ஷே—போரில் எதிரில்

ஸதத் ச—இதையும்

அவஸிதா:—நிற்கின்றனர்.

ந விசா:—நாங்கள் அறியோம்.

உண்மையில் துர்யோதனாதிகள் பகைவராயினும் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டு நாம் வாழ விரும்பவில்லை. இப்படியிருக்க நாம் அவர்களை வெல்வதா, நம்மை அவர்கள் வெல்வதா, எது சிறந்தது? (அவர்களை வென்றால் நாமும் வாழப் போவதில்லையாகையால் இருவருக்கும் அழிவு. அவர்கள் வென்றால் நமக்கு மட்டும் அழிவு, போரே செய்ய வில்லை யென்றால் ஒருவருக்கும் அழிவில்லை என்று உட்கருத்தாம்.)

கண்ணபிரான் மோகமும் என்கிற பலனுக்காகப் போரை நடத்த விரும்பியிருக்கிறார் என்பதை அறியமாட்டாமல் அர்ஜுனன் வெற்றிக் காகவே போர் புரிவதென்று நினைத்து அதை மறுப்பானாய், அவர்கருத்தை நன்கு அறிய விரும்பித் தன்னைச் சீடனாகக் கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டுமென்று சரணாகதி செய்து வேண்டுகிறான்.

ஶ்ரீபுஷ்பதேவோபஹநஸமாஶ: பூஷாமி த்வா ஶ்ரீஸம்மூதவேதா: |

யக்ஷ்ய: சாத் நிசிவ் ஶ்ரீ தம்ஸி ஶிப்யஸ்தேஹ் ஶாபி மா த்வா ப்ரபந் || 7 ||

கார்ப்பண்யதோஷோபஹதஸ்பாவ:

ஶாப்யஸிவோ ஹி ஶிப்யஸ்தே: |

ப்ருச்சாமி த்வா தர்மஸம்மூடசேதா: | அஹ்மதேவஸ்தே: | உமேதேவஸ்தே: |
யச்ச்ரேயஸஸ்ஸயாத் நிச்சிதம் ப்ருஹி தத்மே ஶ்ரீஸம்மூதவேதா: |
சிஷ்யஸ்தேதேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந் || 7 ||

ஶ்ரீ—தர்ம விஷயத்திலே

ஸ்ய: சாத்—நன்மையாகும் என்று

ஸம்மூதவேதா:—மோகம் கொண்ட

ஸ்த் நிசிவ்—எது நிச்சயிக்கப்பட்

மனமுடையவனாய்

டிருக்கிறதோ

ஶ்ரீபுஷ்பதேவ—சோகத் தவிர்க்க உபா

ஸ்த் ஶ்ரீ—அதை அருள வேணும்

யம் அறியாமையால்

ஶ்—நான்

ஶ்ரீபுஷ்பதேவ—ஸ்வபாவமான தைர்

ஸி ஶிப்ய:—உமது சீடன்

யத்தை இழந்தவனாகி

த்வா ப்ரபந்—உமக்கு அடைக்கலமான

த்வா பூஷாமி—உம்மைக் கேட்கிறேன்.

மா ஶாபி—எனக்கு உபதேசிக்க

ஸ—எனக்கு

வேணும்.

கார்ப்பணியாவது ஏழ்மை. எதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதே அறியாமையும், சோகம் போக்க வழி பெருமையும். விடவேண்டியதை விடாமையே கார்ப்பணிய் இங்கென்பர் சிலர். கண்ணன் தயை கூறும் படி தோற்றும் தினதசை கார்ப்பணிய் என்றும் கூறுவர்.

धर्मसमूहचेता:—ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று தர்மத்தில் மூன்று பிரிவுகள் உண்டு. மோக்ஷம் விரும்பாதவரும் போருக்கு வந்த பிறகு ராஜ்யம் வேண்டாமென்று தோன்றினாலும் நைமித்திகமாக நேர்பட்ட போரைச் செய்தேயாக வேண்டும் என்கிற தர்ம நிலையும் இவன் அறியான். மோக்ஷத்திற்கு இது உதவும் என்று எவ்வாறு அறிவான்?

இந்த ச்லோகத்தை சிஷ்யன் ஆசார்யனை ஆசிரயிக்கும் போது உபதேச ரூபமாகக் கேட்டு அடைக்கலம் புகுவது ஸம்ப்ரதாயம். மோக்ஷ தர்மம் அறியாமல் கதியற்று ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றுவரும் எனக்கு நற்கதி உபதேசிக்க வேண்டும். அடியேன் இனி சிஷ்யனானேன் என்று தெரிவித்து வேண்டுவதாம். இக்கருத்தில் ஷ்ய: என்கிற பதத்திற்கு ஷ்யை ஷ்யை என்ற கரோணிதத்தின்படி மோக்ஷோபாயம் என்று பொருள் கூறலாம். (7)

கார்ப்பணியம் என்கிற தோஷம் தனக்குத் தலையேறி இருக்கிறது என்பதை விளக்குகிறான்—

न हि प्रपश्यामि मपानुयात् यञ्छोकमुञ्छोपणमिन्द्रियाणाम् ।

अवाप्य भूमावसपरनमृद् राज्यं सुराणामपि चाधिपत्यम् ॥ ८ ॥

ந ஹி ப்ரபச்யாமி மமாபநுத்யாத்

யச்சோகமுச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம் |

அவாப்ய பூமாவஸபத்நம்ருத்தம்

ராஜ்யம் ஸுராணாமபி ச ஆதிபத்யம் ॥ 8 ॥

भूमौ—பூமியில்

असपरनम्—பகைவர் அற்ற

ऋद्धम्—மிக்க வளமுள்ள

राज्यं—ராஜ்யத்தையும்

सुराणां—தேவதைகளுக்கு

आधिपत्यं च—அரசனாயிருப்பையும்

अवाप्य अपि—அடைந்த பிறகு கூட

அல்லது அடைவித்தும்

यत्—எந்த உபாயமானது

मम—எனக்கு

इन्द्रियाणां—இந்திரியங்களை

उञ्छोपणं—அவ்விற்பத்தைச்

சுவைக்கவிடாதபடி

உலர்த்துகின்ற

शोकं—பலமான வருத்தத்தை

अपनुयात्—நீக்குமோ,

न प्रपश्यामि हि—அதை ஆராய்ந்து

காண்கிறேனல்லேனே.

இங்கு ந ஸ்ரப்யாமி என்று அறிவின்மை என்ற கார்ப்பணியுமும் அபநுயாத் யத் ஷோக் என்று உபாயமில்லாமை என்ற கார்ப்பணியுமும் குறிக்கப் பெற்றன.

सञ्जय उवाच—अर्जुनस्यैव सोऽन्नतामसोऽन्नं सोऽन्नं पितृकुलं सञ्जयः
தாமே தேரில் சொல்லுகிறார்.

एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परन्तपः ।

न योत्स्य इति (नयोत्स्यामीति) गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ९ ॥

எவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேசம் குடாகேச: பரந்தப: |

ந யோத்ஸ்ய இதி(ந யோத்ஸ்யாமீதி) கோவிந்தம்

உக்த்வா தூஷணீம் பபூவ ஹ ॥ 9 ॥

परन्तपः—பகைவரை எரிக்கும் ஸ்வ எவம் உக்த்வா—மறுபடியும் இவ்வாறு
பாவமுடையனும் கூறி

गुडाकेशः—அக்ஞானமற்றவனுமான ந யோத்யமி—நான் போர் புரியேன்

அர்ஜுனனே இதி உக்த்வா—என்றும் சொல்லி

हृषीकेशं—இந்த்ரியங்களை ஆளுகின்ற தூஷீ் பபூவ—மௌனமாக இருந்து

गोविन्द—கண்ணனைக் குறித்து விட்டான்.

॥—ஆச்சர்யம்!

எப்பொழுதும் போர் செய்யப் பரபரப்பு உடையனான அர்ஜுனனுக்கு இந்நிலை வந்ததும், கண்ணபிரான் இது தகாதென்று சொன்ன பிறகுங்கூட அவன் மறுத்துச் சொல்லுகின்றதும் ஆச்சர்யமே! இந்தச் சீலோகத்தில் எவமுக்த்வா என்பதே போதுமாயிருக்க, மீண்டும் ந யோத்யமி-உக்த்வா என்றது எதற்காக என்னில், முதல் அத்யாயத்தில் ஷரங் என்ற பதத்தினாலும் விசுர சரர் வர் என்பதாலும் போர் செய்யப் போவதில்லை என்பது சொல்லாமலே விளங்கிற்று. மறுபடி க்ருஷ்ணன் இகழ்ந்து கூறியதன் மேல் தனக்கு உண்மையை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று இவன் வேண்டுவதால் போர் செய்யலாமா வேண்டாமா என்ற ஐயப்பாட்டுடன் சொல்லி நின்றான் என்று நாம் நினைக்கலாகாது, போர் செய்யலாகாது என்ற விபரீதமான மனவுறுதியே அவனுக்குத் தொடர்ந்து வந்துள்ளது என்பதை விளக்குவதற்காக இவ்வாறு கூறியதாம். (முதலாத்யாயத்தில் பாஷ்யத்தில் ந யோத்யமீதி என்ற அதுவாதம் செய்திருப்பதால் ஹுமி: ஸ்ரியோத்யமி என்ற விடத்திற் போல் இங்கும் யோத்யமி என்கிற பாடமே பாஷ்ய ஸம்மதமென்னலாம். வேறு பாடமும் காண்கிறது.)

उवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव मारुत ।

सेनयोऽयमर्थोऽयं सीदमानमिदं वचः ॥ १० ॥

தமுவாச ஹ்ருஷீகேச: ப்ரஹஸந்திவ பாரத |

ஸேதயோருபயோர் மத்யே ஸீதமானமிதம் வச: ॥ 10 ॥

भारत!—பரதவம்சத்தில்!தோன்றிய
 த்ருதராஷ்ட்ரரே
 उभयोः सेनयोः--இரு ஸேனைகளுடைய
 मध्ये—இடையில்
 सोदमानं—வருந்தி ஒன்றும் செய்யா
 மலிருக்கிற

வ்—அந்த அர்ஜுனனைக் குறித்து
 इदं वचः—பின்வரும் வார்த்தையை
 हृषीकेशः—ஸர்வேச்வரன்
 प्रहसन्निव—பரிஹஸிப்பவன்போல
 उवाच—சொன்னான்.

प्रहसन्निव—மேல் ச்லோகத்திலே அவனுடைய அவிவேகத்தை வெளியிடப் போகிறாராகையாலே விவேகியான உனக்கும் இவ்வளவு அவிவேகமா என்று அத்தானைப் பரிஹஸிக்கிறார் போலும் என்னலாம். (1) தவறாகப் பேசிச் சொன்னபடி நடக்காதவனாயினும் சரணாகதனாகையால் அவனிடம் சிற்றமில்லையெனக் குறிக்கச் சிரித்தார் போலும் என்னலாம். (2) விவேகியான அர்ஜுனனுக்கும் புத்தியை மாற்றி அவனை வ்யாஜமாக்கி உலகுக்கு வேதாந்த உபதேசம் செய்ய வாய்த்ததற்கு ஸந்தோஷித்துக் சிரித்தார் போலும் என்னலாம். அரும் பொருள்களை யெல்லாம் தாம் (3) ஸர்வக்ஞராய் ஸர்வ சக்தரான படியினாலே அநாயாஸமாய் ஸரஸமாய் எளிதில் அறியுமாறு உபதேசிப்பதால் பரிஹாஸ வாக்யம்போல் தோன்றி போரில் பிறர் இது உபதேசமென்றறியவாகாதபடி யிருந்தது என்னலாம். அவருக்கு இயற்கையில் உள்ள மந்தஹாஸம் இப்போது பரிஹ (4) ஸிப்பதாகவும் அநாயாஸத்தைக் காண்பிப்பது போலவும் தோன்றிற்று. मत्संस्मृतिर्ज्ञानमप्योहन्ति என்றபடி தாமே அவன் புத்தியை மாற்றி இருப்பதால் தாம் பரிஹஸிக்கவும் ந்யாயமில்லை; அறியாத சீடனிடம் சிற்றத்திற்கும் இடமில்லை. प्रहसन्निव - ॥ ११ ॥ १९८०-१-१९८१

[உபதேச ஆரம்பம்]

भीमार्जुनवाच—பகவான் விரிவாகச் சொன்னதாவது—

अशोक्यान् अन्वशोचस्त्वं प्रज्ञावादांश्च भाषसे ।

இந்த உபதேசத்தின் பரி ஸ்ரவ மாகத் து
 அஞ்சித் தவிர்த்தல் உபதேசம் உயிருடன்

गतासून् अगतांश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः ॥ ११ ॥ १९८०-१-१९८१

அசோச்யாந் அந்வசோசஸ்த்வம் ப்ரக்ஞாவாதாம்ச்ச பாஷஸே |

கதாஸூந் அகதாஸூஸ்ச நானுசோசந்தி பண்டிதா: || 11 ||

अशोक्यान्—சோகிக்கத்தகாதவர்
 களைக்குறித்து

गतासून्—உயிர் இல்லாதவற்றை
 (உடல்களை) குறித்தும்

त्वं अन्वशोचः - நீ தொடர்ந்த சோகம்
 உள்ளவனாகிறாய்.

अगतासून् च—உயிருடன் இருப்பவற்
 றை (ஆத்மாக்களை)க்

प्रज्ञावादान् च—விசேஷமான அறிவி
 னுல்வரும் பேச்சுக்களையும்

न अनुशोचन्ति—கவலைப்படமாட்டார்
 கள்.

भाषसे—விரிவாகப் பேசிவருகிறாய்.

पण्डिताः—அறிஞர்கள்

எத்தகைய உறவினரே யாயினும் போரில் எதிர்த்து வந்த பிறகு வருந்தக் கூடியவர் ஆகார். தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்ற விவேகத்தினால் வரும் பேச்சுக்களை விரிவாகப் பேசி உள்ளாய். பாஷ்யே—பெரிய பாஷ்யம் போலுளது உன் பேச்சு. புண்யம் பாபம் நரகம், பித்ருக்களுடைய வருத்தம் எல்லாவற்றையும் சொன்னாயே. நீ சோகிப்பது எதிரிகளின் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்தா? அல்லது வேறாக நினைத்தா? எவ்விதத்திலும் சோகிக்க வழியில்லை. நீ சோகிப்பதால் அந்த பாண்டித்யம் உனக்கு இல்லை என்று தெரிகிறது.

गतासु अगतासु என்கிற சொற்களுக்கு முறையே மரணமடைந்தவர்களை பிழைத்திருப்பவர்களை என்றே பொருள் என்னலாம். அதில் உயிரோடிருப்பதைப் பற்றி அர்ஜுனன் வருந்தவில்லை. இருவரையும் பற்றிப் பண்டிதர்கள் சோகிப்பதும் உண்டு. மரணம் அடைந்தவனைப் பார்த்து, அப்பா, நீ உள்ள காலத்தில் உய்ய வழி செய்துகொள்ளாமல் இறந்தாயே! நீ ஊண் துணை ஒன்றுமின்றி நரகம் போகும் பாதையில் புகுந்து என்ன படுவாயோ என்று வருந்துவர். உயிரோடு இருப்பவர்களைப் பற்றியும், இவர்கள் செய்த அக்ரமங்களுக்கு, பின்னே என்ன நரகம் அனுபவிக்கப் போகிறார்களோ என்று வருந்துவதுண்டு. இனி உயிருடன் இருந்தாற் போல் உயிர் நீங்கினாலும் வருந்த நியாயமில்லை ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையாதலின் என்று ஒரு நிலைக்கு மற்ருென்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாம். அதைவிட மேலே அர்ஜுனனைப் பார்த்து, தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்ற பக்ஷத்திலும் தேஹமே ஆத்மா என்ற பக்ஷத்திலும் சோகிக்க இடமில்லை என்று விரிவாகக் கூறப்போவதால் அதனையே இங்குச் சுருங்க அருளிஞர் என்னல் தரும். ஆகவே गतासु என்று தேஹங்களையும் अगतासु என்று ஆத்மாக்களையும் குறித்ததென்க. தேஹத்தினின்று ஆத்மா பிரிந்து வேறு தேஹத்திற்குப் போம்போதெல்லாம் ப்ராணனுடனேயே போகிறபடியால் தேஹம் गतासु, ஆத்மா अगतासु என்க.

அர்ஜுனனுக்கு தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்ற அறிவு இருந்தும் அவன் பேச்சு அவனுக்கு தேஹாத்ம ப்ரமத் தொடர்ச்சியைக் குறிப்பதால், அவனுக்கு அந்த விவேகத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டும் அவனுக்கு ராஜ்யத்தில் விருப்பமில்லையாகையால் போர் புரிதல் தகாது என்கிற எண்ணமிருப்பதால் பலனை விரும்பாமற் போனாலும் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்திற்காகவே போர் புரிந்தாக வேண்டும் என்றும் இந்த ஆத்மக்ஷேமமும் மோக்ஷமாய் இருந்தாலொழிய அவன் விரும்பமாட்டானாகையால் மோக்ஷத்திற்காகவே போர் நடத்த வேண்டும் என்றும் உபதேசிக்க வேண்டும் என முடிவு கட்டி முழு வேதாந்த உபதேசம் செய்வத் தொடங்குகிறார்.

न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाविषाः ।

न चैव न भविष्यामि सर्वे वषमतः परम् ॥ १२ ॥

ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: |

ந சைவ ந பவிஷ்யாம்: ஸர்வே வயமத: பரம் || 12 ||

अहम्—ஸர்வேச்வரானு நான்

सर्वं वयं—நான், நீ இவர்கள் என்ற

अतः जातु—இதற்குமுன் எக்காலத்தி

எல்லோரும்

உம் अतः परं च जातु—இதற்குப்பிறகும் ஒரு

न नासम्—இல்லாமலில்லை.

காலத்திலும்

: वं न न—நீயும் இல்லாமல் இல்லை

न परं न भविष्यामः—இல்லாமல் இருக்

इमे जनाधिपाः न न—இந்த அரசர்களும்

கப்போவதில்லை என்பதே.

இல்லாமல் இல்லை.

எல்லா ஆத்மாக்களும் எல்லாக் காலங்களிலும் இருக்கின்றவையே என்று இதனால் சொல்லியாயிற்று. இங்கு ஜீவாத்மாவுக்கு அழிவுண்டு என்கிற ஸந்தேஹம் தீர்ப்பதற்கு அது நித்யம் என்பதே போதுமா யிருக்க, ஸர்வேச்வரனுக்கும் அழிவில்லை என்று எதற்காகச் சொல்வ தெனில்—தருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னதென்க. என்னைப் போல் நீங்களும் எப்போதும் இருக்கின்றீர்கள் என்று உபதேசிக்கின்றார். மேலும், अतः परं च अहं गीताशास्त्रे समीरितः என்றபடி மோக்ஷத்துக்குப் ப்ரதான உபாயமான பகவானை கீதை முக்கியமாகச் சொல்ல வேண்டி யிருப்பதால் தொடங்கும் போதே தன்னையே முதலில் உபதேசிப்பது சாலப் பொருந்தும். கர்மயோக க்ஞானயோகங்களிலும் ஜீவாத்மா பர மாத்மா எல்லோரும் ஸமர் என்கிற அறிவு வேண்டியிருப்பதால் தன்னே யும் மற்று எல்லோரையும் இங்கு முதலில் கூறினார் என்னலுமாம். அழி வுறும் தேஹங்களைவிட வேறாக ஆத்மாக்களை எடுத்து நான் நீ 'எதிரில் தெரியும் தேஹங்களில் உள்ள ஆத்மாக்கள் எல்லோரும் எப்போதும் இருக்கின்றவர்கள் என்றதாலே ஜீவாத்மாக்கள் பலர், அவர்களைவிட ஈச்வரன் ஒருவன் வேறு, எதிர்காலத்திலும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒருவரோடு ஒருவர்க்கோ பரமாத்மாவுடனே ஐக்கியம் வாராது என்று இந்த முதல் ச்லோகம் தெளிவாக்குவதால் இதற்கு இணங்கவே முழு கிதைக்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த ச்லோகமும் இதற்கு மேலுள்ள மூன்று ச்லோகங்களும் சேர்ந்து முழு கிதையின் சுருக்கமென்னலாம். (12)

கண்ணன் தன்னை எப்போதும் இருப்பதாகக் கூறினாரே! வஸு தேவ புத்ரராக சில காலமே இவர் இருப்பதானாலும் இந்தத் திருமேனி யில்லாமலே முன்னும் பின்னும் இருப்பவர் என்று அர்ஜுனன் எப்படி தெரிந்து கொள்வானோ அவ்வண்ணமே ஜீவர்களும் இப்போது காணும் உடலின்றி இருப்பர் என்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் ஜீவன் பிறந்தான், இறந்தான் என்ற உலக வழக்கு எவ்வாறு கூடும் என்று அவனுக்கு தோன்றவே தேஹத்தோடு சேருவதால் ஜனனம் என்றும் தேஹத்தை விடுவதால் மரணம் என்றும் சொல்வதென்றும், வேறு தேஹம் எடுத்துக்கொள்வதால் ஜீவன் போகம் பெற்றிருக்கக் குறையிலலை என்றும் அறிவிக்க மேலே கூறுகிறார்—

देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा ।

यथा देहान्तरप्राप्तिः धीरस्तत्र न मुह्यति ॥ १३ ॥

தேஹநோடஸ்யிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா |

ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி: தீரஸ் தத்ர ந முஹ்யதி ॥ 13 ॥

अस्मिन् देहे—இங்குக் காணப்படும் முறையே வருகின்றனவோ,

தேஹத்தில் இருக்கின்ற யதா—அப்படியே

देहिनाः—ஜீவனுக்கு

देहान्तरप्राप्तिः—அவனுக்கு வேறு

यथा—எப்படி

தேகம் அடைதலுமாம்

कौमारं—குமாரான தன்மையும்

तत्र—இப்படியிருக்க

यौवनं—யுவாவான தன்மையும்

धीरः—வீவேகியானவன்

जरा—கிழவன் என்பதும்

न मुह्यति—மோஹம் பெருள்.

யௌவன நிலையிலே கௌமாரம் கழிந்ததற்கு வருந்தாம லிருப்பது போல் வேறு தேஹம் பெறுகிறவன் இந்த தேஹம் விடுத லுக்கு வருந்த ந்யாயமில்லை. ஆகையால் ஆத்மா நித்யமானது மோகும் பெருவிடினும் வேறு தேஹம் பெறுவது திண்ணமாகையால் சோகிக்க இடமில்லை என்பதாயிற்று. (13)

ஆனால் இப்படி நித்யமான ஆத்மா தேஹம் பெற்றுப் பெற்று மரிப்பது என்றதின்மீ ஸுகமாயிருக்க வழி உண்டோ என வினவ லாம். அதற்கு முக்கியமாக வேண்டுவது பொறுமை ; ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் ஸமமாக நினைப்பது என மேல் இரண்டு ச்லோகங் களாலே தெளிவிக்கிறார். இதனால் மோகக் உபாயமும் மோகமும் கருங்கச் சொன்னதாம்.

मायासर्वासु कौन्तेय शीतोष्ण सुख दुःखदा ।

आयस्यायिनोऽनित्याः तास्तितिक्षस्व भारत ॥ १४ ॥

மாத்தா ஸ்பர்சாஸ்து கௌந்தேய சீதோஷ்ண ஸுகது:கதா: |

ஆகமாபாயிநோடநித்யா: தாந் திதிஷுஸ்வ பாரத ॥ 14 ॥

कौन्तेय—குந்தியின் புதல்வனே!

பிரதிகூலமாகவும்) இருந்து

भारत—பரதவம்சத்தில் தோன்றிய வனே!

सुखदुःखदाः—ஸுகத்தையும் துக்கத் தையும் தருவனவை

मायासर्वाः तु—சப்தம், ஸ்பர்சம்,

मायम अवायिनः—வருவனவும் போ

ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்ற,

வனவுமாய் இருக்

ஐந்து இந்திரியங்களுக்கு

கின்றனவாகி

விஷயமான வஸ்துக்களுக்கு

अनित्याः—அந்நிலையும் கழிந்து ஒழி

இந்திரியங்களோடு சேர்க்

கின்றன.

கைகளே

तान्—சாச்வதமாகாமல் வாதை

शीत-ष्ण—குளிர்ச்சியாகவும் சூடா

செய்கின்ற இவற்றை

களும் (அனுகூலமாகவும்

वितिक्षस्व—பொறுத்துக்கொள்.

ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகதுக்கங்கள் ஸஹஜம். இவை சீதம் உஷ்ணம் என்றும் போன்ற அனுகூல ப்ரதிகூலங்களான விஷயங்கள் இந்திரியங்களால் உணரப்படும் போது வரும்வை. இவை மாறி மாறி வந்த வண்ணம் இருக்கும். இந்திலை நீடிக்க வேண்டிய அவசயம் இல்லை. நீடிக்காமல் இருக்கச் செய்ய உபாயம் உண்டு. அதில் முதலாக வேண்டுவது பொறுமை என்றபடி. (14)

இப் பொறுமை பெரும் பேற்றைப் பெறுவிக்கும் என்கிறார்.

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षम ।

சமது:சமஸ்த்வீரீ சோஸ்மூத்வாய கரயதே ॥ 15 ॥

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப ।

ஸமதுக்க ஸுகம் தீரம் ஸோடம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ 15 ॥

புருஷ ஸ்வப—புருஷச்ரேஷ்டனே !

புருஷ—புருஷனை

வீரீ—தைர்யமுடையவனும்

ஏதே—இந்த விஷய உணர்ச்சிகள்

சமது:சமஸ்த்—நேரும் துக்கத்தையும்

ந வ்யதயந்தே—அசைக்கவில்லையோ,

ஸுகம்போல் நினைப்ப

ச:—அவன் (பொறுப்பவன்)

வனுமான

அஸ்மூத்வாய—மோக்ஷத்திற்கு

ய—எந்த (பொறுமையுள்ள)

கரயதே—உரியவனாகிறான்.

ஒருவன் தனக்கு நேரும் ஸுகதுக்கங்களில் கவனம் செலுத்தினால் அதனால் புத்திக்குச் சலனம் (அசைவு) ஏற்பட்டு உபாயத்தை ஒழுங்காக அனுஷ்டியாமலொழிவான். ஆகவே எல்லா ஸமயங்களிலும் அவற்றைப் பொறுத்து உபாயங்களை முறையே அனுஷ்டித்தால் மோக்ஷம் திண்ணம். அவ்வுபாயத்தில் இப் போரும் சேர்ந்தது என்பது கருத்து. (15)

இதுவரையில் சொன்ன பொருள்களுக்கே இனி விரிவாம். முன்னமே சத:ஸ்த், அசத:ஸ்த் என்று தேஹங்களைப் பற்றியோ ஆத்மாக்களைப் பற்றியோ சோதிக்க இடமில்லை என்றார். அதை மேலே விரித்துரைக்கிறார்—அதாவது ஆத்மா அழிக்கமுயன்றாலும் அழிக்கப்படா தது—தேஹம் காக்கப்பட்டாலும் அழிவதே என்று தெரிவிக்கிறார்—

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।

उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ 16 ॥

நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத: ।

உபயோரபி த்ருஷ்டோடந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்வதர்சிபி: ॥ 16 ॥

அசத:—மாறுதலுறும் தேஹத்திற்கு அநய: உநய: அபி—இவ்விரண்டு

பாவ:—நிலைத்திருக்கை

விஷயங்களிலும்

ந வித்யதே—இல்லை (காணப்படுகிற தில்லை)

தத்வதர்சிபி: து—உண்மையைக் கண்ட வர்களாலேயே

ஸத:—நிலைத்திருக்கும் ஆத்மாவுக்கு

அந்:—இம்முடிவானது

அபாவ:—ஒரு ஸமயம் இல்லாமை

த்ய:—கொள்ளப்பட்டது.

ந வித்யதே—இல்லையாம்,

உலகிலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் ஸத்து அஸத்து என இருவிதமாகும். பலவிதமாக மாறியே வரும் வஸ்து அஸத்து எனப்படும். அது நிலைத்து ஒரே விதமாக இருக்கவில்லை. இவ்வாறே தேஹமுமாம். இதற்கு மாறாக ஸத்துக்களென்ற ஆத்மாக்கள் மாறாமல் ஒரே விதமாய் இருக்கும். இவ்வாறு முடிவு செய்தனர் முன்னோர்.

(தத்துவதர்சி என்று பராசராதிகளைக் கொள்ளலாம். விஷ்ணு புராணத்தில் ஸத் அஸத் என்ற சொற்களின் பொருள் விரிவாம்.) (16)

ஆத்மா மட்டும் ஏன் அழியாது என்னில் சொல்லுகிறார்.

अनिशि तु तद् विद्धि येन सर्वम् इदं ततम् । येन सर्वम् इदम्
विनाशाय स्यात् न कश्चिन् कर्तुमर्हति ॥ १७ ॥ १-4 + 18-46

அவிநாசி து தத் வித்தி யேந ஸர்வமிதம் ததம் |

விநாசமவ்யயஸ்யாஸ்ய ந கச்சித் கர்த்துமாஹதி || 17 ||

நே—எந்த வஸ்துவினால்

अव्यय—அழியத்தகாத

इदं सर्वम्—இதெல்லாம்

अस्—இந்த ஆத்மதத்துவத்திற்கு

सर्वम्—பரவப்பெறுமோ

विनाशम्—அழிவை

तत्—அந்த ஆத்ம வஸ்துவை

कश्चित्—ஒரு பதார்த்தமும்

अनिशि तु—அழிவற்றதாகவே

न कर्तुम् अर्हति—செய்யவியலாது.

विद्धि—அறிவாயாக.

ஆத்மாக்கள் அனேகங்கள் என்று முதலிலேயே மொழிந்திருப்பதால் முன் ச்லோகத்திலும் இந்த ச்லோகத்திலும் ஒருமையானது ஆத்ம ஜாதியை அல்லது ஆத்ம ஸமுதாயத்தைப் பற்றவாம். முன் ச்லோகத்தில் அஸத் அசேதனங்கள் பல இருந்தும் ஒருமையாகக் கூறியது போலாம் இது. ஒவ்வொரு ஜீவாத்மா ஒவ்வொரிடத்தில் ஸுக்ஷ்மமாய் புகுந்திருப்பதால் மொத்தத்தில் ஆத்மாவினால் எல்லாம் புகப்பெற்றதென்றார். ஸர்வம் என்ற சொல்லுக் கொண்டு ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் எல்லா இடமும் புகுந்திருப்பதாக நினைக்க வேண்டா. எல்லாமே ஆத்மா உட்புகும்படியாமே பன்றி ஆத்மாவினுட்புக ஒன்றும் வல்லதல்ல என்பதற்காக அச் சொல் என்க. (ஜீவாத்மா அணுவானபடியால் ஒரே ஸமயத்தில் எங்கும் புகாது.) ஆக உலகில் அழிக்கும் வஸ்து உட்புகுந்தே வஸ்துக்களை அழிக்குமாகையால் ஆத்மாவினுள் ஒன்றும் புகாதது பற்றி ஆத்மா அழியாதென்றதாயிற்று.

न कश्चित्—மேலே अण्वेव என்றவாறு சொல்லப் போவதால் ப்ருதியி, ஜலம், அக்ஷி, வாயு ஒன்றும் அழிக்காது என்றபடி. அம்பு அக்ஷி முதலானவை வஸ்துக்களின் உள்ளே புகுந்து அவயவங்களைப் பிரித்தே அழிக்கும். ஆத்மா மிகவும் ஸுக்ஷ்மமாகையால் இதனுள் ஒன்றும் புகமாட்டாது. தடியினால் அடித்து வெளி வஸ்துவை அழிக்கும் போதும் அவ்வடியினால் கிளர்ந்த காற்று உள்ளே விரைவாகப் புகுந்து அவயவங்களைப் பிரித்து அந்தந்த வஸ்துவை அழிக்குமென்க. 17.

தேஹங்களுக்கு அழிவே இயற்கை---

अन्तवन्त इमे देहाः नित्यस्योक्ताः शरीरिणः ।

अनाशिनोऽप्रमेयस्य तस्मात् युध्यस्व भारत ॥ १८ ॥

அந்தவந்த இமே தேஹா: நித்யஸ்யோக்தாச் சரீரிண: |

அநாசிநோ:அப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத || 18 ||

भारत!—பரதவம்சத்தவனே !

अप्रमेयस्य—வெளியில் அறியப்படும்

வஸ்துவைப்போலன்றி

அஹம் என்று தோன்றுவதாய்

अनाशिनः—அழியத்தகாததாய்

नित्यस्य—ஆகவே அழிவற்றதாய்

शरीरिणः—சரீர ஸ்வாமியுமான ஆத்

மாவுக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட

इमे—இப்பஞ்சபூதங்களாலாகி

देहाः—வளர்ந்துவரும் உடல்கள்

अन्तवन्तः—அழிவுறுவனவாகவே

उक्ताः—சாஸ்திரங்களாற் சொல்லப்

பட்டன.

तस्मात्—இரண்டு விஷயமாகவும்

सोचिक्क இடமிராமையால்

युध्यस्व—யுத்தம் செய்.

சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகிறதோடு தேஹம் அழியும் என்பதற்கும் ஆத்மா அழியாது என்பதற்கும் சில யுக்திகளும் இங்குக் குறிக்கப்படுகின்றன. இம்—ஸத்தூலமாய் பஞ்சபூதங்களால் ஏற்பட்டவை என்ற தால் உண்டானவை அழியும் என்பதாயிற்று. இஃசரீர என்ற சொற்களால் வீருத்தி கூடியவர்கள் உள்ள பல அவயவங்கள் சேர்ந்தவை என்பது தெளிவாம். இதனால் அவயவங்கள் பிரிகின்றபோது வஸ்துக்கள் அழியுமென்று தேறும். சரீரிண: என்ற சொல்லால் ஆத்மாவுக்கு ஸுகதுக்க அனுபவம் கொடுக்க வந்தவை என்பதால் கர்ம்பல அனுபவ காலம் வரையில்தான் நீடிக்கும் என அறிவித்ததாம். ஆக (1) வேறு வஸ்துக்கள் உட்புகும்படி ஸ்தூலமாய் இருப்பதாலும் (2) பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகையாலும் (3) பல அவயவங்கள் கூடியதாகையாலும் (4) வினைப்பயன் வினைவிக்குமளவே இருப்பதாலும் தேஹம் அநித்யம், இதற்கு மாறாக ஆத்மாக்கள் (1) வேறென்றால் உண்டுபண்ணப்படாததாலும் (2) வேறென்றும் தம்முள் புகாதபடி ஸுலக்ஷ்மமாகையாலும் (3) அஹம்=நான் என்று சேதநமான போக்தா (அனுபவிக்கின்ற வஸ்து)வாகத் தெரிவதாலும் (4) நான் என்று தனக்குள் அனுபவிக்கும் போது பல அவயவங்கள் உள்ளதாக அனுபவத்திற்கு வராமல் ஒன்று என்றே அவரவரால் அறியப்படுவதால் அவயவம் இல்லாமலிருப்பதாலும் ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் நித்யம்.

(18)

இப்படி அழியாதிருக்கும் போது ஆத்மாவைப் போரில் அழிப்பதாக நினைப்பது தவறு என்கிறார்:—

य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम् ।

उमौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ॥ १९ ॥

ய ஏநம் வேத்தி ஹந்தாரம் யச்சைநம் மந்யதே ஹதம் |

உபௌ தென ந விஜானீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே || 19 ||

एनं—அழியாத இவ்வாத்மாவைக் தौ उमौ—அவ்விருவரும்

குறித்து न विजानीतः—உண்மை அறிகிறவ

हन्तारं—ஊழிக்கும் வஸ்து ஒன்று ரல்லர்.

இருப்பதாக न अयं हन्ति—ஆத்மாவைக் கொல்லும்

यः वेत्ति—எவன் நினைக்கிற நுணை, வஸ்து ஒன்று இல்லை.

एनं—இந்த ஆத்மாவை न हन्यते—ஆத்மா கொல்லப்படுகிற

हतम्—அழிக்கப்படுவதாக தும் இல்லை.

यः न मन्यते—எவனும் நினைக்கிறுணை

ஆத்மா அழியாத வஸ்துவாகையால் அதை அழிக்க ஒருவராலும் ஆகாது. அகந்தி, ஜலம் முதலானவற்றாலும் ஆகாது என்று பொதுவாகக் கூறவேண்டியிருப்பதால் ஹந்தர் என்பதற்குக் கொல்லுகிற புருஷனை என்ற பொருளை விட்டு அழிக்கிற வஸ்துவை என்று பொதுவாகப் பொருள் கொண்டது. ஆத்மா அழியாததானாலும் அழிக்கும் சக்தியும் இல்லாதது என்னலாகாது. அசேதன உருக்களை அவரவர் அழிக்கின்றது அருபவத்தில் உள்ளதே. சில கார்யங்களுக்குக் கர்த்தாவாயிருப்பதால்தான் ஜீவஹிம்ஸை செய் க்கூடாது என்று வேதம் விதிக்கின்றது. ஆத்மா நிச்சயமானபோது ஹிம்ஸைக்கே இடமில்லையாகையால் ஜீவஹிம்ஸை கூடாது என்று விதிப்பதென் என்னில் அங்கு ஹிம்ஸை என்பதற்கு ஆத்மாவை அழித்தல் என்ற பொருளல்ல. தேஹத்தைவிட்டு ஆத்மாவைப் பிரிப்பதே ஹிம்ஸை. சாஸ்திரம் விதித்த இடம் நீங்கலாக அவ்வாறு பிரிக்கக்கூடாது என்பது அதன் கருத்து. யாகத்தில் பசுஹிம்ஸை, போரில் எதிரிகளின் ஹிம்ஸை போன்றன சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டவையேயாம். இதனால் ஆத்மா அழியும் என்று நினைக்கவேண்டாம் என்கிறார் இங்கு அர்ஜுனனுக்கு.

(19)

न ज्ञायते श्रियते वा कदाचित् नायं भूत्वा भविता वा न भूयः ।

अज्ञो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥ २० ॥

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித்

நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய: |

அஜ்ஞா நித்ய: சாச்வதோதயம் புராணே

ந ஹந்யதே ஹந்யமானே சரீரே || 20 ||

अयं—இந்த ஆத்மா

कदाचित्—ஸ்ருஷ்டியின் நடுவில் ஒரு

பொழுது

न जायते अयने वा—பிறந்தழியுமென்ற

தில்லை

भूत्वा—முன்னமே பிறந்திருந்து

भूयः—ஸ்ருஷ்டியின் முடிவிலாவது

न भविता न—அழியப்போகிறதென்ப

தும் இல்லை

अयं—இந்த ஆத்மா

अजः—பிறக்காதவன்

नित्यः—அழிவற்றவன்

आश्वतः—(ஸ்வரூபத்தில்) எவ்வித

மாறுதலும் இல்லாதவன்

पुराणः—எவ்வளவு காலமாய் இருந்

தும் புதிதுபோல் ஆச்சர்ய

மானவன்.

शरीरं ह्यन्यत्—உடல் அழிக்கப்படு

கின்றதாயிருக்க

न ह्यन्यत्—இது அழிக்கப்படுகிறதில்லை

இங்கு இதனையும் கொள்க—ஆத்மாவுக்கு ஜனன மரணங்கள் ப்ரளீத்தமாகையால் அவற்றை இல்லை யென்னலாமோ என்ன, 2ம் பாதம் விவரணமாகும். இல்லாமல் உண்டாகை (भूत्वा अभवत्) என்ற ஜனன மும், இருந்த பிறகு இல்லாமை (भूत्वा अभवत्) என்ற மரணமும் இங்கே ஆத்மாவுக்குக் கழிக்கப்படும். தேஹ ஸம்பந்தமென்ற ஜனன மும் தேஹத்தினின்று பிரிவு என்ற மரணமும் இருப்பதை மறுக்க வில்லை யென்றதாயிற்று. இது சாங்கர மதத்தின் கருத்து. अयनेअयने वा என்றவீடத்தில் वा என்றது சேராது. ஜனனமோ மரணமோ ஏதேனு மொன்றில்லை யென்றால் சில ஆத்மாவுக்கு ஜனனமுண்டு, மரணமில்லை ; சிலவற்றிற்கு மரணமுண்டு, ஜனனமில்லை யென்றதாகுமே. இது பொருந்தாது. மேலே जातस्य हि ध्रुवो मध्यः खूबं जप मुमुक्षु என்பதால் அதோடு முரண்படுவதுமாம். ஆகையால் वा என்பதற்கு च என்பதின் பொருளே எல்லோரும் இசைந்தனர். இங்கு अयनेअयने என்ற சேர்க்கையையும் भूत्वा भविता என்ற இமந்தகால எதிர்கால ஸ்வாரஸ்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி மத்தியில் விரைவாகப் பிறந்தழிவதோ, ஊழி முதலில் பிறந்து ஊழி முடிவில் அழிவதென்பதோ இல்லை யென்று இரு பாதங்களுக்குத் தனித்தனி கருத்துக் கூறுவர். முதலில் वा என்ற சொல்லுக்கு சாங்கரமதப்படி च என்ற பொருளானாலும் இப் பொருள் கிடைப்பதற்குத் தட்டில்லை. இதனால் முதற்பாதம் தேஹமே நான் என்றும் போன்ற பக்ஷத்தைத் தள்ளும் (कदाचित्—ஒரே தடவை ஜனன மரணமென்ற பிறதேச மதத்தையும் விலக்கும்.) இரண்டாம் பாதம் அந்தக்கரணமே நான் என்பது; அது ஊழி முதலில் பிறந்து ப்ரளயத்திற்கு முன் அழிகிறது என்கிற வாதத்தை விலக்குமென வுமாராய்க. இந்த ச்லோகம் கடோபநிஷத்திலும். कदाचित् என்ற இடத் தில் विपश्चित् என இரண்டு எழுத்தே வேறு. ஆக ஆத்மாவுக்கு ஜனன மரணம் இல்லை. உலகில் ஜனன மரணங்களைச் சொல்வதெல்லாம் ஆத்மா வுக்கு தேஹத்தோடு சேர்க்கையும். பிரிவும் உண்டென்ற பொருளிலாம்.

वेदाविनाशिनं नित्यं य एनमजमव्ययम् ।

कथं स पुरुषः पार्थ कं वातयति हन्ति कम् ॥ २१ ॥

வேதாவிநாசிநம் நித்யம் ய ஏநம் அஜம் அவ்யயம் |
கதம் ஸ புருஷ: பார்த்த கம் காதயதி ஹந்தி கம் || 21 ||

ச:—யாவனெருவன்
சங்—பிறக்கவாகாததும்
மவிநாசின்—அழிய இயலாததும்
மவ்ய—வேறு விகாரத்துக்கு இட
மகாததுமான
என்—இந்த ஆத்மாவை
நித்ய—அழிவற்றதாக
வே—அறிகின்றனோ.

மார்ஜ—அர்ஜுனா!
ச: புருஷ:—அந்த விவேகியான
புருஷன்
கங்—எப்படி.
கம்—எந்த ஆத்மாவை
காதயதி—அழிக்கத்தூண்டுவான்?
கம் ஹந்தி—எந்த ஆத்மாவைத்
தானும் அழிப்பான்?

ஆத்மா நித்யமானபடியால் அதை அழிக்க நானே பிறரோ தூண்டு வதாகவும், அழிக்கும் செயலில் எவரையும் கர்த்தாவாகவும் நினைக்க வாகாது.

ஆத்மா அழியாமற் போனாலும் உடனினின்று ஆத்மாவைப் பிரிப்பதால் அதற்குக் கேடு செய்ததாகாதா என்னில், போரில் அழிப்ப தால் நன்மையே என்கிறார்—

वासांसि जीर्णानि यथा विहाय नवानि गृह्णाति नरोऽपराणि ।

तथा शरीराणि विहाय जीर्णानि अन्यानि संयाति नवानि देही ॥ २२ ॥

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய
15-8 + 15-7

நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோ஽பராணி |

ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாநி

அந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ || 22 ||

யதா ந:—எப்படி மனிதன்
கிர்ணாநி வாஸாஸி—கந்தையான ஆடை
கண்
விஹாய—விட்டுவிட்டு
மபராணி நவாநி—வேறு புதிய ஆடை
கண்
சுஹாநி—கொள்கிறனோ.
ததா தேஹீ—அதுபோல ஜீவன்
கிர்ணாநி ஶரீராணி—மூப்புற்ற உடல்களை
விஹாய—விட்டுடொழித்து
மந்யாநி நவாநி—வேறு புதிய உடல்களை
சம்யாதி—பெறுகிறான்.

பழைய வஸ்தரத்தைவிட்டுப் புதிய ஆடையணிவதுபோல் அறிந்த வனுக்குப் பழைய உடல்விட்டுப் புத்துடல் பெறுவதில் பெருமகிழ்ச்சி யே. (போரில் அறிந்தார்க்கு வரும் உடல் மிக்க உயர்ந்ததுமாகும்.)

येन सर्वेभिर्द नमः என்று எல்லாம் ஆத்மாவினுட்புகாதவையாகை பால் அழிக்கமாட்டா எனக் கூறியதை விரித்துரைக்கிறார்—

नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि नैनं दहति पावकः ।

न चैनं क्लेदयन्त्यापो न क्षोभयति मारुतः ॥ २३ ॥

आपः एनं—நீர் இதனை
 न क्लेदयन्ति—கரைக்கா
 मास्तः—காற்று
 न शोषयति—உலர்த்தாது.

நியத்ய:—அழிவற்றது
 சங்கத:—எந்த வஸ்துவிலும்
 உட்புகுவது
 சாரூ:—இயற்கையில் மாறுதல்
 பெருத்தது
 சவல:—வேரென்றாலும் மாறுதல்
 பெருத்தது
 சனாதன:—அநாதியுமாம்,

மயம் உபயதே—இது சொல்லப்படும்.
 தस्मात्—ஆகையினால்
 एनम् एवम्—இதை இவ்வாறாக
 विदिषा—தெளிந்த பிறகு
 अनुशोचितुम्—சோகப்படுவதற்கு
 न अर्हसि—தகுதி பெறவாகாய்.

தேஹத்தைவிட ஆத்மா வேறு, அழியாதது என்று விளக்கப் பெற்றது. இனி, தேஹமே ஆத்மா என்ற பக்கத்திலே நின்றும் சோதிக்க லாகாதென்கிறார்—

अथ चैनं नित्यज्ञातं नित्यं वा मन्यसे मृतम् ।

तथापि त्वं महाबाहो नैवं शोचितुमर्हसि ॥ २६ ॥

அத சைநம் நித்யஜ்ஞாதம் நித்யம் வா மந்யஸே ம்ருதம் |

ததாபி த்வம் மஹாபாஹோ நைவம் சோசிதுமர்ஹஸி || 26 ||

अथ—இனி

एतम्—இவ்வாத்தமாவை

नित्यज्ञान-பிறப்பின் றியமையாததும்

नित्यं मृतं वा—இறப்பின் றியமையா

ததுமான தேஹமாகலே

मन्यसे च--நினைக்கிறாயாகில்

अथापि—அப்பகஷத்திலும்

महाबाहो—திரண்ட புஜமுடையனே !

त्वं—நீ

एवं शोचितुं—இவ்வளவு சோகம்

பெற்றிருக்க

न अर्हसि...தக்கவனல்லீ

பிறவியும் அழிவும் இன்றியமையாதவை யானபிறகு வருத்தப்பட வா குமோ.

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युः श्रुवं जन्म मृतस्य च ।

तस्मादपरिहार्यं न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ २७ ॥

ஜாதஸ்ய ஹி த்ருவோ ம்ருத்யு: த்ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச |

தஸ்மாத் அபரிஹார்யேதர் ததே ந த்வம் சோசிதும் அர்ஹஸி || 27 ||

जातस्य...பிறத்ததற்கு

मृत्युः...அழிவானது

ध्रुवः हि—வந்தே திருமே.

मृतस्य च—அழித்ததற்கும்

जन्म—பிறப்பு

मृतम्—விடாமல் வருவதேயாம்.

तस्मात्—ஆகையால்

अपरिहार्यं अर्थ—தவிர்க்கவாகாத

விஷயத்திலே

त्वं न शोचितुम् अर्हसि—நீ கவலைப்

படுவது தகாது

பிறந்ததெல்லாம் அழியுமென்பது கண்கூடு. அழிந்ததும் பிறக்கு மென்பது எவ்வாறு ? ப்ராணிகளோ அசேதனங்களான துணிமணி களோ அழிந்தவை மீண்டும் பிறக்கக் காண்கிறோமல்லோமே என்னில். பிறப்பு அழிவு என்ற சொற்களின் பொருளை நன்கு நாமறியவேண்டு மென்று இவ்வாறு கூறியுள்ளார். மண் குடமாக உண்டாகின்றது. அங்கே பிறப்பாவது—மண் என்கிற வஸ்துவானது உண்டையாம் (பிண்டமாயிருக்கும்) நிலை கழிந்து, குடமென்னலாம்படி வேறு உருவைக் கொள்கை. பிறகு குடம் அழிந்ததென்றால் அவ்வுருமாறி ஓடாகும் உருவை கொண்டதென்றே கூறுவதாம். அப்போது குடத்திற்கு அழிவும் ஓட்டுக் குப் பிறவியுமொன்றுதானே, ஆனாலும் அழிந்தவுருவை மறுபடி அந்த த்ரவ்யம் பெறுமோ என்னில், சில விடங்களில் அதுவும் கூடும். மண் உடலாய், உடல் சாம்பலாய், சாம்பல் மீண்டும் மண்ணாய் மண் உடலாய் மாறுமே. சில நூல் துணியாய், துணி நூலாய் மீண்டும் நூல் துணியாய்

ஆவதுமுண்டு. அவ்வாறுகாதவிடத்திலும் உருமாற்றம் நிச்சயமான படியால் அது தவிர்க்கமுடியாதாகையால் அதிகமாக சோதிக்கலாகாதென்றபடி. (அழியும் தேஹத்தினும் வேறு விதமாக ஆத்மா இல்லை யென்ற பக்கத்திலும் சொல்வேன் என்று முன் ச்லோகத்தில் தொடங்கியதை விரித்துரைப்பது இந்த ச்லோகமாகையால் இந்த ச்லோகத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஒரு தேஹம் போனாலும் மற்றொரு தேகத்துடன் சேர்க்கை திண்ணமென்ற பொருள் கொள்ளலாகாது. மேல் ச்லோகமும் ஒரு த்ரவ்யம் பலவிதமாக மாறி மாறி வந்தவண்ணமிருக்குமென்பதையே விளக்குகிறபடியால் வேறு பொருள் இங்கே சேராது.)

தேஹத்திற்கு மாறுதல் நிச்சயமாகையாலே சோதிக்க வேண்டா என்றார். முன்னும் பின்னும் எந்நிலை இதற்கு என்பதும் அறியவியலாதாகையாலும் சோகமென் என்கிறார்.

अव्यक्तादीनि भूतानि व्यक्तमध्यानि भारत ।

अव्यक्तादिघनान्येव तत्र का परिदेवना ॥ २८ ॥

அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்த மத்யாநி பாரத ।

அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥ 28 ॥

भारत—பரதவம்சத்தவனே !

अव्यक्तादिघनानि एव—பின் நிலையும்

भूतानि—தேஹங்கள்

(அழிவும்)

अव्यक्तादीनि—காணப்படாத முன்

காணப்படாததே.

நிலை யுடையவை

तत्र—இவ்வாறிருக்கும் போது

व्यक्तमध्यानि—தேஹமாயிருக்கும்

का परिदेवना—அழுகை என்ன

போது காணப்படும்

எத்தகையது ?

முன்பின் நிலைகள் நல்லவையல்ல, ஆபாஸமானவை என்ற முடிவில்லை. முன் நிலை நல்லதாகில் தேஹம் உண்டானதற்கே சோதிக்க வேண்டும். பின்னும் வரும்நிலை நல்லதாகில் அழிவதற்கே ஸந்தோஷிக்க வேண்டும்.

முன்று ச்லோகங்களால் பிறப்பும் இறப்பும் ஆத்மாவுக்கு இசைந்தாலும் வருந்த நியாயமில்லை யென்று தேஹாத்ம் வாதத்தை ஏறிட்டுச் சொல்லி, பின்னும் முன் சொன்ன உண்மையான நிலையே உறுதிப்படுத்துகிறார். தேஹத்தைவிட ஆத்மா வேராகில் அவ்வாறு ஏன் நன்றாகத் தெரியவில்லை என்ன வேண்டா. அது மிகவும் ஸுக்ஷ்மமானதென்கிறார்—

आश्चर्यवत् एवमिति कश्चिदेनमाश्चर्यवत् वदति तथैव चान्यः ।

आश्चर्यवच्चैनमन्यः शृणोति श्रुत्वाऽप्येन वेद न चैव कश्चित् ॥ २९ ॥

ஆச்சர்யவத் பச்யதி கச்சித் ஏநம்

ஆச்சர்யவத் வததி ததைவ சாந்ய: ।

ஆச்சர்யவச்சைநம் அந்யச் ச்ருணோதி

ச்ருத்வாப்யேநம் வேத ந சைவ கச்சித் ॥ 29 ॥

கசித்—கண்டு கொண்டே யிருப் பவன்
 பவன்
 பவன்—தேஹத்தினும் வேறான இவ்
 வாத்மாவை
 கசித்—இதுவரையிற் காணாதது
 போலவே
 பவதி—காண்கிறான்.
 சயா பவ—அப்படியே
 பவ: வ—வேறொருவனும்
 (சொல்லுகிறவனும்)
 கசித்—சொல்லாததைப்
 போலவே சொல்லு
 கிறான்.
 பவ: வ கேட்கின்ற வேறொருவனும்
 பவன்—இவ்வாத்மாவை
 கசித்—கேட்காதது போலவே
 சூனோசி—கேட்கிறான்
 கசித் ஜ்ஞாஸி—ஒருவன் கேட்டும்
 பவ—இதை
 ந வே—அறிகிறான்ல்லன்.

முதலில் கேட்பது, பிறகு சொல்லவாகும்படி மனனம் செய்வது
 பிறகு தர்சனம் என்ற அடைவிற்குக் இங்கே மாறாகச் சொன்னதன்
 கருத்தாவது—நன்றாகப் பார்த்தவனும் சொல்லவியலான். பார்த்துச்
 சொல்லுகிறவனிடமும் கேட்டறிவது போதாது. அப்படி கேட்டாலும்
 தெளிவு பெறல் அரிதென்பதாம். இனி காண்பது முடியாததென்பதென்?
 சொல்வதும் முடியாததே. அஃதென்? கேட்பதும் முடியாததேயென்க.
 நன்றாகக் கேட்டு விட்டால் மனனம் தர்சனமெல்லாம் எளிதில் உண்டா
 மென்றும் நினைக்கலாகாதென்கிறார் நான்காம் அடியினால். பகவானுக்கு
 மேலான ஆச்சர்ய வஸ்து உலகில் இல்லை. அவனைப் போலவே அபூர்வ
 மாகவே எப்போதும் உணரும்படி உளது ஜீவாத்மா என்றபடி. (29)

அர்ஜுனன் தகாதவிடத்திலே கருணை கொண்டும், தர்மாதர்ம
 விவேகமின்றியும் பேசினான். இந்தக் கருணை தகாதென்பதை யறிவித்
 தார் தேஹாத்ம விவேகத்தை உண்டுபண்ணி. இனி தர்மத்தை அதர்ம
 மாக நினைத்ததும் தவறென்கிறார்—

The word by mistake in principle - see p. for meaning of the same.

स्वर्गमपि चावेक्ष्य न विकल्पितुमर्हसि ।

वर्ग्यादि युद्धात् श्रेयोऽन्यत् क्षत्रियस्य न विद्यते ॥ 31 ॥

ஸ்வதர்மமபி²சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதும் அர்ஹஸி ।

தர்மயாத்தி யுத்தாத் ச்ரேயோ³தந்யத் ஸுத்திரியஸ்ய ந வித்யதே ॥ 31 ॥

अपिच—மேலும்

स्वर्गम् தனது தர்மமாக

अवेक्ष—கண்டு

विकल्पितुं நாடிச்—தொடங்கின

தினின்று விலகக்

கூடாதவனாகியும்.

वर्ग्यात् ? எதிர்ப்பாடுகோடு மட்டும்

युद्धात् } போர் புரிவதால் தர்மத்

தை விட்டு விலகாத

போரைவிட

अन्यत् श्रेयः—வேறு சிறந்தது

क्षत्रियस्य—ஸுத்திரிய ஜாதிக் கு

न विद्यते—இல்லை.

यद्वक्ष्या चोपपन्नं स्वर्गद्वारमवावृतम् ।

सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम् ॥ ३१ ॥

யத்ருச்சயா சோபபந்நம் ஸ்வர்கத்வாரம் அபாவ்ருதம் |

ஸுகிந: க்ஷத்ரியா: பார்த்த லபந்தே யுத்தமீத்ருசம் || 31 ||

पार्थ—குந்திபுத்ரனே !

युद्धम्—போரை

ईदृशम्—இதைப்போன்றதாய்

सुखिनः—ஸுகா னுபவத்திற்கான

यद्वक्ष्या उपपन्नं—எதிர்பாராமல்

पुण्यसालिकளான

தானே நேர்ந்ததும்

क्षत्रियाः—க்ஷத்ரியர்களே

अवावृतं स्वर्गद्वारम्—திறந்த ஸ்வர்க

लभन्ते—அடைகின்றனர்.

வாசலுமான

நாமே வலுவில் போருக்கு இழுப்பதென்றவாறின்றி அது தானாகவே செய்ய வேண்டியதாக நேர்ந்த போர் சலாக்யமானது அதில் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் சிறந்த ஸுகம் இடையூறின்றி கிடைப்பதாகும். எவ்வளவு பாபியும் போரில் மாண்டால் சுவர்க்கம் பெறுவது நிச்சயம். ஸுவர்கலோகம் வேண்டாதவர்களுக்கும் சிறந்த ஸுகம் உண்டு. ஸ்வர்கமென்றால் துக்கம் கலக்காத ஸுகமென்றே பொருளாம். (31)

செய்தால் வரும் நன்மையைச் சொன்னார், செய்யாத போது நேரும் பலவித பாபத்தையும் குறிக்கிறார்—

अथ चेत् स्वमिमं धर्म्यं संग्रामं न करिष्यसि ।

ततः स्वधर्मं कीर्तिञ्च हित्वा पापमवाप्स्यसि ॥ ३२ ॥

அத சேத் த்வம் இமம் தர்ம்யம் ஸங்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி |

தத: ஸ்வதர்மம் கீர்த்திஞ் ச ஹித்வா பாபம் அவாப்ஸ்யஸி || 32 ||

मथ इमं—இனி இந்த

स्वधर्मम्—இதனால் நீ பெறவாகும்

धर्मम्—தர்மத்தினின்று விலகாத

ஸுகத்தையும்

संग्रामम् एवं—போரை நீ

कीर्तिञ्च हि-வா-புகழையும் விடுவதோடு

न करिष्यसि चेत्--செய்யாமற்போனால்

पापम्—கொடிய பாபத்தையும்

ततः—அதனால்

अवाप्स्यसि—அடைவாய்.

போர் தர்மமானபடியாலே, போரை விடுவதும் தர்மத்தை விடுவது மொன்றே. ஆகையால் 'போரை விட்டால் ஸ்வதர்மத்தை விட்டு' என்பதற்கு போரைவிட்டால் போரைவிட்டு என்பது பொருளல்ல; அது செய்தால் வரும் பலனை விட்டு என்பதாம். கடமையான தர்மத்தைச் செய்வதால் ஸுகம், பாபஶ்யம் என்றூற் போன்ற பலன்கள் உண்டு. (32)

பாபம் விலகுவதற்கு மாறாகப் பாபம் சேருமா போலே கீர்த்தியை இழப்பது மட்டுமன்றி அபகீர்த்தியும் சேருமென்கிறார்—

अकीर्तिश्चापि भूतानि कथयिष्यन्ति तेऽव्ययाम् ।

संभावितस्य चाकीर्तिर्मरणादतिरिच्यते ॥ ३३ ॥ 34

அகீர்த்திஞ்சாபி பூதாநி கதயிஷ்யந்தி தேஃவ்யயாம் ।

ஸம்பாவிதஸ்ய சாகீர்த்திர்மரணாத் அதிரிச்யதே ॥ 33 ॥ 34

भूतानि अपि—ஸாதாரண ஜனங்களும் கथयिष्यन्ति—கதையாகக் கூறுவர்.

ते—உனக்கு

संभावितस्य—மிகவாக மதிக்கப்பட்ட

अव्ययाम्—என்றும் அழியாத

वन्तुं

अकीर्तिश्च—அபகீர்த்தியானது

नैनं अपकीर्तित्तियम्युम्

मरणात् च अतिरिच्यते—மரணத்திற்கும்

மேலாக அநிஷ்டமாகும்.

மரணத்தைச் சிலர் அநிஷ்டமாக நினைக்காமலிருக்கலாம். அவர்களும் மரணத்திற்குத் தாமே இடமளிப்பதை இசையலாகாது. அபகீர்த்தி என்பதும் எல்லோருக்கும் அநிஷ்டமே. அநிஷ்டத்தை வினைவிப்பதுமாம் அதற்கு உத்தராமாயணத்தில் 'அகீர்த்தியஸ்ய' இத்யாதி தா.சா.) (33) 34. அஞ்சி விலகவில்லையே, அன்பினால் தானே விலகுகிறேனென்னில், இது அஸ்த்தாநஸ்தேஹம், தகாதென்ற கருத்துடன் கூறுகிறார்—

मयात् रणादुपरतं संसन्ते त्वां महारथाः ।

वेवाञ्च त्वं बहुमतो भूत्वा याससि लाघवम् ॥ ३४ ॥ 35

பயாத் ரணாத் உபரதம் மம்ஸ்யந்தே த்வாம் மஹாரதா: ।

யேவாஞ்ச த்வம் பஹுமதோ பூத்வா யாஸ்யஸி லாகவம் ॥ 34 ॥ 35

येषां त्वं—எவர்களுக்கு நீ

त्वाम्—உன்னை

बहुमतः भूता—இது வரையில் கௌர

मयात्—அச்சத்தினால்

वीक्ष्यं பெற்றவனாயிருந்து

रणात् उपरतं—போரினின்றி விலகின

लाघवम्—இப்போது இலகுவாகப்

வனாகவே

பிடிக்குப்படுகையை

संसन्ते—அவசியம் நினைக்கப்

याससि—அடைவாயோ,

போகிறார்கள்.

महारथाः—அந்த மஹாரதர்கள்

போரில் வெற்றி யென்பது என்றும் ஒருவன் பக்கமே யென்ற நிலையில்லை. மாபெரும் கூட்டமான எதிரிகளின் வலிவு இப்போதே மிகவா யிருப்பதால், நீயும் உட்புகுந்து பார்த்து விலகுகிற படியால் அச்சத் தினால் நீ விலகினாய் என்ற அவர்களது அனுமானம் தான் உலக ஸம்மதமாகும். மஹாரதர்களல்லரோ அவ்வாறு ஊஹிப்பவர். வீர கூத்தியன் விவேகியானவன் போரினிறிந்தவரிடத்தில் ஸ்நேஹம் வைப்பதுண்டோ? அஸ்த்தாந ஸ்நேஹமாகையால்—தகாதவிடத்தில் அன்பாகையால் அதை அனுமானம் செய்யார். (மம்ஸ்யந்தே என்றதே சரியான பாடம்.)

விரோதிகளான மஹாதர்களுந் மற்றவரும் சொல்லப் போவதையும் நீ அனுமானம் பண்ணவேண்டுமென்கிறார்—

अवाच्यवादांश्च बहून् वदिष्यन्ति तवाहिताः ।

निन्दन्तस्तव सामर्थ्यं ततो दुःखतरं नु किम् ॥ ३५ ॥

அவாச்யவாதாம்ச்ச பஹுந் வதிஷ்யந்தி தவாஹிதா:

நிந்தந்தஸ் தவ ஸாமர்த்யம் ததோ துக்கதரம் நு கிம் ॥ 35 ॥

तव अहिताः—உனது விரோதிகள்

களையும்

तव सामर्थ्यं—உனது திறமையை

वदिष्यन्ति—சொல்லப்போகிறார்கள்.

निन्दन्तः—பழிக்கின்றவர்களாய்

ततः दुःखतरं—அதற்குமேல் துக்க

बहून्—பல

மாவது

अवाच्यवादान् च—சூரர்களுக்குச்

किं नु—என்ன உளது?

சொல்லத்தகாத சொற்

ஆயுதங்களால் நிராயுதபாணியான என்னைக் கொன்றால்கூட நன்மையென்றாய். ஏன் கொல்லுவார்கள்! நம் எதிரில் அர்ஜுனன் எம்மட்டுமென்று மிகமிகத் தகாத சொற்களை உன் செவிபட சொல்லி உன்னைத் துன்பப்படுத்தவன்றோ அவர்கள் நினைப்பது. அஹிதமானவர் ஹிதம் தேடுவரோ.

(35) 36

மரணத்தை விரும்புகின்ற நீ போர் ஒழுங்காகச் செய்து பிறர் கொல்ல, மாண்டால்தான் நலம். அப்போது அவர்கள் என்னைக் கொல்ல வாகாதே என்னில், ஆகில் வெற்றி பெற்று புலியை அந்த ஸமயத்தில் உன் நிலைக்குத் தக்கவாறு வைராக்யம் அற்றோ உற்றோ அனுபவிப்பது தரும். மற்ற வகை சரியல்லவென்கிறார்—

हतो वा प्राप्स्ये(सि)स्वर्गं जित्वा वा मोक्ष्यसे महीम् ।

See Nr P 263-33

तसादुक्षिष्ट कौन्तेय युद्धाय कृतनिश्चयः ॥ ३६ ॥ 37

ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸே ஸ்வர்கம் ஜித்வா வா போக்ஸ்யஸே மஹீம் ।

தஸ்மாத் உத்திஷ்ட்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருதநிச்சய: ॥ 36 ॥ 37

इतः वा—ஒரு வேளை போர் செய்து

तसात्—இரண்டிலும் உனக்கு

நீ கொல்லப்பட்டால்

நன்மையேயிருப்பதால்

स्वर्गं प्राप्स्यसे—சிறந்த பரலோக

कौन्तेय—குந்திபுத்ரனே

ஸுகம் பெறுவாய்

युद्धाय—போர் செய்வற்கு

जित्वा वा—வென்றாவது

कृतनिश्चयः—முடிவு செய்து

महीं मोक्ष्यसे—புலியையனுபவிப்பாய்

उत्तिष्ठ—எழுந்திரு.

உத்தரார்த்தம் போர் செய்யாமல் கொல்லப்படுவது மிக்க கேடு என்பதற்காக, சர்வம் என்ற சொல் மோக்ஷத்தைக் கூறுமாகையால் அர்ஜுனன் சுவர்கம் வேண்டாதவனானாலும் குறையில்லை. பலத்திஷ்டோக் கின்றி உபதேசப்படி போர் புரிந்து இடையில் மாண்டாலும் இட்ட

படை கற்படையாகையால் இது மோக்ஷத்திற்காவது தின்னம். மோக்ஷமும் ஸ்வர்கமே. जित्वा वा मोक्षस्ये. ஜநகாதிகளுக்குப்போலே ஆகும் இந்த போகம். (36) 3

இம்மை மறுமைகளில் நோக்கமில்லாதவனாய் ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கும் பாபங்களுக்கு ஆளாகாமலிருக்க வேண்டுமென்றால் நான் சொல்லும் முறையில் போரை நடத்து என்ற கருத்தில் முறையை உபதேசிக்கிறார்—

सुखदुःखे सन्ने कृत्वा लामालासौ जयाजयौ ।

ततो युदाय युज्यस्व नैवं पापमवाप्स्यसि ॥ ३७

ஸுகதுக்கே ஸமேக்ருத்வா லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ |

ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ தைவம் பாபம் அவாபஸ்யஸி || 37 || 38

சுஹது:சு--ஸுகத்தையும் துக்கத்தை தத:--செய்ய வேண்டுமென்கிற

யும்

முடிவிலும்

லாமாலாசौ--அதற்கான லாப நஷ்டங்

யுதாய--போரின் பொருட்டு

களையும்

யுஜ்யஸ்வ--முனைவாயாக.

जयाजयौ--அதற்கான வெற்றி

एवं--இவ்வாறு செய்யில்

तदो-விவகாரமும்

पापं--ஸம்ஸார காரணமான

सन्ने कृत्वा--சமமாக நினைத்து ஒன்றி

வினையை

ஆம் பற்றில்லாமல் न अवाप्स्यसि--விட்டொழிப்பாய்.

इतिनियः என்று கீழே கூறியதை தத: என்றார். பூர்வார்த்தம் முக்கியம். போரென்பது கூத்திரியனுக்கு தர்மமாகும். அவன் வெற்றியும் லாபமும் ஸுகமும் வேண்டுமென்றே அதனைச் செய்தாலும் பாபமில்லை. அவ்வாறிருக்க, ஸமமாக புத்தியுடன் செய்வதால் பாபமில்லையென்றால் அந்த புத்தி இராவிடில் போர் பாபத்தை விகிவிக்கும் என்பது தோன்றும். அது பொருந்தாது. ஆகையால் ஸமத்வபுத்திக்கு எது பலனோ அதனையே சொல்லவேண்டும். அதாவது ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபடுகை. அடுத்த ச்லோகத்தில் இது தெளிவாம். पापात् मोक्षस्ये எனனமல் पापं न अवाप्स्यसि என்றது போரை விட்டால் இதற்கு மேலும் பாபம் பெறுவாயென்று தெரிவிக்கவென்க. (37) 3

'போர் கூத்திரியதர்மமாகையாலே செய்தாகவேண்டுமென்றும் செய்யும்போது பலனில் பற்றுடன் செய்தால் ஸம்ஸாரபந்தமாகையாலே ஸமத்வ புத்தியுடன் செய்யவேண்டுமென்றும் அறிந்தேன். ஆகிலும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் ஆத்மஜ்ஞானம்தானே' என்று நினைக்கிறான் அர்ஜுனன். அதனால் नैवं पापमवाप्स्यसि என்ற தமது கருத்திலுள்ளதைத் தெளிவாக்கக் கர்மயோகோபதேசம் தொடங்குகிறார்—

एषा तेऽभिहिता सांख्ये बुद्धियुगे त्विमां शृणु ।

बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि ॥ ३८ ॥ 39

ஐஷா தேஃபிஹிதா ஸாங்க்யே புத்திர்யோகே த்விமாம் ச்ருணு |

புத்யா யுக்தோ யயா பார்த்த கர்மபந்தம் ப்ரஹாஸ்யஸி || 38 || 39

பாதி—குந்தியின் புதல்வனே!

நீ—உனக்கு

சாஸ்ய—ஆத்மவிஷயத்திலே

புதி—அறிவு எத்தகையதென்பது

அபிहित—சொல்லப்பெற்றது.

யோ ரு—வேருன கர்மயோக விஷயத்

இமா—அறிவு எவ்வாறென்பதை

யு—கேள்.

யயா வுத்யா—இந்த அறிவுடன்

யுக—கூடினவனாகி

கர்வ—அனாதி கர்மமூலமான

ஸம்ஸாரபந்தத்தை

தில் மரஸ—நீ விடவல்லனாகாய்.

ஸாங்க்யம் யோகம் என்கிற சொற்களுக்கு இங்கு ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரம் யோக சாஸ்த்ரமென்கிற பொருளில். கீதையில் எங்குமே இவற்றின் பொருள் வேறு. ஸங்க்யா என்றால் புத்தி, புத்தியினால் பகுத்தறிய வேண்டிய ஆத்ம தத்துவமே ஸாங்க்யமாகும். (ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமென்ற விடத்தில் ஸங்க்யா எண்ணிக்கை. அசேதனங்கள் 24, 25வது ஆத்மா என்று அவர்கள் எண்ணிச் சொன்னதால் அதற்கு ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமெனப் பெயர் என்பர். கனாத கௌதமாதிகள் கூட எண்ணியே தத்துவங்களைச் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஆகையால் ஸாங்க்யமென்பதன் கருத்தென்னவெனில், தத்துவம், க்ரியை என்கிற இரண்டில் தத்துவமென்பது அறியக் கூடியதே யன்றி அனுஷ்டானத்திற்கு கோசரமாகாது. கர்ம என்பது ஜ்ஞானம் அனுஷ்டானம் இரண்டுக்கும் கோசரமாம். அறிவுக்கு மட்டும் கோசரமாகையால் ஆத்ம தத்துவம் ஸாங்க்யம். அல்லாத க்ரியை புதிதாக உண்டு பண்ணப்படுகிற படியால் அது யோகம். ஸங்க்ய ஸாமோ ரு: என்பதும் இங்கு இசையும்.)

கர்மயோக விஷயத்தில் அறிவு இத்தகையதென்றறிந்து அதன்படி அனுஷ்டிப்பதில் ச்ரமம் இருக்கலாம். அதனால் இடையிடை யே தவறுதல் ஏற்படினும் இது வீணாகாது, கேடும் வாராது. இப் பெருமை இதற்குச் சிறப்பென்கிறார்—

நேஹிக்ரமனாஸோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யே |

See Nr 1 20 10 - 54/55

ஸர்பமயஸ ஧்மஸ நாயதே மஹோ மயாத் || 39 || 40

நேஹாபிக்ரமநாஸோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே | 40 6-37 40-47
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத் || 39 ||

ஈ—இந்தக் கர்மயோக விஷயத்தில்

அபிக்ரம—தொடக்கம் மட்டுமென்

பதற்கும்

நாஸி—வீணாகை இல்லை.

மயவாய: - பாதியில் விட்டதற்காகப்

பாபமும்

ந வித்யே—இல்லை.

அஸ ச'ஸ—இந்த தர்மத்தின்

ஸர்பம் அபி—அனுஷ்டானம் மிகச்

சிறியதாயினும்

மஹ: மயாத்—பெரிய ஸம்ஸார பயத்தி

னின்றும்

நாயதே—காக்கும்; காக்குமளவுக்கு

தான் அழியாமல் நீடிக்கும்.

நேஹிக்ரமனாஸோஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே | See 3-35 1: ஸ்வம்ஸி: Varma's name
Sharma, Karma Yoga - cf. Gitavikha Sanghata 81.

வைதிகமோ, லௌகிகமோ எந்தக் கார்யமும் முழுமையும் செய்யாமல் நடுவே விடப்பட்டால் பலன் அளிக்காது. ஒழுங்காக யாகம் அனுஷ்டிக்காதவன் ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாவான் என்பர். (தசரதர் அச்வமேதயாகம் அனுஷ்டிக்க முயன்றபோது சரிவர அனுஷ்டிக்கவில்லையென்றால் கேடு உண்டாகுமே என்று அஞ்சினது காண்க.) நான் சொல்லும் அறிவோடு கர்மயோகத்தை யனுஷ்டிக்க முயன்றால் எவ்வளவு நான் அதை யனுஷ்டிக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு நான் நீடிக்காவிட்டாலும் நடு நடுவே சிற்சில தவறுகள் நேரிடினும் நன்றாகச் செய்த அம்சம் இட்ட படை கற்படையாக நின்று மோக்ஷ பலனுக்கு மெதுவாக இவனைக் கொண்டு செல்லும்.

இந்த புத்திக்கும் காம்யமாக கர்மானுஷ்டானம் செய்பவரின் புத்திக்கும் நெடுவாசி யுண்டென்று விரித்துரைக்கிறார்—

अवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन ।

बहुसाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥ ४० ॥ ५४

வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகேஹ குருநந்தந | ५४

பஹு-சாகா ஹ்யநந்தாச்ச புத்தயோ஽வ்யவஸாயிநாம் || ४० ||

கூனந்—கௌரவனே !

ஐ—கர்மானுஷ்டானத்திலே

அவசாய அர்த்தம்—ஆத்மதத்துவ

ஜ்ஞான மூலமாய்

புத்தி—மோக்ஷத்திற்கேயான புத்தி

யானது

ஏக-ஒன்றேயாகும். (ஒரே பலனைக்

குறித்திருப்பதால்.)

அவ்யவசாயிநா—ஆத்ம தத்துவ

ஜ்ஞானமில்லதாராய் வேறு

பலன்களில் இழிந்தாரின்

புத்தி—புத்திகள்

அனந்தா—ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு

பலனுக்காகவாகையால்

எண்ணற்றனவாம்.

புத்தி—ஒரு பலனுக்கான ஒரு

கர்மாவில் உட்பிரிவுகளும்

பல பலன்களைப்பற்றி

யிருக்கும்.

மோக்ஷமென்பதொன்றையே பலனாகக் கொண்டு பகவானின் ப்ரீதியொன்றைக் குறித்தே ஆத்மஞானமுள்ளவனால் எல்லாம் செய்யப்படுகிற படியால் கடைசியவரையில் இவனுக்கு ஒரே புத்தி. ஆத்மஜ்ஞானமின்றி பல பலன்களைக் குறித்துச் செய்யும்போது அததற்கு நோக்கு வெவ்வேறுகையால் புத்தி ஒன்றாகாது. நித்யமோ, நைமித்திகமோ, காம்யமோ எந்தக் கர்மாவும் வேறு பலனை விரும்பாமல் பகவானுக்கென்றே அர்ப்பணம் செய்து செய்யப்பட வேண்டுமென்பதே வேதத்தின் கருத்து—

இதனை யறியாமல் கர்மானுஷ்டானம் செய்பவருக்கு இந்த புத்தி பெறப்படமாட்டாதென்கிறார்—

यामिमां पुष्पितां वाचं प्रवदन्त्यविपश्चितः ।

वेदवाद्दरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः ॥ ४१ ॥

कामात्मानः स्वर्गपराः जन्मकर्मफलप्रदाम् ।

क्रियाविशेषबहुलां भोगैश्वर्यगतिं प्रति ॥ ४२ ॥

भोगैश्वर्यप्रसक्तानां तयाऽपहृतचेतसाम् ।

व्यवसायात्मिका बुद्धिः समाधौ न विधीयते ॥ ४३ ॥ 44

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிப்ச்சித: |

வேதவாதரதா: பார்த்த நாந்யத் அஸ்திதி வாதிந: || 41 ||

காமாத்மாந: ஸ்வர்க்கபரா: ஜந்மகர்மபலப்ரதாம் |

க்ரியா விசேஷ பஹுளாம் போகைச்வர்யகதிம் ப்ரதி || 42 ||

போகைச்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தயா:அபஹ்ருதசேதஸாம் |

வ்யவஸாயாத்மிகா புத்தி:ஸமாதேந ந விதியதே || 43 ||

மூன்று ச்லோகங்களும் சேர்ந்து ஒரே வாக்யம். முதலிரண்டு ச்லோகங்கள் ஒரு பாகம். அது மேல் வாக்யத்துடன் சேரும்.

मविपश्चितः—விவேகமில்லாதவர்

உடையதும்

वेदवाद्दरताः—வேதங்களில் பல பலன்

களாய் ஜந்மகர்ம கல்பவாம்—மறு பிறவி, கர்ம

கள் விஷயமாகவுள்ள

என்ற பலன்களையே

பேச்சுக்களில் பற்றுள்ள

விளைவிப்பதுமான

வராய்

पुष्पितां—பூப்பூத்தாற் போலுள்ள

अन्यत् न अस्ति—வேறு மோகப் பல

யாதப் பேச்சை

னில்லை

प्रवदन्ति—பேசுகின்றனரோ

इति वादिनः—என்று வாதம் செய்

तया—அப் பேச்சினாலே

கின்றவராய்

अपहृत चेतसां—மனம் கவரப்பட்ட

कामात्मानः—இஷ்டப்பட்டதிலெல்

भोगैश्वर्य प्रसक्तानां—இன்பம் பொருள்

லாம் சென்ற மனமுடை

என்ற இரண்டிலேயே

யராய்

इमिन्तव्यं—இமிந்தவர்களுக்கு

स्वर्गपराः—ஸுவர்கத்தைப் பெரிதாகக்

व्यवसायात्मिका—ஆத்மஜ்ஞான மூல

கொண்டவருமானவர்கள்

माकं किम्पि—மாக்க கிம்பி

भोग ऐश्वर्यगतिं प्रति--இன்பம் பொருள்

बुद्धिः—ஞானமானது

பெறுதலைக் குறித்தேயாகி

समाधौ—அதற்காகவே ஏற்பட்ட

क्रियाविशेष बहुलाम्—ஆத்ம ஜ்ஞான

மில்லையாகையாலே

मनं—மனத்தில்

वेगलिसंशयस्यैव चित्तपाक

न विधीयते—உண்புண்ணப்படுகிற

தில்லை.

பெரும்பாலும் ப்ரஜைகள் இன்பம் பொருள் இவற்றையே விரும்புகின்றவராவர். வேதம் பலவகையாகப் பிரித்து அவற்றிற்கு வழிகளைக் வகுக்கின்றன. அதனால் அப் பேச்சுக்களையே காட்டி அவற்றிற்கு மேலொன்றில்லை என்று வாதிக்கும் அவிவேகிகளே எங்கும் உளர். அப் பேச்சு பூப்பூத்தாற் போலிருக்கும். தொட்டால் கசங்கும் பூ. அது போல் அப் பேச்சும்கேட்க இனிதாயிருக்குமாயினும். சர்ச்சை செய்தால் நிற்காது. நிலையான பலனையும் தாராது. அர்த்தகாமங்களிலீடுபட்டவரே அப்பேச்சினால் இழுக்கப்படுவர், மனது ஏற்பட்டது ஆத்ம ஜ்ஞானத்தைக் கொள்ளவே. அதனால் அது ஸமாதி. அத்தகைய மனத்தில் அதன் மூலமான புத்தி இவர்களுக்குப் பிறவாது. ஆகையால் அப் பேச்சுக்கு ஆளாகாமல் நான் சொல்லுகிறபடி செய். (43)

ஆயிரம் தாய் தந்தைகளுக்கு ஸமமாக நினைக்கப்படும் வேதமும் இப்படி கேடான விஷயங்களை விதிப்பது தகுமோ என்னில்—

सैवैश्वर्या वेदा निस्त्रैगुण्यो मवर्जुन ।

निर्द्वन्द्वो नित्यसर्वत्रो नियोगक्षेम आत्मवान् ॥ ४४ ॥

45 Compare 14-21/26

தரைகுண்யவிஷயா: வேதா: நிஸ்தரைகுண்யோ பவார்ஜுந |

நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்வஸ்த்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் || 44 ||

वेदा:—வேதங்கள்

निर्द्वन्द्वः—ஸுகதுக்க காரணமான

सैवैश्वर्या:—முக்குணங்களில்

रजस्तमः கார்யங்களை

अन्तर्गता குணம் மேலிட்ட

वीर्णवन्नाய்

எல்லா அதிகாரிகளுக்கு

नित्यसर्वत्र:—எப்போதும் ஸத்துவ

மானவை

குணத்தில் நிலையுற்று

मजुन—ஸத்துவ குணம் மேலிட்ட

नियोगक्षेमः—ஸம்ஸார வருத்திக்காண

அர்ஜுனா: நீ

வற்றைச் சேர்ப்பதிலும்

निस्त्रैगुण्यः सव—எல்லா குணங்களை

காப்பதிலும் நோக்கின்றி

பும் வளர்ப்பவனாகாமலிரு.

आत्मवान् सव—ஆத்மாவொன்றையே

நாடுகின்றவனாவாய்.

(வைத்ய சாஸ்த்ரம் அவரவர் உடலுக்கும் வியாதிக்கும் தகுந்தபடி மருந்துகளை விளக்குவது போல்) உலகில் ப்ரஜைகள் ஸத்துவம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்ற குணங்களில் ஒவ்வொன்றுமேலிட்டவரா யிருப்பதால் எல்லோருக்கும் பொதுவான வேதம் மோக்ஷத்தை மட்டும் உபதேசிக்காது. அர்த்தகாமங்களில் இழந்தவர்கள் கொலை முதலான வழிகளிலிறங்கிக் கெடலாகாதென்று அவர்களுக்கும் சில வழிகளைக் காட்டி வேதத்தில் நம்பிக்கையை உண்டு பண்ணும் அது. சிறிதும் பிள்ளைக்கு இஷ்டமாக நடக்காத போது தாயைப் பிள்ளையும் தாயாக நினைப்பானு. நீ உனக்கு எது தகுமென்பதை கவனித்து ஸத்துவகுணம் செழிக்கவும் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் கெடவும் எது வேண்டுமோ அதனைக் கைப்பற்று. மற்ற யோகக்ஷேமங்களிலே மனம் செலுத்தாதே.

यावान् अर्थ उदपाने सर्वतस्त्वनोदके ।

तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विज्ञानतः ॥ ४५ ॥

யாவான் அர்த்த உதபானே ஸர்வத: ஸம்ப்லுவதோதகே |

தாவான் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜ்ஞாதத: || 45||

सर्वतः—தாற்புறமும்

ब्रह्मण्य—முழுவேதம் ஒதிய

संस्तुत उदके—நிறைந்த நீரையுடைய

विज्ञानतः—மோக்ஷ-ஸம்ஸார

उदपाने—குடித்தண்ணீர்க் குளத்தில்

विवेकமுள்ளவனுக்கு

यावान् अर्थः—(தாகுமுள்ளவனுக்கு)

सर्वेषु वेदेषु—எல்லா வேதங்களிலும்

எவ்வளவு வேண்டுமோ,

ஆகிறது.

तावान्—அவ்வளவே

குடித்தண்ணீர் வேண்டுமவனுக்குக் குளம் பெரிதாகத் தான் இருக்கவேண்டும். அப்போதே தண்ணீர் தெளிவாயிருக்கும். மோக்ஷம் விரும்புகின்றவன் முழு வேதம் ஒதவேண்டா என்று நினைக்கலாகாது. எல்லா வேதங்களேமே இவனுக்கு வேண்டும். அங்கங்குச் சொன்ன அற்ப பலன் தானே விடப்பட வேண்டும். விதித்த செயலெல்லாம் கூடுமே. விடவேண்டுவன அதிகமாகும்.

கொள்ள வேண்டுவது எது, விடவேண்டியதென்ன என்பதை விரித்துரைக்கிறார்—

कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन ।

मा कर्मफलहेतुर्भूः मा ते संगोऽस्त्वकर्मणि ॥ ४६ ॥

கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே மா பலேஷு கதாசந |

மா கர்மபலஹேதுர்பூ: மா தே ஸங்கோஸ்த்வகர்மணி || 46||

कर्मणि एव—விதிக்கப்பட்ட கர்மாவில்

விடாமல் வரும் பலனுக்கு

மட்டுமே

உன்னைக் காரணமாகவும்

ते अधिकारः—உனக்கு உரிமையாம்.

நினைப்பவனாக

फलेषु—அத்தற்குச் சொன்ன பலன்

மா ழு:—ஆகாதே

களில்

अकर्मणि—கர்மாவைச் செய்யாம

कदाचन—எப்போதும்

விரும்பதில்

मा अधिकारः—பற்று வேண்டா.

ते संगः—உனக்குப் பற்று

कर्मफलहेतुः—செய்யும் செயல்களுக்கு மா असु—வேண்டா.

உன்னைக் கார்தாவாகவும்கூ

எந்தக் கர்மாவுக்கும் பலன் உண்டு. வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தக்கன வாகில், கர்மயக்ரமாவைக்கூட செய்யலாம். அக்கர்மாவில் மட்டும் அதி காரமேயன்றி, பலத்தில் நோக்குத் தகாது. கர்மாவில் அதிகாரமென்ற தாலே கர்மாவைச் செய்பவனாக உன்னையே நீ நினைக்கலாது. உண்பது போன்ற லௌகிக கர்மாக்களுக்குப் பசியடங்குவது போன்ற பலன்கள்

இன்றியமையாதவை. அப் பலன்களை உனக்கு நீயே செய்து கொண்டதாகவும் நினைக்காதே. அதற்காக கர்மாவை செய்யாமல் விடுவதும் தகாது. (ஒவ்வொரு பாதத்திற்கும் பொருள் வெவ்வேறு என்பதைக் கவனித்துக் கொள்க.)

எப்படி செய்ய வேண்டுமென்பதை விளக்குகிறார்—

योगस्य कुरु कर्माणि संगं त्यक्त्वा धनञ्जय ।

सिद्धसिद्धयोः समो भूत्वा समत्वं योग उच्यते ॥ ४७ ॥

யோகஸ்த்த: குரு கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா தநஞ்ஜய |

ஸித்த்யஸித்தயோ: ஸமோ பூத்வா ஸமத்வம் யோக உச்சயதே || 47 || 48

धनञ्जय—வேன்று தனத்தைக்

सिद्धि-सिद्धयोः—வேற்றி முதலான

கொள்ளும் அர்ஜுன

பலன் கிடைப்பதிலும்

संगं त्यक्त्वा—பணம், பந்து என்ற

கிடைக்காமையிலும்

பற்றைவிட்டு

समः भूत्वा—ஸமமான நிலையில்

कर्माणि—கார்யங்களை

இருந்து (செய்)

योगस्य—யோகத்தில் இருந்து

समत्वं—இந்த ஸம நிலையே

கொண்டு செய்.

योगः उच्यते—இங்கு யோகமாகச்

சொல்லப்படும்

பணத்தில் ஸங்கம் வைத்தாயாகில் வெற்றியில் நோக்கு உண்டாம், பந்துக்களிடம் ஸங்கம் வைத்தாயாகில் தோல்வியில் நோக்கு உண்டாம். ஒன்றை வேண்டும் போது மற்றொன்றில் வெறுப்பாம், ஆகையால் நோக்கு ஒன்றும் கூடா. கர்மயோகமென்று இங்கே பொதுவாகச் சொன்னது இந்த ஸமத்வமென்ற யோகத்துடன் சேர்ந்த கர்மாவையே. அவிலேயின் கர்மாவில் இல்லாத இதன் சேர்த்தி விவேகி கர்மாவுக்கு உண்டு. அதனால் கர்மயோகம் அத்துடன் ஸமத்வமென்பது மனதின் ஒருவகை நிலையானபடியாலே யோகமே.

மற்றொரு விஷயம் விளக்கக் கருதி அருள்கிறார்—

दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद् धनञ्जय ।

बुद्धौ श्रवणमन्विष्ठ कृपणाः फलहेतवः ॥ ४८ ॥

தூரேண ஹ்யவரம் கர்ம புத்தியோகாத் தநஞ்ஜய |

புத்தௌ சரணம் அந்விச்ச க்ருபணை: பலஹேதவ: || 48 || 49

धनञ्जय—அர்ஜுன!

बुद्धियोगाद्—கீழ்க்கூறிய புத்தியுடன்

श्रवण—உனக்குத் தங்கும் இடத்தை

சேர்ந்த கர்மாவைவிட

अन्विष्ठ—ஆராய்ந்து கொள் (இந்த

कर्म—அதில்லாத கர்மாவானது

पुத்தियிலேயே நிலைத்திரு)

दूरेण ह्यवरम्—மிகவும் கீழ்ப்பட்டது.

फलहेतवः—பலனுக்கு காரணமா

बुद्धौ—கீட் சொன்ன புத்தியோகத்

கின்றவர்

திலே

कृपणाः—ஏழைகள், ஸம்ஸாரிகளாவர்.

சில கர்மாக்களுக்குச் சில பலன்கள் நிச்சயமாயிருக்கும். உண்பது நடப்பது போன்றவற்றில் (பசிதீர்வது, சேர்வது போன்ற பலன்) காண்க. போர் செய்வது போன்றவற்றில் வெற்றியோ தோல்வியோ ஏதேனுமொன்று நிச்சயமாக உண்டு. யாகம் ஹோமம் முதலானவற்றால் ஸ்வர்கம், புத்ரன், மழை, பசு முதலான பலன்கள் பெறுகின்றனரே. அங்கே சாஸ்திர விதியைக் கண்டு விரும்பும் பலன் ஏதேனுமொன்று பெறப்படும்—விரும்பவில்லை யாகில் பலனில்லை, இம் மூன்று வகையான பலன்களுக்குக் காரணமாயிருந்து கர்மாநுஷ்டானம் செய்கின்றவர்கள் க்ருபணர்கள். மோக்ஷத்திற்கான சரக்கையிறுந்தவராவர். பசி தீர்வது போன்ற பலனை நமக்கல்ல என்று விட வேண்டும். வெற்றியோ தோல்வியோ எல்லாம் ஸமமென்று நடத்த வேண்டும். ஸ்வர்கம் முதலான பலன்களை விரும்புதலே கூடாது. நான்காம் பாதத்தில் பஹுவசனம் இம் மூன்று வகுப்பைக் காட்டும். இது மொத்தம் புத்தியோகம், இதில்லாத கர்மாவானது மிகவும் கேடாம். அதனால் புத்தியை ஆராய்ந்து அதில் நில்.

अथ बुद्धियोगादित्यस्य लक्षणया तद्युक्तमर्थ इत्यर्थः। यथा बुद्ध्या उक्तबुद्धिविशेषेण योगो यस्य कर्मणः, तस्मात् बुद्धियोगादित्यर्थः। दूरेणावरमित्यस्याप्यन्तावरमित्यर्थः। अथवा बुद्धियोगात् दूरेणकर्म—बुद्धियोगदूरद्वयत्—तद्गृहितं कर्म अवर्—निरूपमित्यर्थः। कृपणा इति चतुर्थपादे वबुधवनात् नियतैकफलं नियतान्यतरफलम् अनियतफलमिति त्रिविधफलसंस्कन्दि। भोजनादेः भुक्षिवृत्त्यादि नियतमेकं फलम्। युद्धादौ जयः पराजयो वेत्यन्यतरत् नियतं फलम्। यागादौ स्वर्गादिकं कामनायामेव भवेत्, नाभ्यदेत्यनियतमिति फलमेदः॥ सर्वत्राण एव बुद्धियोगः। अनियतं फलं मा भूदिति त्याज्यम्। निवृतमपि न स्वाधेमिति स्वासंश्रितया ज्ञातव्यम्।

புத்தியோகமில்லையாகில் ஸம்ஸாரியாவரென்றார். புத்தியோகமுள்ளவனுக்கு ஸர்வபந்தமும் போமென்கிறார்—

बुद्धियुको जहातीह उमे सुकृतदुक्ते ।

50

Aceno 13088

तस्मात् योगाय युज्यस्व योगः कर्मसु कौशलम् ॥ ४९ ॥

புத்தியுத்தோ ஐஹாதிற உபே ஸுக்ருததுஷ்ருதே |

தஸ்மாத் யோகாய யுஜ்யஸ்வ யோக: கர்மஸு கௌஸம் || 49 ||

ஐ—இக்கர்மானுஷ்டானத்தில்
புத்தியுக்—கீழ் சொன்ன புத்தியோக
முடையவன்

யோக—புத்தியோகத்திற்கு

யுஜ்யஸ்வ—பொருந்தியிரு.

யோக—புத்தியோகமானது

சுகுததுக்ருதே—புண்யம் பாபம்

கர்மஸு—கர்மாக்கள் எல்லாவற்றிலும்

உமே—இரண்டையும்

கௌஸம்—ஸாமர்த்தியமாய் கவன

ஜஹி—கழிக்கிறான்.

மாய்ப் பெறுவதாம்.

தஸ்மாத்—ஆகையால்

43088

பலனுக்காகவே எதையும் செய்யும் பழக்கமுள்ளவர்களுக்கு இந்த புத்தியோகம் ஒவ்வொரு கர்மாவிலும் விடாமல் வரவேண்டுமென்பது மிக்க ஸாமர்த்தியத்தினாலாவது, இது விடாமலிருப்பின், ஸம்ஸார பந்தம் விடப்படும், புண்யமும் பாபம் போல் வைராக்யமுள்ளவன் ஒழிக்க வேண்டியதாம்.

புண்ய பாபங்கள் போனால் பெறப்படுவதென்ன என்பதை அறிவிக்கிறார்—

कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः ।
अन्मयविविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम् ॥ 50 ॥

கர்மஜம் புத்தியுத்தா ஹி பலம் த்யக்த்வா மநீஷிண: |
அந்மயபத்த விநிர்முத்தா: பதம் கச்சந்த்யநாமயம் || 50 || 51

புத்தியுகா—புத்தியோகம் உடைய வர்கள் ஸம்ஸார பந்தம் தினின்று விடுபட்டு
கர்மஜ் கர்—செய்யும் கர்மாக்களின் அநாமய்—ரோகாதிகள் அற்ற
பலனை யதம்—அடைய வேண்டுவதை
त्यक्त्वा—தகுமாறு விட்டு गच्छन्ति—அடைகின்றனர்
मनीषिणः—பக்தியோகம் வரையிலான ஹி—வேத ப்ரஸித்தமாம் இது.
உபாயமனுஷ்டித்தவர்

ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று விடுபடுதல் முன் ச்லோகத்தில் சொல்லப் பெற்றது. அது வருவது புத்தியோகத்தினின்று படிப்படியாக எல்லா உபாயமும் அனுஷ்டித்த பிறகாம். பந்தம் விலகினவுடனே குற்றமே யில்லாத பதம் பெறலாம். பதமாவது—பரமபதம் நித்யவியூதி. அங்கு அனுபவிக்கப்படும் பரமாத்ம ஜீவாத்ம ஸ்வரூபங்களும் பதமாகும். நித்ய வியூதியடைந்தால் அது விரித்தம். பதம் பெறுதலை அனுபவத்தில் காட்ட முடியாதாகையால் ஹி என்று வேத ப்ரஸித்தியைச் சொன்னதாம், ஸம்ஸாரபந்தம் போகவே உபாயம் செய்யவேண்டும். சொன்ன பத ப்ரஸார்த்தியானது தானே வரும். மடையெடுத்தால் வாய்க்கால் நீர், தானே பெருகுவதுபோல் என்பதும் 'ஹி' என்ற சொல்லால் குறித்ததாம்.

பலத்தில் பற்றை யறுக்கும் புத்திக்கு நிர்வேதமும் துணையாகச் சேரும் ஸமயம் அறிவிக்கிறார்—

यदा वे मोक्षकलिं बुद्धिर्वितरिष्यति ।
तदा मन्तासि निवेदं श्रोतव्यस्य श्रुत्वा च ॥ 51 ॥

யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர் வ்யதிதரிஷ்யதி |
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ச்ரோதவ்யஸ்ய ச்ருதஸ்ய ச || 51 ||

बुद्धि:—கிழக்கூறிய புத்தியானது
 यदा—கர்மானுஷ்டானத்தில் கர்ம
 மாக எப்போது
 मोहकलिलम्—பற்றுக்குக் காரணமான
 अज्ञानमென்ற அழுக்கை
 व्यतिरिच्यति—கடக்கிறதோ
 तदा—அப்போது
 धृतस च—இது வரையில் பற்றோடு
 கேட்ட பலனுக்கும்
 श्रुतस्य च—இனிக்கேட்க நேரிடும்
 பலனுக்கும்
 निर्वंदम् ஏனோ கேட்க நேர்தலென
 வெறுப்பை (அல்லது)
 श्रुतस्य—அவசியம் கொள்ள
 வேண்டிய ஸத் விஷயத்திற்கு
 निर्वंदम्—இவ்வளவு நாள் கேட்காம
 விழந்தோமே என்ற
 வருத்தத்தை

गन्तासि—அடையப்போகிறாய்.

புத்தி யேற்பட்டாலும் வாஸனையின் கனத்தினால் அஜ்ஞானம் தொடர்ந்தே வரும். அத்துடன் கர்மானுஷ்டானம் செய்துவர நாளடைவில் மோஹம் போம். நிர்வேதம் வாராமைக்கு மோஹமே காரணம். அது கழிந்தால் நிர்வேதமும் பெறலாம். श्रुतस्य என்பது கேட்ட விஷயமாகில், கேட்க விரும்பாமற் போனாலும் சில ஸமயம் வேண்டாததும் காதில் விழுமாகில், அப்போது நிர்வேதமும் சேருமென்பதாம். ச்ரோதவ்யமென்று நல் விஷயத்தைச் சொல்வதாகில், அது விஷயமாக நிர்வேதமாவது, இதனை முன்னமே கேட்கவில்லையே என்ற வருத்தமாம்.

38வது ச்லோகம் வரையில் ஆத்மஸ்வரூபத்தை உபதேசித்து விட்டு, புத்தியோகத்துடன் கர்மானுஷ்டானத்தை உபதேசிக்க இழிந்து, 'புத்தியோகம் இல்லாதாருக்கு ஸம்ஸாரமாம்; புத்தியோகத்துடன் கர்மானுஷ்டானம் செய்தால் மநீஷ்யாகி பரமபதம் பெறுவான்' என்றார். இனி மனீஷ்யாகி என்பதன் விவரணம். அதில் இப்போது புத்தியோகத்துடன் கர்மயோகம் செய்ய மேலே ஜ்ஞானயோகமும் அதன் மேல் த்யானயோகமும் பெறவாகுமென்கிறார்—

श्रुतिविप्रतिपक्षा ते यदा स्यास्यति निश्चला । 51 ॥ ५५. १ २७-११-७;

समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ॥ 52 ॥

ச்ருதிவிப்ரதிபந்நாதே யதா ஸ்த்தாஸ்யதி நிச்சலா । 51
 ஸமாதாவசலா புத்திஸ்ததா யோகம் அவாப்ஸ்யஸி ॥ 52 ॥

श्रुतिविप्रतिपक्षा—நாம் சொல்லக் கேட்
 டதனால் விசதமாக
 ஆத்மவிஷயத்தைக்
 கொண்டதாய்
 समाधौ—வேறு ப்ரவ்ருத்தியில்லாத
 மனத்திலே
 स्यास्यति—விடாத ஆத்ம சிந்தனை
 யாகுமோ, ஸ்திதப்ரஜ்ஞதை
 என்னவாகுமோ,

अचला—ஊசலாடாத
 ते बुद्धि:—உனது புத்தியானது
 यदा निश्चला—எப்போது வேறு விஷ
 யங்களைக் கொள்ளாமல்
 तदा योगम्—அப்போது யோகத்தை
 अवाप्स्यसि—பெறப்போகிறாய்.

समाधौ यते अस्मिन् आत्मज्ञानं इति समाधिः, मनः। (ता. भा. १. २. ११)

இது வரையில் புத்தியென்றும் யோகமென்றும் புத்தியோகமென்றும் ஸமத்வ யோகத்தைச் சொல்லி வந்தார். அதனை இங்கும் சொல்வதானால் ஸாட்சி என்று எதிர்காலமாகவும், அதற்குப் பிறகு யோகம் பெறப்போகிறதென்றும் சொல்லவொண்ணாது. எனவே கீழ் சொன்ன புத்தியோகத்துடன் சேர்ந்த கர்மானுஷ்டானத்தினின்று ஒரு புத்தி வருமென்றும் அதற்குப் பிறகு ஒரு யோகம் பெறவாகுமென்றே இங்கு ஸ்வரஸமான பொருள். அந்த புத்தியானது ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞதை என்று மேலே அர்ஜுனனது கேள்வியினின்று தெளிவாம். அதன் பிறகு வரும் யோகமானது “பரம் தருஷ்டவா நிவர்த்ததே” என்று மேலே சொல்லும் ஆத்ம தர்சனமாகும். (52)

वृद्धिः स्यादिति என்ற சொற்களால் स्थितप्रज्ञதை வருமென்றதாயிற்று. அதனை நன்கு உணர விரும்பி—अर्जुन उवाच—அர்ஜுனன் கேட்கிறான்—

स्थितप्रज्ञस्य का माया समाधिसत्स केशव ।

स्थितधीः किं प्रमायेत किमासीत व्रजेत किम् ॥ ५३ ॥

See Mrd. 26-12-75

ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்த்தஸ்ய கேசவ ।

ஸத்தித்தி: கிம் ப்ரபாஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் ॥ 53 ॥

समाधिसत्स—மனம் ஸ்வாதீனமான

केशव—ஸர்வேச்வரனே !

स्थितप्रज्ञस्य—நீர் சொன்ன புத்தி

स्थितधीः—அந்த ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞன்

நிலைபெற்றவனுக்கு

किं प्रमायेत—பேசுவதென்ன ?

का माया—பெயர் என்ன ? அவனை

किमासीत—இருப்பென்ன ?

एवमवाहु சொல்வது ?

किं व्रजेत—நடை என்ன ?

அவனது குணங்களை யறியும்படி பெயரும் அவனது வாக்கு மனம் உடல் என்ற கருவிகளின் செயல்களும் தெரிவிக்க வேணும். (53) 54

धौमपान उवाच—பகவான் அறிவித்ததாவது—

ஆத்ம விஷயமாகவே மனோவாக்காயங்கள் அவனுக்கு இருக்கும். அந்நிலையை உணர்த்த ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞன் என்பதே பெயராகுமென்பா ராய் அந்நிலையில் நாலு பழிகள் இருக்கின்றன எனவறிவிக்க அவற்றில் உயர்ந்த பழியை முதன்முதல் மொழிகிறார். ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞன் என்ற சொல்லின் பொருள் இங்கே நன்கு பொருந்துமென்று.

प्रजहाति यदा क्वाप् सर्वान् पार्थ मनोगतान् ।

See Mrd. 26-12-77

आत्मन्वेवाऽऽत्मना तुष्टः स्थितप्रज्ञस्तदोच्यते ॥ ५४ ॥

26-12-77

ப்ராஜஹாதி யதா க்வாப் ஸர்வாந் பார்த்த மனோகதாந் ।

ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட: ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞஸ்ததோச்யதே ॥ 54 ॥

पार्थ वर—அர்ஜுனா ! எப்போது

प्रजहाति—மீண்டும் எழாதபடி வீடு

आत्मनि यव—ஆத்மவிஷயத்திலேயான

கிறுனே

आत्मना—மனத்தினால்

तदा—அப்போது

तुष्टः—தருப்தி பெற்றவனாய்

स्थितप्रज्ञः उवाच—ஸத்தித் ப்ராஜ்ஞன்—

मनोगतान्—மூன்றே மனத்தினிருந்த

ஸத்தித்தி என்று
செகல்படுவான்.

सर्वान् क्वाप्—எல்லா ஆசைகளையும்

அவன் மனத்திலிருந்த ஆசையெல்லாம் மீண்டும் எழாதவாறு ஒழிய வேண்டும். ஆத்ம விஷயத்திலே பூரண த்ருப்தி வேண்டும். நடைபுவிடை பாவனை யெல்லாம் ஆத்மாவைப் பற்றியேயாம். இவன் சரிபாணஸ்த்திதப்ரஜ்ஞன்—இந்த நிலைக்கு வசிகார னா என்று யோக சாஸ்திரத்தில் பெயர் என்பர் தாத்பர்ய சந்திரிகையில். மேலே மூன்று நிலைகளுக்கும் தனித் தனிப் பெயர் உண்டென்று குறிப்பார். இதனின்றி நான்கு விதமான பெயரும் கூறினதாகும். (55)

அடுத்த கீழ் நிலையாவது

दुःखेषु विगमनाः सुखेषु विगतस्पृहः ।

वीतरागमयक्रोधः स्थितधीर्निरुच्यते ॥ 56 ॥

துக்கேஷ்வநுத்விக்நமநா: ஸுகேஷு விகதஸ்ப்ருஹ: |

விதராகபயக்ரோத: ஸ்த்திததீர் முநிருச்யதே ॥ 56 ॥ 56

दुःखेषु—துக்க காரணங்கள் நேரில்

वीतरागमयक्रोधः—ராகபயகோபங்

अनुविगमनाः—துக்க வுணர்ச்சியற்ற

களில்லாதவன்

मनमुदायन

मुनिः—ஆத்ம சிந்தையுடையானு

सुखेषु—ஸுக காரணம் நேர்ந்தால்

स्थितधीः उच्यते—ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞன்

विगतस्पृहः—ஸுகத்தின் சுவைப்ப

என்னப் படுகிறான்.

ற்றவன்

ராகமாவது—பெற வேண்டும் வஸ்துக்களில் ஆசை ; பயமாவது இஷ்டம் நஷ்டமாகுமென்றே கேடு விரையுமென்றே அறிவதாலான துக்கம். அதே அச்சம். க்ரோதமாவது. தனக்கு விரோதம் செய்பவனாக ஒருவனை நினைக்க அவன் மேல் வரும் கொதிப்பு. இவற்றை விட்டு ஆத்ம சிந்தனை செய்பவன் ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞன். கீழ்க் கூறியவன் மீண்டும் ஸுக துக்க வுணர்ச்சியே வராதென்ற நிலையுடையவன். இவன் வரும்படி வாஸநாசேஷமுடையவன். இந்நிலைக்கு एकैन्द्रियसंज्ञा என்ற பெயராம்.

இதற்கும் கீழ்நிலை—स्थितिरैकसंज्ञा

यः सर्वतानमिस्नेहः तत्तत् प्राप्य शुभाशुम् ।

नामिनन्दति न द्वेष्टि तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ 57 ॥

யஸ் ஸர்வதாநாநபிஸ்தேஹ: தத்தத் ப்ராப்ய ஸபாஹபம் | 57

நாபிநந்ததி ந த்வேஷடி. தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥ 57 ॥

यः—எவன்

न अमिनन्दति न द्वेष्टि—அடைவாக

सर्वत्र—எல்லா விஷயத்திலும்

கொண்டாடுவது

अमिस्नेहः—விசேஷப் பற்றின்றி

மில்லை, த்வேஷப்

உபேகையாயிருந்து

பதுமில்லையோ,

तत् तत्—அந்தந்த

तस्य—அவனுக்கு

शुभाशुम्—நன்மை தீமையை

प्रज्ञा प्रतिष्ठिता—ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞதை

प्राप्य—உணர்ந்து

யுண்டு.

अग्नि என்பதால் அதிகமில்லை, சிறிது உண்டு இவ் அதிகாரிக்கு என்றதாம்.

अग्निस्तेद अग्निम् என்றதால்—வராத விஷயத்திலே சிந்தையிராமலிருப்பதுபோல் வந்த விஷயத்தில் உணர்ச்சியும் அற்றிருக்க வேண்டும். அஃதில்லை ஆனால் உணர்ந்தாலும் அதனைப் பாராட்டாதவன் இதனையும் விட முயல்கின்றவன் ஸத்திதப்ரஜ்ஞனாவானென்றதாம்.

இதற்கும் கீழ்நிலையாவது—यतमानसंज्ञा—

यदा संहरते चायं कूर्मोऽङ्गानीव सर्वशः ।

58 See Mr P. 26-12-75

इन्द्रियाणीन्द्रियायंस्यस्य प्रज्ञा प्रसिधिता ॥ 59 ॥ யதமான மனத்தொது

யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோங்காநீவ ஸர்வச: |

இந்திரியாணிந்திரியார்த்தேப்யஸ் தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||58||

सयं—இந்த ஆத்மஜ்ஞாநி

सर्वशः—பார்ப்பது பேசுவது

यदा—எப்போது

போன்ற எல்லா செயல்களி

कूर्मः—ஆமையானது

னின்று

अङ्गानि इव—தன் கால் முதலான

संहरते—அடக்குகிறானே

வற்றைப் போல்

तस्य च—அவனுக்கும்

इन्द्रियाणि—இந்திரியங்களை

प्रज्ञा प्रसिधिता—ஸத்திதப்ரஜ்ஞதை

इन्द्रिय-अर्थः—அதன் விஷயங்கள்

யாம்.

னின்று

இவ்வாறு நாலு ச்லோகங்களாலே ஸத்திப்ரஜ்ஞனுக்கு நாலு நிலைகள் சொல்லப் பெற்றன. ஒவ்வொரு நிலைக்கும் பெயரும் உரையிற் கூறப்பெற்றது. மேன்மேல் கீழ் நிலையைக் குறித்திருப்பதால் கடைசியிற் கூறிய நிலையினின்று முதலிலைக்குச் செல்ல வேண்டும். ஆக—(1) இந்திரியங்களை விஷயங்களினின்று பிரித்து ஆத்ம விஷயத்திற்குச் செலுத்த வேண்டும். (2) அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களும் ராகத்வேஷ பலத்தாலே விஷயங்களிலிழிந்தாலும் அவற்றில் நல்லது கிடைத்தற்குக் கொண்டாட்டமும், கெட்டது நேர்ந்ததற்குப் பழிக்க இழிவது மில்லாமல் மீண்டும் விஷய ஸம்பந்தம் வாராமைக்கு முயல வேண்டும். (3) திருத்தின பிறகும் பழைய வாஸனையாலே செல்லும் மனத்தை ஆனந்த ரூபமான ஆத்மாவின் விசேஷங்களைச் சிந்தித்துக் காட்டித் திருப்ப வேண்டும். (4) அனாதிவாஸனையைக் கிளப்பும் ஒளத்ஸுக்க்யம் அதாவது சிறு நசையும் சிதைந்து பூரண வைராக்யம் பெற்று ஆத்ம சித்தனை செய்தல் முழு ஸத்திதிதப்ரஜ்ஞதையாம். சுருங்க இவ்வாறும் கூறலாம்—(1) இஷ்டமாயிருந்த வஸ்துக்களை இஷ்டமாகக் காணமை (2)கண்டாலும் சேராமல், (3) அனுபவிக்க நேர்ந்தாலும் அவற்றில் ஆனந்தபயத்திருக்கை, (4) எள்ளளவும் இராகாதிகளுக்கு இட மளிக்காமல் பூரண வைராக்யமென்க,

இனி, கீழ்க்கூறிய ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞதையென்ற ஜ்ஞாநநிஷ்டை பெறுதல் அரிதென்பதும், பெற வழியும் பணிக்கப்படும்-

विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनाः ।

रसवर्जं रमोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

விஷயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: |

ரஸவர்ஜம் ரஸோத்பயஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே || 59 ||

निराहारस्य—உண்ணாமலிருக்கிற—

विषयवङ्कणै इन्द्रियवङ्

कणाल् अनुपविक्ष

इन्द्रियामलिरुक्कि

देहिनाः—ஜீவனுக்கு

विषयाः—அந்தந்த இந்திரிய விஷயங்
கள்

विनिवर्तन्ते—விலகுகின்றன. அனு

पविक्षकपदामलिरुक्

किन्तन.

रसवर्जम्—அனுபவிப்பதில் ஆசை

तविरः ஆசைமட்டும் வில

कुवतिस्ते.

रसः अपि—அவ்வாசையும்

अस्य—இந்த ஜீவனுக்கு

परं—விஷயானந்தத்தினும் பெரி

तान् ஆனந்தத்தை—

आत्मानन्ततत्त

दृष्ट्वा—கண்டபிறகு

निवर्तते—நீங்கும்.

இந்திரியங்களை யனுபவிக்க விடாமலிருப்பவனுக்கும் உள்ளே அனுபவத்தில் காமம் போகாது. அது போவது ஆத்மாவை யனுபவித்த பிறகேயாம்.

अतन्नुलென்னவெனில், வரும் கேட்டை விளக்குகிறார்—

यततो ह्यपि कौन्तेय पुरुषस्य विपश्चितः ।

इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः ॥ ६० ॥

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: |

இந்த்ரியாணி ப்ரமாத்நி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: || 60 ||

कौन्तेय—குந்தியின் குமாரனே!

विपश्चितः—சாஸ்த்ர மூலமாக

தேஹாத்ம விவேகம் உடை

यनय

यततः अपि पुरुषस्य—ஆத்மாவைக் காண

नन्कु முயன்றிருக்கு

मवनुदையவும்

मनः—மனத்தை

प्रमाथीनि—ஆசையின் துணையால்

कलक्कवल्ल

इन्द्रियाणि—இந்திரியங்கள்

प्रसभं—பலாத்காரமாக

हरन्ति—வெளியிவிழுக்கும்.

ராகம் உள்ளவன் என்ன முயன்றாலும், இவனைக் கலக்கி இவனது இந்த்ரியங்கள் இவனது மனத்தை வெளியில் கொணர்ந்து விடும்.

இதனால் ஆத்மாவைக் காண்பது மனோஜயத்தினால் ; ஆத்மாவைக் காணாத போது ராகம் விலகாமையினால் மனோஜயம் பெறப்படமாட்டா தாகையால் அதைக் கண்ட பிறகே மனோஜயமென்று தேறுவதால் (அந்யோந்யாச்சரயமாய்) ஒன்றை ஒன்று சார்ந்திருப்பதால் பலன் கைக்கடாபதென்றதாயிற்று.

எனவே வேறு வழியாக மனோஜயம் பெற வேண்டுமென்கிறார்—

तानि सर्वाणि संयम्य युक्त आसीत मत्परः ।^{१५६-१७५} १५६-१७५
यथैवास्मिन् कृतद्विषः कश्चिद्द्विषी
वशे हि यस्वेन्द्रियाणि तस्य ब्रह्मा प्रतिष्ठिता ॥ ६१ ॥ संपादकः ॥ तस्य हि सस्येति विषु
बोधिना सर्वविच्छिन्नम् ॥

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: |

வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா || 61 ||

மத்பர:—எனது திவ்யமங்களை விக்ர யஸ—இவ்வாறு என்னை த்யானம்
ஹத்தித் தோக்குள்ளவகுதி செய்யும் எவனுக்கு
தானி—விஷயராகத்துடன் கூடியே ஈந்திரியங்கள்
யிருக்கிற வசே ஹி—ராகம் விலகியதால் வசப்
சர்வாணி—எல்லா இந்திரியங்களையுமே படுகின்றனவோ,
சம்ய—ஒருவாறு அடக்கி தஸ—அவனுக்கு
யுக:—போகம் செய்கின்றவனுய் ப்ரா—ஜீவஞானமானது
ஸஸீத—வீற்றிருக்க வேண்டும். ப்ரதிஸ்திதா—நிலையுறும்.

விஷய ராகத்தை விலக்க, விஷயங்களுக்கும் எவ்வஸ்துவுக்கும் மேல் பட்டு மஹானந்தமாய், போக்யமான குணங்களுக்கெல்லாம் கடலுமான எனது திவ்யமங்களை விக்ரஹத்திலே மனம் வைத்தால் விஷயராகம் விலகும். பிறகு ஞானநிஷ்டை கூடும். ஆத்மாவைக் கண்ட பிறகு முழு ராகமும் மாயும்.

தன்னை த்யானம் செய்யாமலே இந்திரியங்களை அடக்க முயல்கின்ற வனுக்கு உள்ள கேட்டை விவக்குகிறார்—

प्यावतो विषयान् पुनः संगस्तेषु प्रजायते ।

संभद् संजायते कायः कामात् क्रोधोऽभिजायते ॥ ६२ ॥

क्रोधाद् भक्ति संभेदः संमोहात् स्मृतिविभ्रमः ।

स्मृतिभ्रमाद् बुद्धिनाशो बुद्धिनाशाद् प्रणश्यति ॥ ६३ ॥

த்யாயதோ விஷயாந் புன: ஸங்கஸ்தேஷு அபஜாயதே |

ஸம்பத் ஸஞ்ஜாயதே காம: காமாத் க்ரோதோ: அபிஜாயதே ||62||

க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ: ஸம்மோஹாத் ஸ்மருதிவிப்ரம: |

ஸ்மருதிப்ரம்சாத் புத்திநாச: புத்திநாசாத் ப்ரணஸ்யதி || 63 ||

விஷயந் ஧்யயத்—(ராகம் போகாமை தால்) விஷயங்களிலே மனம் சென்ற

புசு—ஜீவனுக்கு
நேசு—அந்த விஷயங்களிலே
சங்—நசையானது
उपजायते—உண்டாம்.

संगात्—நசையினால்
कामः—அனுபவித்தேயாக வேண்டுமென்கிற பெருங்காதல்
संजायते—உண்டாம்,
कामात्—அக் காதலால்
कोषः—அதற்குத் தடையேற்படும் இடத்தில் கோபமானது
अभिजायते—பரவும்.
कोषात्—கோபத்தினின்று

संमोहः—இது செய்யத்தகும், தகாதென்ற விவேகமிராமை
भवति—ஏற்படும்

संमोहात्—அந்த அவிவேகத்தினால்
स्मृतिविभ्रमः—ஆத்மாவைக் காண இந்நிரியத்தை வெல்ல நாம் முயன்று வருகிறோமென்ற நினைவுக்கே அழிவாம்.
स्मृतिभ्रंशः—அந்நினைவு நீங்கியதால்
बुद्धिनाशः—உபாயத்தை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற புத்திக்கு

अभिभूय, बुद्धिनाशात्—அந்த வியவஸாயத்தின் அழிவால்
अणश्यति—ஸம்ஸாரியாயிடுகிறான்.

ஆகையால் ராகம் தணியவேண்டும். அதற்கு எனது திவ்யமங்கள வீக்ரஹத்தை த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்றதாயிற்று.
அதை த்யானம் செய்தால் இந்நிரியங்களின் ஸஞ்சாரம் இருப்பினும் நன்மையே யென்கிறார்—

रागद्वेषवियुक्तैस्तु विषयान् इन्द्रियैश्चरन् ।

आत्मवश्यैर्विधेयात्मा प्रसादमधिगच्छति ॥ ६४ ॥

ராகத்வேஷவியுக்கைத்து விஷயாந் இந்நிரியைச்சரந் |
ஆத்மவச்சையர்விதேயாத்மா ப்ரஸாதமதிகச்சதி ॥ 64 ॥

रागद्वेषवियुक्तैः तु—எனது த்யானத்தினால் ராகத்வேஷங்கள் விலகப் பெற்றாலோ
वेवैरानुलं अवैरविक्रिय

आत्मवश्यैः—தனக்கு அடங்கிய
इन्द्रियैः—இந்நிரியங்களைக் கொண்டு

विषयान्—அந்தந்த விஷயத்திலே
चरन्—திரிகின்றவனாயினும்
विधेयात्मा—மனம் தனக்கு விதேயமாகப் பெற்றவன்

प्रसादम्—கலக்கமின்மையை
अधिगच्छति—அடைகிறான்.

இந்நிரியங்கள் விஷயங்கள்மேல் விழுந்தாலும் வீட்டுவிலகுமேயல்லது அவற்றில் ஊன்று. அதற்குக் காரணம் ராகமும் த்வேஷமும் விலகுதலே. அது என்னை த்யானம் செய்தால். ஆக இந்நிரியம் மாயினி என்பதற்கு மாறாக் ப்ரஸாதமேயாம்.

மனம் கலங்காமல் தெளிந்தால் முழு பலன் பெறலாமென்கிறார்—

प्रसादे सर्वदुःखानां हानिरस्योपजायते ।

प्रसन्नचेतसो ह्यशु बुद्धिः पर्यवतिष्ठते ॥ 65 ॥

ப்ரஸாதே ஸர்வதுக்காநாம் ஹாநிரஸ்யோபஜாயதே |

ப்ரஸந்நசேதேஸோ ஹ்யாச புத்தி: பர்யவதிஷ்ட்டதே ॥ 65 ॥

प्रसाद—मनस्तेनैव उन्नादामि

अस्य—इन्द्रो ज्ञेयः

सर्वदुःखानां—सर्वदुःखानां
எல்லாவற்றிற்கும்

हानिः उपजायते—इन्द्रो ज्ञेयः

எவ்வாறெனில்—

प्रसन्नचेतसः मन्त्रं देवि तद्वदनु

आशु—विराजते

बुद्धिः—तुल्यं नाशति त्रिंशु
மான ஆத்ம ஜ்ஞானமானது

पर्यवतिष्ठते—पुण्यमयमात्रं

திருக்கும்.

ஆத்மஜ்ஞானம் எவ்வளவு வளரவேண்டுமோ அவ்வளவு வளர
மனத்தெளிவே காரணம். அவ்வளர்ச்சியால் ஸம்ஸார துக்கம் தொலையும்.

पर्यवतिष्ठते என்பதன் பொருளை விளக்குகிறார். புத்தி பிறப்பதும் முழு
வளர்ச்சி பெறுவதும் பேற்றுக்குக் காரணம். பேறு அறிஷ்ட நிவ்ருத்தி
யும் இஷ்டப்ராப்தியுமாம்.

नास्ति बुद्धिरयुक्तस्य न चायुक्तस्य भावना ।

न चाभावयतः शान्तिः अशान्तस्य कुतः सुखम् ॥ 66 ॥

நாஸ்தி புத்திரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவநா |

ந சாபாவயத: சாந்தி: அசாந்தஸ்ய குதஸ் ஸுகம் ॥ 66 ॥

अयुक्तस्य—61-ல் கூறியபடி யுக்தன

காதவனுக்கு

अभावयतः—ஆத்ம சிந்தனையிராத

வனுக்கு

बुद्धिः—ஆத்மப்ரஜ்ஞையானது

शान्तिः न च—விஷயங்களில் நசை

अशान्तस्य—இருப்பதில்லை

யின்மையும் இல்லை.

अयुक्तस्य—யுக்தனகாதவனுக்கு

अभावयतः—நசையிருதவனுக்கு

भावना च न—ஆத்மசிந்தனையுமில்லை.

सुखं कुतः—மோக்ஷ ஸுகம் எது?

'யுக்த ஆரீத மத்பர: ' என்றபடி. என் விஷயமான யோகம் செய்யாத
வனுக்கு இந்தரிய ஜெயமில்லையாகையால் ஸ்தித ப்ரஜ்ஞாதையிலை. **न**
चायुक्तस्य भावना என்பது எதற்கென்னில், ஸ்திதிதப்ரஜ்ஞாவதற்குப்போல்
சிரஸ்ஸான யோகத்தில் இழியும்போதும் தன் விஷயமாக யோகம்
செய்யவேண்டுமென்பதற்காக. இதனை ஆறாம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பார்.
(இந்த ச்லோகத்தினால் யோகாங்கமான ப்ரத்யாஹார-தாரண-நியான்ங்
களும் பலனும் பகவான் திருமேனியை த்யானம் செய்யாதவனுக்கில்லை
பென்றதுமாம்.)

கீழே இந்திரியங்கள் ஸஞ்சாரம் செய்தாலும் விவேகமாவாகில் தெளிவே
யென்றார். மனம் தனக்கு விதேயமன்றி இந்திரியங்களுக்கு விதேய
மானால் வரும் தீம்பைக் காட்டுகிறார்—

इन्द्रियाणां हि चरतां यन्मनोऽनुविधीयते ।

तदसं इति श्रद्धां वायुर्वायुमिव मसि ॥ 67 ॥

இந்திரியாணம் ஹி சரதாம் யந்மநோ஽நுவிதீயதே |

தத் அஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர் நாவம் இவாம்பஸி || 67 ||

यत् मनः—எந்த மனமானது

प्रज्ञा—புத்தியை,

चरतां—விஷயங்களில் உலாவுகின்ற

वायुः—எதிர்காற்றானது

इन्द्रियाणां—இந்திரியங்களுக்கு

अस्मिन् नावम इव—நீரில் செல்லும்

अनु विद्योतते—அனுஸரித்து நடத்தப்

கப்பலைப்போல்

படுகிறதோ,

हरति—கைக்கொள்ளும், வேறிடம்

तत्—அம் மனமானது

கொண்டுபோம்.

अस्य—இவனுடைய

ஆகையால் மனது விதேயமாயிருக்க வேண்டும். அது பகவான் விஷயத்தில் யோகம் செய்வதாலாம். (இந்த ச்லோகத்தில் யத் மந: என்ற சொற்களிரண்டில் ஒன்றை இரண்டாம் வேற்றுமையாக்கி अनु என்பதோடு சேர்க்கலாகாது. यत् எந்த இந்திரியம் மனத்தை யநுஸரித்து வைக்கப்படுகிறதோ என்றால் இந்திரியம் மனத்திற்கு வசமாகிறபடியால் அதனால் ஆகம் விஷயமான ப்ரஜ்ஞை கெடுமென்ப தில்லையே. யத்அநு--இந்திரியத்திற்கு இணங்க என்னலுமாகாது. பொதுவாகவே இந்திரியங்களுக்கு இணங்க என்னலாயிருக்க ஒவ்வொரு இந்திரியமாகச் சொல்வது அவசியமில்லை. மநுஸ்பிருதியில்ஈஃ இவ்வாறு கூற வியலாதாகையால் வேறு விதமாக உரைப்பதாம். அவ்வாறே இங்கு மென்பது அவசியமல்ல.) (67)

यदा संहरते என்கிற ச்லோகத்தில் ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞையைின் முதனிலை மொழியப் பெற்றது. அதைப் பெறல் அரிது; ராகம் இருப்பதா லென்றார் மேல். அது ஆத்மாவைக் கண்ட பிறகே போகுமாகில் ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞை வாராதே என்ன, பகவத் யோகத்தினாலே ராகம் விலகுமென்று கூற, அதற்காக, இவ்வளவு விரிவு ஏற்பட்டது. இதனை முடிக்கிறார் மேலே—

तस्मात् यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वशः ।

इन्द्रियाणिन्द्रियायैभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ ६८ ॥

தஸ்மாத் யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்குஹீதாநி ஸர்வச: |

இந்த்ரியாணி இந்த்ரியார்த்தேப்ய: தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||

महाबाहो-பாஹுபலம் மிகப் பெற்ற इन्द्रियायैभ्य:—இந்திரிய விஷயங்களி
வனே !

तस्मात्—விதேயமாகாத மனம்

सर्वशः—எல்லாவற்றினும்

கெடுக்குமாகையால்

निगृहीतानि—அடக்கப்பட்டனவோ

यस्य—எவனுடைய

तस्य—அவனுக்கு

इन्द्रियाणि—இந்திரியங்கள்

प्रज्ञा—ஆத்ம விஷயத்தில் அறிவு

प्रतिष्ठिता—நிலையுறும்.

மனத்தை விதேயமாக்கி இந்திரியங்களின் கொடுமைக்கு இடம் அளிக்காமலிருந்தால் ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞதையின் முதனிலையைப் பெறலாம். படிப்படியாக நான்கு விதமான ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞதையும் பெறுவதாம். இந்த ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞதையே ஜ்ஞான யோகம், அதாவது வைராக்யத்துடன் சேர்ந்த அப்யாஸம். வைராக்யத்திற்கு நாலு நிலைகள் யதநாஸ-ஃயநிரேக்-ஃகேந்திர-ஃயநிகாரஸ்சங்கைகள் என்றவை. அவற்றுடன் சேர்ந்தது ஆத்ம சிந்தனை என்ற அப்யாஸம். இதற்குப் பிறகு சிரஸான யோகம் ஒன்று உண்டு. அதில் ஆத்மாவைக் காண்பதாம். அந்த யோகத்தில் விஷயமான அம்சங்கள் நாலு உண்டு. அவற்றை ஆறும் அத்யாயத்தில் கூறுவர். (68)

ப்ரஜ்ஞையானது ஆத்மவிஷயத்தில் நிலையுறுமென்றார். அந்த ப்ரஜ்ஞையைப் புகழ்வது மேல் ச்லோகங்களில்—

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।

यस्यां जागर्ति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥ ६९ ॥

யா நிசா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்த்தி ஸம்யமீ |

யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிசா பஸ்யதோ முநே: || 69 ||

யா—கீழ்க்கூறிய எந்த ப்ரஜ்ஞை யானது வது விஷயானுபவத்தில்
 சர்வமூநா—எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் மூநாநி—எல்லா ப்ராணிகளும்
 நிசா—இரவோ ; தோற்றவிலையோ ஜாக்ரதி—விழித்திருக்கின்றனவோ,
 தஸ்யாம்—அந்த ஆத்ம ஜ்ஞானத்திலே சா—அந்த ப்ரஜ்ஞையானது
 ச்யமீ—கீழ்ச் சொன்ன முறையிலே பஸ்யத:—உறக்கமின்றி விழிப்புடன்
 இந்திரிய நிக்ரஹம் செய் இருக்குகின்ற
 தவன் முநே:—ஆத்ம விஷயமான அப்யா
 ஜாக்ரதி—விழித்திருக்கிறான். ஸம் செய்கின்றவனுக்கு

நிசா—இரவாம் ; தோற்றது.

நிசா என்ற சொல்லுக்கு இரவு என்றது பொருள். இரவு என்பது அறிவில்லாத காலத்தையும், பகல் என்பது அறிவு விளங்கும் காலத்தையும் கூறும். இங்குக் காலமென்ற பொருளை விட்டு வேறு பொருளே கூற வேண்டும். ப்ரஜ்ஞைகளுக்கு உறக்கத்திற்கு இடமான ஆத்மாவை ப்ரஜ்ஞைகளுக்கு இரவாகவும் ஞானிக்குப் பகலாகவும், ஞானிக்குத் தோன்றாத விஷயங்களை ப்ரஜ்ஞைகளுக்குப் பகலாகவும் ஞானிக்கு இரவாகவும் கூறினதாக மாத்வ சாங்கரவுரைகள் கூறும். யா என்கிற ஸ்த்ரீலிங்கம் கீழ்க்கூறிய ப்ரஜ்ஞையைக் குறிக்குமாகையால் அதையே இரவும் பகலுமாகக்கொண்டு உரைப்பதாம் இங்கு. கருத்து ஒன்றே. இங்கு—ப்ராணிகளுக்கு இரவான காலத்தில் யோகிகள் விழித்திருந்து யோகம் சிந்தனை

செய்வார். ப்ரஜைகள் விழித்திருக்கும் காலத்தில் தாங்கள் யோகாதிகளி
விழியாமலிருப்பார் என்று ஒருவாறு பொருள் தோன்றலாம். இது
யாரும் இசையாதது. இங்கே இவ்வாறு கூற ஸந்தர்ப்பமுமில்லை. (69)
இவன் ஆத்ம சிந்தையில் ஆழ்ந்தவன் என்பதை அவனது
நிலையினின்று நன்கு உணரலாமென்கிறார்—

आर्यमाणमवलप्रतिष्ठं सद्युदमायः प्रविशन्ति यद्वत् ।

यद्वत् कामाः यं प्रविशन्ति सर्वे स शान्तिमाप्नोति न कामकामी ॥ ७० ॥

ஆர்யமாணம் அசலப்ரதிஷ்டம்

ஸமுத்ரம் ஆப: ப்ரவிசந்தி யத்வத் ;

தத்வத் காமா யம் ப்ரவிசந்தி ஸர்வே

ஸ சாந்திம் ஆப்நோதி ந காமகாமீ || 70 ||

மார்யமாணம்—இயற்கையாகவே

ய் ப்ரவிசந்தி...எவனிடம் புகுகின்றன

தானே நிறைந்திருக்

கின்ற

ச:...அப்போது விகாரம் சிறிது

அவலப்ரதிஸ்தம்—ஏற்றத் தாழ்வற்ற

மில்லாத அவனே

நிலையும் உடைய

சாந்திம்...ஸம்ஸார பந்தமில்லா

சமுதய்—கடலை

மையை

அய:—ஆற்றுநீர்கள்

அப்னோதி...அடைகிறான்.

யத்வ ப்ரவிசந்தி...எவ்வாறு புகுகின்ற

ந காமகாமீ...விஷயச் சேர்க்கையில்

னவோ,

விகாரமுள் எவன்

சத்வ.. அவ்வாறே

வீடு பெருன்.

சர்வ் காமா:...எல்லா விஷயங்களும்

ஆற்றுநீர்கள் விழாத காலத்திலும் கடல் நிறைந்தேயுளது.
எந்நாளும் நீரில் ஏற்றம் குறைவு தெரிவதில்லை. வேறு நீர்கள் விழுந்தது
காரணமாக அதில் ஒரு மாறுதல் காணவாகிறதில்லை. (நேர்மாறாக
அவை கடல்நீர் கலந்து தன்னுரு மாறி மறைகின்றன என்னலாம்)
அது போல் இந்திரிய விஷயம் எத்தகையதாயினும் எவனை மாற்ற
வாகாதோ அவனது ஆத்மசிந்தை தரமானது. பலன் உடனே
பெறலாம்.

(70)

தாமாக வந்த விஷயங்களால் விகாரம் பெறாமலிருக்க வேண்டு
மென்றார். விஷயங்களை விட்டிருப்பதே முக்கியமென்று மொழிகிறார்—

विहाय कामान् यः सर्वान् पुमांश्चरति निस्स्पृहः ।

निर्ममो निरहङ्कारः स शान्तिमधिगच्छति ॥ ७१ ॥

விஹாய காமாந் யஸ் ஸர்வாந் புமாம்ச்சரதி நிஸ்ஸ்ப்ருஹ:
நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ சாந்திம் அதிகச்சதி || 71

ஃ புமார்... எத்த மனிதன்
சர்வா காமார்.. ஆசைப் படக்கடிய
எல்லா விஷயங்களையும்

நிரத்கார:...அதற்குக் காரணமான
தேஹாத்மாபிமானம்
நன்கு விலக

விஹ...விட்டுவிட்டு

சரதி...ஸஞ்சரிக்கிறானே,

நி:ஸூ: அவற்றில் நசையின்றி

ச:.. அவன்

நிர்ம: . அவற்றில் மமகாரத்தையும்

ஶாந்திமுக்திபஞ்சுதி பலன் பெறுவான்.

விட்டு

இவ்வளவால் பகவானின் த்யானத்தினால் இந்த்ரிய நிக்ரஹம்
பிறந்து ஸ்த்தித ப்ரஹ்ஞதை பெறுதற்கு முன்கூ ஸமத்வ புத்தியுடன்
கர்மானுஷ்டானம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப் பெற்றது.
இது அவசியமென்று முடிவாக உபதேசிக்கிறார்—

एषा ब्रह्मी स्थितिः पार्थ नैनां प्राय विमुह्यति ।

26 12 24

स्थित्वाऽऽशान्तकालेऽपि ब्रह्म निर्वाणमुच्यते ७२ ॥

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்த்திதி: பார்த்த தைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி ।

ஸ்த்திதித்வாஸ்யாம் அந்தகாலே:பி ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் ரிச்சதி ||72||

ஏஷ.. மூல காரணமாகச் சொன்ன ஶ விமுஹ்யதி...ஸம்ஸாரமென்ற

இந்த

மோஹமில்லை.

स्थितिः...புத்தி யோகத்துடன் கர்மா

ஶந்தகாலே:பி.. கடைவயதிலாவது

னுஷ்டானத்தில் நிலைப்பு

ஶந் நிர்வா...இந்நிலையுறில்

ब्रह्मी.. ஆத்மாவைப் பெறுவிக்கும்.

நிர்வாண் . ஸுகருபமான

एनां प्राय...இந்நிலை பெற்றால்

ஶந்...ஆத்மாவை

ஶஞ்சுதி அடைவான்.

ஶந்நிர்வாணமென்பதற்கு ப்ரஹ்மானந்தமெனப் பொருள் கூறுவதான
தும் ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்த்திதி: என்பது ஜீவாத்ம விஷயமே. ஏஷா என்றாரே. கீழே
ப்ரஹ்மத்திற்கான பத்திமார்க்கம் கூறப்படவில்லையே.

பற்றற்ற கர்மானுஷ்டானங் கூடக் கடைசி வயதில் வந்தால்
போதும் நேஶமிக்மநாஸ்தி என்று கீழே கூறினாரே. ஆகையால் ஏஷா நிர்வாண:
என்று அந்நிலையையே முதல் சொன்னதாம்.

ஸ்ரீபகவத்கீதையில் ஸாங்க்ய யோகமென்னும்.

இரண்டாம் அத்யாயம் முற்றும்.

ஸாங்க்யயோகமாவது—ஆத்மஜ்ஞானத்துடன் சேர்ந்த கர்மயோகம்.

மூன்றாம் அத்யாயம்.

இதற்கு மேல் நான்கு அத்யாயங்களால் இரண்டாம் அத்யாயத் திற் சொன்ன கர்மயோக ஜ்ஞானயோக லக்ஷ்ய யோகங்களை விரித் துரைக்கிறார். அதனால் அர்ஜுனன் தனக்குக் கர்மயோகமே தகுமென முடிவு செய்வதாம்.

ज्यायसी चेत् कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनादैन ।

तत् किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव ॥ १ ॥

व्यामिश्रेणैव वाक्येन बुद्धि मोहयसीव मे ।

तदेकं वद, निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥ २ ॥

ஜ்யாயஸி சேத் கர்மணஸ்தே மதா புத்திரீ ஜநார்தந |

தத் கிம் கர்மணி கோரே மாம் நிஜோஜயஸி கேசவ || 1 ||

வ்யாமிச்ரேணைவ வாக்யேந புத்திம் மோஹயஸிவ மே |

ததேகம் வத, நிச்சித்ய யேந ச்ரேயோ஽ஹம் ஆப்நுயாம் || 2 ||

जनार्दन—ஜன்மம் தீர்ப்பவனே |

बुद्धिः—ஜ்ஞானமானது

कर्मणः—கர்மாவைக்காட்டிலும்

ज्यायसी—உயர்ந்ததாக

ते मता चेत्—உமக்கு ஸம்மதமாகில்

केशव—ப்ரஹ்மருத்ரேச்வரரே !

किं मां—ஏன் என்னை

घोरे कर्मणि—கொடிய கர்மாவில்

नियोजयसि—ஏவுகின்றீர்.

वाक्येन—சொற்களால்

मे बुद्धि—எனது புத்தியை

मोहयसीव—தெளிவற்ற தாக்குகிறீர்

போலும்

तत् एकं वद—ஆகையால் ஒருவிதமான

சொல்லைச் சொல்லும்.

येन शब्द—எதனால் நான்

निश्चित्य—இதுதான் உபாயமெனத்

தெளிந்து

व्यामिश्रेण एव—இருபக்கக்கலப்பேயான ஔவ: வாஸுதாஸ-நற்பலன்பெறுவேனோ

‘தூரேண ஹ்யவரம் கர்ம’ என்று வெறுங் கர்மாவைக் இகழ்ந்து

புத்தியோகத்துடன் கர்மாவை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றீர். காம்ய

கர்மாக்களிலிழிந்தாரைப் பழித்து வ்யவஸாயாத்மகபுத்தியுடன்

கர்மானுஷ்டானமே வேண்டுவதென்றீர். ஆனால் பிறகு ‘अतिविमिश्रणा’

என்கிற ச்லோகத்திலே ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞதை வேண்டுமென்றும்,

இந்திரிய நிக்ரஹமின்றி ஸ்த்தித ப்ரஜ்ஞதை வாராதென்றும், அதற்காக

உம்மை த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்றும் உபதேசித்தீர். கர்மானுஷ்ட

டானத்தில் இழிந்தவன் வெளியில் இந்திரியங்களை ஏவித் தானே

எல்லாம் செய்ய வேண்டும். அப்போது இந்திரிய நிக்ரஹமோ ஸ்த்தித

ப்ரஜ்ஞதையோ ஏது? அதனால் தான் முன்னமே நான் स्थितमश्नुष्य वा माया

என்றெல்லாம் கேட்டேன். அப்போது முழு இந்திரிய நிக்ரஹம் வேண்டு

மென்றே சொன்னீர். மேலும் எனக்கு स्थितमश्नुष्यதை வேண்டாமாகில்

அதைச் சொல்லாமலே யிருக்கலாம். கலந்து சொன்னதால் என் புத்தி கலங்குகிறது. இது தெளிவு பெற நான் கேட்பதற்காக எனக்குச் செய்த கலக்கம் போலும். இனி ஒன்றையே எனக்கு அருள வேண்டுமென்றதாம்.

இப்போது கர்மானுஷ்டானமே என்றாராகில், அர்ஜுனன் போரில் இழிவானென்பது தெரியலாகும். கர்மயோகம் செய்தால் ஸ்திதப்ர ஜ்ஞதையுண்டாகுமென்று அர்ஜுனன் தெளியும்படி ஐநிவிசிதபுஷா என்ற ஸத்தர்பத்தில் வாக்யம் அமையவில்லை. அதனால் இக் கேள்வி யென்க.

श्रीभगवान् उवाच—பகவான் அருளிச் செய்தார்—

लोकेऽस्मिन् द्विविधा निष्ठा पृथग प्रोक्ता मयाऽनघ ।

ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥ ३ ॥

லோகேஸ்மித் த்விவிதா நிஷ்ட்டா ப்ரூ ப்ரோக்தா மயா஽நக |

ஜ்ஞாநயோகேந ஸாங்க்யாநாம் கர்மயோகேந யோகிநாம் || 3 ||

अनघ—உண்மை தெளிவத் தடை யான பாபமில்லாதவனே !

யோகத்திற்கு அதிகாரியு

மானவர்களுக்கு

अस्मिन् लोके—இவ்வுலகில்

ज्ञानयोगेन—ஜ்ஞானயோகத்தைக்

पृथग मया—முன்னே என்னால்

கொண்டும் ;

द्विविधा निष्ठा—இரண்டு வித நிலையும்

योगिनाम्—முதலிலியியுமவர்க்கு—

प्रोक्ता—பரவசனம் செய்யப் பெற்றது

कर्मयोगादिकारिकान्—கர்மயோகாதிகாரிகளுக்கு

सांख्यानां—ஆத்மஜ்ஞானம் பூர்ண

कर्मयोगेन—கர்ம யோகத்தைக் கொ

மாகப்பெற்று ஜ்ஞான

ண்டும்.

நீ ஸாங்க்யரிற் சேராதவனுக்கையால் உனக்குக் கர்மயோகத்திலேயே அதிகாரமென்று உட்கருத்து. இது மேலே வெளியாகும். ஸாங்க்ய மென்ற சொல்லின் பொருள் கீழே கூறப்பெற்றது. (3)(1-45)டு

ஆகில் ஸாங்க்யனாய் கர்மயோகமின்றியே பலன் பெறலாமே என்ன. அதற்கு மறுமொழி மேலே—

न कर्मबान्धनारम्भात् नैकस्यै पुरवोऽश्रुते ।

See No. 1-27-2-55

न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ४ ॥

ந கர்மஹ்நம் அநாரம்பாத் தைஷ்கர்மயம் புருஷோ஽ச்ருதே |

ந ச ஸம்ந்யஸநாதேவ சித்திம் ஸமதிகச்சதி || 4 ||

पुरुषा—ஸீவன்

ஹ ஜ்ஞானநிஷ்டையை

नैकस्यै—ஜ்ஞாநநிஷ்டையை

संन्यसनात्—சன்யஸநாத்

कर्मबन्धन—கர்மஹ்நம்

வை விட்டொழிப்

अनारम्भात्—தொடங்காமலே

பதாலேயே

च संन्यसित—அஸ்தியான்.

न च समधिगच्छति—அடைவானென்

सिद्धिम्—கர்மானுஷ்டானத்தின் பல

பது மில்லை.

யாரும் கர்மானுஷ்டானமின்றி ஜ்ஞாநத்ஷ்டைடைப் பெறலாகாது. அப்படியிருக்க நீ, செய்யத் தொடங்கின கர்மாவை விட்டால் அது பெறப்படுமோ? தொடங்கினதை முடித்தேயாக வேண்டுமென்று மீமாம்ஸையில் முடிவு செய்திருக்கின்றனர். கர்மானுஷ்டானம், பக்வத் ப்ரீதி, பாபநாசம், ரஜஸ்தமோகுணநாசம், வைராக்யம், இந்திரியஜயம், ஆத்ம விஷயத்திலே நோக்கு, ஜ்ஞான நிஷ்டையென்ற ஏழுதலமான மாளிகையில் முதல் தலமேற வேண்டியவன் ஏழாம் தலத்திற்கு எழப்பார்ப்பது பரிஹாஸத்திற்கு இடமாகு (சந்த்ரிகை) மென்றபடி. $\frac{1}{2}$ என்ற பதத்திற்கு இங்கே கர்மானுஷ்டானமில்லாமை என்பது மட்டும் பொருளல்ல. அர்ஜுனன் வேண்டும் ஜ்ஞாந நிஷ்டையே நிஷ்கர்மாவின் செயலான ஆத்ம சிந்தை நைஷ்கர்மயம் $\frac{1}{2}$ (4).

ஏனெனில்—

न हि कश्चित् क्षणमपि जातु विमृश्यते ।

कायिने ह्यवशः कर्म सर्वः प्रवृत्तिर्मुनेः ॥ ५ ॥

ந ஹி கச்சித் க்ஷணமபி ஜாது திஷ்ட்டத்யகர்மக்ருத் ।

கார்யதே ஹயவச: கர்ம ஸர்வ: ப்ரக்ருதிஜைர் குணை: ॥ 5 ॥

कश्चित्—எவனும்

வாருகத் தோன்றிய

जातु—எந்நாளும்

मुनेः—ஸத்வரஜஸ் தமோகுண

क्षणम् अपि—ஒரு நொடியும்

வைஷ்ட்யங்களாலே

अकर्मकत्—ஒன்றும் செய்யாதவனாக

अवशः—தமக்கு அதிநமாகாமலே

न हि विमृशति—இருப்பதில்லையே.

कर्म—ஏதேனும் செயலை

सर्वः—எல்லோரும்

कायिने हि—செயவிக்கப்படுகின்ற

प्रवृत्तिः—ப்ரக்ருதியினின்று பல

னரே.

ஒவ்வொருவனிடமும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் ஒவ்வொரு விதமாக ஏற்றக் குறைவாக மாறிமாறி எப்போதும் ஏதேனும் ஒரு செயலிலே மூட்டினபடி யிருக்கும். எவனும் எந்த நொடியும் ஸ்ருஷ்டி மத்தியில் வெறுமனே யிரான். ஆகில் ஜ்ஞான யோகமென்பது எப்போதுமே கூடாதென்ன வேண்டா. கர்மயோகம் செய்து மனம் சுத்தமானால் அது கூடும். இல்லையேல் வெளி விஷயங்களில் ப்ரவ்ருத்தி இயற்கை யென்றபடி.

ஸமர்த்தனாயிருப்பவன் பிடிவாதமாக ஆத்ம சிந்தையில் இழிந்தால் அதுவும் ஒருசெயல் தானே. அதுவே ப்ரக்ருதி குணத்தினால் உண்டா கட்டுமே என்னில்—

कर्मन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा सरन् ।

इन्द्रियार्थान् विमृदात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ६ ॥

கர்மேந்த்ரியாணி ஸம்யம்ய யஆஸ்தே மநஸா ஸ்மரந் ,

இந்த்ரியார்த்தாந் விமூடாத்மா மித்யாசார: ஸ உச்ச்யதே ॥ 6 ॥

ஏ:—எவனெருவன்

கமீந்நியாஸி—செயலுக்கான இந்திரியங்களை—கைகால் முதலானவற்றை

சம்யக்—அடக்கிக் கொண்டு

சிமூஹ-மாமா—ஆத்ம விஷயத்திலே நோக்கற்ற மனம்

மனசா—மனத்தினால்

ஹிந்தியாஸி—வெளி விஷயங்களையே ஈரந் வாஸ்தே—நினைத்துக் கொண்டு வீற்றிருக்கிறானே,

ச:—அவன்

மித்யாவா:—தவறான செயலுடையவனாக

உடையனாய் வச்யதே—சொல்லப்படுவான்.

அவன் நீனைப்பது, வேறென்றும் செய்யாமல் ஆத்மாவை சிந்தித்து இருக்கவேண்டுமென்றே. அதற்காகவீற்றிருப்பானாகிலும் வீற்றிருப்பது மட்டுமே யாகும். ஆத்ம சிந்தை வாராது. இவன் வெளிச்செயலை படக்கலாமல்லது வெளி விஷயமான சிந்தையை அடக்கலாகாது. பூர்வ வாஸனையும் பாபமும்ருப்பதால் மனமோ இந்திரியமோ இவன் வசமல்ல. ஒரு சிந்தைக்கு உட்கார்ந்து மற்ற சிந்தையில் இருப்பதால் இவன் மிரானான், ஆகையால் கர்மேந்திரியங்களுக்கு அனுசூலமான கார்யம் அளிக்க வேண்டும்.

यस्त्विन्द्रियाणि मनसा नियमयस्समतेऽर्जुन ।

कमिन्द्रियैः कर्मयोगम् असक्तः स विशिष्यते ॥ ७ ॥

பஸ்த்விந்த்ரியாணி மனஸா நியமய ஆரபதேதர்ஜுந |

கர்மேந்த்ரியை: கர்மயோகம் அஸக்த: ஸ விசிஷ்யதே || 7 ||

சது:—அர்துன

ஏ:(து)—யாவனெருவன்

மனசா—ஆத்மாவில் நோக்குள்ள

மனத்தினால்

ஹிந்தியாஸி—இந்திரியங்களை

மித்யா—சாஸ்த்ரம் சொன்ன வெளி

வேலைகளில் ஏவி

கமீந்நியை:—கர்மேந்த்ரியங்களாலே

கர்மயோகம்—கர்மயோகத்தை

அசக:—பலத்தில் நோக்கின்றி

வாஸதே—தொடங்குகிறானே,

ச: து—அவனே

விசிஷ்யதே—தடையற்றிருப்பதால்

மேம்பட்டவனாகிறான்.

கர்மேந்த்ரியங்கள் வெறுமனே இரா. அடக்கினால் தகாத விஷயங்களிலே நம்மை மீறிச் செல்லும். வேறு பற்றின்றி மனத்தினால் அவற்றை நமக்கு வேண்டும் சாஸ்த்ரீய கர்மாவில் இழியச் செய்ய வேண்டும். அப்போது நான் சொன்ன புத்தியோகத்தையும் கொண்டு பற்றற்றுச் செய்தால் அதே கர்மயோகமாகிறது. அச்செயலிலே மனம் வேறென்றை நீனைபாது. ஆகையால் ஸத்யாசாரனுவான்.

निषत् कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः ।

कुरीवात्रासि च ते न प्रसिद्ध्येदकर्मणः ॥ ८ ॥

நிஸத் குரு கர்ம த்வம் கர்ம ஜ்யாயோ ஹ்யகர்மண: |

கூரீவாத்ராஸி ச தே ந ப்ரஸித்யேத் அகர்மண: || 8 ||

See Mr. P. 27-3-67/68

நியத—ஜந்தாம் ச்லோகத்திற்

சொன்னபடி விட முடியாத

கர்ம—வெளிச்செயலை

தவ் குற—நீ செய்துவா.

அகம்ஸா—ஜ்ஞான யோகத்தைவிட

கர்ம—கர்மயோகமே

ச்யாய: ஹி—சிறந்ததாகிறதே.

வ—மேலும்

अक णः तः—வெளிச்செயல் இல்லாத உனக்கு

शरीर्याना अपि—தேஹயாத்ரையும்

न प्रसिख्यत्—நடக்காது.

கிழ்க்குறியபடி கர்ம என்பது ப்ராணிக்கு இன்றியமையாம விருப்பதால் வெளிச்செயல் செய். ஆனால் ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்கு ஆம் படி செய். ஜ்ஞான யோகம் செய்யவல்லனுக்கும் அதைவிட இதே மேலாகும். அதில் தவறுதல் உண்டு. மற்றொரு விஷயம். ஆத்ம சிந்தை யென்பது உயிர் தரித்து தானே செய்ய வேண்டும். உயிர் தரிக்க உண்ண வேண்டும். உண்பது சாஸ்திரம் இசைந்த அன்னத்தை. பகவானுக்கு நிவேதனம் பஞ்சமஹா யஜ்ஞமெல்லாம் செய்தே அவ் அன்னத்தை உட்கொள்ள வேண்டும் அததற்காக கர்மாக்களைச் செய்து தானே ஆக வேண்டும். எங்ஙனே எல்லா கர்மாவையும் விடுவது?

இப்படியாகில் ஆஹாரத்திற்காகப் பணம் பெறப் பாடுபட வேண்டியிருப்பதால் ஸம்ஸாரபந்தமேயாகுமென்னில்—

यज्ञार्थात् कर्मणोऽप्यत्र लोकोऽयं इर्मवन्धनः । See Nr P 21-3-66 | 69

तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसंगः समाचर ॥ ९ ॥

யஜ்ஞார்த்தாத் கர்மணோத்யத்ர லோகோத்யம் கர்மபந்தந: |

ததர்த்தம் கர்ம கௌந்தேய முக்தஸங்க: ஸமாசர || 9 ||

यं लोकः—இங்குள்ள மனிதன்

திற்கு ஆளாவான்.

ह्यार्थात्—ஆராதனம் பஞ்சமஹா

कौन्तेय—குந்தியின் புதல்வனே !

யஜ்ஞமென்ற கார்யத்திற்

तदर्थं कर्म—யஜ்ஞத்திற்காகப் பணம்

கான

சேகரிப்பது முதலான

इणः—செயல் நீங்கலாக

வற்றை

अप्यत्र—வேறு செயல் காரணமாக

मुक्तसंगः—தனக்காக இவை என்ற

इर्मवन्धनः—கர்மாவினால் கட்டப்படு

புத்தியைவிட்டு

வான். ஸம்ஸாரபந்தத்

समाचर—அனுஷ்டித்து வா.

தனக்குத் தோன்றியபடி ஏதேனும் செய்து உயிர் தரிப்பது ஸ்வேச்வரனின் ஆஜ்ஞையை மீறினதாகுமென்கிறார்—

सह यज्ञैः प्रजाः सृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः ।

See Nr P 27-3-61 | 71

अनेन प्रसविष्यन्वम् एष वोऽस्तु इष्टकामधुक ॥ १० ॥

ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ராஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ராஜாபதி: |

அநேந ப்ராஸவிஷ்யத்வம் ஏஷ வோஸ்து இஷ்டகாமதுக் || 10 ||

புரா-முன்னே படைப்பின் ஆதிபிலே   உவா-சொன்னார் (என்னவெனில்)
 மஹா:-பிரஜைகளைக் காக்க   அநே-இதைக் கொண்டு
    உரிமையுள்ள பகவான்   மசவி-எம்-ஸம்பாதித்துக் கொள்
 மஹ:-பிரஜைகளை   னுங்கள்
 வஃ-சஹ-அவர்கள் செய்யவேண்டும்   ஏவ வ.-இதானது உங்களுக்கு
    யஜ்ஞங்களுடன் கூட   ஹுகாமயு:-எஸு-வேண்டும் பலன்
 சூ-படைத்து   களைக் கறப்பதற்கும்.

யஜ்ஞத்துடன் சேர்த்தே படைத்ததனின்று யஜ்ஞத்தை ஒரு தொடியும் விடலாகாதெனத் தேறும். இஷ்ட காமமென்பதாலே யாருக்கு எது இஷ்டமோ, மோக்ஷமோ, மற்ற மறுமைப் பலனோ, இம்மையோ எல்லாமென்றதாம். (சஹ்யா. என்பது சிலர் பாடம். முன் ச்லோகத்திலே யஜ்ஞமென்று பகவான். பகவானுக்காக எதை யும் செய்யலாமென்று பொருள் உரைப்பர். அவர்களுக்கும் இங்கே யஜ்ஞசப்தம் கர்மாவையே கூறும். 'ஸஹயஜ்ஞா:' என்ற பாடத்தில் 'யஜ்ஞேந ஸஹிதா: ஸஹயஜ்ஞா:' என்று விக்ரஹம் செய்யலாம். 'ஸஹயஜ்ஞா:' என்ற பாடமாகில், மேலே 'அநேந' என்ற ஏகவசனம் செருமா என்னில்-பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களானபடியாலே பன்மை பொருந்தும். மற்றும் பல ஆராதனங்களையும் செய்வது அவசிய மாகையாலும் பன்மையாம். அநேந என்பது பொதுவாக ஒருமை. பூர்வார்த்தத்தில் யஜ்ஞா: என்பது கண்ணன் தான் சொன்ன வார்த்தை. உத்தரார்த்தத்தில் அநேந என்று சொன்னவர் ப்ரஜாபதி. சொன்னதைச் சுட்டிச் சொல்வதாகில் ஒரே வசனமிருக்க வேண்டுமென்னலாம். ப்ரஜாபதி முன் சொன்ன ஒருமையைக் கொண்டு ஒரே யஜ்ஞமென்று நினைக்கவேண்டா என்பதற்காகக் கண்ணன் இப்போது பன்மையினால் அதை விரித்துரைத்தாரென்க.) (10)

இது எவ்வாறு இஷ்டமான பலனை யளிக்கிறதெனில், இது தேவதையின் ஆராதனமாகையாலே தேவதையின் மூலமாகப் பலன் என்று விளக்குகிறார்-

देवान् भावयतामि ते देवा भावयन्तु वः ।

ஃஸ்வர-भावयन्तः श्रेयः परमाप्स्यथ ॥ ११ ॥

தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா: பாவயந்து வ: |

பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரம் அவாப்ஸ்யத ॥ 11 ॥

அநே-இத்த ஆராதனத்தினாலே

உள்ளவராக்குவார்.

देवान्-தேவதைகளை

ஃஸ்வர-ஒருவருக்கொருவர்

भावयत-உங்களிடத்தில் மனம்

भावयन्तः-பிரீதியை யுண்டுபண்ணு

உள்ளவராக்குக

கின்றவர்களாகி

ते देवः-அத்த தேவதைகளும்

परं श्रेयः-மிக்க நன்மையை

वः-உங்களை

अप्स्यथ-பெறுவீர்கள்.

भावयन्तु-தங்களிடத்தில் பக்தி

பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் போன்ற நித்ய கர்மாநுஷ்டானம் மோக்ஷ பலனை விரும்புகின்றவர்களும் செய்தாக வேண்டும். அவசியமாக விதிக்கப்பட்ட விஷயங்களிலே வேறு தேவதைகளை பகவானுக்கு விசேஷணமாக்கி ஆராதிப்பதில் குற்றமில்லை. மற்ற பலன்களை விரும்புகின்றவர்கள் பகவானை விட்டு அவர்களைமட்டுங்கூட ஆரதிப்பர். (11)

தேவதைகளின் ஆராதனத்தினால் அவர்கள்மூலம் பலன்கள் உண்டு. செய்யாவிடில் மஹாபாபமும் என்கிறார்—

इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।

दैर्घ्येन अप्राप्यैव्यो यो युक्ते स्तेन एव सः ॥ १२ ॥

இஷ்டாந் போகாந் ஹி வோ தேவா: தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா: |

தேர்த்தாந் அப்ரதாயைப்போ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: || 12

देवाः—தேவதைகள்

अளிक्कப் பெற்ற வஸ்துக்களை

यज्ञभाविताः—யஜ்ஞங்களால் ஆராதிக்கப் பெற்று

एव्यः—அந்த தேவதைகளுக்கு

अप्राप्य—அர்ப்பணம் செய்யாமல்

इष्टान् भोगान्--இஷ்டமான பலன்களை

यः युक्ते--எவன் தானே உட்கொள்ள

वो दास्यन्ते हि—உங்களுக்கு அளிப்ப

கிறானே,

पारङ्गणे

सः—அவன்

तैः—அவர்களால்

स्तेन एव—திருடனையாவான்.

दत्तान्—தங்கள் ஆராதனத்திற்காக

நீங்கள் ஆரதிக்க ஆரதிக்க தேவதைகள் மேன்மேல் ஆராதனத்திற்கு வேண்டுமவற்றை அளித்து வருவார்கள், ஆராதனத்திற்காக அளித்தவற்றை அதற்குப் பயன் படுத்தாமல் எவன் தான் உண்பதற்காக்குகிறானே, அவன் கள்ளனாவான். 'இது தேவதையின் சொத்து; இதை அதற்குத் தெரியாமல் கொள்ள வேண்டும்' என்று இவன் நினைக்காமலிருந்தாலும் இது கள்ளமேயாம். கள்ளமாவது பிறர்க்காக ஏற்பட்ட அவர் சொத்தைத் தனக்காகக் கொள்வதாம். தேவர்களுடைய ஆராதனத்திற்கும் அவர்களின் அந்நாயாயியான பகவானின் ஆராதனத்திற்குமான வஸ்துவை அதை விட்டுத் தனக்கே கொள்வது திருடு. அதற்குக் காரணமான அறிவு பகவானுக்குத் தான் அடிமை யென்பதாம். அதை விட்டுத் தன்னை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருப்பதும் திருடாம். (ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ஸப்தாந்ன ப்ராஹ்மணத்தில் நமது வஸ்துக்களில் தேவதைகளுக்கு உள்ள பங்கு ஒதப்பட்டுள்ளது.)

12. மேன்மேல் ஆராதனத்திற்கு வஸ்துக்களைப் பெறுவது போல் பாபங்கள் ஒழிவதும் பெரும்பலன். அன்றி, தனக்காக என்று சமையல் செய்து தேவதைகளுக்கு அர்ப்பணம் செய்தால் தேவதைகள் கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்களுக்கென்றே அவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்றவாறு விரித்துரைக்கிறார்—

यज्ञशिष्टाशिनः सन्तो मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ।

ते त्वं भुञ्जते पापा ये पचन्त्यस्मिन् ॥ १३ ॥

யஜ்ஞசிஷ்டாசிந: ஸந்தோ முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: |

தே த்வகம் புஞ்ஜதே பாபா: யே பசந்தி ஆத்மகாரணாத் || 13 ||

यज्ञिष्ठ आशिनः सन्तः—பஞ்சமஹா

யஜ்ஞங்ஙன்

செய்து மிகுந்த

வற்றை உண்டு

தேஹதாரணம்

செய்கின்றவர்கள்

ये तु—இதற்குமீமாறாக அவர்கள்

आराधयन्—தங்களுக்கென்றே

पचन्ति—சமையல் செய்கின்றனரோ

ते—அவர்கள்

पापाः—பாபஸ்வபாவர்களாய்

अव—பாபத்திற்கானவற்றையே

सर्वकिल्बिषैः—எல்லா பாபங்களாலும்

भुञ्जते—உண்கிறார்கள்.

मुच्यन्ते—விடப்படுகின்றனர்.

கீழ் இரண்டு ச்லோகங்களிலே அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் என்றும் தனக்காகச் செய்கிறானென்றும் சொன்னதினின்றும் இங்கு யஜ்ஞம் நித்யநைமித்திகமாம். காப்யமல்ல எனத் தெளிவாம்.

13. பிரஜைக்கு கேழ்மம் யஜ்ஞம் மூலமே யென்பதை லோகம் வேதம் இரண்டையும் ப்ரமாணமாக்கி, சக்கரமொன்றைக் காட்டி விளக்கி இதைத் தவறாமல் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்கிறார்—

अथाद् भवन्ति भूतानि पर्जन्यात् अन्नसंभवः ।

यज्ञाद् भवति पर्जन्यः यज्ञः कर्मण्यद्भुतः ॥ १४ ॥

कर्म ब्रह्मोद्भवं विद्धि ब्रह्मास्मद्भुतम् ।

तस्मात् सर्वगतं ब्रह्म नित्यं यज्ञे प्रतिष्ठितम् ॥ १५ ॥

एवं प्रवर्तितं चक्रं नानुवर्तयतीह यः ।

अधायुर्निद्रियारामो मोघं पार्थ स जीवति ॥ १६ ॥

அந்நாத் பவந்தி பூதாநி பர்ஜந்யாத் அந்நஸம்பவ: |

யஜ்ஞாத் பவதி பர்ஜந்ய: யஜ்ஞ:கர்மஸமுத்பவ: || 14 ||

கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி ப்ரஹ்மாக்ஷரஸமுத்பவம் |

தஸ்மாத் ஸர்வகதம் ப்ரஹ்ம நித்யம் யஜ்ஞே ப்ரதிஸ்திதம் || 15 ||

ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நாநுவர்த்தயதீஹ ய: |

அகாயுர்நித்தியாராமோ மோகம் பார்த்த ஸ ஜீவதி || 16 ||

भूतानि—ப்ராணிகள்

अन्नात्—அன்னத்தின் மூலம்

भवन्ति—உண்டாகின்றன.

अन्नसंभवः—அன்னம் உண்டாவது

पर्जन्यात्—மேகத்தின் மூலம்.

पचन्त्यः—மேகமானது

यज्ञात् भवति—யஜ்ஞத்தினின்றும்.

यज्ञः—அந்த யஜ்ஞமும்

கம்சமுதஃ—தரவ்யம் சேகரிப்பது
போன்ற பல செயல்
களின் மூலமாம்.

கம்—அச் செயலை

மஹ-உதஃ—உடல் மூலமாக

விஹி—அறி

மஹ—அவ் உடலை

மஹர்சமுதஃ—ஜீவனிடம் உண்டா
வதாக அறி

தஸாத்—ஆகையால்

சவ்ரத்—எல்லோருக்கும் உள்ள

மஹ—உடலெல்லாம்

நிஹி—எப்போதும்

யஹ் பரிஹிதம்—யஜ்ஞ மூலமேயாகும்.

ரஃ—இப்படி பகவானால்

மவதித்—சுற்றப்பட்ட

சஃ—இந்தச் சக்கரத்தை

ய:—யாவனெருவன்

நயதுவ்யதி—மேன்மேல் அவ்வாறே

நடத்தி வருகிறவன

கானோ, அவன்

மவ-மாயு:—பாபத்திற்கே ஆயுள்

உடையனும்

இந்திய-அராம:—இந்திரியங்களை

இன்பக் கருவியாகக்

கொண்டு

மாய்—அர்ஜுன

மோஃ ஜிவதி—வீணே பிழைத்திருக்

கிறான்.

பிராணிகள் பிறப்பதற்கு அன்னம் மூலம். அன்னத்திற்கு மேகம். மேகத்திற்கு யஜ்ஞம். யஜ்ஞத்திற்குப் பணம் சேகரித்தல். அது ப்ராணி செய்வதாலாம். அந்த ப்ராணி அன்னத்தினாலேன்ற போது இவ்வாறே இந்தச் சக்கரம் சுழன்று வருதல் தெரியலாகும். பிராணியே பூதமென் னப்படுகிறது. பூதமென்ற போது உடலையும் உயிரையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். உயிரால் தான் உடலுக்குச் செயலாற்ற வல்லமை எனவறிவிக்க அதை ப்ரஹ்மம் அசுரம் என இரண்டாகப் பிரித்துக் கூறினார். ப்ரஹ்மமாவது மூல ப்ரக்ருதி; அதாவது அதன் மூலமான தே ஹம் இந்திரியமெல்லாம். ஈச்வரன் அமைத்த சக்கரத்தில் சிலவற்றை அழித்தால் மற்றவை தாமே அழியும். ஆகையால் யஜ்ஞங்களை விடலா காது. அதை நடத்தி வந்தால் மனம் சுத்தமாகி மோகமும் வரையிலான பலனும். இல்லையெல் பிழைப்பது வீணே என்றபடி. யஜ்ஞம் முக்ய மென்பதை அறிவிப்பதற்காகவே எந்த உடலும் யஜ்ஞத்தினாலேயே நிலை பெறுமென்று முடிவில் அதை மீண்டும் மொழிந்ததாம். - 16.

படைக்கும் போதே பகவான் இணைத்த இந்த யஜ்ஞத்தை ஜீவன் செய்யாமலிருப்பது எப்போதென்ன, அதற்கு மறுமாற்றம் அருளிச் செய்கிறார்—முக்தனாமளவும் எந்த நிலையிலும் இவனை இந்த யஜ்ஞம் விடா, கர்மயோகமோ, ஜ்ஞான யோகமோ, பக்தி யோகமோ எதைச் செய்வதானாலும் அவற்றை விட்டிருந்தாலும் இம் மஹாயஜ்ஞம் விடப் பா என்ற கருத்தாம்—

यस्वात्मरतिरेव सात् आत्मवृत्तिश्च मानवः ।

आत्मन्येव च संतुष्टः तस्य कार्यं न विद्यते ॥ १७

नैव तस्य कृतेनार्यो नाकृतेनेह विद्यते ।

— १८ —

न चास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यापराय ॥ १८ ॥

யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத் ஆத்மத்ருப்தச்ச மாநவ: |

ஆத்மத்யேவ ச ஸந்துஷ்ட: தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே || 17 ||

நைவ தஸ்ய க்ருதேநார்த்த: நாக்ருதேநேஹ வித்யதே |

ந சாஸ்ய ஸர்வபூதேஷு கச்சித் அர்த்தவ்யபாச்சரய: || 18 ||

यः तु—ஸம்ஸாரியைப் போலல்லாத ந விद्यते—இல்லை

எந்த தஸ்ய—அந்த முக்தனுக்கு _

मानवः—மனிதப் பிறவியை ஸபல

इह—இவற்றில்

मांक्षிய ஜீவன்

इतैन—செய்யப்பட்ட ஒன்றின் மூலம்

आत्मरतिः एव—ஆத்மாவின்மீது

न एव नरः—பலன் ஒன்றுமில்லை

பற்று குன்றாதவனாய்

अकृतेन—செய்யப்படாதது மூலமாக

आत्मरतिः—ஆத்மானுபவம் நிறைந்த

अर्थः—தோஷமென்பதும்

வனும் அதே ஊனாவும்

न विद्यते—இல்லை.

आत्मनि एव संतुष्ट—போக்பழம்

सर्वभूतेषु—உலகிலுண்டான வஸ்துக்

அதே பான்படியால் வேறு

களில்

வேண்டாதவனும்

कश्चित्—ஒரு விதமான

आत्—ஆவானே, மோஷம் பெற்று

अर्थव्यापराः—பலனாகவோ பலனு

விட்டானே,

க்குக் காரணமாகவோ

तस्य—அஃனுக்கு

பற்றுவதென்பதும்

अर्थ—நீத்ய நைமித்திகங்களில்

न—இல்லை.

செய்ய வேண்டுவது ஒன்றும்

முக்தன் ஆத்மாவின்மீது ருசி குன்றாதவன், வேறொன்றில் நசை யற்றவன். அவனுக்கு அன்னபானமென்ற போஷகமும் ஆத்மாவே, சந்தனப் தாமபூலமென்றும் போன்ற போக்யமும் ஆத்மாவே. பத்தன யிருப்பவனுக்கு யத்தனம் செய்தால் தான் ஆத்ம ஜ்ஞானம் பிறக்கும். முக்தனுக்கு அவ்வுபாயம் செய்து வரவேண்டுமென்றுமில்லை. பத்தன் எந்த நிலையிலும் நீத்ய நைமித்திகங்களை விடலாகாது. விட்டால் ப்ரத்யவசியம்—புதிய பாபம் சேரும். செய்தால் உள்ள பாபமும் விலகும். அது போல் முக்தனுக்கு செய்து பெற வேண்டியதுமில்லை; விட்டால் பாபமுமில்லை; வேறேதேனும் பலன் தனக்கோ தன்னைச் சார்ந்தாருக்கோ வேண்டுகிறதென்பதுமில்லை. பத்தனயிருப்பவன் வைசுவநரேஷ்டி போன்ற நைமித்திகம் பிள்ளை போன்ற பிறருக்கு தன்மைக்காக உலகில் செய்வதுண்டே. த்வாதசி வ்ரதமுள்ள அம்ப ிஷன் தூர்வாணருக்குச் செய்தது காண்க. அவ்வாறும் முக்தனுக்கு வேண்டுவதில்லை. முக்தனாகாதவனுக்கு எந்த நிலையிலும் இவை வேண்டும். செய்தால் பாபம் போம். ஆத்மாவில் ருசி அப்போது தான் உண்டாம். சார்ந்தாரின் நன்மையும் தனக்குமே சில பலன்களும் நீத்ய நைமித்திகங்கள் மூலம் ஸம்ஸாரி ஜீவனுக்கு உண்டாமென்பது 17ம் ச்லோகத்தின் உட்கருத்து.

इदं श्लोकद्वयं मुक्तविषयम् । तेन नित्यनैमित्तिकाभ्यामेव कामपोहो आत्मनि रति-
रुपादनीयेति वा, तदकरणे अन्नपात्रादिनैव तृप्तिरक्षिणा भवेदिति वा, पुत्रत्यागुःशुनैव-
हिन्द्रयादिकलम्, अन्यस्य वा अन्यत् फलं स्वस्य वा अयुरादिकं नृत्तापनं वा निःशय-
नुष्ठानसंवाद्यं बद्धस्येव मुक्तस्यास्तीति वा न । अतः मुक्तस्य नैतदनुष्ठानम् । मुक्तिपर्यन्तं तु
यादृशलादृशो भवतु अधिकारी, स इदं न यत्कुमहन्तीति । मुक्तं प्रति नित्यननुष्ठानोपदेशः, किं
तु बद्धस्य तावत्पर्यन्तमत्यागोपदेशोऽयम् ॥ (18)

तस्मादसकः सततं कार्यं कर्म समाचर ।

See p. 127 4-51

असक्तो याचरन् कर्म परमाप्नोति पूरुषः ॥ १९ ॥

தஸ்மாத் அஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர ।

அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரம் ஆப்தேநாதி பூருஷ: ॥ 19 ॥

तस्मात्—முத்தன் தவிர மந்த்வருக்கு' असकः—பற்றற்றவனாய்

கர்ம அவச்யமாகையால்

पूरुषः—பூருஷன்

असकः—பற்றற்றவனாய்

कर्म समाचरन्—கர்மயோகமே செய்

सततं—எப்போதும் (ஜ்ஞானயோ-

கின்றவனானே

காதிகாரம் வந்த போதிலும்)

तस्मात्—ஜ்ஞானயோகத்திற்கு மே

कार्यं कर्म—செய்யத்தகும் கர்மயோகத்

லான பலனையும்

तथा—(கர்மயோகத்தில்) பெறு

समाचर—செய்து வா.

கிறான்.

இந்த ச்லோகம் நித்ய தைமித்திகங்களை விடாமற் செய் என்று முடிக்க வந்ததன்று. அது முன் ச்லோகத்தினின்றே தேறிற்று. ஆகையால் இந்த ச்லோகம், எப்படியும் கர்மானுஷ்டானம் விட முடியாதாகையால் பழகிய கர்மாவீனின்றே பலன் பெறுதல் ஸுலபமாயிருக்க அதை விட்டு ஜ்ஞானயோகத்தில் இழிவது வேண்டா என்கிறது சந் யஜ: என்ற ச்லோகம் தொடங்கி 18வது ச்லோகம் வரையில் நித்ய கர்மானுஷ்டானம் அவசியமென்றார். 20வது ச்லோகம் முழுக்காவான ஜனக மஹாராஜாவைப் போன்றாரை மட்டும் பற்றியது. ஆகையால் இந்த 19வது ச்லோகமும் நித்ய கர்ம விஷயம் மட்டுமாகாமல் கர்மயோக விஷயத்தையும் கூட்டிக் கூறுமென்றால் மேல்பாகத்தோடு செவ்வனே சேரும் என்று இவ்வாறு உரைத்தது.

ஜ்ஞானயோகத்தை விட்டுக் கர்மயோகத்தில் இழிவது பூர்வா கஞடைய ஆசாரமென்றும் காட்டுகிறார்—

कर्मणैव हि संसिद्धिर्मास्यता जनकादयः ।

लोकसंग्रहमेवापि संपश्यन् कर्तुमर्हसि ॥ २० ॥

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்த்திதா ஜனகாதய: ।

லோகஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்துமர்ஹஸி ॥ 20 ॥

अनृपयः—ஐநகர் என்ற ராஜாவிஷி
முதலானோர்

कर्मण एव—கர்மயோகத்தினாலேயே
ஜ்ஞான யோகமின்றியே

संसिद्धिम्—ஆத்மதர்சனத்தை

साध्याः द्वि—பெற்றனர் என்பது
ப்ரஸித்தம்.

लोकसंग्रहम्—லோகஸங்க்ரஹமென்ற
லாபத்தை

संपश्यन् अपि—பார்க்கிறவனாகியும்
[कर्म] एव—கர்ம யோகத்தையே

कर्तुम् शक्नुसि—செய்யத் தகுதியுற்றி
ருக்கிறாய்.

ராஜாவிஷியான ஐநகருக்கு மேம்பட்ட ஞானியுண்டோ. அவர் முதலானவர்களும் கர்மயோகம் செய்தே பலன் பெற்றார்களென்றால், ஜ்ஞானயோகம் செய்யத் தகுதியுற்றவரும் கர்மயோகம் செய்வதே சிறந்ததெனத் தெறும். மேலும், பிறருக்கு வழிகாட்டியாயிருப்பவர் பிறர் எதை அனுஷ்டிக்கவல்லரோ அதையே தாமும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அவ்வாறன்றி, தமக்குச் செய்யத் திறமையுள்ளதென்பதற்காக அவர் அளவாகாத உபாயத்தைத் தாம் செய்வது தகாது. லோகஸங்க்ரஹமாவது—இரு வழிகள் தமக்கு சாஸ்த்ரமிசைந்து செய்யக்கூடிய வழியாயிருக்க உலகத்திலுள்ள சாதாரண ஜனங்கள் செய்யக்கூடிய வழியொன்றைக் கைப்பற்றி அவர்களுக்கு அனுகூலம் செய்தல். (20)

இதனைவிரித்துரைக்கிறார்—

यत् यत् आचरति श्रेष्ठस्तु तदेवेतरो जनः । See Mr. P. 27-4-60/62
स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुवर्तते ॥ २१ ॥

யத்யத் ஆசரதிச் ச்ரேஷ்ட்ட: தத் ததேவேதரோ ஜந: |

ஸ யத் ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்தத் அநுவர்த்ததே || 21 ||

श्रेष्ठः—ஜ்ஞானநாநுஷ்டான ப்ரஸித்தி
புடையவன்

यत् यत्—எதெதை

आचरति—அனுஷ்டிக்கிறானோ

तत् तत् एव—அதையே

जनः जनः—அப்ரஸித்த ஜனங்களும்

आचरति—அனுஷ்டிப்பார்.

सः—அந்தச் ச்ரேஷ்ட்டன்

यत्प्रमाणं—எந்த அளவில, எவ்வாறாக
कुरुते—கர்மானுஷ்டானம் செய்
கிறானோ,

जनः—இதர ஜனமும்

तत्—அந்த அளவையே

अनुवर्तते—பின்பற்றும்.

நீ ஜ்ஞானநாநுஷ்டானங்களிலே ப்ரஸித்தானபடியாலே, நீ செய்வதைப் பார்த்துத் தாங்களும் செய்ய நினைத்திருக்கும் ஜனங்கள் பலர் இருப்பதால் நீ அவர்கள் செய்யவாகாத ஜ்ஞான யோகத்தை விட்டுக் கர்மயோகமே செய்ய வேண்டும். (यत्प्रमाणं என்பதற்கு எதைத் தன் அனுஷ்டானத்திற்கு ப்ரமாணமாக்குகிறானோ, அதையே பிறரும் கொள்வர் என்ற பொருள் பொருந்தாது. பெரியோரின் ஆசாரத்தைப் பார்த்துப் பண்ணுகிறவனுக்கு அவர்களுடைய ஆசாரமே ப்ரமாணமாகும். அவர்கள் எந்த ப்ரமாணத்தை யறிந்து பண்ணுகிறார்களோ அந்த ப்ரமாணத்தை இவன் அறிய விரும்பான். ஆகையால் பெரியோர் செய்கிறபடி செய்கிறானென்பதே இங்கு வேண்டும் பொருள்.)

ச்ரேஷ்ட்டனாயிருப்பவன் லோக ஸங்க்ரஹம் நிலைக்கும்படி நடக்க வேண்டுமென்பதும் ஒரு விதியாகும். அதை மீறினால் குற்றமுண்டு. மீறிப் பலரை வழி தவறும்படி கெடுத்தவனுக்குத் தன் வழி நன்கு முடிந்தேறுமென்ன வொண்ணாது, இது நிற்க. லோக ஸங்க்ரஹம் செய்வதில்லையாகில் அதனால் இவனுக்கு ஒரு கேடுமில்லை என்று கொண்டாலும் என்னப் போல் லோகஸங்க்ரஹம் செய்வதே குணசாலிக்குக் கூடுவதென்கிறார்—கர்மயோகத்திற்குத் தன் நித்ய கர்மானுஷ்டானத்தைத் திருஷ்டாந்தமாக்குகிறார்.

न मे पार्थास्ति कर्तव्यं त्रिषु लोकेषु किञ्चन ।

नानवासमवाप्त्यं वत् एव च कर्मणि ॥ २२ ॥

ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்த்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந |

நாநவாப்தம் அவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி || 22 ||

पार्थ—குந்தியின் புதல்வனே!

अनवसम्—இது வரையில் பெறாத

त्रिषु लोकेषु मे—மூவலகிலும் இஷ்டப்

अवास्यम्—பெற வேண்டும் பலனும்

படி அவதரிக்கின்ற

न—இல்லை. (ஆயினும்)

வனாய் கர்மவச்யனா

कर्मणि एव—அவதார இடத்திற்குத்

காத எனக்கு

தக்கவாறு கர்மானுஷ்

किञ्चन—ஒன்றும்

டானத்திலேயே

न कर्तव्यम्—செய்தாக வேண்டுவ

यत्—இருக்கிறேன்.

தில்லை

சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் எனது ஆஜ்ஞை. அவற்றிற்கு நான் உட்பட வேண்டுவதில்லை. கர்மவச்யர்கள் விஷயத்தில் மட்டும் அவ் ஆஜ்ஞை. அவ்வாறின்றி, யதேச்சமாக எங்கும் எப்போதும் அவதரித்து வரும் எனக்கு ஒரு விதியுமில்லை. செய்து பெற வேண்டுவதுமில்லை. ஆனாலும் அவதாரமாகத் தோன்றின ஜாதி வர்ணங்களுக்கிடாக தர்மானுஷ்டானத்தை விடாமல் செய்து வருகிறேன். (இப்படி யிருக்க கர்மவச்யனாய் எனது ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டவன் கர்மாவை விடலாகுமோ?)

நான் ஏன் செய்கிறேனெனில்—

यदि ह्यहं न वर्तयं जातु कर्मण्यतन्द्रितः ।

Elsewhere half, same in 4-11.

मम वर्तमानवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ २३ ॥

யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: |

மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மனுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: || 23 ||

हि—ஏனெனில்

मनुष्याः—அனுஷ்டான ச்ரத்தை

अतन्द्रितः—உதாரணினாகாமல் சோ

युடன் சிரேஷ்டரைப் பார்த்து

ம்பலின்றி செய்யும் நான்

நடப்பவர்கள்

जातु—ஒரு சமயம்

सर्वशः—முழுமையும்

कर्मणि—கர்மானுஷ்டானத்திலே

मम वर्म—என் வழியை

यदि न वर्तयम्—நிலைக்காமல் விட்டே

अनुवर्तन्ते—பின்பற்றுவார். தாங்களும்

குகில்

செய்யாமல் விட்டிருவர்.

पार्थ—அர்ஜுனா!

उत्पीदयुमिमे लोका न कुर्या कर्म चेदहम् ।

संकरस्य च कर्ता स्वाम् उपहन्यामिमाः प्रजाः ॥ २४ ॥

உத்பீதேயுமிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேத் அஹம் |

ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாம் உபஹந்யாம் இமா: ப்ரஜா: || 24 ||

अहम्—சிரேஷ்டவஸு=தேவகுலத்

संकरस्य च—க்ஷத்ரியனும் பிராம்ம

திற்பிறந்த நான்

ணனைப்போல் யுத்தம்

कर्—வார்க்குச் சரமதர்மத்தை

செய்யாமலிருக்கலா

न कुर्या चेत्—செய்யாமலிருந்தால்

மென்றவாறு புத்தியால்

इमे लोकाः—பெரியோரைப் பார்த்து

தர்மக் கலப்புக்கும்

நடக்கும் இவர்கள்

कर्नाशाम्—காரணமாவேன். அதனால்

उत्पीदयुः—கர்மாவை விட்டுப் பாபியா

इमाः प्रजाः—இந்த பிரஜைகளை

யொழிவர். उपहन्याम्—கெடுத்தவனாவேன்.

போரினிய நேர்த்த போது விடாமற் செய்வதே க்ஷத்ரிய தர்மம். உான் அதை விட்டால், அந்தனரைப் போலே க்ஷத்ரியனுக்கும் போரை விடுவது தர்மமென்று பிறர் நினைப்பர். அதனால் ஒரு வர்ணத்தின் தர்மம் மறு வர்ணத்திற்குமாகி ஸங்கரமாம். (நீ முன்னே சுகர் எரக யேவ என்மெல்லாம் சொன்னாயே. லோகஸங்க்ரஹமில்லாவிடில் அவ்வாறாகு மென்பதை இப்போது நினைத்துப் பார்.) ஆக ஜனங்களுக்குக் கேடு கூடாதென்றே நான் செய்து வருகிறேன். நீயோ அதற்காகவும் உனக் காகவும் தர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். (24)

இப்படி, போதுவாக வர்க்குச் சரம தர்ம விஷயமாகக் கூறினார். இவ் வாறே, முழுக் கூுவாகி அததற்கு விரகொன்று செய்ய இழிந்த போது ஜ்ஞானயோகத்தை விட்டுக் கர்மயோகத்தை லோக ஸங்க்ரஹத்திற் காகச் செய்ய வேண்டுமென்கிறார்—

सका कर्मण्यविदांसो यथा कुर्वन्ति मात ।

कुर्यात् विदांसयाऽसकश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम् ॥ २५ ॥

ஸக்தா: கர்மண்யவித்வாம்ஸோ யதா குர்வந்தி பாரத |

குர்வாத் வித்வாத் ததா அஸக்த: சிகீர்ஷுர் லோகஸங்க்ரஹம் || 25 ||

मात-பதவம்சத்தில் பிறந்தவனே

तथा—அப்படியே ச்ரத்தையுடன்

अविदांसः—ஜ்ஞானயோகம் செய்

विदां-ஜ்ஞானயோகத்திற்கான

வதற்கான அறிவில்லாத

அறிவுள்ளவனாய்

ராய்

असकः—கர்மயோகத்தில் பற்றில்

कर्मि सकाः--கர்மயோகத்தில் இழிந்

லாதவனும்

திருப்பவர்

लोकसंग्रहं—லோக ஸங்க்ரஹத்தை

यथा कुर्वन्ति—எப்படி அதைச் செய்

चिकीर्षुः—செய்ய விரும்பி

வார்களோ

कुर्यात्—செய்ய வேண்டும்.

லோகஸங்க்ரஹமென்பதை விவரிக்கிறார்—

न दुद्धिमेदं जनयेत् अज्ञानां कर्मभोगिनाम् ।

जोषयेत् सर्वकर्माणि विद्वान् यूक्तः समाचरन् ॥ २६ ॥

ந புத்திபேதம் ஜநயேத் அஜ்ஞாநாம் கர்மஸங்க்ரஹம் |

ஜோஷயேத் ஸர்வகர்மாணி வித்வாந் யுக்தஸ் ஸமாசரந் || 26 ||

अज्ञानां—ஞானயோகம் செய்ய அறி அறிவுடையனும்

विन्तु—நமக்கும் கர்மயோகமே சிற

कर्मभोगिनां—கர்மயோகத்திலிழிந்தார்

ந்ததென்ற நோக்குடன்

क्कु समाचरन्—நன்றாக அதை அனுஷ்

वुद्धिमेदम्—ஞானயோகமே சிறந்த

டிப்பவனும்

तदेन पुद्धि मायुतलै सर्वकर्माणि—கர்மயோக வகைகளை

न जनयेत्—உண்டுபண்ணலாகாது.

जोषयेत्—அவர்களுக்கு இஷ்டமாக்கிச்

विद्वान्—ஞானயோகம் செய்ய

செய்விக்க வேண்டும்.

இந்த ச்லோகத்திற்கு மோக்ஷம் விரும்புகின்ற அறிஞனும் ஸம்ஸார நசையுடைய அறிவிலிகளின் புத்தியை மாற்றாமலிருப்பதற் காக, தனக்கு ஸம்ஸார நசையிராமலிருந்தாலும் அவர்களைப் போலே கர்மாக்களைச் செய்து வரவேண்டுமென்று பொருள் கொள்ளலாகாது. அப்படியாகில் வேதாந்தோபதேசமே செய்யக்கூடாதென்பதாகும். ஸந்தியாளியும் க்ருஹஸ்தர்களின் புத்தியை மாற்றமைக்காக க்ருஹ ஸ்த்த தர்மங்களை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றெல்லாமாகி லோக ஷோபமாம். ஆகையால் ஒரே விதமான பலனில் நோக்குள்ளவர்கள் அதற்காக சாஸ்த்ர விதிகளில் இழியும் போது அவர்களில் சிலர் வேறு விதம் செய்யத் திறமையுடையராயினும், மற்ற தம் இனத்தார் செய்யக் கூடியதையே தாழும் செய்ய வேண்டுமே யல்லது, பிறர்க்கு முடியாத தைச் செய்து அவர்களுக்கு புத்தியில் மாறாட்டத்தை விளைவிப்பது தகாதென்றதாம்.

அறிஞனும் அறிவிலியும் செய்வது ஒரே கர்மாவாகிலும் அறிவில் சிறிது மாறுதல் உண்டென்கிறார்—

प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः ।

See Nr P. 27-5-20 | 21

अहंकारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्थते ॥ २७ ॥

நான் விமூ 14ம் அடியாவதில்.

तत्त्ववित्तु महाबाहो गुणकर्मविभागयोः ।

பொருள் தத்துவ விதிகளாவதில்.

गुणा गुणेषु वर्तन्ते इति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

பொருள் குண விதிகளில் பட்ட-9.

பரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச: |

அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்த்தா஽ஹம் இதி மந்யதே || 27 ||

தத்வவித்து மஹாபாஹோ குணகர்மவிபாகயோ: |

குண குணேஷு வர்த்தந்த இதி மத்வா ந ஸஜ்ஜதே || 28 ||

गुणा गुणेषु वर्तन्ते - நான் விமூகம் 5-8/5-11 ல் காண்க.

ஷங்காரவிமூடா—தேஹாத்மாபிமா
னத்தினால் தன்
ஸ்வரூபம் அறியப்
படாமலிருப்பவன்

மதநை—மூல ப்ரக்ருதியின்

குண—குணங்களான ஸத்துவ
ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள்

சுவ்ஸ—எல்லாம் எவ்விதமாகவும்

நியமானி—செய்கின்ற

கர்மாபி—செயல்களை

கர்தா மஹ—செய்கின்றவன் நான்

ஈதி மன்யதே—என்று நினைக்கிறான்.

மஹாபாஹி—திரண்ட புஜமுடையனே!

ப்ரக்ருதியின் குணங்களின் ஏற்றத்தாழ்வுக்கிணங்க தேஹாதிகள் அமைகின்றன. அந்த தேஹாதிகளே குணங்களெனப்படும். அவை யெல்லாம் தமக்குத் தக்கவாறு கார்யங்களைச் செய்கின்றன. ஜீவன் தன் ஸ்வரூபத்தை வேறாக அறியாமல் தேஹாத்மாபிமானத்தாலே தன்னை யே கர்த்தாவாக நினைக்கிறான். இது ப்ராந்தி. ஆத்மா ஸ்வபாவமாக இவ்வாறு செய்வதாகில், கர்மாக்களில் பலவிதமான பிரிவுகள் ஏன்? குணங்களின் பிரிவுக்கேற்றவாறு அப் பிரிவுகளானபடியால் தான் ராஜஸ தாமஸ கார்யங்களான ஆபாஸங்களும் நடைபெறுகின்றன. எனவே கர்மாவின் பிரிவுக்கும் குணப் பிரிவுக்கும் ஸம்பந்தம் தெளிந்த வன், இக் கார்யங்கள் குணங்களாலாமவை என அறிந்து, தன்னைக் கர்த்தாவாகக் கொள்ளான். இதனால் 'அறிவிலி கர்த்தாவாக நினைப்பான், அறிஞன் அவ்வாறு நினைக்கமாட்டான்' என்பதே வாசி. இருவரும் கார்யம் செய்தேயாக வேண்டுமென்றதாயிற்று. (28)

இப்படி அறிந்தும் செய்வது லோகஸங்க்ரஹத்திற்காக என்கிறார்—
மதநைஸ்சம்மூடா: சஜந்தே குணகம்ஸு ।

கந் கஹ்நஸிதோ மந்நாந் கஹ்நஸிதோ விவாஸயே ॥ 29 ॥

ப்ரக்ருதேர் குணஸம்மூடா: ஸஜ்ஜந்தே குணகர்மஸு ।

தாத் அக்ருத்ஸந்விதோ மந்தாத் க்ருத்ஸந்வித் ந விசாலயேத் ॥ 29 ॥

மதநை—மூல ப்ரக்ருதியின்

சுசம்மூடா—குணங்களாலே தேஹா
த்ம விவேக மற்றிருப்பவர்

சுசம்மூடா—ஞானமில்லாமையாலே

குணங்களாலாம் கர்மயோக
மார்க்கங்களிலேயே

சஜந்தே—பற்றுடையராவர்,

கந்—அந்த

குண கம் விவாஸயோ:—ஸத்வாதி குணங்
களுடையவும்

அவற்றாலான க்ரி

யைகளுடையவும்

உட்பிரிவுகளின்

த வவீ—உண்மையுணர்ந்தவனே

சுசா:—ஸத்வாதி குணங்களே

உச்சு—அக்குணங்களின் கார்யங்

களிலே

சஜந்தே—முனைந்திருக்கும்

ஈதி மத்வா—எனத் தெளிந்து

ந சஜந்தே—தான் கர்த்தா என்ற ஸம்

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

பந்தத்தை விடுகிறான்.

अकृष्णः. தேவத்தினும் ஆத்மா வேறென்ற எண்ணமில்லையாகில் கர்ப்போகத்திலிழியானே. இழிந்தவனை அறிபாதவனென்னலாமோ என்னில்—அறிந்ததால் தான் அவர்களை अकृष्णवि என்பது. வேறென்றறிந்தாலும் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்கு உணரவில்லை. नाम देवा न मन्वा वा என்றறிந்தான். ना अकृष्णमकृष्णः என அறிபவிலலை. (29)

குணமே கர்த்தா என்று நினைக்க வேண்டுமென்றார். இப்போது ஈச்வரனே கர்த்தா என நினைத்துச் செய் என்கிறார்—

मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा ।

निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतद्वयः ३० ॥ திருவடையாத்தாதி சிவானந்தன்

மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்த்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா ।

நிராசர் நிர்மமோ பூத்வா யுத்பஸ்வ விகதஜ்வர: 30 ॥

अध्यात्मचेतसा—ஆத்ம விஷயத்திலு நிர்ாசி—பலனில் நசை நீங்கிய
ண்டான தெளிவால் வளைய

सर्वाणि कर्माणि—எந்த குணத்தினால் நிர்மம: பூத்வா—கர்மா தனதென்ற
எக் கருவியினாலான புத்தியும்ற்றவளைய
செயலையும் விगतद्वयः—அனாதியான வன்வீனை

मयि संन्यस्य—என்னிடத்தில் வைத்து விலங்கால் என்ன ஆமோ
விட்டு, என்னையே கர்த்த என்ற ஜூரத்தை விட்டு
தாவாகக் கொண்டு युध्यस्व—போர் புரி.

நான் கர்த்தனல்லன்; ஸர்வேச்வரனே கர்த்தா, பலன் எனதென்று, அவனதே; ஆகவே இந்தக் கர்மாவும் எனக்கு ஸம்பந்தப்பட்டதன் மென்ற மூன்றுவித த்யாக புத்தியும் வேண்டும். 'முன்னே குணம் கர்த்தா என்று கூறி, இப்போது ஈச்வரன் கர்த்தா என்றால் எது உண்மை. இவன் கர்த்தா அல்லனாகில் युध्यஸ்வ என்று இவனைப் பார்த்து ஈச்வரன் எதற்கு விதிக்க வேண்டும்' என்னில்—இங்கே युध्यस्वमन्त्रாரதி என்ற பூமித்ரஹஸ்யத்ரயஸார ச்லோகத்தை நினைக்க. स्वात्मसंयमो यो

மனோவாக்காயங்கரிடம் செயல்கள் இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு அவை காரணமே. ஆனால் அசேதனங்களாகையாலே அவை ஸ்வதந் த்ரங்களல்ல, ஸ்வதந் த்ரனாவான் ஜீவன். ஸ்வதந் த்ரத்வமாவது--ஒன்றை செய்வதற்கு வேண்டும் அறிவும், விருப்பமும், அது விஷயத்தில் முயற்சியும். இவற்றை ஜாநிவிசிர்யஸங்கன் என்பர். இந்த கர்த்தருத்வம் ஜீவனிடமே உண்மையிலுள்ளது. இப்படியிருக்க, குணத்தைக் கர்த்தாவாகக் கூறியதன் கருத்தென்னவெனில், எனக்கு இந்த கர்த்தருத்வம் இந்த குணத்தின் சேர்க்கையாலானது, இயற்கையில இருப்பதன்று; குணத்தின் மாறுதலுக்கீடாகச் செயலும் மாறுகிறதே என்றறிகை. இது முன் ச்லோகத்தின் கருத்து.

ஈச்வரனை இசையாத ஸாங்க்யரும் இப்படி குணம் கர்த்தா. ஆத்மா கர்த்தன் அல்லனெனத் தெளிவார். உண்மையில் வேதாந்த ஞானமுள்ள

வர் தெளிவதென்று இதன் மேலுண்டு. அசேதனமான குணமானது தானே ஜீவனுக்கு இதனைச் செய்துவைக்கமாட்டாதாகையாலே அசேதனமான குணத்தை ஏவுகின்றவன் ஸர்வேச்வரனே. அவன் ப்ரோணயில்லைபாகிலு, குணம் வியாபாரத்திற்குக் காரணமாகாது. ஜீவனுக்கு அறிவும் ஆசையும் முயற்சியும் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்ப்ப சக்தியாலே வந்தபடியால் பராதினமே. ஜீவனுக்கு கர்ந்ருத்வம் வருவதற்கான ஞாநசிகீர்ஷாப்ரயத்னங்கள் ஈச்வரனுக்கு உண்டு. அவை அங்கே ஸ்வாதீனங்கள். தேஹாதிகளைக் கருவியாக்கி ஈச்வரன் என்னைக் கொண்டு இச் செயல் செய்விக்கிறானென்று நினை என்றதாயிற்று. இத்துடன் தன் ப்ரீதிக்காகச் செய்விக்கிறான். கர்மாவைத் தனக்காக வைத்துச் செய்விக்கிறானென்றும் சேர்த்தால் முழு ஸாத்விக த்யாகமாகும். (30)

இவ்வாறு கர்மானுஷ்டானமே தமக்கு ஸம்மதமெனப் புகழ்ந்து கூறுகிறார்—

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः । ४८ 31-32- See Note 27-5-232
अद्वावन्तोऽनसृज्यन्तो मृच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥ ३१ ॥

யே மே மதமிதம் நித்யம் அநுதிஷ்டந்தி மாநவா: |

சீரத்தாவந்தோநஸூயந்தோ முச்யந்தே தேஹி கர்மபி: || 31 ||

ये मानवाः—எந்த மனிதர்கள்

ते—அவர்களும்,

मे मतम्—எனக்கு ஸம்மதமான

अद्वावन्तः—இதில் சீரத்தை யுள்ள

४८—கீழ்க் கூறியவாறு கர்ம யோ

வர்களும்

कत्तै

असृज्यन्तः अपि—இதில் அகுயையில்லா

नि यं—சிறப்பறிந்து, விடாமல்

तवர்களும்

(ஜ்ஞானயோகத்திவிழியாமல்)

कर्मभिः—அநாதி வினைகளால்

मनुतिष्ठन्ति—அனுஷ்டிக்கின்றனரோ,

मृच्यन्ते—விடப்படுகின்றனர்.

ஜ்ஞானயோகத்தின் பலனைக் கர்மயோகத்தினாலேயே பெறலாம். ஆகையால் இதே எப்போதுமாய் நித்யமாகலாம். அனுஷ்டிக்காமற் போனாலும் இதில் சீரத்தை யுள்ளவருக்கும் மோக்ஷம் உண்டு. அவ்வாறே அகுயையற்றவருக்கும் மோக்ஷமென்றபடி. அனுஷ்டிக்காமல் சீரத்தை யிருந்தால் போதுமோ, அநஸூயைமட்டும் தான் பலன் அளிக்குமோ என்னில், அவையிருந்தால் அனுஷ்டானமும் அவசியமாய்ப் பின்னே தொடருமாகையால் பலன் உண்டென்றதாம்.

இப்படி இந்த சீலோகத்திற்கு நித்யமாய் அனுடிப்பவர்கள், சீரத் தை யுள்ளவர்கள் அகுயையற்றவர்களென்ற மூன்று அதிகாரிகள் விஷயமாக உரை செய்யப் பெற்றது. இதற்குக் காரணம். தேஹி என்கிற உம்மைதான். இவ்வாறின்றி, சீரத்தை யுள்ளவராய் அகுயையும்ராமல் எவர்கள் நித்யமாய் அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்களும் மோக்ஷம் பெறு வர் என்று உரைத்தால். “அவர்களும்” என்ற உம்மையால் கூட்டிக்

॥ अर्थः श्रुती वा स्मृती वा स्मृतौ वा कथितोऽपि वा ।

நதஸூத்திரி வாராநத நுநாதி நுநம் ஸதா ॥ ॥ ३२ ॥

கீதார்த்தம் அ. 3. 32.

83

கொள்ளப்படுகிறவர் யாரென்று பார்க்க வேண்டும். ஞானயோகிகளைக் கொள்ளலாம். அதாவது இதில் அச்ரத்தையால் ஞானயோகத்தில் இழிந்தவரும், ஞானியாயிருக்கும்போது ஏன் கர்மபோகம் செய்வதென்று, (கர்மயோகத்திலே குணமிருக்க தோஷத்தை யேறிட்டு) அகுயையால் ஞானயோகத்தில் இழிந்தவரும், அவ்வாற்றிச் ச்ரத்தை அநஸூயை இரண்டுடன் கர்மயோகமேசெய்கின்றவரும் மோக்ஷம் பெறுவர் என்றால் கர்மயோகம் ஞானயோகத்தினும் தாழ்ந்ததாகவோ, ஸமமாகவோ தேறுமல்லது ஞானயோகத்தைவிடச் சிறந்ததென்று தேறுது. சிறப்பைச் சொல்லும் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் இது சேராது. கர்மபோகம் நித்யமாய் அனுஷ்டிப்பவர்கள் ச்ரத்தையும் அநஸூயையும் உடையவரே யாவராகையால் அஃ ஸந்தர்ப்பவர்த் என்பது வீணும். ச்ரத்தையில்தான் தாரும் அகுயையுள்ளவருங்கூட கர்மயோகத்தை விடாமல் செய்தால் பலன் உண்டென்பதானால் அஃ ஸந்தர்ப்பவர்த் என்றிருக்க வேண்டும். ஆகையால் கர்மபோகத்தில் அச்ரத்தையும், அதை தோஷமாக நினைப்பதும் இருந்து ஜ்ஞானயோகத்திலிழிகின்றவனைவிட அதையும் கர்மபோகத்தையும் செய்யாமல் கர்மயோகத்தில் ச்ரத்தையும் அநஸூயையும் இருந்தாலும் போதுமென்று கர்மயோகத்திற்கு ஏற்றம் தேறும்படி பொருள் உரைப்பதே தகுமென்க.

அகுயாதிகளை விடுவதில் முன் ச்லோகத்திற்கு நோக்கென்பதைத் தெளிவாக்க மேலே ஒரு ச்லோகம்—

ये त्वेतदभ्यस्यन्तो नातुतिष्ठन्ति मे मतम् ।

सर्वज्ञानविमूढांस्तान् विद्धि नष्टान् अचेतसः ॥ ३२ ॥

யே த்வேதத் அப்பஸூயந்தோ நாதுதிஷ்டந்தி மே மதம் ।

ஸர்வஜ்ஞானவிமூடாம்ஸ் தாந் வித்தி நஷ்டாந் அசேதஸு: ॥ 32 ॥

ये तु—அவ்வாற்றி எவர்கள்

तान्—அவர்களை

अभ्यस्यन्तः—அச்ரத்தையும் அகுயையு முடையராய்

अचेतसः—பகுத்தறிவுக்குள்ள மன

एतत् मे मतम्—எனக்கு இஷ்டமான கர்மயோகத்தை

सर्वज्ञानविमूढान्—ஆதம் ஜ்ஞானங்கள் எல்லாவற்றிலும்

न अतुतिष्ठन्ति--செய்யாமலிருக்கின் மனரோ, இதை விட்டு

विषयमात्रावहन्तः—விஷயமானவற்றை யறியாதவரும்

ज्ञानायोक्तमेव செய்

नष्टान्—பலனை இழந்தவருமாக

किं न मनसो

विद्धि—அறிவாயாக.

अभ्यस्यन्तः என்றவிடத்தில் அஃ என்பது அச்ரத்தையையும் கூட்டு வதற்காக. கர்மயோகம் செய்யாமல் இதை தோஷமாக்கி அச்ரத்தை காட்டி ஜ்ஞானயோகம் செய்ய இழிவாருக்கு ஞானயோகத்திலே விஷய மாக நாலு வகைகள் (ஆறும் அத்தியாயத்திலே சொல்லப்படுமவை)

52.33 - 4. न गत्या गायत्रिं शास्त्रि बहु येदपि गायति।

प्रकृतिं यान्ति भूतानि सुकृतिः साकुनिर्यथा॥ (M. Bhavataam)

84

பகவத்கீதை அ. 3. 33-34.

போன்றவற்றில் தெளிவு வாராது. பலனை இழப்பவராவர். கர்மயோகம் செய்தால் ஈசன்; என்ற நிலையின்றி நல்ல மனம் உடையராய் எல்லா வகைகளையும் அறிவார்; பலனும் பெறுவார். (33)

இவ்வளவால் கர்மயோகம் ஸுகமாகச் செய்பக் கூடியது, தவறு தலுக்கு விசேஷமாக இடமற்றது. ஜீவனுடைய கர்மத்தின்வழி குணங் கள் மூலமாகவும் ஈசுவராதீனமுமாகிறதென்ற தெளிவுடன் செய்வதால் ஆம் ஞானத்தை யுட்கொண்டதுமாகிறது. ஞானயோகமோ எளிதில் செய்யவாகாது, தவறுதல் அடிக்கடி நேரும். கர்மாவை அடியோடு விட்டுச் செய்யவாகாதது என்ற வாசிகளைக் காட்டிக் கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்றார். ஞானயோகம் செய்வதிலுள்ள ச்ரமத்தை விரித்துரைப்பார் மேலே— (இத்தத்துவம் 9. 15)

मदञ्च चेदेन सखाः प्रकृतेर्ज्ञानवानपि । See Mr P. 27-6-149

प्रकृतिं यान्ति भूतानि निग्रहः किं करिष्यति ॥ ३३ ॥

ஸத்ருசம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞாநவாநபி |
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி நிஃரஹ: கிம் கரிஷ்யதி || 33 ||

ज्ञानवान् अपि—ஆதம் விவேகமுள்ள
வனும்

प्रकृति—தம் வாஸனையை
யானி—பின்பற்றும்.

सखाः प्रकृतेः—தனது பழைய
வாஸனைக்கு

निग्रहः—சாஸ்த்ரம் செய்யும் தடை
யானது

मदशस्—ஈடாகவே—

किं करिष्यति—என்ன செய்யும் (எவ்
வளவு பஸிக்கும்.)

चेदञ्—எதையும் செய்வான்.

भूतानि—பிராணிகளெல்லாம்

வாஸனை செயலுக்கு எவ்வாறு காரணமாகுமென்பதை விளக்கி
அவ் வழியினின்று விலக வேண்டுமென்கிறார்—

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यै रागद्वेषौ व्यवस्थितौ । See Mr P. 27-6-150

तयोर्न वशमागच्छेत् तौ ह्यस परिपन्थिनौ ॥ ३४ ॥

இந்த்ரியஸ்யேந்த்ரியஸ்யார்த்ததே ராகத்வேஷிண வ்யவஸ்த்திதௌ |
தயோர் ந வசம் ஆகச்சேத் தௌ ஹ்யஸ்ய பரிபந்திதௌ || 34 ||

इन्द्रिय इन्द्रियस्य—ஜ்ஞாநேந்த்ரியம்
கர்மேந்த்ரியம்
ஒவ்வொன்றி
னுடையவும்

तयोः—அந்த ராகத்வேஷங்களுக்கு
वशम्—வசப்பட்டிருக்கையை
न आगच्छेत्—பெறலாகாது.
तौ हि—அவை இரண்டுமே

अपि—பலனான கார்யத்தில்

मदञ्—இந்த ஜீவனுக்கு

रागद्वेषो—விரும்பும் வெறுப்பும்

विपरिपन्थिनौ—விரோதிகளாகுமே.

व्यवस्थितौ—நிலைத்திருக்கும்.

அத்தக் இந்த்ரியத்தின் விஷயத்திலே ராகம் உண்டாகும். எந்த அனுபவத்திற்கு ராகம் உண்டாயிற்றோ அதற்குத் தடையுண்டாகில், தடை செய்பவரிடம் த்வேஷம் உண்டாம். ஞானயோகத்தில் இழிந்தால் ராகத்வேஷ வசமாய்க் கெடுவோமென்று அதனின்றி விலக வேண்டும்.

श्रेयान् स्वर्गो विपुणः पञ्चमाव् स्नुष्टिनात् । 35-151

स्वर्गमे निघने श्रेयः पञ्चमा मयावहः ॥ 35 ॥

ச்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விபுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் ।

ஸ்வதர்மே நிதநம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: ॥ 35

சு-சுநுஷ்டிநாத் —தொடக்கத்தில்

श्रेयान्—சிறந்ததாகும்.

நன்றாகச் செய்யப்

स्वर्ग—தனக்கான கர்மயோகத்திலே

படுவது போன்ற

निघन—பூர்த்தியாகாமல் நடுவே

पञ्चमाव्—வாஸநாராகத்வேஷவச

அழிவும்

மாகாதவனுக்கான (ஞான

श्रेयः—ஞானயோகத்திலிழிவதை

யோக) தர்மத்தைவிட

விடச் சிறந்ததாம்.

विपुणः—அரைகுறையாகவான

पञ्चमः—பிறகுடைய தர்மமான ஞான

स्वर्गमः—வாஸநாதிவசனுக்கான

யோகம் (செய்யப்பட்டால்)

தர்மயோகமே

मयावहः—அச்சத்தை விளைவிக்கும்.

‘ஐஞானயோகம் செய்யத் தொடங்கினால் அதே ஜன்மத்தில் ஆத்மாவை காலாலாம் ; கர்மயோகத்தைச் செய்து வந்தால் ஞானயோகம் தொடங்குவதற்கு முன்பே மரணம் நேர்ந்துவிட்டால் பலன் பெறத் தாமதமாகுமே’ என்ன வேண்டா. தகாத ஞானயோகத்தைத் தொடங்கினால் ஒன்றுமே செய்ததாகாது. கர்மயோகம் செய்த வரையில் வீணாகாமல், மரணம் நேரிட்டாலும் உடனே மறு பிறவியில் காக்கும். (இந்த ச்லோகத்திற்கு—தன் வர்ணச் ச்ரமதர்மத்தை விட்டுப் பிறவர்ணச் ச்ரமதர்மத்தைச் செய்வது அச்சத்திற்கு இடமாகுமென்ற பொருள் ஸந்தர்பத்திற்குச் சேராது. 18ம் அத்யாயத்திலும் (47) இந்தச் ச்லோகம் உண்டு. அங்கும் இங்குப் போலவே பொருளாம்.)

अनु उवाच—அர்ஜுனன் கேட்டான்.

अथ केन प्रयुक्तोऽयं पापं चरति पूरुषः । 36-152

अनिच्छन्नपि वाण्यं बलादिव नियोजितः ॥ 36 ॥

அத கேந ப்ரயுக்தோ஽யம் பாபம் சரதி பூருஷ: ।

அநிச்சந்தபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: ॥ 36 ॥

वाण्यः ! —வருஷ்ணிவம்சத்தில்

के । प्रयुक्तः—எதனால் ஏவப்பட்டு

தோன்றியவரே

बलात् नियोजन इव—காற்று வெள்ளம்

अयं पूरुषः—ஞானயோகத்திலிழிந்த

தள்ளவானவன்

வன்

போலாகி

अथ—அதே நோக்கான பிறகு

पापं चरति—விஷயானுபவமாம் பாபத்

अनिच्छन्न अपि—விஷயானுபவத்தில்

தைச் செய்கிறான்.

நசையற்றிருந்தும்

பழைய வாஸனையும் விஷயானுபவத்தில் இழிவிப்பது ஆசை மூலந்தானே அதில் ஆசையேயில்லாமல் தீவ்ரமாக ஞானயோகத்தில் இழிந்தவன் எதனாலே வசப்பட்டுப் பாபத்தைச் செய்வான். அசையாமலிருக்க விரும்பினவனும் காற்றால் அல்லது வெள்ளத்தினால் அடிக்கப்பட்டு அசைவது போலாகில், அது பாபமாகுமோ? இச்சை வேண்டுமே. ஊழிக்கு விஷயானுபவத்தில் நசையில்லையே. (36)

இத்தீர்ப்பம் தோறும் ராகத்வேஷங்கள் உள்ளன என்று கீழே கூறினதையே மேலே விரித்து பகவான் உரைக்கிறார். நசையில்லாதவனுக்கும் நசை வரக் காரணத்தைக் குறிக்கிறார்—

शमयन् उवच-பகவானின் மறுமாற்றமாவது—

काम एव क्रोध एव रजोगुणसमुद्भवः । See Nr. P 27-6-153

महाशनो महापामा विद्वचेनसिंह वैरिणम् ॥ ३७ ॥ ५ श्रीः पापं कुप्यति ।

காம ஏஷக்ரோத ஏஷ ரஜோகுணஸமுத்பவ: | சூரோ ஹ்யாநுநயி |

மஹாசனோ மஹாபாப்மா வித்யேநம் இஹ வைரிணம் || 37 ||

एव-தீம்க்கூறிய ராகமே

क्रोधः-கோபமாகி

रजोगुणसमुद्भवः-ரஜோகுணத்தினால்

महापामा-கொடிய வினைகளை விரி

नन्कु एमुந்து

விக்கிறது.

शमः-காமமாகி

एव-இந்தக் காமத்தை

महाशनः-பெரும் விஷயானுபவத்

इह-இந்த ஞானயோக விஷயத்திலே

तिबे मृण्किरुது

वैरिणं-சத்ருவாக

एव-இந்தக் காமமே

विद्वि-அறிவாயாக.

வாசனையாயிருந்து பிறந்த ராகம் மேலெழுவது ரஜோகுணத்தினால், அதே காமம். அதற்குத் தடையுண்டாகில் கோபம் எழும். காமம் அனுபவத்தில் இழிவிக்கும், கோபம் கொலை போன்ற பாபத்திலே மூட்டும். (ரஜோ குணம் அழிந்தாலொழிய இதை விலக்கலாகாது. அது அழியக் காமயோகம் கதி என்றபடி.) (37)

காமம் விரோதக்கும் வகையை விளக்குகிறார்—

धूमेनाऽऽव्रियते वह्निर्व्याऽऽदृशो मत्तेन च । See Nr. P. 27-6-153 1/4

ययोन्वेनाऽऽवृणो गर्भस्तथा तेनदमावृतम् ॥ ३८ ॥

தாமேநாவ்ரியதே வந்ஹிர் வதாஸ்தர்சோ மலேந ச |

யதோல்பேநாவ்ருதோ கர்ப்பஸ் ததா தேநேதம் ஆவ்ருதம் || 38 ||

धूमेन-தீபுகையினால்

गर्भः-கர்ப்பமானது

वह्निः-நெருப்பும்

यथा आवृतः-எப்படி சூழப்படுமோ

मत्तेन-அழுக்கினால்

तथा-அப்படி

आदृशः च-கண்ணாடியும்

तेन-அந்தக் காமத்தினால்

यथा आव्रियते-எப்படி சூழப்படுமோ

इदम् आवृतम्-இந்த ப்ராணி யாவும்

उन्वेन-கர்ப்பப்பையினால்

சூழப்பட்டிருக்கும்.

பூன்று உதாரணத்தின் கருத்தென்னவெனில்—நெருப்புக்குப் புகை போல் ஐந்து காமம் இன்றி யமையாத்து. கண்ணுடியில் அழுக்குப் போல் பன்முறை துடைத்தாலும் காமம் வந்த வண்ணம்ருக்கும். கருவி னின்று பை போல் நாம் இஷ்டப்பட்ட போது எளிதில் நீக்க வாகாத்து காமம் என்றவாறும். (38)

அறிவையும் மறைக்குமாகையால் அறிவே பெறவாகாதென்கிறார்—

आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा । ५: वृणा-निरा-य-त-त-पू-र-क-म-दू-र-ते ।

காமரூபேண கீனையே துபூரணானென ச ॥ 39 ॥ आ-म-रूपे-ण-ज्ञानि-नो-नित्य-वै-रि-णा-॥

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் ஏதேந ஜ்ஞாநீநோ நித்யவாரிணா । அவ்நி காமரூபினா ।
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்புரேணாதலேந ச ॥ 39 ॥ आ-म-रूपे-ण-॥

கீனையே—குந்தி புத்ரனே!

கொள்வதும்

ज्ञानिनः—சேதநனுடைய (இயற்கை அனலென ச—எவ்வளவு பெற்றும்

யில் ஜ்ஞானம் பெற

போது மென்னுததுமான

வேண்டியவனுடைய)

காமரூபேண ஏனெ—காமமென்கிற இந்த

ज्ञानम्—ஆத்ம விஷயத்திலே அறி நியவாரிணா—அழியாத சத்ருவினால்

வானது அபுநம்—மறைக்கப்பட்டிருக்கும்.

துபூரே—தகாத விஷயங்களைக்

காமம் இனி இல்லை பென்றவாறு பூர்த்தியாகாது. ஒன்றின் மேலொன்றாக, நெய்யை இடஇட நெருப்பு கிளர்வது போல் எழும். அதை நிறைக்க எதை யிட்டாலும் அதனால் பறிக்கப்பட்ட பள்ளம் போலேயாகும் அது. தன்னை நிறைப்பதற்காக அது தகாத விஷயங் களையும் கொள்ளுமென்பதற்காக துபூரேன என்றது. எவ்வளவு பெற்றாலும் போதாதென்ன அனலென என்றது. அலம்—போதும். அவ்வாறல்லாதது அநலம். அனலமென்றால் நெருப்புமாம். निश्वसत्य काष्ठानाम् என்பரே. (39)

காமத்திற்கு இடங்களைக் காட்டுகிறார்—

इन्द्रियाणि मनो बुद्धिरस्याधिष्ठानमुच्यते ॥ ४० ॥

ஏதேவிமோஹயே ஜ்ஞானமாவத்ய தேநினம் ॥ 40 ॥

இத்த்ரியாணி மனோபுத்திரஸ்யாதிஷ்டாநம் உத்யதே ।

ஏதாத் விமோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநம் ஆவ்ருத்ய சேஹினம் ॥ 40 ॥

अस्य—இந்தக் காமத்திற்கு

एतैः—இந்த ஸத்தானங்களைக்

इन्द्रियैः—இத்த்ரியங்களும்

கொண்டு

मनः बुद्धिः—மனமும் விபரீதா^யஸா

एतैः आशु—அறிவை மறைத்து

யமும்

देहि—ஆத்மாவை

अधिष्ठानम्—இருப்பிடமாக

विमोहयति—விஷயங்களில் மோகம்

उच्यते—சொல்லப்படும்.

உள்ளதாக்குகிறது.

एतैः—இந்தக் காமம்

तस्मात् त्वमिन्द्रियाण्यादौ नियम्य भरतर्षभ । ॥ ४१ ॥
 பாஸான் ப்ரஜஹீனே ஜ்ஞானவிஜ்ஞானாஸநம் ॥ 41 ॥

தஸ்மாத் த்வம் இந்த்ரியாண்யாதௌ நியம்ய பரதர்ஷப |
 பாப்மாநம் ப்ரஜஹீஹ்யேநம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநாசநம் ॥ 41 ॥

பரதர்ஷ—பரத வம்சத்தினிற்
 சிறந்தவனே
 தாஸ்—காமம் கொடியதாயிருப்
 பதால்
 ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநம்—ஆத்ம ஜ்ஞானம்
 அதன் வேறுபாட்டின்
 ஜ்ஞாந மெல்லாம்
 அழிக்கும்
 ப்ரஜஹீ—நீ முதலிலே
 என் பாஸா—இக் கொடிய
 காமத்தை
 நிர்யம—அடக்கி, கர்மயோகத்தி
 விழிய வைத்து (ப்ரஜஹி—விட்டுவிட்டு.)
 ப்ரஜஹி—தொலைப்பாயாக.

जहि इवम् என்றூற் போல் ப்ரஜஹி என்னலாம். ப்ரஜஹாதி யஃ காமாந்
 என்றதற்கிணங்க ப்ரஜஹி என்னலாம்.

इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनः । ॥ ४२ ॥
 மனஸ்து பரா புத்தி: யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ: ॥ 42 ॥

இந்த்ரியாணி பராண்யாஹு: இந்த்ரியேப்ய: பரம் மந: |
 மநஸஸ்து பரா புத்தி: யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ: ॥ 42 ॥
 இन्द्रியாणि—இந்த்ரியங்களை
 பராஜி—விஷயங்களைவிட மேம்பட்ட
 வையாக
 மஹு:—சொல் லுகின்றனர்.
 இन्द्रியேभ्य:—இந்த்ரியங்களைக்
 காட்டிலும்
 மன:—மனமானது
 பரம்—உயர்ந்தது.
 மனஸ:—மனத்தைவிட
 புத்தி:—அத்யவஸாயமானது
 பரா—உயர்ந்தது.
 புத்தே:—இந்த புத்தியைவிட
 பரத:—மேம்பட்டதே யாகும்
 ஸ:—அந்தக் காமம்.

ஜ்ஞானத்தை வாராதபடி தடுக்க இந்த்ரியங்களே வழி செய்யும்.
 அதற்கு மேல் மனம், அதன் மேல் புத்தி, புத்திக்கும் மேலேயாகும்
 காமம். இது எல்லாவற்றையும் தன் வசமாக்கி ஜ்ஞானம் எழாதபடி
 செய்யும். இதை உழிக்க இதன் காரணமான ரஜோகுணத்தை அழிப்
 பதற்குக் கர்மயோகத்திலே இறங்க வேண்டுமென்றதாயிற்று. (42)

ஸ: என்பதற்கு ஸந்தர்ப்பத்திற்கு இணங்க காமமே பொருளாம்.
 சூ என்ற சொல் புத்திக்கு மேலாகக் கடோபநிஷத்திற் கூறியதை விட
 தாம் கூறுவது வேறு; இங்கே இதை விடலாகாதென்பதற்காக.

மூன்றாம் அத்யாயம் முற்றும்.

நான்காம் அத்தியாயம்

மூன்றாம் அத்தியாயத்தில்—ஞானயோகத்தில் அதிகாரம் முதலில் பெறவாகாதென்றும், அதிகாரம் பெற்ற பிறகும் கர்மயோகமே சிறந்த தென்றும், உலகுக்கு வழிகாட்டியாயிருப்பவன் லோகஸங்க்ரஹத்திற் காகவும் கர்மயோகமே செய்ய வேண்டுமென்றும், செய்யும் போது பற்றின்றிப் ப்ரக்ருதி குணங்களிலும் பகவானிடமும் கர்த்தவத்தை ஏறிட்டு நான் கர்த்தனல்லென்று செய்ய வேண்டுமென்றும் சொன்னார். மேலே இவ்விஷயம் இதற்கு முன் அவதாரத்திற் சொல்லப் பட்டதே யென்றும், கர்மயோகத்தின் உட்பிரிவுகளும், அதனுள் ஞானம் அடங்கியிருப்பதால் அதற்கு ஏற்றமும் சொல்லப்படும்—

श्रीभगवान् उवाच—பகவான் சொன்னார்—

इमं विवक्षते योगं प्रोक्तवान् अहमन्ययम् ।

विवक्षान् मनवे प्राह मनुर्इवाकवेऽब्रवीत् ॥ १ ॥

இமம் விவக்ஷதே யோகம் ப்ரோக்தவாந் அஹம் அன்யயம் ;
விவக்ஷாந் மனவே ப்ராஹ மநுரிஃஷ்வாகவேப்ரவீத் ॥ 1 ॥

अहं—நான்

अन्ययम्—அழிவற்ற பலன்தரும்

इमं योगम्—இந்தக் கர்மயோகத்தை

विवक्षते—சூர்யனின் பொருட்டு

प्रोक्तवान्—மந்வுந்தரத் தொடக்கத்
தில் உபதேசித்தேன்.

विवक्षान्—சூர்யன்

मनवे—தன்மகனுன மநுவுக்கு

प्राह—உபதேசித்தான்

मनुः—மநுவும்

इवाकवे—தன்மகன் இஃஷ்வாகுவுக்கு

अब्रवीत्—உபதேசித்தான்.

एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयोऽविदुः ।

न कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप ॥ २ ॥

ஏவம் பரம்பராப்ராப்தம் இமம் ராஜர்ஷயோடவிது : |

ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட : பரந்தப ॥ 2 ॥

एवम्—இவ்வாறு

परम्पराप्राप्तम्—பரம்பரையாக வந்த

इमं—இந்தக் கர்மயோகத்தை

राजर्षयः—ராஜர்ஷிகள்

अविदुः—அறிந்திருந்தனர்.

परन्तप—சத்ருவுக்குத்தாபம் செய்ய

வனே

स योगः—அப்படி வந்த யோகமே

महता कालेन—நெடுங்காலமாக

नष्टः—நஷ்டமாய்விட்டது.

स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः ।

भक्तोऽसि मे सर्वो चेति गृहस्य ह्येनदुत्तमम् ॥ ३ ॥

ஸ ஏவாயம் மயாதேடத்ய யோக : ப்ரோக்த : புராதந : |

பக்தோடஸி மே ஸர்வா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேதத் உத்தமம் ॥ 3 ॥

கி—12

சகா—தோழனும்

மக: ச—பக்தனும்

मंसि नि-எனக்கு நீய-கிருயென்று

पुरातनः—பண்டைய

स एव यो योगः—அதே போகமிது

मय ते—இப்போது உனக்கு

इवा प्रोक्तः—என்னாலேயே உபதேசிக்
கப்பெற்றது.

एतत्—இடையில் நஷ்டமான இது

उत्तमम्—உபநிஷத்துக்களில் ஒதப்
பெற்றதாய்

इह स्थितिं—எளிதில் பிறர் உபதேசிக்க
வியலாத இரஹஸ்யமாயிற்றே.

अज्ञ उवाच—மந்வந்தரத்தின் தொடக்கத்தில் கண்ணன் பிறந்திருக்க
வில்லைபாகையால் இது எவ்வாறு கூடுமென்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான்—

अव परं सवो जन्म परं जन्म विस्वस्य । ५६ ॥ १-२७-३१ ॥ (அர்ஜுனன்
கமென்த் விஜானியா த்வமடீ ப்ரோகவானிதி || ४ || தேவன் 12 அர்ஜுனன்
தன்னை விளக்கம்)

அவ(ப)ரம் பலதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத: |

கதமேதத் விஜாநீயாம் த்வம் ஆதென ப்ரோக்தவாந் இதி || 4 ||

मवतः जन्म—உமது பிறவி

एव आदौ—தீரே ஆதியிலே

मवाम्—பிற்காலத்தியது (நான்

प्रोक्तवान् इति—உபதேசித்தீர் என்ற

பிறந்த போது)

एतत्—இவ் விஷயத்தை

विदित्वा—சூரியனுடைய

कथं विजानीयाम्—எப்படி உண்மை

जन्म परम्—பிறவி வெகுநான் முந்தி

யாக அறிவேன்.

யது இப்படியிருக்க

இப்படியும் அர்ஜுனன் கேட்பானே. கண்ணன் ப்ரஹ்மாதிகளை
யும் படைத்து உபதேசிக்கும் பகவான் என்பது அர்ஜுனனுக்குத்
தெரியாதா. ராஜஸூயாதி ஸந்தர்ப்பங்களிலே பீஷ்மாதிகள் பலவாறு
அவன் அவதரிப்பதையும் உபதேசிக்கக் கேட்டிருக்கிறானே என்னில்—
அறிந்தவனே ஆயினும் ஒருவித தோஷத்திற்கும் இடமின்றி பூர்ண
ஐந்தனு ஸர்வேச்வரனுக்குப் பிறவி உண்மையாமோ, உண்மையாகில்
அங்குத்தோன்றும் துக்கானுபவமும் இசைவதாம், பாபம், மறதி
எல்லாம் சேருமென்றவாறு மூர்த்தி இசையாத சிவர் வாதிக்கின்றனர்.
அந்த அஜ்ஞானம் நீங்குமபடி அவதாரரஹஸ்யத்தை அறியவிரும்பி
வினவினனென்க.

அதற்கிணங்க பகவான்மூலமே இரஹஸ்யத்தை வெளியிடுகிறான்
பகவான்.

भीमवर्चन उवाच—பகவான் சொன்னதாவது—

बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन । ५७ ॥ १-२७-३१ ॥

तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्स्य परन्तप ॥ ५ ॥

பஹுநி மே வ்யதிதானி ஜந்மானி தவ சார்ஜுந |

தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப || 5 ||

‘புருஷஸ்ய சாயனமபர-ஸ்தவானா|| புருஷஸ்யஸ்ய ச சுவே-சாமாநிநானா||
புருஷானோ ஸக்யஸ்ய: சாஸ்த்ரஸ்வரஜாநிதா|| இந் புருஷஸ்ய யோ ஜென-ஸாஸ்த்ர புருஷஸ்ய: ||

கிதார்த்தம் அ. 4. 6.

91

அருந—அர்ஜுனனான தான மரணி வே—அப்பிறவிகளை யெல்
வதான ஜ்மான—பல பிறவிகள் லாம் இப்போதும்
ம வ்யதீனாநி—எனக்குப் போயின. அந்நிகிறேன்.
தவ வ—உனக்கும் போயின பரஸ்ப—சத்தரு விரோதியே
மது—நான். எவ் வ வே-ய—நீ அநிகுறயல்லை.

இதனால் பிறந்ததை மறந்துவிடும்படிக்கு உனக்கும் பாபம் இருப்
பதுபோல் எனக்கில்லை யென்றதாயிற்று. ஆயின் பாபபுண்யங்களில்லா
மற் போனால் பிறவி ஏது என்ன, உண்மையை அறிவிக்கிறார்—

अजोऽपि सन् अवययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् । सत्यं ज्ञानमनन्तं तत् त्वमात्मनो वदसि ॥ ५ ॥
प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभाव्यात्ममायया ॥ ६ ॥

அஜோஃபி ஸத் அவ்யயாத்மா பூதானாமிசுவரோஃபி ஸத் । சத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம் தத் த்வமாத்மனோ வதஸி ॥ 5 ॥
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்மமாயயா ॥ 6 ॥

அஜ: அபி—பிறவி யற்றவனே பூதவரோஃபி ஸத்—சர்வவரனாகவே
யிருந்தும்
அவ்யயா—அழிவற்ற சக்தி ஜ்ஞா அம்மமாயா—எனது இச்சையினாலே
சம்பகதி—எனதான அப்ராக்குத்
பூதானம்—எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ரூபத்தை
அபிஷ்டாய—ப்ரேரணம் செய்து
ஸம்பவாமி—அவதரிக்கிறேன்.

எனக்கு ஜீவர்களுக்குப் போல் பிறவியில்லை. புண்யபாபங்களுக்கு
இடமில்லையே, எனக்கு மேல் சர்வவரனுமில்லையே, என்னுடைய சக்தி
ஜ்ஞானானந்தாதிகள் எங்கும் என்றும் குன்றா, ஆயினும் நானே
விரும்பி நானே தோன்றுகிறேன். தோற்றமாவது ப்ராக்குதமான
உடல் பெறுதலல்ல. அப்ராக்குதமாய், இப்ராக்குத பஞ்ச பூதங்களாலா
காததால் எனக்கென்றே உள்ளதான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துடன்
சேர்க்கை. அதுவும் புதிதல்ல பரமபதத்தில் தியற்கையாயுள்ள
திருமேனியினின்று கொணர்ந்த ஓர் அம்சமாகுப்—இப்படி பிறப்பு
உண்மையே. ஸ்வபாவம் குன்றாமலிருப்பதால், சக்தி குறைவாகவும்,
அறியாதவன் போலும் துக்கப்படுகின்றவன் போலும் பிறர் நினைப்பது
தகாது. அது அவர்களுக்கு உள்ள ப்ராந்தியம்.

(‘ஐதி என்பதோடு ஐம் என்றும் ஐவர் என்பதோடு ஐம் என்றும் ||
சேர்த்தது ஜீவனுக்குப் பிறவிக்கான ப்ரக்ருதியும் மாயையும், எனக்காக
யான் கொண்ட ப்ரக்ருதியும் மாயையும் வேறு என்பதற்காக.) (6)

ஜீவன் பிறக்க காலவ்யவஸ்த்தையுண்டு, எனக்கு அஸ்திவல்ல
யென்கிறார்—

सृष्टिः = सृष्टां, स्वाशायारण्यम् । नित्या कैला स्वभावसंसिद्धिः सृष्टिः ॥ ७ ॥
ஸக்யஸ்ய: சாஸ்த்ரஸ்வரஜாநிதா || இந் புருஷஸ்ய யோ ஜென-ஸாஸ்த்ர புருஷஸ்ய: ||

அச: அவ்யயா, பூதானாமிசுவ: எனது ஜ்ஞானந்தம் கனிதவ் மகவான் மந்த, மந்த,
தீயம் விவகிணாநி என்ன கவ: மகவான் மந்த, மந்த, மந்த

यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत ।

See Mr P-27-8-33/34

अध्वनान्मवर्षस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहम् ॥ ७ ॥

u 27-11-54

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத |

ததாஸ்யத் தாம் அதர்மஸ்ய ததாஸ்யத் தாம் ஸ்ருஜாமயஹம் || 7 ||

சாரத-பரதவம்சத்தில் பிறந்தவனே அப்யுத்யான் மவரி-எங்கும் எழுச்சியோ,
யதா யதா ஹி-எப்போதெல்லாம் ததா அஹம்-அப்போதெல்லாம் நான்
அப்யு-ஸநாதந தர்மத்திற்கு அப்யு-என்னையே
அநி-வாட்டம் சூசமி-இங்கு அப்ராக்குத சரீரம்
மவரி-நேருமோ, பெற ஸங்கல்பிக்கிறேன்.
அப்யு-அதர்மத்திற்கு

தர்மச் சிதைவும் அதர்மத்தின் எழுச்சியும் நேரும்போதெல்லாம் நான் பிறப்பேன்.

பிறவியினால் வரும் பலன்களாவன—

परित्याग्य मायानां विनाशाय च दुष्कृताम् ।

See Mr P-27-8-34/35,

धर्मस्यापनार्थाय संश्रयामि युगे युगे ॥ ८ ॥

27-9-44/50

பரித்ராணய ஸாதுநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம் |

தர்மஸ்யாபநார்தாய ஸம்ப்ரயாமி யுகே யுகே || 8 ||

சாயூநம்-என்னிடம் பக்தர்களான சம்ஸ்யாபநாரி-சிறந்த தர்மத்தை
நல்லோர்களை நன்று நிலைநாட்டு
பரிநாசாய-கலந்து பரிமாறிக் காப் வதற்காகவும்
பதற்காகவும் யுகே யுகே-ஒவ்வொரு யுகத்திலும்
துஷ்டாச-குற்றம் செய்பவரின் சம்ப்ரயமி-அவதரிக்கிறேன்.
விநாசாய ச-அழிவுக்காகவும்

ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஸாதுக்களைக் காப்பதென்பது வேறு.
என்னைக் கண்டு பேசி ஆராதித்துத் தழுவிப் பழகாதபோது தம்மையே
தரித்துக்கொள்ளமாட்டாமல் துடிக்கும் பக்தர்களுக்கு ஸௌலப்ய
ஸௌசீல்யங்களைக் காட்டி யல்லது காத்தல் கூடாதாகையால் அவதரிக்கிறேன்.
துஷ்டர்களை ஸங்கல்பத்தினாலேயே அழிக்கலாமாகிலும் வந்த
இடத்தில் அதையும் லீலையாகக் கொள்ளுகிறேன். அதைக் கண்டும்
ஸாதுக்கள் ரக்ஷை பெறுவர். இதற்கெல்லாம் முக்கிய பலன் ஸநாதந
தர்மத்தையும் ஸ்ரீகைஷ்ணவ தர்மத்தையும் உலகில் செழித்திருக்கச்
செய்வதே. அதனாலே சம்ப்ரயமி-என்பதை மட்டும் முன்னே சொன்னது.
(யுகே யுகே என்பதும் தசாவதாரம் அந்தந்த யுகத்தில் நடந்ததைக்
கொண்டு; ஒரு யுகத்தில் ஒரு அவதாரமென்பதில்லை. அவதாரமில்லாத
யுகம் கிடையாதென்னலாம்.)

'எதற்காக அந்தந்த யுகம்?' என்று கேள்வியைத் திடித்துப் போடுத்தல் எவ்வாறாம்
கொண்டிருக்கிறது.

அவதாரரஹஸ்யம் இவ் வழியில் பலன் அளிக்குமென்பதையே மூதலிப்பித்து விரித்துரைக்கிறார்—

वीतरागभयक्रोधा मन्मया मायुपाश्रिताः ।

बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः ॥ १० ॥

விதராகபயக்ரோதா மந்மயா மாமுபாசரிதா: |

பஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்பாவம் ஆகதா: || 10 ||

बहवः—பலர்

பற்றும் அதன் வாயிலான

ज्ञानतपसा—அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞான

அச்சம் உரோடமெல்லாம்

மாம் தவத்தினால்

இன்றி

पूताः—விரோதி பாபம் கழிந்தவராய்

मन्मयाः—எனது த்யானம் நிறையப்

मायुपाश्रिताः—என்னை ஆச்ரயித்த

பெற்று

வராய்

मद्भावम्—எனது தன்மையை (பரம

वीतरागभयक्रोधाः—நான் ஒருவனே

ஸாம்யத்தை)

अवर्कणुक्कुं प्रीयणु

मागताः—பெற்றிருக்கிறார்கள்.

படியால் வேறு விஷயத்தில்

முன்னே அவதார ரஹஸ்ய சிந்தனை செய்கின்றார்க்கு பக்தியிலோ ப்ர பத்தியிலோ நோக்கு ப்ரபலமாகும். பின்னே அவதாரரஹஸ்ய சிந்தனை செய்பவருக்கு தடை செய்யும் பாபங்கள் நீங்க, விரைவில் பலனும். இவ் இரண்டாம் அம்சத்தையும் அறிவிக்கவே ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागता: என்று சேர்த்துச் சொன்னதுபோலும்.

(10)

ஸௌஸில்யஸௌஸல்யாதிகளுடன் சாதுக்களைக் காப்பதற்காக நானே என் இஷ்டப்படி பல அவதாரங்கள் செய்கிறேன் என்று கூறி அவதார ரஹஸ்யம் அறிந்தவர்க்கு மோகமும் விரைவில் வரும் வகையை யும் அறிவித்தார். இப்படி அவதாரிக்கும் தான் பொதுவாகப் பிறரின் மனோரதங்களுக்கெல்லாம் இணங்கி நடந்து கொள்வதையும் அறிவிக்கிறார். இந்த சீலோகத்தின் கருத்துப் பலவாம்—

ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव मजाम्यहम् । See Nr. P. 27-9-53/54

मम वर्त्मानुवर्तन्ते मनुष्याः पार्थ सर्वशः ॥ ११ ॥

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் |

மம வர்த்மானுவர்தந்தே மனுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: || 11 ||

ये यथा—எவர்கள் எவ்வாறு

मनुष्याः—அதனால் எந்த மனிதரும்

मां प्रपद्यन्ते—விரும்பி என்னை அடை

पार्थ—அர்ஜுன

கின்றனரோ,

सर्वशः—தாங்கள் விரும்பியவாறென்

तान् मज्जम्—அவர்களை நான்

லாம்

एव—அவ்வாறே, விரும்பின

मम वर्त्म्—எனது ஸ்வபாவத்தை

படியே

अनुवर्तन्ते—அனுபவித்து நிலைகொள்

मजामि—அடை கின்றேன். என்னைக்

கின்றனர்

காணவைக்கிறேன்.

மோக்ஷ பலனைக் கீழே கூறியிருப்பதாலும் வேறு பலன் தேவதைகளிடம் பெறுவதை மேலே கூறுவதாலும் இடையிலுள்ள இந்தச் ச்லோகத்தில் பகவானிடமே வேறு பலன்களைப் பலர் பெறுவது பணிக்குப்படுகிறதென்று தோன்றும். இந்தக் கருத்தில் தான் சாங்கரபாஷ்யம் செல்லும். ஆயினும் அவ்வளவோடின்றிப் பொதுவாக உரைத்தல் தரும். மஹான்சளுக்காக அவதரித்த என்னைப் பிறர் பலரும் தம் தம் இஷ்டமானபடி பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்பினால் அதற்கும் இணங்குகிறேன். இது எனது குணதிசயம். பக்தர்கள் தூதுக்கும் தேரோட்டவும் ஆநீரை மேய்க்கவும் ஆடவும் பாடவும் விரும்பினால் அதையும் செய்கிறேன். துர்யோதனதிகளும் போர் முதலானவற்றிற் குதேனும் விரும்பினால் அளிக்கிறேன். யோகிகளும் அறியலாகாத எனது மேனியும் மேன்மையும் மற்றும் சீரும் எல்லோரும் அனுபவிக்கவாகுகிறேன். விபவாவதாரம் செய்வதிலும் மனிதனாக வரவேணும் ஆமையாக வரவேண்டுமென்றவாறு எடுத்து விருமபுகின்றனரோ, அப்படி என் இஷ்டமே யன்றி அவர்கள் இஷ்டப்படியும் வருகிறேன். அதனாலேயே எல்லா இடங்களிலும் அர்ச்சாரூபம் கொண்டு மன்னியிருந்து மனிதர்களை உய்விக்கிறேன். அதனால் தான் எனது ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை எளிதில் அனுபவிக்கின்றனர். (சுதபதப்ராஹ்மணத்தில் (10 5 2) $\text{यथायथोपास्यं सर्वेषु भूषि$ என்ற வாக்யம் உளது. மனிதர் உபாஸிக்கிறபடி பகவான் ஆகிறானென்று அதற்குப் பொருளாம். அத்தந்த முன்னே ப்ரஜைகள் எப்படி ப்ரார்த்திக்கின்றனரோ அப்படி தேவமனுஷ்ய பக்ஷிமருகஸ்த்தாவராதி ரூபம் கொள்ளுகிறானென்ற விரிவு அங்கே உள்ளதையும் இந்தச் ச்லோகத்திற் கொள்க. அர்ச்சாமூர்த்தியில் நம் இஷ்டப்படி பல கோலங்களைக் கொண்டு நமக்குக் காட்சியளிப்பதும் இங்குச் சேரும். 3. 28ச் ச்லோகத்திலும் இங்கும் உத்தரார்த்தம் ஒன்றே. அங்குத் தன் ஆசாரத்தைப் பின்பற்றி ப்ரஜைகள் நடப்பதைச் சொன்னார். அது இங்குச் சேராது. இனி, அவர்கள் இஷ்டப்படி எல்லாம் செய்வதால் என் கருத்திலுள்ள மோக்ஷவழிக்கு எல்லோரும் திரும்பி விடுகின்றனர் என்ற பொருள் கூறினால் அது அனுபவத்தில் பெரும்பாலும் இல்லாததாகும். ஆகையால் அவரவர் இஷ்டப்படி நடத்திக் கொடுப்பதால் எனக்கு ஜ்ஞானசக்திசீலாதிகளை எளிதில் எல்லோரும் காண்கிறார்களென்ற பொருளே பாங்கானது.) (11)

இவ்வளவு ஸுலபனாய் நான் இருக்க. என்னைக் கண்டவர்கள் எளிதில் என்னை மனத்தில் நிறுத்தி எனக்கு மிகவும் இஷ்டமான மோக்ஷம் பெறக் கர்மயோகத்தில் இழியலாமே. அதுதான் இல்லை. அதனால்தான் ச காலேநஹ் மஹா யோநி நஃ என்றேன். பிற பலனுக்காகப் பிறரை நாடுவதே நாட்டின் இயற்கையாய் விட்டதென்கிறார்—

काम्यतः कर्मणा सिद्धिं यजन्त इह देवताः ।

See Mr. P. 27-10-17/18

धिप्र हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा ॥ १२ ॥

காங்குந்த: கர்மணம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதா: |
கடிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்திர் பவதி கர்மஜா || 12 ||

கர்மாஸிதி-கர்மாக்களின் பலனையே கர்மஜா-கர்ம மூலமான
காங்குந்த:—விடும்புகின்றாராய் மாநுஷே லோகே—இவ்வுலகில் பல
ஹி தேவதா:—பிரகருதி மண்டலத்தி னானது
ஹி தேவதா:—உள்ள தேவதைகளை ஹி ஹி பவதி—விரைவில் உண்டா
யஜந்த—பூஜிக்கின்றனர். கின்றதே.

கர்மாக்களைப் பலனை விட்டு எனது ஆராதனமாகச் செய்யத் தொடங்கியன்றோ கர்மயோகம் செய்யவேண்டும். கர்மாக்களிலிழிவது பலன்களைப் பெறவே பெரும்பாலும் உளது. அதனால் அவர்கள் அப் பலன் அளிக்கும் வேறு தேவதைகளை ஆரதிக்க வேண்டியதாகிறது. அந்தந்த தேவதைக்கான கர்மாவைப் பலனுக்காக அனுஷ்டித்தால் அவர்களை ஆரதிக்கவேண்டுமே. (வேறு தேவதையைப் பூசித்தலைப் பறிப்பதிலே இதற்கு நோக்கில்லை. வேறு பலனையே விரும்பி கர்மாவைக் கெடுக்கிறார்களென்பதிலேயே.) கர்மயோகம் செய்வதற்கு மட்டும் உண்மையில் பலன் இல்லையா? உண்டு. மோக்ஷமென்ற பெரும்பேரே உள்ளது. ஆயினும் எத்தனையோ ஜன்மங்களுக்குப் பின் அன்றோ அது வருவதாம். உடனே வரும் பலனைவிட்டு அதற்கு யார் முயன்று நிற்பார். 'நானாய மயிலாவே இன்றைய காக்கையே பெரிது' என்பார் இவர். (மாநுஷே ஸ்கே என்பதற்கு பூவுலகை மட்டும் மொழிவதில் நோக்கில்லை. தேவதைகளுக்குக் கர்மாக்களைச் செய்கின்றவர் மனுஷ்யராகையாலே மாநுஷே என்றார். மோக்ஷம் நீங்கலாகமற்ற பலனெல்லாம் விரைவில் வருமென்பதே கருத்திலுள்ளது.)

42-43
44-45

இப்படியானாலும் பலத்தில் நோக்கின்றி மோக்ஷத்திற்கான கர்ம யோகத்திலிழிய வழி யுண்டென்கிறார். இரண்டு சீலோகங்களால் இப்படி பலத்தில் நோக்குள்ளவராகவே ஜீவர்களைப் படைத்தது ஏன் என்பதற்கும் உத்தரம் அருள்கிறார்—

சாதுவீரீ மயா சூத் குணகர்மவிபாகச: | See Nr p 27-16-19 120

தஸ்ய கர்த்தாரம் அபி மாம் வித்தி அகர்த்தாரம் அவ்யயம் | 13 ||

சாதுவீரீ மயா சூத் குணகர்மவிபாகச: |

தஸ்ய கர்த்தாரம் அபி மாம் வித்தி அகர்த்தாரம் அவ்யயம் | 13 ||

சாதுவீரீ.. நான்கு வர்ணங்களும் பட்டன.
குணகர்மவிபாகச:—அதற்கான ஸத்து தஸ்ய கர்ம வி-இப்படி அவற்றைப்
வாதி குணங்கள் படைப்பவனானவன்
செயல்கள் இரண்டிலும் மய்யம் மாம்...குறைவற்ற என்னை
வேறுபாட்டுடன் அகர்ம...படைக்காதவனாகவே
மயா சூத்.. என்னால் படைக்கப் விதி...அறிவாயாக.

ஒவ்வொரு வர்ணத்திற்கும் தேஹத்தில் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்
களின் நிலை ஒவ்வொருவிதமாக இருக்கும். அந்தந்த வர்ணத்திற்குச்
செயலும் வெவ்வேறு. இப்படி நான் பிரித்துப் படைக்கிறேன். படைப்
புக்கு நான் கர்த்தாவானாலும் அந்த குணகர்மப்பிரிவு என் இஷ்டப்படி
நான் செய்ததன்று. ஆகையால் என்னைக் கர்த்தாவல்லனென்று நினை.
கர்த்தாவாயிருக்க, கர்த்தாவல்லனென நினைப்பது எவ்வாறு?
எதற்கு? என அதன் கருத்தை விளக்குகிறார்—

न मां कर्माणि लिप्सन्ति न मे कर्मफले स्पृहा । See Nr. P. 27-10-20, 21
इति मां योऽभिजानाति कर्मिन् स वश्यते ॥ १४ ॥

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா,
இதி மாம் யோ஽பிஜானாதி கர்மபிர் ந ஸ பத்யதே ॥ 14

कर्माणि—நான் செய்யும் ஸ்ருஷ்டி	न मे स्पृहा—எனக்கு ஆசையில்லை.
முதலான செயல்கள் யாவை	इति यः—என்று யாவன் ஒருவன்
இவற்றில் ஏற்றத் தாழ்வுக்	मां अभिजानाति—என்னை அறிகின்
கான செயல்கள்	रुणो,
न मां लिप्सन्ति—எனக்கு ஸம்பந்தப்	सः—அவன்
பட்டலையல்ல.	कर्मिन्—பூர்வகர்மாக்களால்
कर्मफले—வைஷ்ணவத்தைச் செய்வ	न वश्यते—உட்ப்படுகிறான்ல்லன்.
தால் நேறும் பலனில்	

படைப்பது நானாலும் படைப்பில் உள்ள பல ஏற்றத் தாழ்வுக்
கான செயல்களில் எனக்கு ஸம்பந்தமில்லை. அதற்கு அந்த ஜீவர்களின்
கர்மாவே காரணம். ஆகையால் நான் கர்த்தன் அல்லன் என்கிறேன்.
மேலும் எனக்கு ஒரு பலனை விரும்பி அதற்காக அவர்களை விதம் வித
மாகப் படைக்கிறேனென்பதில்லை. அதனாலும் நான் கர்த்தனல்ல
னென்கிறேன். அத்தகைய கர்மாக்களுக்கும் அவற்றாலான பலன்களுக்
கும் ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள் ஜீவர்களே. இவ்வுண்மை யறிந்தால் கர்ம
யோகம் செய்யத் தடையான பாபம் போம். கீழே அவதார ரஹஸ்யம்
அறிந்தவனுக்கு மறு பிறவியின்றி மோக்ஷமென்றார். அவனுடைய
பிறவியும் செயலும் திவ்யமாயிருக்க அவற்றை வேறாக நினைப்பானுக்கு
ஸம்ஸார பந்தம் போல் அவன் ஜீவர்களின் நன்மைக்காகச் செய்யும்
ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதிஸம்ஹாரங்கள் என்ற பெரிய வியாபாரங்களையும்
அவன் தன் பலனுக்காகத் தோன்றியவாறு செய்கின்றவன் என்று
நினைப்பது அதற்கு மேல் ஸம்ஸார பந்தத்திற்குத் தானே காரணமா
கும். எனவே தவறான நினைவைத் தவிர்ப்பவருக்குக் கர்மயோகாதிகளில்
ப்ரவர்த்திக்க வழியுண்டாம். உண்மை உணரவேண்டும். (14)

இப்படி கர்மயோக விரோதி பாபம் கழிய வழியைக்கூறி முன்னோர்
களின் அனுஷ்டானத்தையும் முதலிப்பித்துக்கொண்டு கர்மயோகத்தில்
ஏவுகிறார்—

कुरु कर्मैव तस्मात् त्वं पूर्वः पूर्वतरं कृतम् ॥ १५ ॥

குரு கர்மவ தஸ்மாத் த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம் || 15 ||

உள்ள புவ்தரஸ்—மிகப்பண்டைக் காலத்

பூவ்: கபி—முன்னோர்களாலும் திலுமிருந்ததுமான
 கம் கதர—கர்மயோகமே செய்யப் பகர் எவ—கர்மயோகத்தையே
 பெற்றது. எவ் கதர—நீ செய்.

கர்மயோகமே பூர்வதரமென்பதை அறிவிப்பதற்காகவே 'இமம் லிவஸ்தே யோகம்' என்று தொடங்கியது. முன் அத்யாயத்திலும், "லோகேஸ்மிந் த்விவிதா நிஷ்ட்டா புராப்ரோக்தா" என்றுது. (15)

அகர்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளது கர்மானுஷ்டானம் ; ஆகையால் அதை எளிதில் அறியமாட்டீரென்று பூர்வபிழைகை. பிறகு கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபம் உபபிரிவெல்லாம் உபதேசிப்பர்—

किं कर्म किमकुर्वत कवयोऽप्यत्र मोहिताः । See Nr. P. 2741-50/51

तत् ते कर्म प्रवक्ष्यामि यत् कृत्वा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ १६ ॥

கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோடப்யத்ர மோஹிதா:

தத் தே கர்ம ப்ரவக்ஷயாமி யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷஸேதபாத் || 16

கம் கம் முழுக்கு அனுஷ்டிக்கும் யர் ஶரீர—எதையறிந்து அனுஷ
கர்ம என்ன மிகு

சுடம் கி:—ஞானம் எதற்கையது
 ஐன சு:—என்ற விஷயத்திலே
 கவ. சர்—விதவாண்கனம்
 மோ:—உன்னபடி அறியார்.

சுமாத்—ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்று
 மோ:—நீ விடப்படுவாயோ
 த் கம்—அந்த-அகர்மாவுடன்
 சேர்ந்த கர்மாவஸ்தை

சேர்ந்த கர்மாவை
 நெய்யாடி—உனக்கு அறிவிப்பேன்.

சுயக் கர்மாவைக்காட்டிலும் வேறு. அதாவது ஞானம். அவித்யை என்ற சொல்லால் ஞானத்தைவிட வேறான கர்மாவைக் கூறுவதுபோல் அகர்ம என்ற சொல்லால் கர்மாவைவிட வேறான ஞானத்தைக் கூறுவதாம். சுயக் என்பதற்கு செய்யாமை என்ற பொருள் கூறினால் மேலே சுயக் என்ற விடத்திலே செய்யும் கர்மாவில் செய்யாமையை அடக்குவது என்பவரென்ற ஆராயவேண்டும். நை கிஷுந்நிசி ச: என்றபடி பலனை விட்டால் செய்யாதது போலவியோமென்னில், அது ஞானத்தினால் தானே யாக வேண்டும். மேலே ஞானத்தைப் பற்றி விரித்துரைப்பர். ஆகையால் சுயக் என்பது ஞானமே. (16)

[illegible]

கர்மாவின் உட்பிரிவெல்லாம் அறிவசோடு அகர்மாவை எதிலும் விடாமற் கொள்ளவேண்டியிருப்பதால் கர்மாவைத் தெளிவது எளிதிலாகா தென்கிறார்—

कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यश्च विकर्मणः । See Nr. P. 27-11-51/5-

அகர்மணய வோட்வய் வஹா கர்மணோ வதி: || 17 ||

கர்மணோ ஹ்யபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யஞ்ச விகர்மண: |

அகர்மணச்ச போத்தவ்யம் கஹநா கர்மணோ கதி: || 17 ||

கர்மண: அபி...கர்மாவைப்பற்றியும்

அகர்மண: ச.. அதிலடங்கிய ஞானத்

வோட்வய் ஹி...அறியவேண்டுமே.

தைப்பற்றியும்

விகர்மண: ச...நித்யம் தைமித்திகம்

வோட்வய் ஹி...அறியவேண்டுமே.

காம்யம் என்று அது

ஆகையால்

விதம்விதமானது பற்றியும்

கர்மண: வதி:.. கர்மாவினுள் வழி

வோட்வய்...அறிய வேண்டுமே.

அறிவுக்குப்

வஹா...புகவாகாதபடியிருக்கும்.

கர்மாவையறிவிக்க அதனுள் அடங்கிய, கர்ம, அகர்ம, விகர்ம என்ற மூன்று அம்சங்களைச் சொல்லுமிடத்தில், விகர்ம என்று நினைத்தகர்மாவை, அதாவது—செய்யக்கூடாத கன்குடி முதலானவற்றைச் சொன்னால் சேராது. விகர்ம என்பது கர்மாவின் உட்பிரிவேயாம். ஆனபடியால்தான் மேலே கர்ம என அகர்ம இரண்டைமட்டும் சொல்லுகிறார். அங்கே கர்ம என்ற சொல்லால் எல்லாவிதமான கர்மாவையும் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக இங்கே விகர்ம என்ற விஷயமும் குறிக்கப்பெற்றது. எத்தனை உட்பிரிவு இருந்தாலும் व्यवसायिका बुद्धिरेका என்று முன் கூறியபடி அகர்ம என்ற வியவஸாயத்தின் சேர்க்கையால் மோக்ஷமென்ற ஒரே பலனுக்காக எல்லாமாகிறபடியால் விதம்விதமானவற்றையும் ஒன்றாக நினைக்கவேண்டும். அதில் கர்மயோகம் செய்யும்போது அங்கமான கர்மா எது அங்கியான கர்மயோகம் எது என்ற பிரிவுமட்டும் அறியவேணும். ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்காகக் கர்மயோகம் செய்வதால் அதையும் ஒருவாறு காம்யமென்னலாம். அதற்கு நித்யநைபித்திகங்கள் அங்கமாகும். இது மேலே அறியப்படுமாயினாலும் விகர்மாவைச் சொன்னதாம்.

(17)

கர்மாவானது விகர்மாவாம்—பலவிதகர்மாவாமென்பதில் முரண்பாடு இல்லையாகையால் அது மேலே எளிதில் அறியப்படும. கர்மாவும் அகர்மாவும் சேர்வதையே முக்கியமாக விளக்குகிறார்—

कर्मण्यकर्म यः पश्येत् अकर्मणि च कर्म यः । See Nr. P. 27-11-52/56

ச வுடிமானு மனுஷேசு ச யுக்த: கர்மண்கர்மகர்ம || 18 ||

கர்மண்கர்ம ய: பச்யேத் அகர்மணி ச கர்ம ய: |

ஸ புத்திமாந் மநுஷ்யேஷு ஸ யுக்த: க்ருதஸ்தகர்மக்ருத || 18 ||

ஆத்மஞானமுள்ளவராய் பண்டிதராகலாம். கார்யம் செய்பராத்
போது பலனில் நசையில்லை போலவுயிருக்கும். கார்யங்களைத் தொடங்
கின பிறகு அவற்றால் வரும் பலன்களை விட மனம் வாராமல் ஆசைப்
படுவர். அப்போதும் ஆசையில்லாமலிருக்கவேண்டும். தானே இடம்
பெறும் ஆசையை விடவேண்டும். அவ்வித செயல்கள் இப்படி ஞானத்
தினால் சிறப்புறும். அப்போதே ஞானம் தீயாகும். அந்த ஞானத் தீயினால்
மனத்தின் ரஜஸ்ஸுக்கும் தமஸ்ஸுக்கும் மூலமான பாபங்கள் எரிக்கப்
படும். அதாதி கர்மாக்களெல்லாம் எரிக்கப்படுவது இதனால் மட்டுமல்ல
பத்தியென்ற பெருந்தீயினால். இப்படி கர்மாக்கள் ஜ்ஞாநாகாரமாகும்.

சங்கரமாவது. ஒன்றை மற்றொன்றுக புத்தி செய்யும் கல்ப்பனை. அது தேஹாத்மாபிமானம். இங்கு அனுஷ்டான ஸங்கல்பத்தைச் சொல்ல வேண்டா. பலனில் காமமுள்ளவனே பலனுக்கு ஸங்கல்பம் செய்வானாகையால் காமமில்லை யென்றதினாலேயே ஸங்கல்பமில்லை யென்றதாம் ; தனியே கூற வேண்டா. மஹாபண்டிதனுக்கும் ஸமபத்தில் தேஹாத்மாபிமானம் உண்டானால் நசை வரவாகுமென்று அவ் அபிமானத்தையும் விலக்க ஸங்கல்பம் என்று சொன்னதென்க. (19)

கர்மாக்களை மேன்மேல் செய்வதாகில் ஞானத்தின் தொடர்ச்சி இருக்குமோ என்னில் அதற்கு உத்தரம்—

त्यक्त्वा कर्मफलासंज्ञं नित्यवृत्तो निराश्रयः । See Mr. P. 27-12-34/36 சென்னை

कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किञ्चित् करोति सः ॥ २० ॥

13088

த்யக்த்வா கர்மபலாஸங்கம் நித்யத்ருப்தோ நிராச்யயः ।

கர்மண்யபிப்ரவ்ருத்தோऽபி நைவ கிஞ்சித் கரோதி ஸ: ॥ 20 ॥

கர்ம கல் லாசங்—கர்மாவின் பலனில் பற்றை முழுமையும்

லும் தனக்கு ஆகாரமென்று அதிகப்பற்றற்ற

त्यक्त्वा—விட்டு

सः—அந்த அதிகாரி

नित्य वृत्तः—நித்யமான ஆத்மா

कर्मणि अभिवृत्तः अपि—மேன்மேல்

विले त्ருप्ति यற்று

கர்மாவிலிழிந்தாலும்

निराश्रयः—உதவியான வஸ்துக்களி

किञ्चित्—ஒன்றையும்

न एव करोति—செய்யாதவனே.

பற்றெல்லாம்விட்டுக் கர்மாக்களைச் செய்யும்போது மனம் ஆத்மா விலே த்ருப்தி பெற்றிருப்பதால் ஞானம் குன்றாது வளருமென்றதாம். சொன்ன ஞானத்தை விரித்துரைக்கிறார் நாலு ச்லோகங்களால்—

निराशीर्यत्चित्तात्मा त्यक्तसर्वश्रिहः । See Mr. P. 27-12-36/37

शरीरं केवलं कर्म कुर्वन् नाप्नोति किल्बिषम् ॥ २१ ॥

நிராசீர் யத்சித்தாத்மா த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ: ।

சாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வந் நாப்தோதி கில்பிஷம் ॥ 21 ॥

निराशीः—பலத்தில் நசையற்று

केवलं—ஞானயோகமின்றி

यत्चित्तात्मा—சித்தம் மனம் புத்தி

शरीरं कर्त्त—வழக்கமான வெளிச்

அஹங்காரமென்ற

செயலையே வாழ்நாள்

மனோவகைகளை அடக்கி

முழுதும்

त्यक्तसर्वश्रिहः--தனக்குள்ள வஸ்துக்

कुर्वन्—செய்கின்றவன்

களில் தனது என்ற

किल्बिषं—பாபமூலமான ஸம்ஸா

புத்தியை விட்டு

ரத்தை

नाप्नोति—பெருன.

பகவதகதை அ. 4. 22-23.

பூர்வார்த்தத்தில் சொன்ன விசேஷங்கள் இல்லாதவனுக்கும், கர்மாவை விட்டு ஞானயோகம் செய்கின்றவனுக்குமே பாபமான ஸம்ஸாரமென்றபடி. (21)

यदन्तास्मिन्नुद्यो द्वातीतो विमत्सः ।

See Nr. P. 27-12-37/39

ममः मिद्विषद्वौ च कृत्वाऽपि न निवध्यते ॥ २२ ॥

யத்ருச்சாலாபஸந்துஷ்டோ த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: |
ஸம்ஸஸித்தாவஸித்தௌ ச த்ருத்வா஽பி ந நிபத்யதே || 22 ||

यदन्तास्मिन्नुद्यो—ப்ரயத்னமின்றி சிவீ—பல ப்ராப்தியிலும்
கிடைத்ததில் த்ருப்தியுற்று வசிவீ வ—பலனின் இழவிலும்
इदं मीमांसा—கர்மானுஷ்டானத்தில் சம:—சமநிலையுடையனாய்
இடையில் நேரும் ஸுக க்ருதா அபி—வெளிச் செயல்களை எவ்
துக்கங்களைப்பொறுத்து வளவு செய்தாலும்
ममः—விரோதம் செய்பவரிடம் न निवध्यते—ஸம்ஸாரபந்தம் பெறான்.
பகையற்று

தன் ப்ரயத்னமின்றி சிறிது கிடைத்தால் அதில் த்ருப்தியுற்று அதிகம் பெற ப்ரயத்னத்தை விடவேண்டும். கர்மயோகத்தைச் செய்யும் போது இடையில் வரும் கஷ்டத்திற்காக விடலாகாது. விரோதம் செய்பவரிடம் விரோதம் கொள்ளாமல் பலன் இழந்தோமே என்ற புத்தியையும் விட்டு, செய்வதொன்றே நம் கடமையென்றிருந்தால் பந்தத்திற்கு இடமேயில்லை. (22)

புத்தியூர்வமாகப் பற்றை விட்டு அனுஷ்டானத்தை வழக்கமாகச் செய்பவனுக்கு தானே பற்றற்ற நிலைமை ப்ரயத்னமின்றியே உண்டா மென்பதைக் குறிக்கிறார்—

यदसंगस मूलस ज्ञानावसितचेतसः ।

See Nr. P. 27-12-39/40

यथायाऽऽचारः कर्म समग्रं प्रविलीयते ॥ २३ ॥

கதஸங்கஸ்ய மூத்தஸ்ய ஜ்ஞாநாவஸித்திதசேதஸ: |
யஜ்ஞாயா:ஸ்சரத: கர்ம ஸமக்ரம் ப்ரவிலீயதே || 23 ||

यदसंगस मूलस—ஆதம் ஜ்ஞானத் யதாய—பகவானின் ஆராதனத்
तिले मनसं சென் திறுக்க
निरूप्यमाणं விரூப்யமானாய்
यतसंगस—வேறென்றில் பற்று சுய ஸாவரத:—எல்லாம் செய்கின்ற
மே யில்லாமல் வனுக்கு
मूलस—பரிவாரங்களால் விடப் சமग्रं कर्म—ப்ரதிபந்தகபாபமெல்லாம்
(यति शिष्याणां) பட்டுமாகி प्रविलीयते—ஒழிந்து விடும்.

ஜீவாதம் ஞானத்திலே மனம் சென்றிருப்பதால் கர்மாவானது ஜ்ஞாதாத்தமகமாகிறதென்றார். இனி எதையும் ப்ரஹ்மாத்மகமாகவே நினைக்க வேண்டுவதாலும் ஜ்ஞாதாத்தமகமென்கிறார் மேலே—

ब्रह्मर्षिं ब्रह्मर्षिः ब्रह्मर्षी ब्रह्मणा हुतम् ।

See N. P. 27-12-41

ब्रह्मै तेन गन्तव्यं ब्रह्मकर्मसमाधिना ॥ २४ ॥

4-1-16 अहं ब्रह्म सन्तः ।

ப்ரஹ்மார்பணம் ப்ரஹ்மஹவீ: ப்ரஹ்மாத்தென ப்ரஹ்மண ஹுதம் |
ப்ரஹ்மைவ தேந கந்தவ்யம் ப்ரஹ்மகர்மஸமாதிநா || 24 ||

ब्रह्म अर्पणं—ப்ரஹ்மமாம் ஹோமக் ஹுதம்—ஹோமம் செய்யப்பட்டது.

கருவியை உடைய [இதி] ब्रह्मकर्मसमाधिना—என்று ப்ரஹ்ம

ब्रह्म हविः—ப்ரஹ்மமாம் ஹோமத்ரவ்ய மாம் கர்மவிஷயமான

மானது அனுஸந்தானமுடைய

ब्रह्म अग्नौ—ப்ரஹ்மமாகின்ற அக்னீ

வேன—அந்தக் கர்மயோகியால்

यिले गन्तव्यम्—அடைய வேண்டிய ஆத்ம

ब्रह्मणा—ப்ரஹ்மமாகின்ற கர்த்தா ஸ்வரூபமும்

வினால் ब्रह्म एव—ப்ரஹ்மமே.

ஸாத்விகத்யாகத்தில் स्वकीयेनाऽऽत्मना स्वकीयेन देहेन्द्रियान्नःकरणैः स्वकीये-
इचोपकरणैः என்று அனுஸந்திப்பதும் இதே. கர்மாவில் ஸம்பந்தப்பட்ட
தொன்றொன்றையும் ப்ரஹ்மாத்தமகமாக நினைக்க வேண்டும். கர்மாவில்
எதெது எந்தெந்த விதமாக உபகாரகமாகின்றதோ, அததற்கு அந்தந்த
உபகாரம் செய்யும் சக்தி ப்ரஹ்மத்திற்கே அதினமென்றதாயிற்று.
அர்ப்பணாவன—ஹவிஸ்ஸை எந்த பாத்ரத்தில் வைத்துக் கையில்
எடுத்து ஹோமம் செய்கின்றனோ அந்த ஜுஹூ தர்வி முதலானவை.
ஹவிஸ்ஸாவது ஹோமம் செய்யும் த்ரவ்யம். அக்நி ஹோமத்திற்கு
ஆகாரம், மற்றும் அங்கு உபயோகப்படும் எல்லாவற்றையும் கொள்க.
சுருக்கமாக ப்ரஹ்மகர்மஸமாதி என்னலாம். கர்மாவில் ஸம்பந்தப்
பட்டதொன்றொன்றும் ப்ரஹ்மாத்தமகமென்பதே கர்மம் ப்ரஹ்மாத்தமக
மென்பதன் பொருளாகும். இவற்றைப் போலே இதன் பலமாக
நினைக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபமும் ப்ரஹ்மாத்தமகமாகும். இவற்றைவிட
ப்ரஹ்மம் வேறையாயினும் அவனுக்கு எவ்விதத்திலும் அவை
அதினமாகையால் ப்ரஹ்மாத்தமகமாகிறது. அதுபோல் ஜீவாத்மாவான
ப்ராபயமும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அதினமாய் ப்ரஹ்மாத்தமகமாகும். இப்படி
கர்மயோகத்தில் ஜீவாத்ம ஜ்ஞானமும் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமும் அடங்கி
யிருக்கும். இதுவே ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானமாகில் நேராக இதே மோக்ஷத்
திற்கு ஸாதனமாகலாமே யென்னில்—ப்ரதானமான தர்சனஸமாநா
கார பக்திநுபோபாஸனமன்றே இது. அதே மோக்ஷஸாதனம். (24)

இப்படி ஜ்ஞானத்துடன் சேர்ந்த கர்மாவே கர்மயோகமென்று
கர்ம ஸ்வரூபம் ஒருவாறு கூறப்பெற்றது. அக் கர்மாவிலுள்ள உட்பிரிவு
களை உதாஹரிக்கிறார் ஐந்து ச்லோகங்களால்—

दैवमेवापरे यज्ञं यो गेनः पर्युपासते ।

See N. P. 28-1-81

ब्रह्मावापरे यज्ञं यज्ञेनैवोपयुहति ॥ २५ ॥

अपरे योगिनः—சில கர்மயோகிகள் ஜானாதிபிதே—தத்துவ ஜ்ஞானத்தினால்
 सर्वाणि विद्रव्यकर्माणि—எல்லா இந்திரி எழுவிக்கப் பெற்ற
 யங்களின் செயல்களையும் आ-म-सं-य-म—மனத்தை அடக்குவ
 प्राणकर्माणि च—ப்ராண வாயுவின் தென்ற
 செயல்களையுமெல்லாம் योग-अ-नौ—யோகமாம் தியில்
 बुद्धि—ஹோமம் செய்கின்றனர்.

மனத்தை அடக்குவதால் மற்றவற்றின் செயல்களெல்லாம் நின்று
 விடுகின்றன என்றபடி.

द्रव्यपञ्चास्तपोयज्ञाः योगयज्ञास्तथाऽपरे ।

स्वाध्यायज्ञानयज्ञाश्च यतयः संशितव्रताः ॥ २८ ॥

த்ரவ்ய யஜ்ஞாஸ் தபோயஜ்ஞா: யோகயஜ்ஞாஸ்ததாஸ்பரே |
 ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாநயஜ்ஞாச்ச யதய: ஸம்சிதவ்ரதா: || 28 ||

यतयः—முயற்சியே ஸ்வபாவமாக तथा—அவ்வாறே
 உடையரும் योगयज्ञाः—தீர்த்தயாத்ரையைக் கர்ம
 संशितव्रताः—கூர்மையான ஸங்கல்ப யோகமாக உடையவர் சிலர்.
 முடையருமான स्वाध्याय ज्ञानयज्ञाः च—வேதாத்யயனத்
 तपरे—சில யோகிகள் தை அல்லது அதன் அர்த்த
 द्रव्यपञ्चाः—த்ரவ்யத்தினாலாம் கார்யங் விசாரத்தை கர்மயோகமாக
 कलाकृति कर्मयோकम् உடையவர் சிலர்.
 உடையவராவர்.

दैवमेवापरे என்ற ச்லோகத்திற் சொன்னவைகளும் த்ரவ்ய யஜ்ஞமே,
 அங்கே தேவாச்ச்சனை, யாகம் ஹோமம் மூன்றும் சொல்லப் பெற்றன.
 இங்கே த்ரவ்யம் ஸம்பாதிப்பது, தானம் செய்வதென்ற கர்மயோகத்
 திலே நோக்கு. கர்மயோக ப்ரகரணத்திலே யோகமென்பதற்கு த்யான
 மென்ற பொருள் பொருந்தாதாகையால் யோகமாவது பெருததைப்
 பெறுதல். அதாவது மேன் மேற் புதிய தீர்த்தங்களுக்கும் திவ்ய தேசங்
 களுக்கும யாத்ரை செய்த வண்ணமிருக்கை. உத்தரார்த்தத்தில்
 வேதாத்யயனம் வேறு, அதன் அர்த்தங்களை யறிதல் வேறு என்று
 இரண்டாகப் பிரித்தல் தகும். அவரவர் எடுத்த கர்மயோகத்தை
 பலன் பெறும்வரை விடாமலிருக்க வேண்டுமென்பதற்காக 'யதய:
 ஸம்சிதவ்ரதா:' என்றதாம். (28)

ப்ராணாயாம விஷயமாக மூன்று கர்மயோகங்கள் மேலே—

अश्विने जुहति प्राणं प्राणेश्वानं तथाऽपरे ।

शणापानगती रुद्धा प्राणायामपरायणा ॥ २९ ॥

अपरे नियताहाराः प्राणान् प्राणेषु जुहति । 29 1/2

கீ—14

அபாநே ஜுஹ்வதி ப்ராணம் ப்ராணோபாநம் ததாஃபரே |
ப்ராணாபாநகதி ருத்வா ப்ராணாயாமபராயணை || 29 ||

அபரே நியதாஹாரா: ப்ராணாந் ப்ராணேஷு ஜுஹ்வதி |

சாணாயாமரயணா:—ப்ராணவாயு விஷய ஸூத்ரி—ஹோமம் செய்கிறார்கள்.
மான வியாபாரங்களை முக்ய (மூக்கினால் காற்றை வெளியிடு
உபாயமாகக் கொண்டவராய் கிறார்கள்.)
நியதாஹாரா:—அதற்குத்தக்க ஆஹார ஸரே—மற்றும் சிலர்
சியமமுமுடையராயுள்ளவர் சாண அபாநகதி—விடுவது உள் இழுப்
ஸரே—சிலர். அவர்களில் சிலர். பது என்ற இருவயா
ஸ்யான—சரீரத்தினுள் இறங்கும் பாரங்களையும்

காற்றிலே ஸ்வா—நிறுத்திவிட்டு
சாண ஸூத்ரி—மேல்வரும் காற்றை ஸாணா—ப்ராணவாயுக்களை
ஹோமம் செய்கிறார்கள் ஸாணேஷு—ப்ராணவாயுக்களிலே
(ப்ராணவாயுவை உள்ளுக்கு மூக்கி ஸூத்ரி—ஹோமம் செய்கிறார்கள்.
னால் இழுக்கின்றனர் என்றபடி.) உட்புகுந்துள்ள காற்றை வெளி
ததா ஸரே—மற்றும் சிலர் யில் விடாதபடி சேர்த்து முழுவுட
ஸாண—மேல்வரும் காற்றில் வில் நிறைக்கிறார்கள்.
ஸ்யான—கிழிமங்கும் காற்றை

ப்ராணாயாமத்தில். உள் இழுப்பது, உடலில் நிறைப்பது, வெளியீடுவதென்ற மூன்று செயல்கள் உண்டு. இவற்றிற்கு முறையே ஸரேகம் கும் பகம் ரேசகம் என்று பெயராம். இவற்றைச் செய்யும் போது இவற்றில் ஒன்றைப் ப்ரதாந கர்மயோகமாக்கித் தகுந்த காலங்களில் விடாமல் செய்கின்றனர். ஒவ்வொன்றை முக்யமாகக் கொள்வதால் இவர் மூவராவர்.

தைவார்ச்சனை முதலாகக் கீழே கூறின கர்மயோகங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் அங்கமாகும். அவற்றையாரும் விடலாகாது. அவையில்லாத போது சுத்தியில்கை யாகையால் இவைவெயல்லாம் வினாமென்று விளக்குகிறார்—

सर्वेष्वेते यज्ञविदो यज्ञक्षपितकर्मणाः || ३० ||

यज्ञशिष्टाश्रुतमुञ्चो यान्ति ब्रह्म सनातनम् । ३०

ஸர்வேஸ்ப்யேதே யஜ்ஞவிதோ யஜ்ஞக்ஷபிதகல்மஷா: || 30 ||

யஜ்ஞசிஷ்டாம்ருதபுஜோ யாந்தி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் | ३०

யஜ்ஞி:—கர்மயோகம் பெற்ற தால் அம்ருதமென்னப்
புதே ஸவே—இவர்கள் எல்லோரும் படுமதை உண்பாராயிருந்தே
யஜ்ஞபிதகர்மணா:—பஞ்சமஹா யஜ்ஞங் சநாதந் ப்ரஹ்—சாச்வதமான ஆத்மா
களால் பாபம் போக்கி வை
யஜ்ஞிஷ் அமூத முஷ:—அவற்றில் மிகுந்த யான்தி—அடைகின்றனர்,

ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்ற பலனை இவர்கள் பெறுவதென்பது நித்ய கர்மானுஷ்டானத்தை விடாமற் செய்து ஆத்மா உடல் இரண்டையும் சுத்தமாக்கிக் கொண்டு வந்தால் தான்.

नायं लोकोऽस्त्ययज्ञस्य कुतोऽन्यः कुरुसत्तम ॥ ३१ ॥

நாயம் லோகோடஸ்த்யயஜ்ஞஸ்ய குதோடந்ய: குருஸத்தம || 31 ||

अयं लोको-மஹாயஜ்ஞாதி நித்ய கர்மா ஸாதிக்கவாகாது.
 नुஷ்டानम् செய்து சுத்தி கुरुசத்ம-குருவம்சத்திய நல்லோரில்
 பெருதவனுக்கு ச்ரேஷ்ட்டனே !

अयं लोकः—இம்மைப்பலனும் अयः—பரலோக பலன் என்பது

न अस्ति—(வைதிக கர்மாக்களால்) कृतः—அயஜ்ஞனுக்கு ஏது.

நித்யகர்மானுஷ்டானமானது தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்கள் என்ற பலன்களுக்காக விதிக்கப்பட்ட வைதிகமான காமயகர்மாக்களைச் செய்ய அதிகாரம் அளிக்கும். இது இல்லையாகில் அவை பஸிக்கா. சிலருக்கு இம்மைப் பலன் வருவதானால் பூர்வஜன்ம ஸுக்ருதத்தால் அல்லது நித்யகர்மானுஷ்டானமின்றி செய்த காம்ய வைதிக க்ரியையினாலல்ல. இப்படியிருக்க மறுமைப் பலன் நித்ய கர்மா இராமலே உபாயம் செய்தால் வருமென்பது எங்ஙனே ? ஆகையால் யாரும் நித்ய கர்மாவைய தாசக்தி விடாமற் செய்ய வேண்டும்.

एवं बहुविधा यज्ञा वितताः ब्रह्मणो मुखे ।

कर्मजान् विद्धि तान् सर्वान् एवं ज्ञात्वा विमोक्ष्यसे ॥ ३२ ॥

ஏவம் பஹுவிதா: யஜ்ஞா: விததா: ப்ரஹ்மணே முகே |

கர்மஜாந் வித்தி தாந் ஸர்வாந் ஏவம் ஜ்ஞாத்வா விமோக்ஷ்யஸே || 32

एवं—கீழ்க்கூறியவைபோல் यम्

बहुविधा:—இன்னும் பலவிதமான कर्मजान्—நித்ய கர்மானுஷ்டானம்

यज्ञा:—கர்மயோகங்கள் मूलमे வருவதாக

ब्रह्मणो मुखे—ஜீவாத்மாவுக்கு முகமாக विद्धि—அறிவாயாக.

(அதனைக்காண உபாயமாக) एवं ज्ञात्वा—இவ்வாறு அறிந்து

वितताः—விரிவாக உபதேசிக்க (செய்து)

பெற்றுள்ளன. विमोक्ष्यसे—ஸம்ஸாரத்தினின்று விடு

तान् सर्वान्—அவை யெல்லாவற்றை पठुवाय्.

இப்படி கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளைக் கூறினார். இனி எல்லா வற்றிற்கும் ஆத்மஜ்ஞானத்தோடு சேர்த்தி வேண்டுமென்று ஞானத்தின் பெருமையைக் கூறுகிறார். மேல் ச்லோகங்களுக்கு, இனி ஞானயோகம் கர்மயோகத்தைவிடச் சிறந்ததென்கிறார் என்ற கருத்துத்தகாது.

5-8 கம் ஜ்யாயோ ஜகம்ச: என்று கீழிலும், तयोस्तु कर्मसंन्यासात् कर्मयोगो विशिष्यते என்று மேலேயும் கூறுகின்றவர் அதற்கு முரணாக ஞானயோகத்திற்கு மேன்மையைக் கூறுவாரோ. மேலும் இந்த அத்யாயத்தின் முடிவிலேயே,

தஸ்யாந என்ஹி ச்லோகத்தில் ஞானத்தினால் ஸம்சயத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு யோகஸித்தி என்று கர்மயோகத்தைச் செய் என்று முடிப்பதால் கர்மயோகத்திற்கு உள்ளான ஞானமே இது என்று தெளிவாம்—

श्रेयान् द्रव्यमयात् यज्ञात् ज्ञानयज्ञः परन्तप ।

सर्वे कर्मासिन्धे पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते ॥ ३३ ॥

ச்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஞானயஜ்ஞ: பரந்தப |
ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஞானே பரிஸமாப்யதே || 33 ||

परन्तप—பகைவரைத் தபிக்கச் செய் யாந்—குந்தியின் புதல்வனே

கிறவனே! சர்வ் கர்ம—கர்மயோகமெல்லாம்

द्रव्यमयात्-த்ரவ்யத்தினாலாம் வெளிச் அசிக்ஸி—தமக்கான ஸாதனங்க

செயலான

ளோடுகூட

यज्ञात्—கர்மயோக பாகத்தைவிட யானே—ஆத்மஞானத்தில்

ज्ञानयज्ञः—அதிலுள்ள ஞானபாகம் परिसमाप्यते—முடிவுறும்.

श्रेयान्—சிறந்தது.

கர்மயோகத்திலுள்ள ஞானாம்சம் முக்கியமாக ஆதரிக்கப்பட வேண்டும். அதனை விட்டு அறிவிலிகளைப்போல் கர்மயோகம்மட்டும் செய்வதில் ஒன்றும் பூர்த்திபாகாது. ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்காகத்தானே இப்பாடு. ஞானந்தானே நாளடைவில் ஸாக்ஷாத்காரமாக வளம் பெறுகிறது. அதனால் இந்த முனைதான் பெருமரமாகப்போகின்ற தென்று அதிலே நோக்கு வைக்கவேண்டும். (பூர்வார்த்தத்திற்கு ஞானமில்லாத கர்மயோகத்தைவிட ஞானத்துடன் கூடிய கர்மயோகமே சிறந்தது என்றும் உத்தரார்த்தத்திற்கும் ஞானம் இருந்தால்தான் எல்லா கர்மாவும் அசிக்—குறைவின்றி முடிக்கப்படுமென்றும் பொருள் கூறினாலும் கருத்து ஒன்றே.)

இப்போது தெரிந்தவரையில் போதுமென்று நினைக்காமல் ஒருவித ஐயத்திற்கும் இடம் கொடாதபடி மேன்மேல் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அதற்கு உபாயம் உபதேசிக்கிறார்—

तव विद्धि प्रणिपातेन परिश्रमेन सेवया ।

See N.P. 22-1-25/89

उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥ ३४ ॥

தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா |

உபதேக்ஷயந்தி தே ஞானம் ஞானிநஸ்தத்வதர்சின: || 34 ||

तव—அந்த ஆத்மஞானத்தை

विद्धि—அறி.

प्रेरियோர்களிடமிருந்து

ज्ञानिनः—சாஸ்த்ரஞானம் பெற்று

प्रणिपातेन—தண்டப்ரணுமாதிகள்

तत्त्वदर्शिनः—தத்துவத்தை நேரில்

செய்வதாலும்

கண்டவர்கள்

परिश्रमेन—ஒன்றும் அறியாதவன்

ज्ञानम्—நீ வேண்டும் ஞானத்தை

போல் அடங்கிக் கேட்ப

ते उपदेक्ष्यन्ति—உனக்கு உபதேசிப்

தாலும்

பார்கள்.

सेवया—அடிமை செய்வதாலும்

ஓர் ஆசார்யனிடம் கேட்ட பிறகு மறுபடி என்ன கேட்க வேண்டும், ஸர்வஜ்ஞனிடத்தில் நேராகக் கேட்ட பிறகு மற்றவரிடத்தில் கேட்பதென் என்றவாறு நினைத்து கர்வப்படாமல் ஞானிகளிடம் ப்ரணாமம் சுச்சுருஷி யெல்லாம் செய்து அடக்கத்துடன் ஒன்றும் தெரியாதவன் போலேயிருந்து கேட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள். பொருள் தெரியாத பல வாக்யங்களுக்கு ஐயமற நன்றாகப் பொருள் உரைக்கின்றவர் பலர் இருக்கின்றனர். தமக்கு வந்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தின் வரிசைக்ரமத்தை அவ்வாறே தெளிவிப்பவர் பலர் உண்டு. நான் எப்போதும் எல்லாம் கண்டவன். படிப்படியாகக் கண்டவர் கூறும் வழியை யறிந்து அவ்வண்ணம் காண நீ முயல்வதில் குணம் உண்டு. இப்போது சொன்ன விஷயமெல்லாம் எப்போதும் நெஞ்சில் நின்று வண்ணமிருக்குமென்பதுமில்லை. அதனால் பெரியோரிடம் பணிந்து பெறு. ஜ்ஞாநித: , தர்சித: என்ற சொல்விபொருளை கவனிக்க. (84)

तद्विद्धि என்றவிடத்தில் தத் என்று என்னது எது என்ன, यद्वा என்று அதைத் தெரிவிக்கிறார். அவர்கள் தம் தம் ஆத்மானுபவத்தைப் பற்றிப் பேசினால் அதனின்றி என் ஆத்மாவின் நிலையை நான் உணர்வதெங்ஙனே என்ன வேண்டா. எல்லா ஆத்மாக்களும் நானும் ஒரேவிதமாகையால் அவர்களின் ஸாக்ஷாத்காரமானது நீ பெற வேண்டும் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு வழி காட்டுமென்கிறார்—

यत् ज्ञात्वा न पुनर्मोहमेवं यास्यसि पाण्डव ।

येन भूतान्यशेषेण द्रक्ष्यस्यात्मन्यथो मयि ॥ ३५ ॥

யத் ஜ்ஞாத்வா ந புநர் மோஹமேவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ ।

யேந பூதாந்யசேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ மயி ॥ 35 ॥

पाण्डव—பாண்டுபுத்ரனே !

आरमनि—தன்னிடத்தில்

यत् ज्ञात्वा—எந்த ஞானத்தை

भूतानि—ப்ராணிகளை

உணர்ந்து

अशेषेण—ஓர் ஆத்மாவை விடாமல்

पुनः—மீண்டும்

द्रक्ष्यसि—பார்ப்பாயோ

एवं मोहम्—இவ்வாறு மோஹத்தை

अथो मयि—பிறகு என்னிடத்திலும்

न यास्यसि—அடைய மாட்டாயோ,

பார்ப்பாயோ,

येन—எந்த ஞானத்தினாலே

(तत् विद्धि—என அந்வயம்.)

பலரிடம் இதற்கு முன் கேட்டிருந்தும், என்னிடம் கேட்டிருந்தும் உனக்கு தேஹாத்மாபிமானமென்கிற மோஹம் வந்த வண்ணமிருக்கின்றதே, இந்த மோகம் மீண்டும் வாராது அந்த ஞானம் ஏற்பட்டால். ஏனெனில், உன்னைக் காணும் போது எல்லா ஆத்மாக்களையும் காண்பாயே. உன் ஆத்மாவும் மற்ற ஆத்மாக்களும் தேஹத்தினும் வேறுபட்டு ஒரேவிதமாயிருப்பதால் உன்னைக் காண்பதே மற்ற ஆத்மாக்களையும் காண்பது போலாம். ஆகையால் பிஷ்மாதிகள் அழிகின்றனரே என்று இப்போது நினைப்பது போல் நினைக்கமாட்டாய். அவ்வாறே

என்னிடத்திலும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் காண்பாய். உன்னையும் மற்றவரையும் என்னோடு ஸமமாகவும் தெளிவாய். அதாவது புண்ய பாபங்களினின்று விடுபட்ட ஆத்மாவுக்கு என்னோடு பரமஸாம்யம் ஒதிரிடுப்பதால் உன்னை அவ்வாறு காணும் போது என்னையும் மற்ற ஆத்மாக்களையும் உன்னோடு ஸமமாய் அறிவாயென்றபடி.

இங்கே உன்னிடத்தில் எல்லா ப்ராணிகளையும், அவ்வாறே என்னையும் காண்பாய் என்னல் வேண்டும். ஆதலால் अथै सयि एन्नुமல் अथै स मास् एन्பது தகும். அவ்வாறின்றி என்னிடத்தில் எல்லோரையும் காண்பாய் என்றால் பரமாத்ம தர்சனமே எல்லாரின் தர்சனமாகிறதென்ற தாகத் தெரிகிறதே. இது எவ்வாறு கூடுமென்னில்—தன் தியானத்தினால் தன்னை மட்டும் காண்பதற்கான கர்மயோக ப்ரகரணத்தில் பரமாத்ம தர்சனத்தைச் சொல்ல நியாயமில்லை. பின்னால் பக்தி யோகத்தில் வரப் போவதைச் சொன்னாரென்றால் குற்றமொன்றுமில்லையானாலும், வேதத்தில் ஆத்ம ஸாம்யத்தை பகவானிடம் சொல்லாமல் ப்ரஹ்மஸாம்யத்தை ஜீவனிடம் சொல்லியிருப்பதற்கிணங்கக் கூறவேண்டுமென்று मास् एन्नुமே सयि एन्றதென்க. सयि आरानि—நானென்கிற ஆத்மாவில் என்று பொருள் கொண்டால் आरानि अथै என்ற சொல் இரண்டும் வீணாம். தன்னைக் காண்பதே எல்லாரையும் காண்பது என்ற விஷயமும் விடப்பட்டதாம். अथै—பக்தியோகத்தில் எனது ஸாம்யம் காண்பதென்பதும் தகாது. ஆறும் அத்யாயத்தில் ஞானயோகத்திலேயே ஸர்வஜீவஸாம்யம், பரமாத்ம ஸாம்யமெல்லாம் சொல்லப் போகிறோரே. ஆக தேஹத்தினும் வேறாக உன்னைக் காணும் போது எல்லா ஜீவர்களுக்கும் கண்டதாம், புண்ய பாபங்களற்றிருப்பதாக உன்னைக் காணும் போது என்னையுங்கூட கண்டதாம் என்றதாயிற்று. விரிவு ஆறில்.

இப்படி ஜீவாத்ம ஞானத்தை மட்டும் சொல்வதாகில் மேலே இது எல்லா வீணைகளையும் போக்குமென்பது சேருமா. பக்தி யோகம் தானே அவற்றைப் போக்கு மென்னில், ஐச்வர்யத்திற்கான பக்தியோகம் அநாதி வீணைகளையெல்லாம் போக்காது. மோக்ஷத்திற்கான பக்தியோகமென்றால் அது ஜீவாத்ம தர்சனத்தோடு சேர்ந்தே யிருக்கும். ஆகையால் ஜீவாத்ம தர்சனம் சேர்ந்த பக்தி யோகம் பாபங்களை யெல்லாம் போக்குமென்றால் ஜீவாத்ம தர்சனத்திற்கும் அதில் ஸம்பந்தமுண்டாகையால் அதை யெடுத்துப் புகழ்வதில் தோஷமில்லை. அதனால் தான் மோக்ஷோபாயத்தைப் பிரிக்கும் போது கர்மயோகம் ஞானயோகம் பக்தி என்றவாறு உபாயவிபாகம் செய்வார். பஞ்சாக்களி வித்யையில் பரமாத்மா விசேஷணமாகிற படியால் ப்ரஹ்மாத்மக ஜீவதர்சனமே வீணைகளையெல்லாம் போக்குமென்ற போது ஜீவாத்மா பரமாத்மா இரண்டின் ஞானம் சேர்ந்து போக்குவது ஸ்பஷ்டமாம். வெறும் ஞானயோகத்தால் ஸஞ்சித கர்மாக்களெல்லாம் கழியா. கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஜீவாத்ம ஞானம் தனது முதிர்ந்த நிலையில் மோக்ஷபர்யந்தமாகிறதென்று இங்கே புகழ்ந்ததாயிற்று.

இப் பலனையே விரிவாகக்கூறுகிறார்—

அபி चेदसि पापेभ्यः सर्वेभ्यः पापकृत्तमः ।

सर्वे ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि ॥ ३६ ॥

அபி சேத் அசரி பாபேப்ய: ஸர்வேப்ய: பாபக்ருத்தம: |

ஸர்வம் ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜினம் ஸந்தரிஷ்யஸரி 36 ||

सर्वेभ्यः पापेभ्यः—பாபிகள் எல்லோர் சர்வ வுஜினம்—அந்தப் பாபமெல்லாம்
ரினும் ஜானபுலவென எவ—ஞானமென்னும்

पापकृत्तमः—அதிகமாகப் பாபம் கப்பலைக்கொண்டு
செய்பவனாய் சந்தரிஷ்யசி—கடப்பாய்.

असि चेत् अपि—இருக்கின்றாயாகிலும்

பாபத்திரளைக் கடலாக வைத்துக் கப்பலேறிக் கடக்கலாமென்றார்.
ஆனால் மீண்டும் கடலில் புகும்படியாமோ என்று நினையாமைக்காக
தியில் சாம்பலான கட்டையாக பாபத்திரளை ருபிக்கிறார் மேலே—

यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्मससात् कुरुतेऽर्जुन ।

See Mr. P 281- 70

ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि मससात्कुरुते तथा ॥ ३७ ॥

யதைதாம்ஸரி ஸமித்தோக்நி: பஸ்மஸாத்தருநதேடர்ஜுந |

ஜ்ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்தருநதே ததா || 37 ||

समिद्धः—நன்கு மண்டிய

तथा—அவ்வாறே

अग्निः—தீயானது

ज्ञान अग्निः—ஞானமென்கிற தீயானது

एधांसि—கட்டைகளை

सर्वकर्माणि—எல்லா வீணைகளையும்

यथा मससात् कुरुते अर्जुन—எவ்வாறு

मससात्कुरुते—சாம்பலாக்கும்.

சாம்பலாக்குமோ அர்ஜுனா !

அக்னிக்குக் கட்டைகள் போதாமலிருப்பதுபோல் ஞானத்திற்கு
இந்த வீணைகளெல்லாம் சேர்ந்தாலும் போதா. அதனால் அரைகுறையி
யின்றி சாம்பலேயாயிடும். (87)

நாபுக் க்ஷியதே கம் கலபகோடிகதேரபி என்ற ப்ரமாணத்தினால் அனுபவீத்
தல்லது கர்மாலைக் கழிக்க முடியாதெனத் தெரிகிறபடியால் எப்படி
ஞானத்தினால் அவை அழியுமென்ன, உத்தரம் மேலே—

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते ।

तत् स्वयं योगसंसिद्धः कालेनाऽऽत्मनि विन्दति ॥ ३८ ॥

ந ஹி ஜ்ஞானேந ஸத்ருசம் பவித்ரம் இஹ வித்யதே |

தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸரித்த: காலேநாத்மநி விந்ததி || 38 ||

इह—இவ்வுலகில்

ज्ञानेन सह—ஞானத்திற்கு ஒப்பான

पवेन—சுத்தமாக்குகின்ற வஸ்து

न हि विद्ये—இவ்வுலகே.

ननु—அத்தகைய ஞானத்தை

योगसिद्धः—கர்மயோகம் பூர்த்தி

யானவன்

स्वयं—ப்ரயத்னயின் றி

कालेन—உரிய காலத்தில்

आत्मनि—தன்னிடமே

विन्दति—அடைகிறான்.

கர்மாக்களை அனுபவித்தே தீர்க்க வேண்டுமென்பது ப்ராயச் சித்தம் செய்யாத போதாம். இவ்வுலகே, ப்ராயச்சித்த சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் வீணாம். மற்ற ப்ராயச்சித்தங்கள் சிற்சில பாபங்களை மட்டும் போக்குவதால் பவித்ரம், ஞானமென்பது மாபெரும் ப்ராயச்சித்தமாகும். இதற்கு நிகரான பவித்ரம் கிடையாது. ஆகையால் வினைகள் ஒழியும். ஆனால் இப்போதுள்ள சாஸ்த்ர ஜ்ஞானம் அவ்வளவு பவித்ரமாகாது. போகம் செய்து வந்தால் தானே அது வரும். வினைகளும் தாமே போம். आत्मनि विन्दति—தன் விஷயமான ஞானம் தன்னிடத்திலே பிறந்து வினைகளைப் போக்குவது தனக்கே தெரிவதாகும். (38)

யோகஸம்ஸித்த: என்றால் மனோயோகமென்று எண்ணவேண்டா. ஜிதேந்த்ரியனாக வேண்டுமே. ஆகையால் கர்மயோகம் வேண்டும். காலே என்றதால் தாமதமாகுமென்று நினைக்கவேண்டா என்கிறார்—

अद्वावान् लभते ज्ञानं तत्परः संयतेन्द्रियः ।

ज्ञानं लब्ध्वा परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ॥ ३९ ॥ See (Kr 2-24-9)

ச்ரத்தாவாந் லபதே ஜ்ஞானம் தத்ர: ஸம்யதேந்த்ரிய: |

ஞானம் லப்த்வா பராம் சாந்திம் அசிரேணாதிக்கச்சதி || 39 ||

ज्ञानं लब्ध्वा—உபதேச மூலமான

ஞானம் பெற்று

अद्वावान्—அதனை வளர்க்க விரைவு

முடையவன்

तत्परः—அதிலேயே மனம் செலுத்தி

கர்மயோக மூலமாக

संयतेन्द्रियः—இந்த்ரியங்களை நல்வழி

யில் நிறுத்தி

अचिरेण—சிக்கிரமாகவே

ज्ञानं लभते—முதிர்ந்த ஞானம்

பெறுகிறான்

परां शान्तिं—பரமபலத்தையும்

अधिगच्छति—அடைகிறான்.

முதன்முதல் ஞானயோகத்திலிழிபவன் தடுமாற்றத்தால் சிக்கிரம் பலன் பெருன். கர்மயோகத்தில் நோக்கு உடையவன் ஜிதேந்த்ரியனாய் தாமதமின்றி வேண்டுமளவு ஜ்ஞானம் பெறுகிறான். ஞானம் வந்தால் உடனே சாந்தி, என்பது தெரிந்த விஷயமாகும். ஒன்றால் வந்த ஞானமாகில் உடனே சாந்தி, மற்றொன்றாலாகில் தாமதமென்கிற வாசியில்லை. கிழே காலே என்றதும் அசிरेण என்கிற கருத்தினால். (39)

ஞானமும் ச்ரத்தையும் மிகவும் வேண்டுமென்றார். ஸம்சயமாகிற ஞானம் மிகவும் கேட்டதென்கிறார்—

अज्ञदवाश्रद्धानश्च संशयात्मा विनश्यति ।

नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ॥ ४० ॥

அஜ்ஞச்சாசிரத்ததாநச்ச ஸம்சயாத்மா விநச்யதி ।

நாயம் லோகோஃஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்சயாத்மந: ॥ 40 ॥

अज्ञः—ஞானமில்லாதவனும்

विनश्यति—அழிகிறான். (அழிவாவது)

अश्रद्धानः—ஞானமிருந்தும் செய்வ

संशयात्मनः—ஸந்தேஹ ப்ராணிக்கு

தில் விரைவற்றவனும்

न अयं लोकः ப்ராக்ருத பலனுமில்லை.

संशयात्मा च—எங்கும் ஸம்சயமே

न परः—மோக்ஷ பலனுமில்லை.

மனத்தில் உடையனும்

न सुखम्—ஸுகமென்பதேயில்லை.

ஞானமில்லாமையாலும் ஞானம் இருந்தும் உபாயத்தை யனுஷ்டிக்க துரிதப்படாமையாலும் மனிதனுக்கு நஷ்டமே. அது போல் ஸம்சயமே யுடையவனுக்குமாம், ஸம்சயப்படுகின்றவன் பெரிய கார்யங்களைச் செய்ய இழியமாட்டான். அப்போது ப்ராக்ருத வலகப் பலன்களுமில்லை மோக்ஷமேது. இது நிற்க. எதிலும் ஸம்சயப்படுகின்றவனுக்கு வீண் சிந்தையும் வ்யாகுலமுமே எப்போதும். அதனால் பலன் பெற உபாயம் செய்யாமற் போனாலும் முன்வினைப் பயனாய் சிலவற்றைப் பெற்றிருந்தாலும் அதன் மூலமும் ஸுகமில்லை, ஆகையால் தெளிவான ஞானத்தை விருத்தி செய்ய வேண்டும். (40)

योगसंन्यस्तकर्माणं ज्ञानसंछिन्नसंशयम् ।

आत्मवन्तं न कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय ॥ ४१ ॥

யோகஸந்நயஸ்த கர்மாணம் ஞாநஸம்ச்சிந்நஸம்சயம் ।

ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்தந்தி தநஞ்ஜய ॥ 41 ॥

धनञ्जय—அர்ஜுனா!

आले ஸம்சயமெல்லாம் தீர்ந்த

योगसंन्यस्तकर्माणम्—கர்மயோகத்தில்

வனாய்

அடக்கிய கர்மஸந்யாஸ

आत्मवन्तं—நிலைநின்ற மனம் உடை

மென்ற ஞானயோகமுடை

யனை

யனாய்

कर्माणि—அநாதியான பாபங்கள்

ज्ञानसंछिन्नसंशयम्—அந்த ஞானத்தி

न निबध्नन्ति—ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு

ஆளாக்கவல்லவையாகா.

இப்படி கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஞானத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்று அதன் பெருமையைக் கூறி அததூன் கர்மயோகமே செய் என்று கர்மயோகத்திற்கு ஏற்றத்தைக் கூறி முடிக்கிறார்—

तसादज्ञानसंभूतं ह्यस्य ज्ञानासिनाऽऽत्मनः ।

छिन्नैव संशयं योगमातिष्ठोत्तिष्ठ भारत ॥ ४२ ॥

தஸ்மாத் அஜ்ஞாநஸம்பூதம் ஹ்ருத்ஸ்த்தம் ஞாநாஸிநாஃஃதம்ந: ।

ச்சித்த்வைநம் ஸம்சயம் யோகம் ஆதிஷ்ட்டோத்திஷ்ட்ட பாரத ॥42॥

यारत—பரதவம்சப்புதல்வனே !

नस्मात्—ஸம்சயமற்றுச் செய்ய

வேண்டியிருப்பதால்

अज्ञानंभूम्—அஜ்ஞான மூலமாக

வருகின்றதாய்

हृदयम्—மனத்தில் குடிகொண்ட

मन्त्रः—ஆத்ம விஷயத்தில் உள்ள

एनम्—இவ்வாறு ஸுகவிரோதியான

शंशयम्—ஸம்சயத்தை

ज्ञानं अस्ति—ஆத்மஞானமாம்

கத்தியால்

हृत्—வெட்டியெறிந்து

योगम्—கர்மயோகத்தை

आतिष्ठ—கைப்பற்று.

उत्तिष्ठ—அனுஷ்டிக்க எழுந்திரு.

ஞானத்தின் பெருமையைப் பரக்கப் பேசி அத்தகைய ஞானம் அடங்கிய கர்மயோகம் சிறந்ததென்று அதன் வகைகளையும் இங்கே எடுத்து உரைத்தார்.

(நான்காம் அத்யாயம் முற்றும்.)

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

अज्ञानं वाच—அர்ஜுநன் சொன்னான்—

संन्यासं कर्मणां कृणु पुनर्योगञ्च शंससि ।

See Pg. 1-28-2-95/96

यत् श्रेय एतयोरेकं तन्मे ब्रूहि सुनिश्चितम् ॥ १ ॥

ஸந்யாஸம் கர்மணாம் க்ருஷ்ண புநர் யோகஞ்ச சம்ஸஸி |

யத் ச்ரேய ஏதயோரேகம் தந்மே ப்ருஹி ஸுநிச்சிதம் || 1 ||

कृणु—க்ருஷ்ண பகவானே !

कर्मणां संन्यासं—கர்மத்யாகபூர்வமான

ஞானயோகத்தையும்

पुनः—மீண்டும்

कर्मणां योगं—கர்மயோகத்தையும்

शंससि—சொல்லுகிறீர்.

एतयोः—இந்த ஞானயோக கர்ம

யோகங்களிலே

यत् एकम्—எது ஒன்று [வுள்ளமோ

श्रेयः सुनिश्चितम्—சிறந்ததாகத்திரு

तत् मे—அதை எனக்கு

ब्रूहि—அருளவேணும்.

(இரண்டாம் அத்யாயத்தில்) கர்மயோகம் செய்து ஞானயோகம் செய்து ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற வேண்டுமென்று பணிக்கப் பெற்றது. இதனின்றி கர்மயோகத்தை விட்டுச் சில காலம் ஞான யோகம் செய்வதெனத் தெரியலாயிற்று. அதனால் ஸ்யாஸி சித் கர்மணஸே 3-1 सता ब्रूहि: என்று கேட்டேன். பிறகு, 'இரண்டு வழிகள் உண்டு. கர்ம யோகத்தை விட்டு ஞானயோகம் செய்வதென்பதின்றி கர்மயோகமே ஞானத்துடன் கூடி ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்காகச் செய்யப்படும். 'கர்ம ஸ்யாஸோ ஶக்மண: கர்மயோகமே சிறந்தது' என்று (3, 4 அத்யாயங்களில்) சொல்லப் பெற்றது. முதற்பக்ஷத்தில் சில காலம் கர்மந்யாஸமுண்டு. இரண்டாம் பக்ஷத்தில் எப்போதும் கர்மயோகமே. இவ்விரண்டு வழி களில் எது சீக்கிரமாகப் பலனை யளிக்குமென்பதை இப்போது

தெளிய விரும்புகிறேன். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமென்பதும் ஞான யோக மும் ஒரே விஷயத்தில் வரும் ஞானமாகையால் அது தானே சிக்கிரம் பலன் அளிக்குமென நினைக்கிறேன்—(अज्ञानं एवैवै बानं त्वरः संयन्दिह्यः । ज्ञानं एवैवै परं शान्तिमश्चिरेणाधिगच्छति (4- 39) என்ற ச்லோகத்திலும் இதற்கிணங்க 3ம் பாதத்தை 4ம் பாதத்தோடு சேர்ப்பது ஸ்வரஸமாம். ஞான யோகம் பெற்ற பிறகு சிக்கிரம் பலனென்பதாகிறது. முன் (38) ச்லோகத்தில் योगसिद्धिः कालेनात्मनि विन्दति என்று கர்மயோகிற்குத் தாமதத்தைக் குறிப்பதாகத் தெரிகிறது என்றும் நினைக்கிறுனென்னலாம்.) (1)

भीमग्वान् उवाच—பகவான் சொன்னார்—

संन्यासः कर्मयोगश्च निश्श्रेयसकरावुभौ ।

तयोस्तु कर्मसंन्यासात् कर्मयोगो विशिष्यते ॥ २ ॥

ஸந்ந்யாஸ: கர்மயோகச்ச நிச்ச்ரேயஸகராவுபௌ |

தயோஸ்து கர்மஸந்ந்யாஸாத் கர்மயோகோ விசிஷ்யதே || 2 ||

संन्यासः—கர்மாவை விட்டு ஞான

து—ஆனால்

யோகம் செய்வதும்

तयोः—அவ்இரண்டில்

कर्मयोगः—கர்மயோகமே செய்வதும்

कर्मयोगः—கர்மயோகமானது

उभौ—இரண்டும்

कर्मसंन्यासात्—ஞானயோகத்தைவிட

निश्श्रेयसकरौ—பலன் அளிக்கும்.

विशिष्यते—சிறந்தது.

சிக்கிரம் பலன் அளிப்பதும்

कर्मयोगकमे என்ற கருத்தினால்

இவ்வாறு அருளினார்.

(2)

इतिनैयमे தெளிவாக்க மேலே சொல்வர்—

ज्ञेयः स नित्यसंन्यामी यो न द्वेष्टि न कांक्षति ।

निर्द्वन्द्वो हि महाबाहो सुखं वन्धात् प्रमुच्यते ॥ ३ ॥

ஜ்ஞேய: ஸ நித்யஸந்ந்யாஸீ யோ ந த்வேஷ்டி ந காங்க்ஷதி |

நிர்த்வந்த்வோ ஹி மஹாபாஹோ ஸுகம் பந்தாத் ப்ரமுச்ச்யதே || 3 ||

यः—எந்தக் கர்மயோகி

அவனுக்கு நோக்கு)

न द्वेष्टि—த்வேஷிப்பதில்லையோ

महाबाहो—திரண்ட புஜம் உடையனே

न कांक्षति—விரும்புவதும்ல்லையோ

निर्द्वन्द्वः हि—இப்படி ஸுகதுக்கம்

सः—இஷ்டாநிஷ்டமில்லாத அவன்

சீதோஷ்ணமில்லாதவன்

नित्यसंन्यासी—எப்போதும் ஞான

(பொறுப்பவன்) அன்றோ

யோக நிஷ்ட்டனாகவே

सुखम्—அநாயாஸமாக

ज्ञेयः—அறியத்தக்கவன்.

वन्धात्—ஸம்ஸார பந்தத்தினின்று

(ஞானமொன்றில்தானே

विमुच्यते—விடப்படுகிறான்.

கர்மாவை அனுஷ்டிக்கிறவனுக்கு இஷ்டத்தை வேண்ட ப்ரஸக்தியுண்டு. அதற்கு விரோதம் செய்யவராகச் சிலரை நினைத்துத் த்வேஷிக்கவும் ப்ரஸக்தியுண்டு. அந்த நிலைமையில் த்வந்த்வம்ற்றிருந்தால்

உண்மைநிலை பெற்றவானாகிறான். பலன் உடனே. ஞானயோகியும் இவ்வாறு இருக்கிறனென்பதை விரைவில் உணர முடியாது. (3)

ஞானயோகமே ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு நெருங்கியதென நினைக்க வேண்டா. அப்படி நினைப்பவர் அறிவிலிகளென நினைத்திடுகிறார்—

संख्ययोगौ पृथक् बालाः प्रवदन्ति न पण्डिताः ।

एकमप्याख्यतः सम्यक् उभयोर्विन्दते फलम् ॥ ४ ॥ See Nr 28-2-97

ஸாங்க்யயோகென ப்ருதக் பாலா: ப்ரவதந்தி ந பண்டிதா: |

ஏகமப்யாஹித்தித: ஸம்யக் உபயோர் விந்ததே பலம் || 4 ||

பாலா:—அறிவிலிகள்

சொல்பவர்)

संख्य'गौ—ஞானயோக கர்ம

न पण्डिताः—பண்டிதர்கள் அல்லர்.

யோகங்களை

एकम अपि—கர்மயோகம் ஒன்றையே

पृथक्—வெவ்வேறு பலனுக்காக

आख्यतः—கைப்பற்றியவன்

என்று

उभयोः फलम्—இரண்டைச் செய்து

प्रवदन्ति—சொல்லுகிறார்கள்.

பெறும் பலனை

(அதன் பலன் வேறு என்று விந்தே—பெறுகிறான்.

கர்மயோகம் ஞானயோகத்திற்கு உபாயம். ஞானயோகமே ஆத்மாவைக் காண நேர் உபாயமென்று நினைப்பவர் பண்டிதரல்லர், அவ்விரண்டைச் செய்து பெறும் பலனைக் கர்மயோகத்தினாலேயே பெறலாம். கர்மயோகமின்றி ஞானயோகம் மட்டும் செய்யவியலாது.

பண்டிதன் எவனெனில் கூறிப் புகழ்கிறார்—

यत् सांख्यैः प्राप्यते स्थानं तत् योगैरपि गम्यते ।

एकं सांख्यश्च योगश्च यः पश्यति स पश्यति ॥ ५ ॥ See Nr 28-2-98

யத் ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்த்தாநம் தத் யோகைரபி கம்யதே |

ஏகம் ஸாங்க்யஞ்ச யோகஞ்ச ய: பச்யதி ஸ பச்யதி || 5 ||

सांख्यैः—ஞானயோகிகளால்

ஆகையால்

यत् स्थानं—எந்த ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்

सांख्यं च योगं च—ஞானயோகத்தை

प्राप्यते—பெறப்படுமோ,

युम्(पिप्बोल्) கர்மயோகத்தையும்

तत्—அந்த ஸாக்ஷாத்காரம்

एकम्—ஒரே பலனை அளிப்பதாக

योगः अपि—கர்மயோகிகளாலும்

यः पश्यति—எவன் காண்கிறானோ,

गम्यते—பெறப்படும்.

स पश्यति—அவனே பண்டிதன்.

उभयोर्विन्दते फलम् என்றதை விவரிக்கிறார். அதாவது ஞானயோக மொன்றாலேயே பலன் பெறலாமென்பதில்லை யென்கிறார்—

मन्यासस्तु महाबाहो दुःखमाप्नुमयोगतः ।

योगयुक्तो मुनिर्ब्रह्म नचिरेणाधिगच्छति ॥ ६ ॥ See Nr 28-2-99

ஸந்த்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ துக்கம் ஆபதும் அயோகத: |

யோகயுக்தோ முநிர் ப்ரஹ்ம நசிரேணாதிகச்சதி || 6 ||

महःबाहो—பாகுபலமுடையனே!

सन्तःसः तु-ஞானயோகமோ என்றால்

अयोगतः—கர்மயோகமின்றி

आप्तुं तु-ச-—பெறப்படமாட்டாது.

योगयुक्तः—கர்மயோகத்திலேயே

யிருப்பவன்

मुनिः—கூடவே ஆத்ம சிந்தனை

யுடையனாய்

अज्ञ—ஆத்மாவை

निचिरेण—தாமதமின்றி

अधिगच्छति—காண்கிறான்.

செய்யும் உபாயத்தை விட்டு வேறோர் உபாயம் கொண்டு பெறுவதை விட முதலில் எடுத்த உபாயத்தினின்றே பலன் பெறுதல் எளிதிலாம். முதலில் ஞானயோகத்தைக் கொள்ளல் கூடாது.

கர்மயோகத்தையே ஞானயோகமின்றி செய்து வந்தால் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு விரோதியாயிருந்து இவனை பந்தப்படுத்துமே யென்பதில்லை யென்கிறார்—

योगयुक्तो विशुद्धात्मा विजितात्मा जितेन्द्रियः ।

सर्वभूतात्मभूतात्मा कुर्वन्नपि न लिप्यते ॥ ७ ॥

யோகயுக்தோ விசுத்தாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரியஃ ;

ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா குர்வந்நபி ந லிப்யதே ॥ 7 ॥

योगयुक्तः—கர்மயோகத்தில் இழிந்து

विशुद्धात्मा—மனம் சுத்தமாய்

विजितात्मा—மனோஜயம் பெற்றவன்

जितेन्द्रियः—ஸத்விஷயத்தில் இந்த்ரி

யங்கள் வ்யாபரிப்பதால்

वेगளிப் புலன்களையும்

वेगன் றவனாய்

सर्वभूतात्मभूतात्मा—ஆத்மஞானமும்

அடங்கியிருப்பதால் எல்லா

ப்ராணிகளின் ஆத்மாவான ஆத்

மாவையுடையனாய் (எல்லாம்

ஸமமாக நினைத்தவனாய்)

कुर्वन्नपि—ஞானயோகத்திலிறங்கா

மல் கர்மயோகத்தையே

தொடர்ந்து செய்தாலும்

न लिप्यते—ஸாக்ஷாத்காரத்தின்

விரோதி விலகவாகிறான்.

கூர்வந்நபி ந லிப்யதே என்பதற்கு பாபகர்மாவைச் செய்தாலும் குற்ற மில்லையென்றே, காம்ய கர்மாவைச் செய்தாலும் பலனில்லை யென்றே, கர்மயோகம் செய்வது வீண் என்றே பொருள் பொருந்தாமையால் ஞானயோகத்தை விட்டுக் கர்மயோகமே தொடர்ந்தாலும் பலனுண் டென்ற கருத்தென்க. அப்போது कुर्वन्नपि न लिप्यते என்றால் பொருந்தும்; ஞானயோகத்திலிழியாமலிருக்க வேண்டுமென்னதாகுமே யென்னில்— இதில் விரோதயிருப்பதாக நினைப்பவனுக்கு அது இல்லை யென்பதற் காக இவ்வாறு கூறலாமே. ச்லோகத்தில் கர்மயோகம் என்ற சொல் இல்லை. சேர்க்கும் சொல்லை अपि என்பதோடு சேர்த்து कर्मापि कुर्वन्न கர்மயோகத்தையும் விடாது செய்து கொண்டு என்ற கருத்துமாம். அப்போது ஞானநாமச்சம் வேண்டுமென்பதும் அறிவித்ததாம். सर्वभूतात्म- भूतात्मा என்பதும் ஞானநாமச்சத்தைக் குறிக்கும்.

இனி அந்த ஞானாம்சம் (ப்ரஹ்மஜ்ஞாநப்ரகாரம்) விரித்துரைக்கப் படுகிறது. இது சேர்ந்தால்தானே கர்மயோகமே பலனை விரைவில் பெறுவிக்கும். ஆக இவ் அந்யாயத்தில் கூறும் சிஷ்யத்திற்கு (பலன் சக்கிரமே என்பதற்கு) மேல் மொழிவதெல்லாம் வேண்டுமவதாம். கீழே 3-25 ஸுபா ஸுபேபு வர்ணை என்று குணங்களே செய்வதாகச் சொன்னார். குணங்களே நூறு. இந்திரியங்களையும்—(கருவிகளையும்) தேஹத்தையும் கருதியே, அவற்றில் கருவிகளைப் பற்றிச் சில ச்லோகங்கள்—

नैव किञ्चित् करोमिति युक्तो मन्येत तत्त्ववित् । See Nr 128-3-57/58

पश्यन् शृण्वन् स्पृशन् जिघ्रन् अस्नन् गच्छन् स्वप्नं श्वसन् ॥ ८ ॥

प्रलपन् विमृजन् गृह्णन् उन्मिषन् निमिषन्नपि ।

इन्द्रियाणिन्द्रियायैषु वर्तन् इति धारयन् ॥ ९ ॥

தைவ கிஞ்சித் கரோமீதி யுத்தோ மந்யேத தத்வவித் |
பச்டந் ச்ருண்வந் ஸ்ப்ருசந் ஜிஃரந் அசநந் கச்சந் ஸ்வபந் ச்வஸந் || 8
ப்ரலபந் விஸ்ருஜந் க்ருஹ்ணந் உந்மிஷந் நிமிஷந் அபி |
இந்த்ரியாணி இந்த்ரியார்த்தேஷு வர்தந்த இதி தாரயந் || 9 ||

युक्तः—கர்மயோகத்தில் இழிந்த	विश्वजन्—விடுகின் மவனாயும்
तत्त्ववित्—ஆத்மதத்துவம் அறிந்த	गृह्णन्—எடுத்துக்கொண்டும்
वन्	उन्मिषन्—கண் திறப்பவனாயும்
पश्यन्—பார்த்துக்கொண்டும்	निमिषन्—கண் மூடுகின் மவனாயும்
शृण्वन्—காதல் கேட்டுக்கொண்டும்	अपि—இருந்தபோதிலும்
स्पृशन्—தொட்டுக்கொண்டும்	इन्द्रियाणि—கருவிகள்
जिघ्रन्—முகந்துக்கொண்டும்	इन्द्रियायैषु—அததன் கார்யங்களிலே
अस्नन्—உண்கிறவனாயும்	वर्तन्ते इति—இருக்கின்றன என்று
गच्छन्—போகின் மவனாயும்	धारयन्—முடிவு செய்கின் மவனாய்
स्वप्नं—உறங்குபவனாயும்	किञ्चित्—ஒன்றும்
श्वसन्—சூச்சுவிடுகிறவனாயும்	न एव करोमि—நான் செய்யவேயில்லை
प्रलपन्—பேசிக்கொண்டும்	इति मन्येत—என நினைக்கவேண்டும்

இந்த ச்லோகங்களில் இந்திரியங்களின் செயலும் ப்ராண வாயுவின் செயலும் சொல்லப்பட்டு. விஷ்ஜந் என்று ஜலமல விஸர்கத்தைச் சொல்வது. அவ் வியாபாரங்களுக்குத் தான் கர்த்தாவாயிருப்பினும், இச் செயல்கள் எனக்கு இயற்கையான செயல்கள் அல்ல. கர்மாதீனமான கருவிகளுக்கேற்ப நேருமவை யென நினைப்பதே, அவை களே கர்த்தாக்கள் என நினைப்பதாம். (9)

செய்யாமலிருப்பது தகாது ; இந்நினைவுடன் செய்தால் கர்மவி
न लिप्यते என்று கீழ்க் கூறியதாமென்கிறார்—

ब्रह्मणोवाय कर्मणि संगं त्यक्त्वा करोति यः ।

लियते न न वापेन पश्यन्निवाम्मया । १० ॥

ப்ரஹ்மணயாதாய கர்மானி ஸங்கம் த்யக்த்வா கரோதி ய:
விப்யதே ந ஸ பாபேத பத்மபத்ரமீவாம்பஸா 10

यः—எந்த கர்மயோகி

सः—அவன்

कर्मणि—தான் செய்யுமவற்றை

पश्यन्—தாமரையிலே

ब्रह्मणि आधाय—ப்ரகிருதியின் கார்ய

अभ्यसा इव—ஜலத்தினுற்போல்

माना कुरुविकर्णित्वं ஏற்றிட்டு

पापेन—ஸம்ஸாரபந்தகமான பாபத்

संगं त्यक्त्वा—பலனில் பற்றின்

தினாலே

करोति—செய்கின்றனானே,

न लियते—பூசப்படுவதில்லை.

ப்ரக்ருதியின் குணங்களிற் போல் பகவானிடமும் ஏற்றுவது கிழே
ब्रह्मणः ब्रह्मणि என்று கூறப்பட்டதே இங்கே கூறப்படலாமே யென்னில்,
கிழும் மேலும் தேஜேந்த்ரியாதிகளின் ப்ரஸ்தாவமாகையால் இடையில்
அது சேராது. पश्यन्निव என்றுகதைக் கொண்டு, पश्यन् पश्यन् पश्यन्
எப்போதும் ஜீவனிடம் லேபமில்லை யென்ற ஸங்கப்பகமும் சொன்ன
தாகாது. வீவேகத்துடன் செய்யும் போது தானே லேபமில்லை.
இல்லையெல் லேபமுண்டே.

(10)

பலர் இவ்வாறு அனுஷ்டிக்கின்றனர் என்கிறார்—

कायेन मनसा वा क्वलैरिन्द्रियैरपि ।

योगिनः कर्म कुर्वन्ति संगं त्यक्त्वाऽऽत्मशुद्धये ॥ ११ ॥ See Mr. 28-3-61

காயேந மநஸா புத்த்யா கேவலைரிந்த்ரியையரபி |

யோகிந: கர்ம குர்வந்தி ஸங்கம் த்யக்த்வா:அத்மசுத்தயே || 11 ||

योगिनः—கர்மயோகிகள்

कायेन मनसा—உடலாலும் மனத்

आत्मशुद्धये—ஆத்மா பாபம் விட்டு

தாலும்

சுத்தமாவதற்காக

वृद्ध्या—ஸங்கல்பத்தினாலும்

संगं त्यक्त्वा—பற்றற்று

इन्द्रियैः अपि—மற்ற இந்த்ரியத்தாலும்

क्वलैः—மமகாரத்திற்கு விஷயமாகாத

कर्म—அததன் கார்யத்தை

कुर्वन्ति—செய்கின்றனர்.

உடல் முதலானவற்றில் மமகாரம் இருந்தால் அதது செய்யும்
செயலைத் தான் செய்ததாக நினைப்பான். அதனால் மமகாரத்தையும்
விட வேண்டும்.

(11)

கர்ம ஒன்றே யானாலும், பலனை வேண்டல், விடல் என் ன் வரசியினால்
அது திமைக்கும் நன்மைக்கும் ஆகும் முறையே என்கிறார்—

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शान्तिमाप्नोति नैष्ठिकीम् । See Mr. 28-3-61

अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ॥ १२ ॥

யுக்த: கர்மபலம் த்யக்த்வா சாந்திம் ஆப்நோதி நைஷ்ட்டிகிம் |
அயுக்த: காமகாரேண பலே ஸக்தோ நிபதயதே || 12 ||

யுக:—ஆத்மாவில் நோக்கு உடை யன் அயுக:—அந்நோக்கின்றி விஷயங்கள்
கர்மபலம்—செய்யும் கர்மாவின் பலனை காமகாரேண—அழகாய்த்தோன்றிய
ஸக்தா—வேண்டா என்று விடுவ தால் விஷயங்களின் ஏவலால்
நைஷ்டிகி—ஆத்மானுபவ நிலைக்கான பல் சக:—பலணிற் பற்றுடன் கர்மா
சாந்தி—சாந்தியை வைச் செய்பவனாய்
அபிவிருத்தி—பெறுகிறான் நிவ்ருத்தே—கட்டுண்டிருந்து.

அந்தந்தக் கருவியே அததன் கார்யம் செய்கின்றதென நினைப்ப
தென்றார். இப்போது எல்லாவற்றையும் உடல் செய்கின்றதென்
றெண்ண வேண்டுமென்கிறார் மேலே. (காரணகர்த்தே என்று இரண்டை
யும் கர்த்தாவாகச் சொல்வதாம்)— 13-20

सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्त्ये सुखं वशी ।

नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन् न कारयन् ॥ १३ ॥ See Nr. P. 28-3-61/62

ஸ்ர்வகர்மானி மனஸா ஸந்த்யஸ்யாஸ்த்யே ஸுகம் வசி |

நவத்வாரே புரே தேஹி நைவ குர்வந் ந காரயந் || 13 ||

देही—தேஹம் கொண்டவன் யுடைய பட்டணமான உடலில்
वशी—ஸ்வாதீனனாய் ஒரு அபிமானத் தன்மை
तिर्कम्—இடமாகாதவனாய் கர்த்தாவாகத் தெளிந்து
मनसा—தனக்கு கர்த்துவம் இது ந எவ் குர்வந்-தான் செய்யாதவனாகவே
इत्यर्कयन्—தென்கையன்றென்று न कारयन्—தேஹத்தைச் செய்யச்
तெளிந்த மனத்தினால் செய்கின்றவனல்லாதவ
सर्वकर्माणि—தான் கருவிகளை னாகவே கொண்டு
कोண்டு செய்யும் செயல் सुखम् आस्ते—அபிமான மூலமான
களைவெல்லாம் வருத்தமின்றி ஆத்மானுபவ
முள்ளவனாய் இருக்கிறான்.

नवद्वारे पुरे—ஒன்பது த்வாரங்களை

नवद्वारे. உடலில் ஒன்பது த்வாரங்கள். முகத்தில் இருகண்கள், இரு
காதுகள். மூக்கு த்வாரங்கள் இரண்டு. வாயொன்று, கீழே மல மூத்ர
த்வாரங்கள் இரண்டு. பூர்வகாந்தசூரம் என்றது கடுமையானது. கொப்
புமும் தலையில் ப்ரஹ்மரந்த்ரமும் சேரப் பதினென்றாம். கருவிகளைக்
கொண்டு உடல் வேலை செய்கிறதென்பதற்கு உதாரணமாக நவத்வார
மென்றது. ப்ரயத்னம் இவனதாகையால் இவனை குர்வ என்று என்னலாம்.
அதனால் தேஹாதிகளில் க்ரியையை உண்டுபண்ணுதலால் காரயந்
என்னலாம். ஆனாலும் நான் கர்த்தா காரயிதா என்று நினைக்க

மாட்டிலன் விவேகி அவனுக்கு தேர்ந்த தேஹாதிகளுக்கு இணங்கியே
 லௌகிகமும் வைதிகவாஞ்சரமதர்மங்களுமாகின்றன. இவ்வுடலைப்
 பட்டணமாகவும், இந்திரியங்களை பட்டணத்து ஜனங்களாகவும்,
 பரமாத்மாவை மஹாராஜனாகவும், ஸன்னை அவனுக்கு நெருங்கி
 ராஜஸேவை செய்பவனாகவும் நினைப்பவனுக்கு மனம் நிம்மதியாயிருக்
 கும். தேஹாத்ம ப்ரமமுள்ளவனாய் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைப்ப
 தால் திமையே. (13)

சுத்தமான ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரிக்குள்ள இந்த கர்த்தருத்வாதி
 தசையில்லை யென்கிறார். ஆக தன் சுய நிலை இவை யில்லாததென
 நினைக்க வேண்டும்—

न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ।

न कर्मफलसंयोगं स्वभावस्तु प्रवर्तते ॥ १४ ॥

ந கர்த்தருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு: ।

ந கர்மபலஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்ததே ॥ 14 ॥

प्रभुः—ஜீவன் ப்ரபுவான நிலையில் न सृजति—செய்யான்

(முத்தனனால்) कर्मफलसंयोगं—கர்மாவின் பலனுடன்

लोकस्य—பத்த ஜீவனுக்குள்ள

तनक्तुச் சேர்க்கை

कर्तृत्वं—முயற்சியை

யையும்

न सृजति—செய்யான்.

न सृजति—செய்யான். ஆகையால்

कर्माणि—இச் செயல்களை

स्वभावः तु—அனாதிப்ரக்ருதிவாசனையே

प्रवर्तते—இவ்விதம் நடக்கிறது.

மோக்ஷத்தில் சுத்தமாய் அஹங்காரமமகாரமற்று எம்பெருமானின்
 உவப்புக்காகவே அனுபவ கைங்கர்யங்களைச் செய்யும் நிலையுற்று
 கிங்கர ராஜனான ப்ரபுவுக்கு இப்போது ஸம்ஸாரத்தில் ப்ராணியாகப்
 பிறந்திருக்கும் போது நடத்தும் இத்தகைய செயல்களுக்கு இடமேது?
 ஆகையால் இதெல்லாம் அனாதி கர்மவாஸனையாலானதென்க. (இங்கே
 लोकस्य, प्रभुः என்ற சொற்களின் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கிணங்க, ஸர்வேச்
 உரன் தான் ஸ்வதந்த்ரனாய், ஒவ்வொருவனுக்கும், 'இவன் கர்த்தாவாக
 வேண்டும் ; இவன் செய்ய வேண்டும் கர்மாக்கள் இவை ; இவற்றின்
 மூலம் பலனும் இவை' என்று ஏற்படுத்தியுள்ளான் என்பதில்லை.
 ப்ரக்ருதி வாஸனையால் தான் எல்லாம். ஆகையால் ஜீவன் கர்த்தன்
 லன் என்று பொருள் கூறலாம். மேல் ச்லோக(15)த்திற்கும் ப்ரபு
 ஒருவனுக்குப் பாபத்தையும் ஒருவனுக்குப் புண்யத்தையும் தானாக
 இசைவதில்லை. ஐந்துக்கள் அஜ்ஞானத்தால் மோஹித்துச் செய்கின்ற
 ன என்று பகவானைக் கொண்டே பொருள் கூறலாம். அதனால் எரித்தாந்த
 வீரோதம் யாதுமில்லை ஆயினும் ஜீவனையே ப்ரபுவாகவும் விபுவாகவும்
 சொன்னால் அவனுக்குப் பின்னால் விசேஷ சக்தியும் ஓரிடத்திலும்

பற்றில்லாமையும் அறிவித்ததாம். முன்னும் பகவானைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமையால் இங்கு பகவானைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்ற கருத்தாம்.)

(14)

यद्यपि अस्मिन् अनन्तरे च इलोके प्रभुविभुशब्दाभ्यां भगवन्तमेव गृहीत्वा तद्विघ्नजीवं लोकपदेन गृहीत्वाऽर्थः सुबचः । अन्यथा प्रभ्वादिशब्देन जीवग्रहणे लोकस्येत्यस्य बह्वस्य स्वस्येत्यर्थः स्यादिति क्लेशश्च । तदयमर्थः—सर्वेश्वरः स्वातन्त्र्येण, अयं जीवः कर्ता भवतु, अस्येमानि कर्माणि, एतत्फलञ्चैवमनुभवतु इति कर्तृत्वादिकं स्थापितवानिति न, येनेदं कर्तृत्वमनौपाधिकं स्यात् । किं तु प्रकृतिवासनारूपस्वभाववशादेवेदं सर्वम् । एवं सर्वेश्वरः स्वेच्छया, कस्यचित् पापं कस्यचित् पुण्यञ्च न संमन्यते । अनादिकर्मवशादेव सर्वमिति । अनेनापि प्रकृतौ कर्तृत्वारोपे वाक्यतात्पर्यं न विदुर्नहति । तथापि पूर्वं पश्चाच्च भगवत्प्रस्तावाभावात् जीवस्य प्रभुत्वादिकथने प्रकृतिमण्डले औपाधिकत्वेऽपि कर्तृत्वस्य, मोक्षे प्रकृत्यनघीनकर्तृत्वातिशयलोभाच्च जीवपरतयैव व्याख्यातम् ॥

தனக்குத்தான் செய்துகொள்வதில்லையென்றார். பிறருக்கு இவன் செய்வதும் இயற்கையில் இல்லையென்கிறார்—

नाऽऽदत्ते कस्यचित् पापं न चैव सुकृतं विभुः ।

अज्ञानेनाऽऽकृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः ॥ १५ ॥

நாதத்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: ।

அஜ்ஞானேநாஃகர்தம் ஜ்ஞானம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: ॥ 15 ॥

விபு:—தன் சுயநிலையிலிருக்கும்

சுகுதம்—ஸுகத்தை

கஸ்யசித்—தன் ப்ரியனாக ஒருவனை

ந ச எவ அடத்—போக்குவதுமில்லை

வைத்து அவனது

அஜ்ஞானம்—முந்திய வினையால்

பாபம் நாடத்—துக்கத்தைப் போக்குவ

ஜ்ஞானம்—அறிவானது

தில்லை

அவூதம்—மறைக்கப்பட்டது.

கஸ்யசித்—விரோதியாகவைத்து

தென்—அதனால்

ஜந்தவ:—ஜந்துக்கள்

ஒருவனுக்கு

முஹ்யந்தி—மோஹிக்கின்றனர்.

ஜந்துக்கள் மோகத்தினால் பிள்ளை முதலானாராகச் சில ப்ராணிகளை அபிமானித்து துக்கத்தை நீக்குகின்றன, விரோதியாக நினைத்துச் சிலருக்கு ஸுகத்தை விலக்குகின்றன. இது ஜீவன் சுயமாய்ச் செய்வதன்று; பழைய ப்ரக்ருதிவாஸனையாலென்க—

जन्तवो लोके मोहात् कांश्चित् पुत्रादिरूपेण भावयित्वा दुःखमपाकुर्वन्ति, परान् शत्रुत्वेन विभाष्य सुखमपनयन्ति; न तु स्वस्वरूपे स्थित्वा तथा कुर्वन्ति । अत्र विभुशब्दो मा भूत् परमात्मपर इति प्रागेवोक्तम् ॥

(15)

கர்மாக்கள் போனால் ஸர்வஜ்ஞனாகிறான். மோஹம் மாயுமென்கிறார்—

ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः ।

तेषामादित्यवत् ज्ञानं प्रकाशयति तत् परम् ॥ १६ ॥

ஜ்ஞாநேந து தத் அஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாசிதம் ஆத்மந: |
தேஷாம் ஆதித்யவத் ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசயதி தத் பரம் || 16 ||

ஏஷா—எவர்களுக்கு தத் 16—அந்த உயர்ந்த
தத் அஜ்நா—அந்த கர்ம ஜ்நா—அறிவானது
மாமின: து ஜ்நா—ஆத்ம விஷயமே மாத்யவத்—ஸூரியனொளிபோல்
யான அறிவினால் ப்ரகாசயதி—எல்லாவற்றையும்
நாசிதம்—அழிக்கப்பட்டதோ, அறிவிக்கின்றது.
ஏஷா—அவர்களுடைய (மோகமில்லை)

ஜீவாத்ம ஞானமாத்ரத்தினால் தர்மபூதஜ்ஞானவிகாஸம் பூரண
மாம்படி எல்லா வினைகளும் கழியாவாகிலும் இந்த ஞானம் அந்த
நிலைக்குக் கொண்டுவிடுகிறபடியால் இந்த ப்ரகரணத்தில் முழு
மோக்ஷத்தைக் கொண்டாலும் குற்றமில்லை. சீதோஷ்ணம் பொறுப்ப
வனுக்கு அம்ருதத்வமென்ற மோக்ஷத்தை ஆதியில் மொழிந்தாரே. அது
போலாகும். இல்லையேல், தன் ஆத்ம பூர்ணஸாக்ஷாத்காரத்தை மட்டும்
பலனாகக் கொள்க. ஆதித்ய பதத்திற்கு ஆதித்யனின் ஒளி பொருள். (16)

ஆத்ம ஞானத்திற்கும் படிப்படியாக ஏற்றத்தை யறிவிக்கிறார்—

தவ்வுத்யஸ்தாத்மானஸ்சிஷாஸ்தரையாநா: |

ஈக்ஷண்யபுநராவூதி ஜ்நானநிஷ்தகல்மஸா: || 17 ||

தத்புத்தயஸ் ததாத்மாந: தந்நிஷ்டா: தத்பராயண: |

கச்சந்தயபுநராவ்ருத்திம் ஜ்ஞாநநிர்ந்தாதகல்மஸா: || 17 ||

தவ்வுத்ய:—ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் ததரையாநா:—அதையே முழு பலமாக
பெறவேண்டுமென்ற நினைத்திருப்பவர்
திடாத்யவஸாயமுடையதாய் ஜ்நானநிஷ்தகல்மஸா:—அச்சிந்தனையினு
ததாத்தா:—அதில் மனம் செலுத்தி லேபாபம் போக்கி
ஞராய் மதுநராவூதிம்—அழியாத நிலையுடைய
தசிஷா:—அந்த ஞானத்தையே ஆத்மாவை
விடாமல் சிந்தனை செய் ஈக்ஷண:—அனுபவிக்கின்றனர்.
கின்றவராய்

மதுநராவூதிம்-எந்த நிலையைப் பெற்றால் ஆத்மாவுக்கு மீண்டும் மாறுத
லில்லையோ, அந்த நிலையுடன்-அதாவது தன் சுயரூபத்துடன் ஆத்மாவை
யனுபவிக்கிறனெனப் பொருளாம். மோக்ஷம் போனவன் திரும்புப
தில்லை யென்றும் உரைக்கலாமானாலும் ஜீவாத்ம ஞானம் மட்டினால்
முழுமோக்ஷம் வாராதாகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இவ்வாறு உரைத்த
னர். மாத்மபுருஷாஜி: புநராவூதி: எனவருவதில் புநராவ்ருத்தியாவது
உள்ள நிலை யழிந்து மாறுதல், அதாவது அழிவு என்று பொருள்
கூறுவர். அப்போது ஜீவனுக்கு தேவமனுஷ்யாதி நிலை அழிவுறும்.

இந்தக் கருத்தினால் ஜீவாத்மாவைப்பற்றி மனங்கடும் பதங்கடும் போன்ற
தோர்த்தத்தில் எவ்வளவுமே தருமம் பேசும்படிவந்தது. (1) ஆத்மாவைத் தோர்த்தவென்ப
என்றதே டுமான் என்றான் (2) அதைத்தோர்த்தவென்பது மானம் மானம் அழிவே
P.T.3.

மீண்டும் வரும். அழியாத நிலை சுயரூபம். அத்துடன் அனுபவிக்கிறான். அந்த நிலையைப் பெறுதற்கு பகதி யோகம வேண்டும். வெறும் ஞானயோசகத்திற்கு அந்த சுயரூபத்தின் அனுபவம் மட்டுமேயென்க. 17

ஆத்ம ஸாக்ஷாத்கரமாவது மற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் தனக்கும் உள்ள ஸமமான நிலையுடன் ஆத்மாவைக் காணல் என்கிறார்—

विद्याविनयसंपन्नो ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।

See Nr. P. 284 - 52/53

शुनि चैव सर्पाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥ १८ ॥

வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி |

சுநி சைவ சர்பாகே ச பண்டிதா: ஸமதர்சிந: || 18 ||

“புரா:—ஆத்மாவின் உண்மை

ஹஸ்தி—ஆணியினிடமும்

நிலையுணர்ந்தவர்

சுநி ச—நாயினிடமும்

विद्याविनयसंपन्नो—அறிவும் அடக்கமு

सर्पाके च एव—நாயைத்தின்பவனான

முள்ள சிறந்தவனிடமும்

நீசனிடமும் கூட

ब्राह्मणं—ஸாமான்ய ப்ராஹ்மண

समदर्शिनः—ஆத்மா ஒன்றோடொன்று

னிடமும்

ஸமமாகவே வாசியன்றியே

गवि—மாட்டினிடமும்

யிருப்பதாகக் காண்பர்.

தன் ஆத்மாவைக் காண்பவர், ‘எல்லா ஆத்மாக்களும் இது போல வே இருக்கின்றன. உடல் முதலானவற்றில் போல் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தில் வெவ்வேறு நிலையில்லை’ என்று உணர்வர்.

இந்த ஸமத்துத்தையறிந்தவருக்கு இங்கேயும் பலன் உண்டென்கிறார்—

इहैव वैजितः सर्वः सर्वं साम्ये सिद्धं मनः ।

See Nr. P. 284 - 53/54

निर्दोषं हि सर्वं यद्यत् तस्मात् ब्रह्मणि ते स्थिताः ॥ १९ ॥

இஹைவ வைஜித: சரவ: சரவம் ஸாம்யே ஸ்தித்தம் மந: |

நிர்டோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்தித்தா: ||

वैजितं सर्वः—எந்த ஞானிகளின் மன

निर्दोषं—தோஷமெல்லாம் விலகி

மானது

समम्—ஒன்றோடொன்று ஸமமான

साम्ये स्थितम्—எல்லா ஆத்மாக்களும்

ஜீவஸ்வரூபம்

ஸமமென்ற உண்மை

ब्रह्म हि—ப்ரஹ்மமாகுமே.

யில் ஊன்றிற்றோ,

तस्मात्—ஆகையால்

तैस्तु एव—அவர்களால் இங்கேயே

ब्रह्मणि—ப்ரஹ்மத்தினிடமே.

सर्वः स्थितः—ஸம்ஸாரம் டுறையிடுகப்

तै स्थिताः—அவர்கள் இருக்கின்றனர்

பட்டது.

தோஷமற்ற நிலையில் ஆத்மா மற்ற ஆத்மாக்களோடு ஸமமாய் பரமாத்மாவோடும் ஸமமாகிறபடியால் பரமாத்மாவைப் பகரும் ப்ரஹ்ம பத்தினால் ஆத்மாவையும் சொல்வதாம். ப்ரஹ்மத்தினிடம் இருப்பவ

(19)

न शृण्वेत् प्रियं प्राप्य नोद्विजेत् प्राप्य चाप्रयम् ।

ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்விஜேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம் |

மென்கிளர்—

ஸப்ரஹ்மயோக யுக்தாத்மாஸுகம் அக்ஷயம் அச்நுதே || 21 ||

विन्दति—पेறுகிறேன்.

தொடரும். (21)

வினாக்களில் யதஸுவம என்னதும் பிச்சுக்கொண்டதும் சிவனின் கீழ் கொடுத்த
அன்புபெற்றதும் மனதும் பெரும்பாலும் சிவனின் கீழ், சுகவியை மனதில் என்னதும் பிச்சு
மனதில் காணத்தக்கதும் பிச்சு கொடுத்தும் சிவனின் மனதும் பெரும்பாலும் சிவனின்

வெளிவிஷயவுணர்ச்சி வரும்போது பற்றற்றமை வர வழியென்ன
வெனில், அதில் உள்ள தோஷங்களை நினைத்து வருவதே என்கிறார்—

ये हि संस्पर्शजा मोगा दुःखो नय एव ते । ५२ ॥ १-२४-५-५१/५२
आद्यन्तवन्तः कौन्तेय न तेषु रमये बुधा ॥ २२ ॥

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்சஜா மோகா: துக்கயோநய ஏவ தே |

ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே புத: || 22 ||

சர்வஜா:—வெளியுணர்ச்சியில் து:ఖोनய एव हि—துக்கத்திற்குக்
உண்டாம் காரணமாகின் றவையுமே

மோ: य—அனுபவங்கள் யாவை யல்லவா;

नै—அவைகள் கௌதேய—குந்தி புத்ரனே !

मादि भानवानः—ஆரம்பம் முடிவு நெயு—அந்த போகங்களில்

இரண்டுமுடையனவா புத:—விவேகி

யிருப்பதோடு ந ரமநே—பிரீதி பெருந்.

வெளியுணர்ச்சியின்போது காமமும் கோபமும் தம் வளர்ச்சிக்குத்
தூதப்படும். அந்த வேகத்தை யடக்க வல்லனாக வேண்டுமென்கிறார்—

शृणोतीहैव यः सोढुं प्राक् शरीरविमोक्षणम् । ५३ ॥ १-२४-५-५२/५३
कामकोषोद्धवं वेगं स युक्तः स सुखी नरः ॥ २३ ॥

சக்நோதிஹைவ யஸ் ஸோடும் ப்ராக் சரீரவிமோக்ஷணத் |

காமக்ஷோதோத்பவம் வேகம் ஸ யுக்த: ஸ ஸுகீ நர: || 23 ||

शरीरविमोक्षणं त्वं प्राक्—உடல் விடுவ வேக-அந்தந்தச் செயலில் விரைவை
தற்கு முன் வரையில் ய: सोढुम्-எவன் பொறுக்க (நிறுத்த)

इह एव—உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கும் शृणोति—வல்லனவான்,
போதே स: युक्तः—அவன் ஆத்மான்னுபவத்

कामकोष-उद्धवं—காமத்தினின்றும் திற்கு யோக்யதையுடையன்,
கோபத்தினின்றும் உபாயபூர்த்தி செய்பவன்.

உண்டான स: सुखी-அவன் ஸுகம் பெறுவான்.

இவ் என்பதற்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே என்ற பொருள் வேண்டா.
शृणु शरीरविमोक्षणं என்றதின்னிறே அது தெரிந்ததே. அது எதற்
கெனில்—சரீரம் விடுமளவும் காமமும் கோபமும் விபரீதம் செய்யக்
காத்திருக்குமென்று தெரிவிக்க. காமாதிகளின் வேகத்தை வெல்ல
வல்லையாகில் உபாயாநுஷ்டானம் தடைப்பட்டதாம். इह च दृष्टोऽयं अथ
सर्वमस्मि, न चेद्विहासेदित् मद्गुणं इवमि: என்ற உபநிஷத்திற்கும் இது போலவே
பொருளாகும். இனி, சரீர என்ற சொல்லினால் சிதைந்துவிடும்
உடலென்று தெளிவதால் சீக்கிரம் சிதையும் சரீரம் தொலைவதற்கு
முன்னே இப்பிறவியிலேயே உபாயத்தை ஒழுங்காக விரைவில் செய்ய

வேண்டும் வேறுபிறவி என்ன விதமாகுமோ? (தேவாதி லோகங்களிலும் ஆத்மாவைக் காண்பது அரிதென்று ஒதுமே) என்ற கருத்தும் இத் துடன் சேர்ந்தால் சூற்றமில்லை யாகில் கொள்க. यथाऽऽदौ यथामनि यथाऽन्यं विदुः। यथाऽसु परीव ददौ तथा गन्धर्वोके ज्ञातयोः च भक्षोके என்ற கதோபநிஷத்து யாமனி இம்மானிடவுடலில் ஆத்மாவைக் காண்பதே கண்ணாடியிற் காண்பது போல் சிறந்ததென்னும். (23)

போக்யம் போகஸ்த்தானம் போகோபகரணம் எல்லாம் ஆத்மாவே யானவனுக்கு ஆத்மானுபவ ஸுகத்தின் வளமென்கிறார்—

योऽन्तस्सुखोऽन्तरामस्तथाऽन्तर्योतिरेव यः ।

म योगी ब्रह्मनिर्वाणं ब्रह्मभूतोऽधिगच्छति । २४ ॥

யோடந்தஸ்ஸுகோடந்தராமஸ் ததாந்தர்ஜ்யோதிரேவ ய:

ஸ யோகி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ப்ரஹ்மபூதோ. திகச்சதி । 24 ॥

ய: யோ—வெளி விஷயம் விட்ட

பெறுகிறோ

எவன்

ச: யோ—அந்த யோகி

सतस्सुखः—ஆத்மாவை போக்யமாகக்

ब्रह्मभूतः—தேஹாத்மாபிமாநாதிகளுக்

கொண்டானே

கிடமாகாமல் ஆத்மாவை

सतः ब्रामः—ஆத்மாவையே பூங்கா

யே ஆத்மாவாக உணர்ந்

வாகக் கொண்டானே

தவன்

तथा यः—அவ்வாறே எவன்

ब्रह्मनिर्वाणः—ஆத்ம ஸுகத்தை

अन्तर्योतिः—தானே தன் அனுபவம்

अधिगच्छति—பெறுகிறான்.

உலகில் போக்யம் சில. போகத்திற்கு இடம் சில. போகத்திற்குக் கருவிகள் சில. அவ்வாறின்றி எல்லாம் ஆத்மாவே இவனுக்கு. தன் ஆத்மாவையே போக்யமாகக் கொள்கிறான். பூங்காவில் பலவஸ்துக்களைப் பார்த்து விநோதிப்பது போல் ஆத்மாவிலுள்ள அபஹதபாப்ம த்வாதி குணங்களை யாராய்ந்து ஆத்மாவில் ஈடுபடுகிறான். அந்த குணங்களை ஸ்த்தாபிக்க சாஸ்த்ர விசாரம் செய்வதும் ஆராமமாகலாம். ஆத்மாவைக் காண முதலில் சாஸ்த்ரங்களைக் கொண்டாலும் முடிவு செய்த பிறகு அவற்றை விட்டு, தன் ஞானமே ஆத்மாவைக் காண்பிக்கும் சோதியாகப் பெறுகிறான். இனி அசுத்த ரூபனாகாமல் சுத்த ப்ரஹ்மமாகின்றானாகில் ஆத்மானுபவ ஸுகமே யென்றபடி. (24)

ஸமதர்சிக்கு ஆத்மானுபவ ஸுகமென்று கூறி அதற்கு உபாயமாக ப்ரீதிபயமற்றிருக்கை, வெளி விஷயத்தில் பற்றற்றமை, அதிலுள்ள தோஷத்தைக் காண்பது, காமகோப வேகத்தை நிறுத்தல் ஆத்மாவை போகத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட எல்லாமாகக் கொள்வது என்ற ஐந்து அம்சங்களை ஐந்து ச்லோகங்களால் அருளினார். இதன் மேல் ஸமதர் சனத்திற்கு நெருங்கியது ஸாவ பூதங்களிடமும் ஹிதத்தில் நோக் கென்பதை பலத்துடன் அறிவிக்கிறார்—

'छन्नद्वेषा यतान्मान सर्वभूतहिने गताः ॥ २५ ॥

சிந்தைவைதா யதாத்மாந; ஸர்வபூதஹிதே ரதா: || 25 ||

<p>!ஐயம் - 3-ம் உஷ்ணம் என்ற பிரிவைத் தொலைத்தவராய் யந வா யந.—ஆத்மாவில் மனம் செலுத்தி சம்பந்தினை யந—எல்லா ஆத்மாவும் ஸமமாகையால் தன்னிடம் போல் பிறரிடமும் நன்மை செய்யவே நோக்குடன்</p>	<p>ஐயம்—ஆத்மாவைக் கண்டு ஐயம்—ஸுக நுபலத்திற்குத் தடையான பாபங்கள் நீங்கவே ஐயநிர்வாணம்—ஆத்மானுபல ஸுகத் தை ஐயம்—பெறுகின்றனர்</p>
---	--

ஆகம் ஸுகானுபவம் பெற்ற நிலையைக் கூறினார். அது விரைவில் பெறப்படுமென்பதற்கான நிலையைக் குறிக்கிறார்-

कामक्रोधवियुक्तानां यतीनां यत्चेतनाम् । See Nr P. 28-5-55/56

अमितो ब्रह्मनिर्वाणं वर्तते विजितात्मनाम् ॥ २६ ॥

காமக்ரோதவியுத்தாநாம் யதிநாம் யதசேதஸாம் |

அபிகோ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்த்ததே விஜிதாத்மநாம் || 26 ||

காமநோஷியுநாமம்—காமமும் கோப மும் விலக இருப்பவரும் யநிநா—மூயம்சியுள்ளவரும் யதவேதநாமம்—மனத்தை அடக்கின வரும்	விஜிதாத்மநாமம்—மனத்தை வென்ற வருமானவர்களுக்கு ப்ரஹ்மநாமம்—ப்ரஹ்மானுபவ ஸூக மானது அமிந:-எதிரில் அல்லது அருகில் வந்தே—இருக்கின்றது.
--	--

மனத்தை வென்று ஆத்மாவில் செலுத்தியவர்களுக்கு ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் விரைவில் உண்டாகும். சரீர: என்ற சொல்லால் அந்நிலைநுபபதக குறிப்பதால் முன் நிலைக்கும் இதற்கும் வேறுபாடு தென்படும். பெறுகிறார்களென்றார் முன்னே. அருகிலிருப்பதால் விரை வில் பெறுவார்களென்றார் இங்கு (26)

அருகில் இரப்பாதாகச் சொன்னார் என்ன செய்தால் பெறப்படு
மென்பதைத் துரிதமாக இது தான் கர்மயோகம் ஞானயோகம் செய்
பவர் ஆசமானவக் காணமுடிவாகச் செய்ய வேண்டுவது—

स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यान् चक्षुश्चैवान्तरे भ्रूवो ।

प्राणाशानौ समौ कृत्वा नामाभ्यन्तरचारिणौ ॥ २७ ॥

செ. 26 - ஸ்கூல் ஸ்டாஃப்கள் மூலமாக அனைத்து மாணவர்களின் புகார்கள் குறித்து ஆய்வு செய்து, அவற்றை கண்டிப்பாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என உறுதிப்படுத்தித் தரப்படும்.

यनेन्द्रियमनोबुद्धिर्मोक्षप्राप्तये ।

यनेन्द्रियमनोबुद्धिर्मोक्षप्राप्तये ॥ २८ ॥

ஸ்பர்சாத் கருஞ்சுவா பஹிர் பஹ்யாத் சக்ஷுச்சைவாத் தரே ப்ருவோ : ,
ப்ராணுபாதௌ ஸுமௌ க்ருத்வா தாஸாட்பந்தராத்ரணௌ 27
யதேந்த்ரியமநோபுத்திர் முதீர் மோக்ஷபராயண : ,
விகதேச்சாபயக் கோதோ யஸ் ஸதா முக்த ஏவ ஸ : 28

ய:—எவன் (உட்கார்ந்து) புத்தி என்பவன்
வாஹான்-வெளி விஷயங்களை றை அடங்கியே
யதி: ௧-இந்த்ரிய விஷயமாக்காமல் மிருக்கப் பெற்று
யு: ௨-அந்நாச-இது புருவங்களின் விநாச-இது } விருப்பம் அச்சம்
யு: ௩-அந்நாச-இது புருவங்களின் இடையில் (அதா } கோபம் ஒன்றும் வர
வது மூக்கின் முனை வாகாதவனாய்
யிலேயே) முனி:—ஆத்ம சிந்தனை செய்பவனாய்
வயு ஓவா ச—கண்களை வைத்தும் மாஹராயண:—அதன் அனுபவத்தை
நாசாஸ்யந்தராத்ரண:—மூக்கினுள் பெரும் பொருளாகக்
ஸஞ்சரிக்கின்ற சொண்டவனாவானே
ரண ஸாரான்-வெளிவரும் காற்றையும் ச:—அவன்
உட்புகும் காற்றையும் சதா—பின்னே போல் அந்த தசை
சமீ க்யா--ஏற்றதாழ்வின்றி செய்து யிலும்
யத-இन्द्रியமனோ बुद्धि:—இந்த்ரியம், மனம் மூக எவ—விடு பெற்றவனே.

உட்கார்ந்தவனுக்கு பூமி ஆஸனம் ஆடை காற்று முதலான
வற்றின் ஸ்பர்சங்கள் இருக்கும் அவற்றின் உணர்ச்சியினின்று விலக
வேண்டும். இருகண்களையும் நிரமிர்த்தாமல் தாழ்த்தினால் இரண்டும்
விழுமிடம் எதுவோ அதிலேயே நிறுத்த வேண்டும். கண்கள் மேலேபுரு
வங்களின் இடையில் விழாவாகையாலே புருவ இடையென்று மூக்கை
யே அதிலும் முனைபுகுத்தையே கொள்ள வேண்டும். அதுவும் மூக்கின்
முனை எவ்வாறு இருக்கிறதென்று காண்பதற்காகவன்று. வேறொன்
றாக் காணுமையக்காக. வேறிடம் செலுத்தாமல் என்பதில் நோக்கு.
வெளிவரும் காற்றை அதிகம் விடக்கூடாது. உள்ளே அதிகம் இழுக்க
வும் கூடாது. ஆக அவை தாமே ஸமமாகும். மற்ற இந்த்ரியங்களையும்
மனத்தையும் புத்தியையும் அடக்க வேண்டும். ஸாரான் என்ற விடத்தி
லேயே எல்லாம் கொள்ளலாம். மீண்டும் கூறினது ஒரு வ்யாபாரத்திற்
கும் ப்ரஸக்தியே யில்லை யென்ற நிலை வேண்டுமென்பற்காக. அது எப்
போதெனில். ஏதேனும் பழைய வாஸனையாலே இச்சை பயம் கோபம்
இவற்றிற்கு இடமுண்டாகில், இப்படி உட்கார்ந்திருக்கும் போது என்ன
வருமோ என்ற அச்சமுண்டாகல் காமகரோதங்களுந் வரும. அவையு
மின்றி ஆத்மாவின் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தால் ஸுகானுபவம் கைக்

கூடியதே. அந்த நிலையில் அவன் வீடு பெற்றவனுக்கு ஒப்பாவான். மேலும் சரா. எவ் எப்போது இந்த நிலை பெறுகிறதோ அவ் அப்போது முத்தனுகிறார். இப்படி அருகில் வரும் என்று சொன்னதைப் பெற வழியை கூறினார்.

இந்த அப்யாயத்தில் கர்மயோகம் சிக்கிரம் பலன் அளிக்குமென்று தொடங்கி அது செய்ய வேண்டும் விதத்தை அதில் அடங்கிய ஞானத் தோடு கூற, அச்சம் முதலானவையினறி த்யானமும் செய்ய வேண்டுமென்றார். அந்தந்த நிலைகளில் தடையின்றி நடந்தேறல் பகவானின் குணங்களை நினைத்தக் கொண்டே யிருப்பதால் என்று முக்கிய குணங்களைக் குறிக்கிறார்—

மோகா யஜ்நயமா ய்ஸோகமஹேசுரம் ।

28 P. 28-5-57

மூஹ் சர்வபூதாநா ஶ்வா மா ஶாந்திமுகூதி ॥ 29 ॥

போக்தாரம் ஸஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேசுவரம் ।

ஸஹருதம் ஸர்வபூதாதாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாத்மிம் குச்சதி ॥ 29 ॥

யஜ்நயமம்—செய்யும் வைதிக கர்மமாக் சர்வபூதாநா—எல்லா ஜீவர்கள் களுக்கு

மோகம்—ஆர்த்தயனாபிருந்து அனு சூஹம்—நன்மையே நினைப்பவனாக விலக்கின்றவனாகவும்

ய்ஸோகமஹேசுரம்—ஆராதிக்கிறவர்கள் மா ஶ்வா—என்னை நினைத்து தேவதைகள் உள்பட எல் ஶாந்திமுகூதி—கவலையற்றுச் செய்து லோகுக்கும் முதலிசுவரனாகவும் முடிப்பான்.

எந்த தர்மத்திற்கும் நானே ஆராத்யனான படியாலே என்னால் பலன் வருவது திண்ணம். எனக்கு மேல் சர்வரனிலையாகையால் வேறொருவன் ஆராத்யனாகான். யாரும் தடையும் செய்யார். சர்வரனை ஆராதிப்பதில் என்ன அபராதம் நேருமோ என்று அஞ்சவுமாகாது அஞ்சியே ஆரதிப்பதென்பதும் வேண்டா. நான் இனிய சிநேகிதன் எல்லோருக்கும். சிநேகிதனுக்கு அன்புடன் உபசரிப்பது போல் மிக்க அன்புடன் எல்லாம் உதஸாஹத்துடன் செய்க. பரிதி யென்ற பக்தி சேர்ந்த போது எல்லாம் ஒழுங்காக நிறைவேறும்.

50 24. 10 25 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ஐந்தாம அத்தியாயம் முற்றும்.

இனி ஆறாம் அத்தியாயம்

|| ஞானாகாரமான கர்மயோகம் சொல்லப் பெற்றது. இதனின்றே தலையான யோகம் எறித்திக்கும் என்றறிவிப்பதற்காக கர்மயோகிக்கு அந்த யோகம் செய்யவாரும் தகுதியை ஒன்பது ச்லோகங்களாலே விளக்குகிறார். (பிறகு அந்த யோகத்தை விதிக்கப் போகிறார்)—

அபிசாநுபாவி—பகவான் சொன்னார்—

28-1 தாம வாக்ஸதேவாந் 9 பதினா. அம்புதுள்ளவன் மேலேசொன்ன
பெருந்தோஷமாகும் ஸுபத்தி 9 அள்ளவன்.

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्त्तुं करोति यः ।

स मन्वासी च योगी च न निराश्रितः चाक्रियः ॥ १ ॥

அநாச்ரித: கர்மபலம் கார்யம் கர்ம கரோதி ய:
ஸ ஸந்த்யாஸீ ச யோகீ ச ந நிரக்ரி: ந சாக்ரிய: , ,

கர்மफलம்—கர்மாவின் பலனை
அநாச்ரித:—அபேக்ஷிக்காமல்
கர்ம—கர்மானுஷ்டானத்தை
கார்யம்—செய்ய மேண்டுமென்று
யோகி:—கர்மபோகியுமாகிறான்
நிரக்ரி:—அக்னி மூலம் செய்ய
வேண்டும்கர்மாவை விட்ட
வனும அல்லன்
மட்டும் ந அக்ரித:—அக்னி வேண்டாதபடி
ய: கரோதி—எவன் செய்கிறானோ,
ச:—அந்த கர்மியைக்கீழ்
மன்வாஸீ ச—ஞான யோகியும்
லன்.

கர்மயோகியே ஞானயோகியும் கர்மபோகியுமாகிறான். நிராஸ்ரீ:—
கர்மபோகம் செய்வதற்கு ஞானபோகம் மட்டும் செய்கிறவனோ
அவ்வாறுகான் என்னலாம். அக்னி என்ற சொல்லாலே அக்னியில்
செய்யும் கர்மாக்களையும் நிய: என்று மற்ற கர்மாக்களையும் கொண்
டால் கர்மாக்களைமெல்லாம் விட்டவன் அவ்வாறுகானென்னலாம். கர்ம
போகத்தில் கர்மாம்சம் ஞானாம்சம் இரண்டுமிருப்பதால் அக்னிபதத்
தாலே கர்மாம்சத்தையும் நிய: பதத்தாலே ஞானம்சத்தையும் கொண்டு
ஒன்றைவிட்டவனும் அவ்வாறுகான் என்றும் பொருளாம். ஆக இரண்டு
அம்சங்களும் வேண்டுமென்றதாயிற்று.

यं मन्याम इति प्राहुर्योग तं विद्धि पाण्डव ।

न ह्यसंयत्तसंकल्पो योगी भवति कश्चन ॥ २ ॥

யம் ஸம்த்யாஸ இதி ப்ராஹுர் யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ ,
ந ஹ்யஸந்த்யஸ்தஸங்கல்போ யோகி பவதி கச்சந 2 ;

பாண்டவ—அர்ஜுன!
சன்யாஸ இதி—ஞானயோகமென்று
ய்: ப்ராஹு:—எதனைச் சொல்லுவரோ
தம்—அதுவாகவே
யோகம்—கர்மபோகத்தை
வித்தி—அறிவாயாக.
அசன்யஸ்தசங்கல்ப:—தேஹாதிகளை ஆத்மா
வாக ப்ரமீப்பதை
விடாத
கர்வன—எவனும்
யோகி ந ஹி பவதி—கர்மயோகியாக
மாட்டானே.

பல கர்மயோகிகளைக் கீழே கூறினேன். எல்லோருக்குமே தேஹா
தம் ப்ராந்தி நீங்கும்படி ஆத்மஞானம் வேண்டும். எனவே கர்மயோகத்
தையே ஞான யோகமென்னலாம். (2)

ஆனால் கர்மயோகத்தை விடுவதெப்போதெனில். பலன் பெறும்
வரை விடலாகாதென்கிறார்—

आरुह्योर्मुनेर्योगं कर्म कारणमुच्यते ।

See Nr P. 28-6-67

योगारूढस तस्यैव शमः कारणमुच्यते ॥ ३ ॥

ஆருருஷோர்முநேர் யோகம் கர்ம காரணம் உச்சயதே |

யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ சம: காரணம் உச்சயதே ॥ 3 ॥

योगम आरुह्योः—ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற விரும்பிய யோக ஆரூடஸ்ய தஸ்ய எவ—ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்ற

मुनेः—ஆத்ம ஞானிக்கு

வனுக்கே

कर्म—கர்மயோகம்

शमः—கர்மயோகம் செய்யாமை

कारणम् उच्यते—காரணமெனப்படும், कारणम् उच्यते—காரணமெனப்படும்.

ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கான யோகமேற வேண்டியவன் கர்ம யோகத்தை விடமுடியாது, அதற்கு அது காரணம். ஏறியவனுக்கு கர்ம யோகத்தை விடுவதே அதற்குக் காரணமாகும். ஆகையால் அதற்குமுன் விடலாகாது. 'பலனைப் பெற்ற பிறகு கர்மயோகத்தைத் தானே விட மாட்டானே' மேலும் பிறகு கர்மயோகம்ல்லையென்றிவ்வளவே சொல்ல வேண்டும்; கர்மயோகத்தை விடுவதே காரணம் என்று அதனைக் காரணமாகக் கூறியசென் என்னில்—தலையான யோகம் செய்ய வேண்டும் ஸமயமெல்லாங்கூட கர்மயோகமே செய்வானாகில், யோகத்திற்கு இடமிராமற் போகுமே; ஆத்மதர்சனம் வாராதே என்று அந்த ஸமயம் கர்மானுஷ்டானத்தை விடுவதே அதற்கு அனுசூலமென்றதாம். நித்ய கர்மானுஷ்டான காலம் நீங்கலாக மிகுதியான காலத்தில் ஆத்மத்யானம் செய்வது. அந்த த்யானமே அனுஷ்டான காலத்தில் நீடிக்குமாகில் நித்ய கர்மாவையும் விட்டு யோகம் செய்யலாம்.

ஒருவனுக்கு ஆத்மாவைக் காணவாம் யோகம் நிலையுற்றதென அறிவதெங்ஙனே யென்னில்—

यदा हि नेन्द्रियायुषु न कर्मसुबुद्धये ।

See Nr P. 28-6-67

सर्वसंकल्पान्स्यामी योगारूढस्तदोच्यते ॥ ४ ॥

யதா ஹி நேந்த்ரியார்த்தேஷு ந கர்மஸ்வநுஷஜ்ஜதே |

ஸர்வஸங்கல்பஸந்ந்யாவீ யோகாரூடஸ் ததோச்சயதே ॥ 4 ॥

यदा हि—எப்போழுது

तदा—அப்போது

हिन्द्रियायुषु—இந்த்ரிய விஷயங்களில்

सर्वसंकल्पान्स्यामी—அஹங்கார

न अनुबुद्धये—ஸம்பந்தப்படுவ

மமகாரங்களை யெல்லாம்

तिल्लையோ.

விட்ட அவன்

कर्मसु—அதற்கான செயல்களிலும்

योग आरूढः—யோகமேறி விட்டவனாக

न अनुबुद्धये—பற்றின்றி யிருக்கிறானே.

उच्यते—சொல்லப்படுகிறான்.

யோகமேறியவனுக்கு இந்த்ரிய விஷயங்களில் பற்று தானே போம். அதனால் அதன் மூலமான நிஷித்த கார்யங்களிலோ மற்ற லௌகிக

கார்யங்களிலோ மனம் செல்லாது. நித்ய கர்மானுஷ்டானமும்.
யோகமுமாகவே அவன் காலம் போகும். (4)

அதற்கு இவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்—

उद्धरेदात्मनाऽऽत्मानं नात्मानमवसादयेत् ।

28. 11. 28-6-65

आत्मैव ह्यात्मनो बभूवुर्आत्मैव रिपुगत्मनः ॥ ५ ॥

உத்தரேத் ஆத்மநாஃஃத்மாநம் நாத்மாநம் அவஸாதயேத் |
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ பந்துராத்மைவ ரிபுராத்மந: || 5 ||

आत्मना—(சத்த)மனத்தினால்

न अवसादयेत्—கஷ்டப்படுத்தலாகாது

आत्मानम्—தன்னை

आत्मनः—தனக்கு

उद्धरेत्—ஸம்ஸாரத்தினின்று எடுக்க

आत्मा एव हि—மனமே யன்றோ

வேண்டும்.

बभूवुः—பந்துவாகும்.

आत्मना--(விஷயப் பற்றுள்ள) மனத்

आत्मा एव हि—மனமே யன்றோ

தினாலே

आत्मनः—தனக்கு

आत्मानं—தன்னை

रिपुः—சத்ருவுமாகும்.

இன்றே பந்துவும் சத்ருவுமாமோ என்ன 'மந ஏவ மநஷ்யாணம்
காரணம் பந்த மோக்ஷயா:'. பந்தாய விஷயாஸங்கி முக்த்யை நிர்-
விஷயம் மந: என்றபடி விரித்துரைக்கிறார்—

बभूवुर्आत्मनाऽऽत्मनस्तस्य येनात्मैव.ऽऽत्मना जितः । 28. 11. 28-6-65/67

अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतः.ऽऽत्मैव शत्रुवत् ॥ ६ ॥

பந்துராத்மாஃஃத்மநஸ் தஸ்ய யேநாத்மைவாஃஃத்மநா ஜித: |
அநாத்மநஸ்து சத்ருத்வே வர்தேதாத்மைவ சத்ருவத் || 6 ||

येन—எந்த புருஷனால்

अनात्मनः तु—மனத்தை வெல்லாத

आत्मना एव—தன்னாலேயே

வனுக்கோ

आत्मा जितः—மனம் ஜெயிக்கப்

आत्मा एव—மனமே

பெற்றதோ,

शत्रुवत्—வெளி சத்ருவைப் போல்

तस्य आत्मनः—அவனுக்கு

शत्रुत्वे—விரோதம் செய்வதிலேயே

आत्मा बभूवुः—மனம் பந்துவாகும்.

वर्तेत—இருக்கும்.

ஸம்பந்தமில்லாத வெளிசத்ரு எவ்வளவு பகை வைப்பானோ,
'அவ்வளவு பகை அவன் மனமே அவனிடம் வைக்கும் அதை வெல்லா
மல் விட்டால் வென்றால் அதே மிகவும் அனுகூலமாகிறபடிபால் அது
இல்லாமல் இவனுக்கு ஒரு பலனுமில்லை யாகையால் வெளி சத்ருவைப்
போல் அதை ஒழிக்கலாகாது. (6)

எவன் யோகாருடன், எப்படி யோகாருடனாவான் என்பது சொல்லப்
பெற்றது. இனி, 'ஆத்மா விசதமாக சிந்திக்கப்படும்' என்றதற்குக்
குறியான நிலையை யுணர்த்துகிறார்—

லோகம் ஆயும்கிருஷ்ணைத் துதித்தத்க்குறி சிந்தனை ஆதமம் தகை
விவரித்திருள் பதங்கள்.

जिनात्मनः श्रद्धान्तस्य परमात्मा समाहितः । See N.r. P. 28-7-58/59

श्रीनोष्णसुसङ्खेषु तथा मानावमानयोः ॥ ७ ॥

ஜிதாத்மந: ப்ரசாந்தஸ்ய பராமாத்மா ஸமாஹித: |

சீதோஷ்ணஸுகதுக்கேஷு ததா மாநாவமானயோ: || 7 ||

श्रीनोष्णसुसङ्खेषु...श्रीतम् உஷ்ணம்

முடையனாய்

ஸுகம் துக்கம்

श्रद्धान्तस्य...வெளியிந்திரியங்களெல்

நேர்ந்தபோதும்

லாம் அடங்கியிருப்பவனு

तथा मान अवमानयोः...அவ்வாறே பூசை

க்கு

யும் பழித்தலும்

आत्मा...ஜீவ ஸ்வரூபமானது

நேர்ந்த போதும்

परं समाहितः...மிகவும் அனுபவிக்க

जिनात्मनः.. வாசியின்றி வென்ற மன

உரியதாகும்.

சீதோஷ்ணதிகள் அறியப் பெறும். அதனால் மனம் வெளியிந்திரியம் எல்லாம் மாறுபடாமலிருந்தால் ஆத்மானுபவம் செய்ய யோகத்தில் இறங்கலாம். (२१:११:११ என்றவிடத்தில் பரம் ஆத்மா எனப் பிரிக்க.) எப்படி அப்போது விகாரமற்றிருக்கிறான் எனில் காரணம் உறுகிறார்—

ज्ञानविज्ञानवृत्तात्मा कूटस्थो विजितेन्द्रियः ।

See N.r. P. 28-7-59/61

युक्त इत्युच्यते योगी समलोष्टाश्मकाञ्चनः ॥ ८ ॥

ஜ்ஞாதவிஜ்ஞாதந்ருப்தாத்மா கூடஸ்த்தோ விஜிதேந்த்ரிய: |

யுக்த இத்யுச்ச்யதே யோகி ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந: || 8 ||

ज्ञान...ஆத்மா தேஹத்தினும் வேறு

विजित इन्द्रियः...அதனாலேயே இந்திரி

என்ற தெளிவாலும்

யங்களை வென்றவனாய்

विज्ञान...உபநிஷத்தில் ஓதிய அதன்

समलोष्टाश्मकाञ्चनः-உடலிலும் உடலைச்

உண்மை நிலையின் அறிவி

சார்ந்தவற்றிலும்

னாலும்

பற்றில்லை யாகை

वृत्तात्मा...ஆத்ம விஷயத்தில் கலக்க

யாலே பொன்னை

மின்றி த்ருப்தி யடைந்த

யும் கல்லு மண்

வனாய்

கட்டிக்கு ஸமமாக

कूटस्थः...பல யோனிகளில் பிறக்கப்

உபேகஷிப்பவனுமான

பொதுவாயிருக்கும் அந்த

योगी-கர்மயோகியானவன்

ஆத்மஸ்வரூபத்திலே நோக்

युक्त इति उच्यते-யோகம் செய்யத்

குடன் தின்றவனாய்

தகுதி யுற்றவனாகிறான்.

அசேதமான கல் கனகமெல்லாம் ஒன்றொன்றாய். சத்ரு, மித்ரன் என்றும் போன்ற சேதனர்களிடமும் ஸமத்வ புத்தி வேண்டுமென்கிறார்.

(1) கருவாஸிஸ்பட்டஸா ந கல் போய் நமஸ்காரம் சத்ருமஸிஸ்யே நமஸ்காரம்

(2) கனகம் போய் மஹானமான் சத்ருமஸிஸ்யே நமஸ்காரம்

(3) உபமோஸிதஸிஸி மிகுந்தம் நமஸ்காரமஸிஸ்யே நமஸ்காரம்

सुहृन्मित्राभ्यामीनमव्यवहृत्यवन्पु ।

माधुष्ये च पापेषु समबुद्धिर्विशिष्यते ॥ ९ ॥

ஸஹ்ருந்மித்ராயுதாளீந மத்யஸ்தத் தத்வேஷ்ய பந்தஷு,
ஸாதுஷ்வபி ச பாபேஷு ஸமபுத்திர் விசிஷ்யதே 9 "

சுஹ்—வயது வித்யாஸமிந்ந்து ஷ்ய—பிறவியினின்று அநிஷ்டத்
அன்பார்ந்த நன் மனம் கைத் கேடுகின்றவரிடமும்

உடையரிடமும் வ்யுபு—பிறவியினின்று நன்மை
நாடுகின்றவரிடமும்

மித்ர—ஸம வயதான தோழன்மாரி சாதுபு அபி—நல்வழி நடப்பாரிடமும்

டமும் பாபேஷு—பாபு மே செய்கின்ற
வரிடமும்

அரி—சில காரணத்தினால் கொண்டு சந்நிதி—அனுகூல ட்ரதிகூல விபாக

விரோதிப்பவரிடமும் மற்ற மனமுடையன்

உதாசிந—காரணமில்லையென்று விநிஷ்யை—யோகத்திற்கு மிகவும்

சினேகர் பகையொன்று உரியனாவான்.

மில்லாதாரிடமும்

மய்ய—இயற்கையிலேயே நடு நிலை

யிலிருப்பவரிடமும்

ஷ்ய என்றதால் யோகி அவனைத் த்வேஷிக்கிறனென்பதில்லை. உண்

மையில் த்வேஷிக்கத் தகுந்தவனே, நிஷ்காரணமாக அவன் இவனுக்கு

அநிஷ்டமே நினைப்பதால். ஆயினும் கர்மயோகி விவேகியான படியால்

மித்ரனைப் போலவே நினைக்கிறான். சுஹ் மித்ர என்ற இரண்டுக்கும் வாசி

யை உரையினின்று தெளிக; அவ்வாறே அரி ஷ்ய என்ற இரண்டுக்கும்;

அங்ஙனமே உதாசிந மய்ய என்ற இரண்டுக்கும். (9) "

இந் நிலை பெற்றவன் யோகம் செய்ய இழியலாமென்றார். யோகம்

செய்யும் முறையை யறிவிக்கிறார்—

योगी युजीत सनमात्मानं रहसि स्थितः ।

एकाकी यतचित्तात्मा निराशीरपरिग्रहः ॥ १० ॥

யோகி யுஜீத ஸததம் ஆத்மாநம் ரஹஸி ஸ்த்தித: |

ஏகாகி யதசித்தாத்மா நிராசி: அபரிக்ரஹ: ॥ 10 ॥

யோகி—கர்மயோகியானவன் நிராசி:—ஒரு பலனையும் விரும்பாமல்

ரஹசி ஸ்தித:—ஐனஸஞ்சாராதிகளில் அபரிஹ:—தனதென்ற அபிமானத்

லாத இடத்தில் இருந்து கை எங்கும் விட்டு

கொண்டு சதத்—எந்நாளும் யோகத்திற்கு

एकाकी—தன்னோடு ஒருவரைக் உரிய காலத்திலே

சுட்டிக் கொள்ளாமல்

யதசித் அத்மா—வேறோர் உபாயத்தில்

சிந்தையையும் மனம்

போவதையும் விட்டு

மரக்க வேண்டும்.

शु १ देन प्रणिष्ठाप्य सिद्धमामनयात्मनः ।

See N.Y.P.O. 2 * - 05167

Q. B. S. 4-1-7:-

आसीनः सन् भवति।

உபயிச்யாட்டஸநே யுஞ்ஜயாத் யோகம் ஆத்மவிசுத்தயே || 12 ||

उपविश्य—உட்கார்ந்து

மின் நி

⑧

(12)

யோகத்திற்காக உட்கார்ந்த பிறகு அங்கங்களை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் வகையையும் ஆகமாவில் மனம் திருப்பினவுடன் செய்ய வேண்டும் மற்றொன்றையும் (அதாவது) தன் (பரமாத்ம) விஷயமான த்யானத்தையும் உபதேசிக்குற—

समं कायशिग्रीवम् धारयन् अचलं स्थिरम् ।¹

संप्रेक्ष्य नासिकाग्रं स्वं दिशश्चानवलोकयन् ॥ १३ ॥

प्रशान्तात्मा विगतभीः ब्रह्मचारिव्रते स्थितः ।

मनः संयम्य मच्चित्तो युक्त आसीत् मत्परः ॥ १४ ॥

ஸமம் காயசிரோக்ரீவம் தாரயந் அசலம் ஸ்த்திரம் |

ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவலோகயந் || 13 ||

ப்ரசாந்தாத்மா விகதபி: ப்ரஹ்மசாரிவ்ரதே ஸ்தத்தித: |

மந: ஸம்யமய மச்சித்தோ யுக்த ஆஸீத மத்பர: || 14 ||

कायशिरोग्रीवम् — உடல் தலை மிடறு

இவற்றை

सम्—ஸமமாக (நிமிர்ந்து)

अचलम्—அசையாதபடி

स्थिरम्—சார்மணையிருப்பதால் பின்

பக்கமும் சாயாதபடி

धारयन्—தரித்துக் கொண்டு

दिशः च—திக்குகளையும் அங்குள்ள

வஸ்துக்களையும்

अवलोकयन्—பாராமைக்காக

स्वं नासिकाग्रं—தன் மூக்குமுனையை

संप्रेक्ष्य—கண் பார்வை படுவதாக்கி

(அதனைக் காண்பதையும்

விட்டு)

प्रशान्तात्मा—ஆத்மானுபவத்திலே

த்ருப்பதி பெறும் மனம்

உடையனும்

विगतभीः—ஏதேனும் கேடு நேறுமோ

என்ற அச்சமுமின்றி

ब्रह्मचारिव्रते स्थितः—தன் ஸ்த்ரீதர்சநாதி

களையும் விட்டு

मनः संयम्य—மனத்தை ஆத்ம விஷய

மாக்கி, அது நிலைப்பதற்

காக

मच्चित्तः—என்னை போக்யமாக நினை

த்து

मत्परः—என்னையே உயர்ந்த வஸ்து

வாக நினைப்பவனும்

युक्तः—அக்கரையுடன்

आसीत्—இருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது ச்லோகத்தில் மச்சிதோ யுக அஸித் மற்: என்றது புது விஷயம். ஆத்ம த்யானத்திற்கு இழிந்தவன் பகவானை த்யானம் செய்ய வேண்டும். மச்சித: மற்: உலகில் ஸ்த்ரீ முதலானவரிடம் சித்தம் போகும். போக்யமாக நினைக்கப்படும் அது உயர்ந்த வஸ்துவாகாகாது. அரசன் முதலானோர் பரமாவார். அவர் போக்யமாகமாட்டார். அவ்வாறின்றி, நானே போக்யமுமாகிறேன்; பரனுமாகிறேன் என்பதற்காக இச் சொற்கள் இரண்டுமாம். ஜீவாத்ம த்யானத்திற்காக உட்கார்ந்தவன் அதை விட்டுத் தன்னை த்யானம் செய்ய வேண்டுமென்றதாயிற்: ச்ரேஷ் என்று கண்பதிவுக்காகச் சொன்னதத்தனை, மூக்கை ஊன்றிப் பார்ப்பதன்று. ச்: என்றது பிறர் மூக்கையோ த்யானம் செய்யும் பகவானின் மூக்கையோ காண்பதென்னுமைக்காக (14)

ஜீவாத்மாவைச் சிந்தனை செய்யுமிடத்திலே அதைவிட்டு பகவானை த்யானம் செய்வது எதற்கெனில், அதன் பலனை அருளிச் செய்

अनु—अर्जुन!

अन्यदन्तः—अतिक्रम्य उन्निह

வனுக்கு

योगः नास्ति—योगம் ஏற்படாது.

एकान्तम्—ஒரே முடிவாக

अनदन्तश्च न—உண்ணாதவனுக்கும்

இல்லை

अतिस्वन्शीलस्य च न—மிக்க உறக்கமே

இயற்கையானவனுக்கு

மில்லை

अप्रतः एव च न—விழித்தேயிருப்ப

வனுக்கும் இல்லை.

युक्त आदर विहारः—மிதமான ஆறா

ரமும் நடையுமுடையனும்

कर्मसु—வேலைகளிலே

युक्त चेष्टसु—மிதமான தேறாயாஸ

முடையனும்

युक्त सभावबोधसु—உறக்கமும் விழிப்

பும் திட்டமாக உடைய

னுமானவனுக்கு

दुःखदा—துக்கம் போக்கும்

योगो भवति—யோகம் இடம் பெறும்.

கீழே (8) யுக ஈயுவ்யதே யோகி என்று யோகம் தொடங்கத் தகுதியாருக்கு என்பதைக் கூற ஆரம்பித்தார். யோக சாதனைக்கு வேண்டும் ஸாதனங்களை, ஆஸனாதிகள் பகவத் பஜனம் ஆஹார ஆயாஸாதிகளின் மிதம் எல்லாம், கூறிய பிறகு அதை முடிக்கிறார்—

यदा विनियतं चित्तमात्मन्येवावतिष्ठते ।

See Nr. P. 25-1-54

निःस्पृहः सर्वकामेभ्यो युक्त इत्युच्यते तदा ॥ १८ ॥

யதா விநியதம் சித்தம் ஆத்மந்யேவாவதிஷ்டதே ।

நிஸ்ஸ்ப்ருஹ: ஸர்வகாமேப்ய: யுக்த இத்யுச்ச்யதே ததா ॥ 18 ॥

यदा—எப்போது

सर्वकामेभ्यः—காமங்கள் எல்லா

चित्तं विनियतं—மனம் நன்கு அடக்கப்

பற்றினும்

பெற்று

निः स्पृहः—ஆசை விலகினவனான

आत्मनि एव—ஜீவாத்ம விஷயத்தி

அவன்

லேயே

युक्त इति—யோகம் தொடங்கத் தக்க

अवतिष्ठते—நிலையுறுகிறதோ,

வனாக

तदा—அப்போது

उच्यते—சொல்லப்படுகிறான்.

ஆத்மானுபவ தசைக்கு ஓர் உவமை காட்டுகிறார்—

यथा दीपो निवातस्यो नेङ्गते सोऽपि स्मृता ।

See Nr. P. 25-1-55

योगिनो यतचित्तस्य युज्यतो योगमात्मनः ॥ १९ ॥

யதா தீபோ நிவாதஸ்த்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா ।

யோகிநோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகம் ஆத்மந: ॥ 19 ॥

निवातस्यः—காற்றில்லாத இடத்தில்

योगिनः—யோகியினுடைய

நின்ற

योग युज्यतः—யோகத்துடன் கூடிய

दीपः यथा—விளக்கு எவ்வாறு

आत्मनः—ஆத்மாவிற்கு

न इङ्गते—அசையாமலிருக்கிறதோ,

उपमा—ஒப்புமையாக

सा—அந்த வகையானது

स्मृता—பெரியோர்களால் நினைக்

यतचित्तस्य—மனத்தை அடக்கிய

கப்படும்.

யோகியானவன் மனத்தை ஆத்மாவில் நிறுத்தி த்யானம் செய்யும் போது ஆத்மாவானது தன் ஞானத்தினால் தன்னையே அறிந்து கொண்டிருக்கும். தளராத தன் அறிவுடன் சேர்ந்த அந்த ஆத்மாவின் நிலைக்கு காற்றில்லாத இடத்தில் அசையாமல் ஒளியுடன் விளங்கும் தீபம் ஒப்புமையாகும். தீபமானது யோகம் செய்யும் போது அசையாத உடலுக்கு உவமையாக இங்குக் கூறப்படவில்லை. ஆத்ம த்யானமின்றி வேறு த்யானத்திலும் வேறு ஸமயத்திலும் அவ்வாறேயாமே. வெறும் ஆத்மா எவ்வயம்பரகாசமாயிருப்பதால் அதற்கு தீபம் த்ருஷ்டாந்த மாகில் எப்போதுமே யாகும். ஆத்மா அனேகமாய் எப்போதும் அசையாமல் தான் இருக்கும். ஆகையால் ஆத்மா வொன்றையே பற்றி நிலைத்த யோக ஞானத்துடன் கூடியுள்ள ஆத்மாவிற்கு ஒளியுடன் அசையாத தீபம் த்ருஷ்டாந்தமென்க. (19)

யோக தசையில் பேற்றின் பெருமையை விளக்கி உத்ஸாஹப் படுத்துகிறார்—

ब्रह्मसमते चित् निरुद्धं योगसेवया ।

यत्र चैवाऽऽत्मनाऽऽत्मानं पश्यन् आत्मनि तुष्यति ॥ २० ॥

सुखमात्मनित्तिकं यच्च बुद्धिब्रह्मसमतीन्द्रियम् ।

येति यत्र न चैवायं स्थितश्चलति तत्त्वतः ॥ २१ ॥

यं ह्यस्या चापरं क्षमं मन्यते नाधिकं ततः ।

यस्मिन् स्थितो न दुःखेन गुरुणाऽपि विचार्यते ॥ २२ ॥

सं विषाद दुःखसंयोगवियोगं योगसंज्ञितम् ।

तं निश्चयेन योक्तव्यो योगोऽनिर्विण्णचेतसो ॥ २३ ॥

யத்ரோபரமதே சித்தம் நிருத்தம் யோகஸேவயா |

யத்ர சைவாஃஃதம்நாஃதமாநம் பச்யந் ஆத்மநி துஷ்யதி || 20 ||

ஸு-கமாத்யந்திகம் யத்தத் புத்திக்ரஹ்யம் அதிந்த்ரியம் |

வேத்தி யத்ர ந சைவாயம் ஸத்திதச் சலதி தத்வத: || 21 ||

யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத: |

யஸ்யித் ஸத்திதோ ந துக்கேந குருணாபி விசால்யதே || 22 ||

தம் வித்யாத் துக்கஸம்யோகவியோகம் யோகஸம்ஜ்ஞிதம் |

ஸ நிச்சயேந யோக்தவ்யோ யோகோஃநிர்விண்ணசேதஸா || 23 ||

யோகசேவா—யோகத்திற்கான

ஆத்மா—மனத்தினால்

பயிற்சியால்

ஆத்மா—ஆத்மாவை

நிருத்—வேறிடம் புகாதபடி காக்கப்

பச்யந்—காண்கின்றவனாய்

பட்ட

ஆத்மநி—ஆத்ம விஷயத்

விசத்—மனது எந்த யோகத்தில்

திலேயே

பச்யந்—நிலைத்துருசிகொண்கிறதோ, துஷ்யதி—தருப்பதியும் பெறுகிறதோ,

யத்—எந்த யோகத்தில்

यत्—எந்த யோகத்தில்
यन् नन्—சாஸ்திர ப்ரஸித்தபடியான
अनिन्द्रियम्—புக ன்கள்மூலம் பெற
வாகாத
बुद्धिवाह्यम्—மனம் ஒன்றாலேயே
அறியத்தக்க
आत्यन्तिकम्—இடையிடை துக்கம்
கலசாத
सुखं नैति—ஸுகத்தை உணர்கின்ற
னோ.
यत्—எந்த யோகத்தில்
स्थितः—நின்றவன் ஸுகம்மிக்கிருப்ப
தால்
तद्वत्—அந்நிலையினின்று
न चरति च—அசைகின்றானல்ல
னுமோ.

यं संख्या-எந்த யோகத்தைப்பெற்ற
பிறகு
अपरं लोभं—யோகத்தைவிட்ட ஸம
யத்தில் வரும் வேறு
லாபத்தை
ततः अधिकं—அனுபவித்ததைவிட
மேம்பட்டதாக
न मन्यते—நினைப்ப துமில்லையோ,
यसिन्—எந்த யோகத்தில்
स्थितः—இருந்தவன்
गुरुणा दुःखेन आर—விட்ட ஸமயத்தில்
கனமான துக்கத்தினாலும்
न विचार्यत—விலக்கப்படமாட்டானோ

दुःखसंयोगवियोग—துக்கக்கலப்புக்கு
எதிரியான
तं—அப்படிப்பட்ட யோகத்தை
தால்
योगसंज्ञितं—யோகமென்ற பெயர்
பெற்றதாக
विद्या—அறிய வேண்டும்.
मनमुदையवानुल
सः योगः—அப்படி புருஷார்த்தமான
யுக்ய -செய்யத் தொடங்கவாகும்.
முதல் மூன்று ச்லோகங்களில் ஆறு பாகங்களால் ஆறு அம்சங்கள்
அடைவாக்குறிகப்பெற்றன. அவையாவன—வேறு விஷயங்களினின்று
மனத்தை விலக்கியிருத்தல், வேறென்று வேண்டாமை, ஆசமஸ்வரூப
ஸுகானுபவம், அவ்வனுபவத்திற்கு சுயமாகவே தொடர்ச்சி, யோகத்தி
லின்று எழுந்த பிறகும் வேறொரு ஸுகத்தை மதியாமை, கனமான
துக்கம் குழந்தாலும் கலக்கம் அற்றிருக்கை என்பனவாம். நான்காம்
ச்லோகம் இப்படி புருஷார்த்தமாயிருப்பது கண்டு வருந்தாமல் விசேஷ
உதலாஹத்துடன் இழியவேண்டுமென்கிறது.

यत्रोपरमते चित्तं निरुद्धम् என்றபடி விஷயங்களினின்று விலக்கின பிறகு
தான் யோகத்தில் சுவைப்பு. ஆகையால் முதலில் அச்சுவைப்பில்லையே
என்று வெறுக்காமல் மெதுவாக விஷயங்களினின்று விலக்கலைப் பயில
வேண்டுமென்கிறார்—

संख्यप्रमवान् कामान् त्यक्त्वा सर्वान् अशेषतः ।

मनसैवेन्द्रियग्रामं विनियम्य समन्ततः ॥ २४ ॥

Ms. 12810-50/52

अनैकज्ञैरुपरमेत् बुद्ध्या वृत्तिगृहीतया ।

आत्मसंख्यं मनः कृत्वा न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ २५ ॥

ஸ்கல்பப்ரபவாந் காமாந் த்யக்த்வா ஸர்வாந் அசேஷத: |

மதஸைவேந்த்ரியக்ராமம் விநியம்ய ஸமந்தத: || 24 ||

சனதச்சனதருபரமேத் புத்யா த்ருதிக்குவீதயா |

ஆத்மஸம்ஸ்ததம் மந: க்ருத்வா ந கிஞ்சிதபி சிந்தயேத் || 25 ||

संख्यममशान्-ममकार मूलमाक

विनियम्य-तिरुப்பி

ஏற்பட்ட

வृत्तिगृहीतया-தையத்தினால்

कामान् एषान्-இஷ்ட விஷயங்களை

தொடரப் பெற்ற

மெல்லாம்

बुद्ध्या-விவேகத்தினால்

मनसा एव-தமதல்ல என்ற நினை

शनैः शनैः-சிறிது சிறிதாக

கூடல்

उपरमेत्-வேறு விஷயத்தினின்றும்

मशेयन-ஸ்வரூபத்துடனே

விலக வேண்டும்

एकस्या-ஹிட்டு (சீதோஷ்ணதிகள்

मनः-பிறகு மனத்தை

போன்றவற்றில் உணர்ச்சி

आत्मसंख्यं कृत्वा-ஆத்மாவில் நிறுத்தி

கைய மட்டும் ஹிட்டு)

किञ्चित् अपि-வேறென்றையும்

निश्चयमायम्-எல்லா இந்திரியங்

न चिन्तयेत्-(மனத்தினாலும்) நினைக்

கணையும்

காமவிருக்க வேண்டும்.

समन्तः-எல்லா விஷயத்தினின்றும்

தாமாக மேலே படுவதால் இஷ்டமானவை சீதோஷ்ணதி காமங்கள். தேவராத்ம ப்ரமம் மூலம் வந்த மமகாரத்தாலே இஷ்டமானவை மனைவி மக்கள் முதலான காமங்கள். முதல் வகுப்புத் தானே வருவ தாகையால் அதன் வரவைத் தடுக்கவாகாது. அதனால் ஸுக துக்க வுணர்ச்சியை ஹிடவேண்டும். இரண்டாம் வகுப்பை ஸ்வரூபத்தாலும் ஹிடலாம். யோகம் செய்யும்போது பிறரைச் சேர்த்துக் கொள்ளாம விருக்க வேண்டுமே.

(25)

यशैशानैः एतन्मते वிரिक्तुं शक्यम्—

यशोयशो निश्चरति मनश्चञ्चलमखिरम् ।

ततस्ततो नियमैरुदात्मन्येव वञ्च नयेत् ॥ २६ ॥

யதோ யதோ நிச்சரதி மதச்சஞ்சலம் அஸ்த்திரம் |

ததஸ்ததோ த்யம்யைதத் ஆத்மந்யேவ வசம் நயேத் || 26 ||

यशस्य-சரிப்பதே ஸ்வபாவமாய்

एतत्-இம் மனதை

अखिरम्-ஆத்மாவில் ஸ்த்திரப்

नियम्य-திருப்பி

படாத

आत्मनि एव-ஆத்மாவினிடமே

मनः-மனமானது

(ஸுகத்தைக் கருதி)

यतः यतः-எந்தெந்த விஷயத்திலே

वशं नयेत्-வசமாக்கிக் கொள்ள

निश्चरति-வெளி செல்லுமோ,

வேண்டும்.

ततस्ततः-அந்தந்த விஷயத்தினின்றும்

மென்மேல் எல்லாம் அடைவாகக் கூட ஆத்மானுபவ ஸுக
மென்கிறார்—

प्रशान्तमनसं ह्येनं योगिनं सुखमुत्तमम् । २७ २४ - ५३, ५४

उपैति शान्तरजसं ब्रह्मभूतमकलमषम् ॥ २७ ॥

ப்ரசாந்தமநஸம் ஹ்யேநம் யோகிநம் ஸுகமுத்தமம் ,

உபைதி சாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூதம் அகல்மஷம் . 27

இந்த ச்லோகத்தில் அந்வயம் இவ்வாறு—யோகி... ப்ரசாந்தமநஸம்
प्रशान्तमनसं ब्रह्मभूतमनं उत्तमं सुखमुत्ति हि ।

யோகிநம்—கீழ்க் கூறியபடி ஆத்மா ப்ரஹ்ம... சுயரூபத்தை அறிந்ததால்

வில் மனம் வைத்தவனாய் தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்

अकलमषम्...பாபங்களைப் போக்கிய வெகு தூரம் விலகவான

வனம் எனம் .இந்த மஹாகீ

शान्तरजसम् . அதனால் ரஜோகுணம் உத...சுவம்...உயர்ந்த ஆத்மானு

அழிய

பவமானது

प्रशान्तमनसम्.. ஆத்மாவினிடத்தில் ஓசி டி...தானே அணுகுமே.

நின்ற மனமுடையனாய்

ஆத்ம யோகம், பாபநாசம், ரஜோநாசம், மனத்தில் சஞ்சலம்
அறிதல், தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளின் ஸ்வரூபத்திலே நஷ்டடை,
ஸுகானுபவமென்கிற அடைவாம்.

ஆத்மானுபவம் பெற்றவன் தினந்தோறும் தொடர்ச்சி கொண்டால்
அனுயாஸமாய் அது நீடிக்குமென்கிறார்—

युञ्जन् एवं सदाऽऽत्मानं योगी विगतकलमषः ।

सुखेन ब्रह्मसंस्पर्शमत्यन्तं सुखमश्नुते ॥ २८ ॥

யுஞ்ஜந் ஏவம் ஸதாஃஃத்மாநம் யோகி விசுககல்மஷ: |

ஸுகேந ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்சம் அத்யந்தம் ஸுகம் அச்நுதே . 28

योगी—யோகம் செய்பவன்

ब्रह्मसंस्पर्शम्—சத்தாத்மானுபவமாகிற

एवं—ஆத்மானுபவம் வரும்படி

अत्यन्तम्—நீடிக்கின்ற

आत्मानं युञ्जन्—ஆத்மத்யானம் செய்

सुखम्—சுகத்தை

கிறவன்

सुखेन...அனுயாஸமாக

विगतकलमषः—அதனால் பாபம் கழிய சதா அச்நு...எப்போதும் அடை

வே

கிறான்.

இதற்கு முன் போல் அதிக முயற்சி வேண்டுவதில்லை. வேண்டும்
போதெல்லாம் அவ்வனுபவத்தில் அமிழ்ந்திருக்கலாம். (28)

ஆத்மானுபவம் வந்தது ஸமதர்சனமாகும். அதாவது—எல்லா
ஆத்மாவும் ஒன்றோடொன்று ஒத்திருப்பதால் தன் ஆத்மாவைக்காணவே
எல்லா ஆத்மாக்களையும் கண்டதுபோலாகை. அவ்வொற்றுமையை

நாந் கு விதமாகப் பிரிக்கும்போது நானு நிலைகளாகும். அந் நான்கை
நாந் கு ச்லோகங்களால் அறிவிக்கிறார்—முதலாவது—

सर्वभूतसमात्मानं सर्वभूतानि चाऽऽत्मनि ।

See No. 128-11-99

ईषते योमयूतात्मा सर्वत समदर्शनः ॥ २९ ॥

ஸ்ர்வபூதஸ்தம் ஆத்மா நம் ஸர்வபூதாநி சாஃஸ்த்மநி |
ஈஷதே யோகயுக்தா த்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சந: || 29 ||

யோகயுக்தா...யோகத்தினால் ஆத்மா சர்வபூதஸ்-எல்லா ஆத்மாக்களிலும்
னுபவம் பெற்றவன் இருப்பதாக
சர்வ-எல்லா ஆத்மாக்களினிடமும் சர்வமானி. எல்லா ஆத்மாக்களையும்
மமதர்சந: ஸமமான ஆகாரத்தைக் காணினிதத்திலும் இருப்ப
காண்கின்றவனாய், தாக
மமதர்சந தன்னை இஃசு...காண்கிறான்.

ஓர் ஆத்மா மற்றோர் ஆத்மாவுக்கு ஆகாரமன்று. இது அதிலும்
அது இதிலும் இருப்பதாகச் சொல்லவும் முடியாது. அப்படியிருக்க
ஒவ்வொன்றிலும் மற்றொன்றைக் காண்பதென்னெனில்—ஒன்றைக்
காண்பதே எல்லாம் காண்பதாகிறதென்ற கருத்தாம். தன்னை த்யானம்
செய்தவனுக்குத் தன்னுடைய அனுபவந்தான் உண்டு. ஆனாலும்
எல்லாம் அனுபவித்தது போலாகிறது. எவ்வாறெனில். அதை விளக்க
மமதர்சந: என்ற சொல். ஆத்மாக்களுக்கு ஸாம்யமிருப்பதைக் கண்டிருப்
பதால் இவ்வாறும். இவ்வே கருதிய ஸமமான ஆகாரமாவது—தேஹத்
தைக் காட்டிலும் வேறாய் ஜ்ஞாநாகாரமாயிருக்கை. இது ஸம்ஸார
தசையிலும் இருப்பதாகும். அஹம் என்று தானே ப்ரகாசிப்பதால்
ஆத்மா ஒவ்வொன்றும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாகும். (29)

இனி பரமாத்மாவோடு உள்ள சிறந்த ஸாம்யத்தை இருவிதமாக
இரண்டு ச்லோகங்களாலே அறிவிக்கிறார்—

यो मां वश्यति सर्वत सर्वज्ञ मां वश्यति ।

See No. 129-11-100/12

तस्माद् न प्रणयामि स च मे न प्रणयति ॥ ३० ॥

யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வஞ்ச மயி பச்யதி |

தஸ்யாஹம் ந ப்ரணஸ்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணஸ்யதி || 30 ||

ய: மா்...எவனொருவன் என்னை
சர்வஜ்ஞ...எல்லா ஆத்மாக்களி
லும் காண்கிறானே.

மயி.. எல்லா ஆத்மாவையும்
மயி பச்யதி...என்னிடத்திலும்
காண்கிறானே.

தஸ்ய மஹ...அந்த யோகிக்கு நான்
ந ப்ரணயாமி...காணவாகாமலிருப்ப

தில்லை.
ச ச மே...அவனும் எனக்கு
ந ப்ரணயதி...காணவாகாமலிரான்.

இது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமுள்ள ஒற்றுமையைச் சொல்லுகிறது. முன் சொன்னதே அதாவது ஜ்ஞாநாகாரமென்பதே பரமாத்ம விஷயத்திலும் ஒற்றுமையாகலாம். அதற்காகத் தனிச் சீலோகம் வேண்டுவதில்லை. ஜ்ஞாநாகாரனாயிருந்தாலும் தன்னை ஜீவன் பாபியாக நினைப்பதால் 'அவ்வாறின்றி அபஹதபாப்மா' என்ற தன்மையே இவனுக்குமுள்ளது அது மோக்ஷத்திலும் தெரியவரும். இப்போதுள்ள பாபம் இயற்கையானதன்று' என்று தெரிந்துகொண்டு அபஹதபாப்மாவாகத் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டும். அவ்வாறு உபாஸனத்தினால் அவ்வாறு அனுபவம் வந்த போது பரமாத்மாவோடு ஒப்புமையைக் கண்டதால் பரமாத்மாவையே கண்டது போலாம். இது வேதத்தில் ஒதப் பெற்ற ஸாம்யம். "புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி" என்கிறதே முண்டகோபநிஷத்து. 3-1-3 ஜீவாத்மா தன்னை இவ்வாறு கண்டால் அது என்னைக் கண்டது போலவே என்பதற்காக ஸ்யாஹ் ந ஸ்யாஹி என்றார். நாலாம் பாதம் எதற்கென்னில், என்னை நான் அபஹதபாப்மாவாகக் கண்டு கொண்டிருக்கிறேனே, இதுவே எனக்கு அவனையும் கண்டது போலாகிற படியால் அவனுக்கும் தன்னைக் காண்பது என்னைக் காண்பதாகுமே என்று அதனை ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறார். அதனால் அந்த ஸாம்யம் உண்மையானது, ஸ்தோத்ரமன்று. அவ்வாறே நானும் காண்கிறேனெனின் என்றதுமாயிற்று.

மற்றொரு விதத்திலும் தனது ஸாம்யத்தை ஜீவன் அனுபவிக்கிறனென்கிறார்—

सर्वभूतस्थितं यो मां भजत्येकत्वमास्थितः ।

22 4x 12811-1-2 3

सर्वथा वर्तमानोऽपि स योगी मयि वर्तते ॥ ३१ ॥

ஸர்வ பூதஸ்த்திதம் யோ மாம் பஜத்யேகத்வம் ஆஸ்த்தித: |

ஸர்வதா வர்தமாநோ஽பி ஸ யோகி மயி வர்ததே || 31 ||

ய:.. எந்த யோகி

பலிக்கிறானே,

एकत्वम मास्थितः--எனக்கும் தனக்கும்

ச: ரொி...அந்த யோகியானவன்

ஸாம்யத்திலே ஊன்

சர்வா யோகத்தை விட்டு வெளி

றினவனாய்

வியாபாரமாய்

सर्वभूतस्थितं...எங்கும் ஸம்பந்தப்

வர்மான: அபி இருக்கும் போதும்

பட்டிருக்கும்

மயி வர்தே ..என் அனுபவமுள்ள

मां भजति...தன்னை அனுபவிப்பது

வருகிறான்.

மூலம் என்னை அனு

ஸம் என்கிற சொல்லுக்கு ஏகம் என்னும் பொருள் கிடையாது.

ஏகம் என்ற சொல்லை ஸம் என்ற பொருளிலும் வழங்குவார். ஆகை

யால் இங்கே ஏகத்வம் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் இணங்க ஸமத்வமே

கிழே ஒரு ஸமத்வம் கூறப்பெற்றது. அது பாபமில்லாமை, அநிஷ்ட

நின்றுத்தி. அதற்கு மேல் வரும் இஷ்ட ப்ராப்தி யென்பது இங்கே கூறப்படும் வேதமும் 'அபஹதபாப்மா வீஜர:' என்று அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியைப் தொடங்கி ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:' என்று இஷ்ட ப்ராப்தியிலே முடிக்கிறது. பாபமெல்லாம் கழிந்த பிறகே ஜீவனுக்கு இயற்கையான ஞானமானது முழு மலர்ச்சியைப் பெறுகிறது, அழுக்கு அகன்ற பிறகு மணியில் ஒளி வீசுமா போலே. அந்த ஞானத்தினாலே எவ்வாறுவதையும் அவற்றுடன் தனக்குள்ள ஸம்பந்தத்திற்குத் தக்கவாறு அனுபவிக்கிறான், இப்படி எங்கும் பரவிய ஞானமுடையனாகையும் பகவானோடு ஜீவனுக்கு வரும் ஸம்பம். இது இந்த ச்லோகத்தில் எங்கே கூறப் பெற்றதென்னில், இரண்டு ச்லோகங்களால் இரண்டு ஸம்பங்களைச் சொல்வதால் எது முன் மொழியத் தக்கதென்று ஆராய்த்தால் இது தானே தேறுவதாம்.

அன்றி, சஞ்ஜயஸி என்ற அடைமொழி இதற்காகவே உள்ளதென்க, எல்லாவிடத்திலும் ஸம்பந்தப்பட்டிருகையென்ற ஒப்புமை இங்கே கருதப்பெறும். பரமாத்மா எங்கும் பரந்துள்ளானாலும் ஜீவன் அணுவாயிருப்பவன் தரம்பூதஞானத்தைக்கொண்டே எங்கும் ஸம்பந்தப்படுவான். ஏக் ஶாஷ் அஹி அஹி, ஐய ஶா ஶுஸி என்ற உபநிஷத்து "மரத்திலிருக்கும் ஜீவன் தன் உணர்ச்சியை எந்தக் கிளையினின்று இழுத்து விடுகிறானோ, அப்போது அது உலர்ந்து விடும்" என்று உணர்ச்சியின் ஸம்பந்தமே ஜீவஸம்பந்தம் என்கிறது. இப்படி ஞானத்தைக்கொண்டு பரந்திருக்கை இவனுக்கும் பகவானுக்கும் உண்டாகையால் அதே இவ் அடைமொழியால் கூறப்பெற்றதாம். ஞானத்தைச் சொன்னால் ஆனந்தத்தையும் சொன்னதேயாம். அனுகூல ஜ்ஞானமே ஆனந்தமென்பபடும். ஆக முதல் ச்லோகத்தில் ஜீவன் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனென்றதால் ஆனந்த ஸ்வரூபனென்றும், இங்கே எங்கும் பரவும் ஞானம் குணமென்றதால் ஆனந்தத்தை குணமாக உடையன் என்றும் சொல்லாமலே விளங்கும், இந்த யோகி தன்னை எங்கும் பரவும் ஞானம் தனக்கு தரம்பென யோகத்தில் அனுபவித்தால் அவ்வொத்துமையாலே பரமாத்மாவையும் அனுபவித்தது போலாகிறது. சாஸ்திரமூலம் ஸம்யகத்தை உணர்ந்திருப்பதால் அவனையும் கண்டது போலவே நினைக்கிறான். உண்மையில் பரமாத்மஸ்வரூபத்தையே காண்பதென்பது பக்தி யோகத்திற்குப் பிறகேயாகும். இது ஜீவாத்ம ப்ரகரணம். (81)

முன்று ஸம்யம் மொழியப்பெற்றன. இப்படி பாபமின்றி பூர்ண ஜ்ஞானனாய் ஜ்ஞானஸ்வரூபனுயிருக்கை ஒவ்வோர் ஆத்மாவுக்கும் இயற்கை; தேஹமூலமான ஸுகதுக்கங்கள் வந்தேறி என்று தெளிந்தவன் தனக்கு ஸமமாக ஜீவர்களை நினைக்குமாபோலே அவர்களுக்கு வரும் ஸுகதுக்கங்களுக்கு ஸமம் தனது ஸுகதுக்கங்கள் என்றிருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய ஸுகதுக்கத்திற்காக மகிழ்ச்சி இகழ்ச்சி யிராமலிருப்பது போல் தன் ஸுகதுக்க விஷயத்திலுயிருக்க வேண்டுமென்று மந்த்ரோரு ஸமத்வம் சொல்லுகிறார்—

आत्मोपस्थेन सर्वत्र समं पश्यति योऽर्जुन ।

11-12-31-13-4

सुखं वा यदि वा दुःखं स योगी परमो मतः ॥ ३२ ॥

ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பச்யதி யோடர்ஜுந ।

ஸுகம் வா யதிவா துக்கம் ஸ யோகி பரமோ மத: ॥ 32 ॥

अर्जुन—आर्जुन !

यदि वा दुःखम्—துக்கத்தையோ

सर्वत्र—எல்லா ஆத்மாக்களிடமும்

எதையும்

आत्मोपस्थेन—தன்னுடொத்துமை

समं यः पश्यति—எவன் ஸமமாகக்

யிருப்பதால்

காண்கிறானே

सर्वत्र—தன்னிடமும் பிறரிடமும்

स. योगी—அந்த யோகியானவன்

सुखं वा—ஸுகத்தையோ

परमः मतः—ஞானயோகிகளிற் சிறந்த

வனாக நினைக்கப்படுகிறான்.

தன்னையும் பிறரையும் ஸமமாகப் பார்ப்பதோடு தன் ஸுகதுக்கங்
களையும் பிறர் ஸுக துக்கங்களையும் ஸமமாகக் காண்பவன் மேம்
படுகிறான். பிறருடையஸுகத்திற்கு அவர்களைப் புகழ்ந்தும் அவர்கள்
துக்கத்திற்கு அவர்களோடு அழுதுகொண்டுமிருந்தால் இவனுக்கு
யோகத்திற்கு அவகாசமேது என்னில். அகிலல் கருத்து. பிறர்
ஸுகதுக்கத்தைப் போல் தன் ஸுகதுக்கத்தையும் தனதாக
நினைக்காமல் அதில் கவனத்தை வீட்டு ஆத்மாவின் உய்ந்த வேண்டு
மென்ற கருத்தாம். இவ்வாறு நான்கு வகைகள் நிலப்பெற்றன. (82)

अर्जुन उवाच—आर्जुनः न मे लोकोऽयं न मे लोकोऽयं—

योऽयं योगस्त्वया प्रोक्तः सांख्येन मधुसूदन । R 6-33-34-12-11-10-4-6

एतस्याहं न पश्यामि चञ्चलत्वात् स्थितिं स्थिराम् ॥ ३३ ॥

யோடயம் யோகஸ் த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந ।

ஏதஸ்யாஹம் ந பச்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்த்திம் ஸ்த்திதிராம் ॥ 33 ॥

मधुसूदन—மதுவை ஸம்ஹாரம்

एतस्य—இந்த யோகத்தின்

செய்தவனே !

स्थितिम्—இருப்பை

सांख्येन—நாலுவகையான ஸாம்யத்

स्थिराम्—நீடித்து நிலைப்பதாக

தைக் கொண்டு

न पश्यामि—காண்கிறேன்ல்லேன்

यः ययं योगः—எந்த ஆத்மயோகம்

चञ्चलत्वाद्—மனம் சலிப்பதாகவே

त्वया प्रोक्तः—உம்மால் உபதேசிக்கப்

யுளதாதென்.

பெற்றதோ,

அனாதி வாஸனையால் ஒவ்வோர் ஆத்மாவையும் பரமாத்மாவையும்
ஒன்றைவிட ஒன்று எவ்விதத்திலும் வேறுகவே கண்டு வந்திருக்கு
மிவனது மனம் அந்த வேறுபாட்டிலேயே போய்க் கொண்டிருப்ப
தால் ஸமமாகக் காண்பதே எளிதில் ஆகாது. நான்கு விதமான ஸாம
யம் எவ்வனே நிலைத்து நினைக்கப் பெறும். (83)

மனத்தை அடக்கலாமே யென்னில்—

चञ्चलं हि मनः कृष्ण प्रमाथि बलवत् दृढम् ।

तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोऽरिव सुदुष्करम् ॥ 34 ॥

சஞ்சலம் ஹி மன: க்ருஷ்ண ப்ரமாத்தி பலவத் த்ருடம் ।

தன்பரஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரீவ ஸுதுஷ்கரம் ॥ 34 ॥

कृष्ण—கிருஷ்ண !

வதைக்கின்றது.

चञ्चलं—எப்போதும் ஒரு விஷயத்தில் வாयो: इव—எதிரில் வரும் காற்றுக்குப்
நிற்காத போல்

मनः—மனதானது

तस्य—அம்மனத்துக்கு

बलवत्—(பரபத்தினால்) வலிவு

निग्रहं—தடை செய்வதை

உள்ளதாய்

सुदुष्करम्—அடியோடு முடியாததாக

दृढं—மாறிய—புருஷனை திடமாக

मन्ये—நினைக்கிறேன்.

श्रीमन्वाच उवाच—பகவான் மேலே சொன்னதாவது—

अमङ्ग्यं महाबाहो मनो दुर्निग्रहं चलम् । ॥ 35 ॥

अभ्यासेन तु कौन्तेय वैराग्येण च गृह्यते ॥ 36 ॥

அமங்க்யம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம் ।

அப்யாஸேந து கௌந்தேய வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே ॥ 35 ॥

महाबाहो—புலபலமுடையனே !

तु—ஆனால்

मनः—மனதானது

अभ्यासेन—ஆத்மாவின் சீரை நன்கு

चञ्चलं—சலித்துக்கொண்டேயிருப்பது

பராமரிப்பதாலும்

दुर्निग्रहम्—அடக்க அரிதாம்

वैराग्येण च—மற்றதில் தோஷவீமர்சத்

असंग्रहम्—இதில் ஸம்சயமேயில்லை.

தால் பற்றற்றமையாலும்

कौन्तेय—குந்தி புத்ரனே !

गृह्यते—அடக்கப்படும்.

மனம் சலிக்குமிடமெல்லாம் தோஷங்களை ஆராய்ந்து வந்தால்
வைராக்யம் உண்டாம். அதற்கு நேர்மாறாக ஆத்மாவின் குணங்களை
ஆய்ந்தவண்ண மிருந்தால் இதில் தோக்கும் மிகும்—

असंयतात्मना बभौ दृष्ट्वाप हवि मे मतिः ।

वदन्मात्मना तु यत्तौ शक्योऽवाप्तुमुपायतः ॥ 37 ॥

அஸம்யதாத்மநா யோகோ துஷ்ப்ராப இதி மே மதி: ।

வத்யாத்மநா து யததா சக்யோட்வாப்தும் உபாயத: ॥ 36 ॥

असंयत मात्मना—அடக்கப்படாத

उपायतः—கீழ்க்கூறிய கர்மயோகத்தி

மனம் உடையவனால்

னால்

योग, दृष्ट्वा:—யோகம் பெறப்பட

वदन्मात्मना—மனம் ஸத்வம் மிகுந்து

மாட்டாது

தன் வசமானவனாய்

हवि मे मति:—என்று எனது முடிவு.

यत्तौ—யோக முயற்சியுடையனால்

शक्योऽवाप्तुं—பெறமுடியும்.

நீ கூறியவாறு மனம் சஞ்சலமாயிருப்பதால்தான் கர்மயோகமே செய் என்கிறேன். அதுமூலம் மனத்துக்கு ஸ்தவருணத்தை வருத்தி செய்யாதவனுக்கு ஸமதர்சனயோகம் வாராது. கீழ்க்கூறிய உபாயத் தால் மனம் சுத்தமானால் அப்யாஸ வைராக்யங்கள் இடம் பெறும். யோகம் எளிதில் எரித்திக்கும். (36)

மனம் சலிப்பதேயானாலும் அதை வசமாக்கி யோகம் பெற வழி கூறினார். இப்படி யோகத்திலிழிந்தாலும் இடையிலே புத்தி சலித்து விட்டால் இவன் கதி என்ன என்று அர்ஜுனன் கேட்கிறான். ஆனால் இரண்டாம் அத்யாயத்தில் உபதேசத் தொடக்கத்திலேயே, 'நஹி க்ஷமா-நஸோஸ்தி' என்று நடுவில் விட்டாலும் செய்த கர்மயோகம் வீண்போகா தென்றாரே. கர்மயோகத்திற்கு அந்த மான்மியம் அது ஆத்மஞானத் தைத் தனக்குள் அடக்கிக்கொள்ளக்கூடியதாயிருப்பதாலும் மேலே ஆத்மாவைக் காணும் யோகத்தை அளிப்பதாயிருப்பதாலுமென்றே சொல்லவேண்டும். எனவே யோகமும் வீண்போகாதென்று அங்கேயே தீர்ந்தது. ஆயினும் அதனை விரிவாக அறியவேண்டுமென்று அர்ஜுனன் மீண்டும் கேட்கிறான். கீழ்க்கூறியதிலின்று அவனது ஐயங்கள் தீர வில்லையாதலின்,

अर्जुन उवाच—अर्जुनः केऽपि तावदु—

अयतिः श्रद्धयोपेतो योगावलितमानसः । ३७-३७ - ३७-३७ - ३७-३७ - ३७-३७

अप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृणु गच्छति ॥ ३७ ॥

அயதி: ச்ரத்தயோபேதோ யோகாச் சலிதமானஸ: |

அப்ராப்ய யோகஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சதி || 37 ||

கூண—கிருஷ்ண!

ஷ்ரத்யா—செய்யத்துரிதபட்டு

வ்ரத:—யோகம் தொடங்கி

அயதி:—நீர் சொன்ன அப்யாஸாதி

களாம் முயற்சியில்லாதவனாய்

யோகசंसिद्धि--யோகத்தின் பூர்த்தியை

अप्य—பெருமல், அதற்குமுன்னே

योगात्—யோகத்தினின்று

अलितमानसः—மனம் சலித்தவன்—

யோகத்திலிழியாதவன்

कां गतिं—என்ன கதியை

गच्छति—அடைகிறான்.

योगावलितमानसः என்பது அன்றைய யோகத்தைப் பூர்த்தி செய்து வழக்கம் போல் எழுந்தவன் என்ற பொருளதன்று. இனி யோகம் செய்ய நோக்கில்லாதவன் என்ற பொருளதாம். அவ்வாறு நோக்கில்லாமையோக பலன் கைக்கூடிய படியால் என்று நினைக்க வேண்டா என்பதற்காக अप्य 'योगसंसिद्धि' என்றான். இதை மேலேயும் சேர்க்கலாம். அப்போது, 'யோகத்தை விட்டபடியால் யோக பலன் தான் பெறமாட்டிலானே. வேறு நற்கதியுண்டா' என்று கேட்டதாம். 'नह्यि-कमनासोस्ति' என்று கீழே கூறியிருப்பதால் யோக பலன் பெறமாட்டான் என்று அர்ஜுனன் நினைப்பதற்கில்லை. காं गतिम् என்ற சொல்லிலே

யோகதலன் வேறு பலன் எல்லாம் சேர்க்கப்படுமாயினால் மூன்றாம் பாதத்தை இரண்டாம் பாதத்தோடே சேர்த்து யோகம் பூர்த்தியாவ தற்கு முனையே சலித்தவன் என்ற பொருள் கொண்டது.

துக்கம்படுவதே கதி என்னலாமோ என்றஞ்சிக் கேட்கிறான்—

कश्चनोभयविमर्शस्तथाप्रमिव नश्यति ।

अप्रमृष्टो महाबाहो विमूढो ब्रह्मणः पथि ॥ ३८ ॥

கச்சந்தோபயவிப்ரஷ்டச் சிந்தநாப்ரமிவ நச்யதி ।

அப்ரமூஷ்டோ மஹாபாஹோ விமூடோ ப்ரஹ்மண: பதி ॥ 38 ॥

महाबाहो—பாஹு=பலமுடையவரே! ब्रह्मणः—இரு ஸாதனங்களி

अप्रमृष्टः—வேறு புண்யபலன் அனு

னின்றும் நழுவினவன்

பலிக்க விரகில்லாதவனாய்

विमूढः—சிதறின மேகம்போல்

अप्रमृष्टः—ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கான

कश्चिन् न शङ्कते—அழியாமலிருப்

யோகத்தில்

பாது?

विमूढः—அறிவற்றவனாய்

செய்த யோகம் வீணாகாமல் ஒரு நாள் பணிப்பதானாலும் இப்போது அது பலிக்கும்படி தொடர்ச்சியை விட்டவனானான். இதனைச் செய்யாமல் வேறு புண்யம் செய்திருந்தால் நற்பலன் ப்ரக்ருதிமண்டலத்திற் பெறுவானென்னலாம். யோகம் செய்ய இழிந்து காலமெல்லாம் அதிலே கழிந்தது. சிலருக்கு முந்திய ப்ராரப்த வினைப்பயனாக நற்பலன் நேரலாம். ஆனாலும் அப்ரதிஷ்டனின் கதியென்ன. பெருமேகத்தி னின்ற சிதறிய சிறுமேகத் துண்டு வேறு மேகம் சேருமளவு உரு நீர்க்காமல் சிதறி யொழிவது போல், இவனுக்கு ஸம்ஸார வாதையே தான நேருமெனத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறின்றி நன்மையுண்டா.

एत मे संशयं कृण्वन्तुमर्हस्यश्वेतः ।

तदन्यः संशयसाक्षि चेत्ता न श्रूयष्यते ॥ ३९ ॥

ஏதம் மே ஸம்சயம் க்ருஷ்ண ச்சேத்துமர்ஹஸ்யசேஷத: |

த்வதந்யஸ் ஸம்சயஸ்யாஸ்ய ச்சேத்தா ந ஸ்ரூயபபத்யதே ॥ 39 ॥

कृण्वन्—கிருஷ்ணனே |

तत् अन्यः—உம்மைவிட வேறுபட்ட

एत—இந்த

வன்

मे संशयं—எனது ஸம்சயத்தை

अश्वेतः—இந்த ஐயத்திற்கு

श्वेतः—சிறிதும் வீடாமல்

चेत्ता—அழிவு செய்கிறவனாக

कृण्वन् मर्हसि—தொலைக்கத் தகுதி

न श्रूयष्यते हि—ஆகத்தகானன்றோ.

புறுகிறீர்.

எல்லாம் எல்லா ஸமயங்களிலும் ப்ரத்யக்ஷமாய் இயற்கையாய் அறிந்திருப்பவர் நீர். மற்றவர் சிலவற்றைச் சில ஸமயம் பல பிரயாசை யால் அரைகுறையாக அறிபவர். மேலும் எல்லோருக்கும் எதற்கும்

பலன் அளிப்பவரும் நீரே. ஆகலால் யோகப் பரஷ்டன் விஷயத்தில் நீர் செய்வதை உமது மூலம் அறிந்தால் ஐயம் திண்ணம் திரும், யோகம் செய்துகொண்டிருக்கும் போதே கூட எவன் கெட்டானோ, அவனுக்கு என்றோ அந்த யோகம் நீனைவுற்றாலும், எவ்வாறு அது மேல் வளம் பெறுமெனவும் ஐயப்படுகிறேன்.

கிரகாந் தா:வ—இரண்டும் கெட்டான் யோகப் பரஷ்டன் என்று அஞ்சும் அர்ஜுனனுக்கு, 'அவன் இரண்டும் பெறுகிறான்' என்று அதிக பலனை அருளிச் செய்கிறார்—

पार्थ नैवेह नायुत विवाशस्तथ विद्यते । ३९ ॥ १२-४३ ॥

न हि कथयान्कन कश्चि दुर्गतिं तात गच्छति ॥ ४० ॥

பார்த்த நைவேஹ நாமுத்ர விநாசஸ் தஸ்ய வித்யதே,
ந ஹி கல்யாணக்ருத் கச்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி ॥ 40 ॥

पार्थ—அர்ஜுனா !

कथयान्कन—எவ்விதத்திலும் மங்கள்

तथ—அந்த யோகப் பரஷ்டனுக்கு

करमान योका तर्गमं

इह—ப்ராக்குதவுலகில்

செய்கிற

विवाशः—எவ்வித நஷ்டமும்

कश्चित्—எவனும்

न विद्यते—இல்லை.

दुर्गतिम्—நரகமோ மற்ற அநிஷ்ட

अयुत—ப்ரஹ்மப்ராப்தியிலும்

மோ

न—அழிவில்லை.

न गच्छति—பெறுகிறானல்லன்.

तात—அப்பா !

கேடுவதில்லை என்றார் ; யோக தர்ம ஸம்பந்தம் காரணமான நன்மைகளை விரித்துரைக்கிறார்—

प्राप्य पुण्यकृतां लोकान् उषिषा शश्वतीः समाः । ४० ॥ १२-४३ ॥

शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभद्रोऽभिजायते ॥ ४१ ॥

ப்ராப்ய புண்யக்ருதாம் லோகாந் உஷித்வா சாச்வதி: ஸமா: |

சசீநாம் ச்ரீமதாம் கேஹே யோகப் பரஷ்டோ:பிஜாயதே ॥ 41 ॥

योगभद्रः—யோகத்தினின்று நழுவின்

வெறுப்பு உண்டாகும் வரை

வன்

யில் தங்கி புதித்து, பிறகு

पुण्यकृतां—புண்யங்களைப்பண்ணின்

शुचीनां श्रीमतां—தனக்கு யோகம்

வர் பெறும்

தொடங்க அனுகூலமான

लोकान्—லோகங்களை

சுத்தியும் செல்வமும் உடை

प्राप्य—அனுயாஸமாகப் பெற்று

யாரின்

शश्वतीः समाः—நீடித்த வருஷங்கள்

गेहे अभिजायते—இல்லத்தில் சிறந்த

उषिषा—அந்த போகங்களில்

பிறவி பெறுகிறான்.

எத்தனைய இம்மை மறுமைப் பலன்களை அனுபவிக்க விரும்பி யோகத்தினின்று விழுந்தானோ, அந்தப் பலன்கள் பெரும் புண்யங்கள்

செய்தவர்களே பெறக் கூடியவையானாலும் இவன் அநாயாஸமாகப் பெற அங்கு அவற்றை வைக்கவும் வந்தான் எனவு தக்கி அனுவித்து வெறுப்பு உத்தவுடனே விட்டு முன் தான் செய்த யோகத்தை மீண்டும் தொடங்கப் பாங்கான இடத்திலே அதாவது அதற்கு வேண்டும் ஆசாராதி கர்த்தி ஜ்ஞானம் தனம் முதலான செல்வமும் சேர்ந்தவர்களின் இவ்வத்தில் எங்காவது தக்கவாறு பிறவி பெறுகிறான். எனவே இரண்டு பலன்களும் வருமாகையால் ப்ராஷ்டனுக்கு நஷ்டமில்லை.

யோகம் தொடங்கி விட்டவனுக்குச் சொன்னார், யோகம் பெற்றுக் கெட்டவனுக்குச் சொல்லுகிறார்—

अथा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।

12-22-12-24) 45

அதவா யோகிநாமேவ குலே பவதி தீமதாம் ।

अथा—(யோகம் நன்கு செய்து யோகிநா எவ-யோகத்தையும் அனுஷ்டிக்கிறவன்) (கெட்டானாகில்) மற்று டிப்பவருடையவே

धीमतां—யோகோபதேசம் செய்ய குலே—குலத்தில்

ज्ञानम् உற்று भवति—உண்டாகிறான்.

एतद्दि दुर्लभतरं लोके जन्म यत् ईदृशम् ॥ ४२ ॥

எதத் துரி துர்லபதரம் லோகே ஜந்ம யத் ஈத்ருசம் ॥ 42 ॥

लोके—ஆபாஸவுலகில்

एतद्—இது

ईदृशम्—இவ்விருவகை போன்ற

दुर्लभतरं-பெற மிகவும் அரிதன்றோ.

जन्म यत्—பிறவி யாகு

அங்குப் பிறந்தாலும் மறந்ததைக் கற்பதாகில் தாமதமே யென்ன, மறதியில்லை யென்கிறார்—

यत् तं बुद्धिसंयोगं समते पूर्वदे(रे)दिकम् ।

यतवे च ततो भूयः संमिद्धौ कुतनन्दन ॥ ४३ ॥

தத் தம் புத்திஸம்யோகம் லபதே பௌர்வதை(தே)ஹிகம் ।

யததே ச ததோ பூய: ஸம்மித்தௌ குருநந்தந ॥ 43 ॥

तत्—அந்தப் பிறவியில்

यतः—அவ்வாறு பெற்றதால்

पूर्वदे(रे)दिकम्—முன் யோகம் செய்த

भूयः—அதற்கு மேலாக

तेश्च—தேஹத்திலுண்டா

संमिद्धौ—இடையூறின் றி முழு எரித்தி

யிருந்த

तं बुद्धिसंयोगं—அந்த யோக விஷய

यतवे च—முயற்சியும் செய்கிறான்

मान अறிविनं சேர்த்தியை

कुतनन्दन—கௌரவப் புதல்வனே !

समते—கற்காமாலே பெறுகிறான்.

யோகத்தை யனுபவிப்பதற்கு முன்னே யோகம் எத் தேஹத்தில் செய்ய அறிந்திருந்தானே அத்தேஹத்தில் உண்டாயிருந்த அவ்வறிவை, (உறங்கி யெழுந்தவன் முன்னாள் அறிந்ததை மறவாது நினைப்பது

போல்) யாரிடமும் கற்காமல் பிறவியிலேயே பெற்றுவிடுகிறான். (இதாவும் பகவான் செய்யும் ஓர் அனுக்ரஹம்.) அதனால் அதைப் பெற முயற்சியின்றி அதற்கு மேல்பாகத்திவிழித்து முன் கெட்டது போல் கெடக்கூடாதென்று கவனத்துடன் பூர்த்தி பண்ணப் பெரு முயற்சி கொள்கிறான். (43)

அவன் முயற்சி செய்கிறனென்பது மட்டுமல்ல, பழைய நினைவே அவனை இழுக்கிறதெனவும் ப்ரஸீதமாகத் தன் அருளைக் குறிக்கிறார்—

पूर्व्यासेन तेनैव हियते ब्रवशोऽपि सः ।

பூர்வாப்யாஸேந தேநைவ ஹ்ரியதே ஹ்யவசோ஽பி ஸ: |

ச:—பழைய நினைவுற்றவன்

விரும்பும்

ब्रवशोऽपि—தன் முயற்சிக்கான

एव—பூர்வஜன்மத்திலேயான

விரும்பியில்லாதபோதும்

पूर्व्यासेन—அப்யாஸத்திலேயே

அல்லது தன் குடும்பத்தி

हियते हि—யோக விஷயத்திலேயே

லுள்ளார்க்கு வசப்படாம

கொண்டுபோகப்படுகிறனே.

பிறந்தது முதல் விஷயப்பற்று இல்லாமலும் ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் தாண்டும் குடும்பத்தினரின் ஏவுதலுக்கு வசப்படாமலும், அவர்களை மீற வேண்டுமென்று நோக்கின்றியும் தனக்கே தான் ஸ்வாதீனமன்றி பழைய யோகப் பயிற்சிக்கே வசமாகி அது இழுக்கிறபடி செல்வானே இந்த யோக ப்ரஷ்டன். (இதனை ஜடபரதாதிகளிடம் புராணதிகளினின்று கண்டிருக்கிறோமே.)

யோகத்தினின்று ப்ரஷ்டனென்பது மட்டுமல்ல. யோகத்திற்கு முன் ஆத்மாவை அறிந்து அதைக் கற்க விரும்பி இடையில் கெட்ட வனுக்கும் இட்ட படை கற்படையே யென்கிறார்—

जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्ति ॥ ४४ ॥

ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோகஸ்ய சப்தப்ரஹ்மாதிவர்த்ததே || 44 ||

योगः—யோக விஷயம்

शब्दब्रह्म—(யோகத்தைக்கற்றுச்

जिज्ञासुः अपि—அறிய விரும்பமுடை

செய்து) ப்ரக்ருதியின்

யனாய் ப்ரஷ்டனும்

அனுபவத்தை

अतिवर्ति—கடக்கிறான்.

योगं जिज्ञासुः என்னாமே யோகஸ்ய என்று ஆறும் வேற்றுமையாகக் கூறியது யோகத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்ட வேறு விஷயம் அறிய விரும்பினவனும் என்று குறிக்கவாம். இங்கே ஔபதத்தினாலே பரப்ரஹ்மத்தையோ ஜீவனையோ கொள்வதற்கில்லை. கடக்கிறான் என்றது சேராதே. சப்த மயமான ப்ரஹ்மம் வேதமென்னலாம். அதனையும் இவன் அப்யாஸம் செய்ய வேண்டியவனுயிருப்பதால் கடக்கலாகாது. பூர்ணமாகப் பெறு

கிருன் என்றல்லவோ சொல்லவேண்டும். கடக்கக் கூடிய ப்ரஹ்மம் மூலப் ப்ரக்ருதியே. அதனையும் ப்ரஹ்ம சப்தம் கூறுமென்பது கீதையிலும் உபநிஷத்திலும் கண்டதேயாம். அது சப்த ப்ரஹ்மமோ என்னில்—, ஆம். தேவமனுஷ்யாதி சப்தங்களாலே சொல்லப்பட வேண்டிய ப்ரஹ்மத்தை தேவாதினாகமாறும் ப்ருக்ருதியைக் கடந்து, தேவமனுஷ்யாதி சீரங்களினும் வேறும் விஷயாநுபவத்தினின்று விலக வேண்டும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யறிந்து யோகம் அனுஷ்டித்துப் பெறுகிருன் என்ற தாயிதறு. ஜிஜ்ஞாஸு என்ற சொல்லால் ஏழாம் அத்யாயத்திற் சொல்லப்போகின்ற ஜிஜ்ஞாஸுவைக்கூறி அவனுக்கு ப்ரக்ருதியனுபவம் விட்டுக் கைவல்யம் பலன் என்னலாமே யென்னில், அப்போது 'யோகஸ்ய' என்ற சொல் சேராது. கீழ்க்கூறிய அதிகாரியைவிட கீழ்ப்பட்ட அதிகாரியைக் கொண்டால்தான் ஸுபி என்ற சொல்லும் சேரும்.

யோகப்ரஷ்டன் நன்கு முயற்சி பெறுகின்றான் என்றார் கீழ். அவனுக்கு மேலே வரும் நன்மையைச் சொல்லுகிறார்—

प्रयत्नात् यत्मानम् योगी संयुङ्क्षिष्यः ।

क्लेशजन्मसंनिहततो याति परं गतिम् ॥ ४५ ॥

ப்ரயத்நாத் யத்மானந்து யோகி ஸம்சுத்தகில்பிஷு: |

அநேக ஜன்மஸம்ஸித்தன் ததோ யாதி பராங்கதிம் || 45 ||

நா:-யோகத்தைப்பற்றிய மாஹாத் प्रयत्नात् यत्मानः तु—ப்ரஷ்டனாகைக்கு
மயம் இவ்வாறு இருப்பதால் मात्राक मूढ मुयर्षि மாறாக முழு முயற்சி
संयुङ्क्षिष्य-பாபங்கள் விலகிய यावे योकात्ति யாலே யோகத்தி
தாலே लाभन्तवन् லாழ்ந்தவன்

ஸ: ॥ जन्मसंनिहः—பல ஜன்மங்களில் योगी—யோகியானவன்
யோகத்திற்குத் परं गतिम्—பரகதியை—ஆத்மானு
தகுத்தவனுடி पवत्ते பவத்தை
யாதி—பெறுகிறான்.

யோகப்ரஷ்டன் பல ஜன்மங்களில் யோக யோக்யனாய் எல்லாம் பூர்த்தி செய்வான். இடையிற் பல பிறவிகள் கழிந்தாலும் பழைய யோக்யதை போவதில்லை.

(45)

ஆத்மபோகிக்கு மற்றவரைக் காட்டிலும் மேன்மை என்கிறார்—

यस्यस्योऽधिको योगी ज्ञानस्योऽपि सतोऽधिकः ।

कर्मस्यकाधिको योगी सत्ता योगी सवाजुन ॥ ४६ ॥

தம்ஸஸிப்போடதிகோ யோகி ஜ்ஞாநிப்போடபி மதோடதிக: |

கர்மிப்பய்சாதிகோ யோகி தன்மாத் யோகி பவார்ஜுந || 46 ||

யோ—எப்படியோ ஆத்மயோகம் கர்மிந்ய:—காமயகர்மாக்களைச் செய்
செய்கின்றவன் கின்றவர்களினும்
நரநிந்ய:—தவம் புரிகின்றவர்களைவிட அதிக: மன:—
அதிக: மன:—மேலாக நினைக்கப் தஸ்யா—இம்மேன்மை காரணமாக
படுகிறான் அஜுன—அர்ஜுன
ஜானிந்ய:—மற்ற ஞானிகளைவிட யோசி மவ—ஆத்மயோகியாவாயாக.
அதிக: மன:—

தவமோ, மற்றும் அந்தந்த தேவதைவிஷயமான உபாஸநாதி
ஜ்ஞானமோ, அச்வமேதாதிகர்மாவோ எல்லாம் ப்ரபஞ்சபலனையே
தருமாகையால். அவற்றைவிட ஆத்மயோகம் ஆத்மானுபவம் தருவதால்
சிறந்ததாகும். (46)

மற்றவரைவிட ஆத்மயோகிகள் சிறந்தவர்களென்றார். இவர்களை
விட பகவத்பக்தியோகிகள் மேம்பட்டவரென்கிறார்—

யோகினாமபி சர்வேஷ் மதுயதேனாந்தராமநா ।

श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः ॥ ४७ ॥ See No. 12-12 18-10

யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா ।

ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுத்ததமோ மத: ॥ 47 ॥

மதுதேன அந்ராமநா—என்னிடம் சென்ற யோகினா—ஆத்மயோகிகளைவிட
மனத்துடன் சர்வேஷ் அபி—தபஸ்வி முதலானோரை
புஷ்டாவா—என்னைப் பெறத் துரிதப் யும்விட
பட்டு யுக்ததம:—உயர்ந்த உபாயத்தை
ய: மா் மஜநை—எவன் என் விஷயமாக யுடையவனாக
யோகம் செய்கிறானோ, மே மத:—என்னால் நினைக்கப்படு
ச:—அவன் கிறான்.

கிழ்க்கூறிய ஆத்மயோகத்திற்கு மேலாக ஒன்றுமில்லையென்று
அர்ஜுனன் நினைப்பான். அங்கே ஜானிந்ய: என்று பொதுவாகப் பணித்த
தால் பகவானைப் பற்றியேயாம் உபாஸநாதி ஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலுங்
கூட ஆத்மயோகம் சிறந்ததென நினைப்பான். அவ்வாறு நினைக்காதபடி
பகவத்யோகத்தின் பெறுமையை உபதேசிக்கிறார். இங்கே யோகிள் என்
பதற்கு யோகிகளுக்குள்ளே என்ற பொருள் ஸ்வரஸமானாலும் அதைக்
கூறவாகவில்லை. கீழே பகவத்யோகத்தையும் கூறியிருந்தால் அது
பொருந்தும். ஆகையால் கீழ் ச்லோகத்திலே தவம் புரிவார்முதலா
னோரைவிட என்றாற் போலே ஆத்மயோகம் செய்கிறவர்களை
விட என்ற பொருளே கொள்வதாம். ஆத்மயோகம் மட்டுமே
சொல்லப்பட்டதால் யோகினா என்றவுடன் அந்த யோகமேதான்
தோன்றும். மேலே யோகம் சொல்லப்போவது அர்ஜுனனுக்குத்
தெரியாதாகையால் அதை அவன் கொள்ளமாட்டிலன். யோகினா என்ற

பன்மையும் சர்வஃ: இத்யாதிகளைப் போலே ஆத்மயோகமும் பலர் செய்வதால் பொருத்தும். சர்வஃ என்கிற சொல்லும் வீணையாகும். பன்மையே போதுமே. ஆகையால் அதைப் பிரித்து தபஸ்வி முதலானோரையும் விட என்ற பொருள் கொள்க. அவர்களைவிட மேலான ஆத்மயோகியை விட மேம்பட்டவனென்றால் அவர்களைவிட மேம்பட்டவனென்பது சொல்லாமலே விளங்குமேயென்னில்—விளங்கும். ஆயினும் அவர்களைப் போலே ஆத்மயோகியும் மிகவும் கீழ்ப்பட்டவனென அறிவிப்பதிலே தோக்கு. தபஸ்வி முதலானோர் யோகிகளல்லாமலிருக்க. அவர்களைவிட உத்தம: என்னவாமோ என்னில், யுக்த என்பதற்கு யோகி என்ற பொருள் கொள்ளாமல் உபாயத்துடன் கூடியவன், அல்லது யோக்யமானவன் எனப் பொருள் கொள்க. இப்படி சர்வ சர்வஃ என்றதின்னின்றி நூதரதி தேவதா பஜனங்களைச் செய்யும் ஞானிகளைவிடவும் பகவத்பக்தனுக்குப் பெருமை நேராகப் பணித்ததாம். இவ்வாறு உரைக்காமல் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட எல்லா யோகிகளுக்குள்ளே பகவத்யோகியே சிறந்தவனென்ற பொருள் கொண்டாலும் நமது எரித்தாந்தத்திற்கு மிக்க பொருத்தமே. ஆயினும் இவ்வாறு உரைத்தது கீழ்க் கூறிய காரணத்தினாலென்க.

இவ்வாறு ப்ரதம ஷட்கமென்ற முதல் ஆறு அத்தியாயங்களினால் முமுக்ஷுவாய் முதலிற் பெறவேண்டும ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்காக யோகம் செய்கின்றவன் அதற்குமுன் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களை அல்லது கர்மயோகமொன்றையே ஆத்மஞானம் பெற்று அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றதாயிற்று. ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

ஏழாம் அத்தியாயம்¹

ஆறு அத்தியாயங்களாலே ஜீவாத்மாவைக் காண்பதற்கான கர்ம யோக ஞானயோகங்கள் கூறப்பெற்றன. ப்ரமாத்மாவைப் பெறுதலே முக்ய மோக்ஷமானபடியாலே அதற்கு உபாயம் பக்தியோகமே யாகும். அதனை யனுஷ்டிப்பதற்கு முன் ஜீவாத்மாவைக் காணவேண்டுமென்று அதற்காக இவற்றைக் கூறினார். ஆறாம் அத்தியாயத்தின் முடிவில் தன் விஷயமாக யோகம் செய்பவனே சிறந்த யோகி, இல்லையேல் மோக்ஷம் பெறவாகாதே என்றும் குறித்தார். ஆகையால் இனி மத்யமஷட்கமென்ற நடு ஆறு அத்தியாயங்களாலே பக்தியோகத்தை உபதேசிக்கிறார். பக்தியோகத்திற்கு விஷயம் ப்ரமாத்மம். அவனது உண்மை நிலையறிபாமல் உபாஸிக்கலாகாது. எனவே அவ்வுண்மையும், அது ப்ரக்ருதியினால் ஜீவர்களுக்கு மறைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அதை விலக்கப் ப்ரபத்தியே உபாயமென்றும், அதன் மூலம் உபாஸனம் செய்ய வேண்டுமென்றும், உபாஸகர்களின் உட்பிரிவுகளைக் கூறி முமுக்ஷுவான ஞானியே சிறந்தவனென்றும் இந்த ஏழாம் அத்தியாயத்திலே அருள் கிறார். ப்ரமாத்ம தத்துவத்தை விரிவாகக் கூறுவதாம் முதலில்—

मय्यासक्तमना. पार्थ योगं युञ्जन् मदाश्रयः ।

असंशयं समग्रं मां यथा ज्ञास्यसि तच्छृणु ॥ १ ॥

மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த யோகம் யுஞ்ஜந் மதாசர்ய: |

அஸம்சயம் ஸமக்ரம் மாம் யதா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ச்ருணு || 1 ||

पार्थ—குந்தியின் குமாரனே !

योगं युञ्जन्—என் விஷயமான யோகா

मयि—என்னிடத்தில்

னுஷ்டானத்திற்காக

आसक्तमना:—எனது ஸ்வரூபரூப

मां—என்னை

குணதிகளை அனுபவிக்காம

असंशयम्—ஐயப்பாடின்றி

விருக்கமாட்டாதபடி ஆழ்ந்த

समग्रम्—விபூதிவரையிலாக

மனமுடையனாய்

यथा ज्ञास्यसि—எப்படி அறிய ஆவா

मदाश्रयः—மனம்மட்டுமன்றி தானும்

யோ

என் அனுபவமின்றி

तत् शृणु—அந்தப் படியைக் கேள்.

ஸத்தை பெருதவனாய்

உண்மையறியாதபோது மனத்திற்கு என்னிடம் பற்று வாராது. என் அனுபவமின்றி இருப்புக்கொள்ளாத நிலையுண்டாகாது. அவ் வாரூகி யோகத்திலிழிவதற்கு அறியவேண்டுமளவுக்குக் குறைவற எவ் லாம் கவனத்துடன் கேட்டுத் தெளிவாயாக. (1)

ज्ञानं त्वेहं सविज्ञानमिदं वक्ष्याम्यशेषतः ।

॥ १५१ ॥ २१-१-५७/५७

यद् ज्ञात्वा नेह भूयोऽन्यद् ज्ञातव्यमवशिष्यते ॥ २ ॥

ஞாநம் தேதஹம் ஸவிஜ்ஞாநம் இதம் வக்ஷ்யாம்யசேஷத: |

யத் ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூபோதந்யத் ஜ்ஞாதவ்யம் அவசிஷ்யதே || 2 ||

इदं ज्ञानम्—(இந்த என் விஷயமான)

यद् ज्ञात्वा—எவ்வறிவைப் பெற்ற

அறிவை

பிறகு

सविज्ञानम्—மற்றவற்றைவிட எனது

इह भूयः—என் விஷயத்தில் மீண்டும்

வேறுபாட்டின் அறிவுடன்

ज्ञातव्यम्—அறியவேண்டியது

अशेषतः—மிச்சமின்றி

अन्यत्—வேறொன்றும்

अहं ते वक्ष्यामि—நான் உனக்கு உப

न अवशिष्यतः—விடப்பட்டதாகாதோ,

தேசிக்கப் போகிறேன்,

यद् என்பது சேரவேண்டும் சொல் इदम् என்பதாகும்.

ஸமக்ரமாக நீ அறிவது நான் அசேஷமாக—இன்றும் விடாமல் சொன்னால்தானே. அவ்வாறே சொல்லுகிறேன். அப்படி எல்லாம் சொல்ல முடியுமோ என்னில், மறுமொழி உத்தரார்த்தத்தில். எவ்வளவுக்கு மேலே பகதியோகம் அனுஷ்டிக்க அவசியம் அறியவேண்டிய நிலையோ. அவ்வளவு சொல்லுகிறேன். மற்ற வஸ்துக்களைவிட எனக்குள்ள விசேஷமும் மற்ற வஸ்துக்களுக்கும் எனக்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும்

என்க்த மேலோ ஸமானமோ ஒன்றுமில்லாமையும் அறிந்து யோகம்
செய்க. பிறகு கண்டனுபவிக்கும் வஸ்துக்கள் அளவற்றன இருப்பி
னும் இது போதும். (2)

கவனித்து இப்போது கேட்க வேண்டுமென்பதற்குக் காரணம்
கூறுகிறார்—

मनुष्याणां महसेषु कश्चि यतति सिद्धये ।

यथापि मिदानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः ॥ ३ ॥

மனுஷ்யாணம் ஸஹஸ்ரேஷு 4 ச்சித் யததி எரித்தபே ।

யததாமபி எரித்தநாம் கச்சித் மாம் வேத்தி தத்வத: ॥ 3 ॥

மனுஷ்யா—சாஸ்தர விதிக்கீர் அனுஷ் கஷிந் பலவாயிரங்களில் ஒருவனே
புக்க அரிதான பிறவி பெற்ற மாஃசே—என்னை அறிகிறான் (என்னை
வர்களின் யறிந்து என் மூலம் எரித்திக்கு

சாஸ்து கஷிந்—பலவாயிரங்களில் முயல்கிறான்.

ஒருவனே அவ்வாறு அறிந்து முயல்கின்ற

நிஷயே—சாஸ்தர மூலமாகப் பலன் வர்களின் பலவாயிரங்களில் ஒரு
பெற வனே

வாதி—முயற்சி செய்கிறான். சந்த:—உள்ளபடி (பிராப்யனும்

யதநா் சிஷ்வாச கபி—முயன்று எரித்தி உபாயமும் ஒருவனே என்று)

பெற்றவர்களுடைய, வேசி—அறிகிறான்.

அல்லது எரித்தி பெற (அதற்குப் பிறகும் முயல்வ

முயல்கின்றவர்களுடைய துண்டா என்பது வேறு விஷயம்.)

பலன் விரும்பாதவர் உலகில்கை. ஆனால் சாஸ்தரத்தை நம்பி அதன்
மூலம் பலன் பெற முயல்வது அரிது. அதிலும் வேறு தேவர் முதலா
னோரை விட்டு என்னையறிந்து என்னிடம் முயற்சி செய்வது மிகவும்
அரிது. அதிலும் என்னையே பெற முயல்வது மிகமிக அரிது. கஷிந்
என்பதை க: சித் என இரு பதங்களாகப் பிரித்து எந்த சேதனன் முயல்
கிறான் ; அறிகிறான் ; யாருமில்லையென்று உரைத்தும் அருமையை
வினக்கலாம். (அர்ஜுனன் அறிவோடு நிற்கப்போகிறான், மோக்ஷத்திற்
கான முயற்சியில்லையென்று நினைத்து அவ்வறிவே அரிதென்று சொல்லி
தின்றார் வேசி என்றதால்.) (8)

தனது ஸர்வேச்வரத்வமென்ற உண்மையிலமைமையை உணர்த்து
கொளாய் முதலில் அசேதனவஸ்துவை உட்பிரிவுடன் காட்டுகிறார்—

धूम्रापोऽनीलो वायुः संहतो बुद्धिरिव च ।

व्याकरणं इतीयं ये मिया प्रकृतिरहया ॥ ४ ॥

பூமிராபோ நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவ ச ।

அஹவகசா இதீயம் மே பித்தச ப்ரக்குதி: அஷ்டதா ॥ 4 ॥

மூரி: ஶர:—நிலம் நீர்
 ஶர:—தி காற்று
 ஶ் ஶர:—வானம் மனம்
 வுதி:—மஹத்தத்துவம்
 ஶஹார: ஶ ரவ—அஹங்கார தத்துவம்

अष्टा निम्न—எட்டாகப் பிரிந்த
 एवं प्रकृति:—பரபஞ்ச காரணமான
 ப்ரக்ருதி தத்துவமானது
 मे—என்னுடையதாகும்.
 (எனக்கு சேஷமாம்.)

மும் தானுமாகவே

பரபஞ்சமாக மாறும் மூல ப்ரக்ருதியை இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகப் பிரிக்கும் உபநிஷத்தில் எட்டு ப்ரக்ருதிகள், பதினாறு விகாரங்களென்று உட்பிரிவு ஒதப்படும். பதினாறு தத்துவங்களை இங்குச் சொல்லவில்லை யாகையால் அவ்வாறு கூற வந்ததில்லை. ப்ரக்ருதியிலேயே அவ்யக்தம் அக்ஷரம் தமஸஸு என்ற பிரிவுகளும் இருக்கின்றன. ஆகையால் ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி என்ற இரு வகுப்பிலே அந்தந்த ஜீவனுக்கு உடலமைப்பு என்கிற வ்யஷ்டிக்கு முக்கியமாக வேண்டுவன எவையோ அவ் எட்டை மட்டும் இங்கே கூறுகிறார். உடல் பாஞ்சபௌதிக மாகையாலே பஞ்சபூதங்கள் வேண்டும். ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் கர்மேந்திரியங்கள் என்றவை மனத்திற்கு அதனை மாகையால் அதில் அவற்றை அடக்கி ஒன்றாக எண்ணினார். 'இதனை நான் செய்யவேண்டும்' என்ற அத்யவஸாயமே எல்லாச் செயலுக்கும் காரணமாகையால் அதற்கான புத்தி யென்ற மஹத்தத்துவம் இங்கே சேர்க்கப் பெற்றது. உலகில் ப்ரவ்ருத்தி யெல்லாம் தேஹாத்ம ப்ரம மூலமாகவே நடப்பதால் அதற்குக் காரணமான அஹங்காரத்தையும் அருளினார். நிலத்திற்கு முன்னாக நீர். நீருக்கு முன்னாக நெருப்பு என்ற அடைவீற் சொல்லுகின்றவர் அஹங்காரத்தைச் சொல்லிவிட்டு அதற்கு முன்னான புத்தி தத்துவமென்ற மஹத்தை மொழிய வேண்டும். அதனை மாற்றியதிலின்று, மனத்தின் ப்ரவ்ருத்திக்கு புத்தியினை கார்யமான அத்யவஸாயம் காரணம். அதற்குக் காரணமாகும் அஹங்காரத்தின் கார்யமான தேஹாத்ம ப்ரமம் என்றறிவிக்கிறாரென்க. ஏழைச் சொல்லி எட்டாக எண்ணலாமோ என்னில். ப்ரக்ருதி என்ற போதே அதனையும் சேர்ப்பது தெளிவாமென்று வகாரத்தினால் அதைச் சேர்த்துக் கொண்டது. ரவ என்பதால் உபநிஷத்தில் ஓதியபடி எட்டு வேறு இருப்பினும் சுருக்கமாகச் சொல்லுமிடத்தில் இதே அறிய வேண்டிய தாகுமென்று குறித்ததாம். இங்கே मे என்கிற சொல்லில் நோக்கு. அசேதனங்களைப் பற்ற சேஷித்வம் தனக்குளதென்று உண்மைநிலை உணர்த்தப் பெற்றது.

ப்ரக்ருதியாவது காரணம். அசேதனமென்ற ப்ரபஞ்ச காரணம் கூறப்பெற்றது. மேலே மற்றொரு ப்ரக்ருதி—

अपरेयमितस्त्वन्यां प्रकृतिं विद्धि मे पराम् ।

जीवभूतां महानाहो ययेदं धार्यते जगत् ॥ ५ ॥

அபரேயம் இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம் |
ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோயயேதம் தார்யதே ஜகத் || 5 ||

ஏயம் ஏரஸ-இது கிழ்ப்பப்பட்ட ப்ரக்ருதி. மஹாபாஹி-பருத்த புஜமுடையனே
ரஸ: நு அந்யஸ-இதனைவிட வேறாய் (எவ்வாறு உயர்ந்ததென்னில்)
விவக்ஷணமுமாய் யஸா-ஜீவனென்ற அந்த ப்ரக்ருதி

சிவமூலம்-ஜீவனுதயதை யால்
ஏயஸ்-மேம்பட்டதான் இஃ ஜகத்-இந்த ப்ரபஞ்சம்
சே மக்திஸ-எனது ப்ரக்ருதியாக வ்யஸை-தரிக்கப்படுகின்றது.
சிவி-அறிவரயாக.

எட்டு விதமாய் நிற்கும் ப்ரக்ருதி ஸம்ஸாரத்தை நடத்துவது
வ்யஷ்டி. ஸ்ருஷ்டியான ப்ரபஞ்சத்தினால், அப்போது இதில் அடங்கிய
எல்லா புடல்களுக்கும் தனித்தனி ஜீவாத்மா இல்லையேல் தரிக்கப்படா
மல் பிணம் போல் வீணும். எனவே அதனை தரிக்கப் பாங்கான
சைதன்யம் என்ற குணம் பெற்றதால் அசேதனத்தை விட விலக்ஷண
மாகிருன் சேதனன். அத்துடன் தக்கவாறு அததற்கு சேஷியுமாகிருன்.
ஜீவனது அனுபவத்திற்காகவே யன்றோ ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி. மஹா
பாஹோ. உன் கையால் காண்டவம் போல் இந்த ஜீவர்களால் உடல்
கன் தரிக்கப்படுகின்றன. (5)

एतद्योनिं भूतानि सर्वाणीत्युपधारय । ५॥ 27-2-57(5)

अहं कृत्स्नस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ॥ ६ ॥

ஏதத்யோநிநி பூதாநி ஸர்வாணீத்யுபதாரய |

அஹம் க்ருத்ஸ்தஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்த ததா || 6 ||

सर्वाणि भूतानि-எல்லா தேவிகளும் அஹ்-நான்
एतद्योनि-கிழ்க்கூறிய சேதநா க்ருத்ஸ்ய வ்யஷ்டியும் ஸமஷ்டியுமான
சேதந ஸம்ஷ்டிகளைக் காரண ஜகத:-எல்லாவுக்கும்
மாக உடையன அஹ: -உபாதாந காரணமும்
एतौ उपधारय - என அறிவரயாக, அஸ்ய:-அழிவுக்கு ஸ்தானமுமா
तथा-அவ்வாறே கிறேன்.

मयः परत नान्यन् किञ्चित्ति घनञ्चय । ५७

மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய |

परत-மிக மேம்பட்டது கிஞ்சித்-ஒன்றும்

मयः अन्व-என்னைக்காட்டிலும் म अस्ति-இல்லை.

வேறாக घनञ्चय-அர்ஜுனா !

मयः என்பது परतர் என்பதோடு சேருவதில்லை. அப்போது எனக்கு
மேம்பட்டது ஒன்றில்லை யென்று மட்டும் சொன்னதாம். ஸமயில்லை

யென்பது தேறாது. இனி எனக்கு மேல் பரமானதொன்றை விட மேலானதில்லை யென்று உணர்ந்தால் பரமானது ஒன்று இருப்பதாகும். எனவே, கருத்திற்கிணங்க, मयः अयत् என்று சேர்க்க. ஆக நானே பரதரன், பரதரமான வஸ்து என்னை விட வேறில்லை யென்று உரைப்பதாம்.

நீரே உலகுக்கு உபாதாநகாரணமும் லயஸ்த்தானமுமாகில், குடமாக மண் மாறுவது போல் நீரே உலகாக மாறுவதென்றதாம். அப்போது ப்ரஹ்மம் நிர்விகாரமென்னவாகாதே. அதற்காக நிர்விகாரம் வேறென்று உண்டெனில், உமக்கு மேம்பட்டதொன்றில்லை யென்ன வொண்ணாதே என்ன, உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார்—

मयि सर्वमिदं प्रोक्तं सूत्रे मणिगणा इव ॥ ७ ॥

மயி ஸர்வம் இதம் ப்ரோதம் ஸூத்ரே மணிகண இவ ॥ 7 ॥

इदं सर्वम्—கிழக்கூறிய ஸமஷ்டி   सूत्रे इव—ஒரே நூலிற்போல்
व्यஷ்டियेयल्लாம் मयि—என்னிடத்தில்
मणिगणाः—மணியினங்கள்   प्रोक्तम्—கோக்கப்பட்டுள்ளன.

நான் எல்லாவற்றிலும் புகுந்து அந்தர்யாமியாய் ஆத்மாவாகிறேன். எல்லாம் எனக்கு உடல். பாலஜீவன் யுவஜீவனாகிறான் என்றால் பால்யம் யௌவனம் என்ற விகாரங்கள் உடலுக்கே யானாலும் அவற்றின் ஆத்மாவாகை பற்றி ஜீவனும் காரணமும் கார்யமுமாகிறுப் போலே, சேதநா—சேதநங்களிலே விகாரங்கள் நின்று நான் நிர்விகாரனானாலும் காரண தசையிலும் கார்ய தசையிலும் நான் ஆத்மாவாகிறபடியால் ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந வீசிஷ்டமான நானே உபாதாநகாரணம், நானே ஸ்த்தூலசேதநாசேதநவீசிஷ்டனாய் கார்யம். உபாதாநமான என்னிடத்தில் கார்யத்திற்கு லயமும் கூடும். ஆக நானே எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டவன். (?)

ச்ருதிகள் பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி, கடகச்ருதி என மூன்று விதமாகும். 'பூமிராப:' என்று தொடங்கி பேதச்ருதியின் பொருளைக் கூறினார். 'ப்ரபவ: ப்ரளய:' என்றவீடத்திலே அபேதச்ருதியின் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. கடகச்ருதியென்றால் பேதாபேதங்களை யிணைக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லும் ச்ருதி. அந்த தர்மம் சரீராத்மபாவம். பகவான் ஆத்மா. எல்லாம் சரீரம் என்றபோது சரீரத்தைச் சொல்லும் சொற்களெல்லாம் ஆத்மாவையும் சொல்லும் என்று லோகந்யாயத்தினாலே தேறும். ஒவ்வொரு வஸ்துவும் பரமாத்மாவை உட்கொண்டே யிருப்பதால் எந்தப் பெயரைச் சொன்னாலும் அச்சொல் அதன் பொருளுடன் சேர்த்து பரமாத்மாவையே சொல்லும் என்றதாயிற்று. அதனால் ஸர்வம் ப்ரஹ்மம்; ஸர்வத்திற்கும் ப்ரஹ்மம் உபாதாநம் என்கிறோம்.

இனி, இப்படி சேதநாசேதநத்ரவ்யங்களெல்லாம் அவனுக்கு சரீரமாகையாலே நிலம்-நீர்-தீ-கால்-வானம், தேவன், மனுஷ்யன் எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்வது பொருந்திற்று. த்ரவ்யமே சரீரமாகையால் அதரவ்யமான குணங்கள் பகவானுக்கு சரீரமாகா. அதனால் ரூபரஸாதி-கள் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லவொண்ணாதென்று தோன்றும். அவ்வாறின்றி, 'குணங்களும் அவனே' என்று கூறுவதிலும் விரோதமில்லை. அதற்குக் காரணம் சேதநாசேதநங்கள் போல் அவற்றின் குணங்களெல்லாம் அவனுக்கே அதினமாகையால் என்ற இரஹஸ்யத்தை மேலே வெளியிடுகிறார். மேலும், உலகில் குடம், மணி முதலான வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறவர்கள் அவற்றிற்கு குணங்களைத் தாங்கள் செய்வதில்லை. அவ்வாறின்றி ஸர்வேச்வரன் குணங்களுக்கும் காரணமென இவ்வே அறிவிப்பதுமாம். सत् एवेति तत्र विद्धि எனப் போகிறாரே. இதை ஐலத்திற்கு முன் ரஸமென்பது எங்குமே இராமலிருக்க ஐலத்தில் அது தோன்றியதின்று தெனிக. சிறந்த குணங்களாக எடுத்துக் கூறுவது எதற்கு என்னில்—மேலானவர் தான் தவிர வேறு யாருமில்லை என்று கீழே கூறியதால், மேன்மையென்பது மேலானவற்றைப் படைப்பதனின்தே பறியவேண்டியிருப்பதாலென்க. சிறந்த குணங்களுக்கே காரணமானபோது மற்றவற்றிற்குக் காரணமென்பதில் ஐயமில்லை பென்று தேறும்.

रसोऽयमु कौन्तेय प्रज्ञाऽसि विविर्द्ययोः । :

अथवा सर्वदेवु शब्दः खे पौनं नृप ॥ ८ ॥

ரஸோ஽ஹமப்ஸா கௌந்தேய ப்ரபாடஸ்மி சசிஸுரர்யயோ : |

ப்ரணவ: ஸர்வவேதேஷு சப்த: கே பெளருஷம் ந்ருஷு || 8 ||

கௌன்—குத்தியின் குமரனே !

அஃ—நான்

अयमु रसः असि—நீரில் இருக்கும் ரஸ

மென்ற புதிய குணமாவேன்.

विविर्द्ययोः—சிறந்த சத்த்ரஸுரர்யர்

களின்

प्रज्ञा असि—ஒளியாவேன்.

सर्वदेवु—எல்லா வேதங்களுக்கும்

பெருமையளிக்கும்

अथवा असि—ஓங்காரமாவேன்.

खे शब्दः—வானத்தில் புதிதாக உண்

டான ஒளியாவேன்.

नृप—ஆண்களிடத்திலிருக்கும்

पौणम् असि—ஆண்மையுமாகிறேன்.

पुण्यो अथवा पुण्यवाञ्च तेजस्वासि विभावसो ।

वीचनं सर्वयुतेषु तपस्वासि तपस्विषु ॥ ९ ॥.

புண்யோ அத்த: ப்ருதிய்யாம்ச தேஜஸ்சாஸ்மி விபாவஸௌ |

ஜீவநம் ஸர்வபுதேஷு தபச்சாஸ்மி தபஸ்விஷு || 9 ||

புயிஷ்யா—மண்ணிலிருக்கும் சர்வமூதேயு—எல்லா ப்ராணிகளிடமும் உள்ள
 புஷ்ய: ரன்ய: ச—புனிதமான மணமு மாவேன் உள்ள
 விभावसौ—நெருப்பினிருக்கும் ஜீவனம்—உயிருள்ள தன்மையாவேன்.
 तेज: च असि—கொளுத்தும் குணமு தபஸ்து—தவம் புரிகிறவர்களிடம் உண்டாம்
 மாவேன் तप: च असि—தவமுமாகிறேன்.

बीजं मां सर्वभूतानां विद्धि पार्थ सनातनम् ।

बुद्धिर्बुद्धिमतामसि तेजस्तेजस्विनामहम् ॥ १० ॥

பீஜம் மாம் ஸர்வபூதநாம் வித்தி பார்த்த ஸநாதநம் ।
 புத்திர புத்திமதாம் அஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாம் அஹம் ॥ 10 ॥

பார்थ மாம்—அர்ஜுனா! என்னை வித்தி—அறிவாயாக.
 சர்வபூதநாம்—எல்லா ப்ராணிகளிடம் அஹ்—நான்
 முள்ள बुद्धिमतां—புத்திமான்களின்
 சனாதனம் வீஜ்—அனாதியாயிருந்து வரும் बुद्धि: असि—புத்தியாவேன்
 பீஜம் அதாவது ப்ராணி तेजस्विनाम्—அடலுள்ளவரின்
 யாக மாறும் மூலவஸ்து तेज: असि—அடலுமாகிறேன்.
 சக்தியாக

बलं बलवताञ्चाहं कामरागविवर्जितम् ।

धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽसि मरवर्षम् ॥ ११ ॥

பலம் பலவதாஞ்சாஹம் காமராகவிவர்த்திதம் ।
 தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோ஽ஸ்மி பரதர்ஷப ॥ 11 ॥

அஹ்—நான் भरत ऋषय—பரதவம்சச்ச்ரேஷ்டனே
 பலவதாம்—பெலனுள்ளவரின் भूतेषु—ப்ராணிகளிடம்
 காமராகவिवர்த்திதம் வலம்—தகாத ஸ்தீர் धर्म अविरुद्ध:—தர்மத்திற்கு விரோத
 காதலும் வஸ்துக்களில் मरकात
 ஆசையும் கலக்காத काम: असि—காதலுமாகிறேன்.
 பெலனாகிறேன்.

காமராகவிவர்த்திதம்—காமங்களாவன ஸம்ஸாரிகள் விரும்பும் பலன்
 கள். அவற்றில் பற்றில்லாத எனவும் பொருளாம். சில காமங்கள் தகு
 மென்பது 'தர்மாவிருத்த: என்றதால் அறிவிக்கப்பெற்றது. (11)

சில சிறந்த தர்மங்களைக் காட்டியதால், இவையெல்லாம் என்றால்,
 மற்றவை வேறொருவராலென்று நினைக்க நேருமென்று எல்லாம் தன்னு
 லென்று சேர்த்துச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்—

ये चैव साचिवका भावा राजसात्सामसाश्च ये ।

मत्त एवेति तान् विद्धि न त्वहं तेषु ते मयि ॥ १२ ॥

யே சைவ ஸாத்விகா பாவா ராஜஸாஸ்தாமஸாச்ச யே |
மத்த ஏவேதி தாந் விததி ந த்வஹம் தேஷு தே மயி || 12 ||

சே ச—கீழ்க்கூறியவை போன்ற இவைகள் என்று
யாவை தான் விதி—அவற்றையெல்லாம் அறி.
சாஸ்விகா: எவ—ஸாத்விகமாகவேயுள்ள அஃ—பரிபூர்ணனான நான்
பாவா:—வஸ்துக்களோ ந நு நேயு—அவற்றை ஆசர்யித்து
ராஜஸா:—ராஜஸங்களும் இல்லை.
தாமஸா: ச—தாமஸங்களும் நே—அவைகளே
சே—எவைகளோ மயி—என்னை யாசர்யித்து இருக்
மஸ: ராஜா—என்னிடத்தினின்றே கின்றன.

கீழ்க்கூறியவை சிறந்தவையான படியாலே ஸாத்விகங்கள். அதனால் முன்னே மற்ற ஸாத்விகங்களைச் சொல்லி மற்றவையும் தன்னால் என்கிறா இங்கே பாவா: என்ற சொல்லால் பொதுவாக வஸ்துக்களையும் கொள்ளலாம். கீழே தர்மங்களைக் கூறியதற்கிணங்க தர்மங்களையும் கொள்ளலாம். மானஸமான பாவங்களில் ப்ரஹ்மவும், ப்ரீதி ஆனந்தம் முதலானவை ஸாத்விகங்களாகவும், அத்ருப்தி, பரிதாபம் கோபம் போன்றவை ராஜஸங்களென்றும், அவிவேகம், அறியாமை, கவனக் குறைவு போன்றவை தாமஸங்களென்றும் பிரித்துரைக்கின்றனரே, மேல் ச்லோகத்தின்போல் எல்லாவற்றையும் கொள்வதுமாம். நிற்க. நஹ் நேயு நே மயி என்றதெதற்கு என்னில்—உலகில் சிலர் சில வஸ்துக்களைப் படைப்பதும் பெறுவதும் அவற்றைக் கொண்டு தாம் நன்மை பெறுதற்காக, பயிர்டுவது முதலானவை உண்டு உயிர் தரிப்பதற்காக, அது போல் இவையில்கியாகில் தான் ஸத்தை பெறமாட்டமூலன் என்று அதற்காகப் படைக்கிறேன் என்று நினைக்கவேண்டா. பரிபூர்ணனான எனக்கு இவற்றாலாவதொன்றுமில்லை. ஜீவர்களின் நன்மைக்காகவே யெல்லா மாகின்றன. நான் ஸங்கல்ப்பிக்காதபோது இவை ஜீவர்களுக்கு உண்டாகா என்றதாம். இங்கே ச சபாவ: கஸிம் மதிஸ்த: | ச்வே மஹிமி மதிஸ்த: | யதா ந மஹிமி | கோ அவமஹி மஹிமேயாச்சுதே என்கிற பூமவீத்யாச்ச்ருதியை அனுஸந்திக்க. உலகில் விபூதியாலே மதிப்புப் பெறுகிறவர்கள் ஜீவர்கள். பூமஸா—கமான பரமாத்மாவுக்கு விபூதியாலாவதொன்றில்லை. (12)

சேதநாசேதநங்களை உடலாகக் கொண்ட தனது உண்மைநிலை உணர்த்தப்பெற்றது. இதை யாரும் அறியவில்லையே யென்ன, அதற்குக் காரணம் கூறுகிறார்—

त्रिमूर्तमवैश्वदेविः सर्वं हि जगत् ।

मोहिं नामिमानाति मामेव; इममेवयम् ॥ १३ ॥

தரிபிர்குணமையர்ப்பாவையேபி: ஸர்வபிதம் ஜகத் |

மோஹிதம் நாமேவாநாதி மாமேவய: பரம் அவ்யயம் || 13 ||

इं जगत् सर्वम्—இவ்வுலகெல்லாம்

रमि: गुणमयै—கீழ்க்கூறிய ஸாத்விக

ராஜஸ்தாமஸங்களான

रिमि:—உடல் கருவி ஊண் என்று

மூன்றான

अश्वै:—வஸ்துக்களாலே

मोहितं—மோஹிக்கப்பட்டு

एव्य:—இவ்வஸ்துக்களுக்கு

परम्—வசப்படாமல் சிறப்புடனிருக்

கின்ற

अव्ययं माम्—என்றும் குன்றாத என்னை

न अभिजानाति—நன்றாக அறிவதில்லை.

இவை ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்களாகையால் இவற்றின் அனுபவம் துக்கமும் அஞ்ஞானமும் கலந்தேயிருக்கும். இவற்றிற்கு மேலான எனது அனுபவத்தில் அக் கலப்பிற்கு இடமில்லை. இங்குப் பெறும் ஆனந்தம் என்னையனுபவிக்கும் ஆனந்தத்தில் கடலில் குளப்படிநீர்போல் அடங்கிக் கிடக்கும். வஸ்துக்கள் அழிவுறுவனவாகையால் இவ்வானந்தம் அழிவுறும். என்னைப் பெற்றால் ஆனந்தம் நிலைக்குமென்றபடி. (13)

இப்படியுள்ள நிலையை உணர்ந்தவர் ஏன் ஸம்ஸாரத்திலிழிகின்றன ரென்னில்—

दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

See Mr. P. 28-3-73, 75

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायायैतां तस्मिन् ते ॥ १४ ॥

தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துர்த்யயா ।

மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாம் ஏதாம் தரந்தி தே ॥ 14 ॥

एषा—இந்த அபரப்ரக்ருதியான

மனிருக்கிறது.

गुणमयी—ஸத்வரஜஸ்தமோமயமான

யே—ஸம்ஸாரிகளில் எவர்

मम माया—எனதான மாயை

மாம் எவ்—என்னையே

दैवी—உலகின் படைப்பு முதலான

प्रपद्यन्ते—சரணம் அடைகின்றனரோ

वीयापारम्—உடைய எனக்கு

தே—அவர்கள்

अतिनमासि

एतां मायाम्—இந்த மாயையை

दुरत्यया—ஸம்ஸாரிகளால் மீளவாகா

तस्मिन्—கடக்கின்றனர்.

கீழே எட்டுவிதமாக அசேதன வஸ்துவின் உட்பிரிவையும் அவற்றோடு ஜீவராசிகளின் சேர்க்கையையும். அவற்றினுள் தான் புகுந்திருப்பதையும், பலகால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களையும் கூறி இவ்வுண்மையை அறியாமையால் ஸம்ஸார பந்தமென்று முக்குணமுள்ள வஸ்துவை மாயை யென்பதால் மாயா என்ற சொல்லுக்குப் பொய் என்ற பொருள் பொருந்தாது. பல்விடங்களில் மாயா என்ற சொல் ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. எங்கும் ஆச்சர்யமான கார்யம் செய்யும் வஸ்து என்ற பொருளே பொருந்தும். 'பாலனை ப்ரஹ்லாதனைக் காப்பதற்காக பகவான் சம்பராஸுரனால் ப்ரயோகம் செய்யப் பெற்ற ஆயிரக்கணக்கான மாயைகளைத் தன் திருவாழியினால் அழித்தருளினை' என்ற விடத்தில் மாயை என்பதற்குப் பொய் என்ற பொருள் பொருந்துமா? கயிற்றைப் பாம்பாக நினைத்தால் அப் பொய்ப் பாம்பானது, இது

பாம்பன்று, கயிறே என்ன தத்வஞானத்தினால் நீங்குமல்லது தடியா லடிக்கப்படுவதன்றே. திருவாழியாயுதத்தினால் அழிக்கப்படும் மாயை கள் பொய் வஸ்துக்களாமோ. ஜனகருடைய குலத்தில் தேவ மாயையே உருவெடுத்து எரீதையாபிற்றென்றால் பொய் எரீதையென்றதாகுமோ? இப்படி ப்ரக்ருதியில் உட்பட்ட சில விசித்ர வஸ்துக்களே மாயையானால் ப்ரக்ருதி அற்புதமாக எல்லாம் படைப்பதால் அதை மாயை யென்று சொல்லத் தட்டென்ன? இந்த்ரஜாலாதிகளைச் செய்பவனை மாயாவி என்கிறோம். அதுவும் அவன் வைத்திருக்கும் மந்த்ரம் ஒஷுதி முதலானவை உண்மையாகிடுத்து அற்புத கார்யம் செய்வதால்தான். இப்படி மெய்வஸ்துக்களே மாயையானபோது அவற்றாலுண்டான பொய் வஸ்துக்களை மாயை யென்பதும் அவ்வாச்சார்ய வஸ்துவால் செய்யப்பட்ட மையினாலாம்; பொய் என்ற காரணத்தினாலல்ல. மேகங்களின் எழுச்சி, கடல் அடங்கி பிடுக்கை, காற்றின் கிளர்ச்சி, நிச்சலும் சூர்யன் உதயமா கின்றமை, சந்திரனின் பிறைகளில் ஏற்றக்குறைவு, என்றும் போன்றவை விஷ்ணுவின் மாயைகள் என்றால் யாரும் செய்யவாகாமல் அவர் செய்யும் ஆச்சர்யகரமான வகைகள் என்ற பெருளே யல்லது எல்லாம் பொய் என்ற பொருளல்லவே? பொய்வஸ்துவில் விஷ்ணுவின் பொய் என்ற பொய்க்கு ஒரு விசேஷமோ, ஆகையால் மாயா என்ற சொல்லைக் கொண்டு மயக்குவதோ மயக்குவதோ மாயையேயாம் 'என்பர், சாங்கராந்தவதிகள் நீங்கலாக, மற்ற அந்தவதிகளும் மற்ற மதத் தினரும். ப்ரபத்தியும் பத்தியும் செய்தே இம் மாயையைக் கடக்க வேண்டுமென்றதாலும் இது பொய்யல்லவென்பது தெளிவாம்.

ப்ரபத்தியை எல்லோரும் ஏன் செய்வதில்லை யென்ன, அருளிச் செய்கிறார்—

न मां दुष्कृतिनो यूदाः प्रपन्ते नराधमाः ।

माययाऽद्वयज्ञाना आसुरं मायमायिताः ॥ १५ ॥

த மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யத்தே நராதமா: |

மாயயா:அபிஞ்ஞத ஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவம் ஆசுரிதா: || 15 ||

யூதா:—விபரீத ஞானிகளும்

இத்தனமாக ஆக்ரஹத்தை

நராதமா:—அறிவுடன் கெட்டவரும்

மாயிதா:—கைப்பற்றியவருமான

மாயா—குறுத்தினால்

சுருவிவா:—நான்கு வகையினரான

அஸ்வநா:—பெற்ற அறிவைவிமத்த

துஷ்ரின்:—பாபிகள்

வரும்

மா—என்கின்ற

அசுர மாயா—அறிவிருத்தும் முரட்

ந ப்ரபந்தே—சரணம் அடையார்.

அடுத்த சிலாகத்தில் முதற்பதமான சுருவிவா: என்பது இங்கும் செலும். இந்தநான்கு பிரிவுகளுக்கும் அததற்குத் தக்க பாபமே காரணம். முதல்வர் மூடர். பகவானுக்கு சேஷமான தன் ஸ்வரூபத்தை ஸ்வதந்த்ர

हरेः परमं विज्ञाप्योन्नतमः ।
सैक्यवेदी अस्ते कश्चिन् नरमासिकः ॥

கோர்த்தம் அ. 7. 15-16.

167

மாக நினைத்திருப்பவர். நர-தமராவார்—நரனாகப் பிறந்ததற்கேற்ப பகவான் பரன் ஒருவன் இருப்பதாக அறிந்தும் பரத்வத்துடன் ஸௌ லப்பாதிருணங்களும் அவனுக்கு இருப்பதையறியாமலோ எக்காரணத் தினாலோ அவனைப் பெற முயலாமலிருப்பவர். மூன்றாம் வகுப்பினர் எல்லாம் அறிந்திருந்தும் பிறகு துர்வாதம் செய்பவரோடு பழகி அவர் களுடைய குதர்க்கங்களுக்கு மயங்கி ஞானத்தை இழந்தவர். அகர ப்ராயர் நான்காம் வகுப்பினர். இவர்களுக்கு இனி ஒருவர் உபதேசிக்க வேண்டாதபடி எல்லாம் தெரியும். ஆனாலும் பரபவசமாகப் பெருமா னிடம் த்வேஷம் ப்ரபலமாயிருக்கும். ஹிரண்ய ராவணாதிகளைக் காண்க. இந் நால்வரில் மேன்மேல் சொல்லப்பட்டவருக்குப் பூபம் ப்ரபல மாகும். (15)

இனித் தன்னை யாச்ரயிக்கும் நால்வரைக் குறிக்கிறார்—

चतुर्विधा भजन्ते मां जना सुकृतिनोऽर्जुन ।

आर्ता जिज्ञासुरार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ १६ ॥

சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிநோடர்ஜுந |

ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தி ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப || 16 ||

भरतर्षभ—பரதவம்ச ச்ரேஷ்டனே !

जिज्ञासुः—வேளிச் செயலின்றி அனு

सुत—அர்ஜுன !

பவம் மட்டுமே பலனான

सुकृतिः—புண்யம் செய்தவராய்

கைவல்யத்தை விரும்புகின்றவன்

ज्ञाः—நற்பிறவி பிறந்தவர்

ज्ञानी—ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக

आर्तः—ஐச்வர்யம் தொலைந்து தவிப்

பகவானையறிதலென்ற ஞானச்

பவன்

சிறப்புடையவன் என்ற

अर्थी—ஏழையாகப் பிறந்து

चतुर्विधाः—நான்கு வகுப்பினரும்

பேரைச்வர்யம் பெற விரும்பு

मां भजन्ते—என்னிடம் பக்தி செய்வர்.

கின்றவன்

விசேஷமான ஸுக்ருதமில்லாத போது என்னிடம் பக்தி வைக்கும் பிறவி பெற்றமாட்டிலர். பெற்றவரில் சிலர் ஐச்வர்யம் இழந்ததற்கு வருந்தி அதனையே வேண்டுவர். சிலர் ஏழ்மையிலே பிறந்து புதிதாக அதனை வேண்டுவர். இவ்விரு வகுப்பினரையும் ஐச்வர்யகாமரென்று ஒன்றாகச் சேர்க்கலாம். ஜிஜ்ஞாஸுவாவானான் கைவல்யம் விரும்பு கின்றவன். கைவல்யமாவது ஜீவாத்மானுபவம். அந்த அனுபவ காலத்தில் அவன் உடலைக் கொண்டு செய்யும் செயலொன்றுமில்லை. மோக்ஷத்திலும் ஸம்ஸாரத்திலும் உடலின் செயலுமுண்டு. அதனால் அறிவு மட்டும் விரும்புவதால் ஜிஜ்ஞாஸு எனப்படுவான். இப்படி உபாயமான பகவானையே உபேயமாகவும் அறிந்து முயல்பவன் ஜ்ஞானியாவான். இவன் முழு முழுக்கூ. (16)

ஞானி தான் சிறந்தவன் என்கிறார்—

नेनां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते ।

प्रियो हि ज्ञानिनोऽस्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥ १७ ॥

தேவாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே ।

ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநீநாஸ்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥ 17

நேயாம்—அந்தால்வரீன்

ज्ञानिनः—ஜ்ஞானிக்கு

ज्ञानी—ஞானியென்பவன்

अहं—நான்

नित्ययुक्तः—உபாயதசையிலும் பல

अस्यर्थे प्रियः—வாயால் சொல்லவாகாத

தசையிலும் என்னுடனே

படி மிகமிக இஷ்டமாகிறேன்.

சேர்ந்து

स च मम—அவனும் எனக்கு

एक भक्तिः—ஒன்றிலேயே (என்னிட

अस्यर्थे प्रियः हि—அவ்வாறே இஷ்டமா

மே) வீருப்பம் உடையனாய்

கிறானே

இருப்பதால்

(ஆகையாலும் மேம்பட்டவன்.)

विशिष्यते—மேம்படுகிறான். மேலும்

ஐச்வரியமோ கைவல்யமோ வீருப்புவின்றவர்கள் உபாயதசையில்
என்னோடு சேர்ந்திருந்தாலும் பலன் பெற்று அனுபவிக்கும் என்
சேர்த்திமை யிழப்பர். ஞானி அவ்வாறாகான், அவன் என்னையே ப்ராப்ய
மாகக் கொண்டதால், ஒரேயிடம் வீருப்பம் மற்றவர்களுக்குத் தங்கள்
பலனிலும் அதற்காக என்னிடமும் அன்பான படியால் ஏகபக்தித்வ
மில்லை. இத்துடன் ஞானி என்னிடம் வைத்திருக்கும் ப்ரீதி
அளவிடக் கூடியதே யன்று அதற்கு இணங்க யானும் அவனிடம்
அவ்வாறு ப்ரீதி கொண்டிருக்கிறேன் ஆகையால் ஞானி மேம்பட்ட
வனாவான். (என்னிடம் பக்தி பண்ணுகிறவர் வேறு பலனுக்காகச்
செய்வது தயாது என்ற கருத்தாம்.) अस्यर्थம் என்பதற்கு விஷயத்திற்கு
மேலாக என்ற பொருள் சேராது. சொல்ல முடியாதபடி என்ற
பொருளாம். நாம் பகவானிடத்தில் வைக்கும் ப்ரீதி விஷயத்திற்கு
மேலாகாது. அவன் ஜீவனிடம் வைக்கும் ப்ரீதி விஷயத்திற்கு மேலாகு
மென்னலாம். அவனே अस्यर्थமென்பது நன்கு பொருந்தும். நாம் ப்ரீதி
வைக்கும் அளவுகே பகவான் நம்மிடம் ப்ரீதி வைக்கிறானாகையால்
நமது ப்ரீதியை முதலில் கூறினார். இவ்விடமே, எல்லோருக்குமே
மோகமும் அளிப்பதாகமே स च என்ற சகாரத்தினால் அவன் ப்ரீதி
வைத்த பிறகு ப்ரீதி வைக்கிறேனே என்று தன் வருத்தத்தை பகவான்
குறிக்கிறார் என்னலாம். அன்று, நான் ஸஹஜஸுஹருத்தாய் ஸுஜந
ஸார்வ பேளமனாயிருப்பதாலே அவன் ப்ரீதி வைக்காத போதும் எப்
போதும் அடைநிடம் ஒருவீதம் அப்பு வைத்துள்ள எனக்கு அவன்
சொல்லவாகாத அளவுக்கும் ப்ரியனாகிறான் என்கிற விசேஷமும்
அதனால் குறிப்பிட்டதாகும்.

ஞானி நீங்கலாக மற்றவரையும் ஒருவாறு புகழ்ந்துகொண்டே
ஞானியிடம் தனக்கு வரம்பு கடந்த அபிமானமுமெகின்றார்—

उदासः सर्व एवैते ज्ञानी त्वत्सैव मे सत्म् ।

आस्थितः स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥ १८ ॥

உதாரா: ஸர்வ ஏவையே ஜ்ஞானி த்வாத்மைவமே மதம்,
ஆஸ்த்தித: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவாநுத்தமாம் கதிம் ॥ 18 ॥

என் சர்வேவ—இவர்கள் எல்லோருமே	ச:—அவன்
उदासः—வள்ளல்கள்	युक्तात्मा—என்னைச் சேர்வதிலே
ज्ञानी तु—இவர்களில் ஞானியோ	நேசுக்குண்ட மனத்துடன்
வென்றால்	माम् एव—உபாயமான என்னையே
आसाम् एव—எனக்கு அந்தர்யாமியே.	अनुत्तमाम्—இதற்கு மேலொன்றி
मे सत्म्—இது எனது கொள்கை.	ல்லாத
(சாஸ்த்ர உண்மை வேறு நிற்க)	गतिम्—ப்ராப்யமாகவும்
हि—ஏனெனில்,	आस्थितः—உறுதியாகக் கொண்
	டானே.

அந்தந்தப் பலனுக்கு பக்தி பண்ணுகின்றவர்தவியத்தில் பரமாத்மா வள்ளலாயிருக்க, அர்த்தியான அவர்களை வல்லர்களென்பதென் என் னில்—அவர்கள் மூலம் இவனுக்கு சொத்து கிடைப்பதாலென்க. என்ன சொத்து அதென்னில்—'ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:' என்ற புகழே சொத்தாகும். பலன் பெறுகிறவர்கள் இல்லாதபோது அது எவ்வாறு கிடைக்கும்? இதனை மேலே விரித்துரைப்பார். எல்லோரும் எங்கெங்கோ சென்று ஏதேதோ கேட்கிறார்களேயல்லது என்னிடம் வருவதில்லையே என்கிறே. பிறரைத் தன்னிடம் யாசகர்களாகச் சொன்னால் அவர் களுக்குக் குறையாகுமென்று அவர்களைப் புகழ்வதுமாம். (சே மதம் என்ப தை இங்கும் சேர்க்கலாம்.) பக்வான் எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமி என்ப தேஉண்மை. பக்தரை அந்தர்யாமிமென்பது ஆத்மலக்ஷணம் சிறிதிருப் பதால், தன்னிடம் பக்தர்களானவரை விட்டுத் தன்னை தரிக்கமாட்டாத நிலை இவனுக்கும் அது முதல் இருப்பதால் அவர்களை முழு ஆத்மாவாக ஏறிட்டுப் புகழ்வதாம். ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பெறுகிறவர்களால் இவனுக்குப் பெருமையுண்டு; இவனது ஸ்வரூபம் நிலைப்பதேஞானிகளா லென்றும் ஞானிகளுக்கு ஏற்றம் சொன்னபடி. अनुत्तमां गतिम् வேறென்றை யே ப்ராப்யமாக நினைத்திருப்பானெனில் என்னை ப்ராப்யமாக நினைப் பவன் மேம்படுவான். என்னையே ப்ராப்யமாக நினைப்பான் அவனுக்கு மேலாவான். எனக்குமேல் ப்ராப்யமொன்றில்லை யென்று என்னிடமே முடிவு கொள்ளுகிறவன் மிகச் சிறந்தவன். இவனுக்குமேலாக யாரு மில்லை. இங்கே ஸ்ரீபரமாத்மாவைப் புகழ்வதற்கு உதாரணமாக இரும்பு தாசு நினைப்பதும் தவறென்று தெளும்.

(18)

இவ்வறிவு எளிதில் வராதாகையாலே இதுள்ளவனைப் பெ
மிகவும் அரிதென்கிறார்—

बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते । ॥ १९ ॥ १29-257/54
வாமுதேவ: சர்வமिति य महात्मा सुदुर्लभः ॥ १९ ॥

பஹூநாம் ஜந்மநாம் அந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே ।
வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸு துர்லப: ॥ 19 ॥

बहूनां जन्मनां जन्तुः—பெரு புண்ய ஹி—என்று எண்ணி
ஜன்மங்களின் முடிவிலே மா் ப்ரபதே—என்னிடம் பக்தி செ
ஜானவா—எனது உண்மை யறிந்த கி
உனகி ச महात्मा—இப்படிப் பெருமன
वासुदेवः सर्वम्—வாஸுதேவனே முடை
எல்லாம். உபாயமும் சுதுர்லம:—மிகவும் பெறலரியன்.
உபேயமும்

உண்மை யறிவது பல ஜன்மங்களிற் செய்த புண்யங்க
பலனாகும். உண்மையாவது தனது ஆத்ம ஸ்வரூபம் பகவானு
சேஷபூதம். அவனுக்கேயாக வேண்டுமென்ற தெளிவு. இவ்
உண்மையின் தனக்கென்று ஒன்றையும் விரும்பான். (

பகவானுக்கே சேஷபூதமென்ற தெளிவில்லாதபோது வேறு ப
களில் விருப்பமுண்டாகிறது. அதனால் வேறு தேவதைகளையும் அ
நேருகிறது. அவ்வாறானவர்களே பெரும்பாலுமாகையால் ஞானிக
பெறல் அரிதேயென்று விரித்துரைக்கிறார்—

कस्यैतैर्ह्यज्ञानाः प्रपद्यन्त्येदेवताः । ॥ २० ॥ १23-4-154
சர்வ நிபமஸாஸாய ப்ரஹ்ம நிபதா: ஸ்வயா ॥ २० ॥

காமைஸ்ஸதைஸ்ஸதர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தேத்யதேவதா
தம் தம் நிபமஸாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நிபதா: ஸ்வயா ॥ 20 ॥

(ஜனங்கள் எல்லோரும்) பட்டு

एषा—தமதான ஸ்வதேவதா:—வேறு தேவதைகளை
प्रपद्यन्—அத்தந்த வஸ்து விஷயமான சர்வ நிபமஸ்—அத்தந்த யாகாதி
பழைய வாஸனைபுடன் (யால்) கள்
विपद्यन्—எப்போதுமே சேர்ந்தவர் ஸாஸாய—ஆஸ்ததை வைத்து
களாய் (அடக்கப்பட்டவராய்) எல்லாம் செ
ॐ ॐ ॐ—அத்தந்த இஷ்டங்களால் ப்ரபதே—காமங்களுக்காக பஜனை
ह्यज्ञानाः—இருந்த அறிவும் பறிக்கப் செய்கின்ற

இதற்குமுன் எவ்வாறான பலனை அனுபவித்திருக்கின்றனரோ,
வாருள பலனில் ஆகை அநாதி வாஸனையால் வருகிறது. அதை விட

புதிதாக என் விஷயத்தில் இழிவது எளிதிலாகாது. அப் பலனில் உள்ள பற்றின் கனத்தாலே உள்ள அறிவும் அழிவதால், நமக்கு ஸம்பந்தமில்லாத தேவதைகளிடம் நாம் ஏன் போகவேண்டுமென்றும் நினைக்காமல், தேவதாந்தரபஹுன வாஸநையுமிருப்பதால் அங்கே சென்று அந்தந்த விதிகளை எவ்வளவு பிரயாசை யிருந்தாலும் விடாமல் செய்கின்றனர்—

யோயோ யா யா தனு் பக்த: ஶ்ருயா஽஽ஹிமிக்ஷிதி ।

தஸ்ய தஸ்யாசலம் ஶ்ருதா தாஸேவ விததாமயஹம் ॥ 21 ॥

யோ யோ யாம் யாம் தநம் பக்த: ச்ரத்தயாநர்ச்சிதம் இச்சதி ।

தஸ்ய தஸ்ய அசலம் ச்ரத்தாம் தாம் ஏவ விததாமயஹம் ॥ 21 ॥

ய: ய:—எவனெவன்

தஸ்ய தஸ்ய—அவனவனுக்கு

யா யா—எந்தெந்த

அஹ்—நான்

தனு்—எனது உடலான தேவதையை

தாம் ஏவ—அந்தந்த எனது

பக்த:—பக்தியுடன்

உடல்விஷயம் என

அஹி—செய்வதிலும் ஊக்கத்துடன்

அஹி—அதே ச்ரத்தையை

அஹிமிக்ஷிதி—ஆரதிக்க விரும்பு

அவலம்—கெடாதபடியாக

கிருணே, விததாமி—செய்கிறேன்.

வேதங்களில் ஒதப்பெற்ற தேவதைகள் அனைவரும் எனது உடலாயிருக்க, அதை யறியாமல் அந்தந்த தேவதையை அவனவன் பக்தியும் ச்ரத்தையுமாக ஆரதிக்க விரும்பினால் அந்த விருப்பத்தை இடையூறின்றி வளர்க்கிறேன். என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையென்பதற்காக உபேக்ஷிப்பதில்லை.

ச தயா ஶ்ருயா யுக: தஸாராபநமீஹே ।

ஸமதே வ தத: காமாந மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥ 22 ॥

ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்த: தஸ்யாராதநமீஹே ।

ஸபதே ச தத: காமாந மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥ 22 ॥

ச:—அப்படி ஆரதிக்க விரும்பிய

ஹே—நடத்துகிறேன்.

வன்

தத:—அந்த ஆராதனம் காரணமாக

தயா ஶ்ருயா—அந்த ச்ரத்தையுடன்

மயா ஏவ—என்னாலேயே

யுக:—சேர்ந்தவனாய்

விஹிதாந்—செய்யப்பெற்ற

தஸ்ய—அந்த தேவதைக்கு

தாந் காமாந்—அந்தந்த இஷ்டங்களை

அராதனம்—ஆராதனத்தை

ஸமதே ஹி—அடைகிறானல்லவா.

என்னை ஆரதிப்பதாக அவனவன் நினைக்காவிடினும் அதற்காக நான் உபேக்ஷிக்காமல் பலனை யளிப்பதால் அவனவன் பலனைப் பெறுகிறான். அதனால் அந்த ஆராதனத்திலேயே அவனவன் இழிகிறான். நான் அளிக்காமலிருந்தால் அந்த ஆராதனமும் நின்றுவிடும். நான் அவ்வாறு நிறுத்துவதில்லை. உடலுக்குச் செய்வதெல்லாம் உள்ளிருக்

கும் ஆத்மாவுக்கு ஆகிறபடியால் அவர்கள் எனக்கு உடலாகையால் அவர்களுக்குச் செய்யும் பூஜை எனது பூஜையாக என்னால் கொள்ளப் படுமே. (தஸ்யாநமென்ற விடத்தில் தஸ்ய ஈராக்ஷமென்று பிரித்தால் ஆராதனமென்ற சொல் ப்ரசித்தமாகும். தஸ்ய என்பதை, மேலே தேவந் தேவயஜ: என்பதால் இந்த்ராதி புருஷர்விஷயமாக்கலாம். தஸ்ய: என்று பிரித்தால் ரக்ஷ மென்று பதமாம் பொருள் ஆராதனமே) (22)

ஆரின். அவர்களை 'ஹ்ருதஜ்ஞாநா:' என்று நிந்திப்பதென் என்னில், அவர்கள் வேண்டும் பலன்கள் அற்பங்களாகையால் என்கிறார்—

अन्तवत् कृन्तेषां तद् सर्वस्यस्येषमाम् । See No 19, 4-57/59

அந்தவத்து கல்ம் தேஷாம் தத் பவத்யல்பமேதஸாம் !

अस्यस्यसाम् அற்ப புத்தியை உடைய தத்—அந்த ஆராதனத்தின் பலன்
तेषां—தேவதாந்த்ராராதனம் अन्तवत् तु—அழிவுள்ளதாகவே
செய்கின்றவர்களுக்கு सवति—ஆகின்றது.

இந்த்ராதி தேவதைகளும் அற்பர்கள். அவர்கள் மூலம் பெறும் பலன்களும் அற்பம். அவற்றை விரும்புவதால் இவர்களுடைய புத்தியும் அற்பம். அத்துடன் அப்பலன்கள் அழிவுறுவனவுமாம்.

ஏன்! அவர்களையே பெரிய பலனுக்காக ஆராதித்தால் அந்த ஆராதனம் உமதாஹிபடியால் அழிவற்ற பலன் பெறலாமே யென்னில், அது கூடாதென்கிறார்—

देवान् देवयजो यान्ति मद्भक्ता यान्ति मामपि ॥ २३ ॥

தேவாந் தேவயஜோ யாந்தி மத்பக்தா யாந்தி மாமபி ॥ 23 ॥

देवयजः—இதர தேவதைகளை ஆரா मद्भक्ता यपि—என்னையே ஆராதிப்பவர்
तिप्पவர் माम्—என்னை

देवान्—அந்த தேவதைகளை यान्ति—அடைவர்.

यान्ति—அடைவர்.

(என்னைப் பெறுதற்கு மேலான

(அதற்கு மேலான பலன் பெற பலனில்லையாகையால் இப்பலன் மாட்டிலர்.) அழிவற்றது.)

அவரவர் அளிக்கக் கூடும் பலனைத்தானே அவரவரிடம் கேட்கலாம். அழிவற்ற பலனை யளிக்க அவர்களால் ஆகாத போது அதற்காக அவர்களை ஆராதிப்பது கூடுமோ? அப்போது என்னைத் தான் ஆரதிக்க வேண்டும். அந்தந்த தேவதாஸாயுஜ்யமளவான பலனை அவர்களிடம் பெறுவரென்ற நியாயத்தினாலே என்னை யாராதிப்பவரும் எனது ஸாயுஜ்யம் பெறுவரென்பது தேறுமாகையால் என்னையே அதற்காக ஆரதிக்க வேண்டும். (23)

நீர் நேரில் அவதரித்து ஸௌந்தர்யம் ஸௌசீல்யம் முதலான குணங்
களோடு எதிரில் திகழும்போது வேறு தேவதையிடம் சென்று சிறிய
பலன்களை ஏன் பெறுகிறார்களென்னில்—

अव्यक्तं व्यक्तिसापेक्षं मन्यन्ते मामबुद्धयः ।

பர் மாவமஜானந்தி மமாவ்யமனுகமஸு || 24 ||

அவ்யக்தம் வ்யக்திமாபந்நம் மந்யந்தே மாம் அபுத்தய: |

பரம் பாவம் அஜாநந்தோ மமாவ்யயம் அநுத்தமம் || 24 ||

சுபுது:—அறிவற்றவர்கள்

மாம்—என்னை

மம்—எனது

अव्यक्तम्—இதற்கு முன் ஒரு சிறப்பு

अव्यक्तम्—அவதாரத்திலும் குன்றாத

மின்றி

अनुक्तम्—உயர்வற உயர்ந்த

व्यक्तिम् आपन्नम्—ஏதோ ஓர் அரச

पारं सव्यम्—பரத்வஸௌலப்பயங்களின்

குமாரன் போன்ற அளவில்

சேர்த்தியென்ற சிறந்த

தோற்ற முடையனாகவே

தன்மையை

मन्यन्ते—நினைக்கின்றனர்.

अज्ञान्तः—அறியாதாராய்

மற்ற ஜீவர்கள், பிறப்பதற்கு முன் அறிவு ஐச்வர்யமெல்லாமின்றி
ஏதோ தக்கவாறு எல்லாம் பெற்றிருப்பது போல், யானும் முன் பெரு
மல் தற்சமயம் சிறிது பெற்றிருக்கிறேனென்றே நினைக்கின்றனர் அறி
வற்றமையால். அவதாரத்திற்கு முன்னேயே எனக்கு எல்லாப் பெருமை
களும், அவை இப்போது குன்றாமலிருப்பது விசேஷம் என்று நினைப்
பாசில்லை. (24)

அவ்வாறு அறியாமைக்குக் காரணமென்னவெனில்—

नाहं प्रकाशः सर्वस्य योगसायासमावृतः ।

மூடோஸ்ய் நாமிஜானாதி லோகி மாவஜமஸ்யயஸு || 25 ||

நாஹம் ப்ரகாச: ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத: |

முடோடயம் நாபிஜாநாதி லோகோ மாம் அஜம் அவ்யயம் || 25 ||

अहं—நான்

मूढः—அதனால் அந்தந்த ஜாதியாக

योग साया समावृतः—அந்தந்த ஜாதிக்

வே என்னை நினைக்கும்

கேற்ற வாடிவுடன் சேர்க்கை

अयम् लोकः—இந்த ஜனம்

என்ற மாயையினால்

माम्—என்னை

மறைக்கப்பட்டு

अज्ञम् अव्यक्तम्—ஜீவனுக்குப் போன்ற

सर्वस्य—எல்லோருக்கும்

பிறவியும் அழிவுமில்லாத

न प्रकाशः—தெய்வமென்று காண

வனாக

வாகாமலிருக்கிறேன். न समिञ्जानाति—அறியவில்லை.

யோக என்ற சொல்லுக்கு இங்கு தேவமனுஷ்ய-நிர்யக்-ஸ்த்தாவர
ஜாதிகளுக்கு ஒத்த வாடிவு முதலானவற்றுடன் தனக்குச் சேர்க்கை

என்பது பொருளாம். அதே உள்ளபடி இவனை அறிய வொட்டாதபடி செய்வதால் மாயை. மறைக்காமலே தோன்றலாகாதோ என்னில், அவதரிப்பது என்றாலே தேஹமொன்று பெறுதல் தானே, தெய்வமாகவே தோன்றினால் வேண்டினவர்களின் விருப்பமும் நிறைவேறுது, என்னை மகனாகவும் மனைனனாகவும் தகப்பனாகவும் தோழனாகவும் அவரவர் பெற்று அனுபவிக்க ஆசை வைத்திருக்கும் போது. கலந்து பரிமாறப்பாங்காக ஒரு யோனியிற் பிறவி கொள்ளாமல் தெய்வமாகவே தோன்றினால் அவர்கள் நெருங்கவாகுமோ? அதற்காக, “என்னென்ன யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்று கொண்டாடும்படி பிறக்கிறேன். அதனால் எல்லோருக்கும் அறியவாகாமற் போனாலும், பக்தர்கள் தங்கள் மனோரதம் பூர்த்தி பெறுகின்றனர். மூடஜனம் அறியாவிட்டாலும் பிறர் அறிவர். (25)

இந்த யுகத்தில் மட்டுமில்லை. எப்போதும் இந்நிலையே யென்கிறார்—

वेदां समीतानि वर्तमानानि चाजुन ।

मयिष्याणि च भूतानि मां तु वेद न कथन ॥ २६ ॥

வேதாஹம் ஸமீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுந ।

பயிஷ்யாணி ச பூதாநி மாந்து வேத ந கச்சந ॥ 26 ॥

அஜுன-அர்ஜுன!

சமீதானி-கடந்தவையும்

வர்த்தமானானி-நிகழ்கின்றவையும்

மயிஷ்யாணி-எதிர்காலத்தியவையு

பூதானி-பிராணிகளை

அஹ் வே-நான் அறிவேன்.

மா் து-என்னையோ வென்றால்

கதன-ஒரு பிராணிகூட

மான ந வே-அறியவில்லை.

எதிர்-நிகழ்-கழிகாலங்களிலுள்ள பிராணிகளை யெல்லாம் நான் ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கிறேன், ஒரு ஜீவன் கூட அவதரிக்கும் என்னை உள்ளபடி அறிபவனில்லை யென்பதே நான் காண்பதாகும். (எல்லோரும் தன்னை நெருங்கிக் கண்டு நன்கு விளங்க வேண்டுமென்ற பேராவல் கொண்டு அவதரிக்கும் பெருமானுக்கு யாரோ சிலர் மட்டும் நெருங்குவது எண்ணிக்கைக்கே வரவில்லை. அதனால் மஹாத்மா கிடைப்பது மிகவும் அரிதென்பதை இவ்வாறு விளக்கினார். நான் எல்லாம் அறிவேன் என்று எதற்காக இங்கே கூறவேண்டுமென்னில், யாரும் காணவில்லை யென்பதைத் தான் கண்டதாகத் தெரிவிக்க.) (26)

என்னை யறிந்தவராகில், என்னோடு கலவியில் களிப்பும், பிரிவில் த்வேஷமும் உண்டாம். அவ்வாறின்றி வேறு விஷயங்களிலேயே ப்ரீதி த்வேஷங்கள் ஆகின்றன என்கிறார்—

सृष्टांश्च सृष्ट्वैनं दृष्ट्वोहेन मारुत ।

सर्वभूतानि संमोहं सर्वं यान्ति परन्तप ॥ २७ ॥

இச்சாத்வேஷஸமுத்தேந த்வந்த்வமோஹேந பாரத |
ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் ஸர்கே யாந்தி பரந்தப || 27 ||

भारत-பரதவம்சத்தியவனே ! மூலமாக மீண்டும் உண்டாய்
प्राप्त-பகைவரை வருத்துகிறவனே इन्द्रमोहेन-மோஹத்திற்குக் காரண
सर्वभूतानि-எல்லா ப்ராணிகளும் மான சீதோஷ்ணதிகளான
सर्ग-ஸ்ருஷ்டிகாலம் முழுமையும் அனுகூலம் ப்ரதிகூலமென்ற
इन्द्रवेषसमुत्थेन-இதற்குமுன் அனு வஸ்துவினால்
பவத்தில் ஏற்பட்ட சம்மோஹ-இச்சையும் த்வேஷமும்
விரும்பு வெறுப்பு பெறுகின்றன.

அந்தந்த பிராணிக்கு எதெது இஷ்டமாயும் இஷ்டமீகாமமும் முன் இருந்ததோ, அதற்கீடாக மேன்மேல் அதில் வீரப்படும் வெறுப்பும் உண்டாகின்றன. அதது விஷயமாகவே ஸுகதுக்கானுபவங்களும் ப்ரீதி த்வேஷங்களும் ஸ்ருஷ்டி காலம் முழுமையும் நடமாடுகின்றன. த்வந்த்வம் சீதோஷ்ணதிகள். அவற்றை த்வந்த்வமாக-அனுகூலமும் ப்ரதிகூலமுமாக மோஹிப்பது பழைய இச்சா த்வேஷங்களால். என்னைப் பெருமையில் வெறுப்பும் என்னைப் பெறுவதில் வீரப்படும் தொடர்ந்து யாருக்கு உண்டு. இது மோஹமாகாத த்வந்த்வம். அதனால் மஹாத் மாவைப் பெறலென்பது அரிதே. (27)

எல்லா பிராணிகளும் மஹாத்மாக்களாகலாமே என்ற குறையினால் இவ்வாறு கூறினேன். சிலர் தேறி வருகின்றனர். ஸுக்ருதம் விசேஷமாகச் செய்யப்பட்டுப் பாபம் விலகினால் அவ்வாறாகுமென்கிறார்—

येषां त्वन्तगतं पापं जनानां पुण्यकर्मणाम् ।

ते इन्द्रमोहनिर्मुक्ता भवन्ते मां ददवताः ॥ २८ ॥

யேஷாந்த்வந்தகதம் பாபம் ஜநாநாம் புண்யகர்மணாம் |

தே த்வந்த்வமோஹநிர்முக்தா: பஜந்தே மாம் த்ருடவ்ரதா: || 28 ||

पुण्यकर्मणाम्-பகவானிடத்திலே ते-அவர்கள்
நோக்கு உண்டாகும்படி इन्द्रमोहनिर्मुक्ता:-அற்பமான ஸுக
புண்யங்களைச் செய்து துக்கங்களில் உள்ள
जनानां येषाम्-பிறந்திருக்கும் எவர் மோஹத்தினின்று விடுபட்டு
கருக்கு ददवता:-நானே உபாயம் என்கிற
पापम्-என்னை யறியாமைக்கான ஸங்கல்பம் உடையராய்
பாபமானது मां भवन्ते-என் விஷயமான பஜனம்
कर्मात्-அழிவுற்றதோ, செய்கின்றனர்.

மேல் ச்லோகம் கைவல்ய விஷயமாகவும் அதற்குமேலது ஜிச்வர்ய விஷயமாகவும் அமைந்திருப்பதால் இந்த ச்லோகம் ஞானிவிஷயமாகலாம். 'மஹாத்மா ஸுகூர்வப:' என்பதை முடித்ததாலும் மஹாத்மா

வாகச் சிலர் ஆவதற்குக் காரணம் இங்கே கூறுகிறாரென்னலாம், உதவா; என்பதும் பொருந்தும். ஆயினும் முன் ச்லோகத்தில் நாஃ பகா: சர்வ: என்றதால் யாருக்கு ப்ரகாசமாகிறாரென்றபோது நான்குவித பக்தர்களுக்கும் என்பதே பொருந்தும். 'भजन्ते माम्' என்ற சொல்லும் चतुर्विधा भजन्ते माम् என்றதை நினைப்பூட்டும். ஆகையால் எல்லோரையுமே கொண்டது. ஆக इन्द्रमोहनिम्ता: என்பது தேவதாந்தரங்களை ஆச்ரயிப்பதற்கான த்வந்த்வ மோஹங்களால் பலவிதமான பாடுகள் இல்லை யென்ற பொருளதாம்.

கீழ்க்கூறிய நான்கு பக்தர்கள் மூன்று பக்தர்களேயாவர். ஐச்வர்யார்த்திகைவல்யார்த்தி, மோக்ஷார்த்தி என்று. அவரவர்கள் அறிந்து அனுஷ்டிகை வேண்டியவற்றை ஸஞ்ஞமமாகக் குறிக்கிறார். ஐச்வர்யகைவல்ய விஷயமாக இங்குச் சிறிது விரிவு, மோக்ஷ விஷயம் உபநிஷத்துக்களில் பலவாறாக ப்ரஸித்தமாகையால் அதைப் பொதுவாகவே பணிப்பார்—முதலில் கைவல்ய விஷயம்—

जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये ।

சு. 11. 28-29-34/35

ते ब्रह्म तत् विदुः कृत्स्नमभ्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥ २९ ॥

ஜராமரணமோக்ஷாய மாம் ஆச்ரித்ய யதந்தி யே ।

தே ப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருத்ஸ்தம் அத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் ॥ 29 ॥

மாம் அசிர்த்ய-என்னை உபாஸித்து	कृत्स्नम् अभ्यात्मम्-ஸம்ஸாரியான ஆத்
जरामरणमोक्षाय-மூப்பும் இறப்பும்	मावाचं सारं न दत्तु
விட்டிருக்க	அனைத்தையும்
ये यतन्ति-எவர்கள் முயற்சி செய்	अखिलं कर्म च-அதற்கான செயல்
கின்றனரோ	எல்லாவற்றையும்
तत् ब्रह्म-அந்த ப்ரஹ்மத்தையும்	ते विदुः-அவர்கள் அறிகிறார்கள்.
(ஜீவனையும்)	

கைவல்யம் பெற என்னை உபாஸிக்கின்றவர், அந்த ப்ரஹ்மம் அத்யாத்மம், கர்ம என்ற மூன்றையும் நன்கு அறிவர். இதன் விரிவு எட்டாம் அத்யாயத்திலாம். மோக்ஷ என்றால் பகவானைப் பெறுதல் என்ற மோக்ஷத்தைக் கொள்வார்கள்; அபஹதபாப்மாவாகிறபடியால். கைவல்யத்தில் அபஹத பாப்மா என்ற நிலையில்லை. ஐச்வர்யார்த்திகளைப் போலே மூப்பும் இறப்பின்மீது ஓரிடத்தில் ஒரேவிதமாகவே கைவல்ய யானுபவம் பெறும் வரையில் இருக்கிறாரென்றபடி. இந்தக் கைவல்ய யத்திற்காக ஞானயோகம் செய்கின்றவரும் உண்டு. அவர்களைவிட வாசியை யறிவிக்க மாமாஸிர்த்ய என்றது. இவர்கள் முன்னே முதல் ஷட்கத்திலே ஞானயோகி யறியும் ப்ரஹ்மமான ஜீவாத்மாவையறிய வேண்டும் என்பதற்காக तत् ब्रह्म என்றது. முதல் ஷட்கத்தில் ब्रह्म பதத்தாலே பலகால் ஜீவனைக் கூறியிருக்கிறார். இத்துடன் பஞ்சாக்ஷரீத்யை யின் விஷயங்களையும் இவர் அறிய வேண்டும். அதற்காக कृत्स्नमभ्यात्मं कर्म चाखिलम् என்றது.

புருஷோத்தம-பரமபுருஷனே!

தத் ப்ரஹ்-அந்தப் ப்ரஹ்மமென்றது

கிம்-என்ன?

அத்யாத்தம-அத்யாத்மமாவது

என்ன?

கர்ம கிம்-கர்ம என்றது என்ன?

அபிபூத-அபிபூதமென்று

சொல்லப்பட்டதும் என்ன?

அபிதேவம்-அதிதைவமென்று

கிம்-உத்யை-எது கூறப்படுகிறது?

மதுஸூத-மதுவை ஸம்ஹரித்தவனே!

அவ-சாஸ்த்ர எரித்தமான

அசிம்-அனுபவத்தினாலும் உமது

வாக்காலும் கண்ட

தே-இந்த்ராதிகளான தேஹத்தில்

க-கயம்-யார் எப்படி.

அபியக்ஷ-அதியஜ்ஞமாவர்?

பிரணாகால-மரண காலத்திலுங்கூட

நியதாத்தி-அடக்கப்பட்ட மன

முடையரால்

கய-எப்படி

இய-அச-அறியக்கூடியவனாவாய்.

கண்ணன் கூறிய ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பொருள் என்ன என்று அர்ஜுனன் அறிய விரும்புகிறான். ப்ரஹ்மம் என்ற சொல் ப்ரமாத்மாவினிடம் ப்ரஸித்தம்; அத்யாத்மம் என்பது சுத்தாத்ம விஷயமான அம்சமுமாம்; கர்ம என்பது புண்யமும் பாபமுமாம்; அதிபூதம் ப்ராணிமூலமானது; அதிதைவம் தேவதைகள் மூலம் ஆகிறது; இச்சொற்களுக்கு இவ்வாறு பொருளா, வேறு? அதியஜ்ஞமென்ற சொல் யஜ்ஞத்தில் ஆராதிக்கப்படுகிறவரைக் கூறும். அவர்கள் தேவதைகளுமாவர். ஆனால் அவர்களை உமக்கு உடலாக நீரே கீழே கூறினீர். இப்படி வேதோத்தமானபடியும் நீர் கூறியபடியும் அவர்கள் தேஹமாய் விலக்கப்பட்டால்தானே இவன் உமது பக்தனான ஏகாந்தியாவான். அப்போது அதியஜ்ஞன் என்று யாரைக் கொள்வது. உம்மையே கொள்வதாகில் அதியஜ்ஞனுடன் கூடிய நான் என்றது சேருமா? நிற்க. மரணகாலத்தில் மனம் இவனுக்கு வசமோ? த்யானம் உம்மைச் செய்யவாருமோ? செய்தாலும் எல்லோருக்கும் மோக்ஷமே பலனாகுமே. ஐச்வர்யாதிபலன்களைப் பெறவாருமோ என்றெல்லாம் அர்ஜுனன் ஆராய்ந்து கேட்கிறான்.

ब्रह्मादिशब्दानामर्थान्तरेषु प्रसिद्धत्वात् प्रकृतनिर्णयाय प्रश्नः ।

(2)

श्रीभगवान् उवाच - पकवान् सोल्वतावतु -

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽप्यात्मसूच्यते ।

See Mr 29-6-62/67

भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥ ३ ॥

அக்ஷரம் ப்ரஹ்ம பரமம் ஸ்வபாவோத்யாத்மம் உச்சயதே |

பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: || 3 ||

ஈசம்-ப்ரக்ருதியினின்று விடுபட்ட	அஃயாஃம்-அத்யாத்மமாக
நிலையுடைய	உத்யதே-சொல்லப்படும்.
ஈசம்-நிர்விகாரவஸ்து-ஆத்ம	மூதமாவ உத்யதே-பிராணித் தன்மை
ஸ்வரூபமானது	யைப் பெறுவீக்கின் மதான
ஈச-கீழ்க்கூறிய ப்ரஹ்மமாம்.	விசர்-பூதஸூக்சுமம் கலந்த வஸ்து
ஈசம்-அதற்கு அனாதியாய்த்	வின் வீழ்ச்சியானது
தொடர்ந்த ஸூக்சும சரீர	கர்மசங்கித-கர்ம என்ற பெயர் பெற்ற
வாஸநாதிகள்	தாம் இங்கு.

ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுதல் உண்டு. அதில்கை யாகையால் ஜீவாத்மா அக்ஷரமாகும். அது ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூப விகாரமற்ற தானாலும் தர்மவிகாரம் அதாவது தன் ஞானத்தில் ஸங்கோசம் முதலியன பெற்று வருகிறது. அவ்வாறின்றி சுத்தமான போது பரம மாம். அத்தகைய ஆத்மாவை யறிய வேண்டுமென்பதற்காக ப்ரஹ்ம என்றது. அப்போது பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஈடாகுமே அது. அப்படி யிருக்க வேண்டும் ஆத்மா அனாதி காலமாய் துவ்வாஸனாதிக்குடன் சேர்ந்தே யிருக்கும். எளிதில் விடுவதன்று. அது அத்யாத்மம் என்பதன் பொருள். அதன் மூலம் மேலுலகம் செல்வது கீழ் இறங்குவது ஸ்த்ரீ யின் சரீரத்தில் சேர்வது போன்றது விஸர்கமெனப்படும். அது பிராணி யாகப் பிறப்புக்குக் காரணமாகும். பஞ்சாக்கி வித்யை என்ற கட்டத் தில் உபநிஷத்துக்களில் ஜீவாத்மா இவ்வலகில் புண்ணங்களைச் செய்து ஸூக்சும சரீரத்துடன் மேலுலகம் சென்று பலனை யனுபவித்து மீண்டும் மழை வாயிலாக மண்ணில் வீழ்ந்து பயிர் முதலான வற்றுடன் கலந்து ஊணிற் சேர்ந்து புருஷனால் உட்கொள்ளப்பட்டு ஸ்த்ரீ சரீரத்தில் கர்ப்பத்தில் புருஷன் மூலம் புகுகிறான் என்று கூற முன் வந்து ஜீவாத்மா சேருமிடங்களான மேலுலகம், மேகம், மண், புருஷன், பெண்டிர் என்ற ஐந்தை ஐந்து அக்கனிகளாகக் கற்பனை செய்திருப்பது காண்க. நெருப்பில் வீழ்வதற்கு ஈடாக இவற்றில் வருந்த வேண்டுமென்று அதன் கருத்து. இப்படி மேன்மேல், கீழும்மேலும் ஓடிப் படும் துயரம் நீங்க. இவ்வாறு பெறும் பல தேஹங்களைவிடத் தன்னை வேறாக வெகு சுத்தமான பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஸமமான வஸ்துவாக உணர்ந்து உண்மைநிலையை உபாஸிக்க வேண்டும். அதற்காக இவற்றையெல்லாம் முதலில் தெளிய வேண்டுமென்றபடி. (3)

இனி, மேல் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி—

அபிமூத் ஷுரோ மாவ: பூஷ்யாதிதேவதம் ।

See Mr 21-6-65/67

அபியஜ்ஞோஹ்மேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம் வர ॥ 4 ॥

அதிபூதம் ஷுரோ பாவ: புருஷச்சாதிதேவதம் ।

அதியஜ்ஞோஹ்மேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம் வர ॥ 4 ॥

கனககலே ச-மரணகாலத்திலும்

மதுர எவ-என் கிளையே

உண-தியானம் செய்து, நினைத்துக்
கொண்டு

கொண் டு

கலைவரம் முக்தவா-உடலை விட்டு

ச: ஶ்யாதி-எவன் புறப்படுகிறானோ,

ச:-அந்த உபாஸிகள்

மஹாவம்-எனது தர்மத்தை

याति-अण्डकिण्डलं.

அந்-இவ்விஷயத்தில்

संशयः—श्रुत्यमाना तु

न अस्ति-श्रुत्वा

உடல் விடுவதற்கு முன்னே கடைசியிலும் என்னையே நினைக்க வேண்டும். நினைத்தவன் என்னிடம் எதை விரும்பி உபாஸித்தானோ அதைப் பெறுவதில் ஐயமில்லை. மூன்று அதிகாரிகளும் மோகஷம் சென்று பகவானைப் பெறுவதாகில் ம் யதி என்னலாம். அதில்லை. மத்பாவத்தைப் பெறுகிறான். எனது சாவமாவது. நான் அனுபவிக்கும் ஐசுவர்யத்திலே சிறுபாகம் ஐசுவர்யாசுத்திக்கும். ஜீவானுபவத்தில் சிறு பாகம் கைவல்யாசுத்திக்கும் அளிப்பதால் அதேயாம். மோகஷம் செல் பவனுக்கு மதூவமாவது எனது தன்மை எனது ஸாயுஜ்யம் போக (மோ) ணம்யம். இந்த போகதாரதம்யத்தைப் பகுத்தறிய வேண்டுமென்று பொதுவாக மதூவமென்றதாம். மரணகாலத்தில் என்னையே நினைப்பவன் தனக்கு வேண்டும் பலனை மறக்காமல் 'அதையளிப்பவன் நான்' என்றே நினைப்பானுகையால் அவனுக்கு அப் பலன் திண்ணமென்றபடி. (5)

மேல்வரும் பிறவிக்கு ஸூசகமான நினைவே எவருக்கும் கடைசி பில்வரும்படி எனது ஸங்கல்பமாகையால் வேறு நினைவில் வீழாத படிக்கு என்னை நினைக்கவேண்டுமென்ற கருத்தினாலே மேலே யருளிச் செய்திருந்—

यं यं वाऽपि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कलेबरम् ।

See NY 129-7-26129

तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ॥ ६ ॥

யம்யம் வாடபி ஸ்மரந் பாவம் த்யஜத்யந்தே களேபரம் |

தந்தம் ஏவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவபாவித: || 6 ||

கிண்தெய-குந்திபுத்ரண!

सदा-अवन् वाङ्मनालीं एष

ஐதே-மரண காலத்தில்

போகும்

வ் வ் வா அபி-எ துவாயி னுமாகின் ற

तदभाव भावितः-அந்த வஸ்துவின்

மாவ்-லுஸ் துலைவ்

பாவனையினால் வாஸிக்கப்

சுரந-நீண்ட க்கின் நவனாகி

பட்டவரைய் அவன்

फरवरी-१९८०

(அதனால் அனாதையே நினைத்து)

समिति-वर्ग (६५) (६६)

தன் தன் எவ-அந்தந்த வஸ்துவையே

புதி-அடைபவனாகிறான்.

எவனும் மரணகாலத்தில் எதை நினைத்துக் கொண்டே மரணம் அடைகிறானோ, அதனையே யடைகிறான். அப்போது அதை நினைப்பதற்குக் காரணம் அவன் தன் வாழ்நாளில் அடிக்கடி அதையே

சிந்தித்து அந்த வாஸனையே நியவனாமைமையே. அதையடைவதாவது- அதைப் போன்ற தன்மையைப் பெறுகை. (ஐடபரதர் எப்போதும் தன் மாணியே சிந்தித்ததால் முடிவில் மாணியை நனைத்ததற்கேற்ப ஒரு மானாகவே பிறந்தார். ஐச்வர்யம் நிறைந்த பகவானையே நனைத்தால் அவனைப்போல் ஐச்வர்யம் பெறுவான். ஆத்மானுபவம் ஸம்ருத்தியுள்ள பகவானையே நனைத்தால் அவனைப் போல் ஆத்மானுபவம் பெறுகிறான். மோக்ஷானந்தம் நிறைந்தவனையே நனைத்தால் அவனது ஸாயுஜ்யம் பெறுகிறான்.)

तस्मात् सर्वेषु कालेषु मामनुसर युध्य च ।

See Nr 123.7-8/38

मय्यर्पितमनोबुद्धिः मामेवैष्यसंशयः ॥ ७ ॥

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு மாம் அநுஸ்மர யுத்ய ச |

மய்யர்பிதமநோபுத்திரி மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்சய: || 7 ||

तस्मात्—முன் சிந்தித்திருந்த விஷயத்	अर्पितमनोबुद्धिः—வைக்கப்பட்ட மன
तिलेयே முடிவில் நினைவு	மும் புத்தியும் உடையனும்,
वरुकिरपடியाल்	என்னையே நினைப்பதும்
सर्वेषु कालेषु—எல்லா ஸமயங்களிலும்	என்னிடம் பலன் பெறும்
माम् अनुसर-என்னை விடாமல் நினை.	நோக்கமும் உடையனும்
युध्य च—போரும் செய். ஒரு செயலை	माम् एव—அத்தகைய என்னையே
युयं विडाते.	एष्यसि—பெறுவாய்,
मयि—என்னிடத்தில்	असंशयः—இதில் ஸம்சயமில்லை.

என்னையே எப்போதும் வாழ்நாளில் நினைத்து வர வேண்டும். அவ்வாறு நினைவு வருதற்குக் காரணம் வேறு பலனில் நோக்கின்றி நித்யகர்மானுஷ்டானத்தைச் செய்வதே. அதனால் பாபம் போக, ஸத்துவகுணம் மனத்தில் மேலிட்டால் அது என்னையே நினைக்கும். வேண்டும் பலன் அளிப்பவன் நானே என்ற புத்தியும் நிலைக்கும். இப்படி நான்குவீத பக்தரில் ஒருவனாகலாம். ஞானியே யாவது தரம். (7)

आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी क्षात्री என்று சொல்லப்பட்டவரில் ஆர்த்தனை அர்த்த தார்த்தியோடு சேர்த்தால், கைவல்யார்த்தி, ஐச்வர்யார்த்தி, மோக்ஷார்த்தி என்ற அடைவு ஏற்படும். அதற்கிணங்க கைவல்யார்த்தி ப்ரஸ்தாவம் முன்னே இது வரையில். अर्थार्थी என்பதை आर्तः என்ற தோடு சேர்த்தால் ஐச்வர்யார்த்தி முன்னே, கைவல்யார்த்தி பின்னே என்பதாம். உலகில் பலன் பெறுகிற முறையும் இப்படியே. ஆகையால் முதலில் ஐச்வர்யார்த்திவிஷயமாய் அவன் நினைக்கும் வகையையும் கூறுகிறார் மூன்று ச்லோகங்களால், மேலே கைவல்யார்த்தியை; அதன் மேலே மோக்ஷார்த்தியை.

अस्यास्योगयुक्तेन चेतसा नान्यगामिना ।

22 May 1977-7-19/77

परं पुरुषं दिव्यं याति पार्यानुचिन्तयन् ॥ ८ ॥

அப்பாஸ்யோகயுக்தேந சேதஸா நான்யகாமிநா |

பரமம் புருஷம் திவ்யம் யாதி பார்த்தானுசிந்தயந் || 8 ||

சுவி-அர்ஜுன! (தினந்தோறும்)

சேதஸா-மனத்தினால்

अस्यास्योग-युक्तेन-என்னைச் சிந்திப்பது,

दिव्यं-ஐச்வர்யமளிக்கும் ஸ்த்தானத்தில் இருக்கும்

यோகம் செய்வது என்பவற்றுடன் கூடின

परं पुरुषम्-பரம புருஷனான என்னை

अनुचिन्तयन्-முடிவிலும் நினைப்பவனும்

यौ-இவ்

अन्यामिना-வேண்டும் பலன் தவிர

वे-வே

रु-ரென்றில் செல்லாத

याति-என்னை அடைகிறான்.

यौ-இவ்

தனக்கு வேண்டும் ஐச்வர்யம் அளிக்கும் தன்மையில் என்னைத் தக்க குணங்களோடு முடிவு வரையில் உபாஸித்தால் அத்தகைய என்னைப் பெறுகிறான். என்னிடம் அவ் ஐச்வர்யத்தை பெறுகிறானென்றபடி.

எவ்வாறு என்ன குணங்களோடு உபாஸிப்பதென்பதை மேலே விரிவாகக் கூறுகிறார்—

स्विं पुण्यमनुश्रुसितारमणोणीयांसमनुस्मरेत् यः ।

22 May 1977-7-29/90

सर्वस्य घातारमचिन्त्यरूपमादित्यवर्णं तमसः परस्तात् ॥ ९ ॥

प्रयाणकाले मनसाऽवलेन मत्तया युक्तो योगबलेन चैव ।

धुवोर्मेधे प्राणमावेश्य सम्यक् स तं परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ १० ॥

கலீம் புராணம் அநுசாரிதாரம்

அனேரணியாம்ஸம் அநுஸ்மரேத் ய: |

ஸர்வஸ்ய தாதாரம் அசிந்த்யரூபம்

ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் || 9 ||

ப்ரயாணகாலே மநஸா:ஸலேந

பக்த்யா யுக்தோ யோகபலேந சைவ |

ப்ருவோர் மத்யே ப்ராணம் ஆவேச்ய ஸம்யக்

ஸ தம் பரம் புருஷம் உபைதி திவ்யம் || 10 ||

१-எந்த உபாஸகன்

पुण्यम्-அனாதியாயிருப்பவனும்

अण्यकाले-மரணகாலத்தில்

अनुश्रुसितारम्-தொடர்ச்சியாக

धुवो: मधे-புருவங்களின் இடையில்

செங்கோல் செலுத்து

अणम्-ப்ராணவாயுவை

கின்றவனும்

सम्यक् आवेश्य-நிலை நிற்கச் செய்து

अणो:-ஸுக்ஷ்மமான ஜீவனைவிட

स्वि-எல்லாம் அறிந்தவனும்

अणीयांसम्-ஸுக்ஷ்மமாயிருப்பவனும்

सर्वस्य धातारम्—எல்லாம் படைப்
பவனும்

अचिन्त्यरूपम्—சிந்தித்து அறியக்
கூடிய சேதநா சேதநங்
கள் போலாகாத ஸ்வ

तमसः परस्तात्—ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாலு
மிருப்பதால் அப்ரக்ருதமாய்

आदित्यवर्णम्—ஒளி நிறைந்ததுமான
வடிவுடையனுமானவனை
अन्तथा—பக்தியுடனும்

योगवलेन च—செய்த யோகத்தின்
வலிவுடனும்

युक्तः—சேர்ந்தானாகி
अचलेन मनसा—அசையாத மனத்
தினால்

अनुसरेत्—விடாமல் த்யானிப்பானே
सः दिव्यम्—அவன் ஐச்வர்யமளிக்
கும் வகையிலிருப்பவனுமான

तं परं पुरुषम्—முன் சொன்ன பரம
புருஷனை
उपैति—அடைகிறான்.

கவி பூரணம் இத்தயாதி விசேஷணங்கள் மோகக்ஷார்த்தியும் உபாளிக்கக் கூடுமவையே யானாலும், தனக்குப் பலன் அளிக்க அவன் பாங்கானவன் என்ற விச்வாஸத்திற்காக ஐச்வர்யார்த்தியும் உபாளிப்பதாம். அற்புத ஞானம், அதிக கால நீடிப்பு, ஆளும் சக்தி, பிறரால் அறியப்பட மாட்டாமை, பல வஸ்துக்களைப் படைத்தல், பிறருக்காகாத சிறப்பு, ஆச்சர்யமான வடிவு என்றும் போன்ற பலன்களையும் அளிப்பானென்பதையும் இவ் அடைமொழிகள் அடைவாகக் காட்டும். 'திவ்யம்' என்ற தால் தான் பெறவேண்டும் ஐச்வர்யத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டவன் அதனை யளிப்பவன் என்றதாம். கைவல்யார்த்தியானவன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யனுபவிப்பவனாகையால் அவன் அவ்வாத்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாக மட்டும் அனுபவிப்பானல்லது ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வேச்வர்யத்வம் அப்ரக்ருத திவ்யரூபம் என்றவாறான குணங்களை அதற்கு உபயோகமாக அவசியம் த்யானிப்பானென்பதில்லை என்ற வாசி இதனால் அறிவித்ததாம். ஐச்வர்யம் வேண்டுகிறவன் முடிவில் பிராணனைப் புருவங்களின் இடையில் நிறுத்தி த்யானம் செய்வதென்ற விசேஷமும் இங்கே கூறப்பெற்றது. (9-10)

இனி, கைவல்யார்த்தியின் நினைவைப் பற்றி மூன்று ச்லோகங்களால் பேசுகிறார்

यदक्षरं वेदविदो वदन्ति विज्ञानि यद् यतयो वीतरागाः ।

यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत् ते पदं संग्रहेण प्रवक्ष्ये ॥ ११ ॥

யதக்ஷரம் வேதவிதோ வதந்தி விசந்தி யத் யதயோ விதராகா: |

யதிச்சந்தோ ப்ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத் தே பதம் ஸங்க்ரஹேண

ப்ரவக்ஷ்யே || 11 ||

ஈ-எந்த பரமாத்மாவை	यन् इच्छन्-எதைப் பெற விரும்பி
ஈரம்-அகில ஜேயப் பரத்யநீக	யவர்
மாகையால் அக்ஷரமாக	ब्रह्मस्य-ப்ரஹ்ம விஷயமான
ஈஷ்டி-அக்ஷர வித்யை முதலான	அதற்கான செயலை (உபா
வேதம் அறிந்தவர்	யத்தை)
ஈந்தி-சொல்லுகின்றனரோ,	चरन्ति-அனுஷ்டிக்கின்றனரோ,
ஈதரம்-வைராக்யமுடையவர்	तत् पदं-அந்த உபாஸ்ய வஸ்துவை
ஈ-தக்க முயற்சியுடையராய்	संग्रहेण-சுருக்கமான சொல்லால்
ஈ விநி-எதனைப் பெறுகின்	ते प्रवक्ष्ये-உனக்கு ப்ரவசனம் செய்
றனரோ.	வேன்.

மேலே ப்ரணவத்தைக் குறிப்பர். இது அதற்குப் பீடிகை, அக்ஷரமென்ற ஜீவாத்மாவைப் பெற விரும்புகின்றவனுக்கு வேண்டும் பரமாத்மோபாஸனத்தை அக்ஷரபதத்தைக் கொண்டே கூறுவது அவனுக்குப் பரிமமாகும். முண்டகோபநிஷத்தும், கார்த்தியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்யர் பேசும் அக்ஷர வித்யையும் அந்த அக்ஷரமென்ற பரமாத்மாவை அகிலஜேயப் பரத்யநீகமாகக் காட்டும். அக்ஷர என்ற சொல்லின் பொருள் ப்ரணமாக அதற்கே பொருந்தும். ஐச்வர்ய கைவல்யார்த்திகள் வேற விரும்பினாலும் அந்த பரப்ரஹ்மமே தான் விரகதர்களுக்குப் ப்ராப்யமாகும். அதனைப் பெற விரும்பியே தான், ஸந்யாஸம், க்ருஹஸ்ததர்மம் முதலாக வர்ணாச்ரமதர்மங்களை ஸாத்விக த்யாகத்துடன் மஹான்கள் செய்கின்றனர். அதற்கான பக்தி ப்ரபத்தி போன்ற உபாயங்களில் இழிகின்றனர். அந்த ப்ரஹ்மத்தை அந்திம தசையிலும் நினைக்கச் சுருக்கமான சொல் ஒன்று உண்டு. அதனைக் கொண்டு அதைச் சொல்லுகிறேன் கேள். (கீமே அக்ஷர் ப்ரஹ்மம் ச்வாவோ஽ப்யாத்மமூச்சுதே என்று ஜீவாத்ம ௫-3 த்ரணம் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்மஸ்மரணமும் மரணகாலத்தில் வேண்டுமானாகையால் அவனது த்யானமும் இங்கே சேர்க்கப்படுகிறது. அதற்காக ப்ரணவத்தைக் குறிக்கக் கருதி இவ்வாறு கூறினார். ப்ரணவத்தைக் கொண்டு ப்ரவசனம் செய்யாமல் வேறு மந்த்ரத்தினால் ப்ரவசனம் செய்தால் அது பரப்ரஹ்ம சேஷம் ஜீவன் என்ற பொருளைக் குறிக்காமல் தம் கருத்திற்கு இணங்காமலும் போகலாம். இது இணங்குமென்ற திருவுள்ளமுமாம். விரிவு மேலே.) (11)

केवलजीवात्मन वेदविद्विद्यत्वादिबहुतरप्रशंसानन्वयात् अनन्तरश्लोके मामनुसरन् इति कथमाभावात् 'अक्षरं ब्रह्म परमम्' इत्यादिना जीवध्यानस्य प्रागेवोक्तत्वाच्च अक्षरशब्द इह खरसो-
 ष्टिभस्मरमात्रमात्रेण । तस्याखिलहेयप्रयत्नीकत्वरूपामलत्वात्मकमक्षरत्वं मुण्डकोपनिषदि
 नम्यक्षरविद्यायाश्च सिद्धम् । ऐश्वर्यकैवल्यार्थिव्यतिरिक्तीतरागप्राप्यत्वमपि तस्य । तत्प्राप्त्युपाय-
 श्चैव अदोऽप्यदहरविद्यागतं तात्पर्यचन्द्रिकादर्शितम्, अन्यच्च भक्तिप्रत्ययादिकं ब्रह्मवर्षशब्दार्थः ।
 संग्रहेण प्रवचनं नाम अनन्तवस्तुप्रदर्शकाल्यपरिमाणदर्पणतुल्य-अशेषार्थार्थैकाक्षररूपप्रणवमूलक-

व्युत्पादनम् । केवल्यार्थिना जीवात्मनः परमात्मनोपासत्वे यथा उपासनं कार्यम्, तत्र प्रपन्न
एवानुकूलः स्यादित्यसिंधिरिव । शिष्टमुपरितनश्लोके । (11)

सर्वद्वाराणि संयम्य मनो हृदि निरुध्य च ।

See WP 27-8-6/62

मूल्याधायऽऽत्मनः प्राणमास्थितो योगधारणाम् ॥ १२ ॥

ओमित्येकाग्रं ब्रह्म व्याहन् मानुसरन् ।

यः प्रयाति त्यजन् देहं स याति परमां गतिम् ॥ १३ ॥

ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மனோ ஹ்ருதி திருத்ய ச |

முர்த்தி ஆதாயா஽஽த்மந: ப்ராணம் ஆஸ்த்திதோ யோகதாரணம் ||

ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் |

ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் கதிம் || 13 ||

सर्वद्वाराणि—அறிவு வெளியில் வர

வழியான இந்நிரியங்கள்

எல்லாவற்றையும்

संयम्य—விஷயங்களினின்று அடக்கி
யும்

मनः—மனத்தை

हृदि—ஹ்ருதயத்தில் என்னிடம்

निरुध्य च—திருப்பியும்

योगधारणाम्—தாரணையென்ற யோகத்

தில்

आस्थितः—பற்றுடன்

ओं इति—ஓமென்கிற

एक-अक्षरं—ஒரே அக்ஷரமான

ब्रह्म—சப்தப்ரஹ்மத்தை

व्याहन्—சொல்லிக் கொண்டே

माम्—அதன் பொருளான என்னை

अनुसरन्—தொடர்ச்சியாக நினைக்

கின்றவனாகி

आत्मनः प्राण-தனது ப்ராணவாயுவை

मूर्त्ति आधाय—தலையில் வைத்து

देहं त्यजन्—தேஹத்தை விடுகின்றவ

னாய்

यः प्रयाति—எவன் புறப்படுகிறனோ,

परमां गतिम्—பரமகதி யென்னும்

ஜீவாத்மாவை

स याति—அவன் பெறுகிறான்.

ஹ்ருதயத்திலுள்ள வஸ்து பரமாத்மாவும் ஜீவனும். அவ்விரண்
டை விட்டு ஐச்வர்யார்த்தி வேறையும் நினைப்பான். அது வேண்டா
என்றதாம் 12வது ச்லோகத்தில் முதலிற் சொன்ன விஷயங்கள்
எந்த யோகிக்கும் பொதுவானவையே. ப்ராணனைத் தலையில் வைப்பதும்
இவனுக்குச் சிறப்பாகும். ஐச்வர்யார்த்திக்குப் புருஷங்களின் இடையில்
வைத்தல் கூறப்பெற்றது. மோக்ஷ வழியான அர்ச்சிராதிமார்கம்
போகின்றவர்களுக்கே தலைவாயிலாக ஜீவன் ப்ராணாதிகளோடு புறப்
படும், 'தன்னுடைய ப்ராணனை அங்கே வைத்து' என்பதால் தான்
ப்ராணனோடு அது வழியாகப் புறப்பட வேண்டுமென்கிற நோக்கைக்
குறித்ததாம். ஹ்ருதயத்தினின்று புறப்பட்டு அவ்வழி வரவேண்டு
மென்பதற்காக ஹ்ருதயத்தில் மனத்தை நிறுத்தி ப்ராணனைத் தலையில்

வைத்து என்றது. இது யோகத்திற்குப் பின்னான படியாலே அநுசரன் என்பதற்குப் பிறகு மூர்ச்சாயாஸ்மன: ப்ரணம் என்பதை இணைக்க. ஆत्मன: என்ற சொல் ஆத்மாவுடன் ப்ரணான் வருவதும் ஆத்மாவையும் இவன் நினைத்து வருவதையும் குறிப்பதற்காகவாம். ஒமென்கிற ஒரே அக்ஷரமென்றதால் பல அக்ஷரங்களாகப் பிரிக்காமல் அதற்கு மொத்தமாக. பரமாத்மா என்ற பொருளையே கொண்டாலும் போதுமென்ற தாம். இந்த ப்ரணவம் ஸங்க்ரஹமானது என்பதும் ஈகாசரம் என்பத னின்று விளங்கும். அனுஜ்ஞை அதாவது அங்கீகாரம் என்ற பொரு ளும் ஒமென்பதற்கு உண்டு. அதை விட்டுத் தன்னை நினைக்க வேண்டு மென மாமென்றது. அநுசரன் என்றதால் முன்னும் இவ்வாறு நினைத் திருக்க வேண்டுமென்றறிவித்ததாம். இனி, பஞ்சாக்கனிவீத்யையில் ஜ்வாத்மாவை பரமாத்ம சேஷமாக நினைக்க வேண்டியிருப்பதால் அநுசரன் என்பதற்கு என்னை ஜீவ விசேஷணமாகச் சேர்த்து நினைத்து என்றும் பொருளாகலாம். அப்போது ஒமென்பதில் அக்ஷரங்களைப் பிரித்துப் பரமாத்மாவுக்கே சேஷபூதனான நான் என்ற பொருளும் கூடும். ஏகாசுரம் என்றது பிரிக்க வேண்டாமென்ற கருத்தினாலல்ல. ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்பதற்காக. ஒப்பற்ற அக்ஷரம் என்னலுமாம். இவன் அடையும் பரமகதி கைவல்யம். ஜ்வாத்மாவை பரமாத்மாயாக மேலே இங்கேயே கூறுவதால் மோக்ஷத்தை இங்குப் பரமகதி யென்ன வாகாது. பகவானின் அனுபவாதிகளில்லாத இது பரமமாகுமோ ! என்னில், ஆத்மாவுக்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை. ஐச்வரயார்த்தியின் பவனைவிட இதற்கு வாகி இது என்று காட்ட பரமாம் என்றது. (புநரா வ்ருத்தியில்லாத ஆத்மாவை என்றருளிஞர் பாஷ்யத்தில், புநராவ்ருத்தி யில்லாத கைவல்யத்தை என்றோ, தான் புநராவ்ருத்தியில்லாமல் பெறு கிறான் என்றோ அருளவில்லை. மேலே 18வது ச்லோகத்தில் புநராவ்ருதி எனற் சொல்லுக்கு அழிந்து மீண்டும் உண்டாவது, அழிவது என்று பொருள் கூறுவர். இதனின் கைவல்ய ஸ்த்தானத்திற்கு அழிவானாலும் ஆத்மா நீடிக்குமென்று குறித்ததென்னலாம்.

मनो हृदि निरुच्य इत्यनेन हृदयगतजीवात्मपरमात्मोभयातिरिक्ताविषयकत्व संपादनात् ऐश्वर्याधिबलक्षण्यसिद्धिः । आत्मन इति पदम् आत्मप्राणोभयानयनं मूर्ध्नि इति ज्ञापनाय, प्रायज्जीवात्म-चिन्तायस्तीति ज्ञापनाय च । एकाक्षरमित्युक्त्या अकार उकारादि विभागकारणेऽपि भगवद्वाच-कवमक्षतमिति ज्ञायते । ब्रह्मपदं प्रशंसार्थम् । अनुज्ञादिरूपार्थवारणाय मामिति । अनुसरन् इति अन् इत्यनेन प्रागपि एतद्व्यानावस्थकत्वद्योतनम् । यद्वा जिज्ञासुना पञ्चाग्निविद्यायाम् आत्म-विशेष्यकपरमात्मविशेषणकोपासनस्यैव करणात् अन् इत्येतत् विशेषणतया परमात्मनिवेशं दर्शयेत् । एवञ्च प्रणवे अवयवविभागेन परमात्मशेषभूतोऽहमित्यर्थानुसंधानस्यापि ग्राह्यतया एकाक्षरपदं स्तवकम्, न तु विभागनिषेधकम् । भगवद्विशेष्यकबोधपरमन्त्रान्तराद्यपेक्षया केवलजीव-वाचकपदापेक्षया च प्रणवस्यापेक्षितोपासनान्वय्याकारसम्पत्कतया श्रेष्ठ्यमत्र विवक्षितम् । एवं बीजात्मवाचित्वादिपि इदं ब्रह्म । एतत्प्राप्त्या परमगतिश्च जीवात्मैव । अव्यकोक्षर इत्युक्तः तमाहुः परमां गतिम् इति वक्ष्यमाणत्वात् । तस्य पारम्यञ्च न भगवत्साम्यादि, किं तु पुनरावृत्तिराहित्य-

மாநம் ॥ ஫லபாபு: புனரவூத்திநிஸ்திதி வகவ்யே ப்ராயஸ்ய தஸ்ய புனரவூத்யபாவகதன் பாயே கத-
ஸிதி சேத்-16 ஸுக் லோகநா புனரவூதி வஹ்யதி | சா நஸ்திதி ஫லஸ்யோக்ய உகோ பவதி |
வஸ்து: ஸ்திரதவாத்ஸ்திரவஸ்துபாஸிரூபதோ நஸ்தி | நநு தஸ்ய ஸ்திரதவேபி தத்யஸெஸ்தநுபவரூபாய
அஸ்திரதவே கோ லாப ஈதி சேத்-ஸ்திரவஸ்து ப்ராஸ்தவந் தத்யாபமார்பமவஸ்ய வின்தயேதேவதி பாவ: (13)

கைவல்யபார்த்தி, ஐச்வர்யபார்த்தி என்றவர்கள் உபாஸிக்க வேண்டும்
முறையைக் கூறிய பிறகு மோக்ஷார்த்தி விஷயமாகக் கூறுகிறார்—

அந்யவேதா: மதத் யோ மா ஸ்ரதி நியஸ: | See My P 275-621/6

தஸாஹ் சுலம: பார்த்த நியயுகஸ யோகின: || 14 ||

அநத்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச: |

தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: || 14 ||

ய: மாம்—எவன் என்னை

நியயுகஸ—என் சேர்த்தியையே

நியஸ:—தொடங்கியது முதல்

எப்போதும் விரும்பிய

ஸந்யசேநா:—வேறு பலனில் மனமின்றி

தஸ யோகின:—அந்த யோகிக்கு

ஸதத்—எந்நாளும்

அஹ்—நானே ப்ராப்யனாகி

ஸ்ரதி—நினைத்து வருகிறானே,

சுலம:—எளிதில் பெறப்படுவேன்.

பார்த்த—அர்ஜுன

ஐச்வர்யமோ கைவல்யமோ விரும்பாமல் என்னை உபாஸிப்பான்
நித்யயுக்தன். அதாவது பலன் வந்த பிறகு அதனை யனுபவிக்கும்
போது என்னை விடுகின்ற மற்றவரைப் போலாகாமல் என் சேர்த்தி
யைப் பலனாகக் கொண்டவன். அவனுக்கு நானே ப்ராப்யனாவதோடு
நான் எளிதிலும் ப்ராப்யவனாவேன். முழு ப்ரீதியும் என்னிடம் வைத்
திருப்பதால் அவன் விரைவில் உபாய பூர்த்தி செய்து என்னைப் பெறும்
படி அவனை நானும் ப்ரியப்பட்டு வரிக்கிறேன். (14)

மற்ற பலன்களைப் போலே பகவானைப் பெறுதலென்ற பேறும்
பின் அபியக் கூடியது என்னுமைக்காகப் பலன்களின் வாசியை
யறிவிக்கிறார்—

மாஸுபேஷ புநர்ஜந் து:ஸாலயமஸாஸதம் | See My P 275-621/6

நாஸுவநி மஹாமாந: சிஸிதி பரமா் மதா: || 15 ||

மாஸுபேஷ புநர்ஜநம் துக்காலயம் அசாஸ்வதம் |

நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா: || 15 ||

மாம் ஸுபேஷ—என்னைப்பெற்று

அஸாஸ்வதம்—அஸத்திரமாயும்

மஹாமாந:—என்னையே எல்லாமாகக்

து:ஸாலயம்—துக்கங்களுக்கு இடம்

கொண்டு, பிரிந்தால் தாங்

மான

காத மனமுடையர்

ஜந் புந:—தேஹஸம்பந்தத்தை

பரமா் சிஸிதி—பரம பலமான என்னை

மீண்டும்

மதா:—அடைந்தவர்களாகையால்

நாஸுவநி—பெறமாட்டார்.

மத்பாவமென்னப்பட்ட எனது ஓர் அம்சத்தை யடைவதின்றி என்னையே யடைவார்களே மஹாத்மாக்கள். இதற்கு மேலொன்று உண் டென்னவாகாத உயர்ந்த பலனைப் பெற்றுவிட்டாராகையாலே புண்ய பாபங்களுக்கு இடமில்லை. அதனால் இந்த கோரமாய் மரணத்தில் முடி கின்ற பிறவியுமில்லை இந்த ச்லோகம் ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை அபே கழிக்காமல் பகவானையே விரும்பும் மஹாத்மாவையே மொழிவதாகத் தோன்றினாலும், கைவல்யார்த்திக்கும் உண்மையில் துக்காலயமான புனர்ஜந்மம் இல்லையாகையால் அவனையும் சேர்த்துக் கொள்வதாம். அவனுக்கும் புனர்ஜன்மம் வாராமைக்குக் காரணம் கைவல்ய ப்ராப்தி யன்று, பின்னே ப்ரம் ஸம்ஸீத்தியான பகவானைப் பெறுவதே என்பது நான்காம் பாதத்தினால் தெளிவாம். பஞ்சாக்கனிவித்யாநிஷ்ட்டனுக்கும் கைவல்யத்தின் முடிவில் 'வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்' என்ற மஹாத்மத்வம் உண்டாகும். 'மாமுபேத்ய' என்பதன் விரிவேயாகும் 'மஹாத்மாந: ஸம்ஸீத்திம் பரமாம்கதா:' என்றது. 'யம் ப்ராப்ய ந நிவர்தந்தே' என்னப் போகிறாராகையாலே கைவல்யார்த்தியையும் சேர்க்க வேண் டும்-கைவல்யம் மட்டும் இசைந்தால் போதாதென்பதற்காக 'மஹாத் மாந' இத்யாதி சொற்களென்க.

स्वस्वतः श्लोकस्यास्य ज्ञानिमात्रपरत्वे प्रतीतेऽपि कैवल्यार्थं यत्र गृह्यते, तस्यापि दुःखालय-
जन्माभावात् । वक्ष्यते च, 'यं प्राप्य न निवर्तन्ते' इति तस्यापुनरावृत्तिः । परन्तु तथात्वं तस्य
महात्मत्वपरमसिद्धिरूपभगवत्प्राप्तानन्तरमेवेति ज्ञापनार्थमेव, मापुपेत्येतत्, 'महात्मानः संसिद्धिं
परमां गताः' इति विवृतम् ॥

ஐச்வர்யமென்பது பலவித லோகமான விஷய ப்ராப்தியே யாகை யாலே அதைப் பெறுகின்றவர்களுக்குப் புனர்ஜன்மமுண்டு, மற்றவருக்கு இல்லை என்று இரண்டுக்கும் உள்ள வாசியை விளக்குகிறார்—

आब्रह्मभुवनाहोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन ।

See M P. 29-8-65/66

मासुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ १६ ॥

ஆப்ரஹ்மபுவநாத் லோகா: புநராவர்தினோர்ஜுந |

மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜன்ம ந வித்யதே || 16 ||

अर्जुन—आर्जुन

कौन्तेय—குந்திபுத்ரனே

आब्रह्म भुवनात्—நான்முகனின் லோ கம் உள்பட

माम् उपेत्य तु—என்னை அடைந்தா லோ

लोकाः—லோகங்களெல்லாம்

(எனது லோகம் பெற்றாலோ)

पुनरावर्तिनः—அழிகின்றவை மீண்டும் உண்டாம்.

पुनर्जन्म—மீண்டும் பிறவி
न विद्यते—இல்லை.

ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுள்ள ஜனங்களே பகவானை யடைந்தால் புனர்ஜன்மம் பெறுகிறதில்லை யாகையாலும் ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலான லோகங்களென்ற போது லோக: என்னும் சொல் உலகத்தையே சொல்லத் தகுமாகையாலும் லோகபதத்திற்கு ஜனம் என்ற பொருள் கொள்ளவில்லை. லோகங்களுக்கு புநராவர்த்தியாவது காரணத்தைக்கு மாறுவதும் மீண்டும் கார்பதையைப் பெறுதலுமே, மஸுபேய என்ற விடத்தில் பூர்வார்த்தத்திற்கு இணங்க, கடைசி ச்லோகத்தில் யோசி பர்-ஸ்யாமுபேதி चाऽऽयम्' என்னப்படும் உலகமும் கருதப் பெறும்.

அறிவுக்கு ஏதேனும் காலவியவஸ்த்தையுண்டோ, ஸர்வேச்வரனுக்குத் தோன்றியபடியோ என்ன, வியவஸ்த்தை யுண்டென்கிறார்—

सहस्रयुगपर्यन्तमहर्षद् ब्रह्मो विदुः ।

रात्रिं युगमहस्रान्तां तेषोरात्रविदो जनाः ॥ १० ॥

ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தம் அஹர் யத் ப்ரஹ்மணே விது: |

ராத்திரம் யுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேஃஹோராத்த்ரவிதோ ஜநா: || 17 ||

தே—அப்படிப்பட்ட, ப்ரஹ்மமானம்

பகலோ அதை

தேவமானம், மனுஷ்யமானம்

சஹஸ்ரயுகபர்யந்தம்—ஆயிரம் சதுர்யுகங்

எல்லாம் ஒதும் சாஸ்த்ரம்

களிலே முடிவுறுகின்ற

அறிந்தவரான

தாகவும்

யஹோராத்த்ரவித: ஜநா:—எல்லா இராப்

ப்ரஹ்: ராத்திரம்—பிரமனின் இரவையும்

பகலளவையும் அறிந்த

யுகசஹசான்தா—ஆயிரம் சதுர்யுகத்

மஹான்கள்

திலே முடிவுறுவதாகவும்

ப்ரஹ்: யந் யஹ:—பிரமனுக்கு எது

விது:—அறிகின்றனர்.

ப்ரஹ்மமானம் அறியாதார்க்குப் பகலளவும் தெரியாது. இரவளவும் தெரியாது. அப்படியிருக்க. 'பகலை யறிகிறவர்கள் இரவும் அறிவர்' என்ற பொருள் பொருந்தாது. ஆகையால் பதவுரைப்படி கொள்க. (விரிவு சத்திரிகையில்). இப்படி பிரமனுக்கு ஒரு நாளைச் சொன்னால் பொதுவாக நூறு ஆண்டே ஜீவன் காலமாகையால் இரவும் பகலும் சேர்ந்து இரண்டாயிரம் சதுர்யுகம் ஒருநாளான போது இவ்வாறு முப்பத்தாறுயிரம் சதுர்யுகமான நாட்கள் அவனது ஆயுள்காலமென்பது கூறாமலே விளங்கும்.

இதில் இரவில் ப்ரளயமும் பகலில் ஸ்ருஷ்டியும் பல லோகங்களில் உண்டென்கிறார்—

अव्यक्तं तत् सत् सर्वं प्रभवन्त्यहराम्भे ।

राधागमे ब्रह्मयन्ते तत्रैवाप्यक्तसंज्ञके ॥ १८ ॥

அவ்யக்தாத் வ்யக்தய: ஸர்வா: ப்ரவந்த்யஹராகமே |

ராத்த்யாகமே ப்ரளயந்தே தத்ரைவாவ்யக்தஸம்ஜ்ஞகே || 18 ||

अहरागमे—பிரமனின் பகல் வரும் போது रात्रि आगमे—அவனது இரவு வரும் போது
अव्यक्त—பிரமனுக்கு அதினமாய் अव्यक्तसंज्ञके—அவ்யக்தமென்று
உடலான ஸுக்ஷ்ம சொன்ன
வஸ்துவீனின் து தத் एव—அந்த ஸுக்ஷ்ம நிலை
सर्वी व्यक्तः—எல்லா வஸ்துக்களும் யிலேயே
प्रभवन्ति—உண்டாகின்றன. सर्वी व्यक्तः—எல்லாம்
प्रतीयन्ते—அழிகின்றன.

அவ்யக்தாத் என்ற சொல் மூல ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான காரணத்தைக் கூறும். ஏழுலகங்களில் கீழ் மூன்று பிரமனின் இரவு தோறும் அழிந்து பகல்தோறும் உண்டாம். மேல் மூன்று பிரமன் உள்ளவரையில் அழிவதில்லை. நடு உலகில் ப்ரஜைகள் மேலிடம் போகின்றபடியால் உலகு மட்டும் அழியும். அதனால் கீழ் மூன்றுக்கு க்ருதகம் என்றும், மேல் மூன்றுக்கு அக்ருதகமென்றும், நடுவுலகுக்கு க்ருதகாக்ருதகம் என்றும் பெயராம். இப்படியிருக்க மூலப்ரக்ருதியி னின்று வரும் மஹாதாதிகளுக்கு இரவு தோறும் அழிவேது?

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பகலிலும் இரவிலுமென்கிரூர் மேலே. அல்லது மோக்ஷம் பெருத வரையில் முன் ஜீவன்களே மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பர், அழிவரென்கிரூர்—

भूतग्रामः स एवायं भूत्वा भूत्वा प्रतीयते ।

रात्र्यागमेऽवज्ञः पार्थ प्रभवत्यहरागमे ॥ १९ ॥

பூதக்ராம: ஸ ஏவாயம் பூத்வா பூத்வா ப்ரளீயதே |

ராதர்யாகமே:வச: பார்த்த ப்ரபவத்யஹராகமே || 19 ||

पार्थ—குந்திபுத்ரா!

स अयम् भूतग्रामः एव—முன் பிறந்த

இந்த ஜீவவர்கமே

भूत्वा भूत्वा—பல பிறவி பெற்று

உண்டாகியுண்டாகி

रात्रि आगमे—இரவு வரும்போது

प्रतीयते—அழியும்.

अहरागमे—பகல் வரும்போது

प्रभवति—உண்டாம்.

18வது ச்லோகமே பகல்தோறும் பிறப்பையும், இரவுதோறும் அழி வையும் சொல்லக்கூடுமென்றால் 19வது ச்லோகமானது முன் பிறந்த ஜீவராசிக்கே பிறவிகள் நீடிக்கின்றன என்று ஐசுவர்யார்த்தி உள்பட எல்லோருக்கும் புனர்ஜந்மாவை ஸ்தாபிப்பதாம். भूत्वा भूत्वा என்பது ஸ்ருஷ்டியின் இடையில் நேரும் பல பிறப்பைச் சொல்லுகிறது. பிரம னின் பகல் இரவுகளில் எல்லாம் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களைப் பகர்ந்துவிட்ட படியால் கடைசியில் प्रभवत्यहरागमे என்றது வேறு பிரமனின் பகலைக் குறிக்கும். ஆகையால் முன்னுண பிரமனுக்கு நூற்றாண்டில் முடிவும்

குறிக்கப்பெற்றதாம். அப்போது மஹாப்ரளயமானபடியாலே மூலப் பரக்ருதி நீங்கலாக வ்யஷ்டி ஸமஷ்டி யெல்லாம் ஒழியும். மீண்டும் ஸமஷ்டியான பஞ்சபூதங்கள் உண்டானபிறகு வேறு பிரமனும் அவன்பகலுமாம். அது ஸமவ்யஹாரமே என்னப்பட்டது. ஆக இதில் ப்ராக்ருதப்ரளயமும் பெரிய ஸ்ருஷ்டியும் கூட அடக்கிக் குறிக்கப் பெற்றதாம்.

भूत्वाभूत्वेति वीप्स्यैवाऽऽवृत्तिसिद्ध्या ब्रह्मसंबन्ध्यावद्विवारावसृष्टिप्रलयानामुक्तत्वात् 'प्रमवत्याहरामे' इति वचनम् एकब्रह्मावसानरुम्महाप्रलयपश्चाद्भाविव्रह्मान्तराहःकालपरम् । तदा समष्टिसृष्टिपूर्वकमेव सर्वलोकसृष्ट्या ततः प्राक् ब्रह्मावसानं महाप्रलय इत्यादिकं ज्ञापित-
शायमिति ध्येयम् । एतन्मिश्रायेण भाष्ये अन्ते एतदुक्तिः ॥ (19)

எல்லா உலகும் அழியும்போதும் அழியாததான ஆத்மாவைப் பெறுதலே கைவல்யம். அதைப் பெற்றவனுக்கு புனர்ஜன்மம் இல்லை யென்கிறார்—

वस्तुनात् मात्रोऽन्योऽक्षकोऽप्यक्तात् सनातनः । ॥ १९-३-६१ ॥
यः स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति ॥ २० ॥

अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्तमाहुः परमां गतिम् ।

यं प्राप्य न निवर्तन्ते तद्वाम परमं मय ॥ २१ ॥

பரஸ் தன்மாத்து பாவோதந்யோதவ்யக்தோதவ்யக்தாத் ஸநாதந: |

ய: ஸ ஸர்வேஷு பூதேஷு நச்யத்ஸு ந விநச்யதி || 20 ||

அவ்யக்தோதக்ஷர இதுயுத்த: தமாஹு: பரமாம் கதிம் |

யம் ப்ராய்ய ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம || 21 ||

तस्मात् अव्यक्तात्-முன் சொன்ன
ப்ருகிருதியினிலும்

अन्य-வேறான

सनातन:-ஸ்வரூப விகாரமில்லாத

पर:-உயர்ந்ததான

अव्यक्त:-அவ்யக்தமென்னப்படும்

जीवन्.

य:-எவன்

सर्वेषु भूतेषु-தேஹங்கள் எல்லாம்

नश्यत्सु-அழியும்போது

न विनश्यति-அழியாமலிருக்கிறானே

स:-அப்படிப்பட்டவன்,

अव्यक्त: अक्षर: इति-அக்ஷராவ்யக்தம்

என்று

उक्त:-சொல்லப்படுவான்.

तम्-அவனை

परमां गतिम्-பரமகதியாகவும்

आहु:-சொல்லுகிறார்கள்

यम्-அந்த அக்ஷரத்தை

प्राप्य-அடைந்து

न निवर्तन्ते-புநராவ்ருத்தி பெறார்.

तत् वाम-அந்த ஸ்வயம் ப்ரகாசமான

நியமயவஸ்து

परम्-உயர்ந்ததாய்

मम-எனக்கு சேஷமாகும்.

ஐச்வர்ய பலன்கள் எந்த அவ்யகத்தின் பரிணாமங்களாய் அழிகின்றனவோ, அந்த அவ்யகத்தம் ஸ்வரூப விகாரமுள்ளது, அது போலன்றி அக்ஷரமான அவ்யகத்தமாகும் ஐவாத்மா. இது தேஹங்களினுள்ளே இருந்தாலும் தேஹங்கள் அழியும்போது அழிவதில்லை. இது பரமகதி. அழியாத வஸ்துவான படியால் இதைப் பெற்றவனுக்குப் புநரா-வ்ருத்தியில்லை. இவ்வானந்தம் பெற்றவனுக்குப் பிறகு எப்போதும் இதற்கு அழிவில்லை. ஐச்வர்யம் அழிவது போல் இது அழியாது. மேலான பலனுக்காக முயல்வானாகிலும் இதனை இழந்து வருந்துவா னென்பதில்லை. ஐச்வர்ய ஸ்த்தானம் எனக்குச் சிறிய நியமன ஸ்த்தான மாம். இது பெரிதாகும், அதிகானந்தமாயிருப்பதால். இதுவும் எனக்கு சேஷபூதமே யென்றபடி.

अपुनरावृत्त्या कैवल्यं नित्यमिति प्रतीयत इति चेत्—न; यं प्राप्य न निर्वर्तन्ते इत्युक्ता अक्षर-
प्रतिनिमि अक्षराणुभवः। कैवल्याणुभवस्यानस्य, “योगिनाममृतं स्थानं सारमसंतोषकारिणाम्”
इत्युक्ता ब्रह्माण्डान्तर्गततया पूर्वश्लोकोक्तरीत्या नागोऽपि, केवलस्य प्राप्तं जीवात्मानुभवं विच्छिन्नं
पुनः प्राप्नुमुपायः पुनरावृत्त्यै इत्यस्याभावात् सत्यां सामग्र्यां पञ्चादपि स्वत एव तदनुभवानु-
वृत्तिरित्याशयात्। पञ्चासिविद्यानिष्ठश्च जिज्ञासुः जीवात्मानुभवं विच्छेदं विनैवान्ते परब्रह्माया-
प्रोतीति च तद्विषये अपुनरावृत्तिकथनमत्र सम्यक् घटत एवेति। ननु श्लोकद्वयमिदं वैकुण्ठस्थानपरं
युक्तम्। पूर्वमर्वाचीनलोकानां नाशो उक्ते, मामुपेत्येति प्रागुक्तभावत्वासित्यानस्य नित्यत्वोक्तैरावश्य-
कत्वात्। तस्याव्यक्तस्य मूलप्रकृतिभूत—एतदव्यक्तविलक्षणत्वात्। अक्षरशब्दस्य च ‘तदक्षरे परमे’
इति तत्र प्रसिद्धेः, उत्तरार्थस्य च, प्रकृतिकार्याणां महाभूतानां नागोऽपि वैकुण्ठो न नश्यति द्रव्या-
न्तरत्वादित्यर्थः। परमगतित्वं तस्य स्पष्टम्। तं प्राप्तानां पुनरावृत्तिश्च नास्ति। यमित्यस्य जीवात्म-
परत्वे, तत्सज्जीवात्मनः कैवल्ये तेन तेनैवानुभाव्यत्वात् ‘न निर्वर्तन्ते’ इति बहुवचनं न घटते।
वैकुण्ठलोकग्रहणे तत्प्रापिनामनेकत्वात् उपपन्नम्। धामशब्दस्वारस्यश्च। ईदृशमस्थाने मां प्राप्ताः
न निर्वर्तन्ते इति प्रकृते स्थानमवश्यं वक्तव्यमिति चेत्—सत्यम्; साधीय एव प्रमेयम्। तथाप्येवमर्थ-
परत्वे श्लोकद्वयमिदं ‘पुरुषः स पार्थ’ इत्युत्तरश्लोकानन्तरं भवितुमर्हति। पूर्वं सरवात् एतदधिकारि-
मिज्ञाधिकारिपरत्वमुत्तरश्लोकस्य “भक्त्या लभ्यस्तु” इति प्रतीयमानं न भङ्गनीयमित्याशयेन
अस्य जीवात्मपरतयैव व्याख्यानम्। अव्यक्ताक्षरशब्दप्रसिद्धिर्जीवात्मविषय एव हि गीतायाम्।
धामशब्दश्च प्राक् जीवे प्रयुक्त इति।

இந்த இரண்டு ச்லோகங்களும் வைகுண்டலோக விஷயமாகக் கூடும். ஐச்வர்யார்த்தி லோகத்தின் அழிவு கூறப்பட்டவுடன் முழுக்கூ லோகத்தின் வாசியை விளக்க வேண்டுமே. சொற்கள் எல்லாம் இப்போதே பொருந்தும். ஆயினும் மேல்ச்லோகம் முழுக்கூவைத் தொடங்குவது போலிருப்பதால் இதை கைவல்ய விஷயமாக அருளினதென்க.

(21)

पुरुषः स परः पार्थ भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यथा।

यथान्वरस्थानि भूतानि येन सर्वमिदं ततम् ॥ २२ ॥

புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்த்வந்யயா |

யஸ்யாந்தஸஸ்த்தாநி பூதாநி யேந ஸர்வமிதம் ததம் || 22 ||

வழியிரண்டிலும் காலாபிமானி தேவதைகள் பலர் இருப்பதாலென்க. பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், வருஷம் என்ற காலதேவதைகள் அச்சிராதி மார்கத்தில், இரவு, க்ருஷ்ணபக்ஷம் தக்ஷிணயனமென்ற காலதேவதைகள் தூமாதி மார்கத்தில். அதனால் காலமென்ற சொல் வாலே வழியைக் குறித்தார். (23)

अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः पश्मास उत्तरायणम् ॥

See Mr P 23-7-71

तत्र प्रयाता गच्छन्ति ब्रह्म ब्रह्मविदो जनाः ॥ २४ ॥

அக்நிர் ஜ்யோதிர்ஹச் சுக்ல: ஷண்மாஸா உத்தராயணம் |
தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா: || 24 ||

अग्निः ज्योतिः—அக்னி என்ற சோதி தந—அவர்கள் சேர்ந்த வழியில்
अहः—பகல் प्रयाताः—சென்றவர்களான
शुक्लः—சுக்லபக்ஷம் ब्रह्मविदः—ஞானிகளான
उत्तरायणम्—உத்தராயணமென்கிற जनाः—நற்பிறவியுடையோர்
षट् मासाः—ஆறு மாதங்கள் ब्रह्म—பரப்ரஹ்மத்தை
என்ற தேவதைகள் உள. गच्छन्ति—பெறுகின்றனர்.

धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः पश्मास दक्षिणायनम् ।

See Mr P 23-7-71

तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगी प्राप्य निवर्तते ॥ २५ ॥

தாமோ ராத்ரிஸ் ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தக்ஷிணயநம் |
தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர் யோகி ப்ராப்ய நிவர்ததே || 25 ||

धूमः रात्रिः—புகையும் இரவும் योगी—யாகதாநாதிகளான (புண்ய)
तथा कृष्णः—அவ்வாறே கிருஷ்ண உபாயத்தைச் செல்பவன்
பக்ஷமும் चान्द्रमसं ज्योतिः—சந்திரனெளியை
दक्षिणायनम् षट् मासाः—தக்ஷிணயன (ஸ்வர்கலோக தேஹத்தை)
மாதங்களும் எங்கோ, प्राप्य—பெற்று அனுபவித்த பிறகு
तत्र—அந்த மார்க்கத்தினால் निवर्तते—திரும்புகிறான்.

ஸ்வர்கலோகம் சந்த்ரனுக்குட்பட்டும் சந்த்ரனைப் போன்ற அழகிய உடல் பெற்றவாகிற படியால் சந்த்ர சோதியை அடைகிறு னென்றது. நான்குவித பக்தர்களில் ஐச்வர்யார்த்திகளான பக்தியோக நிஷ்டர் ஸ்வர்கலோகமே செல்லுகிறார்களென்னவாகாதபடியாலும் अथ ये प्राप्ते इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते என்று யாகாதி புண்ய கர்மாக்களுக்கு தூமாதி மார்கம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் யோகி என்ற சொல்லுக்குப் பொதுவாக உபாயம் உள்ளவனென்றே பொருளாம்.

शुक्ल कृष्ण गती ह्येते जगतः शाश्वते मते ।

See Mr P 23-7-71

एकया यात्यनावृत्तिमन्ययाऽऽवर्तते पुनः ॥ २६ ॥

சுக்லக்ருஷ்ணே ஷ்டி ஹி யேதே ஜகத: சாச்வதே மதே |

எசயா யாத்யநாவ்ருத்திம் அந்யயாஸ்வர்ததே புந: || 26 ||

சூக்த க்ருஷ்ண-சுக்லம் க்ருஷ்ணம் என்கிற ஈக்யா-ஐன்றான சுக்லமார்கத்தினால்
என் றானி ஹி-இவ்விரு மார்க்கங்களால் (சென்றவன்)

வேர அநாவ்ருதிம்-திரும்பாமையை

யாதி-அடைகிறான்.

யாதி-நிலைபாகவுள்ளனவாக

அந்யயா-கறுப்பு மார்கத்திலே

மந-வேதஸம்ருதி ஸம்மதமாம்.

போகிறவன்

புந: அவர்தே-மீண்டும் திரும்புகிறான்.

சுக்ல சூக்தம் கலந்ததாய், சுத்தமாயுமிருப்பதால் அக்நியாதிரி மார்க்கம்
சுக்லம். க்ருஷ்ணபக்தும் கலந்து அசுத்தமாயுமிருப்பதால் தூமாதிரி
மார்க்கம் க்ருஷ்ணம். அந்தந்த உபாயம் அனுஷ்டித்தவருக்கு அதது நிலை
யான வழியாகவே ப்ரமாணங்கள் பகரும். விரிவு உபநிஷத்திலும்
ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும்.

(26)

நீதே சூனி பாரீ ஜானந் யோகி மூஹி கச்சந |

தஸாத் மவ்யே காலேபு யோகயுக்தோ மவாஜுந || 27 ||

நததே ஸ்ருதி பார்த்த ஜாநந் யோகி முஹ்யதி கச்சந |

தஸ்மாத் ஸர்வேஷு காலேஷு யோகயுக்தோ பவார்ஜுந || 27 ||

பாரீ-குந்தி புத்ரனே !

தஸாத்-ஆகையால்

அஜுந-அர்ஜுனா !

மவ்யே காலேபு-எல்லா ஸமயங்களிலும்

ஏதே சூநி-இவ்விரு மார்க்கங்களை

யோகயுக்த:-தூமாதிரி மார்கத்திலும்

ஜானந்-அறிகின்ற

வேறான அர்ச்சிராதி மார்க்க

யோகி கச்சந-எந்த பக்தியோகநிஷ்ட

சிந்தனையுடன்

இம் மவ-இருப்பாயாக.

ந மூஹி-மோஹமடைவதில்லை.

புண்யங்களைச் செய்து ஸ்வர்கம் போகின்றவர்கள் தூமாதிரி மார்கத்தினாலே போகின்றாரானாலும் அந்த மார்க்கம் எத்தகையதென்று அவர்கள் சிந்திக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அதனாலேயே கர்ம காண்டத்தில் அது கூறப்படவில்லை. உபநிஷத்தில் முழுக்கூவுக்கு, வேத யஜுர் தேவ்யானஸ்ய பித்யாணஸ்ய ச வ்யாவர்தே என்று இரண்டுக்கும் உள்ள வாசியறிந்து அர்ச்சிராதி மார்க்க சிந்தனை தினந்தோறும் செய்வது சொல்லப் பட்டிருப்பதால் அந்த பக்தன் விஷயமாம் இந்த ச்லோகம். கடைசி காலத்தில் இந்த மார்க்கத்தை யோகி சிந்திக்கக் கண்டு பகவான் அம் மார்க்கத்தை அவன் காணாமபடி செய்கிறார். தினந்தோறும் அதன் சிந்தனையிருந்தால் அப்போது எல்லாம் விடாமல் த்யானிக்கக் கூடும்.

(27)

இவ்விரண்டு அத்யாயங்களிற் சொல்லப்பட்ட சேதநா சேதநேதச்வர-
தத்வத்ரய-உபாய-பலன்களை அறிவதற்குப் பலனை அருளிச் செய்கிறார்—

वेदेषु यज्ञेषु तपस्सु चैव दाने च यत् पुण्यफलं प्रदिश्यम् ।
अत्येति तत् सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाऽऽद्यम् ॥ २८ ॥

வேதேஷு யஜ்ஞேஷு தபஸ்ஸு சைவ
தானே ச யத் புண்யபலம் ப்ரதிஷ்டம் |
அத்யேதி தத் ஸர்வம் இதம் விதித்வா
யோகி பரம் ஸ்த்தாநம் உபைதி சாத்யம் || 28 ||

வேது-வேதாப்யாஸாதிகளிலும்
யஜேயு-யாகாநுஷ்டானங்களிலும்
தபஸ்ஸு-தவங்களிலும்
தானே-தானதர்மத்திலும்
யத் புண்யபலம்-புண்ய பலமாக எது
ப்ரதிஷ்டம்-ப்ரமாணங்களில் குறிக்கப்
பட்டதோ
தத் சர்வம்-அதையெல்லாம்,
அ-இப்படி பகவானின்

மேன்மையை
விதித்வா-அறிந்து
அत्येति-கடக்கிறான். வேண்டா
என்று வெறுக்கிறான்.
योगी-யோகியாகி
आद्यं-ஆதியிலிருந்து இருக்கிற-
அநாதியான
परं स्थानं-மோக்ஷஸ்த்தானத்தையும்
उपैति-பெறுகிறான்.

பகவத் பக்தர்கள் நால்வர் என்றதை நன்கு அறிந்தவன் மற்ற
கர்மானுஷ்டானங்களால் வரும் பலனை இவ்வறிவுக்கு ஈடாகாதென்று
த்ருணமாக நினைத்து விரக்தனாகி மற்ற பக்தியையும் விட்டு ஞானியாகி
மோக்ஷம் பெறும்படியாவான்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

18-ம் பக்கம் 28-31-73

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

உபாஸனம் செய்கிறவர் பலவிதமாயிருப்பார், வெவ்வேறு பலனை
விரும்புவதாலென்பது விளக்கப் பெற்றது. இனி, உபாஸனத்தின்
ஸ்வரூபம் விளக்கப் பெறும். அதற்காக உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவின்
மேன்மையும் உபாஸிக்கும் மஹாத்மாக்களின் சிறப்பும் சொல்லப்படும்.

श्रीमावान् उवाच-பகவான் சொன்னார்—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनुरूपे ।

ज्ञानं विज्ञानसहितं यद् ब्रह्मा मोक्षयसेऽशुभात् ॥ १ ॥

இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே |

ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநஸஹிதம் யத் ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷயஸேதபாத் ||1||

See Nr P 29-11-87/90

यत् शान्ता-எதனையறிந்து
 अशुभात् मोक्ष्यसे-ஸம்ஸார துக்கத்தி
 னின்று விடுபடுவாயோ
 इदं तु-இந்த விலகலுண்மான்
 गृह्णामि-மிகவும் இரஹஸ்யமான

विज्ञानसहितम्-உபாஸனத்தின் வகை
 களின் அறிவுடன் சேர்ந்த
 शानम्-உபாஸனமென்ற ஜ்ஞானத்
 தை
 अनसूयवे-பொருமையற்ற உனக்கு
 वक्ष्यामि-சொல்லப்போகிறேன்.

உபாஸகர்கள் செய்யும் உபாஸனம் எத்தகையது, அதனால்
 ஸங்கீர்த்தனம் நமஸ்காரம் மற்றும் பல செயல்கள் எவ்வாறு அடங்கி
 யிருக்கும் என்பது மிக்க இரஹஸ்யமாகும். நீ எனது மேன்மைகளைக்
 கேட்டுப் பொருமை கொள்ளாமல் மெச்சுகிறபடியால் உனக்கு ப்ரீதி
 ரூபமான உபாஸனம் உண்டாகுமென்று அதனை விளக்குகிறேன். (1)

இவ்வுபாயம் சிறந்ததென அறிவிக்கிறார்—

राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम् । See N.V. 29 || - 10 32

प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमशक्यम् ॥ २ ॥

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதம் உத்தமம் ।

ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கர்த்தும் அவ்யயம் ॥ 2 ॥

इदं-இந்த உபாஸன ஜ்ஞான
 மானது

प्रत्यक्षावगमम्-காணவாம் விஷயத்

தைப் பற்றியது.

राजविद्या-அரசர்களிடம் இருக்கும்
 வித்யை; சிறந்த அறிவுமாம்.

धर्म्यम्-சாஸ்த்ரஸம்மதமான தர்மத்

தினின்றும் விலகாதது.

राजगुह्यम्-சிறந்த இரஹஸ்யம்

कर्तुं सुसुखम्-ஆனந்தமாய்ச் செய்யக்

उत्तमं पवित्रम्-பாபங்களைப் போக்கு

கூடியது.

வதில் உத்தமமானது அனயம்-என்றும் அழியாதது.

மற்ற அறிவுகளோ செயல்களோ இவ்வளவு உயர்ந்தனவாகா.
 இவ்வளவு இரஹஸ்யமாகக் காக்கப்படுவதுமில்லை. இதனைப் போல்
 பாபங்களைப் போக்கா. இது அரசரைப் போல் எளிதில் விஷயத்தை
 யறிவிக்காமல், எல்லோருக்கும் நன்மையைத்தேடும் மனம் உடையாரிடம்
 உள்ள மஹாரஹஸ்யம். நினைத்தவிடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கூடிய
 வஸ்துவைப் பற்றியதுமாம். இது மற்ற தேவதையின் உபாஸனம்
 போலே முறை தவறுமாகாது. உபாயமாய் சாஸ்த்ர ஸம்மதமா
 யிருந்து கொண்டே அன்பே வடிவானபடியால் விடாமல் அனாயாஸ
 மாய்ச் செய்யப்படுவதுமாகும். யாகாதிகளான உபாயங்கள் போலே
 அழிவதுமன்று, வீடு பெற்ற பிறகும் பக்தி தொடர்ந்தேயிருக்குமே.
 राजविद्या என்பதற்கு சிறந்த வித்யை யென்றும் பொருளாம். அரசர்கள்
 போன்றவராய் ஆழமான பெருமனம் உடையாரிடம் தங்கும் வித்யை
 எனவும் பொருளாம்.

இவ்வளவு சிறந்ததை ஏன் எல்லோரும் எளிதில் பெறவில்லை யெனினில், உத்தரம் அருள்கிறார்—

अश्रद्धानाः पुरुषाः धर्मस्यास्य परन्तप ।

See Pg. P. 1. - 7. 15

अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३ ॥

அச்சரத்ததாநா: புருஷா: தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப |

அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸார வர்த்மநி || 3 ||

परन्तप—பகைவரைப் பரிதவிக்கச்

அனுஷ்டிப்பதில் ஆர்வம்

செய்கிறவனே

இல்லாதவர்களாய்

पुरुषाः—யோக்யதையுள்ள புருஷர்

माम् अप्राप्य—என்னைப் பெறாமலே

களே

मृत्युसंसार वर्त्मनि—தம்மை மழிக்கும்

अस्य धर्मस्य—சிறப்பான இந்த

ஸம்ஸார வழியிலே

தர்மத்திலே நிவர்த்—நிலைத்திருக்கின்றனர்.

अश्रद्धानाः—சீரத்தை-அதாவது

அற்பமான பலனில் ஆசையுடையருக்கு இதனை யனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற பரபரப்பு ஏற்படுவதில்லை. அதனால் என்னை நெருங்குவதேயில்லை. அறிவு ஆனந்தமெல்லாமற்ற ஸம்ஸார வழியிலேயே நடமாடுகின்றனர். निवर्तन्ते என்பதற்கு ஸம்ஸார வழியில் திரும்புகிறார்களென்ற பொருள் பொருந்தா. ஸம்ஸாரத்தை விட்டு வேறிடத்தில் இருந்தால் தானே அங்கு நின்று ஸம்ஸார வழி புகுகின்றனரென்னலாம். ஆகையால், நிதராம் வர்த்தந்தே—மேன்மேல் ஸம்ஸாரத்திலே நிலைக்கிறார்களெனப் பொருளுன்க.

(8)

தமது மேன்மையை மொழிகிறார்—

मया ततमिदं सर्वं जगदव्यक्तमूर्तिना ।

See Nr P 9-11-9346

मत्स्यानि सर्वभूतानि न चाहं तेष्ववस्थितः ॥ ४ ॥

न च मत्स्यानि भूतानि पश्य मे योगमैश्वरम् ।

भूतभृन्न च भूतस्थो ममाऽऽत्मा भूतभावनः ॥ ५ ॥

மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகத் அவ்யக்தமூர்த்தினா |

மத்ஸ்ததாநி ஸர்வபூதாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்த்தித: || 4 ||

த ச மத்ஸ்ததாநி பூதாநி பச்ய மே யோகமைச்வரம் |

பூதப்ருத் ந ச பூதஸ்த்த: மமாத்மா பூதபாவந: || 5 ||

अव्यक्तमूर्तिना—காணவாகாத ஆத்ம

ततम्—பரவப் பெற்றுள்ளது.

ஸ்வரூபமுடைய

सर्वभूतानि—எல்லா வஸ்துக்களும்

मया—என்னால்

मत्स्यानि—எனக்கு அதினமாயிருக்

इदं सर्वम्—சேதனம் அசேதனமெல்

கின்றன.

லாம் अहं तेषु—நான் அவற்றில்

अस्थितः न—இருப்பவனல்லேன். मे योगम्—எனது ஸாமர்த்தியத்தை
 என் இருப்பு அவற்றிற்கு पश्य—பார்.
 அதினமன்று. भूतभूत्—வஸ்துக்களை பரிக்கிறேன்
 भूतानि च—வஸ்துக்களும் भूतस्थः च न—வஸ்துக்களிடம் தங்கு
 न मस्यानि—என்னிடம் இருப்பன பவனுமல்லேன்.
 வல்ல. मम आत्मा—எனது ஸங்கல்ப்பம்
 देवदाम्—ஈசுவரத் தன்மைக்கேயான भूतभावनः—வஸ்துக்களை தரிப்பதாகும்.

யாரும் காணவாகாதபடி நான் மறைந்தே எங்கும் பரந்துளேன். அதனால் என்னிடம் எல்லாம் இருந்தும் இதனையறியார். நான் இங்கு யாகில் அவையிருக்க மாட்டா. அதுபோல் என் இருப்பு அவற்றில் ஒன்றுக்கும் ஆதினமன்று. ஆனாலும் அவையும் என்னிடம் இங்கு யென்னலாம். என்னால் சுமக்கப்படுபவையல்லவே. நீரைக் குடம் சுமக்கிறதென்றால் நீரைத் தாங்குமாறு அதற்கு உருவமைப்பு வேண்டும். அதற்கும் ஓர் ஆதாரமும் வேண்டும். அவ்வாறெனக்கு வேண்டுவதில்லை. எல்லாவற்றையும் தரிக்கும் படியான ஈசுவர ஸ்வபாவம் எனக்கு உள்ளதைப் பார். எனக்கு ஓர் ஆதாரம் வேண்டாதபடியிருந்தே ஸங்கல்பத்தினாலே எல்லாவற்றையும் இருக்கச் செய்கிறேன். [இங்கே எல்லாம் என்னிடம் இருக்கின்றன என்றும் என்னிடமில்கு யென்றும் ஒன்றுக்கொன்று முரணாக மொழிவது தகாதென்று, இங்கு யென்பதே உண்மை. உலகம் பொய்யாகையால் என்பர். இது தவறு, தானும் இருந்து, உலகும் இருந்து அது தன்னிடமில்கு யென்ன வேண்டும். அது எவ்வாறு கூடுமென்னில், மேலே மமாத்மா பூதபாவந: என்று அதனை விவரிப்பதால் குறையொன்றுமில்லை. உலகில ஒரு வஸ்துவை ஒரு வஸ்து தரிக்குமென்றால் தரிப்பதற்குத் தக்க குருத்வம் வேண்டும். அதில்லாமலே தரிக்கிறேன் என்றபடி. ஸங்கற்ப சக்தியுள்ள போது குருத்வம் வேண்டுவதில்லை யென்றபடி. ஐசுவரம் என்ற சொல்லுக்கு நியமன சக்தியே பொருளாம். நான் என்னுமே மமர்தமா என்றதால் ஆகம்பதம் இங்கு ஞானத்தைச் சொல்லும். மேலும் எனக்கு வ்யக்த மூர்த்தி, அவ்யக்த மூர்த்தி என இரண்டு உண்டு. வ்யக்த மூர்த்தி யாவது திருமேனி. அதனால் தரிப்பதாகில் குருத்வம் காரணமாகலாம். அவ்யக்த மூர்த்தியான ஆத்மாவன்றோ தரிப்பது. அதனால் ஸங்கற்பமே காரணமென்க.

(5)

தன்னால் எல்லாம் தரிக்கப்படுவதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறுகிறார்—

यथाऽऽकाशस्थितो नित्यं वायुः सर्वत्रगो महान् ।
 तथा सर्वाणि भूतानि मत्स्थानीत्युपधारय ॥ ६ ॥

யதாऽऽகாசஸ்திதோ நித்யம் வாயு: ஸர்வத்ரகோ மஹாந் |
 ததா ஸர்வாணி பூதாநி மத்ஸ்த்தாநீத்யுபதாரய ॥ 6 ॥

आकाशस्थितः—வானத்தில் பிடிப்பி யதா—எப்படி எனக்கே அதினைமோ,
 ஸ்லாததொன்றில் இருக்கும் ததா—அது போல்
 महाव वायुः—பெருங்காற்று சர்வாணிभूतानि—எல்லா வஸ்துக்களுமே
 नित्यं—எப்போதும் मत्स्थानि इति—எனக்கு அதினைமென்று
 सर्वदा—எங்கும் போகின்றதாய் उपधारय—தெளிவாயாக.

பெருங்காற்று எங்கும் எப்போதும் வானத்தில் வீசுகிறதே. அதனை யார் தாங்குகின்றனர். வானத்தில் அதற்குப் பிடிப்புமில்லை. விழாமல் வீசுவதற்குக் காரணம் நான் தாங்குவதே. வாயுவளவும் பெலனற்ற வானம் அதைத் தாங்குமோ. அசேதனமாகையாலே ஸங்கல்ப சக்தி யால் தாங்குமென்னவுமொண்ணாது. அக் காற்றுப் போல் எல்லாமே என்னால் தாங்கப்படுமென்க. तस्मिन्नापो मातरिषा दधाति என்றபடி. காற்று மேகம் முதலானவற்றைக் கொண்டுபோவதும் தாங்குவதும் நான் அதற்கு ஆதாரமாயிருப்பதால், அப்படி மஹத்வம் வாய்ந்த வாயுவுக்கு வானம் ஆதாரமாகுமோ. (ஆகையால் வாயுவுக்கு ஆகாசம் போல் நான் அனைவற்றிற்கும் ஆதாரம் என்று பொருள் உரைத்தல் தகாதென்க.) 'ஸர்வதரக' என்பதால் வாயுவின் வியாபாரமும் தனக்கு அதினைமென்று குறித்ததாம். 'ஆகாசஸ்த்தித' என்பதனால் பை முதலானவற்றில் அடக்கப்படாத காற்றென்றபடி ஒன்றுள் அடக்கப்பட்டதற்கு அதுவே ஆதாரமாகுமே. (6)

எல்லாவற்றின் ஸ்திதியும் ப்ரவ்ருத்தியும் பகவானுக்கு அதினை மென்று அவனது மாஹாத்மயம் கூறப் பெற்றது. பிறப்பும் அழிவும் கூட அதினைமென்கிறார்—

सर्वभूतानि कौन्तेय प्रकृतिं यान्ति मामिकाम् । See Nr P. 29-11-98/77

कल्पक्षये पुनस्तानि कल्पादौ विस्जाम्यहम् ॥ ७ ॥

ஸர்வபூதாநி கௌந்தேய ப்ரக்ருதீம் யாந்தி மாமிகாம் ।

கல்பக்ஷயே புநஸ்தாநி கல்பாதௌ விஸ்ருஜாம்யஹம் ॥ 7 ॥

கௌநேய—குந்தீபுத்ரனே !

தானி—அவற்றையே

சர்வபூதானி—உண்டான வஸ்துக்க

புன:—மீண்டும்

ளெல்லாம்

கல்பாடௌ—ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்

கல்பக்ஷயே—ஸ்ருஷ்டி முடிவில்

மாமிகாம்—எனதான

அஹ் விஸ்ஜாம்—நான் விடுகிறேன்.

प्रकृतिं यान्ति—மூலப்ரக்ருதியை அடை

விசேஷமாக வெளிவரச்

கின்றன. அதில் லயிக்கின்றன.

செய்கிறேன்.

இங்கே ப்ரளயத்திற்குப் பிறகு ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லியிருப்பதாலே ஸ்ருஷ்டியும் ப்ரளயமும் பல என்பது தேறும். இவை மாறி மாறி எண்ணற்று வரும். எப்போதும் எல்லா விதமான ப்ராணி ஸ்ருஷ்டியும் உண்டென்பதை யறிவிப்பது மேல் ச்லோகம்—

प्रकृतिं स्वामवष्टयं विज्ञामि पुनः पुनः । See Mr P 12-67 68
 भूतप्रामिमं कुत्सन्मवशं प्रकृतेर्वशात् ॥ ८ ॥

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அவஷ்டய்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந: |

பூதக்ராமம் இமம் க்ருத்ஸநம் அவசம் ப்ரக்ருதேர் வசாத் || 8 ||

स्वां प्रकृतिं—எனதான மூலப்ர	कुत्सं—ஸமஸ்தமான தேவதிர்யக்-
க்ருதியை	மனுஷ்யஸ்த்தாவரங்களான
अवष्टयं—துண்பாக்கி ஸமஸ்டி	इमं भूत प्रामम्—இவைபோன்ற
ஸ்ருஷ்டிமூலம் அனுகூல	பிராணி ஸமூஹத்தை
மாக்கி	पुनः पुनः—மீண்டும் மீண்டும்
प्रकृतेः वशात्—மூலப்ரக்ருதிக்கு உட	विज्ञामि—விசேஷமாக அததற்
பட்டதால்	கேற்றவாறு படைக்கிறேன்.
अवशं—ஸ்வதந்த்ரமாகாத	

ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திப்ரவ்ருத்திகள் தனக்கு அதிநமென்றார். ஆனால் படைக்கப்படும் பிராணிகளின் ஸுகதுக்கங்களிலுள்ள வாசிக்கும் ந்ரே காரணமாகில் உமக்கு தயையில்லாதவன் பக்ஷபாதி என்ற குற்றங்கள் உண்டாமே என்ன, அவ்வாறில்லையென்று மான்மியத்தை நிகுநாட்டுகிறார்—

न च मां तानि कर्माणि निबध्नन्ति धनञ्जय । See Mr P 12-63/70
 उदासीनवदासीनमसक्तं तेषु कर्मसु ॥ ९ ॥

ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய |

உதாஸீநவத் ஆஸீநம் அஸக்தம் தேஷு கர்மஸு || 9 ||

धनञ्जय—அர்ஜுன!	(ஏற்றத்தாழ்வைச் செய்யாம
तेषु कर्मसु—ஏற்றத்தாழ்வான ஸ்ருஷ்	வீருக்கிற)
असक्तं—பற்றற்று	असक्तं—என்னை
उदासीनवद—ஒன்றுமே செய்யாதவன்	तानि कर्माणि—ஏற்றத்தாழ்வைக் காட்
	டும் செயல்கள்
आसीनम्—உட்கார்ந்திருக்கிற	उदासीनम्—தயையின்மை பக்ஷபாத
	மென்ற குற்றமுள்ளவனாக்கா

உலகில் பிராணிகளுக்கு இருக்கும் ஏற்றத் தாழ்வுகளுக்கு அவர் களிதம் உள்ள புண்யபாபச் செயல்களே காரணம். அவர்களுக்குப் பின்னே நன்மை வேண்டுமென்று நான் படைப்பவனானாலும் படைப் பில் வரும் வாசிக்குக் காரணமல்லேன். தகாதவனுக்கு நன்மையளித் தும் அருள வேண்டுமீடத்தில் உபேக்ஷித் துமிருப்பேனாகில் என்னிடம் குறை கூறலாம்.

தோர்த்தம் அ. 9. 10-11.

203

मयाऽव्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम् । २२ अ. P 2712 - 2, 71

மயாதத்யக்ஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸசராசரம் |

दृश्यक्षेण—மேலே கவனித்து ஸங்கல் கौन्तेय—குந்திபுத்ரனே!

பிக்கும அனென ஹேதுனா ஹி—எனது ஸங்கல்ப

மென்ற காரணத்தினால்

லன்றே

கொண்ட உலகை परिवर्तते—எல்லா மாறுதலையும்

பெறுகிறது.

ஹும் அசேதனங்களாகையாலே எல்லாம் அறிந்து நடத்த வல்ல சேதனன், அவற்றை உபகரணமாக்கிச் செய்கின்றவன் வேண்டும். அவ்வாறு அப்பயன்கள் நானே, அந்தந்த வினையாம் விதைக்குத் தகுந்த முனையையே நான் ஸங்கல்பிக்கிறவன். ஸங்கல்பப்பிரகாரம் நானல்லாமல் ஒன்றும் நடக்காது.

ஆக, தனக்கு ஈசுவரத்தவம், படைப்பு முதலானவற்றிற்குக் காரணமாக, ஏற்றத்தாழ்வுக்குக் காரணமாகாமை, ஸ்த்யஸங்கல்பத்தவம் முதலான மான்மியம் இருப்பதைக் கூறினார். இத்துடன், 'மோக்ஷபலன் அளிப்பவனுமாகிறேன். ஆனால் அதைப் பெற பிரஜைகள் முயல்வதில்லை' என்றும், மாறாக நடக்கின்றனார் என்றும், மாற்றரின் மனோதைப் பஸிப்பதில்லையென்றும் மேலே கூறுகிறார்—

परं भावमजानन्तो मम भूतमहेश्वरम् ॥ ११ ॥

பரம் பாவம் அஜாநந்தோ மம பூதமஹேச்வரம் || 11 ||

வாஸித்—பெற்றவனாய் அவதரித்த எனது பர-

வரண அஜானந்த: மூடா:—அறியாமல் மூடர்கள்

मामू-६८०० टिका

अवज्ञानन्ति—अवमதிக்கிறார்கள்.

மறைவாக இருந்தால் என்னைத் தெனிய மாட்டிலரென்று எதிரில் வருகிறேன். வரும்போது பரத்வத்துடன் இருந்தால் அணுகமாட்

புலர். அணுகினாலும் கலந்திருக்க இசையார். அர்ச்சாமூர்த்தியைப் போல் வணங்கி மட்டும் போவர் என்றெண்ணி அவர்கள் பழகப் பாங்காக அவர்கள் பழகும் மனித உருவம் போன்ற உருவம் பெறுகிறேன். இதனால் சउश्यान् भवति जायमानः என்றவாறு எனக்குப் புகழ் அதிகமாகிறது. இப்படி பரதவமும் ஸௌலப்யமும் சேர்ந்திருக்கை என்ற சிறப்பே எனக்குப் பரபாவம். இதனை இவர்கள் அறிவதில்லை. மஹேசுவரனென்பதை மறந்து மனிதனென்றே எண்ணி மதிக்காமலிருக்கின்றனர். என்ன செய்யலாம். (11)

என்னை அவமதிப்பதால் அவர்களுக்கே பெருநஷ்டம். எனக்கு ஒரு கேடுமில்லை யென்கிறார்—

मोघाशा मोघकर्माणो मोघज्ञाना विचेतसुः । ॐ NvP3 12-73. 74
राक्षसी आसुरीश्च प्रकृति मोहिनीं श्रिताः ॥ १२ ॥

மோகாசா மோககர்மானோ மோகஜ்ஞாநா: விசேதஸ: |

ராக்ஷஸீம் ஆஸுரீஞ்சைவ ப்ரக்ருதிம் மோஹிநீம் ச்ரிதா: || 12 ||

என்னை அவமதிக்கின்றவர்கள்	அதா:—அடைந்தாராய்
மோहिनी—என் உண்மையை	மோघाशा:—வீணான ஆசையை யுடையர்
மறைக்கிற	मोघकर्माणः—வீண் செயலையுடையராய்
आसुरीम्—அசுரர்களுக்கான தும்	मोघज्ञाना:—நான் இறைவனல்ல
राक्षसीश्च—அரக்கருக்கான துமான	नेनैन्द्रुर्भो என்ற விபரீத
प्रकृतिम् एव—ஸ்வபாவத்தையே	ஜ்ஞானமுடையருமாவர்.

சீலோகத்தில் பின் பகுதியை முன்னும், முன் பகுதியைப் பின்னுமாக இணக்கி உரைக்க. (12)

என்னை மதிக்காமலிருப்பவர் அது காரணமாகவே அசுரப் பிறவியும் அரக்கப் பிறவியும் பெற்று என்னைக் கேவலமாக நினைப்பர், என்னை நலிய நோக்கும், தக்க முயற்சியும் கொள்வார். எல்லாம் வீணே. அவர்களால் ஸர்வேசுவரனான எனக்கு என்ன செய்யவாகும்?

स महात्मा सुदुर्म: என்று கீழே கூறினேன். பாபிகள் பலருளரென்று இப்போது கூறினேன். இதனால் அவதாரமே வீண் என நினைக்க வேண்டா. ஆயிரத்திற்கு ஒருவர் கூட இல்லையானாலும் மஹாத்மாக்கள் பலர் உளரென்கிறார்—

महात्मानस्तु मां पार्थ दैवीं प्रकृतिमाश्रिताः । ॐ NvP23 12-74/76
भजन्त्यनन्यमनसो ज्ञात्वा भूतादिमव्ययम् ॥ १३ ॥

மஹாத்மாநஸ்து மாம பார்த்த தைவீம் ப்ரக்ருதிம் ஆச்ரிதா: |
பஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம் || 13 ||

पार्थ—अर्जुन !

देवी प्रकृति—தைவ ஸம்பத்தை-

ஸாத்விகஸ்வபாவத்தை

आश्रिताः—அடைந்தராய்

आत्मानः—மஹாத்மாக்களானவ

ரோவென்றால்

भूतादिम्—ஸர்வகாரணமாய் பரனாய்

कश्यप्—தேறயமொன்றுமின்றி

मां—ஸர்வஸுலபனாய் அவதரித்து

முள்ள என்னை

आत्मा—இவ்வாறு அறிந்து

अन्यमनसः—என்னைவிட்டு தரிக்க

மாட்டாமல் வேறென்றில்

செல்லாத மனமுடையராய்

भजन्ते—உபாஸிக்கின்றனர்.

ஆஸுரராக்ஷஸ ப்ரக்ருதிகளே அதிகமாயிருக்கிறார்களானாலும் ஸாத்விக ப்ரக்ருதிகளும் உலகில் இருக்கின்றனர். அவர்களில் மஹாத் மாக்களாகச் சிலர் உண்டு. அவர்கள் என்னை நன்கு தெளிந்து என்னை விடாமல் நினைத்து மனம் தரித்து வருகின்றனர். (18)

பஜனத்தைக் கூறினார், அதன் முதிர்ச்சிக்கான மனோவாக்காய செயல்களை அறிவிக்கிறார்—

सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च ददवताः ।

See Mr P. 25-12-74/78

नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते ॥ १४ ॥

ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா: |

நமஸ்யந்தச்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே || 14 ||

नित्ययुक्ताः—எப்போதும் என்னைப்

முடையராய்

பெற்றிருக்க விரும்பினராய்

यतन्तः—ஆராதனதிகளான செயல்

भक्त्या—மிக்க அன்பினால் (கண்ணீர்

களில் முயன்றராய்

பெருக, மயிர்சிவிர்க்க)

नमस्यन्तः च—பக்தியின் முதிர்ச்சியால்

सततं मां—எப்போதும் என் விஷய

இடம் எவ்வாறுளதென்ப

மாய்

தையும் கவனிக்காமல் எங்கும்

कीर्तयन्तः—நாராயணதி நாம கீர்த்

எல்லா விதமான நமஸ்

தனம் செய்கின்றாராய்

காரமும் செய்கின்றாராய்

ददवताः—என் பூசனை முதலானவற்

नित्यम् उपासते—எப்போதும் உபா

றில் திடமான ஸங்கற்ப

எரித்து வருவர்.

ஸததம் என்ற சொல் எல்லா க்ரியைகளிலும் சேரும்.

(14)

உபாஸனத்திற்கு வேண்டுமான உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவின் அறிவையும் ஒரு யஜ்ஞமாக்கி அதன் சேர்த்தியும் உண்டென்பதை வெளியிடுகிறார், உபாஸனம் செய்யும் சிலர் போல் உபாஸனத்திற்கு முன்கூகு இந்த ஞான யஜ்ஞம் செய்கின்றவர் சிலர் என்று கூறி—

ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यजन्तो मायुपासते ।

See Mr P. 27-12-78/81

एकत्वेन पृथक्त्वेन बहुधा विश्वतोमुखम् ॥ १५ ॥

ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப்யந்த்யே யஜ்ஞந்தோ மாம் உபாஸதே |
ஏகத்வேந ப்ருதகத்வேந பஹுதா விச்வதோமுகம் || 15 ||

अन्येऽपि—மற்றும் சிலர் விச்வதோமுகம்—எங்கும் முக்யமாய்
ज्ञानयजेन च—ஞானமென்ற யஜ்ஞத்தி நின்று என்னை
मां यजन्तः—என்னை ஆராதிக்கின்ற ராய் एकत्वेन—எல்லாம் உடலாகக்
कोण्डा ஒருவனாக
वहुधा पृथक्त्वेन—பலவாறாக பிரிவுற்று

உபாஸனத்திற்குச் சொன்னதை ஜ்ஞானத்திற் சேர்க்க. ஆக—
ஸமஷ்டியும் வ்யஷ்டியுமாயும் அவற்றினுட்பிரிவுகளாகியும் உலகில்
எல்லாவற்றிலும் முக்யமாய் ஆத்மாவாயிருப்பவன் ஒருவன் என்ற
அறிவே ஜ்ஞாநயஜ்ஞம். அதனை முன்னே பெற்று அவ்வாறே உபாஸிக்
கின்றனர். கீழ்க் கூறிய கீர்த்தநாதி செயல்கள் போல் ஜ்ஞானமும்
உபாஸனத்திற்கு வேண்டுவதொன்றாகையால் அந்த யஜ்ஞம் செய்
கின்றனர் என்றபடி. (விச்வதோமுகம் மாம் என்று விசேஷண விசேஷ்ய
மாகச் சேருகிற படியால் ஒரே உபாஸனத்தில் பஹுத்வமும் ஏகத்வ
மும் விஷயமாகின்றதாகையால், 'ஏகத்வேந உபாஸிப்பவர் சிலர்,
ப்ருதக்காக உபாஸிப்பவர் மற்றும் சிலர், பஹுவாக உபாஸிப்பவர்
வேறு சிலர்' என்று பிரிப்பது பொருந்தாது. விச்வதோமுகம் என்ற
போதே ஒருவன் எனத் தெரிந்து விட்டதால் 'ஏகத்வேந' என்பது
எதற்கென்னில், தானே வெகுவாகாமல் வெகுவானவற்றிற்கு விசேஷ்ய
மாயிருப்பதாலே இது நிரவயவமாயிருப்பதொன்றென்றறிவிப்பதிலே
நோக்கென்னலாம். விச்வதோமுகமென்பதே போதுமாயிருக்க, பृथक्त्वेन
बहुधा என்பதென் என்னில், விச்வமென்று இந்தக் கார்ய ப்ரபஞ்சத்தை
மட்டும் கொள்ளாமல் கரணவஸ்த்தை கார்யாவஸ்த்தை எல்லாம்
கொள்வதென்பதற்காக, विद्वत्तज्ज्ञान विद्वतोमुखो विद्वतोबाहुस्त विद्वत्सार्
என்றும் போலே கண் கால் முதலானவற்றைச் சொல்லாமையால்
இங்கே முகம் என்பதற்கு முகமென்ற பொருள் வேண்டா. விச்வத்
திற்கும் நியந்தாவாய் விச்வத்தை சரீரமாகவுடையவன் என்றதேயாம்.

பல உதாரணங்களைக் காட்டி விச்வ சரீரன் என்றதைத் தெளி
வாக்குகிறார்—बहुधा என்று கீழ்க் கூறியதற்கு அதிபஜ்ஞம் அத்யாத்மம்
अतिपूज्यम् அதிதைவமென்றவாறும் மேலே விரித்துரையாம்—

अहं कतुरहं यज्ञः स्ववाऽहमहमौषधम् ।

मन्त्रोऽहमहमेवायमहमसिंहं हुतम् ॥ १६ ॥

—ec 4. 129-12-81/82

அஹம் க்ரதுரஹம் யஜ்ஞ: ஸ்வதாஹம் அஹமௌஷதம் |
மந்த்ரோஹம் அஹமேவாஜ்யம் அஹமக்நிரஹம் ஹுதம் || 16 ||

ஹ் ஶு:—நான் ஐயோதிஷ்டோமாதிரி அஹ் மஸ்:—யாகத்திற்கான மந்த்ரம்
யாகம் நான்
ஹ் யஸ:—நான் மஹாயஜ்ஞம் அஹ் எவ் அஸ்யம்—நெய் முதலான
ஹ் ச்யா—நான் பித்ருக்களுக்கான த்ரவத்ரவ்யமும் நானே
வஸ்து அஹ் அஸி:—வைதிகாக்களி நான்
ஹ் ஐயம்—நான் ஹவிஸ்ஸு. அஹ் ஹும்—ஹோமமும் நான்.

யாகம் செய்வதற்கு முன், பிறவியிலிருந்து பெறுவதைச் சொல்லுகிறார்—

பிதாஹ்மஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: ।

See Mr 29-12-22/53

வேய் பவித்ரமோகார: ஶக்ஷாம யஜுரேவ ச ॥ 17 ॥

பிதாஹம் அஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: ।

வேத்யம் பவித்ரம் ஓங்கார: ருக்ஸாம யஜுரேவ ச ॥ 17 ॥

ஶ்ய ஜகத:—இவ்வுலகிலுள்ள ஒவ்

அஹ்—நான்.

வொன்றுக்குமான

வேய்—வேதமூலம் அறியதக்க

பிதா—அந்தந்தத் தந்தையும்

பவின்—புனிதமாக்கும் வஸ்துவும் ஐகார:

மாதா—அந்தந்தத் தாயும்

அஹ்—நான்.

தாதா—பிறவிக்குக் காரணமான

ஶக்ஷாம—ருக்வேதம் ஸாமவேதம்

வேறு சேதனனும்

யஜு: எவ் ச—யஜுர்வேதமும்

பிதாமஹ:—பாட்டனும்

அஹ்—நானே.

உலகில் அந்தந்த ஜந்துவுக்குப் பிறப்புக்குக் காரணமான தந்தையும் அன்னையும், அவர்கள் மூலம் பிறப்புக்கு மற்றும் உதவியானவரும், பாட்டனும் நான். அதாவது அவர்களுக்கெல்லாம் நான் அந்தர்யாமி யாயிருந்து அந்தத் தன்மைகளைப் பெறுவித்தவன். பிறந்தவன் அறிய வேண்டும் புனிதமாக்கும் பொருளும், சொல்லில் முக்கியமான ஓங்காரமும், அதன் பொருளை விளக்கும் மூன்று வேதங்களும் நானே. (17)

நாஸ்திகர் உள்பட ஒவ்வொருவனுக்கும் பொதுவாக இருக்குமவற்றிற்குத் தான் அந்தர்யாமி என்கிறார்—

गतिर्मेता प्रभुः साक्षी निवासः शरणं सुहृत् ।

See Mr 25-12-83/54

प्रभवप्रलयस्थानं निधानं बीजमव्ययम् ॥ 18 ॥

கதிர் பர்த்தா ப்ரபு: ஸாக்ஷி நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் ।

ப்ரபவப்ரளயஸ்த்நாநம் நிதாநம் பீஜம் அவ்யயம் ॥ 18 ॥

தரைவீத்யா மாம் ஸோமபா: பூதபாபா:
யஜுஸ்ஸூரிஷ்ட்வா ஸ்வர்க்திம் ப்ரார்த்தயந்தே |
தே புண்யம் ஆஸாத்ய ஸுரேந்த்ரலோகம்
அச்நந்தி திவ்யாந் திவி தேவபோகாந் || 20 ||

நீவியா:—மூன்று வேதம் அறிந்தவர்
(ஹேளத்ரம், ஆத்வரயமம்
ஒளத்காத்ரமெல்லாம்,
கண்டவர்)

சொமபா:—யாகம் செய்து ஸோம
ரஸம் அருந்தி

பூதபா:—சுவர்க்கம் பெறத்தடை
யான பரபம் விலக,

யஜ்: इष्ट्वा—பல காம்ய யாகங்களால்
ஆரதித்து

ஸ்ரீதிம்—சுவர்கம் பெறுவதை
பரீயந்தே—வேண்டுகின்றனர்,

(அதன்படி)
நே பூதம்—அவர்கள் துக்கக் கலப்பற்ற
சூரேந்திர—தேவேந்திர லோகத்தை
அசாய—அடைந்து

வியா—அவ்வுலகத்திலே பெறக்
கூடிய

தேவமோன—தேவர்கள் அனுபவிக்
கும் வஸ்துக்களை

வியி—அவ்வுலகில் இருந்து
கொண்டு

அஸந்தி—செவ்வளவே அனுபவிக்
கின்றனர்.

மூன்று வேதங்களும் ப்ரமாணமாகும். அவை, பௌத்த ஜைன
வசனங்கள் போல் தவறானவையல்ல, நரஸ்திகர்கள் நம்மை ஏமாற்றிப்
பல செயல்களை விதிக்கின்றனர். அவையெல்லாம் வீணே. பலனே
மில்லை. வேதம் ஒதியது எல்லாம் உண்மை. தேவேந்திரலோகம்
செல்லச் சில யாகங்களை ஒதுகின்றன. ஸோமயாகாதிகளான நித்ய
கர்மானுஷ்டானம் செய்கின்றவராய் சுத்தமானவர்கள் மூன்று வேதங்
களிற் சொன்ன ஹோதா, அத்வரய, உத்காதா போன்ற ருத்விக்குகள்
செய்யுமவற்றை யறிந்து அவர்களைத் துணையாகக் கொண்டு புண்ய
கர்மாக்களைச் செய்து தேவதைகளை ஆரதித்து அவர்கள்மூலம்
(அதாவது அவர்கள் வாயிலாக என்மூலம்) சுவர்கம் பெற வேண்டி
நிற்கின்றனர். அவ்வாறே அங்குச் சென்று எங்கும் பெறவரிய பெரும்
போகங்களை அனுபவிக்கின்றனர். எல்லாம் உண்மை. ஆனால்—

ते तं भुक्त्वा स्वर्गलोकं विज्ञात् क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति ।

एवं त्रयीधर्ममनुपपन्नाः गतागतं कामकामाः लभन्ते ॥ २१ ॥

தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்கலோகம் விசாலம்.

சுக்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி |

ஏவம் த்ரயீதர்மம் அநுப்ரபந்தா:

கதாகதம் காமகாமா: லபந்தே ॥ 21 ॥

நே—அங்குச் சென்ற அவர்கள்

த்விஜா—அந்த விஸ்தாரமான

ஸ்ரீலோக—சுவர்க்கவுலகை

பூத்வா—அனுபவித்து

புண்யே—அவ்வனுபவத்திற்கான
புண்யம் போனவுடனே

மர்யலோக—மனிதவுலகை

விசந்தி—புகுகின்றனர்.

ஏவம் த்ரயீதர்மம்—இவ்வாறு வேதாந்த

ஜ்ஞானமின்றி வேத தர்மங்களை

அநுபபந்தி—அனுஷ்டித்து வரு

மவர்கள்

காமகாமா:—சுவர்காதி பலன்களை

விரும்பின படியால்

கதாந்தம்—போவது வருவதை

லபந்தே—பெறுகின்றனர்.

சுவர்கலோகம் ஸ்த்திரமன்றேயாகிலும் விசாலமானது. அனுபவிக்க வேண்டுமவை பல உள. ஆனால் அங்கே போகின்றவர்கள் புண்யத்தின் இருப்பளவே அனுபவிக்கக் கூடுமாகையால் அது தீர்ந்தவுடன் மரிக் குமவரின் உலகான பூமியிற் புகுகின்றனர். மீண்டும் அவ்வாறே பலனை விரும்பி வேதங்களில் ஓதிய காம்ய கர்மங்களைச் செய்து அங்கே போனாலும் திரும்புகின்றவர்களே. பலனுக்கு யோகம் உண்டு; கேசுமமில்லை. சுவர்க்க பலன் அங்கே நிலைத்திருப்பவருக்கே சாச்வதமன்று. இங்கு நின்று சென்றவர்களுக்கு அங்கே நிலைக்க வழி ஏது? (இங்கே गतागन्तम् என்ற சொல் மேலே योगक्षेमम् என்பதற்கு எதிரானதென்று அறிக) இதனைக் கருதியே பாஷ்யகாரர் மேல் ச்லோகத்தில் யோகக்ஷேம பதத்திற்கு வேறு விதமாகப் பொருள் கொள்ளாமல் இதற்கு இணங்கப் பொருள் பணித்தனர்.

विशलेऽपि स्वर्गलोके यावत्संपातमेवोयित्वा पतित्वा पुनरपि कामकामा एव कर्माणि नयैव कुर्वाणाः पुनरिता अय्यावर्त्तन् एव । एवमेयां वैविधानां कस्यन्तानुगामिनां गतिः । अत्र गतागतपदेन पुनरावृत्तिमुक्त्वा उपरि, 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' इत्युक्त्वादिपि तस्याथन्तरमविवक्षित्वा परमपदलोभापुनरावृत्तिपरतया भाष्ये व्याख्यानम् । तथाच कामकामानां कथञ्चित् योगसत्त्वेऽपि न क्षमावकाश इति विवक्षितोऽर्थः । (21)

அற்ப பலன்களை ஆசைப்படுகின்றவர்களின் குறையைக் கூறி அதற்கு நேர்மாறாக மஹாத்மாக்களின் பேற்றின் பெருமையைப் பணிக்கிறார்—

अनन्याश्रित्यन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।   ॐ नमो १३७ - ०४ 7/
तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ २२ ॥

அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் நித்யாபியுத்தாநாம் யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் || 22 ||

ये जनाः—	ஜன்மஸாபல்யம் பெறும் யாவர்	नित्य-अभियुक्तानां—	என்னைப் பூரணமாக எப்போதும் பெற்றிருக்க விரும்புகின்ற
अनन्याः—	வேறு பலனை விரும்பாதாராய்	तेषाम्—	அவர்களுக்கு
मां व्रित्यन्तः—	எப்போதும் என்னையே பரிசீலனம் செய்து கொண்டு	योगक्षेमम्—	என்னைப் பெறுதல் என்ற பேற்றையும் மீண்டும் திரும்பாதவாறு அதன் நிலைத் திருப்பையும்
पर्युपासते—	பக்தியோக விதிகளில் வகுத்தபடி பூர்ணமாக உபாஸிக்கின்றனரோ,	अहं वहामि—	நான் நடத்துகிறேன்,

கீழே காமகாமர்களுக்கு அப் பலன்களை அளிப்பவனும் இவனே யானாலும் தான் அளிப்பதாக இங்குக் கூறவில்லை. கர்மாவே அளிப்பதாகச் சிலர் நினைக்கின்றனர். வேறு தேவதைகளே அளிப்பதாக வேறு சிலர். அதனாலும், அதில் விருப்பம் இவனுக்கு இல்லை யாகையாலும் தான் அளிப்பதாகக் கூறவில்லை. மஹாத்மாக்களோ ஒரு நொடியும் இவனை விட்டு தரிக்கமாட்டமால் உபாஸிக்கும் முறைப் படி இவனையே எப்போதும் சிந்தனை செய்து கொண்டு வேறு இம்மை மறுமைப் பலன்களில் நோக்கின்றி, குடும்ப யோக கேஷமத் தைக் கூட சில ஸமயம் மறந்து பக்தியோகம் பூரணமாகும்படி உபாஸிக்கின்றனர். அதற்கு இணங்கக் கூறுகிறான்—அவர்களுக்கு நான் அளிக்கும் பலன் மோக்ஷமே. நித்யமாய்ச் சேர்ந்திருக்கையை யல்லவோ அவர் விரும்புகின்றனர். ஆகையால் புநராவ்ருத்தி இல்லாதபடி அங்கே நிறுத்திக் கொள்கிறேன். இது என் உலகு பெற்றவர்களின் நிலையென்ற படி. (शरीरास्यसमर्थश्च भोगांश्चैवानुषङ्गिकान् । ददाति ध्यायिनां पुंसामपवर्गप्रदो हरिः என்ற படி பரமைகாந்திகளுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் எம்பெருமான் தானே செய்வது உண்டு. அதை இந்த ச்லோகத்தின் முக்கியப் பொருளாக பாஷ்யகாரர் கொள்ளவில்லை. அது முக்கியமில்லையே. நித்யயோகம் ஐந்தும்பினவர்களுக்கு அதை விட்டு இவ்வுலக யோக கேஷமத்தைச் சொல்வது பொருந்தாது. அவர்களுக்கு அது விஷயத்தை யறிய நோக்கில்லையே கீழ் ஸந்தர்ப்பத்திற்கும் அது சேராது, இவ்வுலகப் பலனும் சாச்வத மன்றாகையால் அதைக் கொண்டு காமகாமிகளுக்கும் இவர்களுக்கும் வாசி சொன்னதாகாது. பரமபதம் பெறுவித்து நிலைக்கச் செய்கிறேனென்று சொன்னதனின்றே. அதற்குத் தடையிராதபடி இவ்வுலகில் என்னென்ன வேண்டுமோ அதையும் நானே நடத்தி வைக்கிறேன் அவர்களை நான் மோக்ஷத்திற்கு வரித்திருப்பதாலென்று குறித்ததாகும். அதனால் அதைப் பிரித்துச் சொல்ல வேண்டா எனவும் தெளிக) (22)

மஹாத்மாக்கள் மோக்ஷம் பெற்று நிலைப்பதற்காக எல்லாப் பாடும் படும் நீர், தேவதாந்தரங்களை ஆரதிப்பவர்களிடமும் கருணை கூர்ந்து மோக்ஷமளிக்கலாகாதோ. அவர்கள் அறியாமலிருந்தாலும் உண்மையில் அந்தக் கர்மாக்கள் உமது ஆராதனம் தானே என்ன, உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார்—

ये त्वन्यदेवताभक्ताः यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः ।

तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम् ॥ २३ ॥

யே த்வந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தே ச்ரத்தயா:ஸ்விதா: |

தே:பி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் || 23 ||

ये तु—கீழ்க் கூறியவர் போலல்லாத

டத்தில் பக்தியுடன்

எவர்கள் ஷ்ரத்யா அந்விதா:—சாஸ்த்ர நம்பிக்கை

अन्यदेवताभक्ता:—வேறு தேவதைகளி

யால் விரைவுடன்

यजन्त—அவர்களை ஆராதிக்கின் यजन्ति—ஆராதிக்கின்றனரென்பது
 நனரோ, உண்மை (ஆனால்)
 ते अपि—அவர்களும் अविधिपूर्वकम्—வேத விதியை முன்னி
 कोन्येय—அர்ஜுன டாமல், அவ்வறிவில்லாமல்.
 माम एव—என்னையே

‘வேறு தேவதைகளை ஆராதித்தால் அந்த கர்மாக்கள் அவர்கள் மூலம் பலனை அளிக்கின்றன என்பது, உண்மையில் அவை எனது ஆராதனமாகிறபடியால்’ என்கிறது வேதம். இதை யறியாமல் அவர்களை ஆராதிக்கின்றனர். நான் அவர்களுக்கு ஆத்மாவாகையால் எனது ஆராதானமாகவே அவையாமானாலும் அவர்கள் அவ்வாறு அறிய வில்லையே, (அவர்கள் இந்த்ராதிகளையும் ஆராதிக்கிற போது மாசே என்ற ஏவகாரம் கூடுமோ என்னில், मां यजन्त्येव என்னை ஆரதிக்காம வில்லை யென்னலாம். அல்லது நானே ஆராதனத்திற்கு முடிவெல்லை யாகிறேன் என்றதாம். வேறு தேவதைகள்மூலம் வரும் பலனும் என்னால் வருகிறதென்பதை யறிந்தால் தானே அருள் புரியும் என்னை யே, அவர்களை விட்டு, ஆரதித்து நல்ல பலன் பெறலாமென்று தோன்றும்.) (23)

அவர்களுடைய ஆராதனம் உமது ஆராதனமாவதெங்ஙனே. விதிப்படி யில்லையாகில் அவர்கள் வேண்டின பலன் தான் எவ்வாறு வரும் என்னில், கூறுகிறார்—

अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च । See N. p. 25-1-72/74

न तु मामभिजानन्ति तत्त्वेनातश्च्यवन्ति ते ॥ २४ ॥

அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச |

ந து மாம் அபிஜாநந்தி தத்வேநாதச் ச்யவந்தி தே || 24 ||

अहं एव हि—நான்தானே मां तत्त्वेन—என்னை இவ்வாறு
 सर्वयज्ञानां—எந்த கர்மாக்களுக்கும் உள்ளபடி
 भोक्ता च—ஆராத்யனும்-ப்ரீதியடை न तु अभिजानन्ति—அறிகிறார்களல்லர்.
 கின்றவனும் अतः ते—ஆகையால் அவர்கள்
 प्रभुः च—பலன் அளிப்பவனும் अयन्ति—அற்ப பலனைப் பெற்று
 ஆகிறேன். விழுகிறார்கள்.

7-21 ‘யோ யோ யாம் யாம்’ என்று கீழ்க் கூறியதை நினைக்க. என்னை யறிந்திருந்தால் எனக்காக அந்த யஜ்ஞங்களை எப்படி செய்ய வேண்டுமோ அப்படி செய்வார்கள். அறியாமையால் வேறு பலனே அவர்களுக்கு வேண்டியதாகிறது. அதனால் அப்பலனின்று நழுவும் ஸமயத்தில் நழுவாமலிருக்கமாட்டிலர். வேறு பலனுக்கல்லாமல் எனது ஆராதனமாகவே யஜ்ஞங்கள் ஏற்பட்டிருப்பன என்றறிருந்து அதன்படி செய்தால் அந்த யஜ்ஞங்களை நானே உண்பேன், நானே தக்க பயன் அளிப்பேன்.

अन्यदेवतोद्देशेन करेण्यहं भोक्ता फलप्रदश्चेत्यर्थः । भोक्तृत्वं देवतान्तरकृतहविस्स्थी-
कारजनितवृत्तिमन्त्रम् । यद्वा काव्यविधिहविषामपि फलभिसंधिं विनाऽनुग्रहे अहमेव भोक्ता,
मध्यमेव यजनात् । अयमेव यथावस्थितविधिः । तथाऽनुग्रहे तदुचितं भक्तिनिष्पत्त्या च फलं
यदमीत्यर्थः । 4.

அறியாமையாலென்கிறீரே. நீர் ஆராதிக்கப்படுகிறவர் என்று
அறிந்தே வேறு தேவதைபைக் குறித்துச் செய்து பலன் வேண்டினால்
நீரே கிருபை கூர்ந்து மோகஷம் அளிப்பீரோ என்ன அருளிச் செய்கிறார்—

यान्ति देवव्रता देवान् पितृ यान्ति पितृव्रताः । See No. P. 30-1-74/75

भूतानि यान्ति भूतेभ्यः यान्ति मद्याजिनोऽपि माम् ॥ २५ ॥

யாந்தி தேவவ்ரதா தேவாந் பித்ருத் யாந்தி பித்ருவ்ரதா: ।

பூதாநி யாந்தி பூதேஜ்யா: யாந்தி மத்யாஜிநோ஽பி மாம் ॥ 25 ॥

देवव्रता:—தேவதைகளைக் குறித்து பித்ரு யாந்தி—பித்ருக்களைப் பெறுவர்.
ஸங்கல்ப்பம் செய்து ஆரா ஸூதேயா:—யக்ஷராக்ஷஸபிசாசாதிகளைக்
திப்பவர் குறித்துச் செய்பவர்

देवा यान्ति—தேவதைகளை ஸூதானி யாந்தி—அவர்களைப் பெறுவர்.
அடைவர். मद्याजिनः अपि—என்னைக் குறித்துச்

पितृव्रता:—பித்ருக்களைக் குறித்து செய்பவரும்
ஸங்கல்ப்பித்துச் செய்பவர் மா யாந்தி—என்னைப் பெறுவர்.

யாரைக் குறித்து ஆராதனம் செய்கின்றனரோ, அவர்களைப்
பெற்று அவர்கள் அளிக்கும் பலனையே பெறுவாராகையால், என்னைப்
பெற்றுப் பலன் கொள்வதும் என்னைக் குறித்து ஆராதனம் செய்த
போதேயாம். (மद्याஜினோ஽பி என்கிற அபிசப்தம் முன் சொன்னவர்களோடு
இவர்களுக்கு ஒத்துமையைக் காட்டும், ஆராதிக்கப்பட்டவரிடம் பலன்
பெறல் என்பது எல்லோருக்கும் ஒக்கும். பெறும் பேற்றிலுள்ளவாசியை
நன்கு உணர்ந்தால் தேவபித்ருபூதங்களுக்காகச் செய்யும் செயல்களை
யே எனக்கே ஆராதனமாகச் செய்வார்.)

அவரவர்களுக்கான செயல்களை எனக்காகச் செய்வது நிற்க. நேராக
எனது ஆராதனமே நேர்த்தியாகும் எனது மூர்த்தியாராதனத்தில்
மற்றொரு சிறப்பும் உண்டு. அப்போது உபாயமும் இலகுவாகுமே.
ஏனெனில்—

पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति । See No. P. 30-1-75/77

तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி ।

ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந: ॥ 26 ॥

(எல்லோரும் பெறவான) கலம்—ஏதேனும் கனியை

பத்—துள்ளிதளம் போன்றதை தோயம்—(ஒன்றுமில்லையாகில்) தீர்த்

புஷ்—பூவகையை தத்தை மட்டும்

61 (1) अथपुष्पहृतं अहं: प्रेम्णा भूयैव मे भवेत्। भूयैवभक्त्युपहृतं न मे तोषाचकम्भते ॥

(2) अन्यपूणादिषां कुं भादन्यथादावनेभनात्। अन्यकुशकसंप्रभान् देव्यते अनादिनः॥

(3) सा: त्रियारम्भप्रयुक्तपुष्पैरेकान्तगतबुद्धिभि:। तास्ववा: प्रीत्यादेव: प्रतिगृह्णाते ॥

यः मे—எவன் எனக்கு பெற்ற
 भक्त्या प्रयच्छति—அன்புடன் ஸமர்ப் பிக் கிருளே, வற்றை
 प्रयत्न आरम्भः—தூய மனமுடைய அஹ் வஸாமி—நான் நேர்த்தியான
 அவனது நைவேத்யம் போல்
 भक्त्युपहृतं—பக்தியுடன் ஸமர்ப்பிக்கப் கொண்டு உண்கிறேன்.

துள்ளீதனம் முதலானவற்றைப் பெற அதிக ப்ரயாசையோ பணமோ வேண்டா. தனது தோட்டத்தில் அல்லது பொதுவான இடத்தில் அவற்றைப் பெறலாம். தீர்த்தம் மிகவும் ஸுலபமானது. அது எல்லாவற்றிற்குமாகும். வேறென்றும் ஸமர்ப்பிக்கமாட்டிலனே என்று வருந்தி அர்ப்பணம் செய்தால் இவன் மனம் சுத்தம், இவன் வெறுமனே இருக்க மனம் தாங்காமல் இது சொற்பமான வஸ்துவாயிற்றே என்று நொந்து அன்பின் பிரேரணையால் அர்ப்பணம் செய்கிறான் என்று கண்டு பலவித பக்ஷ்ய போஜ்யங்களை உண்பதுபோல் களிப்புடன் கொள்கிறேன். அவை அற்பமானவையென்பதற்காகப் பலனில் குறைவு சிறிதுமில்லை. இந்த ச்லோகம் அர்ச்சாஸூர்த்தியுடையே ஸ்வரஸம்.

இவ்வளவு வாசியை யறிந்த நீ லௌகிகமோ வைதிகமோ எதைச் செய்வதானாலும், எனக்கென்றே அர்ப்பணம் செய்து அனுஷ்டிப்பாயாக என்று ஸாரமாக உபதேசிக்கிறார்—

यत् करोषि यदज्ञासि यज्जुहोषि ददासि यत् । २६ ॥ २-१७/५४
 यत् तपससि कौन्तेय तत् कुरुष्व मदर्थम् ॥ २७ ॥

யத் கரோஷி யதச்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் |

யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத் குருஷ்வ மதர்ப்பணம் || 27 ||

यत् करोषि—தேஹயாத்ரைக்காக யத் தபஸ்யசி—தவம் எதோ நீ செய்வது,
 என்ன கார்யம் செய் கौन्तेय—அர்ஜுன
 கிருயோ, मदर्शम्—எனக்கென்றே அர்ப்பணம்
 यत् अज्ञासि—உண்கை யாதோ, செய்து
 यत् जुहोषि—ஹோமம் எதோ, तत्—அதையெல்லாம்
 यत् ददासि—கொடை எதுவோ, कुरुष्व—செய்வாயாக.

எனக்கே அர்ப்பணமாவது—செய்கின்றவனும் பலன் அனுபவிப்பவனும் ஆராதிப்பவனுமான நீ என்ன, ஆரதிக்கப்படும் வேறு தேவதையென்ன, ஆராதனமாயிருக்கும் க்ரியையென்ன, எல்லாவற்றையும் எனக்கு ஸமர்ப்பிப்பது, அதாவது செய்கிற நானும் மற்ற தேவதையும் க்ரியையும் அவனுக்கே சேஷபூதம், தனக்காகவே என்னைக் கொண்டு இவ்வாறு செய்து கொள்கிறான். இச் செயல் அவனதே என்று தெளிவதாம்.

இந்த த்யாக புத்திக்குப் பலனை அருளிச் செய்கிறார்—

शुभाशुभफलैरेवं मोक्षयसे कर्मबन्धनैः ।

செ. 14. 3-2-17. 17+

संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मायुपैष्यसि ॥ २८ ॥

சபாசுபபலிரேவம் மோக்ஷயஸே கர்மபந்தனை: |

ஸந்யாஸயோகயுக்தாத்மா விமுக்தோ மாம் உபைஷ்யஸி || 28 ||

एवं—முன் ச்லோகத்திற் சொல்லிய

பலன் தரும்

வாறு கர்மவந்நை:—ஸம்ஸாரபந்தம் செய்யும்

संन्यासयोग युक्तात्मा—த்யாகமென்கிற

புண்ய பாப வினைகளால்

உபாயத்துடன் கூடிய

मोक्षयसे—விடப்படுவாய்,

மனம் உடையனும்

विमुक्तः—அவற்றால் விடப்பட்டு

शुभ अशुभ कलैः—நன்மை தீமை என்ற

मां उपैष्यसि—என்னை அடைவாய்.

பத்ரம் புஷ்பம் என்ற ச்லோகத்தினால் தனது ஸௌஸ்ப்யத்தை வெளியிட்டார். அதற்கு வேண்டும் த்யாகம் எல்லாச் செயலிலுமென்றார் மேலே. அதனால் வரும் பெறும் பலனை மேலே பணித்தார். இனி, எனக்கு ஆசிரயிப்பவனின் ஜாதி குணம் தொழில் இவற்றிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வில் நோக்கில்லை, கீழ்க் கூறிய பக்தி இருந்தால் கலந்து பரிமாறுகிறேனென்று ஸௌசீல்யத்தை வெளியிடுகிறார்—

समोऽहं सर्वभूतेषु न मे द्वेषोऽस्ति न प्रियः ।

செ. 14. 3-2-17. 17+

ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम् ॥ २९ ॥

ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய: |

யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் || 29 ||

सर्वभूतेषु—எல்லா ப்ராணிகளிடத்

तु—ஆயினும்

திலும்

ये माम्—எவர்கள் என்னை

अहं समः—நான் ஸமமாயிருக்கிறேன்.

भक्त्या भजन्ति—அன்புடன் அண்டு

मे द्वेषः—எனக்கு த்வேஷிக்கத்

கின்றனரோ,

தக்கவன்

मयि ते—என்னிடத்தில் அவர்கள்.

न अस्ति—(யாரும்) இல்லை.

तेषु च—அவர்களிடத்தில்

न मे प्रियः—ஒருவன் எனக்கு ப்ரியன்

अहमपि—இப்படிப்பட்ட நானும்.

என்பது மில்லை.

ஜாதி குணம் தொழில் இவற்றில் ஏற்றத்தாழ்வை நோக்குவதில்லை யானாலும், அந்தந்த ஜாதிக்குத் தகுந்த ஆசாரம் சாஸ்திரத்தில் ஓதியது வேண்டுமேயென்ன, அதற்கு மறுமாற்றம்—

अपि चेत् सुदुराचरो भजते मामनन्यमाक् ।

செ. 14. 3-2-17. 17+

साधुरेव स मन्तव्या सम्यग्व्यवसितो हि सः ॥ ३० ॥

அபி சேத் ஸு துராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக் |

ஸா துரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: || 30 ||

சுதூராவ: அபி—மிக்க ஆசாரக்கேடு சாபு: ஏவ—சிறந்த வைஷ்ணவனே.
உடையனாயினும் மனவ:—வெகுமதிக்கத் தக்கவனு
அந்யமாக்—வேறு பலனைப் பெறாத மாகிருன்,
வனாகி ச:—அவன்

மாं மஜநே சேத்—என்னை பஜனம் சமயக்யவசிதோ ஹி—நானே எல்லாம்
செய்கிறானாகில். என்கிற நல்ல வ்யவஸா

ச:—அவன் யம் உடையனாகிருனே.

ஆசாரமாவது வீதித்ததைச் செய்வதும் வீடவேண்டியதைச் செய்
யாமையும். ஒன்றில்லையாகில் துராசாரன். இரண்டுமில்லையாகில் ஸு து
ராசாரன். இந் நிலை தகாது. ஆயினும் வேறு பலனில் நோக்கின்றி
என்னை பஜனம் செய்வானாகில் அவன் சிறந்த வைஷ்ணவனே. துரா
சாரன் என்கிற தோஷத்தை தூரத் தள்ளி வெகுமதிக்கவேண்டும்.
(உலகில் ஆசாரம் உள்ளவர் ஆயிரக்கணக்காயிருப்பார். 'வாஸுதேவ:
ஸர்வம்' என்ற வியவஸாயம் உள்ளவனைப் பெறல் அரிதாம்.)

ஆனால் ஆசாரக் குறைவினால் பஜனம் குன்றுமே அவன் எங்ஙனே
பலன் பெறுவானென்னில்—

क्षिप्रं भवति धर्मात्मा श्ववृक्षान्ति निगच्छति । See Mr. P. 31. 2-105/107

कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ॥ ३१ ॥

क्षிப்ரம் பவதி தர்மாத்மா ச்வத் சாந்திம் நிகச்சதி |

கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி ந மே பக்த: ப்ரணச்யதி || 31 ||

क्षिप्रं—விரைவிலே பஜன ப்ரபாவத் प्रतिजानीहि—எனது உறுதி இதென்ப
தினாலே பாபம் விலக தற்கு நீயே ப்ரதிஜ்ஞை
धर्मात्मा भवति—ஆசாரத்துடன் செய்யலாம். (ஐயத்திற்கு
சேர்ந்த பஜனத்திலே இடமில்லை)
மனம் உடையனாகிருன். என்ன உறுதி யென்னில்—

श्वत्—நிலையான मे भक्तः—எனது பக்தன் எவ்வாறு

शास्त्रम्—துராசார நிலிருத்தியை யினும்

निगच्छति—நன்கு பெறுகிருன். न प्रणश्यति—அழிவதில்லை யென்பதே.

कौन्तेय—குந்தி புத்ரனே !

பஜனம் கெடும் என்பதில்லை. உள்ள பஜனம் மேன்மேல் பஜனத்
தை வளர்க்கும். துராசாரம் நீங்கி நிலைத்து ஸதாசாரம் பெறுவான்.
श्विप्रम् என்பதால் சிறிது தாமதம் உண்டென்றதாம். ஆகவே, நநச்யதி
என்னுமே 'ந ப்ரணச்யதி' என்றது. நான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன்
என்னுமல் நீ ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணலாம் என்றது, அருகில் அந்தரங்கமா
யிருப்பவர் ஸந்தேஹப்படாதபடி தன் மனவுறுதியுள்ளதென்பதற்காக.

பாராவது ஸந்தேஹப்பட்டால் என்னைப் கேட்காமலே நீ உறுதியாகச் சொல்லலாமென்றபடி (மற்றொரு கருத்தும் கூறி ரளிப்பர்—அதாவது, நீ ப்ரதிஜ்ஞை செய் என்கிறார். தான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய இஷ்டப்படாமல் ஏன் இஷ்டப்படவில்லை யென்னில், பகவான் பக்தர்கள் ப்ரதிஜ்ஞை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தன் ப்ரதிஜ்ஞையைக் கூட விடுவதுண்டு. பிஷ்மரின் ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுவதற்காகத் தன் ப்ரதிஜ்ஞையை விட்டு, பாரதப் போரில் சக்ரம் சுழற்றினாரே; தேரின்னிறு குதித்தாரே. 'सनिगममहाय मयतिनां ऋतमधिकृतमवस्तुतो रयस्य;' என்றார் பிஷ்மர் ஸ்ரீபாகவதத்தில். ஆகையால் பக்தனான நீ ப்ரதிஜ்ஞை செய்தாயாகில் உன் ப்ரதிஜ்ஞையைக் காப்பதற்காக பக்தனை அழியாமற் பார்ப்பேன் என்றதாம். 'ப்ரதிஜாநீஹி' என்பதற்கு நினைத்துக் கொள் என்ற பொருளைக் கொள்ளாமல் ப்ரதிஜ்ஞை செய் என்ற பொருளைக் கொள்வது அர்த்த புஷ்டிக் காக என்க.

(81)

ஜாதி முதலானவற்றில் குறைவு, ஆசாரத்தில் குறைவு என்று சொன்னார், எல்லாம் சேர்ந்தாலும் தன்னை பஜனம் செய்தால் பெரும் பேறு பெறுவரென்கிறார்—

मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः । ३२३-३३- ॥ ३२ ॥
3-3-76/77

மாம் ஹி பார்த்த வ்யபாசீர்த்ய யேடபி ஸ்யு: பாபயோநய: |
ஸ்தீரியோ வைச்யாஸ்ததா குத்ரா: தேடபி யாந்தி பராம் கதிம் || 32 ||

நிய:ஸ்தீரீகளும்	சே அபி-அவர்களும்
வ்யை:-வைச்யரும்	பார்க்குந்திபுத்ரா!
தயா சூதா:-குத்ரர்களுமாக	மாம் வ்யபாசிர்த்ய-என்னைச் சரணடைந்து
யே அபி-எவர்களும்	பரம் கதிம்-உயர்ந்த கதியை
பாபயோநய: ச்யு:-பாபப்பிறவியுடைய	யாந்தி-பெறுகிறார்களே.

யரோ

முதற்பாதத்தை நாலாம் பாதத்தோடு சேர்த்துப் பொருள் கொள்க.
இல்லையெல் தவறாகும்.

பொதுவாக ஸ்தீரீகளை பாபயோநி என்றது வேதம் ஒத அதிகார மில்லையாகையால் அது மூலமான ஜ்ஞானக் குறைவினால். குத்ரர்க்கையும் இக்கருத்தினாலேயே இவ்வாறு கூறியது. வேதம் ஒதாவிடினும் அவர்கள் பகவானை ஆச்ரயிப்பது வேறு பல க்ரந்தங்கள் மூலமாக அவனைத் தெளியலாமாகையால், வைச்ய ஜாதிக் கு வேதாத்யயனம் உண்டே; அவனை ஏன் பாபயோநி என்றாரென்றில், அவர் அனுபவித்த வரையில் கோகுலத்தில் கறவைகள் பின் சென்று கானம்சேர்ந்து உண்பாரானாரே. வேதமென்பதே தெரியாதவராகவே காண்கின்றனர் வைச்யர் என்ற நோக்கினால். வேதங்களிலும் அந்தணருக்கும் அரசருக்குமே வித்தியை

எங்கும் கூறப்படுகிறதும் அதனால்தான்.. மேலும் ஸத்ரமென்கிற யாகத் தில் வைச்யனுக்கு அதிகாரமில்லை, ஷூத்ரியனும் வாஜ்பேயயாகம் செய்தா னாகில் ருத்விக்காகலாம் ஸத்ராதிகாரியாகலாம். பகவானை ஆச்ரயிக்கும் படி தெளிவுறும் பிறவி எதுவானாலும் ச்ரேஷ்டமே. அப்படியிருக்க, பாரபயோநி என்றது ப்ராஹ்மண ஷூத்ரியர்களுக்கு உள்ள மேன்மை யளவு மேன்மையில்லையாகையாலென்கு, புருஷர்கள் செய்யும் தர்மம் அவர்கள் பத்னிகளையும் காக்குமென்பது இருவரும் சேர்ந்துச் செய்யும் யாகத்தில் மட்டுமே. ஸுவர்கலோகம் இருவரும் சேர்ந்து போகலாம், பக்தியோகம் பர்த்தா செய்வதால் பத்னி மோக்ஷம் பெறாள். ஆகையால் ஸத்ரீகள் தனியே அதற்கு உபாயம் தேட வேண்டுமென்பதற்காகவும் 'ஸத்ரிய.' என்று அந்தண ஸத்ரீகளையும் குறித்தாரெனவும் தெளிக, வைச்ய சூத்ர ஸத்ரீகளை வைச்ய சூத்ர பதங்களே சொல்லும். (32)

यागादिषु दम्पत्योः सहाधिकारात् यजमानवत् पत्यपि स्वर्गादिकं लभते । अत एवानुगमनमपि प्रागनुशिष्टम् । भक्तियोगस्तु पुरुषेण क्रियमाणो न पत्न्या मोक्षहेतुर्भवति । अतो विप्रपत्न्यादि-भिरपि मोक्षार्थं वृथसुपायोऽनुष्ठेय इति ज्ञापयितुं स्त्रिय इति ग्रहणम् । वैश्यशूद्रस्त्रीणां वैश्यादि-पदेनैव सुग्रहत्वात् ।

கி புன: ப்ராணா புण्या மகா ராஜ்யஸ்தயா ।

अनित्यमसुखं लोकमिदं प्राप्य भजस्व माम् ॥ ३३ ॥

கிம் புநர் ப்ராஹ்மண: புண்யா: பக்தா ராஜர்ஷ்யஸ்த்ததா |

அதித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் || 33 ||

புண்ய:-புண்யப் பிறவியுடையவராய் ஆகையால் ராஜரிஷியான நீ

மகா:-பக்தர்களுமான அனित்யம்-அபிவிஞ்ஞனதும்

ப்ராணா:-அந்தணர்களுநம் அசுகம்-துக்கமாயுமுள்ள

தயா ராஜ்ய:-ராஜர்ஷிகளும் இம் லோகம்-இவ்வுலகை

கி புன:-ஏன் பெறமாட்டிலர்? ப்ராப்ய-அடைந்திருப்பவன்,

ஜயமேது? மா் மஜஸ்-என்னை பஜனம் செய்.

ப்ராப்ய என்கிற சொல்லின் மேல் स्थित: என்ற சொல் ஒன்றைச் சேர்த்துக் கொண்டு 'பொருள் உரைக்க வேண்டும்.' இல்லையேல் இணையாது. (33)

என்னை ஆச்ரயித்தவர்களே மோக்ஷம் பெறும் போது பக்தர் களுக்கு மோக்ஷத்தில் ஜயமேதென்றார். அந்த பக்தியாவதென்ன என்பதை முடிவில் விரித்துரைத்து அர்ஜுனனை அதில் ஏவுகிறார்—

ममना भव मदुक्तो मयाजी मां नमस्कुरु ।

मायेवैप्सि शुभत्वेवमात्मानं मत्परायणः ॥ ३४ ॥

மம்நநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவைப்யஸி ஷுத்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: || 34 ||

மஹ்மக:—என்னிடம் அன்பு உடை
யனும்

மஹ்மா: மவ—என்னிடம் இடை
விடாது செலுத்திய மனம்
உடையனாயிரு,
மனம் செலுத்துவது எந்த
அளவில் என்னில்

மஹ்மா:—எனக்கு எல்லா உபகாரங்
களையும் ஸமர்ப்பித்து ஆனந்த
மாய் ஆராதிப்பவனாக

மா மஹ்மக:—அந்த அனுபவத்தின்
மேலிடாக என்னைப்

பலவிதமாக நமஸ்காரம்
பண்ணபடியிருப்பாய்.

மஹ்ம:—இப்படி ஆராதனம் நமஸ்
காரம் லௌகிகவைதிக கார்
யங்கள் ஸங்கீர்த்தனம் எல்லாம்
அனுபவத்தினால் வளரும்படி
அத்மான் யுக்தா—மனத்தைச் செலுத்தி
மஹ்மா:—என்னை முழுப்ராப்ய
மாக உடையனாய்

மஹ்ம:—என்னையே
மஹ்மா:—அடையப் போகிறாய்.

கீழ்க் கூறியவாறு ஸர்வேச்வரனும் குற்றமற்று குணம் நிறைந்து
எல்லா வலகுக்கும் காரணமாய் அற்புத திவ்யமங்களவிக்ரஹமும்
உடையனான என்னிடத்தில் அன்புடன் இடைவிடாமல் த்யானம்
செய்து வா. அவ்வனுபவம் மேலிட்டு எனக்கு எல்லா உபகாரங்களைச்
செய்து மிக்க சினேகத்துடன் ஆராதனம் விரிவாகச் செய்யுமளவுக்கும்,
என்ன நான் செய்தேன் ஒன்றுமில்லையே என்று வருந்தி விழுந்
தெழுந்த வண்ணம் நமஸ்காரங்கள் மேன்மேல் வளருமளவுக்கும்
அவ்வனுபவம் ஒங்கவேண்டும். எந்த லௌகிக வைதிக கார்யங்களும்
இவ்வனுபவத்துடன் சேர்ந்தே யிருக்கவேண்டும். என்னைத் தவிர்த்து
வேறு பலனை வேண்டாமல் இந்த த்யானத்தை நடத்தி வரவேண்டும்.
அப்போது நீ என்னைப் பெறுவது திண்ணமென்றபடி. (34)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

+பதாம். அத்தியாயத்தின் ஸாரம்—47 P. 31. 3 2

பத்தாம் அத்தியாயம்—

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் பக்தியோகம் விரித்துரைக்கப்
பெற்றது. அதனுள் த்யானம், கீர்த்தனம், அர்ச்சனம், நமஸ்காரம்
எல்லாம் அடங்கியிருப்பதை விளக்கினோர். இனி அந்த பக்தி உண்டா
வதும் வளர்வதும், பகவானின் அளவற்ற கல்யாண குணங்களையும்
உலகெல்லாம் எவ்விதத்திலும் அவனுக்கே அதினமென்பதையும்
விரிவாக அறிவதாலாமென்று அவ்விஷயம் இங்கே கூறப்படும்.

श्रीमन्वा उवाच—பகவான் சொன்னார்—

भूय एव महाबाहो शृणु मे परमं वचः । See Nr P 30-4- 66/67

यत् तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया ॥ १ ॥

பூய ஏவ பஹாபாஹோ ச்ருணு மே பரமம வச: |
யத் தேஹம் ப்ரீடமாணய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாமயயா || 1 ||

महावाहो—திரண்ட புஜமுடையனை! वक्ष्यामि—சொல்லப்போகிறேனோ,
प्रीयमाणाय ने—எனது மான்மியத்தைக் அந்த
கேட்டுக் களித்திருக்கும் மூய: एव—விரிவான—கல்யாண
உனக்கு குணங்கள் விபூதி என்ற
हितकाम्यया—பக்தி உண்டாவதையும் விஷயமேயான
வளர்வதையும் விரும்பி एयम्—சிறந்ததான
यन् अहं—எதை நான் से वचः—எனது வார்த்தையை
शृणु—கேட்பாயாக.

என்னுடைய பெருமையை நானே சொல்லும் போது அஸூயையிற் றி நம்பி யுணர்ந்து ப்ரீதியுற்றிருக்கிறாய் நீ. அதனால் உனக்கு உபதேசம் செய்த பக்தி விஷயமாக அதன் உற்பத்தி வளம் இரண்டுக்கும் காரணமான சில அம்சங்களை விரிவாகச் சொல்லப் போகிறேன். அதை என்னிடமே கேட்பாயாக. (1)

உனக்கு என்னிடம் உள்ள ப்ரீதியை நான் அறிந்தார் போல் மற்ற பேர் அறியார். அதனால் பிறர்க்கு என்னைப் போல் அன்பு உன்னிடம் இராது. அதனால் என்னிடமே கேட்பது தகும். இது நிற்க. என் குணமும் விபூதியும் பூர்ணமாக அறிந்தவர்தாம் யார் உண்டு. அதனாலும் என்னிடமே கேள் என்கிறார்—

न मे विदुः सुरगणाः प्रभवं न महर्षयः ।
अहमादिर्हि देवानां महर्षीणाञ्च सर्वशः ॥ २ ॥

ந மே விது: ஸுரகணை: ப்ரபவம் ந மஹர்ஷய: |
அஹமாதிர் ஹி தேவாநாம் மஹர்ஷீணஞ்ச ஸர்வச: || 2 ||

सुरगणाः—தேவத்திரள்களும் महर्षीणां च—மஹர்ஷிகளுக்கும்
महर्षयः—மஹர்ஷிகளும் सर्वशः—முழு விஷயத்திலும்
मे प्रभवं—எனது ப்ரபாவத்தை अहं हि—நான் தானே
न विदुः—அறியார். आदिः—காரணமாகிறேன்.
देवानां—தேவர்களும்

தேவதைகளும் மஹர்ஷிகளும் என் மேன்மையை நன்கறியாரென் பது நிச்சயம். நான் தானே அவர்களின் உற்பத்தி, அறிவு, சக்தி எல்லா வற்றிற்கும் காரணமானவன். सेषम् என்னுமே மீண்டும் देवानां महर्षीणाञ्च என்றது, அவர்கள் தேவ மஹர்ஷிகளாகைக்கு என்ன வேண்டுமோ அவ்வளவும் நான்தானே அளித்திருக்கிறேன். ஆகையால் அவர்கள் என் விஷயம் முழுமையும் அறியார் என்று உணர்த்தவாம்.

அவர்களே இவ்வாறானபோது மனிதன் அறிவது ஏது என்ன வேண்டா. எனது முழு மஹிமையை எல்லாம் அறிந்த நானும் சொல்ல கில்லேன். முக்கியமாய் அறிய வேண்டுவது என்னவெனில்—

यो मामजमनादिच्च वेत्ति लोकमहेश्वरम् । ५ १३ ४ - ६४ १०

அம்மூ: ச மத்யேபு சர்வபாபை: ப்ருச்யதே || ३ ||

யோ மாமஜம் அநாதஞ்ச வேத்தி லோகமஹேச்வரம் |

அஸம்மூட: ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே || 3 ||

மத்யேபு—மனிதர்களுக்குள்ளும்

தால் ஸர்வேச்வரேச்வர

ய: மா—எவன் என்னை

னாகவும்

அம்மூ:—மற்றவரோடு ஒத்தவன்

வேதி—அறிகின்றானே,

என்ற மோஹமின்றி

ச:—அவன்

அதிம அஜம்—அனாதியாகவே பிறப்

சர்வபாபை:—பாபங்களெல்லாவற்றின

பில்லாதவனாகவும்

லும்

லோகமஹேச்வர ச—எல்லாவலுக்குமாவ

ப்ருச்யதே—விடப்படுகிறான்.

மத்யேபு என்பது பூர்வார்த்தத்தில்தான் சேர்வதாகிறது. அதுபோல் அம்மூ: என்பதும் அங்கே சேர்த்ததும். அஜமனாதிம் என்பதனின்றி அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமும் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் என்றதனின்றி ஸகல கல்யாணகுணாகரத்வமும் குறிக்கப்பட உபயலிங்கத்வம் சொன்ன தாகும். அஜம் என்பதற்கு புண்யபாப மூலமான தேஹஸம்பந்தமில்லா மைபொருளாம். இது முக்த ஜீவனுக்கும் உண்டு. ஆனாலும் அவன் அநாதியாக அஐனாகமாட்டான். எண்ணற்ற ஜன்மங்களை முன்னே பெற்றிருந்து பிறகுதானே முக்தனான். நித்யஸூரிகள் அநாதியாகவே அஐரென்னலாம். ஆனாலும் லோக மஹேச்வரத்வம் அவர்களுக்கில்லை. மேலும் அஐமநாதம் என்பதற்குக் கருத்தான பொருள் ஹேய ஸம்பந்தத் திற்குத் தகாதிருக்கை. அது நித்யர்களுக்கில்லை. அவர்கள் ஸ்வபாவமாய் ஈச்வரபரதந்த்ரர்களாகையாலே ஹேயஸம்பந்தத்திற்கு உரியவரே. இப்படி பூர்வார்த்தத்தினால் ஸர்வ விலக்ஷணமானவன் என்று சொன்ன தாம். உபயலிங்கத்தில் ஒவ்வொன்றும் பரமாத்மாவுக்கே உள்ளது. ஆகையால் ஒன்றே ஸர்வ விலக்ஷணனென்பதை யறிவிக்குமானாலும் இரண்டும் உண்டென்பதற்காக, பக்திக்காக இரண்டையும் சொன்ன தாம். இனி, கல்யாண குணாகரமென்னாமே லோகமஹேச்வரம் என்றும் கூறாமே லோகமஹேச்வரம் என்று கூறியதால் பெரிய பிராட்டியாருக்கும் அஜமனாதிம், மஹேச்வரம் என்ற அம்சங்கள் இருந்தாலும் பகவான் அவருக்கும் பதியாய் ஈச்வரானமையால் அவன் மஹேச்வரனாகிறானென்று வாசி தோற்ற லாம். இதற்காக மஹா என்ற சொல் என்னலாமாகில் கொள்க. ஈச்வர கோடியாய் லோகத்தைப் பற்றிய எல்லா அனுகரஹமும் செய்வதென் பது இருவருக்குமேயாகும்.

(3)

பக்தியின் உற்பத்தி, வ்ருத்தி என்ற இரண்டுக்கு வேண்டும் அம்சங்
களை இங்கே கூறுகிறார். கடந்த ச்லோகத்தின் பொருளை அறிந்தபோது
பக்திக்கு உற்பத்தியாகும். இனி விருத்திக்காக அறிய வேண்டுமவற்
றைக் கூறுகிறார்—

बुद्धिर्ज्ञानसंमोहः क्षमा सत्यं दमः क्षमा ।

सुखं दुःखं भवोऽभावो मयश्चामयमेव च ॥ ४ ॥

अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः ।

मवन्ति मावा भूतानां मत् एव पृथग्विधाः ॥ ५ ॥

புத்திர் ஜ்ஞாநம் அஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம: |

ஸுகம் துக்கம் பவோடபாவோ மயஞ்சாபயமேவ ச || 4 ||

அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தாநம் யசோதயச: |

பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த எவ ப்ருதக்விதா: || 5 ||

बुद्धिः—மனத்திற்குள்ள நிருபிக்கும்

திறமை,

अभयम्—அச்சமின்மை

अहिंसा—துக்கம் விளைவிக்காமை

ज्ञानम्—சேதநாசேதநவீஷயமான

தெளிவு

समता—தன்னிடம்போல் பிறர் எல்

லோரிடமும் நடந்து கொள்

उत्संमोहः—ஒன்றை வேறென்றாக

நினையாமை

वदुष्टिः—பிறர் பெருமையைக் கண்டு

வது

क्षमा—பொறுமை

सत्यं—ப்ராணிக்கு ஹிதமாகத் தான்

கண்டிருப்பதைச் சொல்வது

कल्लिप्पु

तपः—சாஸ்த்ர விரோதமான போகத்

தில் இழியாமை

दमः—வெளியிந்திரியங்களை

அடக்குகை

दानम्—கொடை

यशः—புகழ்

शमः—மனத்தையடக்குவது

सुखम्—ஸுகம் (அனுகூலபுத்தி)

दुःखम्—துக்கம் (ப்ரதிகூல புத்தி)

भवः—மனத்தின்ஸ்வாஸ்த்தியம்

अभावः—மனத்தின் சோர்வு

मयम्—அச்சம்

अयशः—பழி—என்னவான

पृथग्विधाः—பலவகைகளான

भावाः—மன நிலைகள்

मत्—எவ்—என்மூலமே

भूतानां—பிராணிகளுக்கு

मवन्ति—உண்டாகின்றன.

भावाः—மன நிலைகளென்றதால், தவம் தானம் யச: அயச: பவ: அபாவ:
என்றவைகளையும் மனநிலைகளாகக் கொள்—

महर्षयः सप्त पूर्वे चत्वारो मनवस्तथा ।

मद्भावा मानसा जाता येवां लोके इमाः प्रजाः ॥ ६ ॥

மஹர்ஷய: ஸப்த பூர்வே சத்வாரோ மநவஸ்ததா |

மத்பாவா மாநஸா ஜாதா யேஷாம் லோகே இமா: ப்ரஜா: || 6 ||

மனசா:—(பிரமனின்) மனத்தி களும்
 னின்று தோன்றிய மஹா:—என் ஸங்கல்பத்திற்கு
 சூ—முன்னமே இருந்த இணங்கி நடப்பவர்.
 சத மஹ்ய:—ப்ருகு முதலான ஸப்தர் யோம—இவர்களுடையவரேயாவர்
 ஷிகளும் லோக—உலகிலுள்ள
 நயா சுவர: மனவ:—நான்கு மனுக் இமா: ப்ரா:—இந்த ப்ரஜைகள்.

உலகில் உள்ள இப் பிரஜைகளைப் படைக்கவும் காக்கவும் பிரமனால் மனத்தினால் ஸ்ருஷ்டி செய்யப் பெற்ற ஸப்தர்ஷிகளோ மநுக்களோ எல்லோரும் என் கருத்துப்படி நடப்பவரே, என் ஸங்கல்பத்தை மீற யாராலுமாகாது. எனவே பிரஜைகளின் உற்பத்தி ஸ்த்திதியெல்லாம் என்னவென்று தெனியலாம். இங்கே சூவ் என்ற சொல் எதற்கென்னில், 'இந்த ப்ரஜைகளுக்கான ஸப்தர்ஷிகள் பிரசித்தமான ரிஷிகளல்லாமல் வேறு சிலர் க்ருஷ்ணமூர்த்தியினின்று வருபவராகலாம், ஏனெனில், முந்தைய ரிஷிகளுக்கு வெகுகாலம் பின்னால் தானே கிருஷ்ணன் பிறந்தது' என்று நினையாமைக்காக, பழைய ரிஷிகளே எனக்கு அதினர் என்றது. எல்லா மனுக்களும் அதினரானாலும் அவர்களில் ஒருவாறு சிறந்த ஸாவார்ணிக மனுக்களையும் தனக்கு அதினமாகக் கூற நான்கு மனுக்களென்றது. மற்ற விரிவு வேறிடத்தில்.

एतां विभूतिं योगश्च मम यो वेत्ति तत्त्वतः । See Mr. P. 30 4-74/75

सोऽविक्रम्येन योगेन युज्यते नात्र संशयः ॥ ७ ॥

ஏதாம் விபூதிம் யோகஞ்ச மம யோ வேத்தி தத்வத: ।

ஸோடவிகம்ப்யேந யோகேந யுஜ்யதே நாத்ர ஸம்சய: ॥ 7 ॥

ய: மம—எவன் எனது

ஏதா விபூதி—கீழ் ச்லோகத்தில் ரிஷி

மந்வாதிகள் எல்லோரும்

எவ்விதத்திலும் எனக்கு

அதிரென்ற வைபவத்தையும்

யோச வ—அதற்குமுன் சொன்ன

குணச்சேர்த்தியையும்

तत्त्वतः वेत्ति—உள்ளபடி அறிகின்றானே,

अविक्रम्येन—அசைக்கப்படவாகாத

योगेन—பக்தியோகத்தினால்

स युज्यते—அவன் பெறப்படுகிறான்.

अत्र—இது விஷயத்தில்

न संशयः—ஐயமில்லை.

அம்சங்கள் அதிகமாகத் தெரியத் தெரியபக்தி ப்ரவலுறுமாகையால் முழுவலகும் அதினமென்பதை யறிவிக்கிறார்—

अहं सर्वस्य प्रभवो मया सर्वे प्रवर्तते ।

See Mr. P. 30 5-73/74

इति मत्वा भजन्ते मां बुधा भावसमन्विताः ॥ ८ ॥

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே ।

இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவஸமந்விதா: ॥ 8 ॥

अहं—நான்

सर्वस्य—எல்லாவற்றிற்கும்

प्रभवः—உற்பத்தி காரணம்

सर्वं मत्तः—எல்லாம் என்னால்

प्रवर्तते—செயலாற்றும்.

इति मत्वा—என்று ஆராய்ந்து

भावसमन्विताः—மிக்க பற்று உடைய

ராய்

बुधाः—அறிஞர்கள்

मां भजन्ते—என்னை பஜனம் செய்

கின்றனர்.

இப்போது காணும் ப்ரஜைகளுக்குமட்டுமல்லாமல் எல்லாவற்றின் உற்பத்தியும் ஸ்த்திதிப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் எனக்கே அதினமென்று ஆராய்பவருக்கு என்னிடம் அன்பு மிகும். அதனால் பக்தியோகத்தின் நீடிப்பும் ஆகிறது.

“மிக்க அன்புடன் கூடி” என்பதை விரித்துரைக்கிறார்—

मच्चित्ता मद्गतशानाः बोधयन्ताः परस्परम् ।

See No. 130-5-74176

कथयन्तश्च मां नित्यं तुष्यन्ति च रमन्ति च ॥ ९ ॥

மச்சித்தா மத்கதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம் |

கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ॥ 9 ॥

मच्चित्ताः—என்னிடமே பதிந்த மனம்

அறிவிக்கின்றாராய்

உடையராய்

कथयन्तः—என் விஷயமாகப் பிறரும்

मद्गतशानाः—என்னால் உயிர் தரிப்பவ

அறிந்த கதைகளையும்

ராய்

அழகாகக் கூறுகின்றாராய்

परस्परम्—ஒருவருக்கு ஒருவர்

तुष्यन्ति च—கூறுவதால் களிக்

मां बोधयन्तः—தம் தம் அனுபவத்

கின்றனர்.

திற்கு வந்த என்னை ரமந்தி-நடுநடுவே காதல் கேட்ப

—எனது குணங்களை

தாலும் களிக்கின்றனர்.

யாரும் அருகில் இராமற் போனாலும் அவர்கள் மனம் என்னிடமே நிற்கும். வேறு விஷயங்களிற் செல்லாது. அதற்குக் காரணம், என் நினைவின் உயிர் தரிக்கமாட்டாமை. யாரேனும் அனுபவிப்பவர் சேர்ந்தால் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தாமிடுபட்ட குணங்களின பெருமையைப் பகர்வார். பிறருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் சொல்வதே அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தம். அதனால் பெரும் ஸந்தோஷம். கேட்பவர் ஏதேனும் தம்மைப் போல் சொன்னால் அதையும் கேட்டும் களிப்பார். துஷ்யந்தி ரமந்தி என்ற இரண்டின் கருத்தை கவனிக்க.

(9)

இப்படி பக்தி உண்டாவதும் வளர்வதும் குறிக்கப் பெற்றது. பகவானைப் பெறுமளவுக்கு அதன் முதிர்ச்சி-அதாவது கண்ணாற் கண்டாற் போலே அவனது தோற்றமான நீடித்த நினைவும் இதனால் என்கிறார்—

तेषां सत्तयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।

ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते ॥ १० ॥

See No. 130-5-75177

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |

ததாபி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே || 10 ||

சதயுகானா-என்றும் சேர்ந்திருக்க	யெ-எந்த உபாயத்தினால்
விரும்பி	மாம் उपयान्ति-என்னை அடைவரோ
மஶ்நா-அன்புடன் தியானம் செய்	தே बुद्धियोगम्-அந்த முதிர்ந்த பக்தி
கின்ற	யோகத்தை
தேஷம்-கீழ்க் கூறிய ஞானம் உடைய	பிரதிபூர்வக் இடமி-அன்புடன் அளிக்
வர்களுக்கு,	கிறேன்.
தே-அவர்கள்	

भजताम् என்ற சொல்லே அன்புடன் தியானத்தைக் கூறும். स्नेहपूर्वमनु-
 ब्र्यान् भक्तिः என்பதே, ஆகையால் பிரதிபூர்வகம் என்பது அங்கே சேர்வது
வீண், இடமி என்பதுடன் சேர்க்க. (10)

இப்படி உண்டாக்கும் புத்தியோகத்திற்கு ஏதேனும் தடை உண்-
 டாகில் அதனையும் விலக்குகிறேன் என்கிறார்—

तेषामेवानुसम्प्राप्तमहमज्ञानजं तमः ।

Ms. No. P. 30-5-77/78

नाशयाम्यात्मभावस्यो ज्ञानदीपेन भासता ॥ ११ ॥

தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: |

நாசயாம்யாத்மபாவஸ்த்த: ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா || 11 ||

தேஷம் एव-புத்தியோகம் பெறுவிக்க	ज्ञानदीपेन-ஜ்ஞானமென்ற விளக்கி
வேண்டும் அதிகாரிகளுக்கே	னால்
अनुसम्प्राप्तम्-அவ்வனுக்ரஹம் செய்	अज्ञानजं तमः-புத்தி யோகத்திற்கு
வதற்காக	விரோதியான பழைய
आत्मभावस्य-அவர்களுடைய மனோ	கர்மாவினாலான இருகை
வ்யாபாரத்தில் நின்றவனாய்	<u>அதாவது வேறு விஷயங்</u>
எனது குணங்களை அறிவித்து	<u>களில் நோக்கை</u>
भासता-ப்ரகாசமாய் எனது போக்	अहं नाशयामि-நானே நீக்குகிறேன்.
யதையை யறிவிக்கின்ற	

என்னையே பெற விரும்பி அன்புடன் பஜனம் செய்கின்றவர்களுக்கு
 நான் அளிக்க நினைத்த புத்தியோகத்திற்குத் தடையான சில பாபம்
 இருக்கும். அதனால் ஏதேனும் விஷயத்தில் பற்று வீனாயும். அதற்கு
 அவர்கள் மனத்தில் நின்று எனது கல்யாணகுணங்களில் அறிவை
 வீளக்குவேன். எனது போக்யதை நன்கு உணரப்பெற்று அவர்கள்
 விஷயப்பற்றற்று அந்த புத்தியோகத்தைப் பெறுவர். (11)

இவ்வளவு கருணை கூர்ந்த பகவானின் குணவிபூதிகளை இன்னும் விரிவாக அறிய ஆவல் கொண்டான் அர்ஜுனன். அதனை அறிவிக்க வேண்ட நினைத்துத் தனக்கு உண்டாயிருக்கும் ச்ரத்தையை விண்ணப்பம் செய்கிறான்—

अर्जुन उवाच-अर्जुनः संयुक्तमनः—

परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् ।

See Nr P. 30 5-14/50

पुरुषं शाश्वतं दिव्यम् आदिदेवमजं विष्णुम् ॥ १२ ॥

आहुस्त्वामृषयः सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा ।

असितो देवलो व्यासः स्वयञ्च ब्रवीषि मे ॥ १३ ॥

பரம் ப்ரஹ்ம பரந்தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந் |

புருஷம் சாச்வதம் திவ்யம் ஆதிதேவம் அஜம் விபும் || 12 ||

ஆஹுஸ் த்வாம் ருஷயஸ் ஸர்வே தேவர்ஷிர் நாரதஸ் ததா |

அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ: ஸ்வயஞ்சைவ ப்ரவீஷி மே || 13 ||

भवान्—நீர்

परं ब्रह्म—பரப்ரஹ்மம்,

परं धाम—பரஞ்சோதி,

परमं पवित्रम्—புனிதமாக்கும் வஸ்துக்

களிற் சிறந்தவர் (இவ்

வாறு வேதம் இதும்)

सर्वे ऋषयः—ரிஷிகள் எல்லோரும்

त्वाम्—உம்மை

शाश्वतं—என்றும் இருப்பவனும்

दिव्यम्—பரமபத வாரியும்

पुरुषम्—புருஷ ஸூக்தாதிகளிற் ப்ர

ஸித்தனும்

आदि देवम्—ஆதியாகி ஸ்ருஷ்டி முத

லான விஹாரங்கள் செய்

கின்றவனும்

अज्ञ-பிறப்பற்றவனும்

विष्णुम्—எங்கும் பரந்திருப்பவனுமாக

आहु:—சொல்லுகின்றனர்.

तथा—அவ்வாறே

नारदः देवर्षिः—நாரதரென்ற தேவ

ரிஷியும்

असितः—(தேவலர் புதல்வரான)

அஸிதரும்

देवलः—(ப்ரத்யுஷரென்ற வஸுவின்

புத்ரரான) தேவலரும்

व्यासः—வ்யாஸ மஹர்ஷியும்

आहु:—சொல்லுகின்றனர்.

स्वयं च एव—நீரே கூட

मे ब्रवीषि—எனக்கு இவ்வாறு உப

தேசம் செய்கின்றீர்.

இங்குக் கூறிய பெருமைகளுக்கான மேற்கோள்களை பார்வ்யாதிகளில் காண்க. (12 13)

सर्वमेतदहं मन्ये यन्मां वदसि केशव ।

See Nr P. 30-5-80 1/2

न हि ते भगवन् व्यक्तिं विदुर्देवा न दानवाः ॥ १४ ॥

ஸர்வமேதத் ரிதம் மந்யே யந்மாம் வதஸி கேசவ |

ந ஹி தே பகவந் வ்யக்திம் விதுர் தேவா ந தாநவா: || 14 ||

கேவ-ப்ரஹ்மருத்ரேச்வரனே!

यत् मा-என்ன எனக்கு

वदसि-உபதேசிக்கின்றீரோ,

एतत् सर्वम्-இதை யெல்லாம்

अतं मन्ये-உண்மை யென்று ஆராய்

கிறேன்.

भावन्-குற்றமற்ற குணநிதியே!

ते व्यक्तिम्-நீர் எங்கெங்கு என்

नेन्नेन्न அம்சமாய்த்

தோன்றுகிறீரென்பதை

देवाः न विदुः-தேவர்கள் அறியார்.

दानवाः न विदुः-அசுரர்கள் அறியார்

हि-நிச்சயம்; ப்ரசித்தம்.

வேதங்களும் மஹர்ஷிகளும் அறிவித்திருக்க நீரும் எனக்கு நேராக அருளினதைக் கேட்க, எல்லாம் உண்மையென்ற உறுதி யுண்டாயிற்று. பிரமணையும் நுத்ரணையும் படைத்த பரஞ்சோதியைப் பரக்கப் பணிக்க தேவர்களும் வல்லரல்லர். இதுவிஷயத்தில் அவர்களை அசுரர்களுக்கு ஈடாகவே நினைக்கலாம். எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாயிருப்பினும் சிற் சில இடங்களிலே உமது தோற்றம் மிக்கதாகும். அது எங்கு எத்தகைய தென்று யாருக்குத் தெரியும்? (மேலே வரும் ப்ரஸ்தாவத்திற்கிணங்க व्यक्तिम् என்பதற்கு இதே பொருளாம்.) இனியும் உம்மை யறியவிரும்பும் அடியேனுக்கு வேறு யார் உதவப்போகின்றனர்.

ख्यमेवऽऽत्मनाऽऽत्मानं वेत्थ त्वं पुरुषोत्तम । See Nr P. 30. 5-21/82

भूतभावन भूतेश देवदेव जगत्पते ॥ १५ ॥

ஸ்வயமேவாத்மநாத்மாநம் வேத்த த்வம் புகுஷோத்தம |

பூதபாவந பூதேச தேவதேவ ஜகத்பதே || 15 ||

पुरुषोत्तम-எல்லா உயிர்களுக்கும்
மேலானவரே

जगत्पते-எல்லா உலகுக்கும் ஸ்வாமி
யே

भूतभावन-எல்லா ப்ராணிகளையும்
படைக்கிறவரே

ख्यम् एव-உமது அறிவைக்
கொண்டே

भूतेश-எல்லாம் ஆள்கின்றவரே

आत्मना-ஒருவன் துணையின்றியே

देवदेव-தேவர்களுக்கும் தேவரான
வரே

आत्मानं-தம்மை

त्वं वेत्थ-நீர் அறிகின்றீர்.

பிராணிகளையெல்லாம் படைத்து நியமிக்கும் உம்மை, தேவர்களை பிராணிகள் மேம்பட்டவரென்று ஆராதிப்பதுபோல், தேவர்கள் ஆரா திக்கின்றனர். இப்படி எல்லா உலகுக்கும் ஸ்வாமியான உம்மை இங்குள்ளாருக்கு மேலான முக்தர்களும் அறியகில்லார். இங்ஙனமிருப்ப தால் நீர் உம்மை நிஜமாக அறிகின்றவண்ணம் யார் அறிவர். நீர் படைத்த வஸ்துக்களிலே எதில் எவ்விதமான உமது அம்சம் தோற்ற நீர் ஆத்மாவாயிருக்கிறீர் என்பது உமக்கு மட்டுமே தெரிவதாமென்றபடி.

ॐ. त्वमेव त्वां वेत्थ सोऽस्मि सोऽस्मि ।

ஆகையால் நீரே எனக்கு அருளவேண்டுமென்கிறான்—

वक्तुमर्हस्यशेषेण दिव्या ह्यात्मविभूतयः ।

See N. 13-5-2

यामिर्विभूतिर्मலोकान् इमांस्त्वं व्याप्य तिष्ठसि ॥ १६ ॥

வக்துமர்ஹஸ்யசேஷேண திவ்யா ஹ்யாத்மவிபூதய: ।

யாபிர் விபூதிபிர் லோகாந் இமாம்ஸ்த்வம் வ்யாப்ய திஷ்டட்டஸி ॥ 16 ॥

யாமி: விபூதி:—எந்த நியமன

மனங்கள்

விசேஷங்களைக் கொண்டு

த்யா: ஹி—மிக்க மேன்மையுடையன

इमान् लोकान्—இவ்வுலகங்களை

வல்லவோ.

व्याप्य—சூழ்ந்து

अशेषेण—முழுமையும்

त्वं तिष्ठसि—நீர் நிற்கின்றீரோ,

वक्तुम् अर्हसि—உபதேசிக்க யோக்ய

आत्मविभूतयः—அந்த உமது நிய

தையுடையீர் நீர்.

எம்பெருமான் எங்கும் பரவியுள்ளவன். ஆகாயம்போல வெறுமனே பரவுகிறானல்லன், நியமன சக்தியுடன் பரவுகிறான். ஆகையால் எதற்கும் அந்தர்யாமி. அந்தந்த நியமனசக்தி அந்தந்த வஸ்துவின் வியாபாரத் திற்குக் காரணமாகும். அதுவின்றி, சில இடங்களில் விசேஷ நியமன சக்தி வைக்கிறான். அதனால் அததற்கு உட்பட்டு மற்றவை நடக்கின்றன. அதனால், மற்றவற்றை வசமாக்கி மேலெழும் நியமன சக்திகள் சிறந்தவை உம்முடையன யாவை, அவற்றையருள நீரே தகுதியுறுகிறீர். அந்த நியமன சக்தியை எங்கெங்கு வைத்திருக்கிறீரோ, அந்தந்த வஸ்துவைக் கூறவேணும். அசேஷ. முழுமையும் கூறவேணும். எல்லாம் கூறவும் உமக்கு யோக்யதையுள்ளது. அதாவது சிலவற்றைக் கூறி அனுக்ரஹம் செய்தால் அவ் அனுக்ரஹத்தினால் நான் எல்லாம் அறிவேனாகையால் நீர் நேரில் சொன்னதாகவே கொள்ளலாமே என்று வேண்டுகிறான்.

அவற்றையறிவது எதற்கெனில், சொல்லுகிறான்—

कथं विद्यामहं योगीनां सदा परिचिन्तयन् ।

See N. 15-2 1/2

केषुकेषु च भावेषु चिन्त्योऽसि भगवन् मया ॥ १७ ॥

கதம் வித்யாமஹம் யோகி த்வாம் ஸதா பரிசிந்தயந் ।

கேஷு கேஷு ச பாவேஷு சிந்த்யோ஽ஸி பகவந் மயா ॥ 17 ॥

भगवन्—பகவானே

अहं योगी—நான் பக்தியோகம்

केषुकेषु भावेषु च—கீழ்க்கூறிய புத்தி

செய்யப் போகின்றவன்

ஞாநாதிகள் தவிர மற்ற

त्वं सदा—உம்மை எப்போதும்

எந்தெந்த வஸ்துக்களிலும்

परिचिन्तयन्—நினைத்தவண்ணமிருக்க

मया—எனனால்

कथं विद्याम्—உம்மை எவ்வாறு

चिन्त्यः असि—நீர் நினைக்கவாகிறீர்?

அறிவேன்?

கீழ் புத்திஞானாதிகள் உமக்கு அதினமென்றீர். அதுபோல் மற்றும் உமது விசேஷ நியமனம் உள்ளதை எதெதில் நான் நினைக்கலாகும். அப்போதுதானே அதைக் காணும்போது உம்மையே விடாமல் மதிப்புடன் நினைப்பதால் விசேஷ பக்தியுடன் யோகம் எனக்குச் செய்யவாகும். நீர் உபதேசியாவீடில் நான் எவ்வாறு அறிவேன். (17)

பக்தியோகம் செய்வதற்காக நினைத்து வருவது பிறகு வரும் பலன். இப்போது கேட்காமல் மனம் திருப்தியடையவில்லை. ஆவல் அதிகமாயினது. அதனால், 'சுருக்கமாகச் சொன்னது போதும்; பிறகுச் சொல்லுகிறேன்' என்னுமல் இப்போதே அருளவேணும். நியமனம் மட்டுமன்றி மற்ற குணயோகத்தையும் கூறவேண்டுமென்று வேண்டுகிறான்—

विस्तरेणास्मिनो योगं विभूतिञ्च जनादैन ।

भूयः कथय त्वमिहि शृण्वतो नास्ति मेऽमृतम् ॥ १८ ॥

விஸ்தரேணாத்மனோ யோகம் விபூதிஞ்ச ஜனார்தன !

பூய: கதய த்ருப்திர்ஹி ச்ருண்வதோ நாஸ்தி மேதம்ருதம் || 18 ||

ஜனாதின-ஜனார்தனனே !

विस्तरेण कथय-விரிவாக அருள

आत्मन:-தம்முடைய

வேணும்.

योग-ஸ்ருஷ்டி முதலான சக்தி

अमृतं-அமுதை

யோகத்தையும்

शृण्वतः मे-காதால் பருகும் எனக்கு

विभूति च-நியமனத்தையும்

त्वमि-தெவட்டல்-போதுமென்றது

भूय:-மீண்டும்

नास्ति हि-இல்லையே.

ஜனாதின-மீறி நடக்கும் ஜனங்களைப் பிடிப்பானாய் நரகாதிகளைக் கொடுப்பதாலும் ஜனார்தனன். அனுகூலமான ஜனங்களாலே அன்புடன் வேண்டப்படுகிறபடியாலும் ஜனார்தனன். ஜநம்-மறுபிறவி; அதனைத் தொலைப்பதாலும் ஜனார்தனன். (18)

श्रीमन्वान उवाच-பகவான் சொன்னதாவது—

हन्त ते कथयिष्यामि विभूतीरामनः शुभाः ।

See Nr. P. 30-7-55/54

प्राधान्यतः कुक्षेत्रे नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे ॥ १९ ॥

ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதிராத்மந: சுபா: |

ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்யமே || 19 ||

कुक्षेत्रे-கௌரவச்ரேஷ்டனே !

प्राधान्यतः-ப்ரதானமானவற்றை

हन्त-ஆச்சர்யம்

யெடுத்து

ते-இவ்வளவு விருப்பம் உள்ள

कथयिष्यामि-சொல்லப் போகிறேன்.

உனக்கு

मे विस्तरस्य-எனது விபூதியின்

आत्मनः शुभाः-எனது திவ்யமான

விரிவுக்கு

विभूति:-நியாம்ய வஸ்துக்களை

अन्तः नास्ति-முடிவு இல்லை.

எல்லாம் சொல்ல நான் தகுதியுற்றவனென்றாலும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளே விரிவுக்கு முடிவுகாணமாட்டாமையாலே திவ்யவிபூதிகளிலும் முக்கிபமாகச் சிலவற்றை மட்டும் கூறுவேன். இவ்வளவு ஆவலுள்ளவனாய் குரு குலச் சேஷன் என உனக்கு வியப்புற்ற நான் சொல்லவேண்டுமே.

குணவிபூதிகள் இரண்டையும் விரிவாகக் கேட்க விரும்பின அர்ஜுனனுக்கு விபூதியையே விரிவாகக் கூறப்போகின்றாராய் இரண்டையும் முதலில் சுருக்கிச் சொல்லுகிறார்—

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताश्वासितः ।

Sec 4. 1-30-7-56 | 57

अहमादिष मय्यत्र भूतानामन्त एव च ॥ २० ॥

அஹமாத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்த்தித: |

அஹம் ஆதிச்ச மத்யஞ்ச பூதாநாம் அந்த ஏவ ச || 20 ||

गुडाकेश—உறக்கமில்லாத அர்ஜுன

கிறேன்.

अहं—நான்

सर्वभूत आशयस्थितः—எல்லா ப்ராணி

பூதாநாம் அஹ்—ப்ராணிகளுக்கு நான்

आदि: च—உபாதானகாரணமும்

களுக்கும் ஹ்ருதயத்தி

मय्यत्र—ஸ்த்திதிகாரணமும்

விரும்பவனாய்

अन्त: च एव—உயகாரணமுமே.

आत्मा—அவர்களுக்கு ஆத்மாவா

யாகிறேன்.

உலகம் எனக்கு விபூதியாகையாவது—அதனுடைய உற்பத்தியும் இருப்பும், அழிவும் எனக்கு அதிைமாகை என்று 7-வது ச்லோகத்தில் பாஷ்யத்திலே அருளினார். இங்கே அவனுக்கு சரீரமாகை விபூதியென்றும் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றிற்குக் காரணமாகை யோகமென்றும் கூறப்படும். அங்கே யோகமாவது அமலனாய் தோஷமொன்றுமின்றி கல்யாண குணம் உடைமை என்னப்பட்டது. இவ் இரண்டு இடமும் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்படும் போலுமென்னில்—இங்ஙனம் கருத்துக்கொள்க—ஒவ்வொரு வஸ்துவின் உற்பத்தி விஷயமாகவும் இருப்பு விஷயமாகவும் ப்ரவ்ருத்தி விஷயமாகவுமுள்ள நியமனம் விபூதியென்று கீழே கூறியது அவ்வாறே. தோஷமின்றி கல்யாணகுணம் உடையதுகை யோக மென்பதும் அவ்வாறே. இங்கே 'ஆதிச்ச மத்யஞ்ச அந்த ஏவ ச' என்று கூறிய ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம், பாலயித்ருத்வம் ஸம்ஹர்த்ருத்வம் என்பன என்ன என்னில்—எம்பெருமான் உற்பத்திஸ்த்திதிலயங்களின் நியமனம் செய்யும்போது என்னவிதமான ஸாமக்ரியோடு சேர்ந்திருக்கிறானே, எதெது இல்லையாகில் அந்தந்த நியமனம் இடம் பெறுதோ, அதைக் கொண்டு ஆதி மத்யாந்தமாகையாம். இது நியமனத்தினும் வேறு. யோகத்திற் சேர்ந்தது. அதன் உள்னே புகுந்திருந்து அததற்கு நியமனம் செய்யும் போதும் அதனால் தோஷம் தன்னிடம் தட்டாதபடி தன்னை வைத்துக் கொள்ளுகிறான். ஆக சக்திகாருண்யவாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வாதிகளான ஸ்ருஷ்ட்ருத்வாதிகளும் நிர்தோஷ கல்யாண குணாகரத்வமென்போகமாகும்.

सप्तमश्लोके स्वाधीनोत्पत्तिस्थितिप्रवृत्तिकृत्यं विभूतिः योगश्चाखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैक-
तानेत्युक्तम्; अत्र स्रष्टृत्वापालयितृत्वादिकं योग इति कथमुच्यत इति चेत्-उत्पत्तिस्थितिप्रवृत्त्यक-
नियमनं विभूतिरेव । अत्रोच्यमानं स्रष्टृत्वादिकं तु यादृशसामग्रीसंपन्नससन् तत्तदुत्पत्त्यादि-
नियमनं करोति, तादृशसामग्रीमत्त्वमेव । तच्च तदधीनदोषानापादकशक्तिस्वामित्ववात्सल्य-
कारण्यादिमत्त्वम्; स च योग एवेति ॥ २० ॥

இனி விபூதியின் விரிவு. அங்கங்கு வேண்டும் விசேஷங்களை வட-
மொழியிற் காண்க—

आदित्यानामहं विष्णुर्ज्योतिषां रविर्भुमान् । See Nr. P. 30-7-58/59

मरीचिर्महतामसि नक्षत्राणामहं शशी ॥ २१ ॥

ஆதித்யாநாம் அஹம் விஷ்ணு: ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்சமாந் |

மரீசிர்மருதாமஸ்மி நக்ஷத்ராணாமஹம் சசி ॥ 21 ॥

आदित्यानां—अदित्यின் மக்கள் புன் ரவி: அஹ்—சூர்யன் நான்.

னிருவரில் மஹதாம்—மருத்துக்களில்

अहं विष्णु:—நான் விஷ்ணுவாகிறேன். मरीचि: अस्मि—மரீசியாகிறேன்.

ज्योतिषां—சோதிகளுக்குள்ளே

नक्षत्राणां—நட்சத்ரங்களுக்கு பதியான

भुमान्—ஒளிமிக்க

चन्द्र: अहम्—சந்த்ரன் நான்.

ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள் போலே விஷ்ணுமூர்த்தியும் அவதாரமே
யன்றி அங்குத் தனி ஜீவன் கிடையாது. எனவே விஷ்ணுவை விபூதி
யென்றது, அங்கு ஒரு ஆத்மா தனக்கு நியாம்யமென்பதால்ல. 'மற்ற
ஆதித்ய மூர்த்திகளாலாம் ஸூர்ய ப்ரமணதி வ்யாபாரங்கள் ஜீவர்களை
யிடைபிட்டு எம்பெருமானின் நியமனத்தினாலாம்; விஷ்ணுமூர்த்தியா
லாமவை நேராகவே' என்கிற சிறப்பினுலென்க. ரவி:, மரீசி: என்ற
வஸ்துக்களில் பகவானுடைய அனுப்ரவேசம் அதிகம். நட்சத்ரங்களை
விட சந்திரனிடமும் அது மிக்கதேயாகும். ஆனால் ரவியும் சோதிகளி
லொன்றாகும். மரீசியும் மருத்துக்களில் ஒன்றும். அவ்வாறு நட்சத்ரங்
களிலொருவனாகான் சந்த்ரனென்ற வாசியுண்டு. அனுப்ரவேசம், அபி
மானம், நியமனசக்தி அதிகமென்பதே பொதுவாக அறிய வேண்டுவது—

वेदानां सामवेदोऽस्मि देवानामस्मि वासवः ।

See Nr. P. 30-7-59

इन्द्रियाणां मनश्चास्मि भूतानामस्मि चेतना ॥ २२ ॥

வேதாநாம் ஸாமவேதோதஸ்மி தேவாநாம் அஸ்மி வாஸவ: |

இந்த்ரியாணாம் மனச்சாஸ்மி பூதாநாம் அஸ்மி சேதநா ॥ 22 ॥

वेदानां—வேதங்களுக்குள்

मनः च अस्मि—மனம் ஆகிறேன்.

सामवेदः अस्मि—ஸாமவேதமாகிறேன்.

भूतानां—பிராணிகளுக்கு இருக்கும்

देवानां—தேவர்களுக்குள்

चेतना अस्मि—அறிவு என்ற குணமு

वासवः अस्मि—இந்த்ரனாகிறேன்.

மாகிறேன்.

इन्द्रियाणाम्—இந்த்ரியங்களுக்குள்

சேதநா என்பது அறிவு. அது ஒரு பூதமன்று. பூதங்களுக்கு மற்றவற்றைவிட வேறுபாட்டை யடைவிக்கும் குணமாகும். (22)

ஓதாணா ஸ்கர்ஷாஸிம விதேஷோ யக்ஷரக்ஷஸாம் ।

See N^o P³⁰ 7-10/1

வஸுனா பாவக்ஷாஸிம மெரு: சிவ்ரணாமஹம் ॥ 23 ॥

ருத்ராணாம் சங்கரச்சாஸிமி வித்தேதேசோ யக்ஷரக்ஷஸாம் ।

வஸுனாநாம் பாவக்ஷாஸிமி மேரு: சிகரிணாம் அஹம் ॥ 23 ॥

ஓதாணா—ருத்ரர்கள் பதினெருவரில் பாவக்: வ அசிம்—பாவகனென்பவ

ஓக்ர: வ அசிம்—சங்கரமூர்த்தியு

னாகிதேன்.

மாகிதேன். சிவ்ரணாம்—வாஸத்திற்கு உரிய

யக்ஷரக்ஷாஸாம்—யக்ஷர்களுக்கும் அரக்கர்

கொடுமுடியுள்ள மலை

களுக்கும் பதியான

களில்

விதேஷ:—குபேரனாகிதேன்.

மேரு: அஹம்—நான் மேருமலை.

வஸுனாம்—எட்டு வஸுக்களுக்குள்

புரோஷமா வ ஸுரய் மா விதி பாய் வுஹஸித்மி ।

See N^o P³⁰ 7-11

செனானிநாமஹ் ஸ்கந்: சரஸாமசிம் சாகர: ॥ 24 ॥

புரோதஸாஞ்ச முக்யம் மாம் வித்தி பார்த்த ப்ருஹஸ்பதிம் ।

ஸேநாநீநாம் அஹம் ஸ்கந்த: ஸரஸாமஸிமி ஸாகர: ॥ 24 ॥

பாய்—அர்ஜுன

செனானிநா—சேனைத் தலைவர்களில்

புரோஷமா—புரோஹிதர்களுக்குள்

ஸ்கந்: அஹ்—முருகன் நான்.

ஸுரய் வுஹஸித்மி—முக்கியரான தேவ

சரஸா—நீர்த்த தேக்கங்களில்

குருவை

சாகர: அசிம்—கடலாகிதேன்.

மா விதி—நானாக அறி.

மஹீனா ஸுபாஹ் கிராமஸ்யேகமஹம் ।

See N^o P³⁰ 7-11/2

யக்ஷானா ஸ்யயக்ஷாஸிம் சாவகாணா ஹிமாலய: ॥ 25 ॥

மஹர்ஷீணாம் ப்ருகுரஹம் கிராமப்யேகமக்ஷரம் ।

யக்ஷாநாநாம் ஸ்யயக்ஷாஸிமி ஸத்தாவராணாம் ஹிமாலய: ॥ 25 ॥

மஹீனா—ஸப்தர்ஷிகளுக்குள்

ஸ்யயக்ஷ: அசிம்—ஸ்யயமேனும் ஆராதன

ஸுபா: அஹம்—ப்ருகு மஹர்ஷி நான்.

மாகிதேன்.

கிராம்—சொற்களுக்குள்

ஸாவகாணாம்—அசையாப் பொருள்

பகம் அக்ஷரம்—ஹ்மை யெழுத்தா(ன

களுள்

அசிம்—ப்ரணவமா)கிதேன்.

ஹிமாலய: அசிம்—இமயமலை யாகிதேன்.

யக்ஷாஸாம்—ஆராதனங்களுக்குள்

அக்ஷத: சர்வக்ஷாணா தேவீனாஸ்ச நரத: ।

See N^o P³⁰ 7-12/3

கந்வர்ஷாணா சிவ்ரத: சிவ்ரநா கபிலோ ஸுநி: ॥ 26 ॥

அச்வத்த: ஸர்வவருக்ஷாணாம் தேவர்ஷ்ணஞ்ச நாரத: |
கந்தர்வாணாம் சித்ரரத: ஸித்தாநாம் கபிலோ முநி: || 26 ||

சர்வ்ருக்ஷாணாம்—ஆலம் முதலான மரங் களுக்குள் கிதேன்.
சித்ரரத:—சித்ரரதனைன்பவன
அச்வத:—அரசமரமாகிதேன். சித்தாநா—தத்துவங்களை யறியுமுள
தேவர்ஷ்ணாம்—தேவர்களாய் ரிஷிகளா வுக்கு யோகமஹிமை
யிருப்பாரில் பெற்றவருள்
நாரத:—நாரதருமாகிதேன். கபில: முநி:—கபிலமுனியாகிதேன்.
தேவர்ஷ்ணாம்—கந்தர்வர்களுக்குள்

யோகத்தில் எரித்தி பெற்றவர்கள் அணிமா, மகிமா என்றும் போலே
சில எரித்தி பெறலாம். உலக வஸ்துக்களில் முன்பின் உள்ள சிலவற்றை
யுறியலாம். கபிலர் மூலகாரணமான பரக்குதி மஹதஹங்காராதி
தத்துவங்களையும் ஜீவ தத்துவங்களையும் ஒருவாறு யோகத்திற் கண்டது
சிறப்பாகும். அது எனது அபிமானத்தினாலாயிற்று. (26)

உஷேஸ்வசம்ஸ்வாநா விதி மாமஸ்தோஹவம் | See Nr. P. 30-7-72

ஏராவத் ரஜேந்ராநா நராணாந் நராதிபம் || 27 ||

உச்சைச்ச்ச்ரவஸம் அச்வாநாம் வித்தி மாம் அம்ருதோத் பவம் |
ஐராவதம் கஜேந்ரானாம் நரானாம் ச நராதிபம் || 27 ||

அஸ்வாநா—குதிரைகளுக்குள் அஸ்தோஹவம்—அமுதிவண்
அஸ்தோஹவம்—அமுதக்கடலிற் பிறந்த டாண ஐராவதத்
உஷேஸ்வசம்—உச்சைச் ச்ரவஸ் என்ற தையும்
குதிரையை நராநா—மனிதர்களுக்குள்
மா விதி—நானென்று அறி. நராதிபம்—அரசனையும்
ரஜேந்ராநா—ச்ச்ரேஷ்ட யானைகளில் மா விதி—நானாக அறி.

அயுதானாமஹ் வஜ்ரே ஹேநாமஸி காமயுக | See Nr P 30-9-73

ப்ரஜநசுவாசி கந்தர்வ: சர்வாநாமஸி வாஸுகி || 28 ||

ஆயுதாநாம் அஹம் வஜ்ரம் தேநாநாம் அஸ்மி காமயுக |
ப்ரஜநசுவாஸி கந்தர்வ: ஸர்பாணாம் அஸ்மி வாஸுகி: || 28 ||

அயுதானா—ஆயுதங்களுள் ப்ரஜந:—ப்ரஜையையுண்டுபண்ணுகிற
வஜ்ரம் அஹம்—வஜ்ராயுதம் நான். கந்தர்வ:—அசிம்—காமமுமாகிதேன்.
ஹேநாமம்—கறவைகளுக்குள் சர்வாநாம்—ஒற்றைத்தலைப்பாம்புகளில்.
காமயுக அசிம்—காமதேனுவாகிதேன். வாஸுகி:—வாஸுகியாகிதேன்.

அநந்தாஸி நானாநா வ்ருணோ யாதசாமஹம் |

பிதூநாமர்யமா சாஸி யம: சயமதாமஹம் || 29 || See Nr P 30-1-73/74

அநந்தச்சாஸ்மி நாகாநாம் வருணோ யாதஸாம் அஹம் |
பித்ருணாம் அர்யமா சாஸ்மி யம: ஸம்யமதாம் அஹம் || 29 ||

நாகானாं வ—மேலும் பல தலைப்பாம்பு களுள் கிறேன்.
அனந்த: அஸ்மி—ஆதிசேஷனாகிறேன். சன்யமதா—யமதண்டனை செய்கின்ற
யாதஸாம்—நீரில் வளரிக்கும் ஜீவர்களில் வர்களுள்
வண: அஹம்—வருணன் நான். யம: அஹம்—யமன் நான்.
பித்ருணாं வ—மேலும் பித்ருக்களுள்

प्रहादथासि दैत्यानां काल: कलयतामहम् । ३०-31
See Nr 130-9-74/76
மூரணாं வ மூரேந்திரோஜ வனதேயச பக்ஷிணாம் || 30 ||

ப்ரஹ்லாதச்சாஸ்மி தைத்யாநாம் கால: கலயதாம் அஹம் |
ம்ருகாணஞ்ச ம்ருகேந்த்ரோஜஹம் வைநதேயச்ச பக்ஷிணாம் || 30 ||

दैत्यानां व—மேலும் அசுரர்களுக்குள் மூரணா—மிருகங்களுள்
प्रहाद: अस्मि—ப்ரஹ்லாதனாகிறேன். மூரேந்திர: வ அஹம்—சிங்கமும் நான்.
कलयताम्—ஆயுள் கணக்கிடுவோரில் பக்ஷிணா—பறவைகளுள்
काल: अहम्—காலன் நான். வனதேய: வ—கெருடனுமாகிறேன்.

पवन: पवतामसि राम: पृथ्वमृतामहम् ।

इषाणां मकरथासि स्रोतसामसि जाह्वी ॥ ३१ ॥

பவந: பவதாம் அஸ்மி ராம: சஸ்த்ரப்ருதாம் அஹம் |
ஜஷாணாம் மகரச்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாம் அஸ்மி ஜாஹ்வீ || 31 ||

पवतां—வீசுகின்றவற்றினுள் இஷாணா—மீன்களினுள்
पवन: अस्मि—காற்றுகிறேன். மகர: வ அஸ்மி—மகரமீனுமாகிறேன்.
शस्त्रभृताम्—வில்லாளிகளுள் ச्रोतसा—பெருக்குகளுள்
राम: अहम्—ஸ்ரீராமன் நான். जाह्वी अस्मि—கங்கையாகிறேன்.
(அம்பெறிவதில் சிறப்பு இராமவுருவுக்கே யாகும்.)

सर्गानामादिरन्तश्च मय्यैवाहमर्जुन ।

अद्यात्मविद्या विद्यानां वाद: प्रवदतामहम् ॥ ३२ ॥ See Nr 130-9-76/78

ஸர்காணாம் ஆதிரந்தச்ச மத்யஞ்சைவாஹமர்ஜுந |

அத்யா த்மவித்யா வித்யாநாம் வாத: ப்ரவததாம் அஹம் || 32 ||

सर्गानां—படைக்கப்படுமவற்றிற்கு அத்யாத்த்மவிद्या—ஆத்மபரமாத்ம விஷய
आदि:—படைக்கின்ற ஜீவனும் மான வித்யை (நான்).
अन्त:—அழிக்கின்ற ஜீவனும் प्रवदतां—சர்ச்சை செய்கின்றவர்களிட
मय्यं व—காக்கும் ஜீவனும் முள்ள
अहम् अर्जुन—அர்ஜுன! நானே. वाद: अहम्—உண்மை யறிவதற்கான
विद्यानां—கல்விகளுக்குள் சர்ச்சை நானே.

“அஹமாதிச்ச மத்யஞ்ச பூதாநாம் அந்த ஏவ ச” என்றவிடத்திலே
தாமே காரணமாவதைச் சொன்னார். இங்கு உலகிலுள்ள காரண
வஸ்துக்கள் தம் விபூதி யென்கிறார். (32)

अक्षरानामकारोऽसि द्वन्द्वः सामासिकस्य च ।

अक्षमेवाक्षयः कालो धाताऽहं विश्वतोमुखः ॥ ३३ ॥

அக்ஷராணாம் அகாரோடஸ்யி த்வந்த்வஸ் ஸாமாஸிகஸ்ய ச |
அஹமேவாக்ஷய: கால: தாதாதஹம் விச்வதோமுக: || 33 ||

அக்ஷரானாம்-எழுத்துக்களினுள் கால: அஹ் एव-காலத்ரவ்யமும்
அகார: அசிம்-அக்ரமாகிறேன், நானே.
சாமாஸிகஸ்ய ச-பல ஸமாஸங்களிலும் विश्वतोमुख:-திசைமுகனான
द्वन्द्व:-த்வந்த்வஸமாஸமாகிறேன், டாता-படைக்கின்றவனும்
अक्षय:- (நாழிகை, நானென்றவாறு (பிரமனும்)
பல பிரிவுகளுக்கான) அழியாத अहम्-நான்.

ஸமாஸங்களில், முன் சொல்லின் பொருள் ப்ரதானமாகவும், பின்
சொல்லின் பொருள் ப்ரதானமாகவும் ஸமாஸங்கள் உண்டு. த்வந்த்வ
ஸமாஸத்தில் இருசொற்பொருள்களும் ஸம்ப்ரதானமாக மேற்
சொல்லோடு சேரும். அதனால் அதற்குச் சிறப்பாம். (33)

मृत्युः सर्वहरश्चाहमुद्भवश्च भविष्यताम् । ॥ 34-35 ॥ See Mr P 30-11/63/65

कीर्तिः श्रीर्वाक् च नारीणां स्मृतिर्मेधा वृत्तिः क्षमा ॥ ३४ ॥

மருத்யுஸ் ஸர்வஹரச்சாஹம் உத்பவச்ச பவிஷ்யதாம் |
கீர்த்திச்ச்ரீர் வாக் ச நாரீணாம் ஸ்மருதிர்மேதா த்ருதி: க்ஷமா || 34 ||

सर्वहर:-எல்லா ப்ராணன்களையும் நாரீणां-ஸ்த்ரீகளுக்குள்
अपह्नरीக்கும் श्री:-ஸ்ரீதேவியும்
मृत्यु: च-யமலோகத்திலுள்ள மருத்யு கீर्ति:-கீர்த்தியென்பவனும்
என்பவனும் वाक्-வாக்கு என்பவனும்
अहम्-நான், स्मृति:-நினைவும்
भविष्यताम्-உண்டாகப் போகின்ற मेधा-நுண்ணறிவும்
வற்றின் वृत्ति:-தையமும்
उद्भव: च-உற்பத்தியும் क्षमा च-பொறுமையும், பூமியும்
अहम्-நான், अहम्-நான்.

கீர்த்தி முதலானவர்கள் ஸ்ரீதேவியைப் போல் பகவானின் சக்தி
யான ஸ்த்ரீகள்; புகழ் முதலானவற்றின் அபிமானிகளாகையாலே
அவ்வாறு பேர் பெறுகின்றனர். (34)

वृहत् साम तथा साम्नां गायत्री छन्दसामहम् ।

मासानां मार्गशीर्षोऽहम् ऋतूनां कुसुमाकरः ॥ ३५ ॥

ப்ருஹத்ஸாம் ததா ஸாம்நாம் காயத்ரீ சந்தஸாம்அஹம் ,
மாஸாநாம் மார்க்சீர்ஷோடஹம் ருத்ராநாம் குஸுமாகர: || 35 ||

தயா-அதுபோல்

24 அக்ஷரம் கொண்ட காயத்ரீ

சாம்நாம்-ஸாமவேதத்தில் ஓதிய

நான்.

ஸாமகானங்களுக்குள்

மாசானாம்-மாதங்களுக்குள்

வூஹ் சாம்-ப்ருஹத் என்கிற ஸாமம்

மர்ஷிஷ்: அஹம்-மார்கழி நான்.

நான்.

ஶ்ரூநாம்-ஆறு ருதுக்களில்

ஶந்த்ஸாம்-வ்ருத்தங்களுக்குள்

குஸுமாகர:-புஷ்பங்களுக்கு நிதியான

நாயத்ரீ அஹம்-முதல் வ்ருத்தமாய்

வஸந்தருது நான்.

யுந் ஸ்ரவதாமஸி தேஜஸ்தேஜஸினாமஹம் ।

ஜயோஸ்மி வ்யவசாயோஸ்மி சர்வ் சத்வதாமஹம் ॥ 36 ॥

த்யூதம் சலயதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ।

ஜயோடஸ்மி வ்யவஸாஜோடஸ்மி ஸத்துவம் ஸத்துவவதாம் அஹம் || 36 ||

ஸ்ரவதாம்-(பணம்பறிக்க) வஞ்சனை

தேஜ: அஹம்-தேசு நான்.

வழியிலிழிந்தார்களின்

ஜய: அஸ்மி-வெற்றியாகிறேன்.

யூதம் அஸ்மி-குதாட்டமென்ற செய

வ்யவசாய: அஸ்மி-உறுதியான எண்ண

லாகிறேன்.

மாகிறேன்.

தேஜஸினாம்-சிறந்த தேசு உடை

சத்வதாம்-ஸாத்தவிகர்களின்

யாரின்

சர்வம் அஹம்-பெரு மனது நான்.

வூணீநா வாஸுதேவோஸ்மி பாண்டவாநா ஧நஜய: ।

யூனீநாமப்யஹ் வ்யாஸ: கவீநாமப்யஸநா கவி: ॥ 37 ॥

வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதேவோடஸ்மி பாண்டவாநாம் தநஞ்ஜய: ।

முநீநாமப்யஹம் வ்யாஸ: கவீநாம் உசநா கவி: || 37 ||

வூணீநா-வ்ருஷ்ணி வம்சத்தார்களுக்குள்

வோரில்

வாஸுதேவ: அஸ்மி-வஸுதேவ புத்ரனான

வ்யாஸ: அஹ்-வியாஸ முனிவர் நான்.

நானாகிறேன்.

கவீநாம்-புத்திக்கு எட்டாததை

பாண்டவாநா-பாண்டு புத்ரர்களுக்குள்

எட்டுமவர்களில்

஧நஜய:-அர்ஜுனனான நியாகிறேன்.

உசநா கவி:-சுக்ராசார்யரென்ற.

முநீநா-சாஸ்த்ர விசாரம் செய்

கவியாகிறேன்.

யதுவம்சத்திற் சேர்ந்தது வ்ருஷ்ணி வம்சம். பலர் பிறந்திருக்

கின்றனர். அங்கு வசுதேவருக்கு மகனாய் பிறப்பது பெருமையாகும்.

அவர்களிலும் எனக்கே வாஸுதேவனென்ற பெயராகையாலே

அவரது ஸம்பந்தம் எனக்கு அதிகம். எனக்காகத் தவம் புரிந்தாரே. (37)

டஹோ டமயதாமஸி நோதிர்ஸி ஜிஶீஸ்தாஸு ।

மோனஜீவாஸி குஹாநா ஜ்ஞான ஜ்ஞானவதாமஹம் ॥ 38 ॥

தண்டோ தமயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகேஷதாம் |

மௌநஞ்சைவாஸ்மி குஹ்யாநாம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாம் அஹம் ||

ஹ்யதாம்—அறமுறை தவறினாரை   குஹ்யாநாம்—பிறர் அறியாதவாறு
சிகழிப்பவர் செய்யும்   மறைக்கவான உபாயங்களில்
ஹ: அசி—சிகைக்கயாகிறேன்   மௌநம்—பேசாமலிருக்கையென்ற
ஜிகேஷதாம்—வெற்றியை விரும்பு   விராபாரமாகிறேன்.
கின்றவர்களின்   ஜானதாம்—அறிவைச் சிறப்பாகப்
நிதி: அசி—வெற்றிக்கான நல்வழி   பெற்றவரின்
யாகிறேன்.   ஜானம்—அறிவாகிறேன்.

கீழே 'பூதநாமஸ்மி சேதநா' என்றவிடத்தில் அசேதநத்தினும் வேறுபாட்டிற்கான அறிவு என்ற குணம் பொதுவாகக் கூறப்பெற்றது. இப்போது சிறந்த ஞானம் சொல்லப்பட்டது. (88)

यद्यपि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन ।

न तदस्ति विना यत् स्यान्मया भूतं चराचरम् ॥ ३९ ॥

யச்சாபி ஸர்வபூதநாம் பீஜம் ததஹம் அர்ஜுந |

ந தத் அஸ்தி விநா யத் ஸ்யாத் மயா பூதம் சராசரம் || 39 ||

ஈஜம்—அர்ஜுன !   சராசரம்—ஜங்கமமோ ஸ்த்தாவர
மோ
சர்வபூதநாம்—உண்டாம் வஸ்துக்   களில் எல்லாவற்றிற்கும்   யம் பூதம்—எந்த வஸ்து
யத் பீஜம்—எதெது விதையாமோ   மயா விநா ச்யாத்—நான் இன்றி தனி
தத் சாபி—அததுவும்   யாகுமோ,
ஹம் அசி—நான் ஆகிறேன்.   தத் ந அஸ்தி—அது இல்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் வித்தாய் (உபாதாநகாரணமாய்) இருப்பது எதெதோ அதில் உட்புகுந்தவனாவேன், அதனால் கார்யமான வஸ்துக்களில் ஒன்றாவது என்னைவிட்டு இருப்பதில்லை, எங்கும் நான் பரவியிருக்கிறேன் என்றபடி. காரண வஸ்துவில் இராமல் கார்ய வஸ்துவில் மட்டும் நான் இருப்பதாகில் நானின்றியே அது உண்டாயிற்றென்னலாம். நானே வித்திலும் இருப்பதால் அதது பிறக்கும் போதே என்னுடன் சேர்ந்தே உண்டாகுமென்றபடி. இதனால் சரீராத்மபாவம் சொன்னதாகும். ஒரு நொடியும் விடாமல் தரிக்கப்படுவதும் நியமிக்கப்படுவதும் சொத்தாயிருப்பதும் சரீரமாகுமே. 'மயா விநா' என்பதற்கு நான் தவிர என்ற பொருளல்ல. அஹமாது குடாகேச சர்வபூதாஸிஸ்தி: என்று எங்கும் நான் இருப்பதாகவும் தன்னைவிட பூதங்கள் வேறாக உள்ள என்றும் முன் அறிவித்ததாராதலின்.

कारणे स्थितिं विना कार्यस्थितिमावोक्तौ कार्यं परमात्महितं पूर्वं जायते पश्चात् तत्संबन्ध इति स्यात् । उपादानकारणेऽपि परमात्मनस्सङ्घावात् कार्यं जायमानं परमात्मविशिष्टमेव जायत

इत्यर्थः । एवं सार्वकालिकाधारत्वादिविशिष्टत्वात् सर्वात्मत्वं सिद्धम् । एतद्वैशद्यायैव वीजं तद्वहमित्युक्त्या गम्या विना न किञ्चिदस्तीत्युक्तिः । तेन क्षणमपि मया विना नास्तीत्यर्थलाभः ॥

नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परतप । ४० ॥

एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ॥ ४० ॥

நாந்தோடஸ்தி மம திவ்யாநாம் விபூதிநாம் பரந்தப |

ஏஷ தூத்தேசத: ப்ரோக்தோ விபூதேர் விஸ்தரோ மயா || 40 ||

परतप—பகைவரை வதைப்பவனே ! विभूते: विस्तरः—நியாம்ய விஷயமான
दिव्यानां—சுபமான விரிவானது

मम विभूतीनाम्—எனது நியாம்ய உद्देशतः तु—ப்ரதானமாக எடுத்துக்
वस्तुक्कन्तुக்—வஸ்துக்களுக்கு—காட்டும் வகையிலேதான்

अन्तः नास्ति—முடிவில்கை. प्रोक्तः—அறிவிக்கப் பெற்றது.

एषः—கிழக்கூறிய

எதற்கும் எந்த விதத்திலும் சிறப்பும் என்னுலென்று சொல்லாத இடங்களிலும், கொள்ள வேண்டுமென்கிறார்—

यद्यत् विभूतिम् भवं श्रीमत् ऊर्जितमेव वा ।

तच्चदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽंशसंभवम् ॥ ४१ ॥

யத் யத் விபூதிமத் ஸத்துவம் ச்ரீமத் ஊர்ஜிதமேவ வா |

தத்தேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்சஸம்பவம் || 41 ||

यत् यत् सर्वम् எந்தெந்த ஜீவன் तत् तत्—அந்தந்த ஜீவன் யாவும்
विभूतिम्—தான் ஆளும் வஸ்துவைச் मम—எனது

சிறப்பாகக் கொண்டதோ तेजः अंशसंभवम्—மற்றவற்றை

श्रीमत्—அடிஞள்ளதோ அல்லது

செல்வமுள்ளதோ.

ऊर्जितम्—நன்முயற்சியுள்ளதோ

वा एव—இன்னும் வேறு சிறப்புள்ள

தேயோ, त्वम् अवगच्छ—நீ அறிவாயாக.

அடக்கி எழுகை என்ற

எனது குணத்தின் சிறு

துளியினின்று அவ்

வாறு உண்டாவதாக

ஆளப்படு வஸ்துவோ, சொத்தோ, அழகோ அற்புத முயற்சியோ ஏதேனும் சரீ, மற்றவற்றைவிட மேலானதென நினைக்கக் கூடுமாகில், அது எனது தேசின் சிறு பாகத்தாலென்றறிவாயாக. தேசாவது மற்றவற்றைக் கீழ்ப்படுத்தி மேலெழும் வல்லமை. அதனினு அலை யென்பதற்குப் பொருத்தமுண்டு.

विभूतिर्वा कान्तिर्वा संश्रित्वा सदुद्योगो वा क्वचिदितरपेक्षयाऽतिशयिततया लक्ष्यते चेत्-
परामिषावकः स विशेषः मदीयपरामिषवननामर्थरूपतेजस्संबन्धित्वांशाधीन एवेति
निर्वायम् । (41)

विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकाशेन स्थितो जगत् ॥ ४२ ॥

விஷ்டப்பயாஹம் இதம் க்ருத்ஸ்தம் ஏகாம்சேந ஸத்திதோ ஜகத் ||42||

इदं जगत्—இவ்வுலகினை

கூதநம்—சிறிதும் வீடாமல்

एकांशेन—ஆள்கையின் ஓர் அம்சத்

தாலே

விஷய—தரித்து வ்யாபித்து

அஃ ச்ரீத:—நான் இருக்கின்றேன்.

ஆக எங்குமே என்னைக் காண்பது தகும், நீ கேட்டதற்காகச் சில
பிடிங்கள் குறித்தேனத்தனை.

பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றும்.

சமீப காலத்தில் பெருகி வரும் பண்பாட்டு மாற்றம் * * * * * NW P. 30-11-71 / 13

பதினேராவது அத்தியாயம்

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப் பெற்ற பக்தியின் உற்பத்திவளம் இவற்றிற்காக குண விபூதிகளை (10. ல்) பகவான் சொல்ல அதை விரிவாகக் கேட்டுக் களித்து மேலே அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—
अर्जुनः उवाच—அர்ஜுனன் சொன்னதாவது—

मदनग्रहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितम् ।

See NY.P. 30-12-73/74

यत् त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम ॥ १ ॥

மதநுகர்ஹாய பரமம் குஹ்யம் அத்யாத்மஸம்ஜ்ஞீதம் |

யத் த்வயோக்தம் வசஸ்தேந மோஹோதயம் விகதோ மம || 1 ||

मनुग्रहाय—என்கீன அருள்வதற்காக त्वया उक्तम्—உம்மால் அருளப்

பரமம் குஹ்யம்—மிக இரஹஸ்யமான

பெற்றதோ

மனநிலைச் சீர்தான். ஆதலால் அந்நிலைக்குரிய அந்நிலைச் சீர்தான். ஆதலால் அந்நிலைக்குரிய அந்நிலைச் சீர்தான்.

तेन—அதனால்

பேர் பெற்ற

सम अयम्—என்னிடம் குடி கொண்

यत् वचः—முதல் ஆறு அத்யாயத்

19ருந்த

தைக் சேர்ந்த எந்த

மோஹ: விஸ்த:—மோகம் அகன்றது.

உபதேசம்

முதலில் தேஹம் வேறு ஆத்மா வேறு என்றது போன்ற விவேகம் ஏற்பட்டு விட்டது. இது நிற்க.

मवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तगशो मया । See Mr P. 30-12-74/75

त्वत्तः कमलवत्ताश्च माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ २ ॥

பவாப்யயென ஹி பூதாநாம் ச்ருதௌ விஸ்தரசோ மயா |
த்வத்த: கமலபத்ராஷு மாஹா தம்யம்அபி சாவ்யயம் || 2 ||

கமலபத்ரா—செந்தாமரையிதழ் மயா ஐதீ—என்னால் கேட்கப்பெற்றன.
போன்ற கண்கள் அவ்யயம்—அழிவற்ற
உடைய திருமாலே மாஹ்யம் அபி ச—உமது மாஹாத்
வ்ஸ:—உம்மிடமிருந்து ம்யம்—எவ்விதத்திலும்
யூதாநா—பிராணிகளுடைய எல்லாவற்றையும் நியமித்
மவ—அவ்யயை—பிறப்பும் இறப்பும் திருக்கையும்
விஸ்தரா:—மேன்மேல் விரிவாக ஐதீ—கேட்கப் பெற்றதே.

முதல் ஆறு அத்யாயங்கள்மூலம் ஜீவாத்மாவின் விஷயமான
பகுத்தறிவுக்கு மேலாக ஏழாம் அத்தியாயம் தொடங்கி எல்லாம்
படைப்பதும் அழிப்பதும் நியமிப்பதுமான உமது குண விபூதிகளும்
விரிவாக அறியப் பெற்றனவே.

एवमेव यथाऽऽस्य त्वमात्मानं परमेश्वर । Sec N 10-12-76

इदुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम ॥ ३ ॥

ஏவமேவத் யதா஽஽த்த த்வம் ஆத்மாதம் பரமேச்வர |

தரஷ்டும் இச்சாமி தே ரூபம் ஐச்வரம் புருஷோத்தம || 3 ||

பரமேஸ்வர—ஸர்வேச்வரேச்வரனே பुरुஷோத்தம—பரமேச்வரனாய் ஸர்வ
ஆத்மாதம்—உம்மைப்பற்றி புருஷச்ரேஷ்டனே !
யதா த்வம் அத்ய—என்ன நீர் சொல்லு தெ ஐச்வரம் ரூபம்—உலகம் ஆளும் உமது
கிறீரோ உருவை
ஏதத் ஏவம்—இது இவ்வாறே. இदुमिच्छामि—காண விரும்புகிறேன்.

எல்லாம் விரிவாகக் கேட்டு உமது விபூதிகளை யறிய விரும்பினேன்.
மற்ற விஷயம் போல் அவையும் விரிவாக உரைக்கப் பெற்றன. எல்லா
வற்றிற்கும் அந்தராத்மாவான உம்மைப் பற்றி நீர் உரைக்கின்ற
தெல்லாம் உண்மை. ஆக நீயே பரமேச்வரன் புருஷோத்தமன்.
அவதாரம் செய்து மனிதன் போல் தோன்றித் தம்மை மறைத்து வரும்
உமது உண்மையான உலகத்தையாளும் உருவைக் காண விரும்பு
கிறேன். புருஷோத்தமனான உமது வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் இதற்கு
என்னைத் தூண்டுகின்றன. ஸங்கல்ப்பமாதீதரத்தினால் எல்லாம்
நடத்தும் எனக்கு ஈச்வரரூபம் ஒன்று இருப்பதாக எவ்வாறு கூறுகி
யென்னுமைக்காகவும் பुरुஷோத்தம என்று இருப்பதாக எவ்வாறு கூறுகி
யென்னுமைக்காகவும் பुरुஷோத்தம என்றது. புருஷஸூக்தத்தில் ஆயிரக்
கணக்கான தலையும் கண்ணும் கமலமான பேருருவம் ஒதப்பட்டுள்ள
தே. முடிவில் பुरुஷ் மஹான்ம் என்கிறதே என்ற கருத்தாம்.

परमेश्वरोऽहं संकल्पमात्रेण सर्वं साधयामि । तत् ईश्वरत्वाय रूपापेक्षां कथं मन्यसे इति
शंकानुद्धवायापि पुरुषोत्तमेति संबुद्धिः । पुरुषसूक्ते सहस्रशीर्षाक्षिपादादिमत्वेन अतएव 'पुरुषं
महान्तम्' इति च प्रसिद्धः किल भवानित्यभिप्रायः ॥ (3)

मयसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो । See Mr. 30-12-71/

योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयास्मानमवययम् ॥ ४ ॥

மந்யஸே யதி தத் சக்யம் மயா த்ரஷ்டும் இதி ப்ரபோ |

யோகேச்வர ததோ மே த்வம் தர்சயாத்மாநம் அவ்யயம் || 4 ||

ஸ்ரோ-ஸர்வப்ரபுவே (அளிக்க வல்லனே) தத்-அப்போது யோ-யோ-கல்யாண குணங்களுக்குக்

தத்-உமது ஈச்வரரூபம் கொள்கலமானவரே

ஸ்யா-ப்ராக்ருதம் போன்ற உருவை த்வம் அஹ்மானம்-நீர் உம்மை

மட்டும் காண்கிற என்னால் அவ்யயம்-குறைவற

द्रष्टुं शक्यम् इति-காணக்கூடுமென்று மே-தர்சய-எனக்குக் காட்டியருள

मयसे यदि-நினைப்பிராகில் வேணும்.

நீர் நியமிக்கும் விபூதிகளையும், விபூதிகளைப் போல் தோன்றும் உமது விபவரூபங்களையுமே காண வல்லன் யான். நீர் உபதேசித்த ஆத்மபரமாத்மஸ்வரூபங்களை யோகமார்க்கமின்றிக் காணவல்லனல் லேன். உலகையாளும் உமது ஐச்வர ரூபங்கூட ஆத்ம பரமாத்மாக்களைப் போலே காணவாகாதவையா, அல்லது இந்திரியங்களுக்கு இலக்கான நிறம் முதலான குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியானபடியா லே அவ்வளவு பிரயாசையின்றி காணவாகுமா என்று ஐயப்படுகிறேன். காணவாகுமென்று கொண்டு அதற்கு உரிய அருள் புரியலாமாகில் காணுமாறருளாய். அப்போது தானே ஸர்வேச்வரனைக் கண்டேன் என்று களிக்கலாம். (4)

அவாவும் அடக்கமும் நிரம்பி அழகாக விண்ணப்பம் செய்யும் அர்ஜுனனிடம் அன்பு மிக அருளிச் செய்கிறார்-

पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः । See Mr. 30-12-78

नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ॥ ५ ॥

பச்ய மே பார்த்த ரூபாணி சதசோத ஸஹஸ்ரச: |

நாநாவிதாநி திவ்யாநி நாநாவர்ணாக்ருதிநி ச || 5 ||

பா-அர்ஜுன

நானாவிதானி-வேஷம் அணி ஆயுதம்

முதலியன வெவ்வேறாய் மே ரூபாணி-எனது உருவங்களை

பல விதமாயும் ஶதச:-நூற்றுக்கணக்காகவும்

नाना वर्ण आकृतीनि-நிறம் உருவமெல் அथ सहस्रश:-மேலே ஆயிரக் கணக் காகவும்

லாம் பலவாயுமான பश्य-பார்.

உன்னிடம் உள்ள அன்பினால், உனக்கு ஐச்வர ரூபமென்று ஒருருவம் மட்டும் காண்பிப்பதோடு நிற்காமல் எல்லா வுருக்களையும் காண்பிக்க

விரும்புகிறேன், நிறம், உருவம், வேஷம், பூஷணம், ஆயுதம் என்றெல்லாம் வெவ்வேறான உருவங்கள் எண்ணற்றவை நீ காணவாகின்றன. (ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கான ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ன அநிருத்த ரூபங்கள், கேசவாதிகளான வ்யூஹாந்தரங்கள், பத்மநாபாதி விபலூபங்கள் என்ற பிரிவுகளோடு க்ஷரூபாயனந்தானி என்றும் போலே விபலங்களில் உட்பிரிவுகளும் உண்டு. அமுதம் கடையும் போது ஆமையாவது மட்டுமின்றி அனேக உருக்களைக் கொண்டதையும் ப்ரமாணம் கூறும். ஆகையால் शशशोऽथ सहस्रशः என்று கூறி எல்லாம் காண் என்றருள்கிறார்.)

(5)

எவற்றிற்கு இவன் ஈச்வரனோ, அவற்றை யெல்லாம் கண்டால் தானே, அவற்றின் ஈச்வரனென்று ஸம்பந்தம் அறியக் கூடும். அதற்காக அவற்றையும் காண் என்கிறார்—

पश्यादित्यान् वसून् रुद्रान् अश्विनौ मरुतस्तथा ।

वह्न्यदृष्टपूर्वाणि पश्याश्चर्याणि भारत ॥ ६ ॥

பச்யாதித்யாந் வஸூந் ருத்ராந் அச்விநௌ மருதஸ்ததா |
பஹ்ந்யத்ருஷ்டபூர்வாணி பச்யாச்சர்யாணி பாரத ॥ 6 ॥

भारत—பரதவம்சப் புதல்வனே !

தையும்

आदित्यान्—ஆதித்யகணத்தையும்

पश्य—பார்.

वसून्—வசுகணத்தையும்

अदृष्टपूर्वाणि—இதற்கு முன் காணாத

रुद्रान्—ருத்ரகணத்தையும்

आश्चर्याणि—வியக்கத் தக்க

अश्विनौ—அச்வினி தேவதைகளையும்

वह्नि—மற்றும் பலவற்றையும்

तथा मरुतः—அவ்வாறே மருத்கணத்

पश्य—பார்.

ஆதித்யாதிகளில் சிலரை நீ கண்டிருக்கலாம். ஆனாலும் எல்லோரையும் எனக்கு அதீனமான நிலைமையில் காண்பது இப்போதேயாகும். அத்துடன் வெகு வியப்பான வஸ்துக்கள் இதற்கு முன் என்றும் காணாதவையும் காணலாகும்.

(6)

எனது ரூபத்தையும் பிற வஸ்துக்களையும் கண்டமட்டின்று. அவை எனக்கு அதீனமென்றும் நீ காணவேண்டும். அதற்காக அவை யெல்லாம் என்னுருவால் தாங்கப்பட்டிருக்கும் நிலையைக் காண்பிக்கிறேன் என்கிறார்—

इहैकस्थं जगत् कृत्स्नं पश्याथ सचराचरम् ।

मम देहे गुडाकेश यच्चान्यत् द्रष्टुमिच्छसि ॥ ७ ॥

இஹைகஸ்த்தம் ஜகத் க்ருத்ஸ்நம் பச்யாத்ய ஸசராசரம் |
மம தேஹே குடாகேச யச்சாந்யத் த்ரஷ்டுமிச்சஸி ॥ 7 ॥

गुडाकिश—உறக்கத்தை அடக்கின வனே ! இருப்பதாக
 सचरानरं—ஐங்கமஸ்த்தாவரங்கள் அய பश्य—இப்போது காண்.
 கொண்ட अन्यत् यत्—வேறு எதையும்
 हस्नं जगत्—முழு வலகையும் द्रष्टुम् इच्छसि—காண விரும்புகிறாயோ
 मम इह देहे—எனது இவ்வோருருவில் (तच्च) पश्य—அதையும் பார்.

எனது மேனியில் ஓரிடத்தில் எல்லாம் அடங்கியதாகக் காண்பதென்று எல்லாம் எனக்கு அதினைமென்பது விளங்கும். यच्चाप्यत्—அதாவது இவற்றைக் காப்பது மட்டுமன்றி படைப்பதும் அழிப்பதும் நானே என்பதையும் நீ காண விரும்பும் அளவுக்குக் காணலாம். காணப்படும் உலகில் யார் என்னுடன் பழகுகின்றனர், யார் விலகுகின்றனர், யார் நெருங்கி விளங்குகிறார்கள் என்றும் போன்ற விஷயங்களையும் காணலாம். நிகழ்காலத்திய வஸ்துக்களை மட்டுமன்றி கடந்தவற்றையும் வரப்போகின்றவற்றையும் கூடக் காணலாம். (இங்கே துர்யோதனன் முதலானார் மாள்வதையும் காணலாம் என்பதும் கருத்திலிருக்கும். ஆனால் அவர்களை அவ்வாறு காண விரும்பவில்லையாகையால் द्रष्टुमिच्छसि என்பது சேராதே யென்னில், அந்நிலையை அவன் காட்டும் போது இவனுக்குக் காண விருப்பம், தானே உண்டாகும். த்வேஷவாஸனை திடம். மேலும் போரினின்றி முன்னே விலகவிருந்த அர்ஜுனன், இப்போது கண்ணனின் உபதேசம் பூர்த்தியாகின்றபடியால் போருக்கு மனம் வைத்து விட்டவனே. எனவே பகைவர் மாள்வதும் அவனுக்கு ஒருவாறு விருப்பத்திலிருப்பதே, ஸர்வேச்வரனின் முகத்திற்கடையாயில் அகப்பட்டுப் பொடியாகின்றபடி அவன் எதிர்பார்க்காமலிருந்தாலும் மாள்வது விரும்பியதேயாகும்.) (7)

पश्य पश्य என்று மேன் மேல் மொழிகின்றீரே. நான் முழிக்கிறேனே. ஒன்றுமே தெரியவில்லையே என்கிறான் (எதையும் காணக் கண்ணுக்கு வல்லமையில்லை. வல்லமை யிருந்தாலும் தடையுள்ள போது காணாது. காணுமைக்குக் காரணம் பல ஸாங்க்யாதிசாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. सौक्ष्म्यात् तुल्यमिचारात् என்ற அதிகரண ஸாராவளி ச்லோகமும் காண்க. திவ்ய சக்ஷுஸ் என்பது வேறொன்றுமாகலாம். உள்ள கண்ணே கூட தடைகளை விலக்கிய பிறகு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாகலாம்.)

न तु मां शृण्वसे द्रष्टुमेनैव स्वच्छुषा ।

दिष्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ॥ ८ ॥

Sec No 130-12-80

நது மாம் சக்ஷயஸே த்ரஷ்டும் அதிநைவஸ்வசக்ஷுஷா |—
 திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம் || 8 ||

சு—ஆனால், (நீ)

அநௌ எவ—இதேயான

சுவபூபா—தனது கண்ணால்

மா ட்ரூம்—என்னுருவைக் காண

ந ஶ்யசே—வல்லனாகாய்.

தீவ்ய் சபூ—திவ்யமான கண்ணை

சே ட்ரூமி—உனக்கு அளிக்கிறேன்.

பேஶ்யம்—ஆள்கின்ற தன்மையான

மே யோகம்—எனது வைபவத்தை

பய்ய—பார்.

(சக்யஸி என்பது சத்தமான சொல். ஶ்யசே என்பது ரிஷி வடிவத்து. கர்மணி ப்ரயோகம் சேராதது. ஶ்யசி இதி ப்ரயோக்யம் | ஶ்யசே இதி அர்ப்பம் | கர்மணி ப்ரயோக்யம் துஷ்ட: அநௌ—இப்போதுள்ள சாதாரணமான கண்காணாது. கண் வேறு அளித்தாரா. இக்கண்ணுக்கே அத்திறமையளித்தாரா என்னில், ஏதேனுமாகுக.) பய்ய யோகம் ப்ராக்ருதான உணக்கும் அக்கண் அளிக்கும் திறமையைப் பார். காண்பிக்கும் மற்றவற்றையும் பார். இனி தான் காண்பிக்கப் போகிறேன். (8)

சபூ உவா—(த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு) ஸஞ்ஜயரே சொன்ன பேச்சு இதன் மேலே—

एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः । ११-११

दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमैश्वरम् ॥ ९ ॥ ११-१३-१-१२/१५

ஏவம் உக்த்வா ததோ ராஜந் மஹாயோகேச்வரோ ஹரி: |

தர்சயாமாஸ பார்த்தாய பரமம் ரூபம் ஐச்வரம் || 9 ||

ராஜந்—அரசரே!

மஹாயோகேச்வர:—மிக்க ஆச்சர்யமான

சோக்கைகளுக்கு ஈச்வரான

ஹி:—பகவான்

ஏவம் உக்த்வா—இவ்வாறு கூறி

தத:—கண் அளித்த பிறகு

பார்ய—அர்ஜுனனுக்கு

பரம்—மிக்க சிறந்த

பேஶ்யம்—ஈச்வர நிலைமைக்குச் சார்ந்த

ரூபம்—திருவுருவை

தர்சயாமாஸ—காண்பித்தான்.

அவ்வுருவுக்கு அடை மொழிகள் 2ச்லோகங்களில்—

अनेकवक्त्रनयनमनेकादृशुतदर्शनम् ।

अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकोद्यतायुधम् ॥ १० ॥

दिव्यमान्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनम् ।

सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विद्यतोष्ठसम् ॥ ११ ॥

அநேகவக்த்ரநயநம் அநேகாப்துததர்சநம் |

அநேகதிவ்யாபரணம் திவ்யாதேகோத்யதாயுதம் || 10 ||

திவ்யமால்யாம்பரதரம் திவ்யகந்தாநுலேபநம் |

ஸர்வாச்சர்யமயம் தேவம் அநந்தம் விச்வதோ முகம் || 11 ||

தேவ-அமுகு நிறைந்து ப்ரகாசிக் கின்றதும். விய-அனக-அப்ராக்குதமாய்ப் பல
 க்னன்-(முக்காலத்திய வஸ்துக்களுந் வான
 கும் ஆதாரமாகையால்) தேச உயத அயுதம்-தொழிலில் முயற்சி
 கால அளவற்றதும் பெறுவிக்கப் பெற்ற படை
 விவ்ரதோ முகம்-எல்லா திக்கிலும் முகங் களைக் கொண்டதும்
 களை யுடையதும் விய மாத்ர அமர தரம்-அப்ராக்குத
 அனகவக்ரநயநம்—முகங்க்கையும் கண் மான மாலைகளும் ஆடைகளும்
 க்கையும் பலபலவாக உடை அணிந்ததும்
 யதும் விய வந் அநுலேபநம்-அப்ராக்குதமான
 அனக அபுத வரீநம்—ஆச்சர்யமாய்க் மணம் மிக்க பூச்சையுடை
 காண வேண்டும் மற்றும் யதும்
 பல அங்கங்கள் உடை சர்வ-அர்ச்சயமயம்-ஆச்சர்யமேயான
 யதும் எல்லா வஸ்துக்கள் நிறைந்
 அனக விய அமரணம்-அப்ராக்குதமான ததுமான.
 ஆயுதங்கள் பல உடையதும் (உருவைக் காண்பித்தார்.)

இவ்வொரு முகத்திலும் கண்கள் பல என்பதற்காக வக்ர என்ற சொல்லையும் சேர்த்தது. தரீந என்ற சொல் முகம் கண் நீங்கலாக மற்ற அவயவங்களால் ப்ரியதர்சனன் என அறிவிக்கும். விய என்றது எல்லாம் அப்ராக்குதமாய், இவ்வுலகில் உண்டானவை யல்லவாகையாலே, திருமேனி திவ்யமென்பது 4ம் அத்தியாயத்திலேயே தெரிந்திருப்பதால் இங்குக் கூறப்படவில்லை. தேவம் என்ற சொல்லும் திருமேனிக்கு விசேஷணமாகையால் லாவண்யத்தின் மிகுதியைக் கூறும். முதல் பூர்வார்த்தம் சஹ்ரீஷி பூவ: சஹ்ர: சஹ்ரபாத் என்ற புருஷ ஸூகத்தத்தை நினைத்துத் தொடங்கியதாகலாம். எனவே தரீந என்றது பாதம் முதலானவற்றைக் கருதியாம். அங்கே ரீஷி என்று தலையைச் சொன்னாலும் அவை தனக்கு நேர்முகமாயிருப்பது பற்றி வக்ர என்றான் இங்கு. (11 தேவம் என்றதின் விரிவு மேலே—

दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेत् युगपदुत्थिता । See Mr. P. 31-1-85/86

यदि भाः सदशी सा सात् भासस्तस्य महात्मनः ॥ १२ ॥

திவி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய பவேத் யுகபத் உத்திதா |

யதி பா: ஸத்ருசீ ஸா ஸ்யாத் பாஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: || 12 ||

दिवि—வானத்தில் சா—அத்தகைய ஒளியானது
 सूर्यसहस्रस्य—கதிரவன் ஆயிரத்தின் महात्मनः—பேருருவம் பெற்ற
 भाः—ஒளியானது तस्य—அந்த விசுவரூபியின்
 युगपत्—ஒரே ஸமயத்தில் भासः—ஒளிக்கு
 उत्थिता—உண்டானதாக सदशी सात्—ஒருக்கால் ஸமமாகலாம்.
 भवेत् यदि—ஆகுமாகில்,

सहस्रस्य என்பது எண்ணற்ற என்ற பொருளில் வந்தது. அவ்வாறு வானத்தில் ஸூர்யக்கூட்டம் சேராது. ஒளியின் மிகுதிக்காக ஏதோ உவமான கற்பனை, உண்மையில் எதுவும் இதற்கு ஈடேயாகாது என்ற கருத்தினால் ச்யாத் என்றதாம். (ஒரு முடியே கதிராயிரம் இரவி கலத் தெறித்தாலொத்ததாமா என வேண்டியிருக்க முழுமைக்கும் அது உவமையாமோ. இங்கே சூர்யவொளிக்கு ஸமம் மேனியொளியென்று மே இதற்கு அது ஸமமென்றதாலே குணக்குறைவான சூரியவொளி உபமானமாகத் தகாதெனக் குறித்ததாம்.) (12)

இத்தகைய திருமேனியைக் கண்ணன் காண்பித்தான் என்றார். அதனால் அர்ஜுனன் கண்டான் என்றதாயிற்று. அம்மேனியில் உலகினைக் கண்டான் என்கிறார் மேலே—

तत्रैकस्य जगत् कुरुन् प्रविक्तमनेकधा । see Mr P 31-1-86

अवश्यं देवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ॥ १३ ॥

தத்ரைகஸ்தத்ம் ஜகத் க்ருத்ஸ்தம் ப்ரவிக்தம் அநேகதா |

அபச்யத் தேவதேவஸ்ய சர்ரே பாண்டவஸ்ததா || 13 ||

तदा पाण्डवः—அப்போது அர்ஜுனன் அநேகா—ப்ரஹ்மாதிகளான பற்பல
देवदेवस्य—தேவர்களின் தேவ யோனிகளாகவும் கீழ்மேல்

இடைய

பற்பல உலகங்களாகவும்

तत्र-கீழ்க்கூறிய விசேஷங்கள் உள்ள

प्रविक्तं—செவ்வனே பிரிக்கப்பட்ட

शरीरे—விராட்ருபத்தில்

कुरुन्—அனைத்துமான

एकस्यम्—ஒரு பாகத்திலிருப்பதாக

जगत्—உலகை

अवश्यत्—பார்த்தான்.

ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टोऽथ धनञ्जयः ।

प्रणम्य शिरसा देवं कुन्तिजिह्वाभवत् ॥ १४ ॥ see Mr P 31-1-86/27

தத: ஸ விஸ்மயாவிஷ்டோ ஹ்ருஷ்டரோமா தநஞ்ஜய: |

ப்ரணம்ய சிரஸா தேவம் க்ருதாஞ்ஜவிரபாஷத || 14 ||

सः धनञ्जयः—அந்த அர்ஜுனன்

देवं—ஸர்வேசுவரனை

ततः—எல்லாம் கண்ட பிறகு

शिरसा प्रणम्य—தலையால் வணங்கி

विस्मय आविष्टः—மிக்க வியப்புண்டு

कृत-अञ्जलिः—கைகூப்பினவனாய்

हृष्टोऽथ—மயிர் சிலிர்த்துப்பெற்று

अभावत्—விண்ணப்பம் செய்தான்.

अर्जुन उवाच—அர்ஜுனன் சொன்னதாவது—

पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वास्तथा भूतविशेषसंघान् ।

ब्रह्माणमोक्षं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वान् उरगांश्च दीप्तान् ॥ १५ ॥ see Mr P 31-1-27/38

பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே

ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்க்காந் |

ப்ரஹ்மாணம் ஈசம் கமலாஸநஸ்த்தம்

ரிஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச தீப்தாந் || 15 ||

தேவ—தேவனே

நவ் தே—உமது திருமேனியில்

ஸ்ரீந் தேவா—எல்லா தேவர்க்களையும்

நா—அவ்வாறே

ஸ்ரீந்—எல்லா

ஸ்ரீவிஷே சங்கா—பல உட்பிரிவுள்ள

ப்ராணித் திரள்களையும்

ஶ்ரீஹம்—பிரமனையும்

கமலாஸந்—கமலத்தை ஆஸனமாக

உடைய பிரமனுக்கு

அடங்கி நிற்கும்

இதம்—சிவனையும்

ஸ்ரீந் ஶ்ரீந்—எல்லா ரிஷிகளையும்

இதம்—மணியொளி வீசப் பெற்ற

உரகாந்—நாகங்களையும்

ப்யாமி—பார்க்கிறேன்.

ஒரு தேவதை, ஒரு பிராணி, ஓர் ரிஷி, ஒரு நாகம் விடாமல் மேல்
நடு கீழ் உலகங்களிலுள்ள எல்லாவற்றையும் எல்லாம் படைக்கும்
பிரமனையும், அவனுக்கு அடங்கி நிற்கும் ஸர்வ ஸம்ஹாரியான பரம
சிவனையும் உமது விராட்ரூபத்தில் பார்க்கிறேன். (15)

இந்தத் திருமேனி எங்குத் தொடங்கி எங்கே முடிகின்றது, எது
நடுபாகமென்பதை அறியகில்லேன் என்கிறான்.

अनेकबाहूदशवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽन्तरूपम् । ३१-१-६४/४१

நானே ந மயம் ந பூநஸ்தாதி பச்யாமி விஷ்வேர விஸ்ரூப || 16 ||

அநேகபாஹுதசவக்த்ரநேத்ரம்

பச்யாமி த்வாம் ஸர்வதோடநந்தரூபம் |

நாந்தம் ந மத்யம் ந பூநஸ்தவாதம்

பச்யாமி விச்வேச்வர விச்வரூப || 16 ||

அனேக—ஒரு சரீரத்தில் எண்ணற்ற

வாஹு உதர வக்த்ர நேத்ரம்—புஜம் வயிறு முகம்

கண் இவற்றையுடைய

அநந்தரூபம்—எல்லையற்ற ரூபமும்

உடைய

நான் சர்வத:—உம்மை எங்கும்

பச்யாமி—பார்க்கிறேன்.

விஸ்வ இச்வர்—எல்லாவற்றையும் ஆள்

கின்றவரே

விஸ்வரூபம்—உலகையெல்லாம் மேனி

யில் உடையரே

நவ் அதிம்—உமது உருவின் ஆரம்

பத்தை

ந பச்யாமி—காண்கில்லேன்.

ந மயம்—நடு இடத்தைக் காண

கில்லேன்.

ந அந்ம்—முடிவையும் காண

கில்லேன்.

கீழும் மேலும் கண் வைத்துக் காணக் காண மேன்மேலே திருமேனி
போய்க் கொண்டிருப்பதால் அடி முடிவு அறியவியலாமையால் இடை
யிது என்றும் அறியமாட்டிலேன். (ரூபம் அநந்தம் எல்லையற்றதென்ற
தால் ஆதிமத்யாந்தங்களைக் காணவில்லை யென்பதற்கு அவையிலை
யென்பதே பொருளாம். (இந்த விச்வரூபம் எண்ணற்ற அவதாரரூபங்
களை யுட்கொண்டதாலும் அநந்த ரூபமாகலாம்.) (16)

किरीटिनं गदिनं चक्रिणञ्च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तम् । 31-1-89 (17)

पश्यामि त्वा दुर्निरीक्षं समन्तात् दीप्तानलार्कद्युतिमप्रमेयम् ॥ १७ ॥

கிரீடநம் கதிநம் சக்ரிணஞ்ச

தேஜோரரசிம் ஸர்வதோ தீப்திமந்தம் |

பச்யாமி த்வா துர்நிரீக்ஷம் ஸமந்தாத்

தீப்தாநலார்கத்யுதிம் அப்ரமேயம் || 17 ||

तेजोराशि—சோதிக் குவியலாய்

सर्वतः—எல்லாப் புறமும்

दीप्तिमन्—ஒளி வீசுகின்றவராய்

दीप्त—ஒளி நிறைந்த

अनल अर्क—நெருப்பினுடையவும்

சூரியனுடையவும்

द्युतिम्—கிரணம் போன்ற கிரண

முடையராய்

समन्तात्—எல்லாப் பக்கங்களிலும்

दुर्निरीक्षम्—காணவாகாமலும்

अप्रमेयम्—அளவிடவாகாமலுமுள்ள

त्वा—உம்மை

किरीटिनं—கிரீடமணிந்தவரும்

गदिनम्—கதையை தரிப்பவரும்

चक्रिणं च—திருவாழி ஏந்தியவருமாக

पश्यामि—பார்க்கிறேன்.

ஒரே சோதியாயிருப்பதால் ஆபரணங்களையும் ஆயுதங்களையும் பிரித்துக் காண்பது கூடவில்லை. ஆயினும் கண்டேன். உமக்கே தகுமான கிரீடாதிகளைத் திருவாழியுடன் கண்டதால் நீர் இன்னொரு நன்கு விளங்கிற்று என்றபடி. (ஒளி நிறைந்திருப்பதால் காணக்கூடவில்லை யென்பதற்காக தீப்தாநலார்க்க என்றதாம்.) (17)

त्वमथर् पश्य वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानम् ।

See Nr P
31-1-90 (9)

त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ॥ १८ ॥

த்வம் அக்ஷரம் பரமம் வேதிதவ்யம்

த்வம் அஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதாதம் |

த்வம் அவ்யய: சாச்வததர்மகோப்தா

ஸநாதநஸ்த்வம் புருஷோ மதோ மே || 18 ||

இவ்வாறு நேரீர் கண்டதிலிருந்து த்வ மதோ—நீர் அறியப்பட்டீர்.

वेदितव्यं—பரமாணங்களைக் கொண்டு அறிய வேண்டிய

அறிய வேண்டிய

அழிவற்றவராய்

परमम् अक्षरम्—உயர்ந்த அக்ஷரமென்ற

வஸ்துவாக

शाश्वतधर्म—ஸநாதந தர்மங்களை

गोप्ता—காக்கின்றவராக

त्वं मे मतः—நீர் என்னால் அறியப்

பட்டீர்.

त्व मतो मे—நீர் அறியப்பட்டீர்.

सनातनः पुरुषः—எப்போதுமுள்ள

अस्य विश्वस्य—இம் முழுவலகுக்கு

பரம புருஷனாகவும்

परं निधानम्—பரமாதாரமாக

त्व मतो मे—நீர் அறியப்பட்டீர்.

கிரீடாதிகளைக் கொண்டு உம்மை கண்ணனென ஸர்வேச்வரனென அறிவது போல் முண்டகம், கார்கி ப்ராஹ்மணம் என்றற்போன்ற

வேதங்களின் விழுப்பொருள் நீர் என்றறிவதும் நேரிற் கண்டதனின்று
இலகுவாயிற்று. அவ்வாறே நேரில் காண்கிறேன். (18)

தான் நினைப்பது உண்மையென்பதை மீண்டும் தான் கண்டிருக்
கும் படிக்களைப் பேசி ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறான். ஸம்ஹாரசத்தியைப் பர
தானமாகப் பேசுகிறான்—

அநாதிமத்யாந்தம் அநந்தவீர்யம் | See Nr 131-2-87/88
பச்யாமி சுவா தீஹுதாசவக்ஸ் சுவதேஜஸா விசுவமிதம் தபந்தம் || 19 ||

அநாதிமத்யாந்தம் அநந்தவீர்யம்
அநந்தபாஹும் சசிஸூர்யநேத்ரம் |
பச்யாமி த்வா தீப்தஹுதாசவக்த்ரம்
ஸ்வதேஜஸா விசுவமிதம் தபந்தம் || 19 ||

சுவா-உம்மை	சந்திரனைப் போன்றும்
அநாதிமத்யாந்தம்—ஆரம்பம் இடை	சூர்யனைப் போன்றும் இருக்
முடிவு ஒன்றுமில்லாத	கும் கண்கள் உடையராகவும்
வராகவும்	தீஹுதாசவக்ஸ்—ஒளி வீசும் நெருப்பு
மனநவீர்யம்—எல்லையற்ற வீர்யாதி	நிறைந்த முகம் உடைய
குணம் உடையராகவும்	ராகவும்
அநந்தவாஹும்—எண்ணற்ற புஜம் முத	சுவதேஜஸா—தமது தேசினால்
லான அவயவங்கள்	இத் விசுவம்—இவ்வுலகை
உடையராகவும்	தபந்தம்—எரித்து அடக்குகின்றவ
சுசிஸூர்யநேத்ரம்—நல்லவர் கெட்டவர்	ராகவும்
என்ற பிரிவைக்காண	பச்யாமி—காண்கிறேன்.

உலகெல்லாம் காட்டும் ஒரே திருமேனியில் எண்ணற்ற முகம் புஜம்
வயிறு பாதம் எல்லாம் எவ்வாறாகும், பாதத்தினின்று தலைவரையில்
எல்லாம் எண்ணற்றனவாகில், உருக்களே பல என்றுதானே தேறு
மென்னில், இங்கே பாஷ்யகாரர் அருளியதாவது—இடைபாகம் (இடுப்பு)
ஒன்றேயாகும், அதினின்று மேலே வயிறுமுதல் தலைவரையில் தனித்
தனியே பிரியும், அதுபோல் கால்களும் தொடையினின்று அடிவரையில்
பல பிரியும். ஆயினும் இடைப்பாகம் ஒன்றாயிருப்பதால் ஒரே மூர்த்தி
எனப்படுகிறதென்றவாறு. (19)

பயங்கரமான உருவைக் கண்டு நானும் தேவர் முதலானோரும்
பயப்படுகிறோமென்கிறான்—

ஶ்ரீபுஷ்பஸ்யோரிதமந்தர் ஹி வ்யாஸ்த் த்வயேகேந திஷத்ச சர்வா: |

ஶ்ரீபுஷ்பஸ்யோரிதமந்தர் ஹி வ்யாஸ்த் த்வயேகேந திஷத்ச சர்வா: || 20 ||

த்யாவாப்ரதிவ்யோரிதமந்தரம் ஹி
வ்யாப்தம் த்வயைகேந திசச்ச ஸர்வா: |

த்ருஷ்ட்வா஽புதம் ரூபமுக்ரம் தவேதம்
லோகத்ரயம் ப்ரவ்யதிதம் மஹாத்மந் || 20 ||

தாபாபுத்யஃ—மேல் கீழுலங்கங்களெல்	அஹுதம்—ஆச்சர்யமாயும்
லாவற்றின்	அஹு—பயங்கரமாயுமிருக்கிற
ஐதம் ஸ்தர்—இந்த இடைவெளி	தவ ரூபம்—உமது உருவை
யெல்லாமும்	ஐவா—பார்த்து
சர்வா: திச: ச—எல்லா திக்குகளும்	மஹாத்ம—ஆழமான மனம் உடை
தவா ஈகே—உம்மால் ஒருவரால்	யரே
வ்யாஃ தி—சூழப்பட்டனவல்லவோ,	லோகத்யம்—மூன்று வித ஜனங்களும்
ஐதம்—இப்படிப்பட்ட	தவ்யதிதம்—நடுங்கா நின்றன.

அற்புதமாயும் பயங்கரமாயுமிருப்பதற்குக் காரணம் பிரம்மாண்டத் தினுட்புறமெல்லாம் உமது உருவம் சூழ்ந்திருப்பதால். அத்துடன் உமது மனதும் அறியப்படவில்லை. இந்த ரூபத்தை நாம் காணும்படி செய்தது எதற்காக என்று காண்போர் யாரும் அறிய முடியவில்லை. கேட்டவன் நான், காண்போர் இங்கு மூன்றுவித ப்ரஜைகள், ஸர்வேச்-வரரான நீர் தேரோட்ட விற்ப்பதின்னிறே அஞ்சின தேவாசுரர்கள் இவ்வுருவைக் கண்டவுடனே அச்சம் மிக்கராய் இதனை உக்ரமாகவே காண்கின்றனரென்றபடி. (எம்பெருமானின் மேனி எங்கும் பரவியிருக்குமாகில், ப்ராணி ஸஞ்சாரம் எவ்வாறுகுமென்னில், அவனது ரூபம் ஒன்றைத் தடுக்காது, ஒன்றிலும் தடைப்படாது.)

இங்கு லோகத்யம் என்றது மூவுலகிலுள்ளோர் எல்லோரும் என்ற பொருளதன்று. அர்ஜுனனைப் போல் ஸஞ்ஜயர் ஒருவரே வ்யாஸரின் அனுக்ரஹத்தால் விச்வரூபத்தைப் பார்த்தார். போரிலுள்ள மனிதர் யாரும் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால் ச்லோகங்களில் குறிப்பிட்ட சில தேவாஸுராதிகளையே கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் மூன்றுலோகம் என்பதற்கு ப்ரதிகூலர் அனுக்ரஹ மத்யஸ்த்தரென்ற முவ்வகையோர் என்ற பொருளாம். மேல் ச்லோகத்தினாலும் இவ்விதமான மூவர் என விளங்கும், நிற்க. திவ்யசக்ஷுஸ்ஸு அர்ஜுனனுக்கு மட்டும் அளிக்கப்பட்டிருக்க தேவாஸுரர்கள் கண்டது எங்ஙனே என்னில், முவ்வகையான ப்ரஜைகள் பகவானிடத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளுகிறார்களென்பதையும் விச்வரூபதர்சனத்தில் அர்ஜுனனுக்குத் தெளிவிப்பதற்காக அவர்களுக்கும் திவ்யசக்ஷுஸ்ஸை யளித்து அர்ஜுனன் அந்நிலையிலே அவர்களைக் காண இவன் செய்தானென்க. ஆகையால் இது வெறும் தோற்றமல்ல. ஒருவன் பக்தனானால் அவனுக்கு அனுக்ரஹப்ரதிகூலராயிருப்பார்க்கும் அவன் அனுபவிக்கவான ஸுகதுக்கங்கள் உண்டென்பதையும் மோகஷம் புகும் பக்தர் விஷயத்திலே கண்டுள்ளோம். தேவாசுரர்கள் எல்லோருக்கும் அளித்தாரென்பதாயில்லை. மொத்தத்தில் கண்டவர் அதற்கான நல்வினையுள்ள ஒரு சிலரேயாவர்.)

अनुकूलानां कुतो व्यथेत्यारभ्य केपाञ्चित् तां दर्शयति । अनुकूलர்களுக்கும் வருத்த
மென்பதைச் சிலரிடம் காட்டுகிறார்—

अमी हि त्वा सुरसंघा विशन्ति केचिद्भीताः प्राञ्जलयो गृणन्ति । See N.P. 31-2-94/4

स्वस्तीयुक्त्वा महर्विसिद्धसंघाः स्तुवन्ति त्वां स्तुतिभिः पुष्कलाभिः ॥ २१ ॥

அம் ஹி த்வா ஸுரஸங்கா விசந்தி

கேசித் பிதா: ப்ராஞ்ஜலயோ க்ருணந்தி |

ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்தஸங்கா:

ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபி: || 21 ||

हि-எங்ஙனெனில்—

अमी-அந்த-அனுகூலராய் துணிந்த

வரான

सुरसंघा:-திரள் திரளான தேவர்கள்

त्वा विशन्ति-உம்மிடம் ஆவலுடன்

புகுகின்றனர்.

केचित्-தைர்யமற்ற சிலர்

भीता:-என்னவோ என்று அஞ்சின

ராய்

प्राञ्जल्य:-கை கூப்பிக் கொண்டு

गृणन्ति-துதிக்கின்றனர்.

महर्विसिद्धसंघा:-திரள் திரளான

மஹர்ஷிகளும் ரித்தர்களும்

स्वस्ति इति उक्त्वा-மங்களமாகுக

என்று கூறி

त्वां-உம்மை

पुष्कलाभिः-நிறைந்த

स्तुतिभिः-புகழ் மாலைகளால்

स्तुवन्ति-துதி செய்கின்றனர்.

அனுகூலர் முவ்வகையானவர். ஆச்சர்யமான திருமேனியைக்
கண்டு வியந்து நம் நாதனின் உருவமென்று அபிமானித்து அண்டு
கின்றனர் சிலர்-ஸ்தோத்ரம் செய்யவில்லை. சில அனுகூலர் அண்டு
வதற்குத் துணிவின்றி அச்சமுற்று, துதித்தால் நன்மை பெறலா
மென்று நினைத்துத் துதிக்கின்றனர். சிறந்த விவேகமும் ஞானமும்
உள்ள ரித்தர்களும் மஹர்ஷிகளும் திரள் திரளாகக் கூடி, தங்களுக்கு
ஒன்று வேண்டுமென்கிற நோக்கமின்றி பல்லாண்டு பல்லாண்டென
உமக்கு மங்களாசாஸனமே தொடங்கி மேலே அறிவின் சிறப்பை
விளக்கும் அழகிய துதிகளாலே உம்மை உவப்பிக்கின்றனர்.

‘ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா’ என்பதைக் கீழேயும் சேர்க்கலாம். அப்போது
தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாக வேண்டுமென்று கோரி என்றதாம்.
மஹர்ஷிகள் பரமைகாந்திகளான படியாலே தங்களுக்கு ஒன்று கேளார்.
ஐய விஜயீபவ, ஜிதம்தே என்று மங்களாசாஸனமே செய்வார். அவர்
களின் துதிப்பாடல்கள் அனுபவத்தின் மேல்வெள்ளமேயாம். தங்க
ளுக்கு ஒன்றும் வேண்டாமையே முக்கியமான நிறைவாம். வேறு பலன்
வேண்டுமவர் சிறிது புகழ்ந்து பலன் பெற்றவுடனே அதனை யனு
பவிக்க இழிகின்றபடியால் அவர்கள் செய்யும் துதி புஷ்கலமாகாது.
துதி செய்வதே புருஷார்த்தமென நினைப்பார் எப்போதும் அதில்
இழிவர். தன் பலனுக்குத் தக்க குணம் எதென்ற பாகுபாடின்றி வாசி
யன்றி எல்லா குணங்களையும் எடுத்துப் புகழ்ந்தபடியே யிருப்பார்.
அதனாலும் அவர்களின் துதி புஷ்கலமாம்—நிறைவு பெறும் எம்பெரு

மானுக்கு உள்ள பரமபுருஷார்த்தமாய் பரம ப்ராப்யமான தன்மையும் அவ்வனுபவம் பெற இடமான பரமபத விபூதி விஸ்தாரமும் அவர்களாலேயே வர்ணிக்கப்படுமாகையாலே அவர்கள் செய்யும் துதி அவ்விதத்திலும் புஷ்கலமே யாகும். (21)

அனுகூலரில் முவ்வகுப்பு மொழியப் பெற்றது. உதாளீன நிலைமையில் இனம் இனமான சிவருடைய தோற்றம் இருந்தபடியைக் கூறுகிறார்—

ஶ்ரூதீத்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா: விஷ்வேஷ்வினௌ மஹதஸ்சௌமபாஸ்ச |

गन्धर्वयक्षासुरसिद्धसंघा वीक्षन्ते त्वां विस्मिताश्चैव सर्वे || २२ ||

ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா:

விச்வேதஸ்சவிநௌ மருதஸ்சோஷ்மபாஸ்ச |

கந்தர்வ யக்ஷாஸுர ஶித்தஸங்கா:

விக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஸ்சைவ ஸர்வே || 22 ||

ஶ்ரூதீத்யா:—ருத்ர கணத்தினரும்

ருக்களும்

ஆதித்ய கணத்தினரும்

गन्धर्व—கந்தர்வர்கள்

वसव:—வஸுகணத்தாரும்

यक्ष-असुर—யக்ஷர்கள் அசுரர்கள்

ये साध्या: (ते) च—ஸாதத்தியரென்பவர்

सिद्ध-सित्तार्कகள் என்ற இவர்களின்

யாவர் அவரும்

संघा: च—திரள்களும்

विश्वे—விச்வதேவகணமும்

सर्वे—எல்லோரும்

अश्विनौ—அச்விநி தேவதை யிருவரும்

विस्मिता: एव-வியப்பு உள்ளவராகவே

महता:—மருத்கணத்தாரும்

वीक्षन्ते—உம்மைப் பார்த்திருக்

ऊष्मपा: च—உஷ்ணமாக உண்கிற பித்

கின்றனர்.

ப்ரதிகூலரையும் சேர்த்துக் கூறுகின்றனாய் அனுகூலனான தனக்கும் அது உளதென்கிறான்—

रूपं महत् ते बहुवक्त्रनेत्रं महाबाहो बहुबाहुरुपादम् |

बहूदरं बहुदंष्ट्राकालं दृष्ट्वा लोकाः प्रव्यथितास्तथाऽहम् || २३ ||

ரூபம் மஹத் தே பஹுவக்த்ரநேத்ரம்

மஹாபாஹோ பஹுபாஹுருபாதம் |

பஹுதரம் பஹுதம்ஷ்ட்ராகராளம்

த்ருஷ்ட்வா லோகா: ப்ரவ்யதிதாஸ் ததாஸ்தம் || 23 ||

महाबाहो—பெரிய புஜமுடையரே!

महत्—பெரிதுமான

बहुवक्त्रनेत्रम्—வெகு முகமும் கண்ணு

ते रूपम्—உமது உருவை

முடையதாய்

दृष्ट्वा—கண்டு

बहुबाहु ऊरुपादम्—வெகு புஜம் தொடை

लोका:—உலகில் யாவரும்

अपि உள்ளதும்

प्रव्यथिता:—மிக்க அச்சமுற்றனர்.

बहु उदरम्—வெகு வயிறு உள்ளதும்

तथा—அவ்வாறே

बहुदंष्ट्राकालम्—பல கோரைப் பற்

अहम्—காண விரும்பிய யானும்

கனால் பயங்கரமாயும்

அச்சமுறுகிறேன்.

லோகா: என்று பொதுவாகச் சொன்னதால் ப்ரதிகூலருக்குப் போல் மற்றவருக்கும் அச்சம் விளைவிப்பதாகிறது உமது பயங்கரமான உரு என்றதாம். (23)

நான் அச்சமுற்றேன் என்றதை நன்கு விளக்குகிறான்—

नमस्पृश दीप्तमनेकवर्णं व्यात्ताननं दीप्तविशालनेत्रम् ।

दृष्ट्वा हि त्वा प्रव्यथितान्तःप्रेमा घृतिं न विन्दामि शमञ्च विष्णो ॥ २४ ॥

நபஸ்ஸ்ப்ருசம் தீப்தம் அநேகவர்ணம்

வ்யாத்தாநதம் தீப்தவிசாலநேத்ரம் |

த்ருஷ்ட்வா ஹி த்வா ப்ரவ்யதிதாந்தராத்மா

த்ருதிம் ந விந்தாமி சமஞ்ச விஷ்ணோ ॥ 24 ॥

विष्णो ! எங்கும் பரந்த விஷ்ணுவே! த்வா—உம்மை

नमः स्पृशम्—பரமபதத்தையும் தொட். दृष्ट्वा हि—கண்டமட்டிலேயன்றோ

டிருக்கிற प्रव्यथित अन्तरात्मा—மிக்க அச்சம் உற்ற

दीप्तम्—ஒளிமயமான

மனமுடையனாய்

नैकवर्णम्—பல நிறங்கள் கொண்ட घृतिं—துணிவையும்

व्यात्त आननम्—திறந்த வாய் உடைய शमं च—வெளியிந்த்ரியங்கள் நிம்மதி

दीप्त विशाल नेत्रम्—ஒளி விசும் அகன்ற யாயிருப்பதையும்

கண்களையும் உடைய न लभे—அடையாமலிருக்கிறேன்.

दंष्ट्राकरालानि च ते घृत्वानि दृष्ट्वैव कालानलसंनिभानि ।

दिशो न जाने न लभे च शमं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ २५ ॥

தம்ஷ்ட்ராகராளாநி ச தே முகாநி த்ருஷ்ட்வைவ காலாநலஸந்திபாநி.

திசோ ந ஜாநே ந லபே ச சம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ ॥ 25 ॥

दंष्ट्राकरालानि—கோரைப் பற்களால் न जाने—அறிகிறேனல்லேன்.

பயங்கரங்களாய் शमं च—சுகத்தையும்

काल अनलसंनिभानि—ப்ரளய நெருப்பு न लभे—பெறுகிறேனல்லேன்.

க்கு ஒத்தனவுமான देव-ईश—தேவதேவனே

ते मुखानि—உமது முகங்களை जगत्-निवास—உலகத்திற்கு வாஸ

दृष्ट्वा एव—கண்டவுடனேயே பூமியே

दिशः—எது என்ன திக்கு என்பதை प्रसीद—சீற்றமற்றிருக்க வேணும்.

தன் திருமேனியில் உலகெல்லாம் காட்டும் பிரான் பயங்கரமான ப்ரளய நெருப்புப் போன்ற பல வாய்களையும் காண்பித்த போது அஞ்சினான் அர்ஜுனன். அவ்வாறு அவன் காண்பித்தது, மேலே தூர்யோதநாதிகளான பகைவர்களையும் படைகளையும் தான் அழித்து வருவதை இவன் காணும்படியாக்க முன் வந்தே. ஆகையால் அவ்வாறு காட்டக் கண்டு வியந்து விண்ணப்பம் செய்கிறான்.

अमी सर्वे(हित्वा)धृतराष्ट्रस्य पुत्राः सर्वैः सहैवावनिपालसंचैः ।
भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रस्तथाऽसौ सहास्मदीयैरपि योधयुधैः ॥ २६ ॥
वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दम्ष्ट्राकरालानि भयानकानि ।
केचित् विलश दशनान्तरेषु संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमांगैः ॥ २७ ॥

அமீ ஸர்வே (ஹித்வா) த்ருதராஷ்ட்ரஸ்ய புத்ரா:

ஸர்வை: ஸஹைவாவநிபாலஸங்கை: |

பிஷ்மோ த்ரோண: ஸூதபுத்ரஸ் ததாஸௌ

ஸஹாஸ்மதியைரபி யோதமுக்கைய: || 26 ||

வக்த்ராணி தே த்வரமாணா விசந்தி

தம்ஷ்ட்ராகராளாநி பயாநகாநி |

கேசித் விலக்நா தசநாந்தரேஷு

ஸந்த்ருச்யந்தே சூர்ணிதைருத்தமாங்கை: || 27 ||

अमी—இந்த

धृतराष्ट्रस्य पुत्राः—திருதராஷ்ட்ரரின்

மக்கள்

त्वरमाणाः—துரிதப்படுகின்றாராய்

दंष्ट्राकरालानि—கோரைப் பற்களால்

விகாரமாய்

सर्वे—எல்லோரும்

भीष्मः—பிஷ்மாசார்யரும்

द्रोणः—த்ரோணாசிரியரும்

तथा असौ सूतपुत्रः—அந்தக் கர்ணனும்

सर्वैः अवनि पालसंचैः सह एव—தங்கள்

பக்களிலான எல்லா அரசுத்

திரள்களோடுமே

अस्मदीयैः—நம் பக்கவிருக்கும்

योधयुधैः सह अपि—வீர ச்ரேஷ்டர்

களுடனும்

भयानकानि—பயங்கரமுமான

ते वक्त्राणि—உமது முகங்களில்

विशन्ति—புகுகின்றனர்.

केचित्—புகுந்தவரிற் சிலர்

चूर्णितैः—(பற்களால்) பொடியாக்கப்

பட்ட

उत्तमांगैः—தங்கள் தலைகளுடன்

दशनान्तरेषु—பற்களின் இடைகளிலே

विलशः—சிக்குண்டு

संदृश्यन्ते—காணப்படுகின்றனர்.

தூர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் பிஷ்ம த்ரோண கர்ணர்களும் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த அரசர்களின் கூட்டம் யாவும், நம் பக்கத்திலிருக்கும் போரேறுகளும் பயங்கரங்களான உமது முகங்களிற் புகுகின்றதையும் சிலர் அவற்றின் பற்களில் பட்டுப் பொடியாகிய தலை யுடனிருப்பதையும் காண்கிறேன். (ஸத்யஸங்கல்பனான உனது நோக்கம் பூர்த்தியாக யார் வேண்டும்.)

இங்கே 'ஸர்வே' என்ற பாடத்தில் பொருள் எளிதில் அறிய லாயிற்று. 'அமீ ஸர்வே' என்னாமே 'அமீ ஹித்வா' என்று ஒதுவதாம். இதே தான் சாங்கரபாடம். அப்போது 'அமீத்வா'—இவர்கள் உம்மை என்றால் தகுந்த க்ரியாபதம் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். முன் ச்லோகத்தினின்று சூதி ந விन्दதி என்று சொல்லி மாற்றிச் சேர்ப்பது

மாம். அன்றி விசந்தி என்று மேல் வரும் க்ரியையை இங்கும் கூட்டிக் கொள்வதாம். ஹித்வா என்பது ஒரே பதமாய் 'விட்டு' என்ற பொருள தானாலும் பூரியை விட்டு என்றற்போலே சேர்க்க வேண்டும். பாய்யத் தில் ஒன்றும் கூறாமல் ஸர்வே என்ற சொல் ஒன்று சேர்த்து ஒரே வாக்யமாக்கியிருப்பதால் அமி ஹித்வா என்றவிடத்தில் அமி சர்வே என்ற பாடமே திருவுள்ளத்திலுள்ளது போலும். இதற்குமேல் யாதவ ப்ரகாசர் இங்கே நான்கு ச்லோகங்கள் வேறு சேர்த்து உரையிட்டுருக்கிரு ரென்றும், வேறிடத்திலும் அவர் சில ச்லோகங்கள் சேர்த்திருக்கிறார் என்றும், நம் மதத்தை சார்ந்த நாராயணர்யரும் அவற்றில் சில வற்றை வரைந்திருக்கிறார் என்றும் பழைய உரைகளில் இல்லாமலும் ஓதாமலுமிருக்கும்வற்றை கீதையாகக் கொள்ளலாமா என்பதை தெய்வ மே அறியுமென்றும், கீதையில் ச்லோக எண்ணிக்கை வ்யாஸர் குறிக்க வில்லை யென்றும் இங்கே ஸ்ரீதேசிகன் அருளினார்.)

यथा नदीनां बहवोऽम्बुवेगाः समुद्रमेवाभिमुखं द्रवन्ति । ४८२४-२९ See N. P.

तथा तवामी नरलोकवीराः विशन्ति वक्राण्यभिविज्वलन्ति ॥ २८ ॥ ३१-४-४९/५१

யதா நதிநாம் பவஹவோடம்புவேகா: ஸமுத்ரமேவாபிமுகா த்ரவந்தி
ததா தவாமி நரலோகவீரா விசந்தி வக்த்ராண்யபிவிஜ்வலந்தி ||28||

நதிநா—நதிகளுடைய

ததா அமி—அவ்வாறே இந்த

வஹ: அம்புவேகா:—பல நீர்வெள்ளங்கள்

நரலோகவீரா:—ராஜலோக வீரர்கள்

சமூத்ர எவ—கடலைக் குறித்தே

அபிவிஜ்வலந்தி—அனல் வீசுகின்ற

அபிமுகா:—நேர்முகமாக

தவ வக்ராணி—உமது முகங்களிலே

யதா த்ரவந்தி—எவ்வாறு பெருகு

விசந்தி—புகுகின்றனர்.

கின்றனவோ

மற்றோர் உதாரணம் கூறுகிறான்—

यथा प्रदीप्तज्वलनं पतङ्गा विशन्ति नाशाय समुद्रवेगाः ।

तथैव नाशाय विशन्ति लोकास्तवापि वक्राणि समुद्रवेगाः ॥ २९ ॥

யதா ப்ரதீப்தஜ்வலநம் பதங்கா:

விசந்தி நாசாய ஸம்ருத்தவேகா: |

ததைவ நாசாய விசந்தி லோகா:

தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்தவேகா: || 29 ||

பதங்கா:—விட்டில்கள்

லோகா: அபி—ராஜ லோகங்களும்

சமூத்ரவேகா:—மிக்க விரைவுடன்

சமூத்ரவேகா:—மிக்க விரைவுடன்

நாசாய—தம் அழிவுக்காகவே

தவ வக்ராணி—உமது வாய்களில்

ஸ்ரீதேசிகன்—மண்டி எரியும் நெருப்பில்

நாசாய விசந்தி—அழிதற்காகப் புகு

யதா விசந்தி—எவ்வாறு புகுமோ.

கின்றனர்.

ததா எவ—அவ்வாறே

एषां पक्षिणां पतङ्गिणाम् अन्यथम्, यतः पतित्वा गच्छन्ति-नश्यन्ति । अन्येषां तु पक्षयोः पतनेन गन्तव्यात् पतङ्गवम् । கடல் புகும் வெள்ளங்களில் நிறமாற்றமும் வேறு பாடும் இல்லையாகிலும் அவற்றிற்கு அழிவில்லை. விட்டில்கள் தீயில் அழிகின்றன என்ற வாசியாம். மேலும், வெள்ளம் வருவதைத் தடுக்க வாகா. விட்டில்கள் தாமே விழ விரைகின்றன என்ற வாசியுமுண்டு. இங்கு விழும் அரசுக் கூட்டத்தில் இந்நிலைகளை யுணர்க. அவர்கள் செய்த வினைகள் அவர்களை அங்கே கொண்டுவருகின்றன. (29)

लेलिहसे प्रस्थानः स्रग्नात् लोकान् समग्रान् वदनैर्ज्वलद्भिः ।

तेजोमिरापूर्य जगत् समस्तं भासस्तवोप्राः प्रतपन्ति विष्णो ॥ ३० ॥

லேலிஹ்யஸே க்ரஸமாந: ஸமந்தாத்

லோகாந் ஸமக்ராந் வதநைர் ஜ்வலத்பி: |

தேஜோபிராபூர்ய ஜகத் ஸமஸ்தம்

பாஸஸ்தவோக்ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ ॥ 30 ॥

विष्णो-மஹா விஷ்ணுவே!

समन्तात्-எல்லாப் புறமும்

लोकान्-ராஜ லோகங்களை

समग्रान्-எல்லாம்

ज्वलद्भिः-அனல் வீசுகின்ற

वदनैः-முகங்களாலே

प्रस्थानः-விழுங்குகின்றவராய்

लेलिहसे-மிகவாக இரத்தம் பெருகும்

உதடுகளை நக்குகின்றீர்.

उप्राः-பயங்கரமான, வெவ்விய

तव भासः-உமது ஒளிகள்

तेजोमिः-வெளிச்சத்தினால்

समस्तं जगत्-முழு வுலகையும்

आपूर्य-நிறைத்து

प्रतपन्ति-எரிக்கின்றன.

உமது வாயில் விழும் அவர்களை, ஏன் விழுகின்றனரென்ற கவலை யின்றி உத்ஸாஹமாக விழுங்கி வெளியில் பெருகும் இரத்தத்தையும் உள்ளே கொள்ளுகின்றவராகி, அவ் அழிவில் உமக்குள்ள ஆர்வத்தைக் காட்டுகிறீர். மேன்மேல் உக்ரமான கிரணங்கள் எங்கும் பரவு கின்றனவாகி ஸம்ஹாரத்தில் நோக்கின் நீட்சியை யறிவிக்கின்றன. (30)

போர் புரியச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பாலும் அவனால் அழிகின்ற மையை நேரிற் கண்ட அர்ஜுனன் இதன் கருத்தை அறியமாட்டாத வனாய் வேண்டிக் கேட்கிறான்—

आरूपाहि मे को भवान् उग्ररूपो नमोऽस्तु ते देववर प्रसीद ।

विह्वलमिच्छामि भवन्तमाद्यं न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् ॥ ३१ ॥

ஆக்யாஹி மே கோ பவாந் உக்ரரூபோ

நமோஸ்து தே தேவவர ப்ரஸீத |

விஹ்வலாமும் இச்சாமி பவந்தம் ஆத்யம்

ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் ॥ 31 ॥

தேவர—தேவ ச்ரேஷ்டனான நாராயணனே	ते नमः अस्तु—உமக்கு எனது பரணாமம்.
उपरूपः—இந்த பயங்கரமான உருவம் உடைய	प्रसीद्—அருள்புரியவேணும். आद्यं—உலக முதல்வரான भवन्तम्—உம்மை
भवान्—தேவர் क—யாராகிறீர்? என்ன செய்யக் கருத்து உடையராகிறீர்?	विज्ञातुम् इच्छामि—அறிய ஆவல் உடையனாகிறேன்.
मे आख्याहि—எனக்குச் சொல்ல வேணும்.	तव प्रवृत्तिम्—உமது முயற்சியை न हि प्रजानामि—நான் அறிகிறே னல்லேனே.

கண்ணன் தனது வேண்டுகோளின்மேல் உலகம் ஆளும் தன் விச்வரூபத்தைக் காண்பிக்கிறான் என்பது அர்ஜுனன் மறந்துவிட வில்லை. தேவர அடிய என்கிற சொற்களாலே அத் தெளிவு தனக்கு உள்ளதை நன்றாக அறிவிக்கிறானே. இங்ஙனமிருக்க நீர் யாரென்று கேட்பதென் என்னில், இதனை அவனே மேலே. न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम् என்று விரித்துரைக்கிறானாகையால் எளிதில் தெளியலாம். நீர் யார் என்றால் நீர் என்ன நோக்குடன் இவ்வாறு செய்கிறீரோ, அதை அறியகில்லேன் என்றதாம். நீர் என்னைப் போரில் இழிவிப்பதற்காக ஹிதோபதேசம் செய்ய முன் வந்தவர். அந்நோக்கை இப்போது கை விட்டீரோ, அல்லது அத்துடனே இருக்கிறீரா என்று அறியமாட்டிற்றிலேனே. என்னைக் கொண்டு செய்ய வேண்டியதெல்லாம் இப்போதே பூர்த்தியாய் விட்டதே. இப்படி நீரே முயன்றது ஏன் என்பதை அறிய முடியவில்லை. நான் விதேயனல்லன் என நினைக்க வேண்டா. ப்ரஸீத. அருள வேணுமென்றபடி.

आद्यो देववरोऽयमिति स्वनिर्णयं संवोधनादिना सम्यगाविकरोति । श्रीकृष्ण एव सर्वेश्वरः । स्प्रार्थनया स्वं विश्वरूपमेवं दर्शयतीति सम्यक् जानान एवायं यत् को भवानिति पृच्छति तस्य कोऽर्थ इति नास्माभिः परिश्रम्य ज्ञातव्यम्, यत स एव विवृणोति, 'न हि प्रजानामि तव प्रवृत्तिम्' इति । अस्य आद्यमाशयः—निखिलमपि शत्रुसैन्यं मन्मुखेन नाशयितुमुद्यम्य तत्र मां निर्भय-संशयं प्रेरयितुमेवैतावदुपदेशं विदधता भवता, तदर्थप्रवृत्तिमत्येव मयि विश्वरूपदिदृक्षया किञ्चित् प्राथितवति सति, तत् प्रदर्शयतैव यदिदं सर्वशत्रुहननं स्वयमेव, मन्त्रिपक्षमेव च क्रियते, तत्र कारणं न जाने । अहमविधेय इति न मन्तव्यम् ; प्रसीद् । अतो यादृगभिप्रायस्सन् एवं भवान् करोति, तमभिप्रायमाख्याहि भगवन् इति (31)

இதுவும் உன்னைத் தூண்டுவதற்கே யல்லது, இனிப் போர் இல்லையென்று உன்னை விலக்கவ என்று என்ற கருத்துப்பட மறு மாற்றம் அளிக்கிறார்—தூர்யோதநாதிகளின் அழிவைக் கண்ணாற் காண்பதால் இது நடந்து விட்டதென அர்ஜுனன் நினைத்தான். அர்ஜுனா, திவ்யசக்ஷுஸ்ஸல்லவோ கொடுத்திருக்கிறேன். இனி இதெல்லாம்

இனி வரப்போகிறதே யல்லது வந்ததல்ல, வரப்போவதை இந்தக் கண் காட்டுகிறது. உன் மூலம் தான் எல்லாம் நடக்கப் போகிறதென்று அறிவிப்பதிலே நோக்கு.

அர்ஜுனனது அம்புகளால் தள்ளப்பட்டு அவர்கள் இவனது முகங்களில் விழுந்தழிவதாகக் காண்பித்திருந்தால் அர்ஜுனனுக்குச் ஒருக் கால் சிறிது தெளிவிருக்கும், அவ்வாறு காண்பிக்கவில்லை. ஏன்? என்னை யின்றியும் இது நடந்தே தீருமென்று அவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றே. அதை வெளியிட்டுக் கொண்டு உரைக்கிறார்—

श्रीभगवानुवाच—பகவான் சொன்னார்—

कालोऽसि लोकक्षयकृत् प्रवृद्धो लोकान् समाहर्तुमिह प्रवृत्तः ।

ऋतेऽपि त्वां न भविष्यन्ति सर्वे ऽवस्थिताः प्रत्यनीकेषु योधाः ॥ ३२ ॥

காலோடஸ்யி லோகக்ஷயக்ருத் ப்ரவ்ருத்த:

லோகாத் ஸமாஹர்த்தும் இஹ ப்ரவருத்த: |

ரிதேடபி த்வாம் ந பவிஷ்யந்தி ஸர்வே

யேடவஸ்த்திதா: ப்ரத்யந்கேஷு யோதா: || 32 ||

கால:—அவரவர் ஆயுள் முடிவை
எண்ணுகிற நான்

प्रवृत्तः असि—முன்னமே முனைந்த
வனாகிறேன்.

लोकक्षयकृत्—இக்கூட்டத்தை அழிக்
கின்றவனாய்

प्रत्यनीकेषु—சத்ருசைன்னியங்களில்
ये योधाः—எந்த வீரர்கள்

प्रवृद्धः—அதற்கேற்ப வளர்ந்தவனாய்

अवस्थिताः - நிலைத்திருக்கின்றனரோ

इह—இப்போரிலே

अवर्तकः—அவர்கள்

लोकान्—ப்ரஜைகளை

सर्वे—எல்லோரும்

समाहर्तुं—நேரில் நின்று அழிப்பதற்
காக

त्वाम् ऋते—உன்னையின்றியும் நீ
वेदुममन्ययिरुந்தாலும்

न भविष्यन्ति—அழியப்போகின்றவரே.

முதல் பாதத்தினால் பொதுவாக ஆயுள்முடிவை எண்ணி உலகம் எல்லாம் அழிக்கிற நான் என்று கூறி, இப்போது இங்கு அழிப்பதை இரண்டாம் பாதத்தினால் கூறுகிறாரென்னலுமாம். மொத்தமே இவர்களைப் பற்றியே என்னலுமாம். (32)

இப்படியிருக்க உன்னை ஏவுவது ஏனெனில், கேள்—

तस्मात् त्वमुत्तिष्ठ यशो लभस्व जित्वा शत्रून् भुङ्क्ष्व राज्यं समृद्धम् ।

मयैवैते निहताः पूर्वमेव निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन् ॥ ३३ ॥

தஸ்மாத் த்வம் உத்திஷ்டயசோ லபஸ்வ

ஜித்வா சத்ருந் புங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்தம் |

மயையவைதே நிறுதா: பூர்வமேவ

நிமித்தமாத்ரம் பவ ஸவ்யஸாசிந் || 33 ||

அவனுக்கு அபயமளிக்கிறார் பகவான் என்றவாறு. இங்கே பாவ்யத் திலே குரு பந்து என்ற முறையினால் ஸ்நேஹமும் தயையும், அதர்மமோ என்கிற அச்சமும் இருந்தது முதல் அத்யாயத்தில் தெளிவாயிருப்பதால், இவர்களை வெல்லவாகாதென்கிற எண்ணம் அவனுக்குக் கண்ணன் தேரில் வீற்றிருப்பதின்றே போய்விட்டபடியால் முதல் அத்யாயத்திற் கூறிய காரணமே கொள்ளப் பெற்றது. நான் கொல்லக் கருதிய பிறகு மற்ற சேவகர்களுக்கும் த்ரோணதிகளுக்கும் வாசியொன்றுமில்லை யென்ற கருத்து முதற் பக்ஷத்திலாம். போரில் நின்ற பிறகு பெரியோர், சிறியோர், பந்து, அபந்து என்கிற பாகுபாடினை யென்று இரண்டாம் பக்ஷத்தில் கருத்தாம். வெற்றியில் ஸந்தேஹ மில்லையாகில் வெற்றி பெறுவாயென்று எதற்குச் சொல்வதென்னில், வெற்றியைச் சொல்வதில் நோக்கில்லை. நீர் வெல்வது பகைவரை, அதிலும் போரில், ஆகையால் வெல்வது தவறாகாது கவலைப்படாதே என்றதாம். அல்லது வெல்லப்படாமைக்கு வேண்டும் பல காரணங்கள் கொண்ட இந்த மஹாவீரர்களையும் உமது துணையில் வெல்லப் போகிறேனென்று குதூஹலமாய்ப் போரில் புகுந்தேன். வேறு விதம் மனம் கலங்கிற்று, உடனே தெளிவித்தீர். மீண்டும் குதூஹலமாக நான் புறப்படத் தீர்மானித்திருக்கும் போது ஒரே நொடியில் எல்லோரையும் நீரே கொன்று விட்டீரே, எனக்குச் செய்த உபதேசமும் வீனாயிற்றே என்று நினைக்கிறான் அர்ஜுனன். நீ கவலைப்படாதே, நீ நினைத்தபடி நீயே கொன்று வெற்றி பெறு. என்னால் நலியப்பட்டாலும் அவர்களைப் போர் புரியுமளவுக்கு வைத்திருக்கிறேன் உனக்குப் புகழ் அளிப்பதற்காக. இனிப் போரில் இழிந்த பிறகு மீண்டும் உபதேசம் செய்ய வேண்டுமாறு பழைய கலக்கம் பெறுதே என்றும் பொருளாகலாமென பாவ்ய டிகைகளின் கருத்தாம்.

द्रोणाचार्यस्य दिव्यास्त्रसंपन्नत्वेऽपि, भीष्माचार्यस्य परशुरामान्यून पराक्रमत्वेऽपि, जयद्रथस्य तपिषा तच्छिरो भूमौ पातयतः शिरः पतेदिति कृतबलस्य वधस्याशक्यत्वेऽपि, कर्णस्येन्द्र-दत्तशक्तिसंपन्नत्वेऽपि योधान्तराविशेषं तानपि हन्याम् जयेयमिति सोत्साहं रणभूमिं प्रविष्टस्य मे अप्रतीक्षितापतितमनःशोभपरिहाराय हितमुपदिशता भवता हन्त स्वयमेव चेत् सर्वहननं कृतम् । अहो बत भनो मे मनोरथः सर्व इति मा व्यथिष्ठाः, मया हता अपि युद्धं कर्तुमर्हं एव स्यापि-तास्सन्ति । युष्यस्व । तान् जेतासि । अतो यशो लभस्वेति वाक्यार्थः । एवं वदन्नेव मा व्यथिष्ठाः इति सामान्यनिर्देशेन एवं हितोपदेशानन्तरमपि पुद्गाय प्रस्थाय बाणप्रयोगावसरे युनरस्थान-स्नेहकारुण्यदि मा प्रदर्शयेति वदन् पूर्वकृते अनौचित्यमाविष्करोतीति भाष्यटीकयोराशयः ॥ (३४)

சக்ய உவாச—ஸஞ்ஜயர் சொன்னார்—

एतच्छ्रुत्वा वचनं केशवस्य कुताञ्जलिर्वेपमानः किरीटी ।

नमस्कृत्वा भूय एवाऽऽह कृष्णं सगद्गदं सीतभीतः प्रणम्य ॥ ३५ ॥

ஏதத் ச்ருத்வா வசநம் கேசவஸ்ய
க்ருதாஞ்ஜலீர்வேபமாந: கிரிட |
நமஸ்க்ருத்வா பூய ஏவாஹ க்ருஷ்ணம்
ஸகத்கதம் பீதபீத: ப்ரணம்ய || 35 ||

கிரீடீ-அர்ஜுனனானவன்	प्रणम्य-தெண்டனிட்டு
கேவஸ்ய-ப்ரஹ்மருத்ரேச்வரானை	कृतञ्जलिः-கைகூப்பிக் கொண்டு
பெருமானின்	वेपमानः-நடுங்குகின்றவனாய்
एतत् वचनम्-இவ்வார்த்தையை	कृष्ण-கிருஷ்ணனைக் குறித்து
श्रुत्वा नमस्कृत्वा-கேட்டு வணங்கி	सगद्गदम्-தழுதழுத்த குரலுடன்
भीत भीतः-மிகவும் அஞ்சினவனாய்	आह-சொன்னான்.
भूयः एव-மீண்டுமே	

தனது கேள்விக்கு எம்பெருமான் அருளிய மறுமாற்றத்தைக் கேட்டு
கருணையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து (இதுவரையில் தான் செய்த குற்றங்
களை நினைத்து) மிகவும் அஞ்சி மீண்டும் தெண்டனிட்டுத் தொண்டையில்
தடுமாற்றத்துடன் அர்ஜுனன் மேலே விண்ணப்பம் செய்தான்.

अर्जुन उवाच-அர்ஜுனன் சொன்னான்-

Sec N. P 31-5-65/66

स्थाने हृषीकेश तव प्रकीर्त्या जगत् प्रहृष्यत्यनुरज्यते च ।

रक्षांसि भीतानि दिशो द्रवन्ति सर्वे नमस्यन्ति च सिद्धसंघाः ॥ ३६ ॥

ஸ்த்தாநே ஹ்ருஷீகேச தவ ப்ரகீர்த்யா

ஜகத் ப்ரஹ்ருஷ்யத்யநுரஜ்யதே ச |

ரக்ஷாம்ஸி பீதாநி திசோ த்ரவந்தி

ஸர்வே நமஸ்யந்தி ச ஸித்தஸங்க்கா: || 36 ||

हृषीकेश-இந்திரியங்களை ஏவுமவரே	भीतानि-அஞ்சினர்களாய்
तव प्रकीर्त्या-உம்மைப் புகழ்வதால்	दिशः द्रवन्ति-பல திக்குில் ஓடுகின்றனர்.
जगत्-உலகானது	सर्वे सिद्धसंघाः-சித்தர் திரளெல்லாமும்
प्रहृष्यति-களிப்புகிறது.	नमस्यन्ति-வணங்குகின்றன.
अनुरज्यते च-அன்பும் வைக்கிறது.	स्थाने-எல்லாம் தகும்.
रक्षांसि-அரக்கர்கள்	

இந்த ச்லோகம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபஞ்ஜரம் முதலான யந்த்ரங்களில் ||
உபயோகித்த மந்த்ரமாகுமென்றார் ஸ்ரீதேசிகன்.

(36)

कस्माच्च ते न नमेरन् महात्मन् गरीयसे ब्रह्मणोऽप्यादिकर्त्रे ।

கஸ்மாத் ச தே ந நமேரந் மஹாத்மந்

கரீயஸே ப்ரஹ்மணோ஽ப்யாதிகர்த்ரே |

Sec 37

Sec N. P 31-5-66/67

च—மேலும்

महात्मन्—மஹானுபாவரே

गरीयसे—மிகவும் பெரியவராய்

ब्रह्मणः अपि—பிரமணியும்

आदिकर्त्त—முதலாகிப் படைக்கின்ற

ते—உமக்கு

कसात्—எதனால்தான்

न नसेन्—வணங்காமலிருப்பார்கள்.

अनन्त देवेश जगन्निवास त्वमख्यं सदमत् तत्परं यत् ॥ ३७ ॥

स्वमादिदेवः पुरुषः पुगणः त्वमस्य विश्वस्य पर निधानम् ।

அநந்த தேவேச ஜகந்நிவாஸ த்வமக்ஷரம் ஸதஸத் தத்பரம் யத் || 37
த்வமாதிடேவ: புருஷ: புராண: த்வமஸ்ய விச்வஸ்ய பரம் நிதானம் |

अनन्त—அளவற்றவரே

देवेश—தேவதேவரே

जगन्निवास—உலகத்தை இருப்பிட

மாக உடையவரே

त्वम्—நீரே

अक्षरम्—அழியாத ஆத்மஸ்வரூபமும்

सत्—கார்யமான ப்ருக்ருதியும்

असत्—காரணமான ப்ரக்ருதி

தத்துவமும்

तत्परम्—அவற்றிற்கு மேலானது

यत्—எதுவோ அம் முக்தஸ்வரூபமும்

மாகிரீச்.

त्वम् आदिदेवः—உபாதானமும்

படைப்பு முதலான லீலா

வ்யாபாரமுமுடையவர் நீர்.

पुरुषः—புருஷஸூக்தாதிகளில் ஒதிய

மஹாபுருஷர்.

पुगणः—அநாதியாயிருந்தே புதியவர்.

अस्य विश्वस्य—இவ்வுலகுக்கு

परं निधानम्—பரம ஆதாரமாயிருப்ப

त्वम्—வரும் நீர்.

ஜகந்நிவாஸ என்ற சொல், உலகம் அவனுக்கு இருப்பிடமென்
கிறது, நிதானம் நிதி புதையல் என்றால் அவனைச் சிறந்த நிதியென்ன
லாம். வைத்தமாநிதி, ஆபத்தனம் என்பரே. ஆனாலும் விச்வஸ்ய
என்று அசேதனத்தையும் கொண்டால் அது சேராது. ஜீவர்களை
மட்டும் கொண்டால் அவர்களுக்கு நிதி என்னலாம். அப்போது
நிதியென்பதற்கு ஜீவனுதாரமென்ற கருத்தையே கொள்ள வேண்டும்.
இவர் பொன் வெள்ளி யென்ற தனமாகமாட்டாரே. அதைவிட
நிதானம் ஆதாரம் என்ற பெர்ருளிலேயே அக்கருத்தைக் கூறலாம்.
மற்றும் உலகிலுள்ள பத்த ஜீவ தத்துவம், உலகமாயுள்ள ப்ரக்ருதி,
முக்தஸ்வரூபம் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாயிருப்பதால் எல்லாம்
அவன் என்றான். அஃசுர பதம் பத்தஜீவனைப் போல் முக்தஜீவனையும்
குறிக்குமே; ஷராஃசுர பதங்கள் பத்த முக்தர்களை அடைவாகக் கூறுமே
என்னலாம். ஆனாலும் தத்பரம் என்று மேலுள்ள ஆத்மாவைப் சொல்வ
தால் உலகிலுட்பட்ட ஜீவனையே முதலில் அக்ஷரபதத்தால் கொள்வது
தகும். ப்ருதி ஸூரம் அக்ஷரம் ஜீவன் என்ற வாசியும் ஷர் ஸ்வியா அஸ்த் து விஹ
விஹிவிஹி இஹி யஸ்து சோ஽ந்ய: ; ஸ்மூதாஃ ஷர்: ஸ்ருத்யாதி வசனங்கள் போக்தா
வான பத்தனை அக்ஷரபதத்தாலே கூறுமே. இப்படி அந்தர்யாமியான

படியாலே ஆதி-அதாவது உபாதானம். புருஷனான படியாலே தேவன்-
நிமித்த காரணம். ஆதி யென்றாற் போலே லயஸ்த்தானமென்பதும்
நீதான பதத்தின் பொருளாம். அல்லது ஜீவனுதாரமென்பதே
பொருளாம்.

௪33

वेत्तासि वेद्यश्च परश्च धाम स्वया तत् विश्वमनन्तरूप ॥ ३८ ॥ 31-5-67/33

வேத்தாளி வேத்யஞ்சு பரஞ்சு தாம்

தவயா ததம் விச்வம் அநந்தரூப |

अनन्तरूप—எண்ணற்ற உருவம்   परं धाम च—பரமபதம் என்ற
உடையரே   வைகுண்டமும் உமது ரூபம்.

वेत्तासि—எல்லாம் அறிகிறீர்.   स्वया—உம்மால்

वेद्यं च—அறியப்பட வேண்டியவ   विश्वम्—உலகெல்லாம்

ராகிறீர். तत्—வியாபிக்கப் பெற்றது.

वायुर्यमोऽसिर्वरुणः शशाङ्कः प्रजापतिस्त्वं प्रपितामहश्च ।

வாயுர் யமோக்நிர் வருணச் சசாங்க:

ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹச்ச |

प्रपितामहः—எல்லோருக்கும்

शशाङ्कः—சந்திரனும்

तम्—பாட்டனாரான நீர்

प्रजापतिः च—ப்ரஜைகளைப் படைப்

वायुः यमः—வாயுவும் யமனும்

பதற்கு முன் நின்ற

अग्निः—அக்னி தேவதையும்

பிரமனுமாகிறீர்.

वरुणः—வருணனும்

தக்கூர் முதலான ப்ரஜாபதிகள்மூலமாக ப்ரஜைகள் படைக்கப்
பட்டிருப்பதால் அவர்கள் பிதாக்கள். எனவே பிரமன் பிதாமஹன்,
அவனுக்கும் பிதாவாகையாலே ப்ரபிதாமஹன் பகவான். உலகில் வாயு
முதலானவர்கள் போல் ப்ரபிதாமஹன் என்ற பெயரால் ப்ரஸித்த
மானவன் ஒருவனில்கூட யாகையால் ப்ரபிதாமஹனுக்கு அந்தர்யாமி
என்று பொருள் கொள்ளவாகாது. பகவானே கீழ்க் கூறியவாறு
ப்ரபிதாமஹனென்க. பூமியிலும் அந்தரிக்ஷத்திலும் வானத்திலும் திக்கு
களிலும் உள்ள தேவதைகளெல்லோரும் அவர்களைப் படைத்த பிரம
னும் பகவானே என்றபடி. வாயு முதலானோர் திப்பாலகர்களுமாவர்.

இவ்வளவு மேன்மையைக் கண்டவுடன் மகிழ்ந்து மலர்ந்த கண்
உடையனையிருந்தே ஒருபுறம் அச்சமும் நடமாடவே அவசனாக ப்ரணாமங்
களைச் செய்கிறனாய் வாயினாலும் அதைக் கூறுகிறான்—

नमो नमस्तेऽस्तु सहस्रकृत्वः पुनश्च भूयोऽपि नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥

நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ: 31-5-67/39

நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ:

புநஸ்ச பூயோஸ்பி நமோ நமஸ்தே || 39 ||

நம: புரஸ்தாத் அத ப்ருஷ்டதஸ்தே
நமோதுஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ |

சर्व—எங்குமுள்ளவரே

नमः—நமஸ்காரம்.

सहस्रश्वः—ஆயிரம் தரம்

ते नमः अस्तु—உமக்கு நமஸ்காரம்

पुनः च—மீண்டும்

नमः—நமஸ்காரம்.

भूयः अपि ते—மீண்டும் உமக்கு

கடவது.

नमः नमः—மேன்மேல் நமஸ்காரம்.

पुरस्तात् नमः—எதிரில் நமஸ்காரம்.

अथ पुष्टः च—பிறகு பின்பக்கத்திலும்

ते नमः—உமக்கு நமஸ்காரம்.

सर्वैतः एव—எல்லாப் பக்கங்களிலும்

ते नमः अस्तु—உமக்கு நமஸ்காரமாகக்

மேன்மையை மேன்மேல் நோக்கும் போது நமஸ்காரம் செய்த வண்ணமே யிருக்க மனம் முயல்கின்றது. விச்வரூபரான உம்மை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து கொண்டு நாற்புறமும் நமஸ்காரம் செய்யவாகாமற் போனாலும் இருந்த இடத்தினின்றே எல்லா திக்குகளிலும் சென்று எண்ணற்ற ப்ரணாமங்கள் பண்ணுவதாக நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

எங்குமே ப்ரணாமம் செய்கிறேன். ஏனெனில்—

अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समानोषि ततोऽसि सर्वः ॥ ४० ॥

அநந்த வீர்யாமிதவிக்ரமஸ்த்வம்

ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோதரீ ஸர்வ: ॥ 40 ॥

अनन्तवीर्यं—அளவற்ற வீர்ய குண

முடையரே

सर्वं समानोषि—எங்கும் நன்கு நியமன

சக்தியுடன் பரவியிருக்கிறீர்.

अमित विक्रमः त्वम्—எங்கும் தடை

ततः—அதனால்

யின்றிப் புகவான சக்தி

सर्वैः—ஸர்வமாகச் சொல்லப் படு

யுடைய நீர்

கிறீர்; ஸர்வமும் உம்மைவிட்டுத்

தனியேயில்லை யாதலின்.

பலகால் பல சேதநாசேதநங்களாகச் சொன்னவன் முடிவில் எல்லா மேன்று கூறி அதற்குக் காரணம் அந்தர்யாமியாயிருக்கை யென்று நேரில் கண்டு நுவன்றான்.

பூந்கிருஷ்ணனை ஸர்வேச்வரேச்வரனாக முழு மஹிமையுடன் நேரிற் கண்டதால் இதற்கு முன் இவ்வூற்றமின்றி மதிப்பற்று நடந்து கொண்டதற்கு நொந்து நடுங்கி வேண்டுகிறான்—

सखेति मत्त्व! प्रसमं यदुक्तं हे कृष्ण हे यादव हे सखेति ।

அகானதா மஹிமானம் தவம் மயா ப்ரஸாதா ப்ரணயேந வாஃபி ॥ ४१ ॥

யகாவாஹாஸார்யமஸ்துதோஸி விஹாஸ்யாஸநபோஜனேபு ।

ஐகோஸ்யவாஸ்யச்யுத தத்சமஸ்ய தத் த்யாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் ॥ ४२ ॥

தோர்த்தம் அ. 11. 41-42.

ஸகேதி மத்வா ப்ரஸபம் யதுக்தம்
ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ ஹே ஸகேதி |
அஜாநதா மஹிமாநம் தவேதம்
மயா ப்ரமாதாத் ப்ரணயேந வாடபி || 41 ||
யச்சாபஹாஸார்த்தம் அஸத்க்ருதோடஸி
வீஹாரசய்யாஸந போஜநேஷு |
ஏகோதவாடப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்
தத் க்ஷாமயே த்வாமஹம் அப்ரமேயம் || 42 ||

इम्—இப்போது யான் அனு	असक्तः असि यत् च—(என்னால்) அவ
பவித்துச் சொல்லும்	மதிக்கப்பட்டாயென்பது
तव महिमानम्—உமது மேன்மையை	என்னவோ,
अज्ञानत मया—அறியாமலிருந்த	विहार शय्या आसन-भोजनेषु-விளையாட்டு
என்னால்	படுக்கை, வீற்றிருப்பு,
प्रसादात्—மோஹத்தினாலோ	உண்பது என்ற சேர்ந்து
प्रपयेन वाऽपि—அதிக பரிசயத்தினாலு	செய்த செயல்களில்
மோ	एकः—தனியாகவோ
सखा इति—ஸம வயதிலிருக்கும்	अथवा समक्षम्—அல்லது பலர் காண
தோழன் என்று	வோ
मत्वा—நினைத்து	तत् असक्तः—அவ்வாறு அஸத்காரமே
हे कृष्ण—அடே கிருஷ்ண!	செய்யப் பெற்றிரே,
हे यादव—அடே யாதவா!	तत्—அவற்றையெல்லாம்
हे सखे—அடே தோழனே!	अच्युत—ஆச்சரிதரை விடாத பிரானே
इति प्रसमम्—என்றவாறு அடக்க	अप्रमेयम्—அளவுக்கு அகப்படாத ..
மின்றி	मानमियम् உடைய
यत् उक्तम्—என்ன சொல்லப்பட்ட	त्वाम्—உம்மை
தோ,	अहं क्षामये—யான் பொறுக்க
अपह्वासार्थम्—பரிஹாஸம் செய்ய	வேண்டுகிறேன்.

வேண்டுமென்று

அடே கிருஷ்ண, கிட்டா, கிட்டு, கிச்சு, குட்டா, யாதவா, அரசிழந்த வம்சத்திற் பிறந்தவனே என்றும், தோழா என்றுமெல்லாம் அழைத் தேன். தெய்வமென்ற நினைவின்றி தோழனென்றே நினைவினால். தெரிந்திருந்த சில மஹிமைகளைக் கூட அந்த ஸமயத்தில் மறந்ததாலு மாம் அது, நெருங்கி நீண்டகாலம் பழகியதால் அலக்ஷ்யமாய் நினைக்கும்படியான அன்பினாலுமாயிற்று அது. தவிர, பரிஹாஸம் பண்ணவேண்டுமென்ற கொடிய கருத்துடனே பலவிதமாக அவமதித் துக் சொன்னதுமுண்டு. நீர் கூடவே சேர்ந்து விளையாடவோ வீற்றிருக்கவோ படுத்திருக்கவோ போஜனம் உண்ணவோ இசைந் திருந்த போதுகளிலும் நாம் இருவர் மட்டும் இருந்த காலத்திலும் பலர் கண்டிருந்த காலத்திலும் அவ்வித அவமதிப்புகளைச் செய்ததும்

வேறு யாரும் உமக்கு ஈடில்லையென்றதால் 'உமக்கு நீரே ஈடு' என்ற ||
அந்வயாலங்காரம் தோற்றும்.

तस्मात् प्रणम्य प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमीडयम् । See Nr P 31-6-43/42-
वितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायाहंसि देव सोढुम् ॥ ४४ ॥

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ராணிதாய காயம்
ப்ரஸாதயே த்வாம் அஹம் ஈசம் ஈட்யம் |
பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் || 44 ||

तस्मात्—நீர் உறவும் குணங்களும்   पिता इव—ப்ரார்த்திக்கப் பெற்ற பிதா
உடையராயிருப்பதால்   போலவும்

ईशम्—ஸர்வேச்வரராய்   सख्युः—தோழன்விஷயத்தில்
ईशम्—துதிக்கத்தக்கவருமான   सखा इव—ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட சிறந்த
त्वाम् अहम्—உம்மை நான்   தோழன் போலவும்
प्रणम्य—வணங்கி   प्रियः—எனக்கு ப்ரியரான நீர்
कायं प्रणिधाय—உடலை முழுதும்   प्रियाय—உமக்கு ப்ரியமான என்
கிழே அமர்த்தி   விஷயமாக

प्रसादये—வேண்டுகிறேன்.   सोढुम् अहंसि—பொறுக்கத் தகுதி
देव—ஆராத்ய மூர்த்தியே!   யுடையராகிறீர்.
पुत्रस्य—மகன்விஷயத்தில்

நான் முதலில் உமது திருவுருவைக் காணவேண்டியது தவறென
நனைக்கவில்லை யென்கிறான்—

अदृष्टपूर्वं हृषितोऽसि दृष्ट्वा भयेन च प्रव्यथितं मनो मे । See Nr P 31-6-43/44
तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास ॥ ४५ ॥

अदृष्ट पूर्वम्—இதற்குமுன் காணாத   देव—ईश—தேவர்க்கும் தேவனே
रूपम्—(உமது) உருவை   जगत् निवास—உலகுக்கு இருப்பிட
दृष्ट्वा—கண்டவுடனே   மானவரே
हृषितः असि—ஆனந்தமுற்றவனான   तत् एव—இதற்கு முன்னாள்
கிறேன்   रूपम्—உமது திருவுருவையே
मे मनः च—எனது மனமும்   दर्शय—காணவருள வேணும்.
भयेन—அச்சத்தினால்   प्रसीद—வேருக நினைக்காமலருள
प्रव्यथितं—மிக்க நடுக்கமுற்றது.   வேணும்.
देव—எனக்கு தேவனே!

किरीटिनं गदिनं चक्रहस्तमिच्छामि त्वां द्रष्टुमहं तथैव ।
तेनैव रूपेण चतुर्भुजेन सहस्रबाहो भव विश्वमूर्ते ॥ ४६ ॥

கிரீடநம் கதிநம் சக்ரஹஸ்தம்
 இச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டும் அஹம் ததைவ |
 தேதைவ ருபேண ச தூர்புஜேந
 ஸஹஸ்ரபாஹோ பவ விச்வமுர்த்தே || 46 ||

तथा एव—முன்போலவே	युदையवरे
किरीटिनम्—கிரீடம் அணிந்தவரும்	विश्वमूर्ते—உலகெல்லாம் மூர்த்தியில்
गदिनम्—கதையையேந்தியவரும்	உடையவரே
चक्रहस्तम्—திருவாழிக்கையருமான	चतुर्भुजेन—நான்கு புஜங்கள் உடைய
त्वाम् द्रष्टुम्—உம்மைக் காண	तेन एव—இதற்கு முன்னுனதேயான
इच्छामि—விரும்புகிறேன்.	रूपेण—திருவுருவுடன்
सहस्रबाहो—எண்ணற்ற புஜங்களை	भव—விளங்குவீராக.

தேர்த்தட்டில் வீற்றிருந்தபோதுகூட கிரீடம் கதை திருவாழி எல்
 லாம் தரித்து நான்கு புஜங்களுடன் இருந்தான். அதனால், தான்
 வேண்டினதற்காகக் காட்டிய, எண்ணற்ற புஜங்களைக் கொண்டதும்
 உலகையெல்லாம் தனதொரு புறத்திலே அமைத்துமான விச்வரூபத்
 தை விட்டு அந்த ரூபத்தையே காணவருள வேண்டுமென்கிறான்.

श्रीभगवान् उवाच—பகவான் பகர்ந்ததாவது—

मया प्रसन्नेन तर्जुनेनै रूपं परं दर्शितमात्मयोगात् ।
 तेजोमयं विश्वमनन्तमाद्यं यन्मे त्वदन्येन न दृष्टपूर्वम् ॥ ४७ ॥

மயா ப்ரஸந்தேந தவார்ஜு—நேதம்
 ரூபம் பரம் தர்சிதம் ஆத்மயோகாத் |
 தேஜோமயம் விச்வம் அநந்தம் ஆத்யம்
 யந்மே த்வதந்யேந நத்ருஷ்டபூர்வம் || 47 ||

यत् मे रूपम्—எந்த எனது உருவம்	न दृष्टपूर्वम्—இதற்கு முன் பார்க்கப்
तेजोमयम्—தேசின் திரளோ	படாததோ
विश्वम्—எங்கும் பரவியதோ	इदं रूपम्—இவ்வுருவானது
अनन्तम्—அடி முனையிடையற்றதோ	प्रसन्नेन—உன்னிடம் தெளிவுற்ற
आद्यम्—எதற்கும் காரணமோ	मया—என்னால்
अर्जुन—அர்ஜுன	आत्मयोगात्—எனது ஸங்கற்ப சக்தி
त्वदन्येन—உன்னைத் தவிர்த்து	யால்
மற்றொருவரால் டர்சிதம்—காண்பிக்கப் பெற்றது.	

பிறர் காணுமைக்குக் காரணம் மற்ற யோக்யதைகள் இல்லாமை
 யாலல்ல, பக்தியில்லாமையாலென வருளுகிறார்—

न वेदयज्ञाभ्ययनैर्न दानैर्न च क्रियामिर्न तपोभिर्यैः ।
 एवरूपशक्य अहं नृलोके द्रष्टुं त्वदन्येन कुरुप्रवीर ॥ ४८ ॥

ஸ்வகம் ரூபம் தர்சயாமாஸ பூய:

ஆச்வாஸ்யாமாஸ ச பீதமேநம்

பூத்வா புந: ஸௌம்யவபுர் மஹாத்மா || 50 ||

வாசுதேவ:-கண்ணபிரான்

அஸுனம்-அர்ஜுனனுக்கு

இதி ஸக்யா-இவ்வாறு கூறி

ஸ்க் ரூபம்-தனது உருவை

தथा-கூறியவாறே

புந:-மீண்டும்

दर्शयामास-காட்டினான்.

महात्मा-மஹானுபாவனான்

கண்ணன்

भीतम् एनम्-பயந்திருந்த அர்ஜு

னனை

सौम्यवपुः भूत्वा-சாந்தமான திருமேனி

யுடையனாகி

पुनः-மீண்டும்

आश्वासयामास च-ஆறுதலும்

கூறினான்.

असुन उवाच-அர்ஜுனன் சொன்னான்-

इष्ट्वेदं मानुषं रूपं तव सौम्यं जनार्दन ।

इदानीमस्मि संवृत्तः सचेताः प्रकृतिं गतः ॥ ५१ ॥

தருஷ்டவேதம் மாணுஷம் ரூபம் தவ ஸௌம்யம் ஜனார்தந |

இதாநீமஸ்மி ஸம்வ்ருத்த: ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் கத: || 51 ||

जनार्दन-ஜனங்களால் வேண்டப்

படுகிறவரே!

रूपम्-உருவை

तव-உமக்கேயான

इष्ट्वा-பார்த்தமட்டிலே

सौम्यम्-கல்யாணகுணங்கள்

इदानीम्-இப்போதே

நிறைந்து குளிர்ந்த

सचेताः संवृत्तः-புத்தியுடையனாகி

मानुष-மனித வருவுக்கு ஈடான

प्रकृतिं गतः च-சுயநிலையைப் பெற்ற

வனுமாகிறேன்.

श्रीभगवान् उवाच-பகவான் பகர்ந்ததாவது-

सुदुर्दर्शमिदं रूपं दृष्ट्वान् असि यन्मम ।

देवा अप्यस्य रूपस्य नित्यं दर्शनकांक्षिणः ॥ ५२ ॥

ஸுதுர்தர்சமிதம் ரூபம் த்ருஷ்டவாநஸி யந்மம |

தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்சநகாங்க்ஷிண: || 52 ||

सुदुर्दर्श-மிகவும் காணவரிதான

मम यत्-எனது யாதொரு

इदं रूपम्-இந்த ரூபத்தை

दृष्ट्वान् असि-கண்டிருக்கிறாயோ,

अस्य रूपस्य-இவ்வருவை

देवा: अपि-தேவதைகளும்

नित्यम्-எப்போதும்

दर्शनकांक्षिणः-காண விரும்பும் உடை

யராவர். காணுதவர்களே.

नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया ।

शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्ट्वानसि मां यथा ॥ ५३ ॥

भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवविधोऽर्जुन ।

52 53-54

ज्ञातुं द्रष्टुञ्च तत्त्वेन प्रवेष्टुञ्च परंतप ॥ 53 ॥

53 54 31-5-63/64

நாஹம் வேதைந்ந தபஸா ந தானேந ந சேஜ்யயா |

சக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்ட்வாநநரி மாம் யதா || 53 ||

பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய அஹமேவம்விதோ டர்ஜுந |

ஜ்ஞாநாம் த்ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப || 54 ||

मं यथा—என்னை எவ்வாறு

परन्तप—பகைவரை வதைக்கின்ற

दृष्टवान् असि—கண்டவனாகியுயோ,

வனே !

एवविधः अहं—இவ்வாறாக நான்

अर्जुन—அர்ஜுனா !

वेदैः—வேதம் ஒதுதல் ஒதுவித்தல்

अहं एवविधः—நான் இவ்வாறே

பொருள் கூறல் ஜபித்தல் என்

अनन्यया—வேறு பற்றின்றி யிருக்கும்

பவற்றால்

भक्त्या तु—பக்தி யென்பதொன்றால்

न द्रष्टुं शक्यः—காணப்படக் கூடியவ

तत्त्वेन—உள்ளபடி.

னல்லன்.

ज्ञातुं शक्यः—அறியக் கூடியவன்

तपसा न-தவத்தினாலுமல்லன்,

द्रष्टुं च—காணவும்

ज्ञानेन न-தானத்தினாலுமல்லன்.

प्रवेष्टुं च—புகுவும்

इज्या च न-யாகாதிகளாலுமல்லன்.

शक्यः—கூடியவன்.

வேதம்ஒதல் முதலான தர்மங்கள் உபாயமே. ஆயினும் வேறு பற்றில்லாத பக்தி என் விஷயமில்லையாகில் எல்லாம் வீணே. அது உள்ளபோதுதான் என்னை நன்றாக வேதத்தினின்றும் அறிவதோ, உள்ளபடி காண்பதோ, உள்ளபடி புகுவதோ கூடும், அதில்லையேல் யாரும் காணமாட்டார்கள்—

அர்ஜுனா, உலகில் பலர் உபதேசம் பெற்று வருகிறார்கள். வேதம்ஒதல் ஜபித்தல் ப்ரவசனம் செய்தல் என்பவற்றில் ஒவ்வொன்றும் சிறந்ததே. அதுபோல் அனுஷ்டிப்பதும் சிறந்தது. எல்லாம் இருந்தும் காண மாட்டார். ஏனென்னில், பக்தி வேண்டும். அது வேறு பற்றின்றி என் விஷயமாகவே யிருக்கவேண்டும். இந்த நிமிஷத்தில் உனக்கு உண்டான அளவுக்கு வைராக்யமும் பக்தியும் எல்லோருக்கும் வாராது. உனக்குண்டான வைராக்யம் நானே நேரில் உபதேசம் செய்ததாலும் என் விபூதிகளையறிய விரும்பியபோது அவற்றையும் நான் தெளிவித்ததாலும். அதன் மேல் பக்தியானது முதிர்ந்து நீ என்னைக் காணுமாறருளாய் என்று வேண்டுமளவுக்கு ஆயிற்று. இவ்வாறு எல்லோருக்கும் நேருமோ? பக்தியின் குறைவால் முதலில் வரும் தத்துவஞானமே பூர்ணமாகிற தில்லை. எங்ஙனே காண்பதும் புகுதலும்? ஒரே பக்தி மூன்றுக்கும் காரணமாகில் முதலிலேயே புகலாமே யென்னவேண்டா. பக்தியில் மேன்மேல் ளாம் உண்டு. சாஸ்த்ரம் மூலம் நன்கறியக் காரணமாம் பக்தி சாமான்ய மாய் அன்பு மட்டும். காண்பதற்கு பரபக்தி என்று சொல்லுமளவுக்

கான தொடர்ச்சியான பக்தி வேண்டும். அதன் மேல் பிரிந்தால் தரிக்க மாட்டாமல் கடுமையாக ஆணையிட்டு அழைக்குமளவான பரமபக்தி வேண்டும். அப்போது புகவாகும். இவற்றில் காண்பதற்கு முன்னே வரும் பக்தி கட்டளைப்பட்ட (வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட முறைப்படியான) பக்தியாயிருந்தால்தான் புகுதல் வரையிலான பலன். நீ இப்போது கண்டுவிட்டாயே. இதன் மூலம் உனக்குப் பரமபக்தி வருமாயினும் அப் பரபக்தியில்லையாகையால் புகவாகாது. பரபக்தியில்லாமலே காணவாசை மேலிட்டார் உலகில் கிடைப்பது அரிது. உனக்கு அது வாய்த்தது சிறப்பாம் என்றபடி.)

शास्त्रतो ज्ञाने कारणं भक्तिः सामान्यभूता । दर्शने कारणभूता ततो विलक्षणा । प्रायः शास्त्रविहितभक्तियोगरूपा । प्रवेशे कारणभूता तु परमभक्तिरत्युत्कटेच्छागर्भा । साम्प्रतं ते जातं दर्शनं परभक्त्यभावेऽपि विलक्षणप्रीत्यायत्तम् । एतदधीनपरमभक्तिमात्रात् प्रवेशो दुर्लभः । विहितस्य परभक्तिरूपस्योपायस्याभावात् । एतद् ज्ञापयितुमेवाद्यादशे, 'भक्त्या मामभिजानातीति श्लोके तत इति पदम् । तस्य ततो विरातीति प्रवेशक्रियाहेतुतया भाष्ये व्याख्यानञ्चैतमर्थं सूत्रं दर्शयितुम् ॥

எவ் பக்தியொசையவசியக் துபாயவ் சமனந்தரமேவ கயயந் நிगमयति. இப்படி கட்டளைப் பட்ட பக்தி வேண்டுமென்பதையும் அதன் உபாயத்தையுமே மேலே சொல்லி முடிக்கிறார்—

मत्कर्मकृन्मत्परमो भङ्गक्तः संगवर्जितः ।

निर्वैरः सर्वभूतेषु यः स मामेति पाण्डव ! ॥ ५५ ॥

மத்கர்மக்ருந் மத்பரமோ மத்பக்த: ஸங்கவர்ஜித: |

நிர்வைர: ஸர்வபூதேஷு யஸ்ஸ மாமேதி பாண்டவ ॥ 55 ॥

மத்கர்மகரு-கீழ்க் கூறிய வேதாத்யய நிர்வै:—பகையற்றவனாய் ராகம்

நாதிகளைச் செய்கின்றவனாய்

போல் தவேஷமுமில்லாத

மங்க:—என்னிடமே அன்பு உடை

வனாகிறான்

யனாய் பக்தி செய்கின்றவனாய்

ய:—எவன்,

சங்கவர்த:—வேறென்றில் ராகமற்ற

பாண்டவ—பாண்டு புத்ரனே !

வனாய்

ச:—அவனே

சர்வபூதேஷு—எல்லா ப்ராணிகளிடமும்

மாம் எதி—என்னைப் பெறுகிறான்.

பரஜ்ஞான பரமபக்திகள் முக்கியமல்ல. பரபக்தி முக்கியம். அது நீண்டகாலம் அனுஷ்டிக்கப்படும். அது இடையூறின்றி வளர்வதற்கு சாஸ்த்ரத்தில் விதித்த செயல்களெல்லாம் வேண்டும். அவற்றைச் செய்யும் போதும் வேறு பொழுதிலும் வேறென்றில் பற்றோ பகையோ ஒன்றும் தகாது. பகவானுக்கென்று அர்ப்பணம் செய்து எல்லாம் தடுத்துகின்றவன் என்னையடைகிறான்—

என்று பக்தியோகத்தை ஒருவாறு முடித்தருளினார்.

பதினோராவது அத்தியாயம் முற்றும்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

ஆறு அத்தியாயங்களில் ஜீவாத்மாவைக் காண்பதற்கான உபாஸன மாம் அக்ஷரோபாஸனம் உபதேசிக்கப் பெற்றது. பிறகு பதினோராவது அத்தியாயம் வரையில் ஐடஜீவேச்வர தத்துவங்களை யுணர்த்தி பக்தர் களை நான்கு வகையாகப் பிரித்து அர்ஜுனனுக்கு பக்தி வளர்வதற்காக பகவான் சிறப்பாக விளங்குமிடமான விபூதிகளும் உபதேசிக்கப் பெற்று விச்வரூப தர்சனமும் செய்விக்கப் பெற்றது. முடிவில் அவனுக்கு ஆராதனமாக எல்லாம் செய்து பக்தியை வைராக்யத்துடன் அனுஷ்டிப் பவர் அவனைப் பெறுவரென்றும் அருளினார். இங்கே அவ் உபாயங்கள் இரண்டையும் கவனித்து அவ் விஷயமாக வினா ஒன்றை எழுப்புகிறேன். இதற்கு மறுமாற்றம் அளித்த பிறகு பகவான் தாம் இங்குச் சொல்ல நினைத்ததையும் அருள்வர்.

अनु उवाच—अर्जुनन् கேட்பதாவது—

एवं सतयुक्ता ये भक्तास्त्वां पयुपासते ।

ये चायक्ष्वरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥ १ ॥

ஏவம் ஸதயுக்தா யே பக்தாஸ்த்வாம் பர்யுபாஸதே |

யே சாப்யக்ஷரமவ்யக்தம் தேஷாம் கே யோகவித்தமா: || 1 ||

एवं—கீழ்க்கூறியவாறு

अव्यक्तम्—வெளிப் பொறிகளுக்கு

ये भक्ताः—எந்த பக்தர்கள்

विषयமாகாத

सतयुक्ताः—உம்மை எப்போதும்

अक्षरम्—ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை

सेरन्तिருக்க विरुम्पि

पयुपासते—உபாஸிக்கின்றனரோ,

त्वां पयुपासते—உம்மை உபாஸிக்

तेषां के—அவர்களில் யார்

கின்றனரோ,

योगवित्तमाः—சிறந்த யோகம் உடை

ये च—எவர்களும்

यराவர்.

உம்மை என்றும் பெற்றிருக்க விரும்பி உமது பஜனம் செய்பவர் சிறந்த யோகிகளா, ஜீவாத்மோபாஸனம் செய்கின்றவர் சிறந்த யோகிகளா என்று அர்ஜுனனின் வினா. ஆறாம் அத்தியாயம் முடிவில் ஜீவாத்ம யோகியை விட பரமாத்ம யோகியை மேம்பட்டவனுக்க கண்ணன் அருளிச் செய்திருந்தும் இவ்வாறு வினவலாமோ என்னில். உபாஸிக்கப்படும் விஷயம் பெரிது பலன் பெரிது என்ற காரணத் தினால் பகவத்யோகி சிறந்தவனென்பதை அர்ஜுனன் அறிந்திருக் கிறான். ஆனால் ஜீவாத்மோபாஸனம் தன் பலனை சீக்கிரம் அளிக்குமா, பரமாத்மபக்தி அளிக்குமா என்று கேட்பதில் நோக்கு இங்கே. அவ் வாறே தெளிவாகக் கேட்கலாமே யென்னில், ஆனாலும் ஆசார்யனிடம் பரிபர்சனம் செய்ய வேண்டுமென்றிருப்பதால், அறியவேண்டும் விஷயத்தை பிரித்துக் கூறாமல் பொதுவாகக் கேட்கிறான். எல்லாமே மீண்டும் சொன்னாலும் கேட்பதே தகுமென்று அவனது நோக்கு. அதாவது பகவத் பக்தன் சிறந்த யோகி என்பது உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவிலும் பலத்திலும் உள்ள சிறப்பால் மட்டுமா, அல்லது

யேது—பக்தரைவிட வேறான எவர்	புவம்—அழிவற்றதுமான
கள்	அक्षரம்—ஆத்மஸ்வரூபத்தை-
अव्यक्तம்—இந்திரியங்களுக்கு இலக்	इन्द्रियग्रामम्—இந்திரியத்திரளை
காகாததும்	संनियम्य—அடக்கி
अनिर्देश्यम्—அறியாமையால் தனியே	सर्वत समबुद्धयः—எல்லா ஆத்மாக்களை
கூறப்படமாட்டாததும்	யும் ஸமமாகக் கொண்டு
(தேவாதி சப்தங்களால்	सर्वभूतहिते रताः—எல்லா ப்ராணி
தேஹத்தோடு சேர்ந்தே	களுக்கும் நன்மை செய்வதில்
சொல்லப்படுவதும்)	நோக்குள்ளவராய்—திமையை
सर्वत्रगम्—எங்கும் இருந்து(ம்)	எவருக்கும் செய்யாமல்
अविस्यम्—இன்னதென ஆராயவா	उपासते—உபாஸிக்கின்றனரோ
காததும்	ते अपि—அவர்களும்
कृत्स्नम्—பல பிறப்பின் பரம்பரைக்கு	मां—என்னை
பொதுவானதும்	प्राप्नुवन्ति एव—அடைகின்றவரே
अवलम्—ஸ்வரூபம் மாறாததும்	யாவர்.

க்ஷரமாய் நிர்ந்தேச்யமாய் வ்யக்தமாய் அங்கங்கு மட்டும் உள்ளதாய் ஆராயக் கூடியதாய் பல மாறுதல்களும் அழிவும் பெறுவதுமான தேஹாதி வஸ்துவைக் கண்டிருக்குமவர்களில் எவ்விதத்திலும் அவ்வுருவியந்த ஜீவஸ்வரூபத்தைக் காணப் பாடுபட்டு எவர்கள் பொறிகளை வென்று ஒருவருக்கும் தீங்கு விளைக்காமல் எல்லா ஜீவனும் ஸமமாகுமென்று தெளிந்து உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்களும் என்னை அடைகின்றவர்களோ, எல்லா ஆத்மாவும் ஸமமான போது நானும் அதற்கு ஸமமாகையால் அவர்கள் தம் ஆத்மாவை அடைவதென்று என்னை அடைவதே, ஏவகாரம் பலன் பெறுவது நிச்சயம் என்னவாம். எனக்கு ஸமமான ஆத்மாவை யென்று வியத்தமாகக் கூறாமல் என்னை என்பதென் என்னில்—மேல் மொழியப் போகின்ற அம்சத்திற்கு இது குறிப்பாகும். உபாஸிக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்தாராகில் என்னை அடைந்தவரே யென்று கூறினால் ஜீவாத்மோபாஸனைத்திற்கு உள்ளவளவில் பிரயாசை மேலே பரமாத்மோபாஸனைத்தில் இல்லை என்றதாமே.

जीवात्मानं प्राप्नुवन्तीति वा, मत्सदृशं तं प्राप्नुवन्तीति वा वक्तव्ये, मां प्राप्नुवन्तीत्युक्तिः कुत इति चेत्—विवक्षितांशस्फोरणाय । तल्लभो मल्लभ एवेति ततः सिद्ध्या तल्लभानन्तरं मल्लभे विलयवो नाधिक इति हि इतो व्यज्यते । मामेव एन्नैवैय्ये एनन्तर्भव्यम् கூறில், தன்னை மட்டும் அடைகின்றனர் ஜீவாத்மாவை அடையவில்லை யென்று தோன்றும். அதை மாற்ற 'மாம் ப்ராப்துவந்த்யேவ' என்றது. அப்போதும் இக்கருத்தே கூறவாகுமாகில் கொள்க. (3. 4.)

तु एन्नु தொடங்கியதைத் தெளிவிக்கிறார்—

क्लेशोऽधिकशस्तेषामव्यक्तासक्तचेतसाम् ।

अव्यक्ता हि गतिर्दुःखं देहवद्भिरवाप्यते ॥ ५ ॥

க்லேசோ஽திகதரஸ்தேஷாம் அவ்யக்தாஸக்த சேதஸாம் |
அவ்யக்தா ஹி கதிர் துக்கம் தேஹவத்பிரவாப்யதே || 5 ||

अन्यक्त-आसक्त चेतसाम्—காணப்படாத अन्यक्ता—காணவாகாத ஜீவ
ஜீவ ஸ்வரூபத்திலே விஷயத்திலான
பற்றிய மனம் உடைய गतिः—சிந்தையானது
तेषाम्—அவர்களுக்கு देहवन्निः—தேஹாத்மாபிமானி
क्लेशः—பிரயாசையானது களாலே
अधिकतरः—மிகமிகவாம், दुःखं हि अवाप्यते—பிரயாசைப்பட்டே
யன்றோ அடையப் பெறும்.

அநாதி காலமாக தேஹமே ஆத்மா என்ற தூர்வாஸனை ஏறியிருப்பதோடு இப்போதும் தேஹத்துடனே இருந்து அதே ப்ராந்தியில் உலக யாத்ரையில் இழிந்திருப்பவரே யாவரும், ஆகையால் தேஹத்தை விட வேறான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை யோகத்தில் சிந்தித்துப் பெறுவதில் மிக்க பிரயாசையே, ஈசுவரன் வேறு என்ற எண்ணமே எல்லோருக்கும் இருப்பதாலும், எனது ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தமானாலும், அது போல் ஜ்ஞானானந்தமான எனது திவ்யமங்களவிக்ரஹம் பெரும் பாலும் காணப்படுவதாலும், அதன் மூலம் எனது கல்யாண குணங்களும் அனுபவிக்கப்படுவதாலும் என்னை இதர விலக்ஷணமாக அறிவதில் இடையூறு விசேஷமாக இல்லை. ஆகையினால் பிரயாசை குறைவென்பதும் ஒரு வாசியாகும்.

जीववत् परमात्मस्वरूपस्याव्यक्तं न भवति । तत्र देहात्माभिमानदुर्वीक्षनावत् इह देहैक्य-
जीवैक्यादिदुर्वीक्षनाया अभावात् । विलक्षणत्ववासनाया एव लोकस्यापिवात् । मदीयदिव्य-
मङ्गलविग्रहस्य ममेव ज्ञानानन्दरूपत्वस्याविशिष्टया देहध्यानमूलं मद्ग्रहणस्य सुकरत्वाच्च ।
विशिष्य विभवरूपे इक्ष्यमाने तन्मूलमेव मदीय ज्ञानशक्तिकारण्यवात्सल्यादिसर्वगुणानुभवस्यापि
स्वस्वभावितया भक्त्यतिशयेन च मत्स्वरूपोपासनस्य सुकरत्वमिति भगवतो भावः । (5)

அதிகக்லேசதமாவதல் ட்ரீயதி—பிரயாசையின் ஏற்றத் தாழ்வின் பலனைக் காட்டுகிறார்—

ये तु सर्वाणि कर्माणि मयि संन्यस्य मत्पराः ।

अनन्येनैव योगेन मां ध्यायन्त उपासते ॥ ६ ॥

तेशामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारमरात् ।

मयामि नचिरात् पार्थ मय्यावेशितचेतसाम् ॥ ७ ॥

யே து ஸர்வாணி கர்மாணி மயி ஸந்நயஸ்ய மத்பரா :

அநந்யேநைவ யோகேந மாம் த்யாயந்த உபாஸதே || 6 ||

தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத் |

பவாமி நசிராத் பார்த்த மய்யாவேசிதசேதஸாம் || 7 ||

யே து—எவர்கள் ஜீவயோகிகளைப்
 போலல்லாமல்
 சர்வாணி கர்மாணி—வைதிக லௌகிக
 கார்யங்களை யெல்லாம்
 மயி சன்யஸ—எனக்கே அர்ப்பணம்
 செய்து
 ஸ்ரர:—என்னையே ப்ரர்ப்யமாகக்
 கொண்டு
 ஸந்யேன ஈவ—வேறு பலனுக்காகாத
 யோன—பக்தி யோகத்தினால்
 மா ஧்யந்த: ஁யாஸந—என் விஷயமான
 மானஸ த்யானம் பூசை
 புகழ்தல் ப்ரணாமமெல்லாம்
 செய்கின் றனரோ
 பர்த்—அர்ஜுன
 மயி—என்னிடத்தில்
 அவேசித சேதஸம்—அபிநிவேசம்
 கொண்ட மனம் உடைய
 தेषா—அவர்கள் விஷயத்தில்
 ந விராட்—தாமதமின்றி விரைவிலே
 யே
 ஸந்யஸ்சார சாராட்—அபாயகரமான
 ஸம்ஸாரக் கடலினின்று
 சமுத்தி—கரையேற்றுகின்றவனாகி
 ஸவாமி—ஸத்தை பெறுகிறேன்.

ஜீவாத்மாவைக் காண வேண்டுமென்ற கவலையும் இவர்களுக்கு
 நீங்கிவிட்ட படியால் என்னையே குறித்து எதையும் செய்வர். கைவல்
 யத்திலே நோக்கு உள்ள சில ஜீவயோகிகளுக்கு—஁ரூ ஁ரூஷு வர்த்நே என்று
 ப்ரக்ருதியை கர்த்தாவாக நினைப்பவருக்கு—எனக்கே எல்லாம் அர்ப்
 பணம் செய்வதென்பது இல்லாமற் போம். பக்தர்களுக்கு அவ்வா
 றில்லை. இவர்களுக்கு என்னைப் பெறுதற்கான எனது அனுபவம்
 விரைவிலாம். (6-7)

இப்படி பொதுவாகக் கூறி அர்ஜுனனை இதில் ஏவுகிறார்—இது
 எதற்காக என்னில்—ஜீவயோகபரமாத்ம யோகங்கள் சொல்லப்
 பெற்றனவே. அவற்றை அனுஷ்டிப்பதற்கு சக்தி அசக்திகளை ஆய்ந்து
 படிப்படியாகச் செய்யும் முறையை உபதேசிக்ககருதி, அந்த வரிசையை
 நன்கு அறிய அவனுக்கு ஆவல் உண்டாவதற்காக முடிவான பக்தி
 யோகத்தையே அர்ஜுனா நீ அனுஷ்டி. என்கிறார். 'அதைக்கேட்ட
 ஁டனே முடியவில்லையே என்று திகைப்பான். உடனே படிகளைக்
 காட்ட வேண்டும்' என்ற கருத்தினால்.

ஜீவயோகபரமாத்மயோகவிபரே சோபனகம: இத ஁பதேஸ்ய: இயாலோச்ய தவ்ய தஸ்யோசமபவரோ஁-
 ஁கிஷ்ணம் பரிஸித் ஁கரேவ த்வா கர்த்வேத்யுபதிஸிதி |

மயேவ மன ஁வஸ்தவ மயி வுதி நிவேஸ்ய |

நிவசிஸ்யசி மயேவ ஁த்ர ஁த்வ் ந சஸ்ய: || 6 ||

மய்யேவ மந ஆததஸ்வ மயி புத்திம் நிவேசய |

நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஁நர்த்தவம் ந ஸம்சய: || 8 ||

அப்யாஸேத்யஸமர்த்தோடஸி மத்கர்மபரமோ பவ |
மதர்த்தமபி கர்மாணி குர்வந் எதித்திம் அவாப்ஸ்யஸி || 10 ||

சய-இனி	மத்யம்-எனக்காக
அஸ்யாஸே அபி-என் குண சித்தனை	கர்மாணி-கோயில்கட்டல் தோட்டம்
யிலும்	அமைத்தல் பூசித்தல்
அஸமர்த்த: அசி-சக்தியற்றவனாகில்	முதலானவற்றை
அஸம்ஸரம: பவ-எனது அர்ச்சனை	குவீந் அபி-செய்கின்றவனாகியும்
முதலானவற்றையே விசேஷ	சித்திம்-படிப்படியாகப் பலனை
மாகச் செய்பவனாகு.	அவாப்யாஸி-பெறுவாய்.

இங்கே மத்கர்ம என்றது யாகாதிகளல்ல. அவற்றை மேலே கூறப் போகிறார். இது அந்தரங்க கைங்கர்யம். ஆலயம் தோட்டம் முதலானவற்றை ஏற்படுத்தல் அர்ச்சையில் வழிபாடு மனோவாக்காயங்களாலே விஸ்தாரமாகச் செய்தல் என்றாவாரும். இது பக்தியோகத்தில் முதற்படி. இதன் மேல் கீழ்க் கூறிய அப்யாஸம். அதன் மேல் உபாஸனம்.

अथैतदप्युक्तोऽसि कर्तुं मद्योगमाश्रितः ।

सर्वकर्मफलत्यागं ततः कुरु यतात्मवान् ॥ ११ ॥

அதைத்தப்யசக்தோடஸி கர்த்தும் மத்யோகமாசிரித: |
ஸர்வ கர்ம பலத்யாகம் தத: குரு யதாத்மவாந் || 11 ||

சய-இனி	தத:-அப்போது
அஸ்யோகம்-என் விஷயமான பக்தி	யத அ:மவாந்-அடக்கிய மனம் உடை
யோகத்தை	யனம்-ஜீவாத்ம யோகத்
அசிரித:-குறியாகக் கொண்டு	திற்காக மனத்தைத் திருத்து
ஏதத் அபி-இந்த மத்கர்ம என்பதை	கின்றவனாய்
யும்	சர்வகர்ம பலத்யாகம்-நிஷ்காம கர்மா
கர்தும் அசக்த: அசி-செய்ய வல்லனாகா	னுஷ்டானத்தை
மற் போனால்	கூரு-செய்து வா.

கீழ்க் கூறிய அர்ச்சனாதிக்களில் இழிவதென்பது பக்தி யோகம் செய்ய இழிந்த போது முதற் செயலாகும். ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறவில்லையாகில் இது போதாது. அதில் இழிய வேண்டும். அதில் கீழ்ப்படியாகும் நிஷ்காமமாக நித்ய தைமித்திககாமயானுஷ்டானம். பூர்வார்த்தத்தில் 'மத்யோகமாசிரித:' என்று பக்தியோகத்திற்காம் கீழ்க் கூறிய மத்கர்ம என்றதால். உத்தரார்த்தத்திற் சொல்லும் ஸர்வ கர்மபலத்யாகம் வேறென்றைக் குறித்து என்று தெரிவித்ததாம். அது இன்னதென்பதை யதாத்மவாந்' என்ற சொல்லும் காட்டும். கீழே முதல் ஷட்கத்தில் ஜீவாத்ம யோகத்திற்காகவே நிஷ்காம கர்மாவின் தொடக்கம் கூறப்பட்டிருப்பதை இங்கே நினைக்க.

இனி, குறித்த ஜீவாத்ம யோகத்திற்கும் நிஷ்காம கர்மானுஷ்டா
னத்திற்கும் நடுவிலுள்ள படிக்களையும் காட்டி, மேலானபடியில் ஏறமாட்
டாதவனுக்குக் கீழ்ப்படியில் நிலைத்திருப்பைக் காத்துக் கொள்வதே
நலம்; அது தவறினால் மேலேறவாகாது; அது நிலைத்தால் விரைவில்
மேலேறலாமென்று தெளிவிக்கின்றார்—

श्रेयो हि ज्ञानमभ्यासात् ज्ञानात् ध्यानं विशिष्यते ।

ध्यानात् कर्मफलत्यागः त्यागाच्छान्तिरनन्तरम् ॥ १२ ॥

ச்ரேயோ ஹி ஜ்ஞாநம் அப்யாஸாத் ஜ்ஞாநாத் த்யானம் விசிஷ்யதே |
த்யாநாத் கர்மபலத்த்யாக: த்யாகாத் சாந்திரநந்தரம் || 12 ||

अभ्यासात्—முடியாமல் திணறிச் செய்ந்து
கொண்டு செய்யும் பகவத்
சிந்தனையை விட
ज्ञानम्—முன்படியான ஜீவாத்ம
ஸாக்ஷாத்காரமே
अयः—சிறந்தது.
ज्ञानात्—தக்கவாறு அமையாத அந்த
ஸாக்ஷாத்காரத்தைவிட
ध्यानं—ஜீவாத்மத்யானமே
विशिष्यते—சிறப்புறும்.

ध्यानात्—அரைகுறையான அந்த
ஜீவத்யானத்தைவிட
कर्मफलत्यागः—நிஷ்காம கர்மானுஷ்
டானமே
अयान्—சிறந்தது.
त्यागात्—முதற்படியான நிஷ்காம
கர்மானுஷ்டானத்தினால்
अनन्तरं—உடனே
शान्तिः—மனச்சுத்தியாகும்.

கீழ்ப்படியில் சரியாக ஊன்றினவன் தான் மேற்படி ஏற முடியும்.
மேல் வகுப்பில் படிக்கவாகாதவனைக் கீழ்ப்படியில் நிறுத்துவதற்காக,
கீழ் வகுப்பே சிறந்ததென்று சொல்லுங் கணக்கிலே இங்கே கூறுகிறார்—
ஒருவன் நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானம் செய்து கொண்டே வந்தால் மனம்
சுத்தமாகும், ஸத்வ குணமே பேலிடும். அந்த அனுஷ்டானத்தின்
முதிர்ச்சியே கர்மயோகம். அதன் பிறகு ஜீவாத்ம த்யானம் வெகுநான்
செய்ய, பிறகு ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் சிறிது சிறிதாக நேரும். ஜ்ஞான
ஸ்வரூபமான ஆனந்த ஸ்வரூபம் எங்கும் பரவும் கர்மபூத ஜ்ஞானமு
முடையதாய் அஹத பாப்மா என்றவாறெல்லாம் சொல்லக் கூடியவனு
மாகிற ஜீவனை உள்ளபடி அனுபவிப்பது எளிதிலாகாது. அத்தகைய
ஆத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குப் பிறகுச் செய்யும் (பகவத் அர்ச்ச
னாதிகளான ஸத்கர்மாவடி) பகவத் பரிசீலனமுமே பகவத் தியானத்திற்கு
உறுப்பாகும். கீழ்ப்படியில் அமராமல், மேலேறுவதைவிட கீழ்ப்படியில்
சிறிது தாமதிப்பதே பலன் பெற அனுகூலமாகுமென்றபடி, (ஆக நிஷ்
காம கர்மானுஷ்டானம் தொடங்கி பகவத் பக்தி யோகம் வரையிலான
படிகளெல்லாம் இந்த அத்தியாயத்திலே ஒருவாறு கூறப் பெற்றன
எனத் தெளிக.

(12)
நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானம் செய்கின்றவன் எவ்வாறு இருக்க
வேண்டுமென்பதை பல ச்லோகங்களால் விரித்துரைக்கிறார்—

अद्वेष्टा सर्वभूतानां मैत्रः करुण एव च ।

निर्ममो निरहङ्कारः समदुःखसुखः क्षमी ॥ १३ ॥

संतुष्टः सततं योगी यतात्मा दृढनिश्चयः ।

मय्यर्पितमनोबुद्धिर्यो मद्भक्तः य मे प्रियः ॥ १४ ॥

அத்வேஷ்டா ஸர்வபூதாநாம் மைத்ர: கருணா ஏவ ச |

நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸமதுக்கஸுக: க்ஷமீ || 13 ||

ஸந்துஷ்ட: ஸததம் யோகீ யதாத்மா த்ருடநிச்சய: |

மய்யர்ப்பிதமநோபுத்திரீ யோ மத்பக்தஸ் ஸ மே ப்ரிய: || 14 ||

सर्वभूतानाम्—எல்லா ப்ராணிகளிட
மும் (த்வேஷிப்பவர்களிடமும்)

क्षमी—சீதோஷ்ணதிகளைப் பொறுப்
பவன்

अद्वेष्टा—த்வேஷ்யில்லாதவன்

संतुष्टः—அவ்வப்போது கிடைத்த

(நமது வினைக்குத் தக்கவாறு

மட்டைக் கொண்டு த்ருப்தியா

सर्व्वरन् அளிக்கும் பலன் என்று

யிருப்பவன்

நினைப்பவன்)

सततं योगी—எப்போதும் தேஹாதி

मैत्रः—விரோதிகளிடமும் சினேகம்

களைவிட வேறாக ஆத்

உடையவன்

मावैवச் சிந்திப்பவன்

करुणः एव च—ஸமயங்களில் அவர்கள்

यतात्मा—மனத்தை யடக்கியவன்

டம் கருணை கூர்பவனுமே

दृढनिश्चयः—வேதப் பொருளில்

யாகின்றவன்

தெளிவுடையவன்

निर्ममः—மமகாரமில்லாதவன்

मयि—என்னிடத்திலே

निरहङ्कारः—தேஹாத்மாபிமான

अर्पित मनोबुद्धिः—ஆரதிக்கப்படுகின்ற

பில்லாதவன்

வனும் பலனளிப்பவனும்

समदुःखसुखः—துக்கம் ஸுகம் எது

நானே என இருப்பவன்

நேர்ந்தாலும் ஒரேவிதமா

यः मद्भक्तः—என் பக்தன் எவனோ

யிருப்பவன்

सः—அந்தக் கர்மயோகி

मे प्रियः—எனக்கு இஷ்டமானவன்.

यसाद्बुद्धिजते लोको लोकान्बुद्धिजते च यः ।

हर्षामर्षमयद्वैगैर्मुक्तो यः स च मे प्रियः ॥ १५ ॥

யஸ்மாந்நோத்விஜதே லோகோ லோகாந்நோத்விஜதே ச ய: |

ஹர்ஷாமர்ஷபயோத்வேகைர் முக்தோ ய: ஸ ச மே ப்ரிய: || 15 ||

यसात्—எவனிடம்

लोकात् च—உலகத்தினின்றும்

लोकः—ஒரு பிராணியும்

यः—எவன்

न उद्भिजते—பயப்படாதோ

न उद्भिजते—அஞ்சாமலிருக்கிறானே.

(பிறர் பயப்படும்படி எவன்

(உலகமும் எவனை பயப்படுத்

ஒன்றும் செய்யானோ)

தாதோ)

हृयं अमरं भय-उद्वेगैः—ஒவ்வொருவனைப் பற்றி களிப்பும், கோபமும், அச்சமும், அவற்றின் மூலமான செயலும் முக:—விடவாகின் றவன் (இல்லாத ய:—எவனோ, வன்) ச ச—அந்தக் கர்மயோகியும் சே பிரிய:—எனக்கு இஷ்டமானவன்.

अनपेक्षः शुचिर्दक्ष उदामीनो गतव्यथः ।

सर्वरिम्भ परित्यागी यो मद्भक्तः स मे प्रियः ॥ १६ ॥

அநபேக்ஷ: சுசிர் தக்ஷ உதாளீநோ கதவ்யத: ।

ஸர்வாரம்ப பரித்யாகீ யோ மத்பக்தஸ ஸ மே ப்ரிய: ॥ 16 ॥

अनपेक्षः—ஆத்மாவைத் தவிர்த்து வோடுவதில் நசையற்றவன்
शुचिः—சாஸ்த்ர ஸம்மதமான உணவால் உடல் தரிப்பவன்
दक्षः—சாஸ்த்ரம் விதித்தவற்றைச் செய்ய வல்லன்
उदासीनः—வேறு செயலில் கவனமற்றவன்
गतव्यथः—செய்யும்போது த்வந்த்வங்களைப் பொறுப்பவன்
सर्वरिम्भ परित्यागी—ஆத்ம ஜ்ஞானத்திற்காகாத எந்தச் செயலையும் தொடங்காமலே விடுபவன்
यः मद्भक्तः—எந்த எனது பக்தனோ,
सः मे प्रियः—அவன் எனக்கு இஷ்டமானவன்.

यो न हृष्यति न द्वेष्टि न शोचति न कांक्षति ।

शुभाशुभपरित्यागी भक्तिमान् यः स मे प्रियः ॥ १७ ॥

யோ ந ஹ்ருஷ்யதி ந த்வேஷ்டி ந சோசதி ந காங்க்ஷதி ।

சுபாசுபபரித்யாகீ பக்திமாந ய: ஸ மே ப்ரிய: ॥ 17 ॥

यः—எந்த கர்மயோகி
न हृष्यति—ப்ரியமானதைப் பெற்றதற்
न द्वेष्टि—அப்ரியம் நேர்ந்ததற்கு
न शोचति—வருத்தம் நேர்ந்தால்
न कांक्षति—ஒன்றை விரும்புவதில்லை
शुभाशुभ परित्यागी—அசுபத்தைப் போல்
भक्तिमान् यः—பக்தியுள்ளவன் எவனோ
सः मे प्रियः—அவன் எனக்கு இஷ்டமானவன்.

समः सत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः ।

शीतोष्णसुखदुःखेषु समः संगविवर्जितः ॥ १८ ॥

दुर्यनिन्दास्तुतिर्माँनी संतुष्टो येन केनचित् ।

अनिकेतः स्थिरमतिः भक्तिमान् मे प्रियो नरः ॥ १९ ॥

ஸமச் சத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா மாநாவமானயோ: ।

சீதோஷ்ணஸுகதுக்கேஷு ஸம: ஸங்கவிவரஜித: ॥ 18 ॥

துல்யநிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித் ।
அநிகேத: ஸத்திரமதி: பக்திமாந மே ப்ரியோ நர: ॥ 19 ॥

शस्त्रौ च—பகைவனிடத்திலும்
 सिन्धे च—சினேகிதனிடத்திலும்
 समः—நெருக்கியபோதும் ஸமமா
 யிருப்பவன்
 संगविवर्जितः—ஒன்றிலும் பற்றற்ற
 வன், அதனால்
 तथा मानावमानयोः—அவ்வாறே மான
 அவமானங்களிலும்
 शीत उष्ण सुखदुःखेषु—குளிர் குடு ஸுகம்
 துக்கம் என்ற த்வந்த்வங்
 களிலும்
 समः—ஸம நிலையுடையவன்
 तुल्यनिन्दास्तुतिः—பழித்தல் புகழ்தல்
 இரண்டையும் ஸமமாகக்

கொண்டவன்
 मौनी—பிறரைப் பழிக்கவோ புகழ்
 வோ நேர்ந்த போது மௌன
 மாயிருப்பவன்
 येन केनचित्—ஏதேனும் கிடைத்ததில்
 संतुष्टः—தருப்தி பெற்றவன்
 स्थिरमतिः—ஆத்ம விஷயத்தில் நிலை
 நின்ற புத்தியுடையவன்
 अनिकेतः—வீடு முதலானவற்றில்
 விருப்பற்றவன்
 भक्तिमान्—பக்தியுள்ளவன்
 सरः—எனவான மனிதன்
 मे प्रियः—எனக்கு இஷ்டமானவன்.

முன்னமே அத்வேஷ்டா என்னப்பட்டிருந்தும் மீண்டும் சத்ருவீனி
 டம் ஸமன் என்றது, மாநாவமாநாதிகள் நேர்ந்த போது ஸமன் என்று
 மேலே மொழிவதால் அது போல் சத்ருவாய் நெருங்கின போதும்
 ஸமன் என்பதற்காகவாம். ஒன்றிலும் சங்கமில்லாமையே சீதோஷ்ணாதி
 களைப் பொறுக்கக் காரணமாகும். மாநாவமானம் உடலால் பிறர் செய்
 வது, நிந்தாஸ்துதிகள் நாவினால், மௌனீ என்ற மௌனமாவது மனன
 மல்ல, அது ஸத்திரமதி: என்று சொல்லப் பெற்றதே. ஸங்கீர்த்தநாதி
 கள் செய்வதால், பேசாமை என்ற மௌனமும் சேராது. எனவே
 ஸந்தர்பத்திற்கிணங்க, பிறரை தான் துதியோ நிந்தையோ செய்ய
 நேர்ந்தாலும் செய்யாதவன் என்றதாம். க்ருஹஸ்த்தனும் கர்மயோகி
 யாகையால் வீடில்லாதவனென்ன பொண்ணுது. உள்ள வீட்டிலும்
 பற்றற்றவன் என்றதாம். எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ஆத்மாவீனிடம்
 ஸத்திரமாய் மதி நின்றதே. இவ்வாறு கர்மயோக தசையிலேயே மனித
 னுக்கு வேண்டும் குணங்கள் கூறப் பெற்றன. (19)

கர்மயோகியைத் தமக்கு ப்ரியன் என்றார், தம்மிடம் பக்தி செய்
 கின்றவர்களை மிகவும் ப்ரியர்களென்கிறார். ये என்ற பன்மையாலும்
 तु என்ற சொல்லாலும் பர்யுபாஸதே என்பதாலும் அதிவ ப்ரியர்:
 என்பதாலும் கீழ்க் கூறியவரை வீட வேறானவர்கள், பக்தியோகம்
 செய்வார், இங்கே கூறப்படுகிறார்கள்—

ये तु धर्म्यामृतमिदं यथोक्तं पर्युपासते ।

अह्वाना मत्परमा भक्तास्तेऽवीर्य मे प्रियाः ॥ २० ॥

யே து தர்மயாம்ர்தமிதம் யதோக்தம் பர்யுபாஸதே |

ச்ரத்ததாநா: மத்பரமா: பக்தாஸ்தே: அதிவ மே ப்ரியா: || 20 ||

ये तु—முன் சொன்னவரை விட யதோக்தம்—சொன்னபடியான
 வேறான எவர்கள் இத்—இந்த பக்தி யோகத்தை
 अदधानाः—அதிக ஆஸ்த்தையுடைய உपासते—அனுஷ்டிக்கின்றனரோ,
 யராய் ते भक्ताः—அந்த பக்தர்கள்
 मत्परमाः—என்னையே ப்ராப்யமாகக் मे—எனக்கு
 கொண்டவருமாய் अतीव प्रियाः—மிகவும் ப்ரியமானவர்
 धर्म-अमृतम्—தர்ம நெறியினின்று களாவர்,
 நமுவாததும் போக்யமுமாய்

உபாயத்தை நிறைவேற்ற ச்ரத்தையும், என்னையே பெற விரும்புமும் கொண்டு அனுஷ்டிக்கும் பக்தியோகம் தலைசிறந்த தர்மமாகும். பலன் அளித்தே தீரும். அனுஷ்டிக்கும் போதும் போக்யமாகும். सम्मता भव मङ्गलः என்றெல்லாம் சொன்னபடி அனுஷ்டிப்பார்களாகில், शान्ति त्वात्मैव என்றபடி எனக்கு மிகவும் ப்ரியராவர்.

12—ஆம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பக்தியோகத்தைப் பற்றிய இரண்டாம் ஷட்கம் முற்றும்.

மேலே கீழ்க் கூறிய சேதந அசேதந ஈச்வர தத்துவங்களைத் தெளிவாக்க மூன்று அத்தியாயங்கள். அவ்வாறே ஸாத்யோபாயத்தைத் தெளிவுபடுத்தக் கடைசியாக மூன்று அத்தியாயங்கள்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்

இங்கே ப்ரக்ருதி புருஷன் என்ற கேஷத்ர கேஷத்ரஜ்ஞ தத்துவங்களை விரிவாகத் தெரிவிப்பர்.

श्रीभगवान् उवाच—பகவான் பகர்ந்ததாவது—

इदं शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते ।

एतद् यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥ १ ॥

இதம் சரீரம் கௌந்தேய கேஷத்ரமித்யபிதியதே ।

ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: கேஷத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித: ॥ 1 ॥

கௌந்தேய—அர்ஜுன

इदं शरीरम्—வெளியிற் காணும் இந்த

यः वेत्ति—எனதென்று எவன் அறி
 किन्तुज्ञே

உடல் தம்—அவனை

क्षेत्रम् इति—கேஷத்ரமென்று

अभिधीयते—சொல்லப்படும்.

एतद्—இதனை

क्षेत्रज्ञः इति—கேஷத்ரஜ்ஞன் என

तद्विदः—அவனை யறிந்தவர்

प्राहुः—போதிக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு ப்ராணியிலும் உடல் உயிர் என இரண்டு அடங்கியுள். வெளியில் காணவாகின்றது உடல். அது அறியப்படும் வஸ்துவே அல்லது அறிகின்ற தன்மையுடையதன்று. அறிவுக்கு ஆதாரமானவன்

உள்ளே உள்ளான். அவன் இதை எனதென்று அறிகிறான். அவனுக்கு போகஸ்த்தானமாய் போகத்திற்கான வினைப் பயிர்கள் வினையுமிடமுமாகையால் கேஷத்ரமெனப்படும். இந்த கேஷத்ரத்தில் எந்த வினைப் பயிர் நன்கு வினைய நமக்கு நன்மை யென்று இவன் அறிய வேண்டும். இந்த கேஷத்ரஜ்ஞன் தன் இஷ்டப்படி யெல்லாம் இதை நடத்த அறிகின்றவனாகிறான். ஒருவனுடைய உடல் மற்றொருவன் காண்கிறானாலும் அதற்கு அவன் கேஷத்ரஜ்ஞனாகான் அவன் தனதாக நினைக்க மாட்டானே ; அதை எப்போதும் உணர்ந்திருக்கவும் மாட்டானே. (1)

क्षेत्रज्ञोऽपि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत ।

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत् तत् ज्ञानं मतं मम ॥ 2 ॥

கேஷத்ரஜ்ஞங்சாபி மாம் வித்தி ஸர்வகேஷத்ரேஷு பாரத ।

கேஷத்ரகேஷத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞாநம் யத் தத் ஜ்ஞாநம் மதம் மம ॥ 2 ॥

பாரத-அர்ஜுன

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोः—உடல் உயிர் இரண்டி

सर्वक्षेत्रेषु—எல்லா உடல்களிலும்

னுடையவும்

क्षेत्रं चापि—ஜீவனுக்கும் உள்ளிருப் யத் ஜானம்—யாதொன்று அறிவாகும்

பவனாகவும் தத் ஜானம்—அதே அறிவென்று

मां विद्धि—என்னை அறி.

मम मतम्—எனது கொள்கை.

अहमात्मा गुडाकेश सर्वभूताश्वासितः என்றவாறு எந்த உடலிலும் ஹ்ருத யத்தில் நான் இருப்பதாகக் கீழே கூறியுள்ளேன். இப்படி கேஷத்ராந் தர்யாமியாவது போல் கேஷத்ரஜ்ஞாந்தர்யாமியும் நானென்று அறிவாயாக. இவ்வாறு கேஷத்ரம் கேஷத்ரஜ்ஞன் என்ற இரண்டும் உண்டு இவை என்னை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவையுமாம் என்ற அறிவே அறிவாம்.

இங்கே கேஷத்ரஜ்ஞனென்ற ஜீவனாக என்னை அறி என்று பகவான் கூறியதால் ஜீவனும் பகவானும் ஒன்று என்கின்றனர் அத்வைதிகள். கீழே न खेवाह என்று தொடங்கி பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களிலும் ஜீவன் வேறு தாம் வேறுகளவே சொல்லி வந்தவர் இப்போது முன்னுக்கு முரணாக ஐக்யத்தைச் சொல்லார். மேலும் 'சாபி' என்ற சொல் வீணாகும். அதனால் கேஷத்ரமாகவும் கேஷத்ரஜ்ஞனாகவும் என்னைக் கொள் என்னல் வேண்டும். ஐடமான கேஷத்ரத்துடன் ஈசுவரனுக்கு ஐக்யம் வாராதென்பர் அத்வைதிகளும். எனவே கேஷத்ரம் அவனது விபூதி என்றே விபூத்யத்யாயத்திற் சொன்னபடி கொள்ள வேண்டும். அதே போல் கேஷத்ரஜ்ஞனும் விபூதியென்றே இதன் பொருளாகுமல்லது ஐக்யம் பொருளாகாது. உடலைச் சொல்லும் சொல் உயிரையும் சேர்த்துச் சொல்லும் என்பதை பாஷ்யத்திலே விரிவாக நிரூபித்துள்ளார். அர்ஜுனனும் நேரில் கண்டு கூறும் போது, सर्वं समाप्सि ततोऽसि सर्वः என்று எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியாகையாலே பகவான் எல்லாம் எனப்படுகிறான் என்று தன் தெளிவை வெளிப்படுத்தியுள்ளான். ஆனால் கேஷத்ரம்

கேசுத்ரஜ்ஞசு என்று வியத்தமாக ஏன் கூறவில்லை யென்னில், உடலில் ஹருதயத்தில் தான் இருப்பதைப் பலகால் கீழே கூறியிருப்பதால் அது தெரிந்த விஷயம். ஜீவனுக்கும் ஆத்மா என்பது தான் புதிதாக போதிப்பதாம். அணுவான ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக முடியாதே என்றும் சிவர் நினைப்பார். அதற்காகவும் இது. சந்து இருந்து உள்னே புகவேண்டுமென்பதில்லை; தாரகனும் நியமிக்கின்றவனும் சேஷியாயிருப்பதே ஆத்மாவாகைக்கு வேண்டுவது; என்னால் தரிக்கப்படுகிறவன் ஜீவன் என்றது முதலான காரணங்களால் நான் ஆத்மாவாவேன் என்றறிவித்தபடி. ஆக, ஜீவன் கேசுத்ரத்தைத் தனதாக நினைத்திருப்பது போல், ஏழில் கூறியபடி நான் கேசுத்ரஜ்ஞனையும் கேசுத்ரத்தையும் எனதாகக் கொண்டிருக்கிறேன். இவ்வறிவே அறிவென்றதாயிற்று.

चापिति प्रयोगात् क्षेत्रं च मां विक्षीत्यर्थलाभः । उभयैक्यमद्वैतिप्रभृतिमते पुष्वैवम् । अस्माकं तु उभयान्तर्धमिवात् तादात्म्यं सुस्थम् । क्षेत्रान्तर्धर्तित्वस्य शतराः प्रायुक्तत्वात् चकारेण तत्सूचनम् । विभूत्यध्यायप्रपञ्चितरीत्या, सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वैः इत्यर्जुनानुभूतरीत्या वैक्यमत्र श्रोतुगमम् ; न तु विरुद्धम् । अणौ क्षेत्रज्ञे कथमन्तर्धर्तित्वमिति शंका मा भूदिति च क्षेत्रज्ञमपि चेत्युक्तिः । आधारवर्गिन्यन्तर्वशेषित्वानि आत्मत्वायापेक्षितानि ; नान्तःप्रवेशः अतः सूत्रे मणिगणा इवेत्युक्तदृष्टान्तमनुसृत्य रन्नादि न कल्पनीयम् । न हि सूत्रवत् एकांशस्थितिः परमात्मनः ; धारकत्वमात्रस्य दृष्टान्तगम्यत्वात् । एवमात्मत्वेन शेषित्वसिद्धौ, यथा क्षेत्रं क्षेत्रज्ञो ममेदमिति जानाति, तथा क्षेत्रं क्षेत्रज्ञाहं ममेमे इति जानामीति कथितं भवति । तथा च सप्तमैककण्ठ्यमपि ।

இனி கேசுத்ரமாம் தேஹம் அழிவுறும், ஆத்மா நித்யம் என்று கீழே கூறியதைத் தெளிவிக்க கேசுத்ரத்தின் உற்பத்தியை விரித்துரைக்கிறார்—

तत् क्षेत्रं यच्च यादृक् च यद्विकारि यतश्च यत् ।

स च यो यत्प्रभावश्च तत् समासेन मे शृणु ॥ ३ ॥

தத்கேசுத்ரம் யச்ச யாத்ருக்க யத்விகாரி யதச்ச யத் |

ஸ ச யோ யத்ப்ரபாவச்ச தத் ஸமாவேந மே ச்ருணு || 3 ||

तत् क्षेत्रं—அந்த கேசுத்ரமானது

स च—அந்த ஜீவனும்

यत्—என்ன த்ரவ்யமோ,

यः—எத்தகைய வஸ்துவோ

यादृक्—என்ன வஸ்துக்கள் உடை

यत्प्रभावः—என்ன ப்ரபாவம் உடை

यतो,

यत्ने

यद्विकारि—என்ன விகாரங்களுக்குக்

तत्—அதையெல்லாம்

कारणमो

समासेन—கருக்கமாக

यतः च—என்ன பலனுக்காகவோ

मे—என்னிடமிருந்து

यत्—என்ன த்ரவ்யங்களின்

शृणु—கேட்டறிவாயாக.

சேர்க்கையோ,

ஐந்தாவது ஆறாவது ச்லோகங்களினால் பூர்வார்த்தத்தின் பொருளை நன்கு தெளியலாம். அதன் மேல் ஜீவஸ்வரூபம் விரிவாகக் கூறப்படும்.(3)

வேத ஸ்ம்ருதி வேதாந்த மீமாம்ஸைகளிலே விசாரித்த விஷயமே
மேலே தெளிவாகக் கூறப்படுமென்கிறார்—

ऋषिर्विदुषा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक् ।

ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥ ४ ॥

ருஷிபிர் பஹுதா கீதம் சந்தோபிர் வீவிதை: ப்ருதக் |

ப்ரஹ்மஸூத்ரபதைச்சைவ ஹேதுமத்பிர் விநிச்சிதை: || 4 ||

ऋषिभिः—பராசராதி மஹர்ஷி
களாலும்

विनिश्चितैः—முடிவாகக் கூறும்
हेतुमद्भिः—தர்க்கங்களுடன் கூடிய

ब्रह्म—வெகு விசேஷங்களுடன்

सूत्रपदैः च एव—ப்ரஹ்மத்தைச்

गीतम्—கூறப்பட்டது

सोऽल्ल வந்த ஸூத்ரங்

पृथक् विविधैः—தனித்தனி விசேஷங்

களான உத்தர மீமாம்ஸா

களைக் கூறுவதால் பலவிதமான

வாக்யங்களா லும்

छन्दोभिः—வேதங்களாலும்,

गीतम्—கூறப்பட்டதாம்.

महाभूतान्यहंकारो बुद्धिरव्यक्तमेव च ।

इन्द्रियाणि दशैकञ्च पञ्च चेन्द्रियगोचराः ॥ ५ ॥

इच्छा द्वेषः सुखं दुःखं संपातश्चेतनाधृतिः ।

एतत् क्षेत्रं समासेन सविकारमुदाहृतम् ॥ ६ ॥

மஹாபூதாந்யஹங்காரோ புத்திரவ்யக்தமேவ ச |

இந்த்ரியாணி தசைகஞ்ச பஞ்ச சேந்த்ரியகோசரா: || 5 ||

இச்சா த்வேஷஸ் ஸுகம் துக்கம் ஸங்க்காதச் சேதநாத்ருதி: |

ஏதத் சேஷத்ரம் ஸமானேந ஸவிகாரம் உதாஹ்ருதம் || 6 ||

महाभूतानि—பஞ்சமஹா பூதங்களும்

इच्छा द्वेषः—ராகமும் த்வேஷமும்

अहंकारः—அஹங்கார தத்துவமும்

सुखं दुःखम्—ஸுகமும் துக்கமும்

बुद्धिः—மஹத்தத்துவமும்

चेतन आधृतिः—சேதனனுக்கு ஆதார
மான

अव्यक्तम् एव च—மூல ப்ரக்ருதியுமே

संपातः—பெளதிக உருவுமாக

दश एकञ्च—பத்தும் மற்றொன்றுமான

एतत् क्षेत्रं—கீழ்க்கூறிய சேஷத்ரம்

इन्द्रियाणि—இந்த்ரியங்களும்

सविकारं—தனது கார்யங்களுடன்

इन्द्रियगोचराः—இந்த்ரியங்களுக்கு

समासेन—சுருக்கமாக

विषयங்களான

पञ्च च—சப்தாதிகள் ஐந்தும்

उदाहृतम्—கூறப்பெற்றது.

மண் நீர் எரி கால் வானமென்ற மஹாபூதங்கள் ஐந்து, தேஹத்தை
ஆத்மாவாக நினைப்பதற்குக் காரணமான அஹங்கார தத்துவம் பஞ்ச
பூத காரணமானது, அதற்குக் காரணம் புத்திதத்துவமென்கிற அசே
தனம், அதற்கும் காரணம் மூல ப்ரக்ருதி அவ்யக்தம். தேஹம் என்ன

தர்வ்யம் என்னில் இந்த த்ரவ்யங்கள் என்க. ஏவகாரம் சில்யந் என்பதன் விரிவு இத்துடன் முடியுமென்பதற்காக. அங்கங்கு ஏவ என்பதைச் சேர்க்கலாம். தேஹம் யாதக் எவற்றிற்கு ஆச்ரயமென்னில், பதினொரு இந்திரியங்களுக்கு ஆச்ரயமாம். அந்த இந்திரியங்களால் அறியப்பட்டு சப்தாதிகள் போகத்திற்காக தேஹத்துடன் ஸம்பந்தப்படுகிறபடியால் அவற்றிற்கும் தேஹம் ஆச்ரயமென்க. (யதிகாரி) சரீரத்தினால் வரும் விகாரங்கள்—கார்யங்கள் இச்சாத்வேஷ ஸுகதுக்கங்கள். (யத்ய) எதற்காக என்னில், ஜீவாத்மா அனுபவிப்பதற்காக. மற்றும் அவனுக்கு மோக்ஷ நன்மைக்காக. (யத்) எத்தகைய உருவென்னில், அந்தந்த சேதனனுக்குத் தக்கவாறு தேவமனுஷ்ய திர்பக்ஸ்த்தாவர வருவாம். இப்படி, சப்தாதி குணங்களும் இச்சா த்வேஷ ஸுகதுக்கங்களும் ஆத்ம குணங்களுமான விகாரங்களோடு சேஷத்ரம் கூறப்பெற்றதாம். சேஷத்ரம் த்ரவ்யம், விகாரம் அதன் தர்மம். (5-8)

இனி சேஷத்ரஜ்ஞனைக் கூற வேண்டும். ஸுகக்ஷமமான அதனை மேற் கூறுமாறு நன்கு உணரச் சில குணங்கள் வேண்டுவனவாம். அந்தக் குணங்கள் கீழ்க் கூறிய சேஷத்ர மூலம் உண்டாமவையாதல் பற்றி சேஷத்ரத்தைக் கூறியவுடன் அந்த குணங்களைக் கூறுகிறார். பிறகு இவற்றைக் கொண்டு அறிய வேண்டும் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை 7, 8, 9, 10, 11, ச்லோகங்களில் விளக்குவர்—

अमानिस्वः, अस्मिन्स्वमहिंसा, आनिरार्जवम् ।

आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ ७ ॥

அமாநித்வம் அதம்பித்வம் அஹிம்ஸா சூாந்திரார்ஜவம் ।

ஆசார்யோபாஸனம் செளசம் ஸத்தைர்யம் ஆத்மவிநிக்ரஹ: ॥ 7 ॥

अमानिस्वम्—உயர்ந்தாரைத் திரஸ்
காரம் செய்யாமை

आर्जवम्—மனோவாக்காயங்கள்

ஒற்றிருக்கை

अस्मिन्स्वम्—டம்பத்திற்காகச் செய்
யாமை

आचार्योपासनम्—ஆசார்யரிடம்

பணிதல்

अहिंसा—நலியாமை

शौचम्—சாஸ்த்ரோக்தமான சுத்தி

स्थान्तिः—பிறர் பீடிப்பதைப்

स्थैर्यम्—வேதாந்தார்த்தத்தில் நிலை

பொறுத்தல்

आत्मविनिग्रहः—மனத்தை வேறென்

றில் விடாமை.

इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहंकार एव च ।

जन्ममृत्यु जगत्पाधिदुःखदोषानुदर्शनम् ॥ ८ ॥

இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்யம் அநஹங்கார ஏவ ச ।

ஜந்ம ம்ருத்யு ஜராவ்யாதிதுக்க தோஷாநுதர்சனம் ॥ 8 ॥

इन्द्रियायु—வெளி விஷயங்களிலே

वैराग्यम्—பற்றின்மையும்

अनहंकारः—தேஹாத்மாபிமான

மில்லாமையும்

जन्ममृत्यु—பிறப்பு இறப்பு

असक्तिरनभिषङ्गः पुनर्दागृहादिषु ।

नित्यञ्च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ ९ ॥

அஸக்திரநபிஷ்வங்க: புத்ரதார க்ருஹாதிஷு ।

நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்வம் இஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு ॥ 9 ॥

असक्तिः—ஆத்ம விஷயத்திற்கு உத

வாத தன் பரிக்கரஹங்களி

லே பற்றின்மையும்

पुनर्दागृहादिषु—அதற்கு உதவும்

மக்கள் மனைவி மனை முதலான

வற்றிலும்

अनभिषङ्गः—அதிகப் பற்றின்மையும்,

मयि चानन्ययोगेन मक्तिरव्यभिचारिणी ।

विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ १० ॥

மயி சாநந்யயோகேந பக்திரவ்யபிசாரினீ ।

விவித்ததேசஸேவித்வம் அரதிர் ஜநஸம்ஸதி ॥ 10 ॥

मयि—ஸர்வேச்வரனிடத்தில்

अनन्ययोगेन—வேறொரு பலனுக்குச்

சேராது

अव्यभिचारिणी—நிலையான

भक्तिः च—பக்தியும்

अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थचिन्तनम् ।

एतत् ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा ॥ ११ ॥

அத்யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம் தத்வஜ்ஞாநார்த்தசிந்தநம் ।

ஏதத் ஜ்ஞாநநிதி ப்ரோக்தம் அஜ்ஞாநம் யததோऽந்யதா ॥ 11 ॥

अध्यात्म ज्ञाननित्यत्वम्—ஆத்ம விஷய

மான ஜ்ஞானத்தில் நிலையும்

तत्त्वज्ञान अर्थचिन्तनम्—உண்மையறி

வைப் பலனாக உடைய

ஆராய்தலும்

एतत्—என்ற (அமாநித்வம் முத

லான) இவையெல்லாம்

கி—37

जरा व्याधि—முப்பு பிணி

दुःख—மற்றும் துக்கங்கள் என்கிற

दोष—தோஷங்களை

अनुदर्शनम् एव च—கண்டவண்ணமே

யிருக்கையுமே.

इष्ट अनिष्ट उपपत्तिषु—தம் பரிக்கரஹங்

களிலும் நன்மை தீமை

நேரும் போதெல்லாம்

नित्यं—தொடர்ந்தே

समचित्तत्वं च—மனத்தில் விகார

மற்றிருக்கையும்.

जन संसदि—ஜனத்திரளில்

अरतिः—வெறுப்பும்,

ज्ञानम् इति—ஆத்மஜ்ஞானக் கருவியாக

प्रोक्तम्—கூறப்பட்டுள்ளன.

अतः अन्यथा—இதற்கானவை யல்லா

லாமல் வேறு பலனுக்கானது

अज्ञानम्—ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதி

யாகும்.

ज्ञेयं यत् तत् प्रवक्ष्यामि यद् ज्ञात्वाऽमृतमश्नुते ।

अनादि मत्परं ब्रह्म न सत् तन्नामदुन्यते ॥ १२ ॥

ஜ்ஞேயம் யத் தத் ப்ரவக்ஷ்யாமி யத் ஜ்ஞாத்வா஽மரூதம் அச்நுதே |
அநாதி மத்பரம் ப்ரஹ்ம ந ஸத் தந்நாஸதுச்யதே || 12 ||

यत् ज्ञात्वा—எதை யறிந்து	अनादि—ஆரம்பமின்றி எப்போது
अमृतम् अश्नुते—மோக்ஷம் பெறுவானே	முளது
यत् ज्ञेयम्—கிழக்கூறிய கருவிகளால்	मत्परम्—எண்ணத் தனக்கு மேலாக
எது அறியப்படுமோ	உடையது
तत् प्रवक्ष्यामि—அதை போதிப்பேன்.	न सत्—கார்யாவஸ்த்தையின்றியும்
तत्—அறிய வேண்டும் அது	नासत्—காரணாவஸ்த்தையின்றியும்
ब्रह्म—அளவற்றமைக்கு உரியது	उच्यते—சுத்த நிலையுடையதாகச்

சொல்லப்படும்.

ஜீவாத்மாவின் சுத்த ஸ்வரூபம் சோதிக்கப்படுகிறது. ஜீவ ப்ரஹ்ம ஜக்யமுண்டென்ற புத்தி மத்பரம் என்ற போதே விலகும், பகவான் பரன், ஜீவன் அவரன் என்பதை கर्मात् ह्यवरो योऽसौ, आराधमात्रो ह्यवरोऽपि द्युः என்ற வேதவாக்யங்களினின்று அறியலாம். ஸத், அஸத் என்ற சொற்களுக்கும் பல பொருள் உண்டு. வேதமானது காரணதையை அஸத் என்றும், கார்ய தையை ஸத் என்றும் ஒதும். பேசும் ஸமயமா வது ஸ்ருஷ்டி காலம். ஸத்-வர்த்தமானம் என்றால் கார்யமே, அப்போது கார்யததை தானே உள்ளது. ஜீவனுக்கு ஸூக்ஷ்ம ததை அதாவது முழு ஜ்ஞான ஸங்கோசமுள்ள ததை காரணாவஸ்த்தை. சிறிது தேஹத்திற் கேற்ப விகாஸம் வந்திருக்கும் கார்ய ததையில். பூர்ண ஜ்ஞாநவிகாஸம் வந்த ததையிலே ஸத் என்றோ அஸத் என்றோ சொல்லவாகாது, ஆக ப்ரஹ்ம பதத்தாலே அந்தப் பூரணவிகாஸ ததையைக் காட்டி அப்போது ஸத்துமன்று அஸத்துமன்று என்றதென்க—

सर्वतःपाणिपादं तत् सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम् ।

सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वमावृत्य तिष्ठति ॥ १३ ॥

ஸர்வத: பாணிபாதம் தத் ஸர்வதோக்ஷிசிரோமுகம் |

ஸர்வத: ச்ருதிமல் லோகே ஸர்வம் ஆவ்ருத்ய திஷ்டட்டி || 13 ||

तत्—அந்த சுத்தமான ஆத்மஸ்வ	செய்யும்.
ரூபமானது	सर्वतः श्रुतिम्—எங்கும் செவியுள்ளது.
सर्वतः पाणिपादम्—எங்கும் கையும்	செவியிருந்தாலாம் செயலைச்
காலுமிருந்தால் என்ன	செய்யும்.
செய்யவாகுமோ அதைச்	लोके—உலகில்
செய்யவல்லது.	सर्वम् आवृत्य—எல்லாவற்றையும்
सर्वतोऽक्षिशिरोमुखम्—எங்கும் கண் தலை	சூழ்ந்தே
வாய் இவற்றின் கார்யம்	तिष्ठति—இருக்கும்.

ஆத்மா அணுவானாலும் அதனுடைய ஜ்ஞானமானது எங்கும் பரவியிருப்பதால் அது மூலமாக ஆத்மாவுக்கு எங்கும் ஸம்பந்தமுள்ளது. சர்வமஹிதி சர்வஃ என்று ஒதப்பெற்றதே. ஞானமிருப்பதாலே ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே எல்லாம் செய்யும். இந்திரியங்கள் வேண்டுமென்பதில்லை. (13)

सर्वेन्द्रियगुणाभासं सर्वेन्द्रियविवर्जितम् ।

अमक्तं सर्वभूच्चैव निर्गुणं गुणभोक्तृ च ॥ १४ ॥

ஸந்வேந்த்ரிய குணபாஸம் ஸர்வேந்த்ரிய விவர்ஜிதம் ।

அஸக்தம் ஸர்வபூச்சைவ நிர்குணம் குணபோக்தரு ச ॥ 14 ॥

सर्वेन्द्रिय गुण आभासम्—எல்லா இந்த சர்வபூச் ச எவ—இப்போது தேஹாதி
த்ரியங்களின் வியாபாரங் களை பரிப்பதுமேயாம்
களால் வரும் ஜ்ஞானத்திற் निर्गुणम्—ஸத்துவ ரஜஸ்தமோ
கும் ஆதாரமாயிருப்பது. குணங்களற்றது
सर्वेन्द्रियविवर्जितम्—எல்லா இந்த்ரி गुणभोक्तृ च—குணகார்யங்களை
யங்களும் வேண்டாதது. அனுபவிக்கின்றதுமாம்.
अमक्तम्—தேஹாதிகளில் பற்றற்றது.

மோக்ஷதையில் இந்த்ரியங்கள் வேண்டாமாயினும், அப்போது எல்லாம் தரிப்பதும் அந்த குணங்களின் அனுபவமும் இல்லாவிடினும், அவற்றைச் சொன்னது ஏனெனில், சிலர் ஆத்மா நிர்விகாரமென்ற கொள்கையாலே, ஜ்ஞானமோ தாரணப்ரயத்னமோ போகமோ ஆத்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் கிடையாது. மனம், அந்தக் கரணம், புத்தி என்னப்படுமதிலேயே அவைகள் உண்டென்கின்றனர். அது சரியல்ல. நிர்விகாரமாயினும் தர்மபூத ஜ்ஞானத்தின் தசைகளான இவை எப்போதும் ஆத்மாவுக்கு உண்மையில் ஒரு சமயம் (ஸம்ஸாரத்திற்) இருப்பதேயாகுமென்றறிவிக்கவாம். (14)

वहिन्तश्च भूतानामचरं चरमेव च ।

सूक्ष्मत्वात् तद्विज्ञेयं दृश्यश्रान्तिके च तत् ॥ १५ ॥

பஹிரந்தச்ச பூதாநாம் அசரம் சரமேவ ச ।

ஸூக்ஷ்மத்வாத் தத் அவிஜ்ஞேயம் தூரஸ்த்தஞ்சாந்திகே ச தத் ॥15॥

तत्—அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் सूक्ष्मत्वात्—வெகு நுண்ணியதாகை
भूतानां—பஞ்சபூதங்களுக்கு யால்
वहिः—வெளியிலும் अविज्ञेयम्—விசேஷமாக அறியப்
अन्तश्च—சிற்சிலபோது உள்ளேயும் படாததும்
इरुप्पதும், दृश्यम्—அமாநித்வாதி குணங்க
चरम्—நடப்பதும் ளில்லாதார்க்கு எட்டாததும்
अचरं च—நடையற்றதும் तत् अन्तिके च—அதே அக்குணமுள்ள
வர்க்கு அருகிலாவதும்.

உடலுடன் இருக்கும் போது பூதங்களுக்கு உள்ளே யிருக்கும், மற்றபோது வெளியிலிருக்கும், மோக்ஷத்திலும் அப்ராக்குத சரீரம் கொண்ட போது உள்ளேயும், மற்றபோது வெளியிலுமிருப்பதாம், உடலுடன் இருந்தால் நடையும் உண்டு. இல்லையேல் நடையற்றது, ஷர்ம என்ற சொல்லில் சாரமாவது ஸஞ்சாரம் காலால் நடையென்க, அன்றி அசைவு மட்டுமல்ல உடலில்லாமலும் ஸங்கல்ப்ப சக்தியுள்ள போது அசையுமே, ஸங்கல்ப்பமின்றி ஒன்றால் தனித்து அசைக்கப் படாதசென்னலாம், மூல ப்ரக்ருதியை யறிய எவ்வளவு மனச்சக்தி வேண்டுமோ, அவ்வளவில் கூட அறியப்படாதாகையால் அதைவிட நுண்ணிடகென்க, இதனை நான் என்று எப்போதும் கண்டிருந்தாலும் விலக்ஷணமாய் இது உள்ளபடி யறியலாகாது அமாறித்தவாதி குணங் கள் இராவிடில், அவை யுண்டாகில் எளிதிற் காணலாம், (15)

अविभक्तश्च भूतेषु विभक्तमिव च सितम् ।

भूतमर्त्तं च तत् ज्ञेयं शसिष्णु प्रमविष्णु च ॥ १६ ॥

அவிபக்தஞ்ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்த்திதம் ।

பூதபர்த்து ச தத் ஜ்ஞேயம் க்ரளிஷ்ணு ப்ரபவிஷ்ணு ச ॥ 16 ॥

भूतेषु-உடலில் (இருக்கும் போதும்)

அதைவிட வேறாக

अविभक्तम्-ஸ்வரூபம் ஒரேவிதமாய்

அறியப்பட வேண்டியதும்

(மாறாது) शसिष्णु-உடல் வளத்திற்காக அன்

विभक्तम् इव सितं च-விவேகமில்லா

னத்தை உட்கொள்ள

தார் தேவன், மனிதன்

முயற்சியுள்ளதும்

என்று தன்னை ப்ரமிப்பதாலே

प्रमविष्णु च-உட்கொண்டவை ஸப்த

பிரிந்தது போலிருப்பதும்,

தாதுக்களாக மாறக் காரண

भूतमर्त्तं च ज्ञेयम्-பஞ்சபூதங்களான

மாயுள்ளதும்,

உடலை தரிப்பதால் ஈம்-அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபம்,

பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதாகில் எல்லா பூதங்களையும் பரிப்பதென்றும், ஸம்ஹரிப்பதென்றும் உண்டுபண்ணுகிறதென்றும் உத்தரார்த்தத்திற்குப் பொருள் கொள்ளலாம். அவ்விஷயத்தில் ஜீவாத்மாவுக்கு யோக்யதை கூட இல்லையாகையால், பாஷ்யத்தில் தேஹத்தை தரிப்பது அன்னத்தை உட்கொள்வது அதன் மாறுதலுக்குக் காரணமாகின்றது என்ற பொருளே கொள்ளப்பட்டது. தேஹமில்லாத போதும் இவ்விஷயத்தில் மட்டும் யோக்யதை ஆத்மாவுக்கு உண்டு. (16)

ज्योतिषामपि तज्ज्योतिः समः परमुच्यते ।

ज्ञानं ज्ञेयं ज्ञानमयं हृदि सर्वस्य विष्ठम् ॥ १७ ॥

ஜ்யோதிஷாமபி தஜ்ஜ்யோதி: தமஸ: பரமஉசயதே ।

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞானகமயம் ஹருதி ஸாவஸ்ய விஷ்டம் ॥ 17

यतिषाम् अपि-சோதிகளுக்கும்

அறியத்தக்கது.

तत् ज्योतिः-அது சோதியாம்.

ज्ञानमय-ஜ்ஞானோநோபாயங்களாலும்

तमसः-பருக்குதிக்கும்

அறியப்படும்

रम् उच्यते-மேம்பட்டதாகக் கூறப்

सर्वस्य-எந்த ப்ராணிக்கும்

படும்

हृदि-ஹ்ருதயத்தில்

ज्ञानं ज्ञेयम्-ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென

विप्रितम्-சிறப்பாயிருப்பதாம்.

சோதிகளாவன ஸூர்யசந்த்ராதிகள். அவை மற்ற விஷயங்களை யறிவிக்கின்றமையால் சோதியாம். அவற்றையும் அறிவிப்பதாம் இவ்வாத்மா. சூர்யாதி சோதிகள் தம் ஒளியைக் கொண்டு பொருள்களை விளக்குகின்றது போல் ஆத்மாவும் தன் ஒளியான அறிவைக் கொண்டு எல்லாம் விளக்கும். உண்மையில் சூர்யாதிகள் நேராக வஸ்துக்களை யறிவிப்பவையல்ல, கண்ணுலன்றோ நாம் காண்பது. கண்ணுளி பொருள்கள் மேல் பட்டு அவற்றின் அறிவை யுண்டுபண்ணும். அறிவை யுண்டாக்கும் சக்தி அதற்கு உள்ளதை இருள் விலக்குகிறது, ஸூர்யாதி சோதி அவ்விருளை நீக்குவதால் கண்ணுளியின் சேர்க்கை யானது சக்தியுடன் அறிவை யுண்டாக்கும். அவ்வறிவினால் வஸ்துக்கள் வ்யவஹரிக்கப்படும். அவ்வறிவுக்கு ப்ரதானகர்த்தாவும் இடமும் ஜீவனே, तमसः परमुच्यते அசேதனமான ப்ரக்ருதிசேதனமான ஜீவனுக்காகவே யாகின்றமை பற்றி ஜீவனுக்கு மேம்பாடு, வெளி வஸ்துக்கள் அறிவினால் ப்ரகாசிக்கும். ஆத்மா தானே ப்ரகாசிக்குமாகையால் ஜ்ஞானமென்க, ஞானத்திற்கு ஆதாரமுமாம். ஆத்ம ஸ்வரூபம் எப்போதும் நானென்று ஒருவாறு ப்ரகாசிப்பதானாலும், அதை நித்தியம், அணு, பகவானுக்கு சேஷம், விசேஷஜ்ஞான சக்தியுள்ளது என்றெல்லா அம்சங்களுடன் அறிவது வேறு ப்ரமாணங்களைக் கொண்டே யாகையால் ஞானத்திற்கும் விஷயமாகும். இத்தகைய ஆத்மா ஸம்ஸார தசையில் உடலில் ஹ்ருதயமென்றவிடத்திலே இருப்பதாக ப்ரமாணத்தினால் அறிவதாம்.

(17)

இவ்வளவால் கேஷத்ரத்திற்குக் கார்ய காரணவஸ்த்தைகளும் ஆத்மாவுக்கு பந்த மோக்ஷாவஸ்த்தைகளும் இவ்வாத்மாவைக் காண்பதற்கு வேண்டும் குணங்களும் கூறப் பெற்றன. மொத்தம் மூன்றே கூறப்பெற்றன என்கிறார்--

इति क्षेत्रं तथा ज्ञानं ज्ञेयञ्चोक्तं समासतः ।

मङ्गल एतद्विज्ञाय मङ्गलावायोपपद्यते ॥ १८ ॥

இதி கேஷத்ரம் ததா ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயஞ்சோக்தம் ஸமாஸத: ,

மத்பக்த ஏதத் விஜ்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதே ॥ 18 ॥

इति-இவ்வாறு

ज्ञेयं च-அறியப்படும் கேஷத்ரஜ்ஞ

क्षेत्रम्-கேஷத்ரமும்

தத்துவமும்

तथा ज्ञानम्-அறியக் கருவியும்

समासतः - சுருக்கமாக

उक्तम्—சொல்லப்பட்டன.

मद्भक्तः—என்னிடம் பக்தியுள்ளவன்

एतत् विज्ञाय—இதனை நன்கறிந்து

मद्भावाय—எனது தர்மத்திற்கு

(அஸம்ஸாரியாகைக்கு)

उपपद्यते—தகுதியுறுகிறான்.

மஹாவய என்பது அத்வைத மதத்திற்குப் பொருந்தாது. ப்ரஹ்மத்வதுடன் ஐக்யம் எப்போதுமிருப்பதால் புதிதாக அது வருமென்னவொண்ணாது. மத் என்பது ஈச்வரனைக் கூறும். ஈச்வரனுடைய ஈச்வரத்வமே மதப்பாவம். அது ஜீவனுக்கு வாராது. அஸம்ஸாரித்வமென்ற தர்மம் வருமென்னில், ஸம்ஸாரித்வமாவது பேதஞானம். அது ஈச்வரனுக்கும் இருக்கின்றபடியால் அஸம்ஸாரித்வம் ஈச்வர தர்மமாகாது. மத் என்பதற்கு சுத்த ப்ரஹ்மம் பொருளாகாது. புண்யபாபதுக்காதிகள் எனக்கு எவ்வாறில்லையோ அவ்வாறு ஜீவனுக்கும் என்று ஈச்வரன் உரைப்பதாகில் ஸாம்யமே சொன்னதாகும். இது முழுமோஷமாகாது அத்வைத மதத்தில், ஸகுண ப்ரம்ம ப்ராப்தியில் நிற்பதாம்.

अद्वैतिमते कोऽयं मद्भावो नाम? न तावत् निर्गुणब्रह्मैक्यम्; मत्पदस्य निर्गुणवाचकत्वाभावाद्। ईश्वरस्य तदर्थत्वात्। तदैक्यमसंभवि। ईश्वरधर्मो मद्भाव इति चेत्, स कः? न तावत् असंसारित्वम्। यदि अद्वितीयत्वरूपमसंसारित्वमीश्वरे स्यात्, जीवेऽपि वस्तुगत्या तदस्यैवेति न तस्योपायसाध्यत्वमिति ॥ पुण्यपापदुःखराहित्यमीश्वरधर्म इति चेत्, एवं तर्हि तत्साध्यमेवोक्तं भवति; न परमतो मुख्यमोक्षः। (१८)

கீழே ஷேத்ரமென்று கூறப்பெற்றவை பெரும்பாலும் கார்யமாயிருப்பதால் ஜீவன் ஸம்ஸாரியாவது ஒரு ஸமயம் தொடங்கியேயாகும். அதற்கு முன் சுத்தமாயிருந்தவனுக்கு அது வருவானே என்ன, ஷேத்ரத்தில் அடங்கிய ப்ரக்ருதி என்பது அநாதியானபடியாலே ஜீவனும் அநாதியானபடியாலே ஸம்ஸாரித்வம் அனாதியென்று தெளிவிக்கிறார்—

प्रकृतिं पुरुषैव विद्ध्यनादी उभावपि ।

विकाराश्च गुणाश्चैव विद्धि प्रकृतिसंभवान् ॥ १९ ॥

ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்தி அநாதீ உபாவபி |

விகாராஞ்ச ச குணம்ச்சைவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவாத் || 19 ||

प्रकृतिं—ஷேத்ரத்தில் அடங்கிய

மூலகாரணத்தையும்

पुरुषं च एव—புருஷனையும்

उभौ अपि—இரண்டையும்

अनादी विद्धि—அனாதியாக அறி.

विकारान् च—ராகத்வேஷாதிகளையும்

गुणान् च एव—அவற்றைப் போக்கும்

அமாறித்வாதி குணங்களையும்

प्रकृतिसंभवान्—ப்ரக்ருதிமூலம் வந்தன

வாக

विद्धि—அறி.

ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் அனாதி என்ற போது இவையிரண்டும் சேர்ந்தே அனாதி என்றும் குறித்ததாம். முதல் ஏவகாரம், ப்ரக்ருதி தவிர மற்றவைகள் அது போல் பிறவாமை என்ற அநாதித்வம் உடைய

வயல்வ என்று அறிவிப்பதாகும். இரண்டாவது ஏவகாரத்தினால் ஸம்ஸாரம் விலகக் காரணமான ப்ரக்ருதியிலுண்டாம் குணங்கள் நீங்கலாக ப்ரக்ருதிஸம்பவமாகாத குணங்களும் மோக்ஷத்திலுண்டென்று குறித்ததாம். ஸுரூப என்றவை ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களல்ல. அவை நித்யம். ப்ரக்ருதியினின்று உண்டாமவையல்லவே, ஆகையால் ப்ரக்ருதிஸம்பவமான குணங்கள் அமாநித்வாதிகளே. விகாராத் என்று மஹாபூதாதித்வவ்யங்கனையும் குணத் என்று ரூபரஸாதிகளையும் சொல்லலாமே யென்னில், அவ்வாறு பிரித்துக் கூறுதற்குப் பலன் ஒன்றுமில்லை. ராகத்வேஷாதிகளை விகாரங்களாகவும், அமாநித்வாதிகளை குணங்களாகவும் கூறினால் ஸம்ஸாரம் மோக்ஷம் என்ற இரண்டுக்கும் காரணம் கூறியதாகும். மேலே இரண்டும் கூறப்படுமே. (19)

அசேதனமான ப்ரக்ருதியானது பரார்த்தம். அதாவது சேதனனாகக் காக என்பதை விளக்குகிறார்—

कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते ।

पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुश्च्यते ॥ २० ॥

கார்யகாரணகர்த்தருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிருச்ச்யதே |

புருஷஸ்ஸுகதுக்காநாம் போக்த்தருத்வே ஹேதுருச்ச்யதே || 20 ||

कार्य—சாரமென்ன,

सुखदुःखानाम्—சுகம் துக்கம் என்று

कारण—இந்திரியங்களென்ன

ब्रह्म—வற்றின்

कर्तृत्वे—இவற்றின் செயல்கள்

भोक्तृत्वे—அனுபவ விஷயத்திலே

विषय—விஷயத்திலே

पुरुषः—ஜீவன்

प्रकृतिः—அசேதன ப்ரக்ருதியானது

हेतुः उच्यते—ஆதாரமாகையால்

हेतुः उच्यते—ஆதாரமாயிருப்பதால்

कारणमनो—காரணமெனப்படுகிறான்.

कारणमनो—காரணமெனப்படுமே.

ப்ரக்ருதியானது உடல் மூலமும் கருவிகள் மூலமும் எல்லாம் செய்கின்றது. அதனால் வரும் பலன் ஸுகமும் துக்கமும். அவையிரண்டும் சேதனனுக்காகையால் ப்ரக்ருதி பரார்த்தமாகிறது. இந்த ச்லோகத்தில் சொன்ன கர்த்தருத்வம், போக்த்தருத்வம் போலேஜீவனிடம் உள்ள ப்ரயத்னமன்று. அதற்கு ப்ரக்ருதி காரணமன்றே. ப்ரக்ருதி யென்ற சொல்லுக்கு ஜீவனுக்கு அதினைமான ப்ரக்ருதி யென்ற பொருளாம். சேதனனின் ஸந்திதானமல்லாமல் அசேதனமான ப்ரக்ருதி வ்யாபரிக்காது, மூலப்ரக்ருதி யென்ற காரணவஸ்த்தையிலே அது ஜீவனுக்கு அதினைமன்றாகையால் ஷேத்ரமாகப் பரிணாமம்-மாறுதல் பெற்ற ப்ரக்ருதியென்று பொருள் கொள்க. ஆக ப்ரயத்னம் உள்ள சேதனனுடைய சேர்க்கையினாலே தேஹேந்திரியங்கள் பல வியாபாரங்கள் உள்ளனவாகின்றன, அவற்றின் மூலம் வரும் ஸுகதுக்கங்கள் சேதனைச் சார்ந்தவை என்றதாயிற்று. தன்னிடமுள்ள வியாபாரத்திற்கு தேஹேந்திரியாதிகள் எந்த சேதனனுடைய ஸந்திதானத்தினாலே காரணமாகின்றனவோ, அந்த சேதனன் அந்த வ்யாபாரத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறான் என்பபடி.

ஆகையால் புருஷ: என்ற சொல்லும் ஸம்ஸாரியான—புண்யபாப பரவசஞான ஜீவனைச் சொல்லும். முக்தனுக்கு துக்கமில்லாமை யாதலின். இதனை விளக்கி ஸம்ஸாரம் அநாதி என்பதைக் குறிக்கிறார்—

புருஷ: ப்ருதிஸ்யோ ஹி ஸுக்ते ப்ருதிஜான் குணாந் ।

காரணம் குணஸங்கோடஸ்ய சதஸ்யோநிஜம்ஸு ॥ 21 ॥

புருஷ: ப்ரக்ருதில்லத்தோ ஹி புங்க்தே ப்ரக்ருதிஜாந் குணாந் |
காரணம் குணஸங்கோடஸ்ய சதஸ்யோநிஜம்ஸு ॥ 21 ॥

புருஷ:—ஜீவன்

சந் அசந்—நல்லனவும் கெட்டனவு

ப்ருதிஸ்ய:—ப்ரக்ருதியினிடம் தங்கி

மான

யிருப்பதால்

யோநி-ஜாதிகளிலே, பிறப்பிடங்கள்

ப்ருதிஜான்—ப்ரக்ருதியினிடம்

லே

உண்டான

ஜன்மஸு—பிறவி விஷயத்திலே

குணாந்—ஸத்வாதி குணமூலமான

குண சங்:—முன்னையை வினை மூல

ஸுகாதிபலன்களை

மான அந்தந்த விஷயப்பற்றே

ஸுக்ते ஹி—அனுபவிக்கிறானே.

காரணம்—காரணமாகிறது.

அஸ்ய—இந்த ஜீவனுக்கு

ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலுண்டாம் ஸுகதுக்கானுபவங்களுக்கு முன் ஜன்மத்திலே ஏற்பட்ட பற்றே காரணமாகையால் ஸம்ஸாரம் அநாதி, வெறும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால்மட்டுமில்லை யென்றதாயிற்று. (21)

இவ்வளவு வஸ்துக்களுடன் சேர்ந்த ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமும் உண்டென்கிறார்—

उदृष्टानुमन्ता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ।

परमात्मैति चाप्युक्तो देहोऽस्मिन् पुष्टः परः ॥ 22 ॥

உபத்ரஷ்டாநுமந்தா ச பர்த்தா போக்தா மஹேச்வர: |

பரமாத்மேதி சாப்யுக்தோ தேஹேடஸ்மிந் புருஷ: பர: ॥ 22 ॥

அஸிந் தே-இந்த உடலில்

பர்தி—தேஹத்தை பார்க்கின்றவனும்

பர:—இதற்கு ஸ்வாமியான

போக்தா ச—அனுபவிக்கின்றவனுமாகி

புஷ:—ஜீவனுனவன்

(தன் தேஹ இந்திரியாதி விஷயங்

उदृष्टा—தேஹவ்யாபாரத்திற்குத்

களிலே)

தக்க ஸங்கல்பம் செய்

महेश्वर: इति—தானே பேரீச்வர

கின்றவனும்

ഒന്നென்றும்

अनुमन्ता च—தேஹமோ பிறரோ

परमात्मा इति च—சிறந்த ஆத்மா

வியாபரித்த விஷயத்திலே

என்றும்

ஸம்மதி யளிப்பவனும்

उक्त:—சொல்லப்படுகிறான்.

தேஹத்தைக் கொண்டு பல செயல்களைத் தானே ஸங்கல்ப்பித்துச் செய்கிறானுகையாலே உபத்ரஷ்டாவாகிறான். உறக்கம் சோர்வை முதலான ஸந்தர்ப்பங்களிலே அந்த சரீரம் போம் வழியிலே தானும் இழிந்து பயன் பெறுகிறானுகையாலும் பிறர் செய்வதை இசைகின்றனுகையாலும் அதுமந்தா. இவ்விரண்டால் இவன் நியந்தாவாகிறான் என்பது தேறும். அதுபோல் பர்த்தா—ஆதாரமுமாகிறான். போக்தா—சேஷியுமாகிறான் இம் மூன்று அம்சங்கள் உடையனுகையாலே ஆத்மாவாகிறான். தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணபுத்திகளுக்குத் தான் ஈச்வரனுபடியாலே மஹேச்வரனாகிறான். *देहेऽस्मिन्* என்றது *वपुश्चा* என்றது முதல் ஒவ்வொன் றிலும் சேரும். இதிலே இவன் மஹேச்வரன், இதிலே இவன் பரமாத்மா. உலகுக்கெல்லாம் ஈச்வரனாய் ஆத்மாவாய் மஹேச்வரன் என்றும் பரமாத்மா என்றும் பேர் பெற்றவன் வேறிருக்க, இவனுக்கும் இவ்வளவைக் கொண்டு இப் பெயர்களாம். (22)

இப்படி *विकारांश्च गुणान्* என்றதில் விகாரானுபவம் சொல்லியாயிற்று, அமாநித்வாதி குணங்களாலாம் நன்மையை நவில்கின்றாராய் முடிவான நன்மையை முதலிற் காட்டுகிறார்—

य एनं वेत्ति पुरुषं प्रकृतिञ्च गुणैः सह ।

सर्वथा वर्तमानोऽपि न स भूयोऽभिजायते ॥ २३ ॥

ய ஏ நம் வேத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிஞ்ச குணைஸ்ஸஹ |

ஸர்வதா வர்த்தமாநோபி ந ஸ பூயோ஽பிஜாயதே || 23 ||

ய:—எவனோருவன் முதிர்ச்சி பெற்றானோ,
புஷ் என்—கீழ்க்கூறிய ஜீவாத்மாவை ச:—அந்த உபாயபூர்த்தியானவன்
யும் சர்வதா—எந்த சரீரத்தில் எத்தகைய
எனா் ப்ருதி வ—கூறிய ப்ரக்ருதி ச்ரமத்துடன்
தத்துவத்தையும் வர்மான: அபி—இருப்பானாகிலும்
குணை: சஹ—மேலே விவரிக்கப்படும் பூய:—மீண்டும்
ஸத்வாதி குணங்களுடன்கூட ந அபிஜாயதே—ஸம்ஸாரியாகப்
வேதி—விசதமாக அறிந்து அதில் பிறப்பதில்லை.

ப்ராரப்த சரீரங்களில் முடிவான சரீரம் எவ்வளவு ஈனமாயிருந்தாலும் அவனுக்கு விவேகம் முதிர்ந்துவிட்ட படியால், அதே தேஹத்தில் ஸம்ஸார முடிவாகும். இந்த ச்லோகம் ஜீவாத்மானுபவம் பெற்றவனுக்கு பரமாத்மோபாஸனமும் சேர்ந்தால் புண்யபாபங்களெல்லாம் தொலைவதால் வரும் பெரும் பேற்றையே முதலில் குறிக்கிறது. 12ம் அத்தியாயத்திற் கூறியபடி ஜீவாத்ம ஞானமென்ற படியிலேறின பிறகு எல்லாம் எளிதிலாகுமென்று கருத்தாம். (23)

ஜீவாத்மாவின் தர்சனம் மோக்ஷபலனை யளிக்குமென்றார். அந்த தர்சனத்திற்காம் உபாயங்களை படிப்படியாகக் கீழ்வரையில் இரண்டு ச்லோகங்களால் காட்டுகிறார்—

स्यावरज्जमम्—ஸ்தாவரமாகவோ ஸரதபம்—பரதவம்ச ச்ரேஷ்டா
 ஜங்கமமாகவோ தத்—அத்தனையும்
 किञ्चित् सर्वम्—ஒருவிதமாம் ப்ராணி ஸேவஸேவ ச்யோகாட்—ப்ரக்ருதியும்
 यावत् संजायते—எத்தனை உண்டா ஜீவனும் சேர்ந்ததாலென
 கின்றதோ. विद्धि—அறிவாயாக.

இப்படி கேஷத்ர கேஷத்ரஜ்ஞர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தேஹாத்மாபி
 மானத்திற்கே காரணமாயிருப்பதால் பகுத்தறிவு பெறுதல் அரிதெனக்
 குறித்து, அதை நன்குக் காணவேண்டுமென்கிறார்—

समं सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्तं परमेश्वरम् ।

विनश्यत्स्वविनश्यन्तं यः पश्यति स पश्यति ॥ २७ ॥

ஸமம் ஸர்வேஷு பூதேஷு திஷ்ட்டந்தம் பரமேச்வரம் ।

விநச்யத்ஸ்வவிநச்யந்தம் ய: பச்யதி ஸ பச்யதி ॥ 27 ॥

सर्वेषु भूतेषु—வெவ்வேறு ஆகாரமான போது
 எல்லா தேஹங்களிலும் அவினश्यन्—என்றும் தான் அழியா
 परमेश्वरम्—(தனித்தனியே) தேஹாதி மலிருக்கின் தவனுமாக
 களுக்கு முழு ஈச்வரனாய் ய: पश्यति—எவன் ஜீவனைக் காண்
 समं—சேதநனாய் ஸமமாக கிருளே
 तिष्ठन्तं—இருக்கின்ற தவனும் ச: पश्यति—அவனே ஆத்ம தர்சனம்
 विनश्यत्सु—அந்த பூதங்கள் அழிகின்ற செய்பவன்.
 அவ்வாறு பார்த்தவனே பார்த்தவன் என்பதன் கருத்தை
 வெளியிடுகிறார்—

समं पश्यन् हि सर्वत्र समस्थितमीश्वरम् ।

न हिनस्त्यात्मनाऽऽत्मानं ततो याति परां गतिम् ॥ २८ ॥

ஸமம் பச்யந் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்த்திதமீச்வரம் ।

ந ஹிநஸ்தி ஆத்மநா஽஽த்மாநம் ததோ யாதி பராம் கதிம் ॥ 28 ॥

ईश्वरम्—தேஹாதிகளை நியமித்துக் ஆத்மநம்—தன் ஸ்வரூபத்தை
 கொண்டு न हिनस्ति—ஸம்ஸாரத்தில் அஸத்
 सर्वत्र—எல்லா பூதங்களிலும் கல்பமாகாதபடி காக்கிறான்.
 समस्थितम्—இருக்கும் ஆத்ம தத:—அவ்வறிவிலு
 வஸ்துக்களை परां गतिम्—ப்ராப்யமான ஆத்ம
 समं—ஒன்றுக்கொன்று ஒத்ததாக ஸ்வரூப நிலையை
 पश्यन् हि—காண்கிறவனன்றோ யாதி—பின்னே பெறுகிறான்.
 आत्मना—மனத்தைக் கொண்டு

எல்லா ஜீவாத்மாவையும் ஜ்ஞாநாத்யாகாரங்களாலே ஸமமாகப்
 பார்த்தவன் தேஹாதி ப்ராந்திமூலமான ஸம்ஸார வ்யாபாரங்களில்
 இழியான். பின்னே உண்மையான ஆத்ம நிலையையும் பெறுவான். (28)

ஆத்மாக்களுக்கு ஸாம்யத்தைக் கூறி ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வேறுபாட்டையும் கூறுகிறார்—

प्रकृत्यैव च कर्माणि क्रियमाणानि सर्वशः ।

यः पश्यति तथाऽऽत्मानमकर्तारं स पश्यति ॥ २९ ॥

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி க்ரியமாணாநி ஸர்வச: |

ய: பச்யதி ததா:ஸ்த்மாநம் அகர்தாரம் ஸ பச்யதி || 29 ||

कर्माणि सर्वशः—நீட்டல் மடக்கல்

आत्मानं—ஜீவாத்மாவை

போன்ற வெளிச் செயல்க

तथा अकर्तारम्—அவ்வியாபாரங்களில்

ளெல்லாம்

லாதவனாகவும்

प्रकृत्या एव—தேஹாதிகளாலே

यः पश्यति—எவன் பார்க்கிறானோ

क्रियमाणानि च—செய்யப்படுகின்றன

सः पश्यति—அவன் காண்கிறவன்.

வாகவும்

ஆத்மா போக்தா. தேஹாதிகளே வியாபாரங்களுக்கு ஆதாரம். தேஹாதிகள் இல்லாத போது இவ்வாறு ஸம்ஸார வியாபாரங்களைச் செய்யான். தேஹாதிகள் முன் வினையின் பயனாக வந்தவை என்றபடி.

பலவிதமான மாறுதல்களும் பல தேஹங்களுக்குக் காரணமாகையும்தேஹத்திற் சார்ந்தவை யென்கிறார்—

यदा भूतपृथग्भावमेकस्यमनुपश्यति ।

तत एव च विस्तारं ऋष संपद्यते तदा ॥ ३० ॥

யதா பூதப்ர்தக்பாவம் ஏகஸ்த்தம் அநுபச்யதி |

தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா || 30 ||

भूत पृथग्भावम्—உடலில் இளமை

विस्तारं च—மக்கள் முதலானவற்றின்

மூப்பு முதலான மாறு

விரிவையும்

பாடுகளை

यदा अनुपश्यति—எப்போது நன்குக்

एकस्यम्—கேத்ர கேத்ரஜ்ஞச் சேர்க்

காண்கிறானோ

கையில் கேத்ரம் மட்டில்

तदा—ஆத்மாவில் இல்லையென்று

இருப்பதாகவும்

கண்ட அப்போது

तत एव—அந்த தேஹத்தினின்றே

ऋष संपद्यते—ஜீவன் தன் நிலை

பெறுவான்.

சுத்த ஸ்வபாவனாகிலும் சேர்க்கையில் மாறுதல் பெற மாட்டானே என்ன அதற்கு மறுமாற்றம்—

अनादित्वाभिर्गुणत्वात् परमात्माऽयमव्ययः ।

शरीरस्योऽपि कौन्तेय न करोति न लिप्यते ॥ ३१ ॥

அநாதித்வாத் நிர்ஞணத்வாத் பரமாத்மாத்யம் அவ்யய: |
சரீரஸ்த்தோடபி கௌந்தேய ந கரோதி ந ஸிப்யதே || 31 ||

பரமாமா அயம்—உயர்ந்ததான இந்த நிர்ஞணத்வாத்—ஸ்த்வரஜஸ்தமோகுண
ஜீவாத்மா மத்றிருப்பதால்
शरीरस्य: अपि—உடலில் சேர்ந்தே கௌந்தேய—அர்ஜுன
யிருப்பிலும் न करोति—செயலுக்குத் தான் ஆதார
स्नादित्वात्—தன் உரு ஒரு ஸமயம் மாகிதில்லை.
உண்டானதன்றாகை न लिप्यते—தேஹாதிகளில் வரும்
யால் கேடான தோஷங்களைப்
अय्य:—உருமாற்றம் பெறுதலையும் பெறுவதும்
உப்பளத்திற் போட்ட கட்டை உப்பாவது போல் ஐடமான
ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்திருப்பதால் அது போலாயிடுமென்பதில்லை. (31)
எந்த இடமானாலும் சேர்க்கையால் மாறுதல் பெறுதென்பதற்கு
உதாரணம் காட்டுகிறார்—

यथा सर्वगतं सौक्ष्म्यादाकाशं नोपलिप्यते ।

सर्वत्रावस्थितो देहः तथाऽऽत्मा नोपलिप्यते ॥ ३२ ॥

யதா ஸர்வகதம் ஸௌக்ஷ்ம்யாத் ஆகாசம் நோபஸிப்யதே |
ஸர்வத்ராவஸ்த்திதோ தேஹே ததா஽஽த்மா நோபஸிப்யதே || 32 ||

आकाशम्—ஆகாசமானது तथा आत्मा—அப்படியே ஆத்மாவும்
सर्वगतम्—எங்கும் பரவியிருந்தாலும் सर्वत्र देहः—தான் பிறக்குமிடமெல்
सौक्ष्म्यात्—வேறென்று தட்டாத லாம் எல்லா தேஹத்திலும்
தன்மையால் अवस्थितः—இருப்பதானாலும்
यथा न उपलिप्यते—எப்படி ஒன்றும் न उपलिप्यते—தேஹஸ்வபாவமான
பட்டுக் கெடுவதில்லையோ, மாறுதல்களைப் பெறுது.

வேறு வஸ்துவின் தர்மங்கள் தன்னிடம் அண்டாதபடியான
நுண்மை யென்னும் தன்மை ஆகாயத்திற்கேயுள்ள போது ஆத்மா
வுக்கு ஏன் இருக்கலாகாது? (32)

ஆகாயம் பரவியிருப்பது போல் ஆத்மா உடலில் முழுவீடும் பரவா
மல் ஹ்ருதயத்தில் மட்டும் இருப்பதால் இவன் முழுவுடலுக்கு ஸ்வாமி
யாவதெங்ஙனே என்ன, மறுமாற்றம் அருள்கிறார்—

यथा प्रकाशयत्येकः कृत्स्नं लोकमिमं रविः ।

क्षेत्रं क्षेत्री तथा कृत्स्नं प्रकाशयति भारत ॥ ३३ ॥

யதா ப்ரகாசயத்த்யேக: க்ருத்ஸ்நம் லோகமிம் ரவி: |
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா க்ருத்ஸ்நம் ப்ரகாசயதி பாரத || 33 ||

भारत-பரதவம்ச்யனே !

एकः रविः—சூர்யன் ஒருவன்

इमं कृत्स्नम्—இந்த முழு

लोकं यथा—உலகினை எப்படி

प्रकाशयति—தன் ஒளியால் சூழ்கின்ற

னே,

तथा—அவ்வாறே

शेखी-ஜீவன்

कृत्स्नं क्षेत्रम्—முழுவட்டையும் தலை

னின்னு கால்வரையில்

प्रकाशयति—தர்மபூதஜ்ஞானத்தினால்

சூழ்கிறான்.

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोरेवमन्तरं ज्ञानचक्षुषा ।

भूतप्रकृतिमोक्षश्च ये विदुर्यान्ति ते परम् ॥ ३४ ॥

க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோரேவம் அந்தரம் ஜ்ஞாநசக்ஷுஷா |

பூதப்ரக்ருதிமோக்ஷஞ்ச யே விதூர் யாந்தி தே பரம் || 34 ||

एवम्—இவ்வாறு

क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोः—உடலுக்கும் உயிருக்கும்

अन्तरं—பேறுபாட்டையும்

भूत प्रकृति मोक्षं च—உடலாகும் ப்ர

க்ருதியினின்று விடுபடக்

கருவியையும்

ப்ரக்ருதி மோக்ஷமாவது ப்ரக்ருதியினின்று விடபடுவிக்கும் கருவி-
அமாதித்வாதி குணங்கள்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

*****

பதினான்காம் அத்தியாயம்

க்ஷேத்ரமும் க்ஷேத்ரஜ்ஞதத்துவமும் பிரித்து அறிவிக்கப் பெற்றன.
य पन् वेत्ति पुरुषं प्रकृतिञ्च गुणैः सह என்று குணங்களோடே சேர்ந்தறிய
வேண்டுமென்றார் கீழே. அதாவது குணங்கள் எவ்வாறு ஸம்ஸார பந்தத்
திற்குக் காரணமாகின்றன, எவ்வாறு அவற்றை விலக்குவதெனவும்
அறியவேண்டுமென்றபடி. அதனை இந்த அத்தியாயத்தில் விளக்குகிறார்.

श्रीभगवान् उवाच—பகவான் சொன்னதாவது—

परं भूयः प्रवक्ष्यामि ज्ञानानां ज्ञानसुत्तमम् ।

यत् ज्ञात्वा मुनयः सर्वे परां सिद्धिमितो गताः ॥ १ ॥

பரம் பூய: ப்ரவக்ஷ்யாமி ஜ்ஞாநாநாம் ஜ்ஞாநம் உத்தமம் |

யத் ஜ்ஞாத்வா முநய: ஸர்வே பராம் ஸித்திம் இதோ கதா: || 1 ||

परं—சொன்னதைவிட வேறும்

यत् ज्ञात्वा—எந்த அறிவைப் பெற்ற

ज्ञानानाम् उत्तमम्—அறிவுகளில் உயர்ந்

सर्वे मुनयः—எல்லா முனிவர்களும்

ததுமான

इतः परां—இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு

ज्ञानम्—அறிவைப் பற்றி

அப்பாலான

भूयः प्रवक्ष्यामि—மீண்டும் உரைப்பேன். सिद्धिं गताः—பேற்றைப் பெற்றனரோ.

ஸத்துவ ரஜஸ்தமோகுணங்கள் எவ்வாறு ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமாகின்றன என்பதைச் செவ்வனே அறிந்தால் விடுபட வழி யுணர்ந்து வீடு பெறலாம். (1)

அவ் வீட்டை விளக்குகிறார்—

इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम माधर्म्यमागताः ।

सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ २ ॥

இதம் ஜ்ஞாநம் உபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யம் ஆகதா: |

ஸர்கேடபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச || 2 ||

इदं ज्ञानम्—சொல்லப்போம் அறிவை அநா:—என்னிடம் வந்து பெற்ற
उपाश्रित्य—பக்திக்கு உதவியாக ப்ர வர்
க்ருதி ஜீவ அறிவுடன் சரீ—மறுபடி ஸ்ருஷ்டி காலங்களில்
சேர்த்துப்பெற்று ந-उपजायन्ते अपि—பிறக்கவும் ஆகார்
मम माधर्म्यम्—என்னுடன் ஸமமாகை ப்ரलये—ப்ரளய காலங்களில்
येन—இதம் மோக்ஷத்தை न व्यथन्ति च—ஜ்ஞாநஸங்கோசாதி
களைப் பெறவும் ஆகார்.

கிழை 12-23ல் ந ச भूयोऽभिजायते என்று சொன்ன பலனேயாம் இது. ப்ரக்ருதி புருஷர்களை குணங்களுடன் அறிந்தவனுக்கு அப்பலனை அங்குச் சொன்னார் அந்த அத்தியாயத்திலே ப்ரக்ருதி புருஷ விவேகம் மட்டும் அறிவிக்கப் பெற்றது. குணவிவேகமும் பெற்ற பிறகுதான் அப்பலன் பெறவாகுமென்று அதனையே இங்கு மீண்டும் மொழிந்தார். (பிறவியில்லையென்ற போதே ப்ரளயமில்லை யென்பதும் தெளிவாம், ஆயினும் மோக்ஷம் சென்றவன் மீண்டும் ப்ரக்ருதியில் அவதாராதி மூலமாக ஸம்பந்தப்பட்டாலும் ப்ரளயத்தில் இவன் நிலைமைக்கு மாறு தலில்லையென, प्रलये न व्यथन्ति च என்றது. இந்த ச்லோகம் மோக்ஷத்திலும் ஜீவேச்வர பேதத்தையும் ஜீவர்கள் முக்தர்களாகியும் தனித்தனியே யிருப்பரென்பதையும் குறிக்கும்.) (2)

मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भे दधाम्यहम् ।

संभवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत ॥ ३ ॥

மம யோநிர் மஹத் ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம் |

ஸம்பவ: ஸர்வபூதாநாம் ததோ பவதி பாரத || 3 ||

யோநி:—உலகுக்குக் காரணமாகும்

கிழேன்.

மம—எனதான்

भारत—பரதவம்சத்தியவனே!

ब्रह्म—பெரிதாய் ப்ரஹ்மமெனப்
படும் ப்ரக்ருதி.

ततः—அதனின்றும்

सर्वभूतानां—எல்லா ப்ராணிகளுக்கும்

तस्मिन् अहम्—அதனிடத்தில் நான்

संभवः—உற்பத்தி

गर्भे दधामि—ஜீவராசியைச் சேர்க்

भवति—ஏற்படுகிறது.

ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் மட்டுமன்றி, பின்னே தொடர்ச்சியான பிறவிகளும் இந்த ப்ரக்ருதிஜீவர்களைக் கொண்டு நானே செய்கிறேன் என்கிறார்—

सर्वयोनिषु कौन्तेय मूर्त्यः संभवन्ति याः ।

तामां ब्रह्म महत् योनिरहं वीजप्रदः पिता ॥ ४ ॥

ஸர்வயோநிஷு கௌந்தேய மூர்த்தய: ஸம்பவந்தி யா: |

தாஸாம் ப்ரஹ்ம மஹத் யோநிரஹம் பீஜப்ரத: பிதா || 4 ||

கौन्तेय—குந்தியின் புதல்வனே !

सर्वयोनिषु—அந்தந்த யோனியில்

பின்னே ப்ரளயம் வரையில்

याः मूर्त्यः—என்ன உடல்கள்

संभवन्ति—உண்டாகின்றனவோ,

तासां—அம்மூர்த்திகளுக்கு

महत् ब्रह्म—பெரும் ப்ரக்ருதியே

योनिः—காரணமாகும்.

वीजप्रदः—ஜீவர்களை அங்குச் சேர்ப்

பவனும்

अहं पिता—நான் பிதாவாகிறேன்.

உலகில் அந்தந்த பிதாவுக்கு உடலை உண்டு பண்ணவும் தெரியாது. தக்கவாறு ஜீவனைச் சேர்க்கவும் தெரியாது. ஜீவனையும் அறியான்; இப்போது இவ்வாறு பிறவி யுண்டென்பதையும அறியான். அவனுக்குப் பிதா என்று பெயர் மட்டும். உண்மையான பிதா நானே.

இவ்வாறு உற்பத்தியைக் கூறி, இதில் குணங்கள் செய்யுமதை எடுத்துரைக்கிறார்—

सत्त्वं रजस्तम इति गुणाः प्रकृतिसंभवाः ।

निवर्जन्ति महाबाहो देहे देहिनमव्ययम् ॥ ५ ॥

ஸத்வம் ரஜஸ் தம இதி குண: ப்ரக்ருதிஸம்பவா: |

நிபத்தந்தி மஹாபாஹோ தேஹே தேஹிநம் அவ்யயம் || 5 ||

प्रकृतिसंभवाः—ப்ரக்ருதியில் ஒன்றோ

டொன்று சேர்ந்திருக்கும்

सत्त्वं रजः—ஸத்துவம் ரஜஸ்ஸு

तमः इति गुणाः—தமஸ்ஸு என்னும்

குணங்கள்

महाबाहो—பெரும் புஜமுடையனே !

अव्ययम्—இவ்வாறு தம் சேர்க்கை

யாலாம் அழிவுக்குத் தகாத

देहिनम्—ஜீவனை

देहे निवर्जन्ति—உடலினைக்கின்றன.

இனி அந்தந்த குணம் செய்யுமதைக் கூறுகிறார்—

तत् सत्त्वं निर्मलत्वात् प्रकाशकमनामयम् ।

सुखसंज्ञेन वर्णयति ज्ञानसंज्ञेन चानघ ॥ ६ ॥

தத்ர ஸத்துவம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகம் அநாமயம் |

ஸுகஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞானஸங்கேந சாநக || 6 ||

E-39

இந்திரியங்கள் வேலைசெய்யாமலிருக்கை நித்திரை, அதில் வெளியிந்திரியங்கள் வேலையற்றிருக்கை சொப்பனம், மனத்திற்கும் வேலையில்லையாகில் உறக்கம். (சொப்பனத்தில் வஸ்துக்கள் ஸத்யம் என்ற பொது வெளியிந்திரியங்களுக்கும் வேலையுண்டானாலும் பொதுவாகக் காண்போரின் கொள்கைப்படி இவ்வுடலில் அவை வேலை செய்யாமையைக் கொண்டு இவ்வாறு கூறியதென்க.) (8)

மூன்று குணங்களுக்கும் முக்யமான கார்யங்கள் மேலே சொல்லப்படுகிறன—

सत्त्वं सुखे सञ्जयति रजः कर्मणि भारत ।

ज्ञानमाश्रय्य तु तमः प्रमादे सञ्जयत्युत ॥ ९ ॥

ஸத்துவம் ஸுகே ஸஞ்ஜயதி ரஜ: கர்மணி பாரத |

ஜ்ஞாநம் ஆவ்ருத்ய து தம: ப்ரமாதே ஸஞ்ஜயத்யுத || 9 ||

भारत—பரதவம்சப் புதல்வனே!

तमः तु—தமோ குணமோ

सत्त्वं—ஸத்துவ குணமானது

ज्ञानम्—நல்லறிவை

सुखे संजयति—ஸுகத்திற் பற்றுக்குக் காரணமாம்,

आश्रय्य—வராதபடி செய்து
प्रमादे उत—செய்ய வேண்டும்

रजः—ரஜோ குணம்

முறைக்கு மாறான செயலில்

कर्मणि संजयति—கர்மாவில் பற்றுக்குக் காரணமாம்,

संजयति—பற்றை விளைக்கும்.

இம் மூன்று குணங்களில் ஒன்று உண்மையான அறிவுக்கும் மற்றொன்று வெளிச் செயலுக்கும், மற்றொன்று அஜ்ஞானத்திற்கும் காரணமாக நின்றால், ஒன்றோடு ஒன்று முரண்படுவதால் என்னதான் கார்யம் உண்டாகுமென்னில்—கேள்—

रजस्तमश्चाभिभूय सत्त्वं भवति भारत ।

रजः सत्त्वं तमश्चैव तमः सत्त्वं रजस्तथा ॥ १० ॥

ரஜஸ்தமச்சாபிபூய ஸத்வம் பவதி பாரத |

ரஜஸ் ஸத்வம் தமச்சைவ தமஸ்ஸத்வம் ரஜஸ்ததா || 10 ||

भारत—பரதவம்சப் புதல்வனே!

सत्त्वं तमः च एव—அந்த ஸத்துவ

ஒரு சமயம்

தமோகுணங்களை

सत्त्वं—ஸத்துவ குணமானது

(அடக்கி எழும்.)

रजः तमः च—ரஜோகுணத்தமோ

तथा तमः—அவ்வாறு தமோ குணமும்

குணங்களை

ஒரு சமயம்

अभिभूय भवति—அடக்கி மேலேறும்.

सत्त्वं रजः—ஸத்துவகுண ரஜோ

மற்றொரு சமயம்

குணங்களை.

रजः—ரஜோ குணமானது

(அடக்கி எழும்.)

ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஒவ்வொன்று விஞ்சும், மற்ற இரண்டும் தாழும். விஞ்சின குணத்திற்கு ஏற்ப, கார்யம் உண்டாகும். (10)

எப்போது எது என்னில், அதை அதன் பலனைக் கொண்டு ஊழிக்க வேண்டுமத்தனை; அவை காணக்கூடியனவல்லவே என்கிறார்—

सर्वद्वारेषु देहेऽसिन् प्रकाश उपजायते ।

ज्ञानं यदा तदा विद्यात् विवृद्धं सर्वमव्युत ॥ ११ ॥

ஸர்வத்வாரேஷு தேஹேஸ்மிந் ப்ரகாச உபஜாயதே |

ஜ்ஞாநம் யதா ததா வித்யாத் விவ்ருத்தம் ஸத்துவம் இத்யுத || 11 ||

சर्वद्वारेषु—கண் முதலான எல்லா ததா உத—அந்த ஒருபோதில்
 ஞானவழிகளிலும் அசிந் தே—அறிவு உண்டான
 யதா—எப்போது உடலில்
 प्रकाशे—உண்மை தெளிவாம்படி सर्व—ஸத்துவ குணமானது
 ज्ञानं उपजायते—அறிவு உண்டாகிற विवृद्धम् इति—வளம் பெற்றிருப்பதாக
 தோ विद्यात्—அறியலாகும்.

लोभः प्रवृत्तिरारम्भः कर्मणामशमः स्पृहा ।

रजस्येतानि जायन्ते विवृद्धे भरतर्षभ ॥ १२ ॥

லோப: ப்ரவ்ருத்திராரம்ப: கர்மணாம் அசம: ஸ்ப்ருஹா |

ரஜஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ர்த்தே பரதர்ஷப || 12 ||

लोभः—உலோபியாயிருக்கை, स्पृहा—விஷயங்களிலே பற்று
 செலவழிக்க மனம் வராமை एतानि—இவைகள்
 प्रवृत्तिः—பலனின்றி வீணே அலைதல் भरत ऋषभ—பரதவம்ச ச்ரேஷ்டனே
 कर्मणाम् आरम्भः—பலன்களுக்காகப் रजसि—ரஜோ குணமானது
 பல செயல் தொடங்குவது विवृद्धे—விருத்தியடைந்தபோது
 अशमः—இந்திரியங்கள் அடங்காமை जायन्ते—உண்டாகும்.

अप्रकाशोऽप्रवृत्तिश्च प्रमादो मोह एव च ।

तमस्येतानि जायन्ते विवृद्धे कुरुनन्दन ॥ १३ ॥

அப்ரகாசோ஽ப்ரவ்ர்த்திச்ச ப்ரமாதோ மோஹ ஏவ ச |

தமஸ்யேதாநி ஜாயந்தே விவ்ர்த்தே குருநந்தந || 13 ||

अप्रकाशः—அறியாமை मोहः च एव—புத்தி மாறட்டமெல்லாம்
 अवृत्तिः—செயலில் இழியாமை कुरुनन्दन—குருவம்சப் புதல்வனே
 प्रमादः—தவறு செய்யக் காரணமான तमसि विवृद्धे—தமோ குணம் எழுந்தால்
 கவனக்குறைவு जायन्ते—உண்டாகும்.

ஒவ்வொரு பிறவியிலும் நடுநடுவே இருக்கும் நிலைகளில் இக் குணங்கள் காரணமாகின்றமையைக் கூறினார். இனி அந்நிமகாலத்தில் குணத்தின் எழுச்சிக்கேற்ப மற்றொரு பிறவியிலும் வேறுபாடு உண்டென்கிறார்—

சுதூய-ஸத்துவ குணத்தினாலான
பிறவியில் நிஷ்காமமாகச் செய்யும்

கर्मण:-செயலுக்கு

सात्त्विक-வளர்ந்த ஸத்துவகுண
மூலமான

निर्मल-துக்கக் கலப்பற்ற

फल-பலனை

आहु:-சொல்லுகின் றனர்.

रजस:-ரஜோகுண மூலமான பிறவி
யில் செய்யும் செயலின்

फल-பலனை

दुःखम्-துக்கமயமாகவே சொல்வார்.

तमस:-தமோகுண மூலமான பிறவி

யில் செய்யுமவற்றிற்கு

अज्ञानम्-மேன்மேல் அறிவற்றிருக்

கையே பலனென்பர்.

सत्वात् संजायते ज्ञानं रजसो लोभ एव च ।

प्रसादमोहौ तमसो भवतोऽज्ञानमेव च ॥ १७ ॥

ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச |

ப்ரமாத மோஹௌ தமஸோ பவதோ:ஜ்ஞாநமேவ ச || 17 ||

सत्वात्-ஸத்துவ வளர்ச்சியால்

तमस:-தமோ குணவெழுச்சியால்

ज्ञानं-ஜ்ஞாயதே-நல்லறிவு நன்குவளரும்.

प्रसादमोहौ-கவனக்குறையும் விபரீத

रजस:-ரஜோ குணவளத்தாலும்

ज्ञानम्-ஞானமும்

लोभ:-எவ்-உலோபித்தனத்தான்

अज्ञानम्-அறிவின்மையுமே

வளரும்.

உண்டாம்.

இப்படி படிப்படியாக ஓங்க, முடிவான பலனைக் கூறுகிறார்—

ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्त्वस्थाः मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।

जघन्यगुणवृत्तिस्थाः अधो गच्छन्ति तामसाः ॥ १८ ॥

ஊர்த்தவம் கச்சந்தி ஸத்துவஸ்த்தா: மத்யே திஷ்டந்தி ராஜஸா: |

ஜகந்ய குணவ்ருத்திஸ்த்தா: அதோ கச்சந்தி தாமஸா: || 18 ||

सत्त्वस्थाः—சூறியவாறு ஸத்துவத்தி

तामसाः—தமோ குணத்திலேயே

லேயே நிலைத்தவர்

நின்றவர்

ऊर्ध्वं गच्छन्ति—மோக்ஷம் போகின்ற

जघन्य—மிக மிக ஈனமான

னர்.

गुण वृत्तिस्थाः—குணங்களிலும் செயலி

राजसाः—ரஜோ குணத்திலேயே

லும் நிலையுற்றவராய்

யிருப்பவர்

अधः गच्छन्ति—பசுபக்ஷிஸ்தாவரங்க

मध्ये तिष्ठन्ति—தேவ மனுஷ்யாதி

ளான பிறவியுறுவர்.

வடிவில் இருப்பர்.

(மோக்ஷலோகம் மேலே ஒன்று உளதென்பதை இசையாதவர் இந்த
ஸ்தலோகத்தில் ஸத்துவ குணச்சிறப்புக்குப் பலனாக உயர்ந்த தேவலோக
வாழ்வையே கூறுவர். ஸத்துவகுணம் சிறந்தால் ஆத்ம ஜ்ஞானமே
வருவதால் அதன் பலனாக மோக்ஷத்தைக் கூறுவதே தரும். மோக்ஷ
லோகமாக வைகுண்டமாம் நித்ய விபூதியும் உளதே. எனவே விசிஷ்டாத்
வைத எரித்தாந்தத்தில் கீழ்க் கூறுயவாறு பதவுரையாம்)

இனி உவ் ஈஷந்தி என்பதன் விரிவாம். குணங்களின் செயல்களைக் கூறிய பிறகு அந்த குணங்களில் அகப்படாமல் ஆத்மாவைக் காக்க வழி கூற வேண்டுமே—

नान्यं गुणैर्भ्यः कर्तारं यदा द्रष्टुमिच्छति ।

गुणैर्भ्यश्च परं वेत्ति मद्भावं सोऽधिगच्छति ॥ १९ ॥

நாந்யம் குணேப்ய: கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாநுபச்யதி |
குணேப்யச்ச பரம் வேத்தி மத்பாவம் ஸோஹிதிகச்சதி ॥ 19 ॥

द्रष्टा—அறிவுள்ள ஜீவன்

கருக்கு மேலாக நிர்குண

यदा—எந்த நிலையில்

மாக

गुणैर्भ्यः अन्यं—முக்குணங்களினும்

वेत्ति—அறிகின்றானே,

வேறுனதை

सः—அவன்

कर्तारं—கார்யங்களுக்குக் கர்த்தாவாக

मद्भावम्—என்னைப்போல் குணங்

न अनुपश्यति—காணாமலிருக்கிறானே

கருக்கு வசமாகாமையை

गुणैर्भ्यः परम्—ஆத்மாவை குணங்

अधिगच्छति—பெறுகிறான்.

मद्भावम् என்று சொன்னதை விரித்துரைக்கிறார்—

गुणान् एगान् अतीत्य ग्रीन देही देहसमुद्भवान् ।

जन्ममृत्युजरादुःखैर्विमुक्तोऽमृतमश्नुते ॥ २० ॥

குணம் ஏதாம் அதித்ய த்ரீந் தேஹீ தேஹஸமுத்பவாந் |
ஜந்மமர்த்த்யுஜராது:கைர் விமுக்தோஹ்மதம்நுதே ॥ 20 ॥

देही—தேஹமுள்ளவன்-ஜீவன்

வேறாக அறிந்து

देहसमुद्भवान्—தேஹமாம் ப்ரக்ருதியி

जन्ममृत्यु—ஜனன மரணங்களென்ன

விருக்கும்

जरा दुःखैः—மூப்பும் துயரமுமென்ன

एतान् गुणान्—இந்த ஸத்துவாதி

இவைகளால்

குணங்களை

विमुक्तः—விடப்பட்டவனாய்

अतीत्य—கடந்து-கர்த்தாக்களான

अमृतम्—அழியாத ஆத்ம நிலையை

குணங்களைவிடத் தன்னை

अश्नुते—பெறுகிறான்.

குணங்களைக் கடந்தானென்பதற்குக் குறிப்பென்ன? அவன் நடவடிக்கை என்ன? கடப்பதற்குக் காரணமென்ன என்று அர்ஜுனன் வினவுகிறான்—

कैर्लिङ्गैस्तिगुणान् एतान् अतीतो भवति प्रभो ।

किमाचारः कथञ्चैतास्वीन् गुणान् अतिवर्तते ॥ २१ ॥

கைர்லிங்கை ஸ்த்ரீகுணம் ஏதாம் அதிதோ பவதி ப்ரபோ |
கிமாசார: கதஞ்சைதாம் த்ரீந் குணம் அதிவர்த்ததே ॥ 21 ॥

ஸ்ரீ-ஸர்வேச்வரனே !

ரதான விபுநான்-இந்த முக்குணங்களை

கீ: லி:—கடந்தவன்

கீ: லி:—அதற்கு என்ன அடை

யாளங்களோடு

மவதி—(கூடினவன்) ஆகிறான் ?

கிமாசார்:-அவன் என்ன நடவடிக்கை

கையுள்ளவன் ?

கய்—எவ் விரகினால்

வீன குநான்-முக்குணங்களை

அதிவரீ: ச-கடக்கின் தவனு

மாகிருன் ?

ஸ்ரீமகவான் ஸ்வாச-பகவானின் மறுமாற்றம்—

प्रकाशश्च प्रवृत्तिश्च मोहमेव च पाण्डव ।

न द्वेष्टि संप्रवृत्तानि न निवृत्तानि कांश्चि ॥ २२ ॥

ப்ரகாசஞ்ச ப்ரவ்ர்த்திஞ்ச மோஹமேவ ச பாண்டவ !

ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ர்த்தாநி ந நிவ்ர்த்தாநி காங்க்ஷதி || 22 ||

पाण्डव-அர்ஜுன !

प्रकाशं च-ஸத்வகார்யமான அறிவை

யும்

प्रवृत्तिं च-ரஜஸ்ஸின் கார்யமான

செயலையும்

मोहं एव च-தமஸ்ஸின் கார்யமான

விபரீத ஜ்ஞானத்தையும்

संप्रवृत्तानि-அநிஷ்ட விஷயங்களிலே

வருமவற்றை (வந்தபோது)

न द्वेष्टि—வெறுப்பதில்லை.

निवृत्तानि—இஷ்ட விஷயங்களிலே

வராமலிருக்கும் அவற்றை

(அவை வராதபோது)

न कांश्चि—விரும்புவதில்லை.

ஆத்மாவைத் தவிர வேறு விஷயங்கள் இஷ்டமானவை இஷ்டமாகாதவை என இரு வகுப்பாயிருக்கும். அவற்றில் அநிஷ்ட காரணங்கள் நேரும் போது வெறுப்பும், இஷ்டகாரணங்கள் விலகிய போது அவை கூடவேண்டுமென்ற விருப்பமும் வருவது உலகியல்பு. அங்கு அநிஷ்டமோ அதன் காரணமோ நேர்ந்தால் வெறுக்காமலும், இஷ்டமோ அதற்குக் காரணமோ விலகினால் அதை விரும்பாமலுமிருப்பானாகில் அவன் குணத்தின் என அறியலாம். இதனை விவரிப்போம். அச்சம் முதலானவற்றிற்குக் காரணமானவை அறியப்பட்டால் துக்கம் ஏற்படுகின்றபடியால் அங்கே அறிவு-ப்ரகாசம் அநிஷ்டத்திற்குக் காரணமாகிறது. அபத்தங்களிலே ப்ரவ்ருத்தி அநிஷ்டஹேது. அனுகூலமானவற்றை ப்ரதிகூலமாக நினைத்தோமாகில் அந்த மோஹம் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கும். இந்த ப்ரகாச ப்ரவ்ருத்தி மோஹங்கள் தகா. இவை நேர்ந்தால் வெறுப்பு உண்டாமென்பது இயற்கை. இவ்வெறுப்பு உண்டாகாமலிருக்க வேண்டும். இதுபோல்-அனுகூல விஷயங்கள் அறியப்பட்டால் ஸந்தோஷம் உண்டாகிறபடியால் அங்கே ப்ரகாசம் வேண்டியதாகிறது. மருந்து முதலானவற்றில் ப்ரவ்ருத்தி அனுகூலமாகிறது. ப்ரதிகூலமானவர்களை-நம்மவைகின்றவர்களை நாம் அனுகூலமாக நினைத்துவிட்டால் அவர்கள் விஷயத்தில் கேடு நினைக்க இழியாமலிருப்போம், அதனால் அந்நினைவே வேண்டுவது. இப்படியிருக்க

இந்த ப்ரகாச ப்ரவ்ருத்தி மோகங்கள் வராமற் போமளவில் அவை வரவேண்டுமென்று விரும்புவது ஸஹஜம். இவ்விருப்பமும் வராமலிருக்க வேண்டும். இந் நிலைகள் குணத்தனென்பதற்கு அறிகுறியாகும்,

இந்நிலைகளைப் பெற வழி கூறுகிறார்—

உதாசீனவதாசீனோ குणैर्यो न विचार्यते ।

गुणा वर्तन्त इत्येव योऽवतिष्ठति नेङ्गते ॥ २३ ॥

உதாளீநவத் ஆளீநோ குணைர் யோ ந விசால்யதே |

குண வர்த்தந்த இத்யேவ யோடவதிஷ்ட்டதி நேங்கதே || 23 ||

ய:—எவன் (ஆத்மாவைக் காண்ப தில் த்ருப்தியுற்று)

உதாசீனவத் ஆசீன:—வேறு விஷயங் களில் கவனமற்று இருக் கின்றானே

குண:—ஸத்துவாதி குணங்களாலே ந விசால்யதே—வெறுப்பு விருப்பு மூல மாக அசைக்கப்படாம

லிருக்கிறானே,

இத்த ச்லோகமும் அடுத்த ச்லோகமும் 25வது ச்லோகத்தின் நான்காம் பாதத்துடன் சேரும்.

ய:—எவன்

குண:—ஸத்துவாதி குணங்கள் வர்ந்தை—தங்கள் செயல்களைச் செய் கின்றன

इति एव—என்றே எண்ணி

अवतिष्ठते—வாளாவிருக்கிறானே

न इङ्गते—அவற்றின் செயலுக்குத் தக்கவாறு நடவாமலிருக் கிறானே.

समदुःखसुखः स्वयः समलोष्टाश्मकाञ्चनः ।

तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ २४ ॥

ஸமதுக்கஸுக: ஸ்வஸ்த்த: ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந: |

துல்ய ப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்ய நிந்தாத்மஸம்ஸ்துதி: || 24 ||

சமது:ஸசுக:—துக்கத்திலும் ஸுகத் திலும் ஒரேவிதமிருப்பவன்,

ஸ்வய:—தன் ஆத்மாவிலே நிலை யுற்றவன்,

சமலோஷ்ட அஃம காஞ்சந:—மண்கட்டி கல் கனகமெல்லாம் ஸமமாக நினைப்பவன்,

तुल्यप्रियाप्रिय:—ஸுகதுக்க காரண

மான இஷ்டாநிஷ்ட வஸ்துக் களை ஸமமாகக் கொண்டவன்

धीर:—ஆத்ம விவேகமுற்றவன்

तुल्यनिन्दा आत्मसंस्तुति:—தன்னைப் பழிப் பதையும் புகழ்வதையும் ஸம மாக நினைப்பவன்,

मानावमानयोस्तुल्यः तुल्यो मित्रारिपण्ययोः ।

सर्वाश्मपरित्यागी गुणातीतः स उच्यते ॥ २५ ॥

மாநாவமாநயோஸ்துல்ய: துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ: |

ஸர்வாஸம்பரித்யாகீ குணாதீதஸ் ஸ உச்சயதே || 25 ||

மாநாவமானயோ:-பிறர் மனத்தாலும் உட
லாலும் செய்யும் கௌரவா
கௌரவங்களில்

தூய:-ஒரேவிதமிருப்பவன்
சர்வ அரம்ம பரியாசி-ஆத்மாவைக்
காண்பதற்கல்லாத எல்லாச்
செயலையும் விட்டவன்

தூய:-ஸம நிலையுடையவன்
மித்ர அரி பக்யோ:-சினேகிதனுடையவும்
தேவஷியினுடையவும்
பக்கங்களில்

ச:-(எவனோ) அவன்
குணாதித:-குணங்களைக் கடந்தவனாக
உத்யத:-சொல்லப்படுகிறான்.

இப்படி குணாதீதனுக்கு அறிகுறியும் ஆசாரமும் சொல்லியாயின.
இந்நிலைக்கு முக்கியமான உபாயத்தை உரைக்கிறார்:-

மாं च योऽयमिचारेण भक्तियोगेन सेवते ।

स गुणान् समतीर्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ २६ ॥

மாஞ்ச யோடவ்யபிசாரேண பக்தியோகேந ஸேவதே |

ஸ குணந் ஸமதீத்யைதாந் ப்ரஹ்ம பூயாய கல்பதே || 26 ||

ய:-எவன் ப்ரக்ருதி வேறு ஆத்மா
வேறு என்ற விவேகம் மட்
டோடு நிற்காமல்

கிறானோ,
ச:-அவன் (அந்த பக்தி மேன்மை
யால்)

அய்மிசாரேண-வேறென்று கலசாத
பக்தியோகேந-பக்தியோகம் அதன்
அங்கங்களெல்லாம்
கொண்டு

ஏதாந் குணாந்-இந்த குணங்களை
சமதீத்ய-செவ்வனே கடந்து
ப்ரஹ்மபூய-ஆத்மாவின் உண்மை
நிலைக்கு

மா் செவதே-எனக்கு ஸேவை செய்

கல்பதே-தகுதி பெறுகிறான்.

ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाऽहममृतसाव्ययस्य च ।

शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च ॥ २७ ॥

ப்ரஹ்மனோ ஹி ப்ரதிஷ்ட்டாஹம் அம்ருதஸ்யாவ்யயஸ்ய ச |

சாச்வதஸ்ய ச தர்மஸ்ய ஸுகஸ்யைகாந்திகஸ்ய ச || 27 ||

ஹி-ஏனெனில் -

அஹ்-நான்

அமூர்தச்ய-அழியாத

அவ்யயச்ய-ஐஞான ஸங்கோசமு

மில்லாத

ப்ரஹ்: ச-சுத்த ஜீவ நிலைக்கும்

(கைவல்யத்திற்கும்)

சாச்வதச்ய-வெகுகாலம் நீடிக்கும்

தர்மச்ய ச-தர்ம பலனான ஐச்வர்யத்

திற்கும்

ஏகான்திகச்ய-பூர்ணப்ரஹ்மமொன்

றின் அனுபவமேயாம்

சுலகச்ய ச-மோக்ஷானந்தத்திற்கும்

ப்ரதிஷ்ட-ஆதாரமாகிறேன்.

ஆத்மானுபவ விஷயமே கீழே கூறப்பட்டதால் முதலில் அதைக் கூறினார். ஐச்வர்யம் கைவல்யம் மோக்ஷம் என்ற மூன்று பலன்களும் என் விஷயமான பக்தியினாலே பெறப்பட வேண்டியிருப்பதால்

என்னிடம் பக்தியுள்ளவனுக்கு ஆத்மநிலை நன்கு கைக்கூடும் என்றபடி, மூன்று பலன்களைச் சேர்க்க மூன்று சகாரம். இவ்வாறு ப்ரக்ருதி குணங்களைப் பற்றிய விவரம் இவ்வத்தியாயத்தில் விரித்துரைக்கப் பெற்றது.

(27)

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

——*—*

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸம்ஸாரபந்தம் அனாதி என்று கீழே கூறினார். இனி ஸம்ஸாரத்தை ஒரு மரமாக வா்ணித்து அதனை வெட்டியெறியாத பத்தரென்ற சூரஜீவர்களுக்கும், வெட்டி விலகின அக்ஷரரென்ற முக்தர்களுக்கும் மேம்பட்டவன் ஸர்வேச்வரான புருஷோத்தமனென்கிறார். அதனால் இது புருஷோத்தமாத்யாயம்—

श्रीभगवान् उवाच पகவான் பணிப்பதாவது—

ऊर्वूलमधशाखमवस्थं प्राहुर्ययम् ।

ऊदांसि यस्य पर्णानि यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १ ॥

ஊர்த்தம்வமூலம் அதச்சாகம் அச்வத்தம் ப்ராஹுரவ்யயம் |

சந்தம்ஸி யஸ்ய பர்ணாநி யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் || 1 ||

ऊर्वूलम्—வேர் மேலாகவும்

अधशाखम्—கிளைகள் கீழாகவும்

अव्ययम्—ப்ரளயத்திற்குப் பிறகும்

மீண்டும் படைக்கப்படுவ

தால் அழிவற்றதாகவும் உள்ள

अवस्थम्—அரசமரமாக

आहुः—எதை வேதம் ஒதுமோ,

यस्य—எந்த மரத்திற்கு

ऊदांसि—வேதங்கள்

पर्णानि—இலைகளோ,

तम्—அந்த ப்ரபஞ்சமென்ற மரத்

தை

यः वेद—எவன் அறிகின்றானே,

सः वेदवित्—அவன் வேதம் அறிந்தவ

னாகிறான்.

கண்ணாற் காணுமளவுக்கு மட்டும் உலகை இசைந்து இதன் தன்மையை உள்ளபடியறியாமலிருப்பர் பெரும்பாலும். வேதம் அறிந்தவர்களே இதன் உண்மையை யுணர்ந்தவராவர். இது ஒரு மரமென்னலாம். என்ன மரம்? அச்வத்தம்—அரசமரம். அரசமரம் பெலனற்றது. இன்று உள்ளது நாளைக்கு இராது என்றதாலும் ப்ரபஞ்சம் அச்வத்தமெனப்படும். பிறப்பும் அழிவும் மாறி மாறி வருமாகையால் ஒரு விதத்தில் அவ்யயமுமாகும். இதற்கு வேர் மேலே, கிளைகள் கீழே என்பது சிறப்பாம். எவ்வாறெனில், நான்முகன் மேலுலகத்தில் இருந்து கொண்டு எல்லா ப்ரஜைகளையும் படைக்கிறான். அவன் வேர், ஸர்வேச்வரனை வேரென்னலாகாது. அழிக்கும் போது வேரும் சேர்ந்து அழியவேண்டும். வேரும் வெட்டுண்பதாகவேண்டும்

படைத்த மரம் தேவ தீர்யக் மனுஷ்ய ஸ்தாவரப்ராணிகள் மேலே மேலே பிறந்த வண்ணமிருப்பதால் கீழே பல கிளைகள் உள்ளதாம். ப்ரஜைகள் பாதாளம் வரையில் இறங்குகின்றனர். மேலேறல் அரிதாயிருப்பதாலும் கிளைகள் கீழே போகின்றன. இத்தனை பிரஜைகளுக்கு அவர்கள் செய்த வினைகளே காரணம். எந்த வினைக்கு எத்தகைய பிறப்பென்பதையும், உயர்ந்த பிறவியை எவ்வாறு பெறுவதென்பதையும் வேதங்களே ஒதுகின்றபடியால் வேதங்களே இலைகள். வேதம் இல்லையாகில் கிளைகள் அறியப்படா, இலைகள்மூலம் உணவை உட்கொண்டு மரம் வளரும். அதுபோல் வேதம் அறிந்து அதன் மூலமே எல்லாம் படைக்கப்படுகிற படியால் வேதம் இலையாம். மரமானபடியால் எளிதில் வெட்டவாகும். இவ்வாறு அறிந்தவன் வேதவித்து என்னலாம். வேறு ப்ரமாணத்தினால் இவ்விஷயங்கள் அறியப்படாவே. (1)

படைக்கப் பெற்ற உலகைக் கீழே பொதுவாகப் பணித்தார். மேலே ந்தய ஸ்ருஷ்டி நடவாநிற்பதைக் கூறுவது இரண்டாம் ச்லோகம்.

अवशोर्षञ्च प्रयुतास्तस्य शाखाः गुणप्रवृद्धा विषयप्रवालाः ।

अवः च मूलान्यनुसृतानि कर्मानुवन्धिनि मनुष्यलोके ॥ २ ॥

அதச்சோர்த்வஞ்ச ப்ரஸ்ருதாஸ் தஸ்ய சாகா:

குணப்ரவர்த்தா: விஷயப்ரவாளா: |

அதச்ச மூலாந்யநுஸந்ததாநி

கர்மாநுபந்தீநி மனுஷ்யலோகே ॥ 2 ॥

तस्य शाखाः—அதன் கிளைகள்

अवः मनुष्यलोके-கீழே மனித லுலகில்

अवः च ऊर्ध्वं च—கீழும் மேலும்

कर्मानुवन्धिनि—செய்யும் வினைகள்

प्रयुताः—பரவுகின்றன.

காரணமாக

गुणप्रवृद्धाः—ஸத்துவாதி குணங்களால்

मूलानि—ராகத்வேஷ வாஸனைகளாம்

வளம் பெறும்.

வேர்கள்

विषय प्रवालाः—சப்தாதி விஷயங்களைத்

अनुसृतानि—தொடர்ந்து பரவுகின்றன.

தளிர்களாக உடையவை.

கீழலகில் கிளைகளான மனுஷ்யாதிகளினின்று மனுஷ்யாதி கிளைகளும், மேலே கந்தர்வாதி கிளைகளினின்று கந்தர்வாதிகளுமாக இம் மரம் வளரா நிற்கும். ஸத்துவாதி குணங்களின் எழுச்சியால் இதற்கு எழுச்சி, உலகில் காணும் சப்தரூபரஸாதிகளான விஷயங்கள் மரத்தில் இருக்கும் அழகிய தளிர்களாம். தளிர் போல் பொறிக்கைக் கவர்சுன்றன வே. கிளை மேல் கிளை வருவதற்குக் காரணமென்னவெனில், கீழே மனித லுலகில் செய்யப்பட்ட புண்யபாப கர்மாக்கள் மூலமான ராகத்வேஷாதி வாஸனைகள் வேராக நின்று எங்கும் தொடர்ந்து பரவுகின்றனவே, அவையே காரணமாம். (2)

வேதமூலமாக அறியப்பட வேண்டும் வகையிலே உலகின் நிலைய யறிவித்தார், வேதம் அறியாதார் இந்நிலையை யறியமாட்டாரென்கிறார்—

न रूपस्येह तथोऽस्यते नान्तो न चादिर्न च संप्रतिष्ठा ।

ந ரூபமஸ்யேஹ ததோபஸ்யதே

நாந்தோ ந சாஸ்திர் ந ச ஸம்ப்ரதிஷ்ட்டா ।

ஐ—வேதம் அறியாதவிடத்திலே

அந்த:—இதற்கு முடியும்

அச்ய—இம்மரத்திற்கு

நோபஸ்யதே—காணப்படுகிறதில்லை.

ரூப்—வடிவானது

சம்ப்ரதிஷ்டா—சர்மகாரணமான அஜ்

ததா—பிரமன் மூலம், மற்றவைகளை,

ஞானமென்கிற ஆதாரமும்

சர்மாதிகள் வேர் என்றவாறு

நோபஸ்யதே—காணப்படுகிறதில்லை.

न उपलभ्यते—காணப்படுகிறதில்லை.

வேதம் அறிந்தவர்கள் கிழக்கூறியபடி எல்லாம் தெளிந்து கொள்வர், பிறர்க்கு இவ்வாறு அறியவொண்ணாது. உலகம் இவ்வாறே இருக்குமென்று நினைப்பர்.

अव्ययमेनं सुविरूढमूलमसंगशस्त्रेण दृढेन छित्वा ॥ ३ ॥

ततः पदं तत् परिमार्गितव्यं यस्मिन् गता न निवर्तन्ति भूयः ।

அச்வத்தமேநம் ஸுவீருடமூலம்

அஸங்கசஸ்த்ரேண த்ருடேந ச்சித்வா ॥ 3 ॥

தத: பதம் தத் பரிமர்க்கிதவ்யம்

யஸ்யிந் கதா: ந நிவர்த்தந்தி பூய: ।

சுவிரூடமூலம்—நன்றாகப் பலவிதமாக

தத் பத்—அந்த ப்ராப்யமான வஸ்து

ஊன்றிய வேர்க்கையுடைய

பரிமர்க்கிதவ்யம்—தேடப்பட வேண்டும்.

பனம் அவ்யம்—இவ் அலசமரத்தை

எத்தகைய வஸ்துவெனில்—

தேந—மழுங்காத

யஸிந் கதா:—எவ்வஸ்துவெனிடம்

அஸங்கசஸ்த்ரேண—உலக போகங்களிற்

சேர்ந்தவர்

பற்றற்றமையென்னும்

பூய:—மீண்டும்

ஆயுத்தால்

न निवर्तन्ति—ஸம்ஸாரத்திற்குத்

ஐத்வா—பிளந்து விட்டு

திரும்பமாட்டார்களோ அது.

ततः—அப் பற்றற்றமைய மூலமாக

ப்ரபஞ்சத்தை வெட்டுவதாவது தன்னை வதைக்க சக்தியற்ற தாக்குகை.

விஷயப்பற்று என்பது அனாதி காலமாகத் தொடர்ந்து வாரா நிற்கிறதே. இது எங்ஙனே அறுமென்ன அருளிச் செய்கிறார்—

तमेव चास्यं पुरषं प्रपद्येद्य(वैय) तः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ॥ ४ ॥

தமேவ சாஸ்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத் யத:

(ப்ரபத்யேயத:) ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ ॥ 4 ॥

யத:—எந்த பகவான் மூலம்
 ப்ருதி:—போகங்களிலே நோக்கு
 புராணி—அனாதியாக
 ப்ருதா—பரவியிருக்கிறதோ

தம் அயம்—அந்த முதல்வனு
 புருபம் எவ—புருஷனையே
 ப்ரபேதம்—இதற்காகவும் சரண
 மடைய வேண்டும்.

ப்ரபேத:—என்கிற பாடத்தில் ப்ரபேத: என்று பதங்களைப் பிரித்து, 'அந்த புருஷனையே ப்ரபேத சரணமடைந்த பிறகு (அடைவதால்) இயத: அஜ்ஞானப் பற்று ஒழியுமளவுக்கு மூலமாக வரும் ப்ருதி: ஸாதுக்களின் ப்ரவ்ருத்தியானது புராணி முற்காலத்தினின்று ப்ருதா வாரா நிற்கிறது, எனப்பொருள் கொள்வதாம். ப்ரபத்தே யத: எனப்பிரிக்கலாகாது, ப்ரபேத சரணமடைகின்றேன் என்று கண்ணன் கூறவாகாதே. (4)

இதனைத் தற்கால அனுபவத்தைக் கொண்டும் தெளிவிக்கிறார்—

நிர்மாநமோஹா ஜிதஸங்கடோபா: அயாத்மநியா: விநிவ்ருகாமா: ।

ஃஃவீவ்ருகா: சுபது:சுபசங்கேஷ்யமூதா: பதமய்யத் தத் ॥ 5 ॥

நிர்மாநமோஹா: ஜிதஸங்கடோபா:

அயாத்மநியா: விநிவ்ருகாமா: ।

த்வந்த்வைவர் விமுக்தா: ஸுகதுக்கஸம்ஜ்ஞை:

கச்சந்த்யமூதா: பதம் அவ்யயம் தத் ॥ 5 ॥

நிர்மாநமோஹா:—தேஹாத்மாபிமனமாம்
 மோஹமற்றவராய்

சுபது:சுப சங்கே:—ஸுகம் துக்கமென்ற
 பேருற்ற

ஜிதஸங்கடோபா:—விஷயப் பற்றென்னும்
 தோஷத்தை வென்றவராய்

ஃஃவீ:—தவந்த்வங்களால்

விமுக்தா:—விடப்பட்டவராய்

அயாத்மநியா:—ஆத்ம ஞானத்திலே
 நிலைக்கின்றவராய்

அமூதா:—மோக காரணமுமின்றி

அவ்யய—ஜ்ஞான ஸங்கோசமற்ற

விநிவ்ருகாமா:—விஷய ஸந்திதானத்
 திலும் காமம் விலகியவராய்

தத் பதம்—அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை
 ஞை—பெறுகின்றனர்.

தத் பதம் என்று சொன்னதை விரித்து உரைக்கிறார்—

ந தத் பாஸயதே சூயோ ந ஷாங்கோ ந பாவக: ।

யத் தத் பாஸயதே ஸூயோ ந சாங்கோ ந பாவக: ।

யத் கத்வா ந நிவர்த்தந்தே தத் தாம் பரமம் மம ॥ 6 ॥

தத்—அந்த ஸ்வயம் ப்ரகாசமான

ஆத்ம தத்துவத்தை

சூய:—சூரியன்

ந பாஸயதே—அறிவிக்க வல்லனல்லன்.

ந ஷாங்க:—சந்திரனும் அல்லன்.

ந பாவக:—அக்னியும் அல்லன்.

யத் தத்—எதனைப் பெற்று யோகிகள்

ந நிவர்த்தந்தே—புநராவர்த்தி பெற்றாரோ,

தத் தாம்—அந்த ஆத்மாவாம் சோதி

பரம்—உயர்ந்தது

மம—எனக்கு சேஷமாம்.

கண்ணாற் காணக்கூடியவற்றின் ப்ரகாசம் சூர்யாதிகளின் துணையால் உண்டாகும். அவ்வாறுகாமல் ஸ்வயம்ப்ரகாசமுமான ஆத்மாவை அவற்றால் காண்பது ஏது? ஆத்மாவை அதனுடைய தர்மபூத ஞானத்தைக் கொண்டு தெளிவாக அறிவதற்கும் சூர்யாதிகளாலாவதொன்று மில்லை. இங்கே ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ஐநகயாஜ்ஞவல்க்யஸம்வாதம் பாஷ்ய சந்த்ரிகைகளின் கருத்திலுள்ளது (6.3.) நினைத்தற்பாலது. (6)

ममंवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः ।

मनश्चष्टानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्यानि कर्षति । ७ ॥

மமைவாம்சோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதந: |

மநஷ்ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்த்தாநி கர்ஷதி || 7 ||

சனாதன:—எப்போதும் நல்லறிவு பெற வேண்டியவனாய் உடலிலிருக்கும்
மம ஷ்ர எவ—எனது அம்சமாகவே, மன: ஷ்ரானி—மனத்தையாருவதாக உடைய
(ஸமமாகவே)யிருக்கவாகிறவனே உடைய
ஜீவபூத:—அனாதி கர்மாதீனமான ஈந்திரியங்களை
ஜீவனம் பெற்றவனாய் கர்ஷி—தான் அறிவு பெற இழுத்து
ஜீவலோகே—பத்த ஜீவர்களுக்கான இவ் உழலுகிறான்.
வுலகில்

कर्षति என்பதை விளக்கி உடல்கள் அனாதியாகப் பல பல வரிசையாக வருகின்றன என்கிறார்—

शरीरं यदवाप्नोति यच्चापुष्कामतीश्वरः ।

गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाऽऽशयात् ॥ ८ ॥

சரீரம் யத் அவாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதிச்வர: |

க்ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர் கந்தாநிவாஸசயாத் || 8 ||

ஈ்ஸ்வர:—சரீர இந்திரியங்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் பெற்ற ஜீவன்
யத் ஷரீரம்—எந்த சரீரத்தை
அவாமோதி—பெறுகிறானோ போல்
யத் ச—எந்த உடலினின்றும்
உக்ராமதி—புறப்படுகிறானோ
அங்கிருந்து அங்கைக்கு கிறான்.

அந்தந்த உடலுக்குத் தனித்தனியே இந்திரியங்கள் என்பதில்லை. ஓர் உடலை விட்டு மற்றோர் உடல் போம்போது ஜீவன் தனது சக்தியினாலே தனது இந்திரியங்களைக் கூடவே கொண்டு செல்லுகிறான். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் வாயு. இதன் கருத்தாவது—காற்று பூ முதலானவற்றினின்றும் மணங்களைக் கொள்ளும்போது அந்தந்த த்ரவ்யத்தின்

நுண்ணிய அம்சங்களைத் தான் பிரித்து எடுக்கும். அவற்றில் மணம் இன்றியமையாமையால் இருக்கும். மணம் என்ற குணத்தை மட்டும் தனியே பிரிக்கவும் ஆகாது. அதுபோல் ஜத்மா மரணத்தில் ஓர் உடலை விட்டுப் புறப்படும்போது இந்திரியங்களைக் கொள்வதென்றால் அந்தப் பேருடலினின்று நுண்ணிய பூதங்களென்னும் பஞ்சபூத ஸூக்ஷ்மங்களை எடுத்து அவற்றினுள் இந்திரியங்களை அடக்கிக் கொண்டு புறப்படும். ஸ்வர்காதி வுலகிற் போனவுடன் அந்த பூத ஸூக்ஷ்மம் அங்கங்கு வேண்டும் உருவங்களாகப் பல வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாலாகும். கீழ் இறங்கும்போதும் அவ்வாறே, என்றதாம். (8)

இந்திரியங்களின் பெயரைக் கூறி அவற்றினாலாவதையும் அறிவிக்கிறார்—

श्रोत्रं चक्षुः स्पर्शनञ्च रसनं घ्राणमेव च ।

अधिष्ठाय मनश्चायं विषयान् उपसेवते ॥ ९ ॥

ச்ரோத்ரம் சக்ஷு: ஸ்பர்சநஞ்ச ரஸநம் க்ராணமேவ ச |

அதிஷ்ட்டாய மநச்சாயம் விஷயாந் உபஸேவதே ॥ 9 ॥

अयम्—இந்த ஜீவன்

முக்கையுமே

मनः च—மனத்தையும்

अधिष्ठाय—அங்கங்கு ஏவி

श्रोत्रं चक्षुः—காதையும் கண்ணையும்

विषयान्—வெளி விஷயங்களை

स्पर्शनम्—தவகித்திரியத்தையும்

उपसेवते—தொடர்ந்து அனுபவித்து

रसनं घ्राणं च एव—நாக்கையும்

வருகிறான்.

ஆத்ம வஸ்துவைக் காணாமல் வெளிவஸ்துக்களை அனுபவிக்க இந்த இந்திரியங்கள் வேண்டும். அவ்வனுபவத்தில் இழிகிறான். (9)

उत्क्रामन्तं स्थितं चाऽपि भुञ्जानं वा गुणान्वितम् ।

विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानचक्षुषः ॥ १० ॥

உத்க்ராமந்தம் ஸ்த்திதம் வா஽பி புஞ்ஜாநம் வா குணாவ்விதம் |

விமூடா நாநுபச்யந்தி பச்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ: ॥ 10 ॥

विमूढा:—தேஹாத்மாபிமானிகள்

வனுமான இவனை

गुणान्वितं—குணமயமான தேஹத்

न अनुपश्यन्ति—தேஹா திகளைவிட

துடன் சேர்ந்து

வேறும் ஜ்ஞாநாதாரமாகக்

उत्क्रामन्तम्—மரணமடைந்து புறப்

காணமாட்டார்.

படுகின்றவனும்

ज्ञानचक्षुषः—அறிவென்ற கண்

स्थितं वा—அங்கங்கு பிறப்பவனும்

படைத்தவர்கள்

भुञ्जानं वा अपि—ஸ்த்திதிக்காலத்தில்

पश्यन्ति—காண்பர்.

ஸுகதுக்காநுபவம் பெறுகின்ற

ஜீவனுக்கு மரணம், ஜனனம், ஸ்த்திதி என்ற மூன்று நிலைகளிலும் தேஹத்துடன் சேர்ந்து இருப்பும் தேஹாத்மாபிமானமுமே யுள்ளது. ப்ரளயத்தில் தேஹமில்லையானாலும் அந்த அபிமானமும்ல்லாத அஜ்

ஞானமென்ற மோஹமே. உண்மையான ஆத்ம ஸ்வரூபம் எல்லா நிகைகளிலும் வேறாயிருக்குமென்பதை ஜ்ஞானிகளே அறிவார்கள். (10)

சாஸ்த்ர ஜ்ஞானம் மட்டும் காண்பதற்குப் போதாதென்கிறார்—

यतनो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम् ।

यतनोऽप्यकुतात्मनो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ॥ ११ ॥

யதந்தோ யோகிநச்சைவம் பச்யந்த்யாத்மந்யவஸ்த்திதம் |

யதந்தோட்பயக்ருதாத்மாநோ நைநம் பச்யந்த்யசேதஸ: || 11 ||

आत्मनि—உடலில்

अकुतात्मनः—ஆத்மத்திருத்தம்

अवस्थितम् एनम्—இருக்குமிவனை

பெருதவர்

यतन्तः—முயற்சியுடைய

अचेतसः—சுத்த மனமற்றவராய்

योगिनः—யோகிகள்

एनं—இந்த ஜீவதத்துவத்தை

पश्यन्ति—பார்க்கின்றனர்.

न पश्यन्ति—காண்கிறாரல்லர்.

यतन्तः अपि—முயற்சியுடையரானாலும்

तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्य என்று கீழ்க் கூறிய ப்ரபத்தியை முக்யமாகக் கொண்டு முயன்றால் யோகிகளாகி உடலினுள் மறைந்த ஆத்மாவைத் தனியே காணலாம். அந்த ப்ரபத்தியினால் திருத்தம் பெறுதவருக்கு மனச்சுத்தியில்லை யாகையால் என்ன விதம் முயன்றாலும் அதனைக் காணலாகாது. ஆக என்னாலேயாவதால் என்னை ஆச்ரயித்த வேண்டும்.

இஃதென்? கீழே சூர்ய சந்த்ராதிகளுக்கு வெளி வஸ்துக்களைக் காண்பிக்க வல்லமை யிருக்கின்றதென்றேனே, அதுவும் என்னால் தான் என்கிறார்—

यदादित्यगतं तेजो जगद् भासयतेऽखिलम् ।

यच्चन्द्रमसि यष्टाग्नौ तत् तेजो विद्धि मामकम् ॥ १२ ॥

யத் ஆதித்யகதம் தேஜோ ஜகத் பாஸயதேதகிலம் |

யச்சந்த்ரமஸி யச்சாக்நௌ தத் தேஜோ வித்தி மாமகம் || 12 ||

यत् तेजः—எந்த ஒளியானது

यत्—எந்த ஒளி

आदित्यगतम्—சூரியனிடம் இருந்து

अग्नौ च—நெருப்பிலுமோ,

अखिलं जगत्—எல்லா உலகையும்

तत् तेजः—அவ்வொளியையெல்லாம்

भासयते—காண வைக்கின்றதோ,

मामकम्—நான் அளித்ததாக

यत्—எந்த ஒளி

विद्धि—அறிவாயாக.

चन्द्रमसि—சந்த்ரனிடமோ,

गमाविश्य च भूतानि धारयाद्यहमोजसा ।

पुष्णामि चौषधीः सर्वाः सोमो भूत्वा रसात्मकः ॥ १३ ॥

காம் ஆவிச்ய ச பூதாநி தாரயாம்யஹம் ஒஜஸா |

புஷ்ணாமி செஷதீஸ் ஸர்வா: ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மக: || 13 ||

गाम् आविश्य-பூமியினுட் புகுந்து ரஸாத்மக:-அமுதரஸ வடிவமான
 अहम् ओजसा-நான் எனது ஸாமர்த் சோம: மூல:-சந்திரனாகி
 தியத்தினாலே सर्वा: ओषधी:-எல்லா ஓஷதிகளையும்
 भूतानि-பிராணிகளை செடிகளையும்
 घार्यामि-தரிக்கின்றேன். पुण्यामि-போஷிக்கிறேன்.

अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।

प्राणापानसमायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम् ॥ १४ ॥

அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா ப்ராணினாம் தேஹம் ஆச்ரித: |
 ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம் || 14 ||

अहं-நான் प्राणिनां-ப்ராணிகளின்
 वैश्वानरः भूत्वा-வயிற்றில் அக்னியாகி देहम् आश्रितः-உடலில் இருந்து
 प्राण अपान समायुक्तः-ப்ராணன் அபா கொண்டு
 நன் என்ற வாயுக்களுடன் चतुर्विधं-நான்கு வகையான
 சேர்ந்து अन्नं पचामि-உணவை சமைக்கிறேன்.

மருகபக்ஷி மனுஷ்யாதிகளாம் பிராணிகளின் வயிற்றிலே உணவை
 ஜீரணமாக்கும் அக்னியாக நானே இருந்து ப்ராணவாயு அபாநவாயு
 என்பவற்றோடு சேர்ந்து நான்குவிதமான உணவையும் உடல் தரிக்க
 வேண்டுமான ஸப்ததாதுக் களாம்படி ரஸமாக மாற்றுகிறேன், ப்ராண
 னாவது வெளியில் உடலினின்று விடப்படும் வாயு, 'அபாந' என்ற சொல்
 உட்கொள்ளப்படும் வாயுவைக் கூறும். உள்ளே யிருக்கும் கெட்ட
 காற்றை வெளியாக்கி உபயோகப்படும் புதிய காற்றை உட்கொள்ள
 வேண்டும். காற்றின் வீச்சினால் அக்னி எழுச்சியைப் பெற்று சமைக்கும்.
 ஆஹாரம் நாலு வகையாவது, கடித்து உட்கொள்ளப்படுவது, உறிஞ்
 சிக் கொள்வது, நாக்கில் தடவப்படுவது, குடிப்பது என்ற வகையாம்.
 இவ்வாறு ப்ருதிவி ஜலம் அக்னி என்ற மூன்று பூதங்களுட வாயுவு
 மாகித்தான் உதவுகின்ற படியையும் உணர்த்தினார். (14)

सर्वस्य चाहं हृदि संनिविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च ।

वेदैश्च सर्वैर्हमेव वेद्यो वेदान्तकृत् वेदविदेव चाहम् ॥ १५ ॥

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ
 மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநம் அபோஹநஞ்ச |
 வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ
 வேதாந்தக்ருத் வேதவிதேவ சாஹம் || 15 ||

सर्वस्य च-எல்லாருடையவும் स्मृतिः ज्ञानम्-நினைவும் அறிவும்
 हृदि-ஹ்ருதயத்திலே अपोहनञ्च-இவ்வாறாகுமென ஊஹ
 अहं संनिविष्टः-நான் வீற்றிருக்கிறேன். मृत्युम् அல்லது அறிவின்மையும்

मत्सः—என்னால் வருமவை.

अहम् एव—நானே

सर्वैः वेदैः—எல்லா வேதங்களாலும்

वेद्यः च—அறியப்பட வேண்டியவனு

अहम् एव—நானே

वेदान्तकृत्—வேதமூலமான பலன்

களைப் படைப்பவன்

वेदवित् च—வேதம் நன்கு அறிந்த

வனுமாவேன் அதாவது.

வேன் என்னைச் சொல்வது வேதமென்ப
தை நானே யறிவேன்.

ப்ரபஞ்சத்தை அழியும் மரமென்று கூறி அதில் சிக்குண்ட ஜீவன் சுத்தநிலையைச் பெறுதல் பரமபுருஷனை ப்ரபத்தி செய்வதாலென்றும், அவன்மூலமே இவனுக்கு எப்பலனுமென்றும் கூறினார். இனி விரிவாக அந்த ஜீவர்களை இரு நிலையினிருப்பதால் இருவகையாகப் பிரித்து அவர்களுக்கு மேம்பட்டவன் புருஷோத்தமன் நானென்று பரமார்த் தோபதேசம் செய்கிறார்—

द्वामिौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि कूटस्थोऽक्षर उच्यते ॥ १६ ॥

த்வாமிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரச்சாக்ஷர ஏவ ச !

க்ஷர: ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்த்தோடக்ஷர உச்ச்யதே ॥ 16 ॥

क्षरः च—க்ஷரனென்றும்

अक्षरः च—அக்ஷரனென்றும்

इमौ—கிமே கூறப்பெற்ற

द्वौ एव पुरुषौ—இருவகையேயான

புருஷர்கள்

लोके—அவர்களைக் காணவான

ப்ரமாணத்திலே

प्रयितौ—ப்ரஸரித்தராகின்றனர்,

सर्वाणि भूतानि—ஸம்ஸாரபந்தமுள்ள

ஜீவன்கள் யாவும்

क्षरः—க்ஷரவகுப்பாவர்.

कूटस्थः—தேஹ ஸம்பந்தமூலமான

விகாரங்கள் அற்று இருக்

கும் ஜீவவகை

अक्षरः उच्यते—அக்ஷரமெனப்படுகிறது.

பூதாநி என்று பன்மையாகக் கூறும் போதே க்ஷர: என்ற ஒருமை ஜாதி, வகை ஒன்றே என்று கருதவாகும். பத்த ஜீவர்கள் எண்ணிறந்த வர்கள். அவ்வாறே ஸம்ஸாரபந்தம் அற்றவரும் எண்ணற்றவராகையாலே ஓர் இனம் என்பதைக் கொண்டு அக்ஷர என பொருமையாம். 'மம ஸாதர்ம்யம் ஆகதா:', 'நிர்மாநமோஹா ஜிதஸங்கதோஷா:' என்றெல்லாம் ஜீவர்கள் பலரென்று கூறப்பெற்றதே. ஜ்ஞானத்திற்கு ஸங்கோசம்—உள்ளபடி யறியாமையே க்ஷரணம். அதன் மூலமாக ராகத்வேஷாதிகள். இது ஸம்ஸாரி ஜீவர்களுக்கு உண்டு. மோக்ஷத்திலிருப்பவருக்குச் சிறிதும் ஜ்ஞான ஸங்கோசமில்லை. அதனால் அக்ஷரர் ஆவர். முன்னே ஜ்ஞான ஸங்கோசம் இருந்து பிறகு பூரணவிகாஸம் பெற்றவராவர். நித்ய ஸுரிகளுக்கு எப்போதுமே ஜ்ஞான ஸங்கோசமில்லையானாலும் அவர்களுக்கும் ஜ்ஞானஸங்கோசயோக்யதை யுண்டு. பரமபுருஷருக்குப் பரதந்த்ரராகின்றனரே. ஆனாலும் அவன் நிஷ்காரணமாக அவ்வாறு

ஸங்கோசம் பெறுவிப்பதில்லையாகையால் அனுகூலமாகவே ஸர்வஜ்ஞராயிருக்கின்றனர். அவர்களும் நித்ய முக்தர்களென்று முக்த கோஷ்டியாய் அக்ஷரராவர். கூடஸ்த்த என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள் உண்டு. கூடம்—மலையுச்சி எவ்வளவு மழை பெய்தாலும் ஒரே விதமாயிருக்கும் 'निरयो वर्षधाराभिर्हिन्यमाना न विव्यथ:' என்றபடி அசையா. அல்லது கம்மானன் மரத்திலே புதைத்து வைத்திருக்கும் பட்டறை என்ற இரும்புக் கட்டியும் கூடமாம். அதன் மேல் காய்ச்சின இரும்புகளை வைத்து எவ்வளவு அடி அடித்தாலும் அது நீள்வது குறுகுவதென்ற விகாரமற்றே யிருக்கும். கெட்டியாயிருப்பதால் பெருஞ் சத்தத்திற்குக் காரணமாகு மத்தனை. இனி, பல ஸந்ததிகளுக்குப் பொதுவான மூல புருஷனை கூட ஸ்த்தன் என்பது உண்டே, அது போல் முக்த ஜீவரே முன் பல யோனிகளிற் பிறவிக்கு யோக்யராயிருந்ததைக் கொண்டு, அந்த யோக்யதை யுள்ளவர் கூடஸ்த்தர் என்ற பொருள் கொள்வதாம். ஈச்வரவிலக்ஷணமாக ஸம்ஸார யோக்யதையைக் காட்டும் பொருளானபடியாலே இதனையே பாஷ்யத்தில் ஆதரித்தனர் போலும். லோகபதம் ப்ரமாணத்தைச் சொல்லும் கீழ்க்கூறியதெல்லாம் உலகில் எளிதில் அறியக் கூடியதல்லவே. ஆகையால் லோகமாவது இங்கு உலகமன்று. (16)

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मैत्युदाहृतः ।

यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥ १७ ॥

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுதாஹ்ருத: |

யோ லோகத்ரயம் ஆவிச்ய பிபர்த்தயவ்யய ஈச்வர: || 17 ||

अन्यः-கீழ்க்கூறிய இருவகையாரைக் अन्य-அழியும் ஸ்வபாவம் சிறிது
காட்டிலும் வேறுவான் மில்லாதவனாய்

उत्तमः पुरुषः—உத்தம புருஷன், ईश्वरः—ஈச்வரத்வமும் பெற்றவனாய்

परमात्मा इति—அவனே பரமாத்மா लोकत्रयं—ப்ரமாண எரித்தமான
என்றும் மூன்றையும்

उदाहृतः—சொல்லப்பட்டான். आविश्य—புகுந்து

यः—எவன் विभर्ति-பரிக்கிறானே; தாங்குகிறானே.

ஒரு ஜீவனே முதலில் ஸம்ஸார தசையைப் பெற்றிருந்து பின்னே அது அற்று விளங்குகிறான். நித்ய ஸூரிகளும் ஸம்ஸார யோக்யதை யுற்றிருந்தே அது இல்லாமலே விளங்குகின்றனர். இவ்வாறு இரு நிலைக்கு யோக்யரான ஜீவர்கள் போலல்லாதவன், விலக்ஷணன் என்பதற்காக இங்கே अन्य: என்று சிறப்பாகக் கூறினதாம். ஜீவர்கள் உடலெடுக்கும் போது அதற்கு மட்டும் ஆதாரமாவர். அவ்வாறின்றி எதற்கும் எப்போதும் ஆத்மாவாகையால் இவன் परमात्मा, மூல ப்ரக்ருதி முதலான எல்லா அசேதனங்களும் சேதனர்களும் அல்லதே தரிக்கப் படுகிறபடியால் लोकत्रयமென்பது மூவுலகை மட்டும் சொல்வதன்று.

லோகமாவது சாஸ்த்ர ப்ரமாண ஸித்தமான பொருள். அவை மூன்றையு மென்றதாம். கீழ்க்கூறிய ஸுராஸுரங்களும் பொதுவாக அசேதனமும் அம் மூன்றாகும். ஆத்மா என்பதாலே ஸ்வாமித்வமும், ஆவிச்ய என்று ப்ரவேசமும் அதாவது வ்யாபித்திருக்கையும், பிபர்த்தி என்ற சொல்லால் பரணமும், ஈசுவர: என்றதால் நியமன சக்தியும், அவ்யய: என்று ஜ்ஞான ஸங்கோச ஸ்வபாவமற்றிருக்கையும் கூறப்பட்டதால், இந்த தர்மங்களுக்கு இடமாகாத ஸுராஸுரங்களைவிட இவ் உத்தம புருஷனுக்கு அந்யத்வம்—வேறுபாடு விரிவாக அறிவிக்கப் பெற்றது. (17)

புருஷோத்தமன் என்ற பெயரும் வெறும் பெயரல்ல; இந்தக் காரணத்தினாலேயே என்கிறார்—

यसात् ध्रुमतीतोऽहमधुगदपि चोत्तमः ।

अतोऽसि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तमः ॥ १८ ॥

யஸ்மாத் ஸுரமதிதோடஹம் அக்ஷராதபி சோத்தம: |

அதோடஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ॥ 18 ॥

यसात्—எந்த காரணத்தினால்

अतः—அந்த காரணத்தினால்

अहं—நான்

लोके वेदे च—ஸம்ருதிகளிலும்

ध्रुम् अतीतः—ஸுரவகைக்கு மேம்

வேதத்திலும்

பட்டவனே

पुरुषोत्तमः—புருஷோத்தமனாக

अक्षरात् अपि च—அக்ஷரவகைக்கும்

प्रथितः असि—ப்ரஸித்தியுற்றவ

उत्तमः—மிகவும் மேம்பட்டவனே.

னாகிறேன்.

ஸுரனாகாமை யிருப்பினும் இவன் அக்ஷரனாகாமையென்? அக்ஷர வகுப்பிலே பரமாத்மாவைச் சேர்க்கலாமென்று சிலர் நினைப்பர். அது தகாதென்பதற்காக அக்ஷராதபி ச என்ற அபிசப்தம். இங்கு லோகமாவது ஸ்ம்ருதி ப்ரமாணம், புருஷோத்தம: என்கிற சொல் ஸமாஸ பதமாகும். பலவகையாக ஸமாஸம் கொள்ளலாமென்று உரையினில் தெளிக.

यो मासेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् ।

स सर्वविद् भजति मां सर्वभावेन भारत ॥ १९ ॥

யோ மாமேவமஸம்மூடோ ஜாநாதி புருஷோத்தமம் |

ஸ ஸர்வவித் பஜதி மாம் ஸர்வபாவேந பாரத ॥ 19 ॥

एवं पुरुषोत्तमम्-இவ்வாறு புருஷோத்த

भारत—பரதவம்சத்தியவனே !

மனான

सर्ववित्—என்னை பஜனம் செய்யும்

मां यः—என்னை எவன்

वृत्रियेयल्लாம் அறிந்தவனாம்

असंमूढः—மாறாட்டமின்றி—

सर्वभावेन—எல்லாவிதத்தினாலும்

வேறுபட்டவனாகவே

मां भजति—என்னிடம் பக்தி செய்ப

जानाति—தெளிகின்றானே.

வனாகிறான்.

सः—அவனே

மோகேஷபாயமான வழிகள் பல உள், அவற்றை யெல்லாம் அறிந்து அவற்றிலொன்றான எது தனக்குப் பிரியமாகுமோ அவ்வழியிழிந்து என்னைப் பெற வேண்டும். எந்த வழியறிபவனும் முதன் முதல் அறிய வேண்டுவதென்னவெனில், நான் கீழ்க்கூறியவாறு எவ்விதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்பதே, இதனைத் தெளியாத போது எந்த வழியின் அறிவும் தெளிவாகாது. அத்தெளிவு இராத போது ஒரு பஜனமும் செய்யவாகாது. இது எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாகையால் இதையறிந்தவன் எவ்வழியிலும் இழியிலாமாகையால் அந்தந்த வழியை யறிந்தவர் அனைவரிடமும் அவ்வழியாக பஜனம் செய்கின்றவர் அனைவரிடமும் நான் வைத்திருக்கும் ப்ரீதி சேர்ந்தால் எவ்வளவாகுமோ, அவ்வளவு ப்ரீதி இவனிடம் எனக்கென்றறிவாயாக.

इति गुह्यतमं शास्त्रमिदमुक्तं मयाऽनघ ।

एतद् बुद्ध्वा बुद्धिमान् सात् कृतकृत्यश्च भारत ॥ २० ॥

இதி குஹ்யதமம் சாஸ்த்ரம் இதம் உக்தம் மயாऽநக |

ஏதத் புத்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச்ச பாரத || 20 ||

अनघ—குற்றமற்ற

உபதேசிக்கப் பெற்றது.

भारत—பரதவம்சத்தியவனே !

एतद् बुद्ध्वा—இதனையறிந்து

इति—இவ்வாறு புருஷோத்தமத்வ

बुद्धिमान्—பஜனம் செய்யும் வழிகளில்

विष्यमान

அறிவுற்றவனாகவும்

गुह्यतमं—மிக்க ரஹஸ்யமான

कृतकृत्यश्च—உபாயத்தை அனுஷ்டித்த

इदं शास्त्रम्—இந்த சாஸ்த்ரமானது

வனாகவும்

उक्तम्—குற்றமில்லாத உனக்கு

सात्—ஆவன்.

இந்த புருஷோத்தமத்வஜ்ஞானமே எல்லா ஞானமும் உபாயா னுஷ்ட்டானமுமென்றார் கீழ். இந்த சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞானமே அடிப் படை. இந்தத் தத்துவ ஜ்ஞான மூலம் உபாய ஜ்ஞானம் உபாயா நுஷ்ட்டானமும் உண்டாமாகையாலே அவை யெல்லாம் இதுவே என்பது தகுமென்று இதனை கௌரவித்துக் கூறினபடி. இனி உபாய ஜ்ஞானநாநுஷ்ட்டானத்திற்கான விரிவு மேல் அத்தியாயங்களிலாம். அதற்கு இது குறிப்பாகும். (20)

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

--*-*

பதினானாம் அத்தியாயம்

சாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக தேவா-ஸுரப் பிறவிகளின் பிரிவு பணிக்கப்படுகிறது.

श्रीभगवान् उवाच—பகவான் பணித்ததாவது—

अमयं सत्त्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः ।

दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ १ ॥

अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागः शान्तिरपैशुनम् ।

दया भूतेष्वलोलुप्त्वं मार्दवं ह्रीश्चापलम् ॥ २ ॥

तेजः क्षमा धृतिः शौचमद्रोहो नातिमानिता ।

भवन्ति संपदं दैवीमभिजातस्य पाण्डव ॥ ३ ॥

அபயம் ஸத்வஸம்சுத்திர் ஜ்ஞாநயோகவ்யவஸ்திதி: |

தாநம் தமச்ச யஜ்ஞச்ச ஸ்வாத்யாயஸ் தப ஆர்ஜவம் || 1 ||

அஹிம்ஸா ஸத்யம் அக்ரோத: த்யாக: சாந்திரபைசுநம் |

தயா பூதேஷ்வலோலுப்த்வம் மார்தவம் ஹரீர்சாபலம் || 2 ||

தேஜ: க்ஷமா த்ருதி: செளசம் அத்ரோஹோ நாதிமாநிதா |

பவந்தி ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதஸ்ய பாண்டவ || 3 ||

अमयम्—துக்கத்திற்குக் காரணம்
கண்டும் அச்சமின்மை

सत्त्वसंशुद्धिः—மனத்தில் ரஜஸ்ஸும்
தமஸ்ஸும் கலவாமை

ज्ञानयोग—ப்ரக்ருதியை விட வேறான
ஆதம் விவேகத்திலே

व्यवस्थितिः—நிலையுறுகை,

दानम्—கொடை

दमः—மனத்தை அடக்குகை

यज्ञः—நிஷ்காம யாகாதிதர்மம்

स्वाध्यायः—பரமாத்மபரமாக வேதம்
ஒதல்

तपः—தவம் புரிதல்

आर्जवम्—மனோவாக்காயங்களின்
ஒத்திருப்பு

अहिंसा—நலியாமை

सत्यम्—உண்மை பேசல்

अक्रोधः—பிறரை நலிவதற்கான
மனக் கொதிப்பின்மை

त्यागः—ஹிதமற்றதை விடுகை

शान्तिः—வெளியிந்த்ரியங்களை

அடக்குகை

अपैशुनम्—பிறருக்குக் கேடு விளைக்கும்
கோட் சொல்லவில்லாமை

भूतेषु दया—பிராணிகளின் துக்கத்
தைப் பொறுக்க மாட்டாமை

अलोलुप्त्वं—விஷயப் பற்றற்றமை

मार्दवम्—நெஞ்சுரப்பின்மை

ह्रीः—தவறு செய்வதில் வெட்கம்

अचापलम्—விஷயம் அருகிலிருப்பி

னும் பற்றின்மை

तेजः—துர்ஜனரால் வாதிக்கப்

படாத சக்தி

क्षमा—பொறுமை

धृतिः—பெரும் வீரத்திலும் செய்ய

வேண்டுகையில் விவேகம்

நிலையுறுகை

शौचम्—உள் வெளிக் கருவிகளைச்

செயலுக்கு உரியதாக்குகை

अद्रोहः—பிறருக்கு த்ரோஹம் செய்

யாமை

नातिमानिता—காரணமின்றி கர்வமாக

நடந்து கொள்ளவில்லாமை

(என்ற குணங்கள்)

पाण्डव—அர்ஜுனா !

दैवी संपदम्—தெய்வ நிலை பெறுதலை

अभिजातस्य—குறித்து பிறந்தவனுக்கு

भवन्ति—வருவனவாகும்.

அபயம் முதலான இந்த சிறந்த குணங்கள் உண்டாகில் அவன் தெய்வப்பிறவியுற்றவனெனத் தெளியலாம்.

दम्भो दर्पोऽतिमानश्च क्रोधः पाण्ड्यमेव च ।

अज्ञानञ्चाभिजातस्य पार्थ संपदमासुरीम् ॥ ४ ॥

தம்போ தர்ப்போததிமரநச்ச க்ரோத: பாருஷ்யமேவ ச |

அஜ்ஞாநஞ்சாபிஜாதஸ்ய பார்த்த ஸம்பதம் ஆஸுரீம் || 4 ||

दम्भः—தன்னை தார்மிகனாக எண் களுக்கு அச்சம் தரும் கடுமை
பிக்க தர்மாபினயம் செய்தல் என்றவை
दर्पः—செய்ய வேண்டுவதைத் தெளி அज्ञानं—பராவர தத்துவ ஜ்ஞான
யாதவாறு போகத்தினால் மின்மை
வந்த மதம் पार्थ—அர்ஜுன !

अतिमानः—தன குல வீத்யா வீஷய आसुरीं संपदम्—அசுர தர்மத்திற்கு
மான அபிமானம் अभिजातस्य—பிறந்தவனுக்கு

क्रोधः पाण्ड्यम्—கோபம், சாதுக் இருக்கும்.
संपदम् என்பதற்கு செல்வமென்றே பொருளல்ல. இல்லாமல்
पुतिதாக நேருமதெல்லாம் ஸம்பத் என்பதன் பொருளாம். (4)

இவ்விரு வகுப்பின் குணகுணம் கூறப்படுகிறது—

दैवी संपत् विमोक्षाय निवन्ध्यायाऽऽसुरी मता ।

தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஃஸுரீ மதா !

दैवी संपत्—தெய்வ ஸம்பத்தானது ஸம்பத்து
विमोक्षाय—மோக்ஷத்திற்கு ஸாதக निवन्ध्याय—அதிக ஸம்ஸார பந்தத்
மாகும். திற்காமென
आसुरी(संपत्)—அசுரரைச்சார்ந்த मता—கொள்ளப்பெற்றது.

मा शुचः संपदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव ॥ ५ ॥

மா சுச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோஸி பாண்டவ || 5 ||

पाण्डव—பாண்டு மஹாராஜனின் दैवीं संपदम्—தெய்வ ஸம்பத்தைக்
புதல்வனே ! குறித்தே
मा शुचः—கவலைப்படாதே. अभिजातः असि—பிறந்திருக்கிறாய்.

உனது தகப்பன் தார்மிக ச்ரேஷ்டன். நீயும் அர்ஜுனன். (அர்ஜுன
என்ற சொல்லுக்கு வெளுப்பான என்ற பொருளாம்) ஆகையால் உன்
பிறப்பு தெய்வ ஸம்பத்திற்காகவே. கவலைப்படாதே—(இரு வகைகளைக்
கேட்டுத் தன் நிலை யெதுவோ என்று உடனே அர்ஜுனனுக்கு முகத்
திலே அச்சம் சோகம் தோற்ற அந்த சோகத்தைப் போக்க இவ்
வண்மையை அறிவித்தார். கீதையின் முதல் அத்தியாயத்திற் பிறந்த
சோகம் வேறு. இது இந்த நொடியிலேயே ஒழிந்தது.)

கீதையில் உபதேசம் தொடங்கியது முதல் முழுக்ஷுக்களின் நடவடிக்கை விரிவாக போதிக்கப் பெற்றபடியால், ஆஸுர ஸம்பத்தே கூறப்படவில்லை யாகையால் அதனை விரிவாகக் கூறத் தொடங்குகிறார்—

द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽसिन् दैव आसुर एव च ।

दैवो विस्तराः प्रोक्तः आसुरं पार्थ मे शृणु ॥ 6 ॥

தவௌ பூதஸர்கௌ லோகேதஸமிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச |

தைவோ விஸ்தரச: ப்ரோக்த: ஆஸுரம் பார்த்த மே ச்ருணு || 6 ||

பார்थ—ப்ருதையின் புத்ரனே !

அவற்றில்

असिन् लोके—இப்ரக்ருதி மண்டத்தி டைவ: தைவப்படைப்பு

லே

विस्तराः—விரிவான சொற்களால்

भूतसर्गौ—பிராணிகளின் படைப்பு

दैवः—தைவமென்றும்

प्रोक्तः—உபதேசிக்கப் பெற்றது.

आसुरः एव च—ஆஸுரமென்றுமே

आसुरं—அசுரப்பிறப்பை

श्री—இரண்டாக உள.

मे शृणु—என்னிடம் கேள்,

(இங்கேயே விரிவாகக் கூறுவேன்)

முழுக்ஷுக்களல்லாதாரெல்லோரும் ஆஸுரர் என்று நினைத்து விட வேண்டா என்பதற்காக ஒருவாறு அறிவிக்கிறார்—

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च जना न विदुःसुराः ।

न शौचं नापि चाऽऽचारो न सत्यं तेषु विद्यते ॥ 7 ॥

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச ஜநா ந விதுராஸுரா: |

ந சௌசம் நாபிசாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே || 7 ||

आसुराः जनाः—அசுரப்பிறவியார்

न विदुः—அறிகிறுரல்லர்.

प्रवृत्तिं च—ஸம்ஸாரமண்டலத்தில்

तेषु—அந்த அஸுரர்களிடம்

ஸுகத்திற்கான சாஸ்த்ரஸம்

न शौचं विद्यते—உள்வெளி சுத்தியில்லை.

மதமான ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்

न आचारः अपि—நித்யதர்மானுஷ்டா

தையும்

नातिथ्यमில்லை

निवृत्तिं च—மோக்ஷத்திற்கான

सत्यं न विद्यते—பூதவ்ரிதமே பேசுவ

நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தையும்

தென்பதும் இல்லை.

असत्यप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ।

अपरस्परसंभूतं किमन्यत् कामहेतुकम् ॥ 8 ॥

அஸத்யம் அப்ரதிஷ்டம் தே ஜகத் ஆஹுரநீசுவரம் |

அபரஸ்பரஸம்பூதம் கிமந்யத் காமஹேதுகம் || 8 ||

असत्यम्—உலகை

படாததாகவும்

असत्यम्—ஸத்யமென்னும் ப்ரஹ்மத்

अनीश्वरम्—ப்ரஹ்மத்தின் நியமனத்

தின் கார்யமாகாததாகவும்

திற்கு உட்படாததாகவும்

अप्रतिष्ठम्—ப்ரஹ்மத்தினால் தரிக்கப்

आहुः—சொல்லுகிறார்கள்.

अपरस्वभूतम्—ஸ்த்ரீ புருஷர்களின் காமஹேதுகம்—காமத்தையே காரண கலவியா ஓண்டாகாதது மாகவுடையது உலகு (என்றே अयत् किम्—வேறென்ன ? சொல்லுகிறார்கள்.)

ஆகையால்

சாஸ்த்ரமும் தெய்வப் பிறவியுள்ளவரும் சொல்வதாவது—உலகெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாக உடையது, ப்ரஹ்மாத்தம்கமாகும். பூமி முதலானவற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதாரத்தையாராயும் போது ப்ரஹ்மமே முடிவில் ஆதாரமாய் நிற்கும். ப்ரஹ்மத்தின் நியமன சக்தி யினாலேயே உலகில் சேதநாசேதநங்களுடைய வியாபாரமெல்லாம். (இங்கே அஸ்த்யம், அப்ரதிஷ்டம், அநீச்வரம் என்ற பதங்களினின்று, உலகத்திற்கெல்லாம் ப்ரஹ்மமே சேஷி, அதே ஆதாரம். அதே நியமனம் செய்வதென்றிப்படி சரீராத்தம்பாவம் எரித்தாந்தத்தில் இசைவதும் குறிக்கப் பெற்றதென்னலாம்.) இதற்கு மாறாக இவற்றை மறுப்பர் அசுரர். அல்லது அறிந்து சொல்லாமலுமிருப்பர். இனி, உலகுக்குக் காரணமென்ன என்று கேட்டால், உலகில் ப்ராணிகள் பலவிதம் உண்டாகின்றதற்குக் காரணம் ஆண் பெண் என்ற ஜாதிகளின் சேர்க்கை யென்பது கண்கூடு, வேறென்ன வேண்டுமென்பர். அந்தச் சேர்க்கைக்குக் காமமே காரணம், காமத்திற்குக் காரணம் விஷயங்களின் அழகு இளமை முதலானவற்றின் நிலையென்றவாறு என்பர். (இங்கே அசேதநமான ஆடை, அன்னம் பாத்ரம் பண்டம் முதலானவைகள் எவ்வாறு உண்டாமென்றால் அவையும் நான்கு பூதங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர உண்டாமவையே. அவற்றிற்கும் அவரவரின் விருப்பம் காரணமாகலாம் என்றவாறும் ச்லோகத்தின் பின்பகுதிக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.)

भवतु चेतनानां प्राणिनामुत्पत्तिः स्त्रीपुरुषपरस्परस्पर्शान्, संवर्कः कस्मादिति चेत्, कामादिति। अचेतनानां घटपटादीनामुत्पत्तिः कथमिति चेत्, सा पृथिव्यादिभूतानां यथायथं परस्परसंश्लेषादेव। किमन्यत् महाभूतनिरपेक्षमस्ति। यानि तु महाभूतानि तान्येवमेव दृश्यमानानि न कारणासापेक्षणीति तेषामुत्पत्तेः तदर्थमीश्वरस्य च कल्पनादिकं नैवलकल्पनामात्रमिति चोत्तरार्धाशयो प्राहः।

இந்த ச்லோகத்திற்கு உலகெல்லாம் அஸ்த்யம்—அதாவது பொய், அப்ரதிஷ்டம்—ஒருவித நிலையும்நிறு க்ஷணம்தோறும் அழிவதாகும், அநீச்வரம்—ஆள்வதற்கு ப்ரபுக்களுமில்லாதது என்றவாறு பொருள் கொண்டால் உலகத்தில் அசுரர்கள் போன்ற நாஸ்திகர்களின் கொள்கைக்கு இது முரணாகுமாகையால், இவ்வாறு பொருள் கொள்ளவில்லை யென்றறிக்க.

(8)

एतां दृष्टिमवष्टभ्य नष्टात्मानोऽल्पबुद्धयः ।

प्रमत्त्युग्रकर्माणः क्षयाय जगतोऽशुभाः(हिताः) ॥ ९ ॥

ஏதாம் த்ருஷ்டிம் அவஷ்டப்பய நஷ்டாத்மாநோ டல்பபுத்தய: | ப்ரபவந்த்யுகர்கர்மாண: க்ஷயாய ஜகதோடசபா: || 9 ||

ஏனா—இப்படி தெய்வமேயில்லை
யென்றவிதமான
ஈழி—கொள்கையை
யுடையராய்
அவஸ்ய—திடமாகக் கொண்டு
அதுமா—தன்னலமே கொண்டு
நபாட்மாந—தேஹாதிகளைவீட வேறான
சேர்ந்தவர்களுக்கும் நன்மை
ஆத்மாவைக் காணாதவராய்
செய்யாதாராய்
அஸ்புஷ்ய—ஜ்ஞாநஸங்கோச
ஜகத: ஸ்யாய-உலகின் அழிவுக்காகவே
முடையராய்
भवन्ति—ஆகின்றனர்.

कामाभित्य दुष्पूरं दम्भमानमदान्विताः ।

मोहात् गृहीत्वाऽसद्ग्राहान् प्रवर्तन्तेऽशुचिब्रताः ॥ १० ॥

காமமாசிரித்ய துஷ்பூரம் தம்பமானமதாந்விதா: |

மோஹாத் க்ருஹித்வா அஸத்க்ராஹாந் ப்ரவர்தந்தே அசுசிவ்ரதா: ||

दुष्पूरम्—எவ்வளவு நிறைத்தாலும்
நிறையாத
कामम्—காமமென்ற தூர்குணத்தை
தாங்களே ஸங்கல்ப்பித்துக்
आभित्य—கொண்டு அதற்காக
கொண்டு
मोहात्—அஜ்ஞானத்தினால்
दम्भमानमदान्विता:—மேலுக்கான டம்ப
असद्ग्राहान्—அக்ரமமாகச் சேகரித்த
மான செயலும், கர்வமும்
கருவிகளை
ஆனந்தமதமும் உடையராய்
गृहीत्वा—உதவியாகக் கொண்டு
प्रवर्तन्ते—கொடுமையில் இழி
கின்றனர்.

चिन्तामपरिमेषाश्च प्रलयान्वाप्नुयाभिताः ।

कामोपमोगपरमाः एतावदिति निश्चिताः ॥ ११ ॥

சிந்தாமபரிமேயாஞ்ச ப்ரளயாந்தாமுபாசிரிதா: |

காமோபபோகபரமா: ஏதாவதிதி நிச்சிதா: || 11 ||

(உடனே அழியப் போகின்றவரும்) काम उपमोगपरमा:—இவ்வளவு சிந்தைக்
अपरिमेषाम्—அளவற்றதும்
கும் சிற்றின்பங்களின்
प्रलयान्ताम्—மஹாப்ரளயம் வரும்
அனுபவத்தையே பல
காலம் அளவுக்குச் செய்யும்
கைக் கொண்டும்
விஷயமாகவும் (இதற்கு மாறுதல் பல இருந்தும்)
चिन्ता—வெகு நீண்ட சிந்தனையை
एतावत् इति—இதற்குமேல் ஒன்று
उपाभिता:—தொடர்ச்சியாகக்
மில்லையென்று
கொண்டும் निश्चिता:—உறுதியுடையராகின்றனர்.

தேஹாத்மவாதியானவர் தம் உடல் உள்ளவரைக்கு வேண்டுமதை யாராய்ந்து அதோடு நின்றால் ஒருவாறு பொருந்தும். அஃதில்லையே.

பிரமனின் ஆயுள்முடிவுக்கான காலம் வரையில் மேல் நடப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்து, வரும் காலநிலை எப்போது எவ்வாறென்பதையுணராமல் பலவகையான செலவுகள் செய்து எல்லாம் அழிக்கிறார்கள். எதுவும் இவ்வுலகில் யதேச்ச போகத்திற்கே யென்ற கொள்கையைத் திடமாகக் கொள்கின்றனர். (11)

आशाशशैर्बद्धाः कामक्रोधपरायणाः ।

ईहन्ते कामभोगार्थमन्यायेनार्थसञ्चयान् ॥ १२ ॥

ஆசாபாசசதைர்பத்தா: காமக்ரோதபராயணா: |

ஈஹந்தே காமபோகார்த்தம் அந்யாயேநார்த்தஸஞ்சயாந் || 12 ||

आशाशशैः—நூற்றுக்கணக்கான	कामभोगार्थम्—காதல் மூலமான
ஆசைகளாம் கயிறுகளால்	இன்பங்களுக்காக
बद्धाः—கட்டப்பட்டவர்களால்	अन्यायेन—தவறான வழிகளால்
कामक्रोध—காமத்தையும் கோபத்தையும்	अर्थसंचयान्—பலவிதமாகப் பணம் சேகரிப்பதை
परायणाः—பெரிய உபாயமாகக்	ईहन्ते—குறித்து வியாபரிக்கின்றனர்.
கொண்டு	

இவர்கள் அஜ்ஞான விமோஹிதரென்று மூன்று சீலோகங்களால் விளக்குகிறார்—

इदमद्य मया लब्धमिमं प्राप्ये मनोरथम् ।

इदमस्तीदमपि मे भविष्यति पुनर्धनम् ॥ १३ ॥

இதமத்ய மயா லப்த்தம் இமம் ப்ராப்ச்யே மநோரதம் |

இதமஸ்தி இதமபி மே பவிஷ்யதி புநர்த்தநம் || 13 ||

अद्य इदम्—இப்போது இது	इदम्—நான் பெற்ற பணம்
मया लब्धम्—என்னால் ஸாமர்த்தியமாகப் பெறப்பெற்றது	अस्ति—எனது ஸாமர்த்தியத்தினால் இருக்கின்றது.
इमं मनोरथम्—இந்த விருப்பத்தையும்	इदम् धनम् अपि—மற்றும் இப்பணமும்
प्राप्ये—எனது திறத்தால் பெறப்	पुनः—இதன் மேல்
போகிறேன்.	मे भविष्यति—எனக்கேயாகப் போகிறது.
(எவ்வாறெனில்)	

असौ मया हतः शत्रुर्हनिष्ये चापरानपि ।

அஸௌ மயா ஹத: சத்ருர்ஹநிஷ்யே சாபராதபி |

असौ शत्रुः—அந்தப் பகைவன்	अपरान् अपि च—மற்ற மாற்றார்களையும் கூட
मया हतः—என்னால் வதைக்கப் பட்டான்.	हनिष्ये—வதைக்கப் போகிறேன்.

அதம்சாவிதா:—தம்மாலே தாமே
புகழ்ப் பெற்றவராய்
ஸ்தா:—நிறைந்தவரென்ற நோக்
கால் வணக்கம் முதலான
வியாபாரமற்றவராய்
தமாமதாவிதா:—தனத்தினாலும் வித்
யாகுலாபிமானத்தினாலு
மான கொழுப்பேறி

தே—அவர்கள்
தம்மே—தார்மிகரென்று சொல்லிக்
கொண்டு
அவிதிபூர்வகம்—சாஸ்த்ர முறையை
முன்னிடாமல்
நாமயை:—பேருக்குமட்டுமான
வீணை யாகங்களால்
யஜந்தே—யாகம் செய்பவராகின்றனர்.

அஹ் கார் வல் தப் காம் க்ரோதஞ்ச ஸம்சரிதா: ।

மாமாத்மபரதேஹேபு த்விபந்தோஸ்யஸ்யகா: ॥ 17 ॥

அஹங்காரம் பலம் தர்ப்பம் காமம் க்ரோதஞ்ச ஸம்சரிதா: ।
மாம் ஆத்மபரதேஹேஷு ப்ரத்விஷந்தோஸ்யஸ்யகா: ॥ 17 ॥

அஹ் கார்—நானே எவ்விதத்திலும்
மேலேயென்ற நோக்கும்
வல்—தம் தேஹபலத்தையும்
தப்—அதனாலான கொழுப்பையும்
காம்—தம் இஷ்டத்தையும்
க்ரோத—அது தவறினால் கோபத்தை
யம்
ஸ்தா:—ப்ரதானமாகப் பெற்று

அதம்பரதேஹே—தம்முடையவும் பிற
ருடையவும் தேஹங்களில்
இருக்கும்
மாம்—ஸர்வேச்வரானு என்னை
த்விபந்த:—தவேஷிக்கின்றாராய்
ஸ்யஸ்யகா:—இருப்பதாக ஏற்பட்டால்
உடனே பொருமை மிக்கருமா
கின்றனர்.

தான் அஹ் த்விபந்த: க்ரோத ஸம்சாரேபு நராத்மான் ।

த்யிபாஸ்யஜஸமஸ்துமான் அஸுரிஸேவ யோநிபு ॥ 18 ॥

தான் அஹம் த்விபந்த: க்ரோத ஸம்ஸாரேஷு நராத்மான் ।
த்யிபாஸ்யஜஸமஸ்துமான் ஆஸுரிஸேவேவ யோநிபு ॥ 18 ॥

க்ரோத—மிகக் கொடியரும்
த்யிபாஸ்ய—கேடு விளைவிப்பவரும்
நராத்மான்—நீசமணிசர்களுமான
தான் த்விபந்த:—அந்த விரோதிகளை
ஸம்சாரேபு—ஸம்ஸாரங்களிலிருக்கும்

அஸுரிபு யோநிபு எவ—அசுர குலங்களில்
லேயே
அஜஸம்—எப்போதும்
த்யிபாஸ்ய—தள்ளுகிறேன்.

ஆஸுரஸ்வபாவத்தை அறிவித்தார், இதற்குக் காரணத்தையும்
கூறி அதனை விட வேண்டுமென்கிறார்—

அஸுரி யோநிபாபந் மூடா ஜன்மநி ஜன்மநி ।

மாமாஸ்யைவ கௌந்தேய தனோ யான்யஸமா மநிம் ॥ 19 ॥

ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி |
மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம் || 20 ||

கௌதேய—குந்தியின் புத்ரனே !
ஆஸுரீம்—அஸுரரைச் சார்ந்த
யோனிம் அபரணா:—குலத்தையடைந்தவர்
ஜ்மநி ஜ்மநி—பிறவிதோறும்
மூடா:—என் விஷயத்திலே விபரீத
புத்தியுடையராய்

மாம் அபாய் எவ்—என்னையடையாமலே
தத:—பெற்றிருக்கும் பிறவியினும்
அதமாம்—நீசமான
கதி—தூர்கதியை
யந்தி—அடைகின்றனர்.

त्रिविधं नरकस्यैतत् द्वारं नाशनमात्मनः ।

कामः क्रोधस्तथा लोभस्तसादेतत्तत्र त्यज्येत् ॥ २१ ॥

த்ரிவிதம் நரகஸ்யைதத் த்வாரம் நாசநமாத்தமந: |
காம: க்ரோதஸ்ததா லோப: தஸ்மாதேதத்த்ரயம் த்யஜேத் || 21 ||

காம: க்ரோத:—காமமும் கோபமும்
தथा லோப:—செல்வ செய்ய மனம்
வராமையுமாகிற
त्रिविधं एतत्—மூன்று விதமான இது
नरकस्य—கூறிய அஸுர ஸ்வபாவ
மாம் நரகத்திற்கு

द्वारं—காரணமாய்
आत्मनः—ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின்
नाशनम्—அழிவைச் செய்யும்.
तस्मात्—ஆகையினால்
एतत्तत्र—இம் மூன்றையும்
त्यज्येत्—விட்டொழிக்க வேண்டும்.

एतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभिर्नरः ।

आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम् ॥ २२ ॥

ஏதைர்விமுக்த: கௌந்தேய தமோத்வாரைஸ்த்ரிபிர்நர: |
ஆசரத்யாத்தமந: ச்ரேய: ததோ யாதி பராம் கதிம் || 22 ||

கௌதேய—குந்தியின் புத்ரனே !
தமோத்வாரை:—அஜ்ஞான விபரீத ஜ்ஞா
னங்களுக்குக் காரணமான
एतै: त्रिभि:—காமக்ரோத லோபங்க
ளாம் இம் மூன்றால்
विमुक्तः नर:—விடப்பட்ட மனிதன்.

आत्मनः—தனக்கு (ஆத்மாவிற்கு)
श्रेयः आचरति—நன்மையைச் செய்
கிறான்.
ततः—அதன் மூலம்
परां गतिम्—பரகதியான என்னை
याति—பெறுகிறான்.

காமக்ரோதலோபங்கள் அஸுரஸ்வபாவத்திற்குக் காரணமென்றார்.
முக்தியுமான காரணம் சாஸ்த்ரத்தை மீறி நடப்பதே யென்கிறார்—

यः शस्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः ।

न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम् ॥ २३ ॥

ய: சாஸ்த்ரவிதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய வர்த்ததே காமகாரத: |
ந ஸ ஸித்திம் அவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம் || 23 ||

शास्त्रविधिम्—வேதமாம் ஆஜ்ஞையை
उत्सृज्य—மீறி
कामकारतः—தன் இஷ்டப்படி செய்
वताम्—வதால்
यः वर्तते—எவன் இருப்புப் பெறு
किरुणो,
सः—அந்த ஸ்வதந்த்ரன்
सिद्धिम्—மறுமைப் பலனை
न अवानोति—அடையான்.
न सुखम्—இங்கும் ஸுகம் பெறான்.
न परां गतिम्—மோகப் பலனையும்
பெறான்.

तस्मात् शास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।

ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हं ॥ २४ ॥

தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்த்திதௌ |
ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ரவிதானோக்தம் கர்ம கர்த்துமிஹார்ஹஸி | 24 ||

तस्मात्—ஆகையினால்
कार्याकार्यव्यवस्थितौ—ஏற்றுக் கொள்ளத்
தக்கது தகாதது என்பவற்
றின் நிபந்தனை விஷயத்தில்
शास्त्रं—சாஸ்த்ரமே
ते प्रमाणम्—ஸம்ஸாரியான உனக்கு
प्रमाणमाकम्.
इह—இவ் இருள் தருமா ஞாலத்தில்
शास्त्रविधान उक्तं—சாஸ்த்ரமாம் ஆஜ்
ஞையினால் அறிவிக்கப் பெற்ற
कर्म—செயலையே
कर्तुम् अर्हसि—செய்யத் தகுதி
युறுகிறாய்.

இவ்வாறு தேவாசுரவிபாகம் செய்து அசுரரின் கேட்டைக் கூறி
சாஸ்த்ரத்திற்கு வசப்பட வேண்டுமென்றார்.

பதினாரும் அத்தியாயம் முற்றும்.

—:~*~*~:—

பதினேழாம் அத்தியாயம்

தெய்வப்பிறப்பு அசுரப்பிறப்பு என்ற இருவகைகளைக் கூறி, சாஸ்
த்ரத்தை மீறலே அசுரஸ்வபாவத்திற்கு முக்யமான காரணமென்றும்
அறிவித்து, சாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டு நடக்க வேண்டுமென்றார் கீழ்.
அதன் மேல் அர்ஜுனன் வினவுகிறான்—

भर्तुं उवाच—அர்ஜுனன் கேட்பதாவது—

ये शास्त्रविधिमुत्सृज्य यजन्वे भद्रयाऽन्विताः ।

तेषां निष्ठा तु का कृष्ण सत्त्वमाहो रजस्तमः ॥ १ ॥

யே சாஸ்த்ரவிதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ச்ரத்தயா஽ந்விதா: |
தேஷாம் நிஷ்ட்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்துவம் ஆஹோ ரஜஸ்தம: || 1

कृष्ण—கண்ணபிரானே!

नरौ !

ये - எவர்கள்

तेषाम्—அவர்களுடைய

शास्त्रविधिं—சாஸ்த்ரம் விதித்த

निष्ठा—நிலையானது

वृत्तियै

का—எத்தகையதாகும்

उत्सृज्य—வீட்டும்

सर्वम्—நிலையிடம் ஸத்துவகுணமா

अद्वयं अविताः—நம்பிக்கையுடைய

रजः—ரஜோகுணமா

रायं

आहो तयः - அல்லது தமோகுணமா?

यजन्ते—யாகாதிகளைச் செய்கின்ற

தகும் தகாதென்பதை சாஸ்த்ரம் கொண்டறிய வேண்டுமென்றதை அறிந்தேன். சாஸ்த்ர விதியை வீட்டே சிலர் யாகம் தவம் முதலியன செய்கின்றார்கள். காமக்ரோத மூலமாகச் செய்வதாகில் அது தவறென்ன லாம். வேதபாஹ்யரேயாயினும் அல்லாதவராயினும் செய்வதை ச்ரத்தையோடு செய்வார்களாகில் ச்ரத்தைக்குப் பலன் இருந்தே தீருமே. அதனால் கேட்கிறேன், அன்னாரின் நிலைக்கு இடமானது ஸத்துவகுணமா, ரஜோகுணமா, தமோகுணமா? சாஸ்த்ர மூலமான ஞானமன்றாகையாலே தத்துவ ஜ்ஞானமாகாதென்றால், ஸத்துவம் ஆதாரமாகாது. காமக்ரோதங்களில்லை யாகையாலே தமோத்வாரத் தைக் காணோம். எந்த குணத்தினாலான ச்ரத்தை இது, எவ்வாறு பலன் என்பதை யறிய விரும்புகிறேன். சாஸ்த்ர மூலமாகச் செய்வதில் சிறந்த பலன் இருக்கட்டும். 'न स सिद्धिमवाप्नोति' என்பது அத்தகைய சிறந்த பலன் இல்லாமையைக் கொண்டு என்னலாமே. ஆகையால் வேத பாஹ்யர் செய்யும் செயல்களையோ, வேதத்திற்கு உண்மையான பொருள் அறியாமல் விபரீதமாகக் கொண்டு சிலர் செய்த உபதேசத்தை நம்பி யோ, தாமே ஒருவிதமாக வேறு பொருள் தர்க்கமூலமாக ஆராய்ந்தோ, பல ஸாதுக்கள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதை மட்டும் கொண்டோ வேதவாஸ்தவார்த்தத்திற்கு மாறாகச் சிலர் தர்மங்களென்று ச்ரத்தை யுடன் செய்வார்களாகில் அவசியம் சற்றுக் குறைவாகவாகிலும் பலன் இருந்தே தீரும். தேவதைகளை யறியாமலும் செய்யும் தர்மங்களுக் கெல்லாம் தகுமாறு பலன்களை இசைந்திருக்கிறோமே, அது போலாக லாமென்றவாறு.

श्रीभगवानुवाच— பகவான் சொன்னார்—

त्रिविधा भवति श्रद्धा देहिनां सा स्वभावज्ञा ।

सास्त्रिकी राजसी चैव तामसी चेति तां शृणु ॥ २ ॥

த்ரிவிதா பவதி ச்ரத்தா தேஹிநாம் ஸா ஸ்வபாவஜ்ஞா |
ஸாத்விகி ராஜஸி சைவ தாமஸி சேதி தாம் ச்ருணு || 2 ||

அஃ—சீர்த்தையானது

சாந்வி—ஸாத்துவிகமும்

ராஜசிவ—ராஜஸமும்

தாமசிவ—தாமஸமும்

இதி எவ—என்றே

விவிதா பவதி—மூன்று விதமாகிறது

சா—அந்த சீர்த்தையானது

தேहिநா—தேஹ ஸம்பந்தமென்ற

பிறவியுள்ளவர்களுக்கு

சமாபஜா—உடன் பிறந்த-பூர்வ கர்ம

வாஸநாமூலமான ரூப

யினாலாவதாம்.

தா—அதனைக் கேள்.

சர்வானுரூபா சர்வஸ்ய அஃ பவதி பாரத ।

அஃமயோய்ய பூரூபோ யோ யச்சீர்த்த: ஸ ஏவ ஸ: ॥ 3 ॥

ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய சீர்த்தா பவதி பாரத ।

சீர்த்தாமயோய்யம் புருஷ: யோ யச்சீர்த்த: ஸ ஏவ ஸ: ॥ 3 ॥

பாரத—பரத வம்சப் புதல்வனே !

சர்வஸ்ய—எல்லோருக்கும்

அஃ—சீர்த்தையானது

சர்வானுரூபா பவதி—மனத்தின் நிலைக்

குத் தக்க வாறாகும்.

புருஷ:—ஓவ்வொருவனும்

அஃமய:—சீர்த்தைக்குத் தக்கவாறு

மாறுகிறான்.

ய: யச்சீர்த்த:—எவன் எவ்வித பலனை

யனுபவிக்கும் தன்மையில்தான்

சீர்த்தையுடையதே,

ச: ச எவ—அவன் அத்தன்மையினால்

யாகிறான்.

சீர்த்தையாவது நம்பிக்கையுடன் செய்ய விரைதல். அது மனத்தி லிருப்பதாகையாலே ஸத்வ என்று மனத்தைக் குறித்தார். தேஹேந் தீரியங்களெல்லாம் கூடக் கொள்ள வேண்டியவை. அவற்றிலுள்ள ஸத்துவரஜஸ்தமோகுணங்களுக்கிடாக மனது நம்பிக்கையை யுண் டாக்கும். செயலின்றி பலன் பெறான். செயல் நம்பிச் செய்தால் தான் உண்டு. ஆகையால் சீர்த்தையினால் பலவித பலனை யனுபவிக்கும் உருக்களை யடைகிறானாகையாலே ஓவ்வொருவனும் சீர்த்தாமயனாகிறான். எவனுக்கு எதில் சீர்த்தையோ, அதாவது எப்பலனையனுபவிக்கும் எவ் வுருவு உடையனாகையில் சீர்த்தையுள்ளவனாகிறானே, அப்பலனை யனு பவிக்கவாம் அவ்வுருவுடையனாகிறான். உருவாவது அததற்கு வேண்டிய ஸாமக்ரியாகும். உபநிஷத்தில் மேலுலகம் செல்பவனின் ஸூக்ஷ்ம சீர்த்தை சீர்த்தை யென்றது. ஆக சீர்த்தையில் ஸாத்விகராஜஸ தாமஸ பேதம் உண்டென்றதாயிற்று. (3)

இதனை விரித்துரைக்கிறார்—

யஜந்தே சாந்விதா தேவாந் யஜந்தாஸி ராஜஸா: ।

பிரதாந் பூதகணாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா: ॥ 4 ॥

யஜந்தே ஸாத்விகா தேவாந் யக்ஷரக்ஷாமஸி ராஜஸா: ।

பிரதாந் பூதகணம் ச்சாந்யே யஜந்தே தாமஸா ஜநா: ॥ 4 ॥

मार्शिकाः जनः—ஸகீவ குணமுடைய யக்ஷர்களுமும் அரக்கர்
அமைப்பு உள்ளவர் களையும் (ஆராதிப்பர்)
देवान यजन्ते—தேவதைகளை ஆரா अन्य तामसाः जनाः—மற்றும் தாமஸ
திப்பர், ப்ரக்குதிகள்
राजानः जनाः—ரஜோகுணவமைப் प्रेतान्—ப்ரேதங்ுகளையும்
புள்ளவர் भूतकणान् च—பூதகணங்களையும்
यजन्ते—ஆராதிப்பர்.

மேலுலகில் தேவர்கள் றால் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் ப்ரேதகணம் பூதகணம் என்றவாறு பல பிராணிகளின் பிரிவுகள் வேத புராண தர்ம சாஸ்த்ர ப்ரஸித்தமாயுள. அவற்றைக் குறித்துப் பல்வகையான பூஜாவிதிகளும் வகுக்கப்பட்டுள. அவற்றை ஒதிக் தாங்களே அறிந்தோ அறிந்தவர்மூலம் கேட்டோ ஜனங்கள் பூஜையில் இழிகின்றனர். ஸாத்வீகராயிருப்பார்க்கு தேவ பூஜையில் நோக்கு உண்டாகும். ராஜ ஸர்க்கு யக்ஷாதி விஷயத்தில், தாமஸருக்கு மற்றவற்றில், அவரவரின் ஸ்வபாவத்தை மாற்றுவதென்பது எளிதிலாகாது. பழக்க வழக்கம் வலித்திருக்கும், ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் குணத்தின் ஏற்றக் குறைவுக் கேற்ப உட்பிரிவுமுண்டு. இவையெல்லாம் சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன வழிகளே. (4)

சாஸ்த்ரத்தை விட்டு ச்ரத்தையுடன் செய்கின்றாரின் நிலை எது, ஸத்துவமா ரஜஸ்ஸா தமஸ்ஸா என்று கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு மூன்று வித ச்ரத்தை யுண்டென்றும் ஆனால் அவை சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டு சாஸ்த்ரம் இசைந்த தேவயக்ஷபூதாதிகளைக் குறித்த செயல்கள்விஷய மென்றும் தெரிவித்தார். இதனால் அவன் கேட்ட ச்ரத்தைக்குச் சிறிது பலன் இல்லையென்று தெரியவரும். அவரவர்கள் வேண்டும் பலன்கள் சிறியனவோ பெரியனவோ சாஸ்த்ரம் காட்டிய வழிகளில் பெறப்படு மென்றாரே. இதனை ஊர்ஜிதப்படுத்தி ஆஸுர கார்யங்கள் வீணாவதோடு வருத்தத்திற்கும் காரணமாமென்கிறார்—

अश्विहितं घोरं तप्यन्ते ये तपो जनाः ।

दम्भाहङ्गामंष्टकाः कामरागबलान्विताः ॥ ५ ॥

कर्शयन्तः शरीरस्य भूतप्रायमचेतयः ।

मां चैवान्तश्शरीरस्य नान् विद्वयासुर्गनिश्चयान् ॥ ६ ॥

அசாஸ்த்ரவிஹிதம் கோரம் தப்யந்தே யே தபோ ஜநா: |

தம்பாஹங்காரஸம்யுக்தா: காமராகபலாந்விதா: || 5 ||

கர்சயந்த: சரீரஸ்த்தம் பூதக்ராமம் அசேதஸ: |

மாஞ்சைவாந்தச்சரீரஸ்த்தம் தாந் வித்த்யாஸுரநிச்சயாந் || 6 ||

ये ज्ञाः-எந்தப் பிறந்து கெட்டவர்கள் அந்: शरीरस्य-உடலுள் ஹ்ருதயத்தி
अशस्य विहितं-வேதத்தில் விதிக்கப் பெருக்கும்

படாத मां च एव-எனது அம்சமான ஜீவனை
घोरं तपः-பயங்கரமான தவத்தை யும்

दम-தம்மை தார்மிகராகத் தெரி करीयन्तः-கஷ்டப்படுத்துகின்றாராய்
விக்கும் நோக்குடனும் अचेतसः-விவேகமின்றி

अंकारं संयुक्तः-கர்வத்துடனும் கூடி तप्यन्ते-செய்கின்றனரோ,
कामराज-அவரவர்க்கு இஷ்டமான तान्-அவர்களை

பலனில் பற்றுடன் आसुरनिश्चयान्-முன் சொன்ன
बल अश्विताः-சக்தியும் உடையராய் ஆஸுரமான மனத் திடம்

शरीरस्य-உடலில் அடங்கிய உடையராக
भूतप्रस-பஞ்சபூதங்களின் திரளை विदि-அறிவாயாக.

करीयन्तः-இளைக்கச் செய்கிறவராய்

சாஸ்த்ர விதியை விட்டுத் தம் இஷ்டப்படி செய்கிறவர்களுக்குப் பலன் இல்லையென்று கீழே தேறிற்று. ஆனால் அவர்களின் ப்ரசார வலையில் சிக்கு உண்டோ, சிக்குண்டாரின் துர்போதனையினாலோ, அங்குப் பலன் இருப்பதாக ப்ரமித்துப் பின்னுள்ளார் சிலர் செய்கிறவர்களுக்கு ச்ரத்தை யிருப்பதாலுமீ பலன் எவ்வாறு கிடைக்கும். வஞ்சனையாகச் சொல்பவனின் சொல்லைக் கேட்டு நம்பினாலுமீ, நம்பினவன் சொல்லக் கேட்டு நம்பினாலுமீ பலனில்லை. பித்தனையைக் கொள்பவனின் ப்ராந்திக்காகப் பித்தனை பொன்னாயிடுமா? உண்மையாக எல்லாம் அறிவிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் சித்தமாயிருக்க, உபதேசிப்பவரும் இருக்க ஈச்வரனும் அறிவு பெறவான மனிதவுருவையளித்திருக்க, நல்வழியை யாராயாமல் பிடிவாதமாகப் பொல்லாத வழிகளில் இழிவாருக்கு, நம்பினாரே என்பதற்காக நன்மை செய்யவாகுமோ. ஆகையால் அவர்களின் ச்ரத்தை பலன் அளிக்கும் ச்ரத்தையாகாது. ச்ரத்தையாவது இது ப்ரமாணத்திற்கு இணங்கியதென்ற எண்ணத்துடன் செயலில் விரைதல். அந்த எண்ணம் தவறியிருந்தால்கூடப் பலன் வேண்டுமென்னலாகுமோ? அவர்கள் தவம் புரிந்தாலும் யாகாதிகளைச் செய்தாலும் டம்பாஹங்காரத்துடன் செய்வதற்கு ஈடாகத்தான் முடியும். (ஜீவனை என்று சொல்லாமல் மாஸ் என்றதால் பகவான் அவர்களிடமும் தனக்கு உள்ள அபிமானத்தைக் காட்டுகிறார். समोऽहं सर्वभूतेषु என்ற வராயிற்றே. பகவானுக்கு துக்கமென்பதையாரும் உண்டாகக் முடியாது. இவ்வாறு அவர்கள் செய்வதிலுமீ பகவானுக்கு லீலாரஸமே; துக்கமில்லை. அதனால் தாங்கள் கெடுகிறார்களென்பதையே मां என்று தால் அறிவிக்கிறாரென்க. இல்லையேல், அந்தச்சரீரஸ்த்தம் என்பதும் வீணும்.

(5-6)

சாஸ்த்ரம் விதித்த செயல்கள் விஷயத்திலேயே ஸாத்விகம் முதலான ச்ரத்தைகளைச் சொன்னார். செய்கின்றவர்களில் ஸாத்விகாதிபான பிரிவுபோலே பூஜிக்கப்படுகிறவர்களிலும் ஸாத்விகாதிபாகம் தன்

கடையே எரித்திக்கும். தேவர்களிலும் ஸத்வகுணத்தின் ஏற்றக்குறைவுக்கு ஈடாக ஸாத்விகம் ஸாத்விகதரம் ஸாத்விகதமம் என்றவாறான பிரிவுகளும் உண்டு. இவ்வாறே ராஜயதாமஸ தர்மங்களிலும். இனி தர்மாதிகளில் மற்றொரு விதமான ஸாத்விகாதி பேதம் குறிக்கப் போகிறார். ஸாத்விகதமாகள் ஸாத்விக ச்ரேஷ்டமான தேவதையைக் குறித்து ஸாத்விகதமமாய் செய்யக்கூடியதையே ஸாத்விகமென்பார். அத்துடன் லௌகிகமான ஆஹாரத்திலேயும் ஸாத்விகாதி பிரிவுகள் உண்டென்கிறார். இதனால் ஸாத்விகதமமான செயலில் இழிவது ஸாத்விகதமமான ஆஹாரத்தை உட்கொள்வதாலாகுமென்றும், சாஸ்த்ரீய ச்ரத்தையை விட்டு ஆஸுரச்ரத்தையைக் கொள்வதற்குக் காரணம் தவறான எண்ணத்தினால், அது உண்டாவது காமக்ரேதாதிகளால், அவற்றிற்குக் காரணம் துராஹாரம். புனிதமான ஆஹாரமே கொள்பவருக்கு ஸாத்விகதமத்திலேயே நோக்கு உண்டாகும் என்றும் அறிவித்ததாம்—

आहारस्त्वपि सर्वस्य त्रिविधः संप्रकीर्तितः ।

यज्ञस्तपस्तथा दानं तेषां भेदमिदं शृणु ॥ ७ ॥

ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: |

யஜ்ஞஸ்தபஸ்ததா தாநம் தேஷாம் பேதம் இமம் ச்ருணு ॥ 7 ॥

सर्वस्य-எல்லோருக்கும் அவரவர்

यज्ञः तपः-யாகம் தவம்

குணத்திற்கு ஏற்ப

दानम्-கொடை என்பவையும்

प्रियः-இஷ்டமான

त्रिविधम्-மூன்றுவிதமாம்.

आहारः तु अपि-லௌகிகமான ஆஹா

तेषां-அவற்றிலுள்ள

रम् கூட

इमं भेदं-இந்த வித்யாஸத்தையும்

त्रिविधः भवति-மூன்று விதமாகும்.

शृणु-காது கொடுத்துக் கேட்பா

तथा-அவ்வாறே

याक.

ஆஹாரத்தில் ஸாத்விகமானவைகளைக் குறிக்கிறார்—

आयुस्सत्त्वबलारोग्यसुखप्रीतिविवर्धनाः ।

रसाः स्निग्धाः स्थिरा हृद्याः आहाराः सार्विकप्रियाः ॥ ८ ॥

ஆயுஸ்ஸத்வ பலாரோக்ய ஸுகப்ரீதி விவர்த்தநா: |

ரஸ்யா: ஸ்நிக்தா: ஸ்த்திரா: ஹ்ருத்யா: ஆஹாரா: ஸாத்விக ப்ரியா: ||

सार्विक प्रियाः-ஸத்வகுணமுள்ள

प्रीति-ஸந்தோஷகரமான செயல்

வருக்கு ப்ரியமான

களையும்

आहाराः-ஆஹாரங்களானவை

विवर्धनाः-வருத்தி பண்ணுகின்றவை

आयुः-ஆயுளையும்

रसाः-தித்திப்பானவை

सस्-தெளிவான அறிவையும்

स्निग्धा-பசையுள்ளவை

बल आरोग्य-பெலனையும் ஆரோக்யத்

स्थिराः-வெகு நாள் நிற்கும் தாதுக்

தையும்

களாக மாறுமவை

सुख-சுகத்தையும்

हृद्याः-மனத்துக்குப் பிடிப்பானவை.

कट्वम्ललवणात्युष्णतीक्ष्णरूक्षविदाहिनः ।

आहाराः राजस्येष्टाः दुःखशोकामयप्रदाः ॥ ९ ॥

கட்வம் லவணாதுஷ்ணதீக்ஷ்ணரூக்ஷ விதாஹிந: |

ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா: துக்க சோகாமயப்ரதா: || 9 ||

कटु-கைப்பாயும்

अम्ल-பிளிப்பாயும்

लवण-மிக உப்பாயும்

अस्युष्ण-மிகச்சூடாயும்

तीक्ष्ण-மிகக்காரமாயும்

रूक्ष-ஸ்நேஹமற்றனவும் வாதம்

விளைவிப்பனவும்

विदाहिनः-எரிப்பதாய் பித்தம் விளைப்

பதுமானவையும்

दुःख-துக்கத்தையும்

शोक-வருத்தத்திற்குக் காரணமான

செயலில் இழிவதையும்

आमय-நோய்களையும்

प्रदाः-கொடுக்குமவையுமான

आहाराः-ஆஹாரங்கள்

राजस्य-ரஜோகுணமுள்ளவனுக்கு

इष्टा-இஷ்டமானவை.

கீழே ஸுகப்ரீதி என்றவிடத்திற் போல் இங்கே துக்க சோக என்ற விடத்திலும் பொருள் கூறினது கொள்க. இல்லையேல் மீமிசையாம். (9)

यातयामं गतरसं पूति पयुषितञ्च यत् ।

उच्छिष्टमपि चाभेद्यं भोजनं तामसप्रियम् ॥ १० ॥

யாதயாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதஞ்ச யத் |

உச்சிஷ்டமபிசாமேத்யம் போஜநம் தாமஸப்ரியம் || 10 ||

यत् भोजनम्-எந்த ஆஹாரமானது

यातयामम्-சமையலாய் யாமத்திற்கு

மேலானதோ-அதது உபயோ

கிக்கத் தகுமான காலம் கடந்த

தாகிறதோ,

गतरसम्-சுவையழிந்ததோ

पूति-துர்நாற்றம் கொண்டதோ

पयुषितं च-காலம் கடந்தவாறு வேறு

ரஸம் உற்றதோ,

उच्छिष्टम् अपि-எச்சிலானதோ

अभेद्यम्-தெய்வத்திற்கு நிவேதனம்

செய்யவாகாததோ

तामसप्रियम्-அதெல்லாம் தமோகுண

முள்ளவருக்கு இஷ்டமாகும்.

யாதயாமம். பொதுவாக அன்னம் முதலியன ஒரு ஜாமகாலம் உண்ணத்தகுந், சில வஸ்துக்கள் நெய் முதலானவற்றில் பக்குவமானவை அதிக காலமானாலும் சாஸ்த்ரம் இசைந்தவையாம். உச்சிஷ்டமபி என்ற அபிசப்தத்தினால், சில எச்சில் உண்ணக் கூடியதானாலும் மற்றவை தகா என்று குறித்ததாம். உபநயனம் செய்து வேதம் ஒதுவித்தல், ச்ரேளதம் கற்பித்தல், வேதாந்தார்த்தோபதேசம் செய்தல் என்ற எல்லாம் ஒருவரிடத்தில் ஒரு சீடனுக்குக் கிடைக்குமாகில், அந்தச் சிறந்த ஆசார்யனின் எச்சிலை சீடன் உண்ணலாம். பர்த்தாவின் எச்சில் மனைவிக்கும், தகப்பனின் எச்சில் மகனுக்கும், மூத்தவனின் எச்சில்

இளைவனுக்கும் உண்ணத்தக்கவை யென்றும் சாஸ்த்ரம் கூறும், உச்சிஷ்டம் என்ற சொல்லுக்கு எச்சில் என்ற பொருளை விட்டு, பிறருக்குப் பரிமாறியது போக மிகுதியாய் சமைத்த பாத்ரத்தில் உள்ள (எச்சிலாபாத) வஸ்து என்ற பொருள் கொள்வதாகில் மற்ற பாகவதர் சூருண்ண சேஷத்தையும் பிறர் உட்கொள்ளலாம் தாமஸமாகாது— 'பொனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே' என்ற பாகுரத் திற்கும் கீழ்க் கூறியவாறு சாஸ்த்ரம் இசைந்த வழியில் பொருள் கொள்க. (10)

இனி யஜ்ஞத்திலே ஸாத்விகாதி பேதத்தைக் காட்டுகிறார்—யஜ்ஞம் தானம் தவம் எல்லாவற்றிலும் இந்த பேதம் ஏறக்குறைய ஒரே விதமாகத் தான் இருக்கும்—

अफलाकांक्षिभ्यञ्जो विधिदृष्टो य इज्यते ।

यद्ययमेवेति मनः समाधाय स सार्विकः ॥ ११ ॥

அபலாகாங்க்ஷிபிர் யஜ்ஞோ விதித்ருஷ்டோ ய இஜ்யதே ।

யஷ்டவ்யமேவேதி மன: ஸமாதாய ஸ ஸாத்விக: ॥ 11 ॥

விதித்ய:—சாஸ்த்ரம் விதித்தபடியான மன: சமாடாய—மனம் வைத்து பகவா
ய: யஜ:—எந்த யாகமானது னின் ஆராதனமென்று
அபலாகாங்க்ஷி:—பலன் ஒன்றையும் இஜ்யதே—அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதோ,
விரும்பாதவர்களால் ச:—அந்த யாகம்
यष्टव्यम् एव इति—செய்வதே ப்ரயோ சார்விக:—ஸாத்விகமாகும்.
ஜனமென்று

अभिसंधाय तु फलं ह्यभ्यर्थयति चैव यः ।

इज्यते भरतश्रेष्ठ तं यज्ञं विद्धि राजसम् ॥ १२ ॥

அபிஸந்தாய து பலம் டம்பார்த்தமபி சைவ ய: ।

இஜ்யதே பரதச்ரேஷ்ட தம் யஜ்ஞம் வித்தி ராஜஸம் ॥ 12 ॥

भरतश्रेष्ठ—பரத வம்சத்தியரில் சிறந்த அபிஸந்தாய து—விரும்பிடுப
தவனே ! इज्यते—அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதோ
यः—எந்த யஜ்ஞமானது तं यज्ञं—அந்த யாகத்தை
ह्यभ्यर्थम् अपि—டம்பத்திற்காகச் राजसम्—ராஜஸமாக
செய்யப்பட்டாலும் विद्धि—அறிவாயாக.
फलं—சாஸ்த்ரத்தில் குறித்த பலனையும்

எப் பலனுக்காக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதற்கு அது காரணமாகுமென்றதில் நம்பிக்கையில்லாமல் வீணாக டம்பத்திற்காகச் சிலர் செய்வதண்டு. அது தாமஸம். அப் பலனை விரும்பாமல் பகவானின் ஆராதனபாகச் செய்தால் ஸாத்விகம். பலனைக் கோவினால் ராஜஸமாம்.

देव द्विज—தெய்வத்தையும் பூலோக ब्रह्मचर्यम्—காதலுடன் ஸ்த்ரீகளைக்
 தேவர்களுக்கும் காண்பது போன்றன செய்
 गुरु ब्राह्म—ஆசார்யரையும் மற்றும் யாமையும்
 ஜ்ஞானிகளையும் अहिंसा च—பிறருக்கு வருத்தம் வீளை
 पूजनं—பூசிப்பதும் விப்பதைச் செய்யாமையும்
 शौचं—தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய் शरीरं तपः—உடலாலாம் தவமாக
 வது போன்றதும் उच्यते—சொல்லப்படும்,
 अजिं वम्—மனமொத்துச் செய்வதும்

अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितञ्च यत् ।

स्वाध्यायाभ्यसनञ्चैव वाङ्मयं तप उच्यते ॥ १५ ॥

அநுத்வேககரம் வாக்யம் ஸத்யம் ப்ரியஹிதஞ்ச யத் |

ஸ்வாத்யாயாப்யஸநம் சைவ வாங்மயம் தப உச்ச்யதே || 15 ||

अनुद्वेगकरं वाक्यम्—பிறரைப் புண்படுத் यत् वाक्यम्—சொல் யாதோ அதுவும்
 தாததும் स्वाध्याय—வேத வேதாங்கங்களின்
 सत्यं—உண்மையான தும் अभ्यसनम् च एव—படிப்புமே
 प्रियहितं च—இனியதும் நற்பயன் वाङ्मयं—வாக்கென்ற கருவியினாலாம்
 தருவதுமான तपः उच्यते—தவமாகக் கூறப்படும்,

मनःप्रसादः सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः ।

भावसंशुद्धिरित्येतत् तपो मानः उच्यते ॥ १६ ॥

மந:ப்ரஸாத: ஸௌம்யத்வம் மௌநம் ஆத்மவீநிக்ரஹ: |

பாவஸம்சுத்திரித்யேதத் தபோ மானஸம் உச்ச்யதே || 16 ||

मनःप्रसादः—மனத்திற் கலக்கம் கோப த்திலே மனம் செலுத்தலும்
 மில்லாமையும் भावसंशुद्धिः—வேறு விஷயமான சிந்
 सौम्यत्वं—பிறருடைய நன்மையில் தையை விடுகையும்
 நோக்கும் मानसं तपः—மனத்தாலாம் தவமாக
 मौनम्—வீண் பேச்சை யடக்குவதும் उच्यते—கூறப்படும்,
 आत्मविनिग्रहः—ஆத்ம பரமாத்ம விஷய

தவம் முக்கரணங்களாலாவதாயால் முவ்வகை யென்றார். இனி
 அதில் ஸாத்விகாதி பிரிவுகளைப் பணிக்கிறார்—

श्रद्धया परया तप्तं तपस्तत् त्रिविधं नरैः ।

अफलाकांक्षिभिर्युक्तैः सात्त्विकं परिचक्षते ॥ १७ ॥

ச்ரத்தயா பரயா தப்தம் தபஸ்தத் த்ரிவிதம் நரை: |

அபலாகாங்க்ஷிபீர் யுக்தை: ஸாத்விகம் பரிசக்ஷதே || 17 ||

தத் திவிதம்—கூறிய முக்கரணங்
 களாலாவதாய்
 அபலாசிமி—பலனை விரும்பாத
 யுகை—பகவானின் ஆராதனமென்ற
 எண்ணமுடைய
 நரே—மனிதர்களால்
 பரயா—மிக்க ச்ரத்தையுடன்
 தந் தப:—செய்யப்படும் தவத்தை
 சாசிவக்—ஸாத்துவிகமான தவமாக
 பரிவதே—சொல்லுகின்றனர்.

सत्कारमानपूजार्थं तपो दम्मेन चैव यत् ।

क्रियते तदिह प्रोक्तं राजसं चलमध्वम् ॥ १८ ॥

ஸத்கார மாந பூஜார்த்தம் தபோ தம்ப்பேந சைவ யத் |
 க்ரியதே ததிஹ ப்ரோக்தம் ராஜஸம் சலம் அத்ருவம் || 18 ||

யத் தப:—எந்தத் தவமானது
 (பிறர் செய்யும்)
 சக்ர—மானஸமான மதிப்புக்
 காகவும்
 மான-வாசிகமான புகழ்ச்சிக்காகவும்
 பூஜார்யம்—காயிகமான பூசைக்காகவும்
 தமென ச பவ—தற்புகழ்ச்சியுடனுமே
 கியதே—செய்யப்படுகிறதோ,
 இஹ தத்—இம் மூன்றில் இத்தவ
 மானது
 வலம்—பலனை யனுபவிக்கும் போ
 தும் அழியுமே யென்ற அச்சம்
 விகைவிப்பதாய்
 அபவம்—அழிவுறும் பலன் தருவதாய்
 ராஜசம் ப்ரோகம்—ராஜஸமெனப்படும்,

मूढग्राहेणाऽऽत्मनो यत् पीडया क्रियते तपः ।

परस्योत्सादनार्थं वा तत् तामसमुदाहृतम् ॥ १९ ॥

மூடக்ராஹேணா஽஽த்மநோ யத் பீடயா க்ரியதே தப: |
 பரஸ்யோத்ஸாதநார்த்தம் வா தத் தாமஸமுதாஹ்ருதம் || 19 ||

மூடகாஹே—மூடர்களுக்கு உரியதான
 பிடிவாதத்தால்
 பரஸ்ய—பிறரை
 ஸ்ஸாதனார்யம்—அழிப்பதற்காகவும்
 யத் தப:—எந்தத் தவமானது
 கியதே—செய்யப்படுகிறதோ,
 தாமஸ: பீடியா—சக்தியை விஞ்சித்
 தனக்கே வாதையாகவும்
 தாஹ்ருதம்—கூறப்படும்.

தனக்கு அதனால் உடல் முதலானவற்றில் கேடு உண்டாவதானாலும்
 அதைவிட மேலாக பிறர்கேட்டை நோக்கிச் செய்யும் தவம்
 தாமஸமாம். (19)

இனி தானம் (கொடை) மூன்றுவிதமாக மொழியப் பெறும்—

दातव्यमिति यत् दानं दीयतेऽनुपकारिणे ।

देशे काले च पात्रे च तत् दानं सात्त्विकं स्मृतम् ॥ २० ॥

தாதவ்யமிதி யத் தாநம் தீயதேதநுபகாரிணே |
 தேசே காலே ச பாத்திரே ச தத் தாநம் ஸாத்விகம் ஸ்ம்ருதம் || 20 ||

यत् दानम्—எந்தக் கொடையானது அநுபகாரிண-தனக்கு உபகாரம் செய்
 दत्तव्यम् इति—கொடுக்க வேண்டு கின்றவனாக நினைக்கப் படா
 मेन्तरे नोराककत्तुடன், தவனுக்கு
 பலத்தில் விருப்பமின்றி दीयते—செய்யப்படுகிறதோ
 देशे काले च—இது தேசம் இது காலம் तत् दानम्—அநக்கக் கொடை
 என்றும் सात्त्विकं स्मृतम्—ஸாத்துவிகமாகக்
 पात्रे च—இவர் பாத்ரமானவர் கருதப் பெறும்.
 என்றும் நிமித்தம் அறிந்து

यत् तु प्रत्युपकारार्थं फलमुद्दिश्य वा पुनः ।

दीयते च परिक्षिप्तं तत् राजपट्टादाहृतम् (दानं राजसं स्मृतम्) ॥ २१ ॥

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் பலமுத்திச்ய வா புந: |

தியதே ச பரிக்ஷிஷ்டம் தத் தாநம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் || 21 ||

प्रत्युपकारार्थम्—கைம்மாறு எதிர் யந் दीयते—என்ன தானம் செய்யப்
 பார்த்தும் படுமோ
 फलम् उद्दिश्य—ஏதேனும் பலனைத் தத்—அது
 கோரியும் राजसं—ராஜஸமாக
 परिक्षिप्तम्—கெட்டுப் போன த்ரவ் उदाहृतम्—நினைக்கப்படும்.
 யாதினைக் கொண்டும்

अदेशकाले यत् दानम् अपात्रेभ्यश्च दीयते ।

असत्कृतम् अवज्ञातं तत् तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

அதேசகாலே யத்தாநம் அபாத்ரேப்யச்ச தியதே |

அஸத்த்ருதம் அவஜ்ஞாதம் தத் தாமஸமுதாஹ்ருதம் || 22 ||

यत् दानम्—எந்தக் கொடையானது अवज्ञातम्—அவமதிப்புடனும்
 अदेशकाले—தக்க தேசமும் காலமு दीयते—செய்யப்படுமோ
 मिरामात्रिणुक्क तत् तामसम्—அது தாமஸமாக
 अपात्रेभ्यः—பாத்ரமாகாதவர்களுக்கு उदाहृतम्—சொல்லப்படும்
 असत्कृतम्—மர்யாதை புரஸ்காரமின்றி

லௌகிகமான ஆஹாரத்தைப் போலே சாஸ்த்ரம் விதித்த யஜ்ஞம் தவம் தானம் என்பவற்றையும் ஸாத்துவிக ராஜஸ தாமஸங்களாகப் பிரித்துத் தெளிவித்தார். இனி இந்த யஜ்ஞாதிகள் வைதிகங்களென் பதற்கு அறிகுறியாகச் சொல்ல வேண்டும் சொற்களைக் காட்டுகிறார். வேதம் ஓதாத கார்யங்களில் வேதபாஹ்யர்கள் செய்யுமவற்றில் இவை சேரா—

ओं तत् सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृताः ।

ब्रह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥ २३ ॥

ஓம் தத் ஸதிதி நிர்தேசோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித: ஸ்மருத: |
ப்ரஹ்மணஸ்தேந வேதாச்ச யஜ்ஞாச்ச விஹிதா: புரா || 23 ||

ओं तत् सत् इति—ஓமென்றும் தத் தென—அம்முன்றுவித சொல்லுடன்
என்றும் ஸத் என்றும் ஸம்பந்தம் பெறும்படி
विविधः—மூன்று விதமான ब्रह्मणा—வேதம் ஒதுகின்றவர்களுந்
निर्देशः—சொல்லானது वेदाः च—வேதங்களுந்
ब्रह्मणः—வேதத்திற்கு ஸம்பந்தப் यज्ञाः च—வைதிக க்ரியைகளும்
பட்டதாக पुरा विहिताः—முன் (என்னால்) ஏற்
स्मृतः—கருதப் பெற்றது. படுத்தப் பெற்றன.

இஃ மூன்று சொற்களும் வேதத்திற்கு ஸம்பந்தப்பட்டவை. இவற்
றுடன் ஸம்பந்தம் வேதம் ஒதுகிறவர்களுக்கும் வேதங்களுக்கும்
வைதிக க்ரியைகளுக்குமாம். இந்த ச்லோகத்தில் ब्रह्मणः स्मृतः என்பதற்கு
பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லக் கூடியவை என்ற பொருள் தோன்றும்.
உண்மையில் இச் சொற்களுக்கு பரப்ரஹ்மம் பொருள் என்பதும்
ப்ரஸீர்த்தமாகையால் அதே இங்குச் சொல்லப்படுகிறதென்னலாம்.
ஆனாலும் இச் சொற்கள் மூன்று என்பது எவ்வாறு தெரிந்த விஷயமோ,
அது போல் பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லக் கூடியவை என்பதும் தெரிந்த
விஷயமாகையால் அதை பூர்வார்த்தத்தில் விதிப்பது வீணாகும். ப்ரஹ்
மத்தை யறியாத கர்மிகளும் இச்சொல்லைச் சொல்வதுண்டு, மேலும்
முன் ச்லோகம் வரையில் வைதிக கர்மாக்களின் ப்ரஸ்தாவமே
யிருக்கிறது, மேல் ச்லோகத்திலும் यज्ञदानतपःक्रिया: என்று கர்மாக்களையே
சொல்லப் போகிறார். ஆகையால் கர்மாக்களில் இச்சொற்களுக்கு
ஸம்பந்தமிருப்பதாக இங்கே சொன்னால் இந்த ப்ரகரணத்துடன்
சேரும். எல்லா கர்மாக்களோடு ஸம்பந்தமில்லை, வைதிக கர்மாவோடு
மட்டுமென்பதற்காக ब्रह्मणः என்று வேதத்தைக் கூறினார். அனுஷ்டிக்கிற
செயலுக்கும் சொல் என்ற குணத்திற்கும் எவ்வாறு ஸம்பந்தமென்னில்,
அனுஷ்டிக்கிறவர்கள் இச்சொற்களைச் சொல்லி யனுஷ்டிப்பதே ஒன்றே
டொன்று ஸம்பந்தமாகும். இதனை யறிவிப்பதற்காக ब्रह्मणा: என்றும்,
அவைதிகத்திலே ஸம்பந்தமில்லை யென்பதற்காக वेदाश्च என்றும் கர்மா
வோடு சேர்த்தும் உத்தரார்த்தம் பிறந்தது. இம்மூன்றில் ஓமென்பதற்கு
கர்மா பொருளல்ல, அதைச் சொல்லியே கர்மாவைத் தொடங்குவது
மட்டும். ஒவ்வொரு கர்மாவும் பகவானின் ப்ரீதி மூலமே பலன் அளிப்ப
தால் அதற்கு அறிகுறியாகவே கொள்ளலாம். இவ்விஷயம் அறியா
தார்க்கும் இதனால் பலன் உண்டு. தத் ஸத் என்ற சொற்களுக்கு
அந்தந்தக் கர்மாவே பொருளுமாகும். அதிலுள்ள வாசி மேலே
அறிவிக்கப் பெறும்.

முதலில் ஓம் என்பதற்கு ஸம்பந்தத்தை விளக்குகிறார்—

तसादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपःक्रियाः ।

प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः यत्तं ब्रह्मादिनाम् ॥ २४ ॥

தஸ்மாத் ஒமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதப: க்ரியா: |

ப்ரவர்த்தந்தே விதாநோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்மவாதிராம் || 24 ||

तसात्—இப்படி நான் விதித்திருப் பதால் யஜ்ஞதாநதப: க்ரியா:—யஜ்ஞம் தானம்
விधानोक्ताः—வேத விதிகளில் ஒதப் பதால் தவமென்பவை
सततम्—எப்போதும்
ओमिति—ஓமென்று
ब्रह्मादिनां—வேதம் ஒதுகின்றவர்ப் பதால்
उदाहृत्य—முதலிற் சொன்ன பிறகு
कानि—प्रवर्तन्ते—நடைபெறுகின்றன.

யாகாதிகளை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பிக்கும் போது முதன்முதல் ஓமென்று சொல்லிப் பிறகே வைதிகர்கள் அவற்றைச் செய்வதாம். ஆக முன் சொல்லப்படுவதென்பதே இத்துடன் அவற்றிற்கு ஸம்பந்தமாகும். விधानोक्ता: என்பதாலே, வேத ஸம்பந்தமில்லாத யாகாதிகளுக்கு இது சேராதென்றதாம். ये शास्त्रविधिमुख्यं यज्ञे श्रद्धाऽनिताः, तप्यन्ते ये तपो जना: என்றவற்றிற்குச் சேராதென்றபடி, उदाहृत्य என்றதாலே அதைச் சொல்வது தான் கர்த்தர்களோடு அவற்றிற்கு ஸம்பந்தம் என்றதாயிற்று. (24)

பலனைக் கோராமல் செய்யும் வைதிக தர்மங்களுக்குத் த் என்பதோடு ஸம்பந்தமென்கிறார். அதனால் த் என்பதற்கு அவை பொருளாகும், ச் என்பதற்கு மற்றும் சிலவற்றைப் பொருளாகக் கூறப்போகிறார்.

तदित्यनभिसंधाय फलं यज्ञतपःक्रियाः ।

दानक्रियाथ विविधाः क्रियन्ते मोक्षकाक्षिभिः ॥ २५ ॥

ததித்யநபிஸந்தாய பலம் யஜ்ஞதப:க்ரியா: |

தாநக்ரியாச்ச விவிதா: க்ரியந்தே மோக்ஷகாங்க்ஷிபி: || 25 ||

मोक्षकाक्षिभिः—மோக்ஷத்தை விரும்பு யஜ்ஞதப:க்ரியா:—யஜ்ஞங்களும் தவங்
கிறவர்களால் களும்
फलम् अनभिसंधाय—வேறு பலனில்
दानक्रिया: च—தானங்களும்
नोकाक्षिन्ति—தத் என்ற சொல்லைக் கூறி
विविधाः—பலவிதமான क्रियन्ते—செய்யப்படுகின்றன.

மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களாகையால் இவர்கள் பரமாத்மாவை அறிந்தவரே, த் என்ற சொல் பரமாத்மாவைக் கூறுமென்பது ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ப்ரவித்தமே. ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்கு அப்பால்

வெகுதூரத்தில் இருக்கும் பரம்பொருளைத் தாம் அடைய விரும்பி யிருப்பது தெளிவாவதற்காகத் த் என்ற நாமாவைக் கூறுவதாம். ஆக அப் பெருமானைப் பெற விரகாக இது செய்யப் பெறும். அல்லது அப் பெருமானின் உவப்புக்காகவே வேறு பலனுக்காகாமல் இது செய்யப் பெறும் என்று குறித்ததாகும். இப்படித் த் என்ற சொல்லை நிஷ்காம கர்மாவைக் கருதி முதலில் சொல்வதென்றதாயிற்று. (25)

இனி சத் என்ற சொல்லைக் சொல்லுமிடம் காட்ட வேண்டும். அதற்கு முன் அச் சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உண்டென்பதை அறிவிக்கிறார்—

सद्भावे साधुभावे च सदित्येतत् प्रयुज्यते ।

प्रशस्ते कर्मणि तथा सच्छब्दः पार्थ युज्यते ॥ २६ ॥

ஸத்பாவே ஸாதுபாவே ச ஸதித்யேதத் ப்ரயுஜ்யதே |

ப்ரஸஸ்தே கர்மணி ததா ஸச்சப்த: பார்த்த யுஜ்யதே || 26 ||

पार्थ—குந்தி புத்ரனே !

तथा—எனவே அந்த நல்ல தன்மை

सत् इति एतत्—ஸத் என்ற சொல்

யென்றதாலேயே

लान् अनु प्रशस्ते कर्मणि—மங்களமான

सद्भावे—வர்த்தமாநமென்ற

செயலிலும்

पொருளிலும்

सच्छब्दः—ஸத் என்ற சொல்லானது

साधुभावे च—நல்லதென்ற

युज्यते—பொருத்தமாக ப்ரயோ

பொருளிலும்

கிக்கப் பெறும்.

प्रयुज्यते—ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது.

கொண்டாடத் தகுந்த கர்மாவை ஸத் என்பதென்று அறிவிக்கப் பெற்றது. கீழே நிஷ்காம கர்மாவுக்குத் த் என்ற சொல் என்றது போல் கர்ம கர்மாவுக்குத் த் என்ற சொல் என்று அறியுமாறு விரித்துரைக்க மேல் ச்லோகமாகும்—

यज्ञे तपसि दाने च स्थितिः सदिति चोच्यते ।

कर्म चैव तदर्थीयं सदित्येवाभिधीयते ॥ २७ ॥

யஜ்ஞே தபஸி தானே ச ஸத்திதி: ஸதிதி சோச்யதே |

கர்ம சைவ ததர்த்தியம் ஸதித்யேவாபிதியதே || 27 ||

यज्ञे तपसि—யஜ்ஞத்திலும் தவத்திலும்

तदर्थीयम्—அது மூலமாக அப்படி

दाने च—கொடையிலும்

யிருப்பவரின் பலனுக்கான

स्थितिः च—மனிதரின் இருப்பும்

कर्म च—முன் சொன்ன யஜ்ஞாதியும்

सत् इति—ஸத் என்று

सत् इति एव—ஸத் என்றே

उच्यते—சொல்லப் பெறும்

अभिधीयते—சொல்லப்படும்.

கீழே ஸத்பாவம் ஸாதுபாவம் என்ற இரண்டு பொருள்கள் கூறப் பெற்றனவே. அதனின்றி வர்த்தமானம் என்பதும் நல்லது என்பதும் சத் என்ற சொல்லின் பொருள் என்றதாயிற்று. அந்த ஸத்பாவத்தை யஜ்ஞாதி கர்மாக்களில் இருப்பு என்று கொண்டால் யஜ்ஞாதிகளில் வர்த்தமாதான வைதிகர்களை ஸத் என்ற பதம் கூறும். அந்த ஸத்துக் கள் கோரும் பலனுக்கான கர்ம, அப்பலனை யளிப்பதில் இருக்கும் கர்ம என்ற வழியினாலும் யஜ்ஞாதி கர்மாக்கள் ஸத் என்று சொல்லப்படலா மென்றபடி. பூர்வார்த்தத்தில் நாம் விவரித்தபடி ஸ்த்திதி: என்ற சொல்லினின்று சூதாக்களான வைதிகர்களை ஸத்பதம் சொல்வதால் தத்யியம் என்றவிடத்தில் தத் என்ற சொல் அவர்களைக் குறிப்பது எளிதிலாகும். இப்படி சொல்லப் பெற்று இதே ஸத்பதத்திற்குப் பொரு ளாகும் போது இதை விட்டுப் ப்ரஹ்மம் என்றும் போன்ற பொருள் கொள்வது தகாது. கீழே ததिति என்ற ச்லோகத்திலே அது விஷயம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இங்கே ஸத்பதத்தைப் பிரித்துச் சொல்வது வேறு பொருளுக்காகவாகையால் ப்ரஹ்மமென்ற பொருள் இங்கே பொருந்துவதுமாகாது. தத்யியமென்று அर्थ பதமும் அதன் மேலுள்ள ப்ரத்யயமும் நன்கு பொருந்துமாறு அவர்களின் பலனுக்கான செயல் என்றுரைப்பதாம். இதனால் தத் என்பது நிஷ்காம கர்மாவுக்கென்று கீழே தெளிவாக ச்லோகத்தில் கூறிவிட்டபடியால் இது காம்யகர்மா வுக்கு என்று தெரியவரும். ஸத்பதம் பொதுவாக நிஷ்காமம் ஸகாமம் இரண்டையும் கூறக் கூடுமாகிலும், வர்த்தமான நிலைப் ப்ரக்ருதி மண்ட டலத்திலே யாகையாலே இங்கு வேண்டும் காம்ய கர்மாவை இங்கே கருதியதென்க. ஒமென்பது எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாகும். அதற்கு பகவானைப் பொருளாகக் கொண்டு அவனது ஆஜ்ஞா ரூபம் என்று கூறலுமாம். மூன்று வேதங்களையும் ஒமென்றதாகக் கொண்டு வைதிகமான கர்மா என்று பொதுவாகப் பணித்தலுமாம்.

यथा सद्भावे साधुभावे च सच्छब्दः इत्युक्त्या वर्तमानमिति साधु इति च सच्छब्दार्थो ज्ञायते, तथा यज्ञादौ स्थितिः सदित्युच्यते इत्यतः यज्ञादौ स्यातातः पुरुषाः सच्छब्दार्थे इति सूत्रानम् । एवं स्थितिमसत्या सच्छब्दार्थत्वेनोपस्थितानां तदर्थीयमिति तच्छब्देन ग्रहणम्, तस्य प्रकृतपरा-
मर्शित्वात् । तेषां पुरुषाणामर्थीश्च फलानि । तदुद्देशेन विहितत्वात् तदर्थीयानि यज्ञादीनि कर्माणि । एवञ्च तत्पदस्य निष्कामविषयकत्ववत् सदित्यस्य सर्वसाधारण्यार्हस्यापि काम्ये विश्रान्तिरिह विवक्षितेति ज्ञायते । ओमित्येतत्तु उभयसाधारणम् । तद्वाच्यभागवदाक्षररूपात् सर्वत्र ओमिति प्रयोग इति वाऽस्तु, वेदत्रयमेव ओमिति गृहीत्वा तत्प्रतिपाद्यत्वं सर्वत्र यज्ञादाविति वा भवत्वित्यलम् ।

(27)

சத் என்ற பதத்தால் சொல்வது ஏனெனில், அச்ரத்தையாகச் செய்வது வைதிகமானாலும் வீணாய் அஸத் என்னப்படுமென்பதற்காக என்கிறார்—

अश्रद्धया ह्यं दत्तं न तस्मिन् कृत्वा यत् :

अस द्यूच्यते पार्थ न च तत् प्रेत्य नो ह । २८ ॥

அச்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதஞ்சயத் .
அஸதித்யுச்யதே பார்த்த ந ச தத் ப்ரேத்ய நோ ஹ || 28 ||

पार्थ—குந்தி புத்ரனே
हृत्—ஹோமயாகாதியோ,
दत्तं—கொடையோ
तत् तपः—செய்த தவமோ,
यत्—எது

असत् इति—அஸத் என்றே
उच्यते—சொல்லப்படும்; ஏனெனில்—
तत्—அவ்வாறு செய்தது
न प्रेत्य—புநர்ஜன்மம் வராதபடி
मरणमடைந்து பெறும்

अश्रद्धया कृत—ச்ரத்தையிராமல்

मोक्षेति—மோக்ஷத்திற்குமாகாது

செய்யப்படுமோ, नो इह—ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில்

तत्—அது

पल्लुक्कुமாகாது.

ச்ரத்தையோடு செய்தால் கூட ஆஸுரச் செயலுக்கு பலன் இல்லை.
விண் வருத்தமே யென்றார் கீழ். இப்போது வைதிக கர்மாவும் ச்ரத்தையிராத போது அஸத் என்றார்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றும்.

—:~::~~::~—

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

வைதிகமான கர்மாக்களே தர்மங்கள். அவற்றையே செய்ய வேண்டும். அவற்றையும் ஸாத்துவிக த்யாகத்துடன் செய்வதே சிறந்ததென்று கீழ் இரண்டு அத்தியாயங்களினின்று தெரியலாயிற்று. ஸாத்துவிக த்யாகத்துடன் செய்ய வேண்டுமென்பது முதல் ஷட்கத்திலும் பலகால் கூறப் பெற்றுள்ளது. உலகில் ஸந்தியாஸமென்றால் கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்காமல் விடுவதென்று கூறுகின்றனர். எவ்விதமான கர்மாவை யார் விடுவதென்று தெளியாமல் எந்த கர்மாவும் தோஷமுள்ளதென்பாருமுண்டு. வேதத்திலும் த்யாகம் ஸந்தியாஸமென்ற சொற்கள் உள. இவ்விஷயத்தில் தெளிவு பெற வேண்டுமென்று மனத்திற் கொண்டு அர்ஜுனன் கீழ்க் கூறிய த்யாக ஸந்தியாஸ சப்தங்களுக்கே பொருள் தெளியாதவன் போல் அடக்கத்துடன் பரிப்ரசன்மாக பகவானைக் கேட்கிறான்—

अर्जुन उवाच—அர்ஜுனன் கேட்பதாவது—

संन्यासस्य महाबहो तत्त्वमिच्छामि वेदितुम् ।

त्यागस्य च ह्यधिकेन पृथक् केशिनपूदन ॥ १ ॥

ஸந்த்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோ தத்வமிச்சாமி வேதிதும் |
த்யாகஸ்ய ச ஹ்ருஷீகேச ப்ருதக் கேசிநிஷுதந || 1 ||

महाबाहो—திரண்ட புஜங்கள்

உடையனே

हृषीकेश—இந்திரியங்களை ஆள்

கின்றவனே

केशिनिपूत—கேசியென்பவனை

ஸம்ஹரித்தவனே !

संन्यासस्य—ஸந்தியாஸமென்பதற்கும்

त्यागस्य च—த்யாகமென்பதற்கும்

तत्त्वम्—உண்மையை

पृथक्—தனியா அன்றா என்று

वेदितुम्—அறிவதற்கு

इच्छामि—விரும்புகிறேன்.

மஹாபாஹுவான படியாலே எக்கார்யமும் செய்ய வல்லரே யானு
லும் இந்திரியங்களை அடக்கியான்வதால் சிறந்த கார்யங்களைச் செய்து
கொண்டும் அவ்வாறு நடக்காத கேசி போன்ற ஆஸூர ஸ்வபாவரை
அழித்துக் கொண்டும் விளங்குகிறபடியால், க்ருத்யாக்ருத்யங்களின்
தெளிவை தேவரீரிடமே பெற வேண்டும். கீழே த்யாகம் ஸந்தியாஸம்
இரண்டும் ஒரு பொருளாக தேவரீர் கருதியதாக நினைக்கிறேன். ஆனால்
ஸந்தியாஸமென்பதை கர்மானுஷ்டானத்தையே விட்டொழிப்பதென்ற
பக்கமும் காண்கிறது. த்யாக என்ற சொல் போல் அன்றி ஸந்தியாஸ
மென்ற சொல்லில் 'ஸம்' என்ற உபஸர்க்கம் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதால்
த்யாகத்தைவிட வேறு பொருளே அதற்குத் தகுமோ என்று தோற்று
கிறது. அதை யான் பிரித்து அறிய விரும்புகிறேன். இரண்டு சொற்
களுக்கும் பொருள் ஒன்றேயானால் அவ்வாறே கூறிடுக என்றபடி. (இத்
துடன் ஸாத்விக த்யாகத்தின் உட்பிரிவுகளையும் கேட்க விரும்புகிறான்
அர்ஜுனன். அதனால் பூதக் என்றான். கண்ணபிரானும் த்யாகம் இ
புஷ்யா ! த்வித்ய: சம்பிரித: என்று ஏற்கனவே கர்த்தருத்வத்யாகம்-மமதாத்யாக-
பலத்யாக ரூபமாக மூன்று உட்பிரிவுகளைச் சொல்லியிருக்கிறேன் என்று
கூறி விரிவாக எல்லாம் கூறி முடிவில் மாமேக் ஶரண் வஜ் என்ற கடை
சீலோகத்தாலே உபாயத்வத்யாகத்தையும் சேர்த்துக் கொள் என்று
உபதேசிக்கப் போகிறார். ஆக இக் கேள்விக்கு மறுமொழி கடைசி
சீலோகம் வரையிலுள்ளதென்க.)

अत्र सात्त्विकत्यागरूपस्य संन्यासस्यावान्तरविधाश्च पृथक् जिज्ञासतेऽर्जुनः । अत एव त्यागो
हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः संप्रकीर्तितः इति पूर्वोक्तान् कर्तव्यत्यागममतात्यागफलत्यागान् स्मारयित्वा
तद्वैशद्यविधानव्याजेन बहु प्रतिबोध्य अन्ते, 'एभिस्त्रिभिस्सह फलोपायत्वत्यागमपि घटय ; अयं
संन्यासः' इति मामेकं शरणं व्रजेत्यनेनोपदेस्यतीति ध्येयम् ।

(1)

श्रीभगवान् उवाच— பகவான் சொல்வதாவது—

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं क्वयो विदुः ।

सर्वकर्मफलत्यागं प्राहुस्त्यागं विचक्षणः ॥ २ ॥

காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்த்யாஸம் கவயோ விது: |

ஸர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷண: || 2 ||

கவ்ய:—புத்திக்கு எட்டாததையும் விது:—அறிகின்றனர்.
 அறிகின்றவர் விவக்ஷா:—அது விஷயம் தர்சனம்
 ஸ்யா ச் சன்யாச:—த்யாகம் ஸந்தியாஸம் செய்தவர்
 மென்பதை ஸ்யா ச் சன்யாச:—அந்த த்யாகமென்ற
 காம்யாநா:—பலத்தை விரும்பிச் ஸந்தியாஸத்தை
 செய்யப்படும் சர்வகர்ம:—எல்லா கர்மாக்களின்
 கர்ம:—கர்மாக்களை கல்யாணம்—பலனை மட்டும் விடுவதாக
 ஸ்யாசம்—அடியோடு விடுவதாக ஸாது:—நிதர்பிக்கிறார்கள்.

த்யாகமென்பதை ஸந்தியாஸமென்ற சொல்லால் சம் என்ற உபஸர்க்கம் சேர்த்துச் சொல்வதெதற்கு என்றால், சில கர்மாக்களை அடியோடு விட வேண்டுமென்பதற்காக, அவையாவன காம்யகர்மாக்கள். நித்ய நைமித்திகங்களை விடமுடியாத என்கிறார்கள் ஆகேஷ்பத்திற்கு மேல் ஸமாதானம் சொல்லத் திறமை வாய்ந்ததால் கவியெனப் பெற்றவர். அதற்கு மேல் உண்மையை நன்றாகக் கண்டு விசக்ஷணரென்ற பேர் பெற்றவரோ என்றால், ஆகில் நித்ய நைமித்திகங்களை விடாமற் செய்ய வேண்டுமே. அப்போது மேலுலகங்களில் சில வாழ்க்கையை அவற்றின் பலனாக விஷ்ணு புராணதிகளில் கூறியுள்ளதையனுஸரித்து அப் பலனுக்காக அவற்றைச் செய்யத் தகுமா? தகாதென்றால், அவற்றின் பலனை விடுவது சம் என்பதற்குப் பொருளாக வேண்டுமாகையால் எந்த கர்மாவிலும் பலனை விடுவது தான் ஸந்தியாஸம். காம்ய கர்மாவும் பலனை விட்டால் பகவானின் ஆராதனமாகச் செய்யத் தகுமென்பர்.

இந்த ச்லோகத்திலே முதல் பாகத்தில் ஸந்தியாஸ பதத்திற்குப் பொருள் பணிப்பதாகவும், இரண்டாவது பகுதியில் த்யாக சப்தத்தின் பொருள் கூறுவதாகவும் தோன்றும். ஆனால் பகவான் மேலே 'த்யாக விஷயத்தில் எனது முடிவைக் கேள்' நிஷ்ய ஸு மி தவ ஸ்யாநி பரதஸ்சம் என்று த்யாகத்தை விரிவாகக் கூறி ஏழாவது ச்லோகத்தில் ஸந்தியாஸம் த்யாகமென்ற இரண்டையும் ஒரே பொருளில் ப்ரயோகம் செய்கிறபடியால் இவ்விரு சொற்களும் முடிவில் ஒரு பொருள் தருமவை யாகையால் இங்கும், 'த்யாகமும் ஸந்தியாஸமும் ஒன்று தான்; அது என்ன என்ற வேன்றல் பலர் பலவிதம் சொல்லுகிறார்கள்' என்று பொருள் கொள்வதே தகும். அப்போது தான் ஒன்றுக்கொன்று முரணான பக்ஷபேதம் எரித்திக்கும். அவ்வாறின்றி ஸந்தியாஸ பதத்திற்கு ஒருவர் ஒரு பொருள் பணிக்கிறார், த்யாக பதத்திற்கு வேறொவர் வேறு பொருள் கூறுகிற ரென்றால் முரண்பாடு எளிதிற்புலப்படாது. அப்போது கவிகள் த்யாக பதத்திற்குக் கொண்ட பொருள் என்ன; விசக்ஷணர்கள் ஸந்தியாஸ பதத்திற்குக் கொண்ட வேறு பொருள் என்ன என்றும் ஆராய வேண்டியதாகும். வேறு பொருளில்லையாகில் பக்ஷபேதம் இல்லையாம்.

ஆகையால் த்யாகமென்கிற ஸந்யாஸமானது இருவிதமாக இருவரால் சொல்லப் பெற்றதென்றே இதன் பொருளாகும். (2)

த்யாகமென்கிற ஸந்நியாஸத்தின் உருவும் காரணமும் வேறுவிதம் மற்றும் சிலரால் கூறப்படுகிறது—

त्याज्यं दोषवदित्येकै कर्म प्राहुर्मनीषिणः ।

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यमिति चापरे ॥ ३ ॥

த்யாஜ்யம் தோஷவத் இத்யேகே கர்ம ப்ராஹு-ர் மநீஷிண: |

யஜ்ஞதாநதப:கர்ம ந த்யாஜ்யம் இதி சாபரே ॥ 3 ॥

एके मनीषिणः—ஸாங்க்யரைப் போன்ற சில யுக்திவாதிகள் அபரே—சாஸ்த்ரத்தில் ஆழ்ந்தவரான மற்றவர் கர்ம—எந்தக் கர்மாவையும் யஜ்ஞதாநதப:—யஜ்ஞம் தானம் தவம் தோஷவத்—தோஷமுள்ளதென்ற போன்ற வைதிக கர்மாக்கள் தோஷவத்—காரணம் கூறி ந त्याज्यम्—வீடத்தக்காதவை யென்று त्याज्यं प्राहुः—வீடப்பட வேண்டிய प्राहुः—சொல்வர். தாகச் சொல்வர்.

எந்த கர்மாவிலும் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ ஜீவஹிம்ஸை கலந்திருப்பதால், ந हिंसात् सर्वा भूतानि என்ற வசனத்திற்கு விரோதமாக ஜநீவீசமீய் ப்ரஸமஸே இத்யாதிகளைச் செய்வதில் பாபமும் உண்டாகையால் கர்மாவை முழுமையும் விடுவதே மேலென்பர் சிலர். விதிக்கப் பெற்ற கர்மாக்களை வீட்டால் அதனால் வரும் பாபத்திற்கு ஆளாக வேண்டியிருப்பதால் வீடலாகாது, இப்படி வீருத்தமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லி நம்மைத் திண்டாடச் செய்வது தகுமோ என்னில், எப்போது செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கின்றதோ, அதனால் அதில் நடுவே நேரும் ஹிம்ஸையை ஹிம்ஸையாக, அதாவது பாபத்தை விக்ஷிப்பதாக நினைக்கக் கூடாதென்றே சாஸ்த்ரத்திற்குக் கருத்துக் கூற வேண்டுமென்பர் மற்றவர்.

எது முடிவென்னில், நான் சொல்வதே முடிவென்கிறார்—

निश्चयं शृणु मे तत्र त्यागे भरतसत्तम ।

त्यागो हि पुरुषस्याप्र विविधः संप्रकीर्तितः ॥ ४ ॥

நிச்சயம் ச்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம |

த்யாகோ ஹி புருஷஸ்யாக்ர த்ரீவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥ 4 ॥

भरतसत्तम—பரத வம்சத்திய ஸத் புருஷனே त्यागः—த்யாகமானது विविधः—மூன்று உட்பிரிவுகள்

तत्र—ஸந்யாஸமென்கிற உடையதாக त्यागो—த்யாக விஷயத்திலே संप्रकीर्तितः हि—மூன்னமே என்னால் निश्चयं—சாஸ்த்ரத்தின் முடிவை மிகத் தெளிவாகச் मे शृणु—என்னிடம் கேள். சொல்லப் பெற்றதே. पुरुष स्यात्—புருஷப் புஷியே |

ஏதாவது பலனை வேண்டினால் அதனை யளிக்கும் யஜ்ஞாதிகள் ஒரு பலனையும் வேண்டாமற் செய்யப் பெற்றால் வீணாவதில்லை. பகவானின் ஆராதனமாகச் செய்யப்படுவதால் அவனது உவப்பே பலனமே. அது தவிர வேறு பலன் நமக்கு வேண்டுமெனில்லை. ஆனாலும் பகவானிடத்தில் அறிவும் பக்தியும் மேன்மேல் வேண்டும். அது ஸத்வ குணச் செழிப்பால் ஆக வேண்டும், அதற்கு ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தொல்ப வேண்டும். பாபம் கழிந்தால் அல்லது அவை நீங்கா. பாபத்தைப் போக்க இந்த ஸத் கர்மங்களே பயன்படுகின்றன, பகவான் உலந்து இப் பெரும் பலனை யளிக்கிறானாகையால் இவை வீணாகா. பாபங்கள் போக வேண்டா

என்று யாராவது நினைப்பாரோ, ஆகையால் பலனை வேண்டாமல் இவ்வாறு செய்வதற்கே விசேஷ பலன் என்று தெளிய வேண்டுமென்றபடி.

கர்மாநுஷ்டானத்தில் ஜீவஹிம்ஸை என்கிற தோஷம் உண்டென்று சிலர் வாதம் செய்கின்றனரே. அதற்கென்ன மறுமாற்றமெனில், அவ்வாறு குழப்பம் வேண்டா என்ற கருத்துடன் முடிவாகக் கூறுகிறார்—

एताऽपि तु कर्माणि संगं त्यक्त्वा फलानि च ।

कर्तव्यानीति मे पार्थ निश्चिन्तय मत्सुखम् ॥ ६ ॥

ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா பலாநி ச |

கர்த்தவ்யாநீதி மே பார்த்த நிச்சிதம் மதமுத்தமம் ॥ 6 ॥

சு—உபாஸநத்தைவிட விலக்ஷண கர்வ்யாநி—செய்ய வேண்டியவை

மாகிலும் इति मे मतं—என்ற எனது கொள்

एतानि कर्माणि अपि—அது போல் இக் கையே

கர்மாக்களும் पार्थ—குந்தி புத்ரனே !

संगं—மமத்வாதிகளையும்

निश्चितम् उत्तमम्—உறுதியாய் உயர்ந்

फलानि च—அததன் பலனையும்

ததுமாகிறது.

त्यक्त्वा—விட்டுவிட்டு

உபாஸனம் செய்யவாகாதவர் கதியில்லாமல் கர்மாக்களைச் செய்தாலும் இதில் வல்லவர் அவஹைச் செய்வது தகாது ; பாவனமென்றும் ஒரு விதத்தில் பாவத்தையும் விளைக்கும் ஹிம்ஸை சேர்ந்துள்ளதே என்று நினைக்க வேண்டா. பாவனமென்ற பிறகு பாவத்திற்கு இடமேயில்லை. ஆகையால் பலஸங்க த்யாகம் செய்யாவிடில் பலனைக் கொடுப்பதால் ஸம்ஸாரத்திற் சேர்க்குமென்பதே யல்லது பாவத்தினால் ஸம்ஸாரமென்பதில்லை, பாவத்தை உண்டுபண்ணு, பாவத்தைப் போக்குவது போல் பலன் அளிக்கும் புண்யத்திற்குக் காரணமாகாமையென்கிற வைலக்ஷண்யமும் இப்போது சேருகிறது. உபாஸனம் போதுமேயென்ன வெண்ணுது. இவையின்றி உபஸனமே உதியாதே, அதற்கு இவை அனு கூலமாகையால் தான் 'மநீஷிணும் பாவநாநி' என்றேன் என்றபடி. संगं त्यक्त्वा फलानि च என்றதால் ஸாத்விகத்யாகமிராதபோது பாவத்தை விளைவிக்குமென்ற கருத்தல்ல ; ஸம்ஸார பந்தமாகும் என்றே கருத்தாம்.

இப்படி நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் என்ற மூன்றுவிதமான கர்மாக்களும் பலனைக் கோராதபோது பாவனமென்றார். காம்யங்களையும் பலனை விட்டுச் செய்தால் விசேஷமே. செய்யவில்லையாகில் குற்றமில்லை. நித்ய நைமித்திகங்களைச் செய்யாமலிருப்பின் அதுவே பாபத்திற்குக் காரணமாகுமென்ற கருத்தாலே அவஹை விடலாகாதென்கிறார்—

नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यते ।

मोहात् तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः ॥ ७ ॥

நியதஸ்ய து ஸந்நியாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே |
மோஹாத் தஸ்ய பரித்யாக: தாமஸ: பரிகீர்த்தித: || 7 ||

नियतस्य तु—கார்யம் போலன்றி   न उपपद्यते—தகாது.
அவச்யம் செய்ய வேண்டிய   तस्य—அத்தகைய கர்மாவை
தாய், நித்ய நைமித்திகமான   मोहात्—இதனை யறியாமல்
कर्मणः—கார்பத்திற்கு   परित्यागः—விடுவதென்பது
संन्यासः—த்யாகம் என்பது (கர்மா   तामसः—தாமஸத்யாகமாக
வையே செய்யாமல் விடுகை   परिकीर्तितः—சொல்லப்பட்டுள்ளது.
யென்பது)

செய்ய வேண்டிய கர்ம விஷயத்திலே செய்யத் தகாதவை என்ற எண்ணம் உண்டாகில் அது தமோகுணத்தினாலாவதாம். அதனால் அந்த த்யாகம் தாமஸத்யாகமென்று பழிக்கப்படும்.

சோம்பலால் விடுகிறவன் ஒரு ஸமயம் வீட்டாலும் மற்றொரு ஸமயம் செய்வான்; முழு த்யாகமில்லை. கூடாதென்று விடுகிறவன் எப்போதுமே செய்யான். இது முழு த்யாகமாவதால், தாமஸமாகும். ஸாத்விக த்யாகம் செய்பவன் தர்மத்தைச் செய்தே வருகிறானாகையால் அது ராஜஸமோ தாமஸமோ ஆகாது. இப்படி அறிவில் மாறுதலில் லாமை, சிறிது மாறுதல், முழு மாறுதல் என்றும் போல் த்யாகத்திலும் ஸாத்விக ராஜஸதாமஸப் பிரிவாம். (இங்கே ச்லோகத்தில் கர்ம ஸந்நியாஸம் தகாது, அந்த த்யாகத்தை தாமஸத்யாகமென்பர் என்றதால் த்யாகமும் ஸந்நியாஸமும் இந்த ப்ரகரணத்தில் ஒன்றே என்பது கண்கூடு.)

(7)

दुःखमित्येव यः कर्म कायक्लेशभयात् त्यजेत् ।

स कृत्वा राजसं त्यागं नैव त्यागफलं लभेत् ॥ ८ ॥

துக்கமியேவ ய: கர்ம காயக்லேசபயாத் த்யஜேத் |

ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் || 8 ||

यः—யாவனொருவன் (மோகஷத்   सः राजसं—அவன் ராஜஸமென்ற
திற்குக் காரணமென்றறிந்தும்)   त्यागं कृत्वा—த்யாகம் செய்பவனாகி
दुःखम् इति एव-பணச் செலவு என்றே   त्यागफलम्—சாஸ்த்ரம் இசைந்த
कायक्लेश भयात् —உடலுக்கு வாட்டம்   த்யாகத்தினாலாம் பலனை
என்ற அச்சத்தினாலுமே   (சித்த சுத்தியை)

कर्म त्यजेत्—கர்மாவை விடுகின்றான்,   न लभेत् एव—பெறவே மாட்டான்.

कार्यमित्येव यत् कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन ।

संगं त्यक्त्वा फलञ्चैव स त्यागः सात्त्विको मतः ॥ ९ ॥

கார்யமியேவ யத் கர்ம நியதம் க்ரியதே:ஜுந |

ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாகஸ் ஸாத்விகோ மத: || 9 ||

अर्जुन—अर्जुन !

नियतं कर्म—நித்ய நைமித்திகமான

கர்மாவானது

संग—தான் கர்த்தா, தனது கர்மா

என்ற பற்றையும்

फलं च—பலனையும்

त्यक्त्वा एव—விட்டே

कार्यम् इति एव—செய்ய வேண்டு

மென்றே

यत् क्रियते—எவ்வாறு செய்யப்

படுகின்றதோ,

स त्यागः—அந்த த்யாகமானது

सार्विकः मतः—ஸாத்துவிகமாகக்

கொள்ளப் பெற்றது.

ஸாத்தவிக த்யாகத்துடனே செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கு உடையவனுக்கு உபாயமான (காம்யமான) கர்மாவுக்கோ அபாயமான கர்மாவுக்கோ இடமில்லை யென்கிறார்—

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्यते ।

त्यागी सत्त्वसमाविष्टो मेधावी छिन्नसंशयः ॥ १० ॥

நத்வேஷ்ட்யகுசலம் கர்ம குசலே நாநுஷஜ்யதே |

த்யாகி ஸத்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவி சிந்நஸம்சய: || 10 ||

सत्त्वसमाविष्टः—ஸத்துவ குணம்

நிறைந்து

अकुशलं कर्म—(நல்லதாகாத)

பாப கர்மாவை

त्यागी—த்யாகம் செய்கின்றவன்

न द्वेष्टि—வெறுப்பதில்லை.

मेधावी—உண்மையான அறிவுடை

कुशले—வேறு பலனுக்கான புண்ய

யனும்

கர்மாவில்

छिन्नसंशयः—ஐயம் தீர்ந்தவன்

न अनुषज्यते—ஸம்பந்தப்படான்.

விடாமல் ஸாத்தவிக த்யாகம் செய்யுமளவுக்கு அறிவு பெற்று நடப்பவன் மோக்ஷம் நீங்கலாக வேறு பலனுக்காக ஒன்றும் செய்யானாகையால் குசலகர்மாவில் இழியான். பாபத்திலும் இழியான். ஆனாலும் பாபத்தை வெறுக்கமாட்டானென்பதேன். பாபம் துணிந்து செய்வானென்ன ஒண்ணுதே யென்னில், அவ்வாறு கருத்தல்ல, புத்தி பூர்வகாகச் செய்ய மாட்டான். தெரியாமல் ஏதேனும் செய்யப்பட்டாலும், அந்த ப்ராமாதிகமான பாபத்திற்காக, 'ஐயோ என்ன பாபம் எனக்கே தெரியாமல் செய்தேனோ, என்ன பலன் அனுபவிக்க நேருமோ, ஏன் இப்படியாகிறது' என வெறுப்பைப் பெருனென்பதாம். ப்ராமாதிகமான பாபத்திற்குப் பலனை பகவான் ஸாத்தவிக த்யாகிகள்விஷயத்தில் அளிப்பதில்லை. இந்த உண்மையறிந்த மேதாவிக்கு அது விஷயமான ஸம்சயமுமில்லை யென்றபடி.

(10)

நித்ய கர்மாக்கள் தேஹம் தரிப்பதற்கும் வேண்டியனவாகிறபடியால் யாரும் விடமுடியா என்கிறார்—

न हि देहमृता शक्यं त्यक्तुं कर्माण्यशेषतः ।

यस्तु कर्मफलत्यागी स त्यागीत्यभिधीयते ॥ ११ ॥

ந ஹி தேஹப்ருதா சக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யசேஷத: |
யஸ்து கர்மபலத்யாகி ஸ த்யாகித்யபிதியதே || 11 ||

देहृता-தேஹம் தரிக்கின்றவனால்	कर्मफल-கர்மாவின் பலனை மட்டும்
कर्माणि-நித்ய கர்மாக்கள்	त्यागी-விடுகின்றவனோ
शेषतः-முழுமையும்	सः-அவனே
सक्तु न शक्यं हि-விடமுடியாவல்லவா	त्यागी इति-த்யாகியென்று
यः तु-ஆகையால் எவன்	अभिधीयते-சொல்லப்படுகிறான்.

ஐஞானத்திலே கருத்து உள்ளவனுக்கு மனம் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். சுத்தமான ஆஹாரத்தால் தேஹத்தை சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டால் தான் சுத்தமாக மனத்தைக் கொள்ளலாம். ஆஹாரம் சுத்த மாவது பஞ்சமஹாயஐஞங்களால் பகவானுக்கு நைவேத்யமாக்கப் படுகிறபடியால், அதற்கு ஒருவன் அதிகாரியாக வேண்டுமாகில் ஸ்நான ஸந்த்யாதி சடங்குகளைச் செய்ய வேண்டும். எனவே பல நித்ய கர்மாக்களை இவன் விட முடியாது. அதனால் கர்மத்யாகமென்றால் கர்ம பல த்யாகமென்றே பொருள் கொள்க.

(11)

கேள்வி-கர்மாவைச் செய்வது கர்மாவின் பலனைவிடுவது என இரண்டும் சேரா. வயலில் விதை விதைத்தால் முளைக்காமலிருக்குமோ. ஆஹாரம் உண்டால் வயிறு நிறையாமலிருக்குமோ. அதுபோல் கர்மாவைச் செய்தால் அதன் பலன் வந்தே தீரும். ஆனால் காம்ய கர்மாவுக்கு தானே பலன், நித்ய நைமித்திகங்களுக்குப் பலன் ஏது என்கிறீரோ, அது சரியல்ல; அவற்றிற்கும் பலன் உண்டு. விஷ்ணு புராணதிகளில் அந்தந்த வர்ணாச்சரம் தர்மத்தை ஒழுங்காக நடத்துகிறவனுக்கு மேலுலகில் நான்முகன்லோகம் தக்ஷாதிப்ராஜாபதிகளின் லோகம் என்ற வாராக லோகப்பராப்தி உண்டென்னப்பட்டதே ஆகையால் மோக்ஷம் வீரும்பி வேறு பலன் வேண்டாதவர் கர்மாவை விடுவதே தகும் என்றவாறு.....இதற்கு விடையாக மேலே அருளிச்செய்கிறார்-

अनिष्टमिदं मिश्रञ्च त्रिविधं कर्मणः फलम् ।

भवत्यत्यागिनां प्रेत्य न तु संन्यासिनां क्वचित् ॥ १२ ॥

அநிஷ்டமிஷ்டம் மிச்சரஞ்ச த்ரிவிதம் கர்மண: பலம் |

பலத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்தநயாளிநாம் க்வசித் || 12 ||

कर्मणः फलम्-கர்மாவின் பலன்

தவர்க்கே

अनिष्टम्-இஷ்டமாகாதது

भवति-வரும்.

इष्टम्-வேண்டப்படுவது

संन्यासिनां तु-த்யாகம் செய்தவர்க்கோ

मिश्रम्-இரண்டும் கலந்தது என

என்னில்

त्रिविधम्-மூன்று விதமாகுமது

क्वचित्-எங்கும் (எப்பலனும்)

अत्यागिनां-ஸா த்விக த்யாகம் செய்யா

न भवति-வாராது.

விதைவிதைப்பதும் வைதிக கர்மாவைச் செய்வதும் ஒன்றாகாது. இந்த விதையினின்று இந்த முனைதான் வருமென்பது உலகில் கண்ட விஷயம். அது தானே வரக்கூடியது. கர்மாவினின்று பலன் எப்பது அவ்வாறில்லை. அக் கர்மாவினால் தேவதை ஆராதிக்கப்பட, அந்த தேவதை அதற்கு உவந்து பலன் அளிக்கும். அரசரிடத்தில் ப்ரஜைகள் ஏதோ கேட்பதென்றால், என்ன வேண்டுமோ அதைக் குறித்து அவனிடம் விண்ணப்பம் செய்வதுபோல் பலனைக் கோரியே செய்ய வேண்டும். இப்படி பலன் விரும்பாதவர், அதை வேண்டாமலே பகவான் உவந்தாற் போதுமென்றே செய்யலாமென்றும் சாஸ்த்ரம் ஒதுகிறது. அது தான் ஸாத்விகத்யாகத்துடன் செய்வதென்பது. அதற்குப் பலன் மோக்ஷமென்று முழுக்ஷுக்கள் விஷயத்தில் கூறப் பெற்றது. ஆக இவன் வேண்டாத பலனை எந்த கர்மாவும் அளிக்காதாகையால் இவனுக்கு ஸம்ஸார பந்தம் கர்மாவைச் செய்வதால் வருமென்று நினைக்க வேண்டா. ஆனால் அநிஷ்ட பலன் வாராதென்கிறாரே. வேண்டா என்று சாஸ்த்ரம் இத்யதையும் செய்யலாமோ என்னில். நிஷித்தமாம் கார்யத்தை எதற்காகச் செய்கிறான்? கள்ளைக் குடிப்பதென்பது அந்த ஸமயத்தில் உண்டாம் ஒருவித உணர்ச்சியில் வீருப்பத்தினாலா, பகவானின் உவப்புக்காகவா, வேண்டாமென்று அவன் சொன்னதை அவனது உவப்புக்காகச் செய்யவாகுமோ? விதிக்கப்பட்ட கர்மாக்களை தானே உவப்புக்காகச் செய்யலாமென்று சாஸ்த்ரம் கூறுகிறது. ஆகையால் கர்மசமயம் நேறும் சிற்றின்பத்தை விரும்பியே அதைச் செய்வானென்ற தாயிற்று. அப்படி செய்கிறவன் ஸாத்விகத்யாகம் எங்கே செய்வது. ஆகையால் நிஷித்த கர்மாவை புத்தி பூர்வமாகச் செய்ய வழியில்லை. ஆன பின்பு, அநிஷ்ட பலன் இல்லையென்றது ப்ராமாதிகமாக, அதாவது இவனுக்கே தெரியாமல் சில பாபகர்மா நேர்ந்தால் அதற்கு அனிஷ்டமான பலன் இந்த அதிகாரிவிஷயத்தில் கிடையாதென்பதைச் சொல்வதற்காக அநிஷ்டம் என்று ச்லோகத்தில் சேர்த்தாரென்க. (1வது ச்லோகத்தில் सितस्रु स्यासः, एरित्वाः என்று த்யாக ஸந்தியாஸங்களை ஒன்றாகக் காட்டினும்போல் இங்கும் अस्याग्निं स्यासिना மென்று இரண்டும் ஒன்றெனக் குறித்தது நோக்குக.) (12)

த்யாகம் இத்தகையதென்று விளக்கினார். அதில் பகவானைக் கர்த்தாவாகவும் தான் கர்த்தன் அல்லனென்றும் நினைக்கச் சொன்னதின் கருத்தை விளக்குகிறார். கர்த்தருத்வத்யாகம் பலத்யாகம் மமதாத்யாகமென்ற மூன்றில் கர்த்தருத்வத்யாகம் நிலைத்தால் மற்ற இரண்டும் நிலைத்து விடும். அவனவன் தான் செய்ததாக நினைப்பதால்தான் தன்னுடையதாம் இக்கர்மா, இகன் பலனும் தன்னுடையதாமென நினைக்கலாகிறது. அதைத் தவிர்த்த போது இவற்றையும் தவிர்த்ததாம். அதனால் கர்த்தருத்வ விஷயத்தை முக்கியமாகத் தெளிவிக்கிறார்—

पञ्चैतानि महाबाहो कारणानि निबोध मे ।

சாஸ்யே கृतாந்தே ப்ரோக்தாநி சிஹ்யே சர்வகர்மணாம் || 13 ||

பஞ்சைதாநி மஹாபாஹோ காரணாநி நிபோத மே |

ஸாங்க்யே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தாநி ஸித்தயே ஸர்வகர்மணாம் || 13 ||

महाबाहो-பருத்த புஜமுடையனே

प्रोक्तानि-சொல்லப் பெற்ற

सर्वकर्मणां-எல்லாச் செயல்களு

एतानि पञ्च-இந்த ஐந்து

டையவும்

कारणानि-காரணங்களை

सिद्ध्ये-உற்பத்திக்கு

मे निबोध-என்னிடம் தெளிந்து

सांख्ये कृतान्ते-ஆத்ம தத்துவ விஷய

கொள்.

மான வைதிக ஸித்தாந்தத்தில்

ஸாங்க்யமாவது ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமென்று உலகில் வழங்குவதன்று. கிழே 'ஸாங்க்யயோகௌ' இத்யாதிகளிற் போலே ஆத்ம விஷயமாக வேதம் அறிவித்த வகையையே ஸாங்க்யமென்கிறது. இந்த ஸித்தாந்தமே உண்மையான ஸித்தாந்தம். இந்த ஸித்தாந்தத்தை இங்கே ஸாங்க்யமென்ற பெயரால் குறிப்பிட்டது காரணங்களை எண்ணிச் சொல்லுவதற்குப் பொருந்தவென்க. அதில் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் ஐந்து காரணங்கள் வேண்டுமென்று முடிவு கூறப் பெற்றுள்ளது. அதை விளக்குகிறேன். அவையாவன—

अधिष्ठानं तथा कर्ता करणञ्च पृथग्विधम् ।

வिवிதா ச ப்ருதக்ஷேட்டா தைவஞ்சைவாத்ர பஞ்சமம் || 14 ||

அதிஷ்டாநம் ததா கர்த்தா கரணஞ்ச ப்ருதக்ஷிதம் |

விவிதா ச ப்ருதக்ஷேட்டா தைவஞ்சைவாத்ர பஞ்சமம் || 14 ||

अधिष्ठानम्-ஆத்மா தங்குமிடமான

विविधा-பல உட்பிரிவை உடைய

உடலும்

पृथक्-தனித்தனியான

तथा कर्ता-அவ்வாறே அங்குள்ள

चेष्टा-ப்ராணவாயுவின் ஸஞ்சாரமும்

கர்த்தாவான ஆத்மாவும்

अत्र पञ्चमम्-இவற்றிலே ஐந்தாவதாய்

पृथग्विधं करणञ्च-வெவ்வேறு வகை

முக்கியமான

யான கர்மேந்தரியங்களும்

दैवं च-பரமாத்மாவும்.

மனமும்

கர்த்தாவான ஆத்மா, தான் தனியே இருந்து கர்த்தாவாகிறதில்லை. அவனுக்கு உடல், இந்த்ரியங்கள், ப்ராணவாயு, பரமாத்மா என்ற நான்கும் வேண்டும். இவ்னையும் உடல் முதலான கருவிகளையும் அந்தந்தச் செயலை நடத்துமாறு கவனித்து ஸங்கல்பித்து ஏவுகிறவன் ஸர்வேச்சவரன். அவனே எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாகிறான். உடல்

முதலானவை ஆத்மாவுக்கு உட்பட்டவை. அவை கருவிகளாகும். இவன் கர்த்தாவாகையால் அவற்றைவிட ப்ரதான காரணமாகிறான். இவனுக்கும் மேலே யிருப்பவன் பரமாத்மா. கரணங்களாவன—வாக்கு, கை, கால் என்ற இந்த்ரியங்களும் கீழ் இந்த்ரியங்கள் இரண்டும், மனமும் ஆக ஆறு ஆம். கண் முதலான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களை இங்கே கொள்ள வேண்டா. அவை செயலுக்கு நேராகக் காரணங்களல்லவே. ப்ராண வாயுவின் ஸஞ்சாரம் பலவிதம், அவற்றை சேஷ்டா என்றது. ஒரே வாயு ப்ராண-அபாந வ்யாந உதாந-ஸமாநங்களென்ற பிரிவுகளைக் கொள்வது ப்ரஸித்தம். அது போல் நாக-கூர்ம-க்ருகர-தேவதத்த தந்ஞ்ஜயங்களென்ற வேறு பிரிவுகளும் உண்டு. அந்தந்தப் பிரிவினால் செய்யப்படும் செயலும் வெவ்வேறாகும். (14)

शरीरवाङ्मनोभिर्यत् कर्म प्रारभते नरः ।

न्याय्यं वा विपरीतं वा पञ्चैते तस्य हेतवः ॥ १५ ॥

சரீரவாங்மனோபிர்யத் கர்ம ப்ராபதே நர: |

ந்யாய்யம் வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: || 15 ||

शरीरवाङ्मनोभिः—உடலாலும் வாக்கி ந: ப்ராபதே—மனிதன் தொடங்கு
 னாலும் மனத்தாலும் கிருணே
 न्याय्यं वा—சாஸ்த்ரத்தினின்று வில எதே பஞ்ச-கீழ்க் கூறிய அதிஷ்டாநாதி
 காததோ கள் ஐந்தும்
 विपरीतं वा—அதற்கு மாறானதோ तस्य हेतवः—அந்தந்த கர்மாவுக்குக்
 यत् कर्म—எந்தக் கர்மாவை காரணங்களாகின்றன.

மனோவாக்காயங்களென்ற முக்கரணங்கள் மூலம் எல்லாச் செயல்களும் உண்டாகின்றன. அவற்றில் சில சாஸ்த்ரம் இசைக்கனவாம், சாஸ்த்ரத்தை மீறிச் செய்வதும் உண்டு இவற்றில் ஒவ்வொன்றுக்கும் இவ் ஐந்தும் காரணங்களாம். உலகில் காயிகம் வாசிகம் மானஸம் என மூன்றாகப் பிரிப்பர். வாசிகம் தவிர மற்ற கர்மேந்த்ரியங்கள் மூலம் ஆவதெல்லாம் காயிகத்தில் அடங்கும். அந்த இந்த்ரியங்கள் அன்றி தலை முதலான மற்ற அங்கங்களாலாம் செயலையும் கூட்ட காயிகம் என்ற பிரிவு அவசியமாகையால் அதிலே அவற்றையும் சேர்த்தனர். சரீரத்திலில்லாமல் இந்த்ரியத்தில் மட்டும் செயல் உண்டாகாது. ஷெரு தூரம் பரவும் சப்தத்திற்குக் காரணமான வாசிகத்திற்குத் தனிச் சிறப்பாம். மானஸம் உட்கருவியினால் மட்டுமாவது. ப்ராணனே உடல் கருவியெல்லாவற்றையும் தரிப்பது. அதன் துணையின்றி ஜீவன் என்ன முயன்றாலும். செயலொன்றும் உண்டாகாதாகையாலே அது காரணமாகிறது. தெய்வமெனப்படும் பரமாத்மா காரணமென்பது சாஸ்த்ரம் கூறுவதால் கொள்ளக் கூடியதே. அனுபவத்தினாலேயே அறியக் கூடிய

நான்கைக் கூறி சாஸ்த்ரத்தினால் அறியக் கூடிய தெய்வத்தைக் கடைசியில் ஐந்தாவதாகக் கூட்டினார். செயல்கள் உண்டாகும் இடம் உடலும் வாக்கும் மனமும். செயலுக்குத் தாம் ஆகாரமாகாமல் அவ்விடங்களில் அவற்றை உண்டுபண்ணுவதை கர்த்தாவும் ப்ராணனும் தெய்வமும், உடலினுள் ப்ராணவாயு நமது முயற்சியின்றியே பலவிதமாக ஸஞ்சாரம் செய்கிறது. அச்செயலை இங்கே கொள்ளவில்லை, ஜீவனுடைய புத்திக்கு அதில் ஸம்பந்தமில்லையே. அனுபவத்தில் தெரியாமற் போனதால் ஐந்தாவதாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த தெய்வந்தான் முக்கியமான தென்பதும் பஞ்சமம் என்றவிடத்திலே கருதப்பெறும். ப்ரதானகர்த்தா அவனே, அவனது ஆதினத்தில் தான் ஜீவன் எதையும் செய்யவாகிறது.

ஆகில் நல்லது கெட்டதெல்லாம் செய்வது முக்கியமாய் பரமாத்மா என்றால் அவற்றின் பலனையும் அவன் தானே அனுபவிக்க வேண்டும்; ஜீவன் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதேன் என்னில்— அப்போது ஜீவனுக்கு ஸுகானுபவத்திற்கே வழியிராமற் போகுமே. அதற்காக பகவான் எந்த ஜீவனைக் கொண்டு எந்த நன்மையைச் செய்கிறானோ அதன் பலனை அந்த ஜீவனுக்குத் தந்தாலொழிய ஸுகத்திற்கு வழியில்லையாகையால் அதை ஜீவனுக்கு விரும்பினால், அதுபோல் தீமைச் செயலால் வரும் துன்பத்தையும் பெறுவதே தகும். அதை மட்டும் பகவானே பெறட்டும் என்னல் தகாது.

அவன் செயவிக்க இவன் செய்கிறானாகில் உபதேசமான சாஸ்த்ரம் எதற்காக? அந்தர்யாமியாய் உள்ளே இருந்து ஆட்டினபடி இவன் ஆடுவது தானே யாகு மென்னில், பிராணியின் ப்ரயத்னத்திற்கு இடமின்றி காற்றும் வெள்ளமும் பிராணியை அடித்துக் கொண்டு போவது போல் பகவான் இவனைத் தள்ளுவதில்லை. அசேதனமான யந்த்ரத்திலே செயலை உண்டு பண்ணுவது போல் உடலிலும் கருவிகளிலும் செயலை விளைப்பதில்லை. அப்போது ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பதற்குக் காரணம் கூறப்படவாகாது. எனவே ஜீவனையே கர்த்தாவாக்குகிறான். அதாவது அறிந்து விரும்பி முயன்று செய்வதற்குக்கிறான். அவ்வறிவை அவனுக்கு விளைவிக்க உபதேசம் அவசியமாகிறது. அந்னால் நல்லது கெட்டது அறிந்து விவேகம் பெற்று ஜீவன் மேலே ஏறி வருகிறான். இப்படியிருந்தும் கெடுவது உபதேசத்தைக் கவனியாமையாலாம். எல்லாம் முன் முன் பிறவியில் சேர்ந்த புண்ப பாபங்களுக்கு ஈடாக நடக்கும்.

பாபத்திற்கும் புண்யத்திற்கும் பொதுவான உடலையும் கருவியையும் பகவான் அளித்திருக்க ஏன் சிலர் பாவத்தையே செய்கின்றனரென்னில்— அதற்கு அவர்களுடைய முன்வினையே காரணமாகும். நன்மைக்கு மட்டும் ஆம்படி ஏன் பகவான் உடலை யளிக்கலாகாது என்னில், மோகஷத்தில் அத்தகைய உடல் தான் அளிக்கப்படுகிறது.

இங்கே முன்வினைக்குத் தக்கவாறு இவ்வாறு தான் கொடுக்க முடியும். முன் வினையையும் இவன் தானே செய்வித்தான் என்னில், உண்மையில் இவன் செய்விக்கிறவனே. ஆனாலும் கருவிகளையும் கொடுத்து உபதேச வழியையும் காட்டி ஜீவன் எவ்வாறு இழிகிறான் என்பதை அவன் பார்க்கிறான். அறிவு என்ற சக்தி இவனிடம் இருக்கிறதே, அதைக் கொண்டு இவன் எதில் முதலில் இழிகின்றானோ, அதில் இவன் இழிந்ததற்கேற்ப அவன் அனுமதித்து (ஸம்மதித்து) இவன் இஷ்டப்படி அதைத் துணையாயிருந்து நடத்திவைக்கிறான். இவனுக்காகவே அவன் நடத்திவைப்பதால் அதனால் வரும் தீமையையும் நன்மையைப் போல் இவனே பெறுவதாகும். தீயசெயல் என்று தெரிந்திருக்கும் ஈச்வரன் இவனை விலக்காமல் துணையாயிருந்து செய்விக்கவாமோ என்னில், அப்போது இவனது ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கெடுத்ததாகுமே, அது கூடாது, இவனே ஸ்வாதந்தர்யத்தால் நாளடைவில் தேறி நன்மையிலே யிழிய வேண்டும், எவன் அவ்வாறு தேறி வந்தானோ அவன் விஷயத்தில் உத்ஸாஹமாக மேன் மேல் தானே பகவான் தனது அருள் என்ற மஹாகுணத்திற்கு வசப்பட்டு நன்மைக்கு முயன்று வருவான். ஆசைப்பட்டு இதனை இசைவதாகில், ஒருவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கேடான வழியிலேயே பயன்படுத்தி அசரணாக நடப்பானாகில் அவன் விஷயத்தில் தண்டனையில் பகவான் முயல்வதும் அது போல் நியாயமென்றே கொள்ள வேண்டும்.

இங்கே ஒரு கேள்வியுண்டு. முதலில் பகவான் உதாளீனனாயிருக்க ஜீவன் எது விஷயமாக ப்ரவ்ருத்தி செய்கிறானோ, அது விஷயத்திலே அவன் அனுமதி செய்கிறான் என்னலாகுமோ. அதுவும் பூர்வகர்மாதினம் தானே. கர்மாவாவது முடிவில் அவனது ஸங்கல்ப்பம் தானே, ஆக அவனை உதாளீனன் என்பது ஏங்ஙனே என்றவாறு. இதற்கு இருவிதமான மறுமாற்றம். அவன் ஸங்கற்பத்தினால்தான் ஆகிறது. உதாளீனன் என்றால், இதையே இவன் செய்தாக வேண்டுமென்ற பிடிவாதம் பகவானுக்கில்லை யென்பது தான் பொருள் என்பது ஒன்றாகும். மற்றொன்றுவது—செயலுக்கு வேண்டும் சூழ்நிலைகளை ஏற்படுத்தும் ஈச்வரன், இந்த ஜீவன் இத்தொழிலையே செய்ய வேண்டுமென்று ஒன்றைக் குறிப்பிடுவதில்லை, ஆனாலும் ஒன்றிலேயே இவன் இழிவது அந்த தேசகால தசைகளின் வாய்ப்புக்கு இணங்கவாம். அந்த தேசகாலங்களை பகவான் இவனுக்காக என்று வைக்கவில்லை, பொதுவில் பல கார்யத்திற்காக வைக்கிறான் ஆகையால் பகவான் முதலில் பொதுவான காரணமே அதனால் உதாளீனனாகிறான் என்றதாம். அப்போது கெட்ட தினின்று தடுக்கமாட்டான். இத்தகைய ஈச்வரனையே சாஸ்த்ரமூலம் நாம் அறிவது, தயை தண்டனை எல்லாம் புரிகின்ற வனே ஈச்வரனாவான்.

இது விஷயத்தில் விரிவு முன்னோர்களின் மொழி களிலாம். அவற்றின் ஸாரத்தை இங்கே ஒருவாறு உரு அமைத்துத் தெளிவித்தனம். (15)

எச் செயலுக்கும் ஐந்து காரணங்கள் உண்டென்று சொன்னது எதற்காகவோ, அதைக் கூறுகிறார்—

तत्रैवसति कर्तारमात्मानं केवलं तु यः ।

पश्यत्यकृतबुद्धित्वात् स पश्यति दुर्मतिः ॥ १६ ॥

தத்ரைவம்ஸதி கர்த்தாரம் ஆத்மாதம் கேவலம் து ய: |

பச்யத்யக்ருதபுத்தித்வாத் ந ஸ பச்யதி துர்மதி: || 16 ||

एवं सति—இப்படி பகவானின் அனு

மதியால் கர்த்தாவாகின்ற

போது

கிறானே,

सःदुर्मतिः—விபரீத புத்தியுடையனான

அவன்

तत्र—அந்தக் கார்ய விஷயத்திலே

अकृतबुद्धित्वात्—தெளிவான அறிவு

केवलं आत्मानं—தன்னை மட்டும்

பெறப்படவில்லையாகையால்

कर्तारं—கர்த்தனாக

न पश्यति—கர்த்தாவைக் காண்ப

यः तु पश्यति—யாவனொருவன் பார்

கானான்.

ஐந்து காரணங்களில் ஜீவாத்மாவைமட்டும் கர்த்தா என்ற சொல் லால் கீழே கூறினார். அதனால் மற்றவை துணையானவை, இவன் கர்த்தா என்று தெரியவரும். உண்மையில் இவனுக்கே அறிவும் முயற்சி யும் இருப்பதால் இவனே கர்த்தா என்ன வேண்டும். உடல் முதலான வற்றில் கீரியை உண்டாவதானாலும் அதற்கான ப்ரயத்னமென்ற முயற்சி ஜீவாத்மாவினிடமேயுள்ளது. அசேதனங்களுக்கு இல்லை. ஆனால் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கற்பம் ப்ரதானகாரணமாகையால் அவனு க்கு அடங்கிய கர்த்தாவாகவும் கொள்ளவேண்டும் இப்படியிருக்கத் தன்னைமட்டும் கர்த்தாவாகக் கொள்வது தவறு. உண்மையில் கர்த்தருத்வ மிராத உடலிலும் இந்திரியங்களிலும் கர்த்தருத்வத்தை ஏறிட வேண்டும். அவற்றிலும், அங்குள்ள ஸத்துவ ரஜஸதமோகுணங்களுக்குத் தக்கவாறு செயல்கள் உண்டாவதால் குணங்களைக் கர்த்தாவாக நினைக்க வேண்டு மென்றும் நவின்னார். नवद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन् न कारयन्, इन्द्रियाणीन्द्रियायैषु वर्तन्ते इति धारयन्, गुणा गुणेषु वर्तन्ते इति मत्वा न सज्जते என்றவாறு. ஏனெனில், அந் தந்த உடல் முதலானவற்றிற்கு இணங்கவல்லவோ வர்ணாச்ரம தர்மங் களும் சாஸ்த்ரத்திற்கு உடன்பட்டிருக்கையும். முக்தனுன பிறகு இவற் றிற்குத் தக்க வியாபாரம் இவனிடம் இல்லை. ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் செய்வதெல்லாம் துணையான இவற்றின் போக்குக்குத் தக்கவாதே. இப் படி கர்த்தவாக மாட்டாத அவற்றிலேயே கர்த்தருத்வத்தை ஏற்றும்போது உண்மையில் ப்ரதான கர்த்தாவான பரமாத்மாவினிடம் அதைக் கொள் வதில் தடை என்ன? 'அவனால் என்ன, எல்லாம் சூழ்நிலைப்படி நடக்கிற து' என்ற மதத்தில் இழிந்து ப்ரதான கர்த்தாவான அவனை மறந்திருக் கும் வரையில் மோக்ஷம் இல்லை. எதற்கும் அவனே ப்ரதான கர்த்தா என்று அவனை ஸ்வதந்த்ரனாகவும் தன்னை அவனுக்கே முக்ய பரதந்

த்ரனாகவுப் ஒவ்வொரு கஷணத்திலும் நினைத்தே எல்லாம் செய்கின்ற ஸுமதிக்கு அயன் மோக்ஷம் அளிக்க விரைகிறான். ஆகையால் தன்னை மட்டும் கூட்டிக் கொள்ளாமலும் அவனையே ப்ரதான காரணமாகக் கொண்டு அவனிடம் ஐயி சர்வாணி சன்யஸ்யாப்யாஹ்வேதஸா என்றபடி ஸாத்துவிக த்யாகம் செய்தும் எதையும் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னதாயிற்று, இப்படி கீழ்க் கூறிய ஸாத்விக த்யாகத்துடன் இதற்குச் சேர்த்தி யைத் தெளிக.

(16)

यस्य नाङ्कनो भावो बुद्धिर्यस्य न लिप्यते ।

ह्वाऽपि न इमान् लोकान् न हन्ति न निबध्यते ॥ १७ ॥

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திரீ யஸ்ய ந லிப்யதே |

ஹத்வா஽பி ஸ இமாந் லோகாந் ந ஹந்தி ந நிபத்யதே || 17 ||

यस्य भावः—எவனுடைய எண்ண மானது
न अङ्कतः—நானென்ற அபிமானத் இமாந் லோகாந்—இவ் உலகங்களை யெல்
लाम्

தினலாகவில்லையோ

ह्वा अपि—கொள்ளுலும்

यस्य बुद्धिः—எவனது புத்தியானது

न हन्ति—கொல்லுகிறுனல்லன் ;

न लिप्यते—கர்மாவையும் பலனையும்

न निबध्यते—மோக்ஷ விரோதியான

தனதாகக் கொள்ளவில்லை

பலனால் கட்டுண்ணப்

யோ, என்னுடையதல்ல

படமாட்டான்.

என்றவாறு உளதோ

கர்த்தவம், பலன், மமதை என்ற மூன்றையும் த்யாகம் செய்து கீழ்க் கூறியவாறு செயல்களைச் செய்பவனுக்கு பலனை யனுபவிப்ப தென்ற ஸம்ஸாரபந்தம் கிடையாதாகையாலே இந்த பீஷ்ம த்ரோணாதி களான எதிரிகளை மட்டுமென்பதென், எல்லா உலகங்களும் எதிர்த்து நின்றால் கூட அவற்றைக் கொல்வதால் ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு ஆளாக மாட்டான். நீஷித்தமான செயலாகில் ஸாத்விக த்யாகத்துடன் செய்ய வாகாது. சாஸ்த்ரம் விதித்த யுத்தத்தை நடத்துவதில் கொலை என்கிற தோஷத்திற்கு இடமில்லையாகிலும் பலனில் நசையும் தான் செய்வதாக எண்ணமுமுண்டாகில் தகாத சிலவற்றைச் செய்யவும் மனம் துணியும், ஸம்ஸார பந்தமும் நேரும். பலனை விட்டவனுக்கு வெற்றி தோல்வி எல்லாம் ஒன்றே யாகையால் ஒழுங்காக எல்லாம் நடக்குமாகையால் கொலையென்ற குற்றத்திற்குச் சிறிதும் இடமில்லை. ஸாத்விக த்யாகம் செய்த படியால் ஸம்ஸார பந்தமுமில்லை யென்றபடி.

(17)

இது வரையில் கூறப்பட்ட த்யாகமானது ஸத்துவ குணத்தில் செழிப்பாலாவதொன்றாகையால் கர்மாவில் ஸாத்விகாதியான பிரிவைப் பணிக்கப் போகின்றாராய் கர்மவிதி வகையைக் கூறுகிறார், அதில் அடங்கிய சிலவற்றில் ஸாத்விகாதி பேதம் சொல்வதற்கு இது அனுகூலமாகுமாதலான்—

ज्ञानं ज्ञेयं पश्चिज्ञाना त्रिविधा कर्मचोदना ।

करणं कर्म कर्ति त्रिविधः कर्मसंश्रयः ॥ १८ ॥

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா த்ரிவிதா கர்மசோதநா ।

கரணம் கர்ம கர்த்தேதி த்ரிவித: கர்மஸங்க்ரஹ: ॥ 18 ॥

கர்மச்சோதனா—கர்மாவை விதிக்கும்

கர்மசம்ஸ்ய:—கர்மாவின் ஸித்தியானது

சாஸ்த்ரமானது

கரண—அதற்கு வேண்டும் த்ரவ்யம்

ஹம்—அறிவு

முதலானவை

ஜ்ஞேயம்—அறியப்பட வேண்டியது

கர்ம—அந்த கர்ம

பரிஜ்ஞாதா—தெளிவாய் அறிகின்றவன்

கர்த்தா—அதைச் செய்கின்றவன்

இதி த்ரிவிதா—என்ற மூன்றை உட.

இதி த்ரிவித:—என்ற மூன்றைக் கொ

கொண்டதாகும்.

ண்டதாகும்.

சாஸ்த்ரமானது அறிகின்றவனுக்கு அறிய வேண்டும்வற்றில் அறிவைத் தரும். கர்மாவைப் பெறலென்பது அததற்கு வேண்டும் த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு அனுஷ்டிக்கிறவன் கர்மாவைச் செய்த போதே யாகுமாகையால் இதற்கும் மூன்று வேண்டும்.

கீழ்க் கூறிய ஆறு பிரிவுகளில் மூன்றை முக்கியமாகக் காட்டுகிறார். அவற்றில் ஸாத்விகாதி பேதங்களைக் கூறுவதற்காக—

ज्ञानं कर्म च कर्ता च त्रैधैव गुणभेदतः ।

प्रोच्यते गुणसंख्याने यथावच्छृणु तान्यपि ॥ १९ ॥

ஜ்ஞானம் கர்ம ச கர்த்தா ச த்ரிதைவ குணபேதத: ।

ப்ரோச்யதே குணஸங்க்யாதே யதாவத் ச்ருணு தாந்யபி ॥ 19 ॥

ज्ञानं—(கீழ்க் கூறிய ஆறில்) அறிவும்

गुणभेदतः—மூன்று குணமாகையால்

कर्म च—செயலும்

त्रिधा एव—மூன்றாகவே

कर्ता च—செய்கின்றவனும்

प्रोच्यते—பிரித்துச் சொல்லப்படு

गुणसंख्याने—ஸத்வாதி குணங்களின்

கிறது.

கார்யத்தை எண்ணும்

तानि अपि—அவற்றையும்

போது

यथावत् शृणु—உள்ளபடி கேட்பாயாக.

ஸத்வாதி குணங்கள் செய்யும் கார்யமென்ன என்ற போது அதனைக் காண்பிப்பதற்காக ஜ்ஞானம் கர்ம கர்த்தா என்ற மூன்றில் அப்பிரிவு தெரிவிக்கப்படும். கர்ம சோதனையிற் சொன்ன மூன்றிலுள்ள மொன்மைச் சொன்னால் போதும். ஜ்ஞேயமுக கர்மாவும், ஜ்ஞாதாவும் கர்த்தாவுமொன்றாகையால் கர்மஸங்க்ரஹத்திற்கான மூன்றில் அடங்கிவிடும். இதன் மூன்றில் கரணமென்பது கர்மாவில் ஸாத்விகாதி பேதம் சொல்லும் போது அதில அடங்கிவிடும். ஆக ஆறில் மூன்றை கூறப்பட வேண்டியவை.

முதலில் ஜ்ஞானத்தில் ஸாத்விகாதி பேதத்தைக் கூற மூன்று
ச்லோகங்கள்—

सर्वभूतेषु येनैक भावमव्ययमीक्षते ।

अविभक्तं विभक्तेषु तत् ज्ञानं विद्धि सात्त्विकम् ॥ २० ॥

ஸ்ர்வபூதேஷு யேநைகம் பாவம் அவ்யயமீக்ஷதே |

அவிபக்தம் விபக்தேஷு தத் ஜ்ஞானம் வித்தி ஸாத்விகம் || 20 ||

सर्व भूतेषु—கர்மானுஷ்டானம் செய்
கின்ற எல்லா ப்ரஜைகளில்
विभक्तेषु—வார்ணம் உரு முதலான
வற்றில் பல பிரிவு கொ
ண்டவர்களில்
अविभक्तं—அதுபோல் பிரிவின்றி
अव्ययम्—அங்குப் போல் அழிவுமின்றி

एकम्—ஒரே விதமாயிருக்கும்
भावम्—ஆத்ம வஸ்துவை
येन—எந்த ஜ்ஞானத்தினால்
ईक्षते—க்ரஹிக்கின்றானோ,
तत् ज्ञानम्—அந்த ஜ்ஞானத்தை
सात्त्विकं विद्धि—ஸத்துவ குண மூல
माधमेन अறிந்து கொள்,

ஸாத்துவிக த்யாகத்துடன் செய்வது கர்ம யோகாதிகளுக்காக
வாகையால், ஒரேவிதமாய் ஜீவாத்மாக்கள் இருக்கின்றனர்—தேஹத்தி
லுள்ள பிரிவுகளையெல்லாம் ஆத்மாக்களில் கொள்ளக் கூடாதென்று
தெளிந்திருக்க வேண்டும். இதே இதன் பொருள். கர்மாவை யனுஷ்டிக்க
கர்மஜ்ஞானம் வேண்டுமென்பது ஸாத்விகராஜஸ்தாமஸகர்மாக்களில்
எல்லாவற்றிலுமாமாகையால் அதை இங்குக் கூற அவசியமில்லை. (20)

पृथक्त्वेन तु यद्ज्ञानं नाना भावान् पृथग्विधान् ।

वेत्ति सर्वेषु भूतेषु तद्ज्ञानं विद्धि राजसम् ॥ २१ ॥

ப்ருதக்த்வேந து யத் ஞானம் நானாபாவாந் ப்ருதக்த்விதாந் |

வேத்தி ஸர்வேஷு பூதேஷு தத் ஞானம் வித்தி ராஜஸம் || 21 ||

यत् ज्ञानम्—எந்த ஜ்ஞானமானது
सर्वेषु भूतेषु—எல்லா பிராணிகளிட
முள்ள
भावान्—ஆத்ம வஸ்துக்களை அவ
ரவர் வேண்டும் பலனுக்குத்
தக்கவாறு
पृथक्त्वेन—வெவ்வேறு இனமாகவும்
नाना- வெவ்வேறு குணமுள்ளன

पृथग्विधान्—வெவ்வேறு பலனில்
நோக்கு உள்ளனவாகவும்
वेत्ति—அறிந்து கொள்ளுமோ,
तत् ज्ञानम्—அந்த அறிவை
राजसं विद्धि—ராஜஸஜ்ஞானமாகக்
கொள்.

வெவ்வேறு பலனுக்காக அந்தந்த வர்ணச் ச்ரமங்களுக்காக, உரிய வெவ்
வேறு கர்மாக்களில் இறங்குகின்றவர் தேஹத்தில் பல வேறுபாடு
உள்ளது போல் ஆத்மாக்களிலும் (கர்மானுகுணமாக ஏற்பட்ட)
வாசியுண்டு என்று நினைத்திருப்பார். கீழ் ச்லோகத்தில் ஏக் ஸாவ் என்ற

தற்கு மாறாக நானா भावान् என்றார். எப்போதும் ஜீவாத்மாக்கள் பலரே. ஆனாலும் முமுகஸூக்கங்கள் எல்லா ஆத்மாவையும் ஒரே விதமாக நினைப்பர், ஜ்ஞாநாதந்தமாய் எல்லாம் பரமாத்ம சேஷமாயிருப்பதால். மற்ற பேருக்கு அத்தெளிவு இல்லையாகையால் ஒவ்வோர் ஆத்மா ஒவ்வொரு விதமாயிருக்கும் புண்ய பாபங்கள் பலவிதம் செய்திருப்பதாலென்று நினைப்பர் என்கிற வாகியைக் கொண்டு இவ்வாறு கூறினதென்க. **पुण्यविधात्** என்றது பல பலன்களில் ஈடுபட்டிருப்பர் என்றறிவிக்கவாம்.

यत् कृत्स्नवद्वैकस्मिन् कार्ये सक्तमहेतुकम् ।

अवस्वार्थवदल्पञ्च तत् तामसमुदाहृतम् ॥ २२ ॥

யத்து க்ருத்ஸ்நவத் ஏகஸ்மிந் கார்யே ஸக்தம் அஹேதுகம் |
அத்வார்த்தவத் அல்பஞ்ச தத் தாமஸம் உதாஹ்ருதம் || 22 ||

यत्—எந்த ஜ்ஞானமானது
अवस्वार्थवत्—விபரீதமாக வஸ்துவை
क्रह्यतिத்ததாய்
अर्प च—சொற்ப பலனுக்காகின்றது
मायिरुन्धते
एकस्मिन् कार्ये—ஒரு சிறிய கார்யத்தில்
कृत्स्नवत्—முழுமையான சிறந்த கார்

யத்திற் போலே
सक्तम्—பற்றுள்ளதோ
अहेतुकम्—அவ்வாறியிவதற்குத் தக்க
कारणमुपற்றेतो,
तत्—அந்த ஞானம்
तामसम् उदाहृतम्—தாமஸமென்னப்
படும்.

பூதப்ரேதகணங்களின் ஆராதனத்திலிழிவதும் அதனாலும் பலனை மிகப் பெரிதாக நினைப்பதும் வேறு முக்கியமானவற்றை கவனிக்காமை யும் தாமஸ ஞானமுள்ளவருக்கே யாகும். (22)

ஞானம், கர்ம, கர்த்தா என்ற மூன்றில் ஞானத்திலுள்ள பிரிவுகள் பணிக்கப் பெற்றன. அடுத்தது கர்ம—

नियतं संग्रहितम् अराग्रेयतः कृतम् ।

अफलप्रेप्सुना कर्म यत् तत् सार्विकमुच्यते ॥ २३ ॥

நியதம் ஸங்க்ரஹிதம் அராகத்வேஷத: க்ருதம் !

அபலப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத் தத் ஸாத்விகம் உச்சயதே || 23 ||

नियतं—தன்வார்க்குத்
தக்கதும்
संग्रहितं—நான் கர்த்தா என்றும்
போன்ற பற்றற்றதும்
अराग्रेयतः—புகழில் ஆசை பழியில்
த்வேஷமென்ற காரணமின்றி

अफलप्रेप्सुना—பலன் பெற வேண்டு
மென்றவிருப்ப மற்றவனால்
कृतं—செய்யப் பெற்றதுமாம்
यत् कर्म—எந்தச் செயலோ,
सार्विकम्—ஸாத்விகமாக
तत् उच्यते—அது சொல்லப்படும்.

முகஸா:—பலன்றிப் பற்றை விட்டவன்
 ஸஹ்வாதி-தான் கர்த்தா என்னுதவன்
 ஸூரி ஸஹ் சமந்வித:—இடையில் வரும்
 தடையைப் பொறுத்துத் துணிவும்
 பலமான முயற்சியுமுடையவன்
 சித்தி அசித்தியோ:—தன் முயற்சிப்படி

நிறைவேறினாலும் இல்லையானாலும்
 அவற்றில் நிர்விகார:—சித்தத்தில் கலக்கமற்ற
 வன் சாத்திக: கதிர் உத்யதே—ஸாத்துவிக கர்
 த்தாவாகக் கூறப் படுகிறான்.

ராசி கர்மபலப்ரேபஸு: லுஷோ ஹிசாஸ்கோஸூசி: ।

ஹ்ஷோகாந்வித: கதிர் ராஜஸ: பரிகிரீர்தித: ॥ 27 ॥

ராசி கர்மபலப்ரேபஸு: லுஷோ ஹிசாஸ்கோஸூசி: ।
 ஹ்ஷோகோகாந்வித: கர்த்தா ராஜஸ: பரிகிரீர்தித: ॥ 27 ॥

ராசி—புகழில் நோக்கு உடையவன்
 கர்மபலப்ரேபஸு:—கர்மாவுக்கு சாஸ்த்ரம்
 ஓதின பலனையும் பெற விரும்பினவன்
 லுஷ:—பணச் செலவில் மனமிராத
 வன்

அசூசி:—கர்மானுஷ்டானத்திற்கு
 உரிய சுத்தியற்றவன்
 ஹ்ஷோகாந்வித:—கார்யம் நிறைவேறி
 னால் மகிழ்ச்சியும்
 இல்லையெல் வருத்தமும்
 உடையவன்

ஹிசாஸ்க:—ஹிம்ஸரித்து வேலை வாங்
 குகிறவன்

ராஜஸ: கதிர்—ராஜஸ கர்த்தாவாக
 பரிகிரீர்தித:—கூறப்படுகிறான்.

அயுக்த: பாபகூத் ஸந்ஷ: ஶுதோ நேதிகோஸஸ: ।

விபாதி டீர்ஷ்ஸ்வீ ச கதிர் தாமஸ உத்யதே ॥ 28 ॥

அயுக்த: பாபகூத் ஸந்ஷ: ஶுதோ நேதிகோஸஸ: ।
 விஷாதி தீர்க்கஸுதீர் ச கர்த்தா தாமஸ உத்யதே ॥ 28 ॥

அயுக்த:—சாஸ்த்ரீய கர்மாவுக்குத்
 தகாதவன் (அக்ருத்யம்
 செய்பவன்)

அஸ:—ஆரம்பித்த பிறகும் என்று
 சுறுப்பில்லாதவன்

பாஹ:—அதற்கான அறிவற்றவன்
 ஸந்ஷ:—தொடங்காமையிலே

விபாதி—மிக்க கோர்வு உடையவன்
 டீர்ஷ்ஸ்வீ ச—பிறர்கேட்டைப் பற்றி
 வெகுநீண்ட ஆலோசனை
 யில் ஆழ்ந்தவனுமானவன்

நோக்கு உடையவன்
 ஶுத:—பிறர்க்குக் கேடான செயலில்
 இழிபவன்

தாமஸ: கதிர்—தாமஸ கர்த்தாவாக
 உத்யதே—சொல்லப்படுகிறான்.

நேதிக:—வஞ்சனை செய்பவன்

இப்படி ஞானம், கர்ம, கர்த்தா என்ற மூன்றில் ஸாத்விகாதி பேதம் தொடங்கியது சொல்லியாயிற்று. இடையில் பூயுதாஹசமந்தி: என்று சூத்ர கூறப்பெற்றதே அதிலும் அதற்கு மூலமான நிச்சயமாம் புத்தியிலும் ஸாத்விகாதி பேதத்தை மேலே சொல்லுகிறார். அதன் மேல் இதற்கெல்லாம் முடிவான பலன் ஸுகமாகையால் அதிலுள்ள ஸாத்விகாதிபேதத்தையும் அறிவிப்பார். நிச்சயமாகவது ஐயப்பாடற்ற அறிவு, கீழே ஜ்ஞானமென்று கூறியது வேறு. இது வேறு. அது ஆத்மாவைப் பற்றிய அறிவு; இது மோக்ஷத்திற்கும் மற்ற பலனுக்கும் ஏற்றவாறு சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மாவைப் பற்றி சாஸ்த்ர மூலமாகப் பெற்ற தெளிவு. இத் தெளிவும் யதார்த்தமாயுமிருக்கலாம், மாறுபட்டுமிருக்கலாமென்பது மேலே தெளியப் பெறும்—

बुद्धेर्भेदं धृतेर्धैव गुणतस्त्रिविधं शृणु ।

प्रोच्यमानशेषेण पृथक्त्वेन धनञ्जय ॥ २९ ॥

புத்தேர் பேதம் த்ருதேச்சைவ குணதஸ் த்ரிவிதம் ச்ருணு |

ப்ரோச்யமானம் அசேஷேண ப்ருதக்த்வேந தநஞ்ஜய ॥ 29 ॥

धनञ्जय—அர்ஜுனா !

गुणतः—ஸத்துவாதி குணங்களால்

त्रिविधं—மூன்று விதமான

बुद्धेः धृतेः च—புத்தியினுடையவும்

தரிப்பினுடையவும்

मेदम्—உட்பிரிவு

पृथक्त्वेन—பிரிவுபடி

प्रोच्यमानम्—சொல்லப்படுவதை

अशेषेण—முழுமையும்

शृणु—கேட்பாயாக.

புத்தியாவது இந்த வாக்யத்திற்கு இது தான் பொருள் என்று ஐயமற அறிதல். அதில்லாதபோது அனுஷ்டானம் செய்யவாகாது. த்ருதியாவது தொடங்கினை செயலை என்ன இடையூறு நேர்ந்தாலும் விடாமல் நடத்திவருவதென்ற மனத்திடம்.

(29)

प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च कार्याकार्ये भयामये ।

बन्धं मोक्षश्च या वेत्ति बुद्धिः सा पार्थ सात्त्विकी ॥ ३० ॥

ப்ரவ்ருத்திஞ்ச நிவ்ருத்திஞ்ச கார்யாகார்யே பயாபயே |

பந்தம் மோக்ஷஞ்ச யா வேத்தி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ஸாத்விகி ॥ 30 ॥

पार्थ—அர்ஜுனா !

प्रवृत्तिं च—மோக்ஷம் கவிர மற்ற பல

னுக்கான தர்மத்தையும்

निवृत्तिं च—மோக்ஷ தர்மத்தையும்

कार्य-अकार्ये—தேச காலங்களுக்கேற்ப

தகுமதையும் தகாததையும்

भय-अभये—பயத்திற்கும் பயமின்

மைக்கும் இடத்தையும்

बन्धं—ஸம்ஸார பந்தத்தையும்

मोक्षं च—மோக்ஷம் இன்னதென்

பதையும்

या वेत्ति—எந்த புத்தி உள்ளபடி க்ர

ஹிக்குமோ

सा बुद्धिः—அந்த புத்தியானது

सात्त्विकी—ஸாத்விகமாகும்.

மோக்ஷம் நீங்கலாக மற்ற பலனுக்காகச் செய்யும் தர்மமெல்லாம் ப்ர
வ்ருத்தி தர்மமாகும். மோக்ஷத்திற்கான கர்மயோகம் முதலான தர்மங்
கள் யாவும் நம்மதப்படி நிவ்ருத்தி தர்மமாகும். அவற்றைச் செய்யும்
போது, தேசம், காலம், தனது தசை எல்லாம் கண்டு அததற்கு இணங்க
நடத்த வேண்டும். ஸர்வேச்வரனின் ஆணையை மீறினால் அபாயம், அதன்
படி நடந்தால் தான் அபாயம் என்ற விவேகமும் வேண்டும். ஸம்ஸார
மாவது என்ன, மோக்ஷமாவது என்ன என்று பலனைப் பற்றிய தெளி
வும் வேண்டும். தர்மானுஷ்ட்டானம் செய்பவருக்கு அறிய வேண்டு
மிவை யெல்லாம் சிறிதும் மாறுதலின்றி செவ்வனே அறியப் பெறுமா
கில், அந்த புத்தியை ஸாத்ருவிக புத்தியென்று தெளிவதாம். (மேல்
ச்லோகத்தில் தர்மம் அதர்மம் என இரண்டு சொல்லப்படுகிற படியால்
இங்கும் அதர்ம விஷயத்திலே தெளிவு சொல்லப்பட வேண்டுமே
யென்னில்—ஆம், மயாமய என்றதால் அதுவும் சொல்லப்பட்டதென்க.
கார்யாகார்ய பதத்திற்கு இரண்டுச் ஸ்லோகங்களிலும் பொருள் ஒன்றே
யாவதற்காக, தர்மாதர்மங்கள் என்ற பொருள் கொள்ளவில்லை) (30)

यय! धर्मधर्मश्च कार्यश्चाकार्यमेव च ।

अयथावत् प्रजानाति बुद्धिः सा पार्थ राजसी ॥ ३१ ॥

யயா தர்மம் அதர்மஞ்சு கார்யஞ்சாகார்யமேவ ச |

அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்திஸ் ஸா பார்த்த ராஜஸீ || 31 ||

पार्थ—अर्जुन !

अयथावत्—உள்ளவிதமன்றி வேறு

यय...எந்த புத்தியினால்

விதமாக

धर्मं अधर्मं च—தர்மாதர்மங்களையும்

प्रजानाति—க்ரஹிக்கிருளே

कार्यम् अकार्यं च एव—கால தேசங்களுக்

सा बुद्धिः—அந்த புத்தியானது

கிணங்க செய்யத் தக்க

राजसी—ராஜஸமாகும்.

தையும் தகாததையுமே

ரஜோகுணம் புத்தியின் மாறுட்டத்திற்குக் காரணமாகும். தர்மத்
தை தர்மமென்று அறிந்தாலும் அதன் படிக்கை—அதற்குள்ள விசேஷங்
களை யறியாமற்போனால், அதற்கு அங்கங்களான த்ரவ்யம் தேவதை
முதலானவற்றிலே மாறுட்டம் உண்டாகில் ராஜஸ புத்தியாகும். இவ்
வாறே அதர்மத்தை அதர்மமென்றறிந்தாலும், எவ்வாறு செய்தால்,
யார் செய்தால், எந்த தேசகாலங்களில் செய்தால் அதர்மமாகுமென்று
தெளிய வேண்டும். இல்லையேல் ராஜஸ புத்தியாம். (31)

अधर्मं धर्ममिति या मन्यते तमसाऽऽवृता ।

सर्वार्थान् विपरीतांश्च बुद्धिः सा पार्थ तामसी ॥ ३२ ॥

அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாஸ்ஸவ்ருதா |

ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ச்ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ || 32 ||

பாறீ—அர்ஜுனா !

யா வுதி:—எந்த புத்தியானது

தமசா அவூதா—தமோ குணத்தால்

குழப் பெற்றதாய்

அஃமீ ஃமீம்—அதர்மத்தை தர்மமாக

ஃமீம் அஃமீம்—தர்மத்தை அதர்மமாக

இதி—இந்த ப்ரகாரமாகவே

சர்வாந் ச—எல்லா வஸ்துக்களையும்

விபரிதாந்—வெவ்வேறு வஸ்துவாக

மந்யதே—க்ரஹிக்கின்றதோ

சா தாமசீ—அது தாமஸ புத்தியாம்.

இதி என்பதை உத்தரார்த்தத்தில் சேர்க்க. ஃமீ இதி என்று ப்ரதமையாகில் உள்ளவிடத்திலே சேரும். சர்வாந் என்பதே போதுமாயிருக்க அஃமீ ஃமீம் என்று இதை எடுத்துக் கூறியது அர்ஜுனனுக்கு இப்போது புத்தத்தில் அதர்ம புத்தியும், பிகைஷ்யாம் அதர்மத்திலே தர்மபுத்தியும் வந்தது தவறு என்று குறிப்பிடவாம். அதற்காகவே பாறீ என்று விளிந்ததுமாம். (32)

இனி த்ருதியின் மூன்று வகைகள்—

ஃத்யா யயா ஃரயதே மன:பாணேந்த்ரியக்ரியா: |

யோனாவ்யமிவாரிஷ்யா ஃதி: சா பாறீ சாந்விக்கீ || 33 ||

த்ருத்யா யயா தாரயதே மன:ப்ராணேந்த்ரியக்ரியா: |

யோகேநாவ்யாபிசாரிண்யா த்ருதி: ஸா பார்த்த ஸாத்விக்கீ || 33 ||

பாறீ—அர்ஜுனா !

யோன—யோகமென்ற பலனுடன்

அவ்யமிவாரிஷ்யா—விட்டுப் பிரியாத

யயா ஃத்யா—எந்த தரிப்பினால்

யோன—மோக்ஷத்திற்கான யோக

மென்ற பலன் காரணமாக

மன:—மனமென்ன

பாண—ப்ராணனென்ன

இந்ரிய—இந்திரியங்களென்ன

க்ரியா:—இவற்றின் செயல்களை

ஃரயதே—விடாமலிருக்கிறானே,

சா ஃதி:—அந்த தரிப்பானது

சாந்விக்கீ—ஸாத்விக்கமாகும்.

'தாரயதே' என்பதற்கு, 'ந விமுஞ்சதி' என்பது பொருளென 35வது ச்லோகத்தில் விளங்கும். (33)

யயா து ஃமீகாமாந் ஃத்யா ஃரயதே:ஸுந |

ப்ரஸேன ஃலாக்ஷீ ஃதி: சா பாறீ ராஜசீ || 34 ||

யயா து தர்மகாமார்த்தாத் த்ருத்யா தாரயதே:ஸுந |

ப்ரஸங்கேந பலாகாங்கீ த்ருதி: ஸா பார்த்த ராஜசீ || 34 ||

அஸுந—அர்ஜுனா !

ஃல ஃலாக்ஷீ—பலனைவிரும்புகின்ற

னாய்

ப்ரஸேன—பெரும் பற்றுடன்

ஃமீகாமாந்—தர்மார்த்தகாமங்களை

யயா ஃத்யா—எவ்வித தரிப்பினால்

ஃரயதே—விடாமலிருக்கிறானே

சா ஃதி:—அந்த தரிப்பானது

ராஜசீ—ரஜோகுணத்தினாலாம்.

यया स्वप्नं भयं शोकं विषादं मदमेव च ।

न विमुञ्चति दुर्मैयाः घृतिः सा पार्थ तामसी ॥ ३५ ॥

யயா ஸ்வப்நம் பயம் சோகம் விஷாதம் மதமேவ ச |

ந விமுஞ்சதி தூர்மேதா: த்ருதிஸ் ஸா பார்த்த தாமஸீ || 35 ||

पार्थ—आर्जुन !

களைப் பற்றியுமான

यया—எந்த த்ருதியினால்

मनः प्राणेन्द्रियक्रियाः—மனம் ப்ராணன்

स्वप्नं मदं—உறக்கம் விஷயானுபவத்

இந்த்ரியம் இவந்

तः वन्तः तिमिरा इव

நின் செயல்களை

நிற்கானவையும்

दुर्मैयाः—புத்திக்கேடு உடையனும்

शोकं विषादं भयं—சோகம் வருத்தம்

न विमुञ्चति—விடாமலிருக்கிறானே,

அச்சம் என்பவந்

सा घृतिः तामसी—அந்த தரிப்பு

தைத் தரும் விஷயங்

தாமஸமாகும்.

உறக்கத்திலும் மதத்திலும் ஸுகாபிமானமுண்டு அது ஒரு வகுப்பு. பயமாவது வரும் கேட்டை நினைத்து வரும் வருத்தம். சோகமாவது முன் ஏற்பட்ட நஷ்டத்திற்கான வருத்தம். விஷாதமாவது அவை நீங்கலாக வர்த்தமான விஷயமான வருத்தமாம். (85)

இனி, பலனான ஸுகத்தில் ஸாத்விகாதி பிரிவு பணிக்கப்படும்—

सुखं त्विदानीं त्रिविधं शृणु मे भरतर्षभ ।

ஸுகம் த்விதாநீம் த்ரிவிதம் ச்ருணு மே பரதர்ஷப |

भरतर्षभ—பரத வம்சத்தில் ச்ரேஷ்ட

ஸுகத்தை

னே !

त्रिविधं—மூன்று விதமாக

सुखं तु—கிழ்க் கூறியவற்றிற்கெல்

इदानीम्—இப்போது

லாம் பலனாய் முக்கியமான

मे शृणु—என்னிடம் கேள்.

अभ्यासात् रमते यत् दुःखान्तश्च निगच्छति ॥ ३६ ॥

यत् तदग्रे विषमिव परिणामेऽमृतोपमम् ।

तत् सुखं सात्त्विकं प्रोक्तमात्मवृद्धिप्रसादजम् ॥ ३७ ॥

அப்பாஸாத் ரமதே யத்ர துக்காந்தஞ்ச நிகச்சதி || 36 ||

யத் தத் அக்ரே விஷமிவ பரிணாமேடம்ருதோபமம் |

தத் ஸுகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்தம் ஆத்மபுத்திப்ரஸாதஜம் || 37 ||

अभ्यासात्—வெகு காலப் பயற்சியால்

निगच्छति—முடிவெல்லுபெறுகிறானே,

यत्—எந்த ஸுகத்தில்

यत् तत्—எந் ஸுகம்

रमते—ப்ரீதி பெறுகிறானே

अग्रे—யோகத்தின் தொடக்கத்தில்

दुःख अन्तं च—துக்கத்தின் அழிவுக்கும்

विषम इव விஷம்போல் துக்கமாயும்

परिणामे-மேன்மேல் உளரும்போது प्रसादजम्—தெளிவினிஞ்ஞான
 अमृत-उपमम्—அமுதுபோல் இனிது तत् सुखम्—அந்த ஸுகமானது
 மாகுமோ, सार्विकं प्रोक्तम्—ஸாத்துவிகமாகச்
 आत्मबुद्धि—ஆத்ம விஷயமான அறி சொல்லப்படும்.
 வின்

ஆத்ம விஷயமான ஸுகம் எனிதிற் பெறப்படமாட்டாது. வெகு காலப் பயிற்சி வேண்டும். முதலில் வெகுநாள் பிரயாசை பெரிதாயும், பலன் தெரியாமையால் கஷ்டமாகவுமிருக்கும். ஆயினும் நாளேறவேற ஸுகம் அனுபவத்திற்கு வந்து அமுதம் போல் மிக்க இனிதாகும். முதலில் பிரயாசையானாலும் பின்னே மிக்க ஸுகமாகின்றதே மனித ருக்கு வேண்டுவது. இவ்வாறு இருப்பது ஆதமாவின் அறிவு மூலமாய் ஆத்ம விஷயமான ஸுகமே, அதே ஸாத்விகமாகும். இந்த ஸுகத்தை இவ்வுடலுடன் இருந்தே ஸத்துவ குணச் சிறப்பால் பெறலாம். இவ் வாறே பரமாத்மானுபவஸுகமுமென்க. (ஆத்ம என்ற சொல் பொதுவாகும்)

विषयेन्द्रियसंयोगात् यत् तत् अग्रेऽमृतोपमम् ।

परिणामे विषमिव तत् सुखं राजसं स्मृतम् ॥ ३८ ॥

விஷயேந்த்ரியஸம்யோகாத் யத் தத் அக்ரேடம்ருதோபமம் |
 பரிணாமே விஷமிவ தத் ஸுகம் ராஜஸம் ஸ்மருதம் ॥ 38 ॥

विषय-வெளிவிஷயங்களுடன்

நேரும்போது

इन्द्रियसंयोगात्-இந்த்ரியங்களின்

विषम् इव-விஷம் போலவுமாகின்ற

சேர்க்கையால்

தோ,

यत् तत्-எந்த ஸுகம்

तत् सुखम्-அந்த ஐங்கருவி காட்டும்

अग्रे अमृतोपमं-அனுபவ காலத்தில்

இன்பம்

अमुतम् போலும்

राजसं स्मृतम्-ராஜஸமாகக் கொள்ளப்

परिणामे-அனுபவத்திற்குப் பிறகு

பட்டது.

சக்தியினமும் நரகாதினும்

இம்மை மறுமையின்பங்கள் கண் வாய் முதலான இந்த்ரியங்களால் அனுபவிக்கப் படுகின்றவை. பிரமனின் உலகு வரையிலுள்ள ஐச்வர்யமெனப் பட்டவை எல்லாம் இந்த ராஜஸ ஸுகமேயாகும். (38)

यदग्रे चानुबन्धे च सुखं मोहनसात्मनः ।

निद्रालसप्रमादोत्थं तत् तामसमुदाहृतम् ॥ ३९ ॥

யத் அக்ரே சாநுபந்தே ச ஸுகம் மோஹநமாத்மந: |

நித்ராலஸ்யப்ரமாதோத்தம் தத் தாமஸம் உதாஹ்ருதம் ॥ 39 ॥

यत् सुखं—எந்த ஸுகமானது

अथ च—அனுபவ காலத்திலும்

अनुबन्धे च—பிற்காலத்திலும்

आत्मनः—தனக்கு

मोहनम्—அஜ்ஞானத்திற்கே காரண

மாமோ

निद्रा आलस्य—உறக்கம், சோம்பல்

प्रमाद उत्थम्—கவனக்குறைய இவை

களாலான

तत्—அந்த ஸுகமானது

तामसं—தாமஸமாக

उदाहृतम्—சொல்லப்படும்.

சிலர் உறக்கம், சோம்பல், முக்கியமான விஷயங்களை கவனிக்காமல் என்பவற்றையே பாராட்டுவார்கள். அங்கே பெருத்த ஸுகமிருப்பதாக அவர்கள் எண்ணம். அதெல்லாம் மேன்மேல் அறிவைப் பெறாமலும் அதனாலே விபரீதமாக நினைப்புக்கும் காரணமாகும். இது தாமஸஸுகமாகும்.

ஆக உள்ள வாழ்நாளில் தாமஸராஜஸங்களை விட்டு ஆத்மானுபவஸுகத்திற்கானவற்றைப் பெற வேண்டுமென்றதாயிற்று—

ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாய் தர்மபூதஞானவிகாஸத்தினாலும் பூர்ண ஸுகானுபவத்திற்கு ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் இடமில்லை யென்ற கருத்தினாலே மொத்தமாக மொழிகின்றார்—

न तस्ति पृथिव्यां वा दिवि देवेषु वा पुनः ।

मत्वं प्रकृतिजैर्मुक्तं यदेभिः स्यात् त्रिभिर्गुणैः ॥ ४० ॥

ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புந: |

ஸத்வம் ப்ரக்ருதிஜைர் முக்தம் யத் ஏபிஸ் ஸ்யாத் த்ரிபிர்குணை: ||40||

एभिः—கீழ்க்கூறிய

पृथिव्यां वा—இவ்வுலகில் ப்ராணி

त्रिभिः गुणैः—மூன்று குணங்களால்

களிலோ

यत् सर्वं—யாதொரு ஜீவன்

दिवि देवेषु वा पुनः—மேலுலகில் தேவர்

मुक्तं स्यात्—விடப்பட்டிருக்குமோ,

களிலோகூட

तत्—அந்த ஜீவன்

न अस्ति—இல்லை.

முக் குணம் விட்ட சேதனன் வேறிடத்திலிருப்பது 'இங்கில்லை' என்ற இச்சொற் போக்கில் குறிக்கப்படும். அது பரமபதத்திலாம். (40)

த்யாகம் ஸத்நியாஸம் என்ற சொல்லின் பொருளைச் செவ்வனே அறிய விரும்பிய அர்ஜுனனுக்கு ஸாத்விக த்யாகமே ஸத்நியாஸம் என்று தெளிவை யளிப்பாராய், ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களாலான பிரிவுகளைப் பலவற்றிற்குப் பணித்து, ஆத்ம ஜ்ஞான மூலமான ஸுகத்திற்காக அதனைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார். இனி அதுவும் சாஸ்த்ரத்தில் ஓதப்பட்ட தர்மங்களிலே செய்யப்படுமபோது அவனவன் வர்ணச்ரம தர்மத்தை விட்டு வேறொரு வைதிக தர்மத்தில் கொள்ளப்பட்டால் பயனற்றதே யென்பதற்காக நான்கு வர்ணங்களுக்கு தர்மம் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பணித்தருளுகிறார். அப்போது தான் அர்ஜுனன் தன் நிலையை மீறலாகாதென நன்கு தெளிவான்—

ब्राह्मणक्षत्रियविशं शूद्राणाञ्च परन्तप ।

कर्माणि प्रविभक्तानि स्वभावप्रमवैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவிசாம் சூத்ராணாஞ்ச பரந்தப |

கர்மாணி ப்ரவிபக்தாநி ஸ்வபாவப்ரபவைர் குணை: || 41 ||

परन्तप-சத்ருக்களை வதைப்பவனே!

புக்குக் காரணமாகக் கொண்ட

ब्राह्मणक्षत्रियविशं-அந்தணர் க்ஷத்ரியர்

தில் வெவ்வேறான

வைச்யர் என்பவருக்கும்

गुणैः-ஸத்துவரஜஸ்தமோ குணங்

शूद्राणां च-சூத்தர்களுக்கும்

களால்

कर्माणि-தொழில்கள்

प्रविभक्तानि-வெவ்வேறாகப் பிரிக்கப்

स्वभावप्रमवैः-அந்தந்த ஜாதிப் பிறப்

பெற்றன.

பிறப்பென்பது பூர்வ கர்மாவுக்கு இணங்கவேயாகும். அந்தந்த வர்ணப் பிறவிக்குத் தக்க முன் பிறவியில் அவரவர் செய்த கர்மாவுக்கு இணங்க அவரவருக்குப் பிறவியை யளிப்பதற்காக ஸத்வாதி குணங்களில் ஏற்றத் தாழ்வு ஏற்படுத்தப்படுகிறது. ஸ்வபாவமாவது அந்தந்த வர்ணத்திற்கான தன்மை; பிறப்பிலிருந்தே அவ்வாறுகைக்குக் காரணமான தனிப்பட்ட விசேஷம், அது இங்கே கர்மாவாகும். அந்தந்த குணப் பிரிவை முன்னிட்டு அந்தந்த வர்ணமென்ற வியவஹாரமாம். அதற்கிணங்க செயலும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவரவர் அந்தந்தச் செயலில் ஊற்றம் கொள்ளவேண்டும். (41)

असौ दमस्तपः शौचं क्षान्तिराज्ञवमेव च ।

ज्ञानं विज्ञानमास्तिक्यं ब्राह्म कर्म स्वभावजम् ॥ ४२ ॥

சமோ தமஸ்தபச் சௌசம் க்ஷாந்திரார்ஜவமேவ ச |

ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநம் ஆஸ்திக்யம் ப்ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் || 42 ||

शमः-வெளியிந்திரியங்களை

ஒத்திருக்கையும்

அடக்கலும்

ज्ञानं-கீழ் மேல் தத்துவங்களின்

दमः-மனத்தை அடக்குவதும்

தன்மையறிவும்

तपः-அதிக ஸுகாநுபவத்திலிழி

विज्ञानम्-உயர்ந்த தத்துவத்தை

யாமல் உடல் புஷ்டி பெறாத

யுள்ளபடியறிகையும்

வாறு சாஸ்த்ரமிசைந்த

आस्तिक्यम्-வேதவேதாந்தங்களின்

புழியிலிருப்பும்

பொருளில் தெளிவாலான

शौचम्-சாஸ்த்ர விதியனுஷ்டிக்க

நம்பிக்கையும்

வான புனிதத் தன்மையும்

ब्राह्म-பிராம்மணனைச் சார்ந்த

क्षान्तिः-பிறர் ஹிம்ஸித்தாலும்

स्वभावजं-பூர்வகர்ம மூலமான

பொறுப்பதும்

कर्म-செயலாகும்.

आज्ञवम्-மனோ வாக்காயங்கள்

பிராஹ்மணாகுப பிறந்தவன், தான் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று தெளிவாகுக. எவ்வாறெனில்— வெளி யிந்திரியங்களைக் கண்டபடி விடலாகாது. மனத்தையும் ஒழுங்காக நிறுத்த வேண்டும். உடலுக்கு, கண்ட ஆஹாரத்தைக் கொடாமல் உடலுக்குக் கொழுப்பேறுதபடி சாஸ்திரம் ஒதின வழியிலே உபவாஸாதிகளைச் செய்து வருவதே தவமாகும். ஸ்னானாதிகளைச் செய்து, யாரையும் கொடாமல் எப்போதும் சுத்தமாயிருக்க வேண்டும். பொறுக்க வேண்டும். மனத்திற்கு மாறான பேச்சும் செயலும் தகா. அதற்கொத்தே செய்ய வேண்டும். எது விஷயத்திலும் உண்மை உணரப்பாடுபட வேண்டும். பரதத்துவத்தை உணர வேண்டும். வேதத்திற்குப் புறம் பான மதங்கள், வேதத்திற்குத் தவறான பொருள் கொண்ட மதங்கள் என்பவற்றைப் புறக்கணித்து உள்ளபடி யறிவதில் நம்பிக்கை வருமாவுக்கான முயற்சி வேண்டும். இவை ப்ராஹ்மண தர்மமாம். ப்ராஹ்மணானுய்ப் பிறந்த பிறகு இச் செயல்களில் இழியாமலிருப்பது அவனுக்குக் குற்றமாகும்.

(शमो दमः என்ற இரண்டு சொற்களுக்கும் பொதுவாக அடக்கமென்பதே பொருள். ஒரே சொல்லால் எல்லா அடக்கத்தையும் கொள்ளலாமாகிலும் இரண்டாகப் பிரித்துக்கூறுவது உள் வெளி என்ற இந்திரியப் பிரிவை முன்னிட்டாம். அவற்றில் வெளி யிந்திரியங்களை முன்னே அடக்க வேண்டும். பிறகு மனத்திலும் தவறான எண்ணமும் வராதபடி அதையும் நன்கு திருத்த வேண்டுமென்ற முறையைக் கொண்டு முதற் சொல்லுக்கு வெளியடக்கமும் இரண்டாம் சொல்லுக்கு உள்ளடக்கமும் பொருளாகக் கொள்வது பெரும்பாலுமாம். அதனால் दमश्शमः என்று ப்ரயோகித்தால் தமம் வெளி யிந்திரியங்களை யடக்கல், சமம் உள் இந்திரியத்தை யடக்குவது என்பர். உபநிஷத்தில் श्रान्तचित्ताय शमस्विताय என்ற விடத்திலே சமமென்று வெளியிந்திரிய நிக்ரஹத்தையும் சொல்லிற்று. அங்கே சித்த ப்ரசமமென்று உள் இந்திரியம் அடக்கப்படுவதை முதலில் சொல்லிவிட்டப்படியால் அவ்வாறே பொருள் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. எனவே முன்பின் ஸந்தர்ப்பத்திற் கிணங்க முதலில் மனச் சாந்தியும் பின்னே மற்ற இந்திரிய சாந்தியுங்கூட சொல்லப்படலாமென்றதாயிற்று. அதனால் தான் 16-1-2ல் தமமாவது மனத்தை யடக்குவது சாந்தியாவது வெளியிந்திரியத்தை யடக்குவது என்று மனச் சாந்தியை முன்னே பாஷ்யத்தில் அருளினார்.)

शौयं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् ।

दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावज्ञम् ॥ ४३ ॥

சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாப்பயலாயநம் |

தானம் ஈச்வரபாவச்சக்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் || 43 ||

शौचं—போரில் பயமின்றி புதுதலும்
 तेजः—பகைவரைப் பரிபவிப்பதும்
 धृतिः—இடையூறு நேர்ந்தாலும்
 செயலை விடாமற் கொள்வதும்
 दाक्ष्यम्—செய்வதில் சுறுசுறுப்பும்
 युद्धे अपि—போரில் தனக்கு அழி

अपराधं च—அஞ்சி ஓடாமையும்
 दानम्—கொடையும்
 ईश्वरभावः च—ஆள்கையும்
 स्वभावजम्—இயற்கையிலேற்பட்ட
 क्षात्रं कर्म—கூத்தரிய ஜாதியின் செய
 லாகும்.

வென்று நினைத்தபோதும்

कृपि गौरव्य वाणिज्यं वैश्यं कर्म स्वभावजम् ।

परिचर्यात्मकं कर्म शूद्रस्यापि स्वभावजम् ॥ ४४ ॥

க்ருபி கௌரவ்ய வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் |

பரிசர்யாத்மகம் கர்ம சூத்ரஸ்யாபி ஸ்வபாவஜம் || 44 ||

कृपि—பயிர்த்தொழிலும்

स्वभावजम्—இயற்கையாலானது

गौरव्य—மாடு மேய்ப்பதும்

परिचर्यात्मकं कर्म—முன் வர்ணத்

वाणिज्यम्—வார்த்தகமும்

தினர்க்கு வேண்டுமான

स्वभावजम्—இயற்கைத் தொழிலான

வற்றைச் செய்து கொடுக்

वैश्यं कर्म—வைச்யரின் செயலாம்.

கும் முறையிலேயாம் செய

शूद्रस्य अपि—சூத்ர ஜாதிக்கும்

லெல்லாமாகும்.

கௌரவ்யமாவது गौरव्यत्वं கோக்களைக் காக்கை, வட்டி ஜீவனமும் கூட்டுக. (கோ-மாடு-பணம், அதனை வட்டிக்கு விட்டுக் காப்பது என்னலு மாம்.) நாலு வர்ணத்தினர்க்கும் நிச்சலும் ஸ்நானம் முதலான ஆன்னிகச் சடங்கு அவரவர்களுக்கு சாஸ்த்ரம் ஒதினபடி யுண்டு, அது தெரிந்த விஷயம்; பொதுவானது. அதிகப்படியானவையே இங்குச் சொல்லப் பெற்றன. ஆகையால் சூத்ரர்களுக்கும் ஸ்நானம் பூசை யெல்லாம் உண்டு. இங்கே பிராஹ்மணனுக்குப் போல் சமதமாக னெல்லாம் மூன்று வர்ணத்தார்க்கும் வேண்டுவனவேயானாலும் மற்ற தொழில்கள்காரணமாக இவை அவர்களுக்குக் குறைவாகுமாகிலும் பிராஹ்மணனுக்கு இவையே முழுமையும் என்றறிவிக்கவும் பிராஹ்மண னுக்கு எளிதிற்பெறவாகுமென்றும் கருத்தால் அவ்வாறு கூறியதாம்.

இப்பிரிவுகளைச் சொன்னது எதற்காகவோ அதனை விளக்குகிறார்—

स्वस्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।

स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥ ४५ ॥

ஸ்வேஸ்வே கர்மண்யபிரத: ஸம்ஸரித்திம் லபதே நர: |

ஸ்வகர்மநிரத: ஸரித்திம் யதா விந்ததி தத் ச்ருணு || 45 ||

स्वस्वे—தன் தன் வர்ணத்திற்கான
 कर्मणि—செயலில்

स्वकर्मनिरतः—தனக்குரிய செயலிலீடு
 பட்டவன்

अभिरतः नरः—ஈடுபட்ட மனிதன்

यथा सिद्धिं—எப்படி பலனை

संसिद्धिं—பரம பலனை

विन्दति—அடைகிறானே

लभते—பெறுகிறான்.

तच्छृणु—அந்த வழியைக் கேள்

கீழ்க்கூறிய வர்ண தர்மங்களைச் செய்பவன் மோக்ஷ பலனைப் பெறுவான். அது எவ்வாறெனில் அதனை மேலே விரித்துரைப்பேன், கேள்—

यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।

स्वकर्मणा तदभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥ ४६ ॥

யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூதாநாம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் |

ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ச்ய சித்திம் விந்ததி மாநவ: || 46 ||

भूतानां—பிராணிகளுக்கு

तम्—அந்த ஸர்வேச்வரனை

प्रवृत्तिः—உத்பத்தி ஸ்த்திதி வியாபார

स्वकर्मणा—தனக்கு விதிக்கப் பெற்ற

மெல்லாம்

செயலால்

यतः—எவனுக்கு அதினமோ,

अभ्यर्च्य—செவ்வனே ஆராதித்து

येन—எவனால்

मानवः—மனிதன்

इदं सर्वम्—இதெல்லாம்

सिद्धिं विन्दति—பலன் பெறுகிறான்.

ततः—வியாபிக்கப் பெற்றதோ,

வர்ணச்ரம தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டவை அனுஷ்டிக்கப்படும்போது பல தேவதைகளைக் குறிக்கும் மந்த்ரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவற்றில் சொன்ன அந்தந்த தேவதைக்கே அதது ஆராதனமாகிறதென்ற எண்ணத்துடன் செய்தால்கூட நித்யகர்மானுஷ்டானம் நடத்தியதாகும். ஆனாலும் அவ்வாறு செய்தால் மோக்ஷபலன் பெறப்படமாட்டாது. முழுக்ஷுவானவன் ஏகாந்தியாக வேண்டும். தனக்கும் அந்தந்த தேவதைக்கும் உற்பத்தி ஸ்த்திதி வியாபாரமெல்லாம் ஸர்வேச்வரனான என்னுடையதாகியால் நானே எங்கும் பரவி அந்தர்யாமியானபடியால் அந்தந்த தேவதாந்தர்யாமியான நானே ஆராத்யன் என்றும் எனக்கு அதினமாய் நான் ஏவியே தான் கர்த்தா என்றும் ஸாத்விகத்யாகத்துடன் அதைச் செய்து வரவேண்டும். அதுதான் நேராக எனது ஆராதனமாய் வேறு பலனை வேண்டாமலும் செய்யப்படுவதால் அப்யர்ச்சனமாகும். அவ்வாறு செவ்வதால் பலன் பெறத் தகுதி யுறுகிறான். (46)

இந்த வர்ணச்ரமதர்மம் அவனவனுக்கு உரியதே அனுஷ்டிக்கப் படவேண்டுமென்பதுபோல் மோக்ஷத்திற்கு முக்யோபாயமான கர்மயோக ஜ்ஞானயோகாதிகள் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்று கீழே கூறினேனே; அவற்றையும் தன் நிலைக்குத் தக்கது எதென்று ஆராய்ந்து செய்ய வேண்டும். அதை மாற்றினாலும் பலனில்லையென்கிறார்—

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात् स्वनुष्ठितात् ।

स्वभावनियतं कर्म कुर्वन् नाप्नोति किञ्चन ॥ ४७ ॥

ச்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத் |

ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந் நாப்த்நோதி கிஃபிஷம் || 47 ||

स्वधर्मः—கர்மயோகிக்கு தன் தர்ம சுவாவநியத்—தனக்கு உரியதாக
 மான கர்மயோகம் சாஸ்த்ரம் கூறிய
 विगुणः—சரிவர அனுஷ்டிக்கப் படா கர்ம—செயலை
 மல் சிறிது குறைவாயினும் குர்வந்—செய்கின்றவன்
 स्तुष्टिात्—நன்றாக அனுஷ்டிக்கப் கிவ்ஷ்—பாபமான ஸம்ஸாரத்தை
 பட்டது போலிருக்கும் நயாமோதி—பெருன் (வேறென்றைச்
 परधर्मात्—ஜ்ஞானயோகி பக்தி யோ செய்கிறவன் ஸம்ஸாரத்
 திகளுக்கான தர்மத்தைவிட தையே பெற்றிருப்பான்.)
 श्रेयान्—சிறந்ததாகும்.

சிலருக்கு ஆத்மபரமாத்மோபதேசம் பெற்றவுடனே கர்மயோக
 மெதற்கு, அறிவு பெற்றிருப்பதால் ஜ்ஞானயோகமே செய்யலாமென்று
 தோன்றும். ஆலயம் நிருமித்து அர்ச்சையின் வழிபாடுகளைச் செய்வதை
 मत्कर्मपरमो भव என்று விதித்திருப்பதால் கர்மயோகமில்லாமலே பக்தி
 யோகமே செய்யலாமென்றுகூட நினைப்பர். தொடக்கத்தில் அதெல்
 லாம் நன்றாக நடந்தேறுவதாகக் கூட தோன்றும். எல்லாம் வைச்
 வாநரவீத்யையில் அரைகுறையாக இழிந்தவர் பலர் நம் அனுஷ்ட்டான
 மே சரியென்று நினைத்து நாளேற வேற திண்டாடினாற்போல் பலன்
 பெறாமல் திண்டாடுவர். ஆதலால் கர்மயோகம் செய்வதே அந்த
 அதிகாரிக்குத் தரும். இல்லையேல், நித்யகர்மானுஷ்ட்டானத்தை விட்
 டால் குற்றம்போல் குற்றம் இல்லையாகையாலே வேறு கேடொன்று
 மில்லையானாலும், இவன் ஸம்ஸாரம் கடக்க வழியற்றிருப்பதால் ஸம்
 ஸாரத்தைக் கடப்பானாகான். இதே இவனுக்கு நரகமாகையால்
 வேறென்ன பாபம் வேண்டும் என்றபடி. (இந்த ச்லோகம் ஒரு
 வர்ணத்திலிருப்பவன் வேறு வர்ணதர்மத்தைச் செய்யலாகாதென்ற
 பொருளதல், அதுமுன் ச்லோகத்திலேயே தீர்ந்ததாம். ச்ரேயாந் என்ற
 பதம் சேராது. பிறவர்ண தர்மத்தைவிட சிறந்ததென்றால் அதுவும்
 குற்றமாகாதென்று தோன்றுமே, அது பொருந்தாதே. மேலும் இதே
 ச்லோகம் முன்னமே (3-35) யுனது அங்கு என்ன பொருளோ, அதே
 இங்குமாம்.

(47)

'தைவமேவாபரே யஜ்ஞம்' என்று தொடங்கிக் கீழே கூறப் பெற்ற
 பலவித கர்மயோகங்களில் எதைச் செய்வதானாலும் தக்கவாறு உடலுக்
 குப் பிரயாசை, பொருட்செலவு, பிறகுடைய ஸஹாயியின்றி செய்யவாகா
 மையென்ற தோஷங்கள் உள். ஜ்ஞானயோகமென்றால் உட்கார்ந்த
 படி செய்துவிடலாமென்ற கேள்விக்கு மறுமாற்றம்—

सहजं कर्म कौन्तेय सदोषमपि न त्यजेत् ।

सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाविराऽऽवृताः ॥ ४८ ॥

ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய ஸதோஷமபி ந த்யஜேத் |

ஸர்வாரம்பா ஹி தோஷேண தூமேநாக்நிரிவா஽வ்ருதா: || 48 ||

கौन्तेय—குந்தியின் புதல்வனே!
सदोषम् अपि—(நீ) நிரீணக்கிறபடி சில
கஷ்டங்கள் உள்ளதாலானும்
सह्यं—இயற்கையானதால் எளிதில்
செய்யவான
कर्म—கர்மயோகத்தை
न त्यजेत्—விடலாகாது.

सर्व आरम्भाः—எல்லா தொடக்கங்
களும்
अग्निः धूमेन—நெருப்புப் புகையினுற்
போல்
दोषेण—ஏதேனும் தோஷத்தால்
आवृताः हि—சூழப்பட்டுள்ளன
வல்லவோ.

சில கஷ்டங்கள் இருப்பினும் கர்மயோகம் செய்வது ஸுலபம். செயல்
என்பது சரீரத்துடன் பிறந்தது. வேலை செய்வதென்பது ஜன்ம பரம்
பரையாக நடந்துவருவதால் அந்த வாஸனை திடமாயுள்ளது. அறிவிரூப்
பதால் ஜ்ஞானயோகமென்பது ஸுகமென்று தோன்றும். உட்கார்ந்த
பிறகு இந்த்ரியங்களும் மனதும் நின்ற இடத்தில் நிற்கா. போகப்
போக தான் அதிலுள்ள கஷ்டம் தெரியும். ஆகையால் நல்ல
அறிவு பெற்றவனும் கர்மயோகம் செய்வதே கூடுவதாம். தோஷ
மில்லாத கார்யமென்றுமே யில்லை. புகையின்றி நெருப்பைப் பெறுதல்
அரிது. புகையை நீக்க வழி தேடுவதுபோல் கஷ்டங்களைக் கழிப்பவனாய்
கர்மானுஷ்டானத்திலிழிவதே தகும். (48)

எந்த கர்மாவும் ஒவ்வொரு பலனுக்காக விதிக்கப்பட்டுள்ள படியால்
அதைச் செய்யத் தொடங்கினால் அந்தப் பலனிலும் மனம் போகாமே,
திருப்புவதில் பிரயாசை யுண்டே. அதைவிட செய்யாமலேயிருந்தால்
மீளலாமென்னில், எனினும் பலனில் நசையின்றிச் செய்யும் பழக்கந்
தான் வேண்டுமென்கிறார்—

असक्तबुद्धिः सर्वत्र जितात्मा विगतस्पृहः ।

नैकर्म्यसिद्धिं परमां संन्यासेनाधिगच्छति ॥ ४९ ॥

அஸக்தபுத்திஸ் ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விகதஸ்ப்ருஹு: |

நைஷ்கர்ம்யஸித்திம் பரமாம் ஸந்ந்யாஸேநாதிகச்ச்சதி || 49 ||

सर्वत्र-பலன் முதலானவற்றில்
असक्तबुद्धिः—பற்றற்ற புத்தியுடைய

संन्यासेन—த்யாகமென்று கீழ்க்கூறிய
தை அனுஷ்டிப்பதாலேயே

जितात्मा—மனத்தை வென்றவனாய்
विगतस्पृहः—(சொப்பனத்திலும்) தன

परमां नैकर्म्यसिद्धिं—ஞானயோகத்
திற்குப் பிறகான யோக
தசையை

தென்கிற ஆசையற்றவன் அधिगच्छति—பெற்றுவிடுகிறான்.

பலன் முதலானவற்றை விடும்படி மனத்தைத் திருத்தவேண்டும்.
நாளடைவில் ஞானயோகம் செய்ய வேண்டுமென்று ஆசையும் அவனு

க்குப் போய்விடும். தொடங்கின கர்மயோகத்தினாலேயே ஆஸனத்தில் அமர்ந்து ஆத்மாவைக் காணச் செய்யவேண்டுவதான யோகத்திற்குத் தன்னைத் தக்கவனாக்கிக் கொள்வான். எரித்தியாவது இந்த்ரியங்கள் வெளியிற் செல்லாமல் மனம் நிம்மதியாருக்கும் நிலை.

(49)

सिद्धिं प्राप्नो यथा ब्रह्म तथाऽऽप्नोति निबोध मे ।

समासेन तु कौन्तेय निष्ठा ज्ञानस्य या परा ॥ ५० ॥

எரித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம தகாஸஸ்ப்நோதி நிபோத மே |
ஸமாஸேந து கௌந்தேய நிஷ்டா ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரா || 50 ||

कौन्तेय—குந்தீபுத்ரனே !

सिद्धिं प्राप्नः—யோகம் செய்ய யோக்ய

தை பெற்றவன்,

ज्ञानस्य—உண்டான் அறிவு

या परा निष्ठा—எது முக்கிய லக்ஷ்யமோ

ब्रह्म—அந்த ஆத்மாவை

यथा आप्नोति—எப்படி அடைவானே,

अनुबविप्पाणे

तथा—அந்த வழியை

समासेन तु—சுருக்கமாகவே

मे निबोध—என்னிடமிருந்து அறி

வாயாக,

யோகம் செய்யத் தகுதியுற்றவன் எப்படி யோகம் செய்து ஜீவாத்மாவைக் காணலாமென்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்வேன், (ஏற்கனவே சொல்லியிருப்பதை முடிவிலும் மீண்டும் நினைப்பூட்டுகிறேன்) கேள். (50)

இனி மூன்று ச்லோகங்கள் சேர்ந்து ஒரே வாக்யமாகும்—

बुद्ध्या विशुद्धया युक्तो धृत्याऽऽत्मानं नियम्य च ।

शब्दादीन् विषयांस्त्यक्त्वा रागद्वेषौ व्युदस्य च ॥ ५१ ॥

புத்யா விசுத்தயா யுக்தோ த்ருத்யாஸஸ்த்மாநம் நியம்ய ச |

சப்தாதிந் விஷயாந் த்யக்த்வா ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய ச || 51 ||

विशुद्धया—ஆத்ம தத்வ விஷயத்தில்

தெளிவான

शब्दादीन् विषयान्—சப்தம் முதலான

வெளி விஷயங்களை

बुद्ध्या युक्तः—புத்தியுடன் கூடினவனாய்

धृत्या—விஷயங்களில் விழாதபடி

செய்வதாலே

त्यक्त्वा—அப்பற்றப்படுத்தியும்

रागद्वेषौ—அவை விஷயமாக மனத்தி

லுண்டாம் ஆசை த்வேஷ

आत्मानं नियम्य च—மனத்தை யோகத்

திற்காக்கியும்

व्युदस्य च—விலக்கியும்.

विविक्तसेवी लब्धाशी यतवाक्यमानसः ।

ध्यानयोगपरो नित्यं वैराग्यं सङ्गपाश्रितः ॥ ५२ ॥

விவிக்தஸேவீ லக்ஷாஷீ யதவாக்காயமானஸஃ |

த்யாநயோகபரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸங்கபாசரிதஃ || 52 ||

विविक्सेवी—த்யானத்திற்கு விரோதி நित्यं ध्यानयोगपरः—ஒவ்வொரு நாளும்
களில்லாத இடம் அடை த்யானம் செய்வதில்
ந்தவனாய் இழிபவனாய்
लव्वाशी—இலகுவாக ஆஹாரம் உட் वैराग्यं समुपाश्रितः—மற்ற விஷயங்களி
கொள்பவனாய் லே தோஷங்களை
यतवाक्यमानसः—வாக்கு உடல் மனம் யாராய்ந்து பற்ற
மூன்றையும் த்யானத் திறவனாய்,
திற்கு ஆக்கின்றவனாய்,

अहंकारं बलं दर्पं कामं क्रोधं परिग्रहम् ।

विमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ५३ ॥

அஹங்காரம் பலம் தர்ப்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம் ।
விமூச்சு நிர்மம: சாந்தோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ॥ 53 ॥

अहंकारं—தேஹாதிகளில் ஆத்மாபி परिग्रहम्—அவற்றிற்குக் காரணமான
மானத்தையும் வஸ்துக்களையும்
बलम्—அதை வளர்க்கும் துர்வாஸ विमुच्य—விட்டுவிட்டு
நா பலத்தையும் निर्ममः—தனதென்ற புத்தியையும்
दर्पम्—அது மூலமான கொழுப்பை (மமகாரத்தையும்) விட்டு
यम्—யும் शान्तः—ஆதம யோகம் செய்பவனாய்
कामं—காமத்தையும் ब्रह्मभूयाय कल्पते—ஆத்மானுபவம் பெற
क्रोधं—கோபத்தையும் வாகிறுன்.

இங்கே ப்ரஹ்மமென்றது ஜீவாத்மாவை. ஏற்கனவே இவன் ஜீவாத்மாவாக இருப்பவனே. இப்போது ப்ரஹ்மபாவமாவது தன் ஸ்வரூபத்தின் அனுபவம் பெறுகையாம். எதற்காக இந்த ஜீவாத்ம ஸாக்ஷாத் காரத்தை இவன் விரும்புவதோ, அந்த பக்தியோகத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேலே. இந்த 53, 54, 55, 56 ச்லோகங்கள் நான்கும் பூர்ண கிதையின் ஸாரராம்.

ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न कांक्षति ।

समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ ५४ ॥

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா ந சோசதி ந காங்க்ஷதி ।
ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் ॥ 54 ॥

ब्रह्मभूतः—தன் ஸ்வரூபத்தை அனுப न शोचति—வேறென்றின் நஷ்டத்
விப்பானாய் திற்கு சோகிப்பதில்லை
प्रसन्नात्मा—நிர்மலமான ஸ்வரூப न कांक्षति—ஹேளி வஸ்து ஒன்றை
முடையனாய், வாஸநாதி விரும்புவதும்மில்லை.
களின் பெலனுமற்றவன் सर्वेषु भूतेषु—எல்லாவற்றிலும்

சம:—ஸமமானவன், எல்லாம் நம பாதவன்
 க்கு வேண்டாதவையே என் பரம் மஹி—என் விஷயமான பர
 றிருப்பவனாய், தன் ஆத்ம பக்தியை
 ஸ்வரூபத்தையும் தான் விரும் னமதே—பெறுகிறான்.

கீழ்க்கூறிய ப்ரஹ்ம பாவமானது பகவத் விஷயத்திலே பெற வேண்
 டும் பக்தி யோகத்திற்குக் காரணமான முன் நிலை. ஜீவப்ரஹ்மமைக்யம்
 சொல்லும் அத்வைதிகளப்படி இவனுக்கு ப்ரஹ்ம பாவம் வந்துவிட்டால்
 பிறகு உலகுமில்லை, உலகையாளும் ஈச்வரனுமில்லை. அந் நிலையில் ஸர்
 வாத்மாக்களிடமும் ஸமமாயிருந்து பகவானிடத்திற் சிறந்த பக்தி பெறு
 கிறானென்பது சேராது. இதனின்றி ப்ரமாணங்களிற் பணிக்கப்
 பெறும் ப்ரஹ்ம பாவமானது ஜீவன் பரப்ரஹ்மத்திற்கு ஒப்பான தனது
 நிலைமையை யனுபவித்தல் அல்லது தனது நிலைமையைப் பெறுகையே
 அன்றி ஜீவன் பரப்ரஹ்மமானானென்பது பொருளல்ல என்பது
 தெளியப் பெறும்.

ஜீவ ஸாக்ஷாத்காரமென்ற ப்ரஹ்மபாவத்திற்குப் பிறகு பகவத்
 விஷயத்திலே பர பக்தியைப் பெறுவதாமென்றார். பர பக்தியென்ற உபா
 யத்தினால் பெறப்படும் பலனை யருளிச் செய்கிறார் மேலே—

भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चासि तत्त्वतः ।

ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥ ५५ ॥

பக்த்யா மாமபிஜானாதி யாவாந் யச்சாஸமி தத்வத: |

ததோ மாம் ததவதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே ததநந்தரம் || 55 ||

तत्त्वतः—உண்மையில்

अभिजानाति—காண்கிறான்.

यः यावान् च—எவனாகவும் எவ்வளவு

तत्त्वतः—உள்ளபடி

குண வைபவங்கள் உடை
 யனாகவும்

मां ज्ञात्वा—என்னைக் கண்டு

असि—நான் இருக்கிறேனே

तदनन्तरम्—அதன் பிறகு உடனே

माम्—அப்படிப்பட்ட என்னை

ततः—கீழ்க் கூறிய பர பக்தி

भक्त्या—கீழ்க் கூறிய பக்தியினால்,

मुतिर्त्तस्यिवाल

तत्त्वतः—உள்ளபடி

मां विशते—என்னிடம் புகுகிறான்.

பர பக்தியென்ற பக்தியோகம் மேன்மேல் வளர்ந்து வாரா நிற்க,
 பகவான் இவனுக்கு மோகமும் அளிக்கக் காலம் குறுகியதென்று கண்ட
 போது அபார கருணைபாலே தன்னைத் தனது குண விபூதி பூர்த்தி
 யுடன் இவன் காணும்படி செய்கிறான். அந்த பரிபூர்ண ஸாக்ஷாத்காரம்
 தத் காலத்தில் வருவதே பர ஜ்ஞானமெனப்படும். அதனையே இங்கே

अभिज्ञानाति என்றார். यावान् यथासि என்றதாலே தானும் தனது குணங் களும் விழிதிகளும் ஸத்யம், பொய்யல்ல என்றதாயிற்று. இக் காட்சியை விட மனம் வராமலிருக்கிறான் பக்தன் என்று இவனது அவாவின் கனத்தை காட்ட ஶாத்வததனந்தர் என்று அதன் தொடர்ச்சியைக் குறித் தது. இனி அவனைப் பெற்றமல்லது தரிக்கமாட்டாமல் திருவானை நின் னானை யென்று வளைத்து நிர்பந்திக்கு மளவுக்கான அவாவினால் அந்திம காலத்தில் ய் யோகி: प्राणवियोगकाले यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति என்றவாறு பர பக்தியைத் தொடரச் செய்கிறான். அந்த பர பக்தியால் பகவத் ப்ராப்தி யென்கைக்காக த: என்றது. பர ஜ்ஞானத்திற்குப் பின்னான அதுவே பரமபக்தி, அபிஜ்ஞையாவது ப்ரத்யக்ஷம். (55)

ஸாத்விக த்யாகத்துடன் கர்மானுஷ்டானம் செய்பவனுக்கு மோக்ஷ மென்றால் அதனால் மட்டும் மோக்ஷமென்பதில்லை. வர்ணாச்ரம தர்மத் துடன் கர்மயோகத்தை ஆத்மாவலோகனம் பெறுமளவுக்குச் செய்து பகவத் விஷயமான பரபக்தியைப் பெற்று பகவான் அனுக்ரஹிக்கும் படிக்கு வந்த போதே மோக்ஷம் என்று இதுவரையில் சுருக்கமாக இங்கே தெரிவிக்கப் பெற்றது. இதற்கு நித்ய தைமித்திக கர்மாக்கள் மட்டு மின்றி காம்ய கர்மாக்களையும் கூட்டலாம், ஆனால் ஸாத்விக த்யாகம் வேண்டுமென்கிறார். मां विशते என்று என்னை அடைகிறானென்றது நான் நிலையாக வீற்றிருக்குமிடத்திலே என்னை யடைகிறானென்பதே என்றும் விரித்துரைக்கிறார்—

सर्वकर्माणिपि सदा कुर्वानो मद्भ्यवाश्रयः ।

मत्प्रसादाद्वाप्नोति शश्वतं पदमव्ययम् ॥ ५६ ॥

ஸர்வகர்மான்யபி ஸதா குர்வானோ மத்வ்யபாச்ரய: |

மத்ப்ரஸாதாத் அவாப்நோதி சாச்வதம் பதம் அவ்யயம் || 56 ||

சடா—எப்போதும்

मत्प्रसादात्—எனது அனுக்ரஹத்தி

मद्भ्यवाश्रयः—என்னையே கர்த்துத்

னால், (நான் நிக்ரஹ ஸங்

வாதிகளுக்கு ஆச்ரய

கல்பமெல்லாம் விட்ட

மாகக் கொண்டு

போது)

सर्वकर्माणि अपि—நித்ய தைமித்திகங்

शश्वतम्—சாச்வதமான

களைப் போல் காம்யங்

पदं—அடைய வேண்டுமென்னை

களையும்

अव्ययम्—அழிவின்றி

कुर्यान्—செய்கின்றவன்

अवाप्नोति—அடைகிறான்.

ஸாத்விக த்யாகம் செய்யும் போதே ஸுாஸுஸுதர்ஸ்தே என்றபடி ப்ரக்ருதி யே செய்கிறதாக நினைப்பதோடு நிற்காமல் நானே கர்த்தா, கர்மாவும் பலனும் எனதே, தனதல்ல என்ற எண்ணத்துடன் செய்வதாலும் அதிகமான காம்யங்களை எனது அனுக்ரஹம் பெற அவன் செய்வ தாலும் அவனுக்கு வரும் ஜீவாத்மஸாக்ஷாத்காரம் பரபக்தியிலே

அவனை மூட்டுமாகையால் பரபக்தியால் என்னைப் பெறுகிறான். இங்கே யனுபவிப்பதே பெரிதல்ல. நான் சாச்வதமாய் ப்ராப்யனாகின்றமை சாச்வதமான பரமபதத்திலே. அவ்விடம் சென்று அங்கே எங்கும் பரவிய பரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதன்றி, செய்யும் கைங்கர்யங்களுக்கெல்லாம் இலக்காய், **अस्ते विष्णुरविन्द्याः** என்றபடி திருமாமணி மண்டபத்தில் பெருந்திருவோலக்கத்தில் சாச்வதமாய் பரவாஸு தேவ ரூபத்துடன் வீற்றிருக்கும் என் தாளினைக் கீழ் வந்து புகுகிறான் இதுவே **मां विशते** என்றவிடத்தில் **विशते** என்ற பதத்தால் அறிவிக்கப் பெற்றது என்று இதன் கருத்தாகும். (56)

இப்படி மோக்ஷத்திற்கு அடிப்படை கர்மானுஷ்டானமென்று எல்லோருக்குமாகப் பொதுவாகப் பணித்து இம் முழு உபதேசத்தின் நோக்கை—அதாவது அர்ஜுனன் இக் கர்மானுஷ்டானத்தில் இழிய வேண்டுமென்பதை அவனுக்கு அறிவிக்கிறார்—

चेनमा सर्वकर्माणि मायि संन्यस्य मत्परः ।

बुद्धियोगमुपाश्रित्य मच्चित्तः सततं भव ॥ ५७ ॥

சேதஸா ஸர்வகர்மாணி மாயி ஸந்த்யஸ்ய மத்பர: |

புத்தியோகம் உபாசரித்ய 'மச்சித்த: ஸததம் பவ || 57 ||

சேதஸா—நீ எனக்கு சேஷ பூதன் பர **बुद्धियोगम्**—இந்த புத்தியை
தந்த்ரன் என்ற மனத்துடன் **उपाश्रित्य**—கடைவரையில் விடாமற்
சर्वकर्माणि—செயல்களையெல்லாம் **पिடித்து**
மாயி संन्यस्य—என்னிடம் அர்ப்பணம் **मच्चित्तः**—என்னையே மனத்திற் கொ
செய்து **सततं**—என்னையே ப்ராப்யமாக **भव**—எப்போதும் இரு.
நினைத்து

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முதலியே புத்தியோகம் சொல்லப் பெற்றது கர்மானுஷ்டானத்திற்கு அங்கமாக. **सिद्धयसिद्धयोः समो भूवा समत्वं योग उच्यते ॥ दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगात् धमञ्जय** என்றவாறு. முடிவாக பகவான் அளிக்கும் புத்தியோகம் **‘ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते’** என்னப் பெற்றது. எல்லாமே மோக்ஷத்திற்கு வேண்டுமாகையால் இங்கே புத்தியோகமென்று அவ்வனைத்தும் கருதப் பெற்றாலும் விரோதமில்லை. கர்மானுஷ்டானத்திற்கான புத்தியோகம் விடாமற் கொள்ளப்படும். (57)

मच्चित्तः सर्वदुर्गाणि मत्प्रसादात् तरिष्यसि ।

மச்சித்க்ல் ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத் தரிஷ்யஸி |

மச்சித:—கூறியவாறு என்னிடம் **मुदियாதவற்றை** யெல்லாம்
மனம் வைத்தவனாய் **मत्प्रसादात्**—எனது அனுக்ரஹத்தால்
சर्व दुर्गाणि—ஸம்ஸாரத்தில் கடக்க **तरिष्यसि**—கடப்பாய்.

अथ चेत् त्वमहंकारान्न श्रोष्यसि विनश्यसि ॥ ५८ ॥

அத சேத் த்வம் அஹங்காராத் ந ச்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷ்யஸி ॥ 58 ॥

अथ त्वं—அன்றி நீ கப்போகிருயல்லையாகில், சொன்ன
अहंकारात्—நீ நினைத்திருப்பதே சரி படி நடக்கவில்லையாகில்
என்ற கர்வத்தினால் விநश्यसि—கெடுவாய்.
न श्रोष्यसि चेत्—சொன்னதைக் கேட்

இதனை விரைத்துரைக்கிறார்—

यद्यहंकारमाश्रित्य न योस्य इति मन्यसे ।

मिथ्यैव व्यवसायस्ते प्रकृतिस्त्वां नियोष्यति ॥ ५९ ॥

யத்யஹங்காரம் ஆசிரித்ய ந யோதஸ்ய இதி மந்யஸே |

மித்யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம் நியோஷ்யதி ॥ 59 ॥

अहंकारम्—தன்னை எல்லாமறிந்தவ व्यवसायः—தீர்மானமானது
இதை நினைப்பதாலான கர் मिथ्या—நிலைக்காது—பொய்யாகும்.
வத்தை மாறிவிடும். எவ்வாறெனில்,
आश्रित्य—ப்ரதானமாக்கி प्रकृतिः—உனது ஸ்வபாவம்
न योस्ये इति—நான் யுத்தம் செய்யப் स्वां नियोष्यति—உன்னைப் போரில்
போகிறதில்லையென்று ஏவும்—உன்னால் செய்யாம
मन्यसे यदि—நினைப்பாயாகில் விருக்க முடியாது.
ते एष—உனது இந்த

ப்ரக்ருதி ஏவுமென்பதை விரித்து உரைக்கிறார்—

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।

कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात् करिष्यस्वशोऽपि तत् ॥ ६० ॥

ஸ்வபாவஜேந கௌந்தேய நிபத்த: ஸ்வேந கர்மணா |

கர்த்தும் நேச்சஸி யந் மோஹாத் கரிஷ்யஸ்யவசோऽபி தத் ॥ 60 ॥

कौन्तेय—வீரனைப் பெறும் குந்தியின் ஜம் என்று கீழே கூறப்பட்ட,
புதல்வனே ! கூத்திரிய ஸ்வபாவத்திற்கான
यत्—எதை स्वेन कर्मणा—செளர்யம் தேசு என்றார்
मोहात्—அஜ்ஞானத்தினால் போன்ற உனது செயலால்
कर्तुं नेच्छसि—செய்ய விரும்பாமலிருக் निबद्धः—வசப்படுத்தப்பட்டு
கிருயோ, अवशः—உனக்கு நீ வசமின்றியே
तत् अपि—அதையும் तत् करिष्यसि—அதைச் செய்யப்
स्वभावजेन—கூத்தரம் கர்ம ஸ்வபாவ போகிறது.

ஸர்வேசுவரனான உமது சொல்லே எனக்கு நியாயமாகப் படாமல்
நான் ஸ்வதந்த்ரனானபோது அசேதநமான ப்ரக்ருதியாவது என்னை
நியமிப்பதாவது—கட்டுப்படுத்துவதாவது எங்ஙனே என்றான் அர்ஜு

னன். அதற்கு—நீ சொல்வது உண்மை. க்ருஷ்ண வேஷத்திலே உன்னை என் வழியில் கொண்டு வர எனனால் முடியவில்லை. அந்தர்யாமி வேஷத்திலே உன்னை யாவேன் ஆனால் இந்த வேஷத்தில் உன்னையான்வது, ப்ரியன், தோழன், அத்தைமகன் என்றெல்லாம் அன்பினால். அந்த வேஷத்தில் ஆள்வது உன் கர்மானு குணமாக. ப்ரக்ருதி ஆளுமென்றால் அது மூலமாக நான் ஆனவேன் என்பதே என அருளிச் செய்கிறார்—

ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देश्च निष्ठितः ।

भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्नारुहानि मायया ॥ ६१ ॥

ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேஸ்ரஜூந திஷ்ட்டதி |

ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராஹுடாநி மாயயா || 61 ||

अर्जुन—அர்ஜுன!

ईश्वरः—எல்லோரையும் நியமிக்கின்
றவன்

போன்றவற்றிலே ஏறி

யிருக்கும் அந்த ப்ரா
ணிகளை

सर्वभूतानां—எல்லா ப்ராணிகளுடை
யவும்

मायया—ஸத்வ ரஜஸ்தமோ குணங்
களை யுடைய மாயையால்—

हृद्देश्च—அறிவுக்கு மூலஸ்த்தான
மான ஹ்ருதயமென்மலிடத்
திலே

अवब्रुवन्—அவரவருக்கான குணத்
திற்குத் தக்கவாறு

यन्नारुहानि—உடல் கருவி யெல்லாம்

भ्रामयन्—ப்ரவர்த்திக்கச் செய்கின்ற
வனாய்

चोरं दूतं यन्त्रं च निष्ठितं—நிலைத்திருக்கிறான்.

நான் ஒரு ஸமயம் அருகிலிருப்பேன்; அப்பாலும் செல்வேன். உன்னை எக் காலத்திலும் யந்த்ரத்தில் வஸ்துவை வைத்து ஆட்டுகின்றது போல் ஆட்டுகின்றவன் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஹ்ருதயத்திலே அதற்காகவே நிலைத்திருக்கும் ஈச்வரனே. ப்ராணிகளின் இஷ்டப்படி அவன் செய்வதில்லை. அவர்களுக்கு மாயை எந்த குணத்தை முக்கிய மாக்கிச் சேர்ந்திருக்கின்றது என்பதை கவனிக்கிறான். ஊத்திரியனுக்கு ரஜோகுணம் ஸ்வபாவத்தில் ஏற்பட்டதால் அதற்கிணங்க ஏவுவான். யந்த்ரத்தை ஒருவன் ஒழுங்காக வைத்து முடுக்கினால் யந்த்ரம் அதை மீறி வேலை செய்யாமலிருக்கவாமோ. அதுபோல் எந்த ப்ராணியும் அவன் ஆட்டி வைப்பதற்கு இணங்காமலிக்க முடியாது. அவனும் பக்ஷ பாதமாக யாதும் செய்யான். முன்வினைமூலமான குணத்திற்கு இணங்கவே செய்வான். அவன் ஏவுகின்றானாகில், நீ போர் புரியாமல் வானாவிருக்கை முடியாது (ஹ்ரேஷ் என்றது எல்லா இந்த்ரியங்களுக்கும் நரம்புகள் ஹ்ருதயத்தினின்றே போவதால், அந்தந்த நரம்பின் அசைவுக்கு ஏற்ப இந்த்ரியம் வேலை செய்வதால், அதை ஆட்டுவதற்காக அங்கே ஈச்வரன் இழுக்கிறான். அங்கேயே ஜீவனும் இருப்பதால் அவ

னிடம் அறிவை அருகில் இருந்தே உண்டுபண்ணுகிறான் என்பதற்காக. இங்கே ஈச்வரன் என்றது தன்னையே. கீழே சர்வீசு வாஹ்வி சர்வீசு: ஸ்மீதிநிமபோஹனா என்று கூறியுள்ளாரே. படர்க்கையாகச் சொன்னது நானும் அந்தர்யாமியும் ஒன்றென்ற எண்ணம் இராமற் போனாலும் ஹ்ருதயத்திலுள்ளிருப்பவன் செய்விக்கிறான்; உனது அஹங்காரப்படி ஒன்றும் நடக்காதென்றாவது தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவுமாம். (61)

நீர் சொன்னதைக் கேட்காத போது ஈச்வரன் ஆட்டிபாடி தான் நான் நடக்க வேண்டுமாகில், பிறகு அவன் செய்யும் நியமனம் என் இஷ்டத்திற்கு மாறுகவும் ஸம்ஸார பந்தத்திற்கே காரணமாகவுமானால் நான் என்ன செய்வதென்கிறான் அர்ஜுனன். அதன் மேல் அருளிச் செய்கிறார்—

तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भात ।

तत्प्रसादात् परां शान्तिं स्थानं प्राप्स्यसि शश्वतम् ॥ ६२ ॥

தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத ।

தத்ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்த்தாநம் ப்ராப்ச்யஸி சாச்வதம் ॥62॥

भारत—பரத வம்சப் புதல்வனே ! தினால்

तम् एव—அந்த அந்தர்யாமியையே परां शान्तिं—கரம் பந்தத்தினின்று

सर्वभावेन—எவ்விதத்தாலும் விடுதலையையும்

शरणं गच्छ—சரணமாகப் பற்று. शश्वतं स्थानं—பரமபதத்தையும்

तत्प्रसादात्—அவனது அனுக்ரஹத் प्राप्स्यसि—அடைவாய்.

மாயையைக் கொண்டு ஆட்டுகிறபடியால் மாயையைக் கடக்க வழி தேட வேண்டும். அவ் வழியை முன்னமே சொன்னேன் மாசேவ யே ப்ரஹ்நே மாயமேந் தரந்தி தே என்று, நான் இப்போது கண்ணனாயிருக்கும்போதே என்னையே சரணடைந்தால் நான் சொன்னபடி நடக்க வேண்டும். இல்லையாகில் பின்னே நீ நினைக்கும்போது நான் இல்லையே என்று நீ கவலைப்பட வேண்டா. உனக்கு வேண்டியபோது, க்ருஷ்ண என்றே கதற வேண்டுமென்பதில்லை. அந்த ஸ்வாமியையே வீளித்து அவனைச் சரண் அடைவாயாக. அவனை யனுஸரித்து நடந்து கொள்வாயாக. அவனுக்கு நீ அனுக்ரஹனால் அவன் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்கும் மோக்ஷஸ்த்தானமான பரமபதம் பெறுகைக்கும் வழி செய்வான். தைவ ஸம் பத்து உடைய உனக்கு எப்படியும் நற் கதி நிச்சயமாக உண்டு. (62)

इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद् गुह्यतरं मया ।

विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ६३ ॥

இதி தே ஜ்ஞாநம் ஆக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருச்யைதத் அசேஷேண யதேச்சஸி ததா கुरु ॥ 63 ॥

इति—இவ்வாறு

मया—என்னால்

गुहात्—ப்ரவ்ருத்தி தர்மமான சாஸ்த்

ரார்த்தத்தை விட

गुहानरं—இரஹஸ்யமான

ज्ञानम्—ஜ்ஞான மயமான நிவ்ருத்தி

तर्ममानतु
आख्यातम्—உபதேசிக்கப்பட்டது.

एतत् अशेषेण—இதையெல்லாம்

विमृश्य—நன்கு பராமரித்து

यथा इच्छसि—எப்படி விரும்புகிறாயோ,

तथा कुरु—அவ்வாறு செய்.

கொலையென்பது போரில் செய்யப் பெற்றாலும் பாபந்தானே என்று அஞ்சினாய். அது இரஹஸ்யமறியாமையால் வந்த அச்சம். அதற்காக, 'स्वाध्यायमावृतं सुखिनः क्षत्रियाः पार्थ लभन्ते युद्धमीदृशम्', 'युद्धे चाप्यलयायनम्' என்று குஹ்யம்—இரஹஸ்யம் சொல்லப் பெற்றது. அத்துடன் நிற்காமல் ராஜ்யத்தில் நசையற்று முழுக்ஷுவான உனக்குத் தக்கவாறு குஹ்யதரமான நிவ்ருத்திதர்மம் நன்கு விளக்கப்பெற்றது. அதில் கர்மயோகம் ஜ்ஞான யோகம் பக்தியோகம் என்ற நிலையில் எதிலும் போர் என்ற நைமித்திக தர்மம் உன்னை விடாதென்று நிரூபித்தேன். எல்லாம் ஆராய்ந்து உன் இஷ்டப்படி செய். ப்ரவ்ருத்தி தர்மமென்ற குஹ்யத்தில் நின்றாலும் குற்றமில்லை, ஸம்ஸாரபந்தத்தில் வெறுப்பு உண்டாகில் நிவ்ருத்தி தர்ம மே செய்யலாம். அதிலும் பக்தியோகத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் விஷயப்பற்று மட்டும் அற்று ஜீவாத்ம தத்துவம் பெற்றால் போது மென்று ஞானயோகத்திற்கான கர்மயோகம் செய்வதாகக் கொண்டு அதற்காகப் போர் புரிவதானாலும் சரி, நான் சொன்னதைக் கேட்காமல் அஹங்காரியாய் விலகினாலும் உன்னை ஈச்வரன் மாயையைக் கொண்டு அதாவது உன் ஈகூத்ரிய ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு செய்விப்பானாகையாலே ப்ரக்ருதி உன்னை அதில் ஆட்டிவிடுமென்றேன். அப்போது ப்ரவ்ருத்தி தர்மமாகும். பாபமில்லை. ஸம்ஸாரபந்தம்விடாது. அவ்வாறே செய்து உனக்குப் பின்னே புத்தி பிறந்த பிறகு அந்த ஈச்வரனைச் சரண மடைந்து கொள்ளலாமென்று நினைத்தாயாகில் அப்படியே செய். எல்லாம் விட்டு பக்தியோகத்தில் நசையுடன் அதற்காக ஜீவாத்மாவ லோகனத்தில் இழிந்தாலும் சரி, உன் இஷ்டம். (63)

यथेच्छसि तथा कुरु इत्यस्याशयस्तवत्—स्वधर्ममपि चावश्येत्यवश्यकर्तव्यत्वमुक्तम्, फल-
कामनायामपि हतो वा प्राप्स्यसि स्वर्गं जिज्ञासा वा भोक्ष्यसे महीम् । कैवल्येच्छायामपि कर्मयोगा-
तयाऽनुष्ठेयमेव युद्धम् । शिष्टतया व्यपदिष्टत्वं ते नास्तीति कृत्वा यदि ज्ञानयोगोऽवतरसि, तदाऽपि
स्वधर्मस्तदङ्गम् । साक्षान्मोक्षकामनया भक्तियोगोऽभिलाषेऽपि ततः प्राक् तदर्थान्मावलोकनार्थ-
कर्मयोगादिरोपतयेदमस्येव । अतो यथेच्छसि तथेदमवश्यं कुरु इति ।

அர்ஜுனன் தயங்கினான், 'யத் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ரஹ்நி தந் மே' என்று வீண்ணப்பம் செய்தேனே, அப்படியிருக்க, உன் இஷ்டப் படி செய் என்று முடித்து என்னைக் கைவிடலாமோ என்று நினைத் தான். அதன்மேல் முடிவாக உபதேசிக்கிறார்—

सर्वगुह्यमं भूयः शृणु मे परमं वचः ।

इष्टोसि वदमिति तनो वक्ष्यामि ते हितम् ॥ ६४ ॥

ஸர்வகுஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச: |

இஷ்டோ஽ஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் || 64 ||

சர்வகுஹ்யதம்—கீழ்க் கூறியவற்றில் மிக்க ரஹஸ்யமான மே ஐய: அசி—எனக்கு ப்ரியனாகிய இஷ்டோ஽ஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் || 64 ||
 ரஹஸ்யமான இதி நன:—என்கிற காரணத்தினாலே
 ஈரம் வச:—சிறந்த உபதேசத்தை தே ஹிதம்—உனக்கு வேண்டும் முக்கிய
 பூய: மே ஸ்ரு—மீண்டும் என்னிடம் ஹிதத்தை
 கேள், வக்ஷ்யாமி—சொல்வேன்.
 ஐதம்—மிகவும்

பக்தியோகம் மிக்க இரஹஸ்யமாகையால் அதைப் பற்றிய உபதேசமும் மிக்க ரஹஸ்யமாகிறது. உன் இஷ்டப்படி செய் என்றேனே; அதனின்றி உன்னிடம் ப்ரீதி எனக்குக் குறைவேன நினைக்க வேண்டா. இப் போர் பலவித நோக்குடன் நடத்தப்படலாமென்பதற்காகச் சொன்னேன். நீ பற்ற வேண்டிய வழி ஒன்று தான். தயங்க வேண்டா. (பக்தியோக விக்ஷயமான) முக்கியமாக உபதேசம் செய்தேனே; அதையே மீண்டும் சொல்வேன், இங்கே பக்தியோகத்தைச் சொல்வதால் கர்ம யோகாதிகளை விட்டும் செய்யலாமென்ற கருத்தல்ல; காமயமான போரோ, ஜீவாத்மாவைக் காண்பதற்கான கர்மாவிற் சேர்ந்த போரோ புரியாமல் பக்தியோகம் மேலே வரவேண்டுமென்ற குறிப்புடன் அதற்கேற்றவாறு கர்மாவைச் செய் என்பதற்காக பக்தியோகத்தை குஹ்யதமத்தைக் கூறுவதென்க.)

நானாமார்க்ஸூவநாந் கிக்ரீக்யதாமூஹ் இவாலக்ஷ்யதாஜுந: | அஸ்தஸு புநராஹ்—காம்யதயா நிய-
 தயா வா யுஹ்நரணயாபி விக்ரீக்யதயா குஹ்வாத் ததுக்வா குஹ்வமோ நிவ்ருநிதமோ஽பி நானா ப்ராபுக்: |
 தவாபி கைவல்யார்த்தா விஸ்ய மோக்ஷார்த்தமகியோகப்ராப்யாந்ய பரிகலயைவ கர்மயோரோ ப்ருத்ய யுஹ் கார்யமிதி ||

மம்மனா பவ மஹக்நோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவையசி மஹ் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோ஽சி மே || 65 ||

மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவைஷ்யஸி பத்ரம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே || 65 ||

மஹக்நோ:—என்னிடம் பக்தியுடையனாய், மாம் நமஸ்குரு—என்னை வணங்கியிரு.
 என்னையே ப்ராப்யமாகக் மாம் எவ் எய்யசி—என்னையே பெறு
 கொண்டு வாய்.
 (இம் மூன்றாம் செய். அதாவது) தே மஹக்நோ—உனக்கு மங்களம்.
 மம்மனா பவ—என்னை த்யானம் ப்ரதிஜானே—ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன்.
 செய்திரு. மே ப்ரிய: அசி—எனக்கு நீ இஷ்டனாக
 மயாஜி—பூஜாதிகளை எனக்கே செய். கிருய்.

தைலத்தின் தாரையைப் போலே இடைவிடாமல், எதிரில் தோற்றம் போன்றதான த்யானம் என் விஷயமாகச் செய்வது என்னையே பெற வேண்டுமென்ற நோக்குடன் இருக்கவேண்டும். வேறு பலனை விரும்பாமை மஃக்ஷ; என்னப்படுகிறது. அவ்வாறே மதப்பக்தனாய் யாகநமஸ்காராதிகளைச் செய்து வா, யாகமாவது பூஜாவிதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லியது. நமஸ்காரம் பெரியவனுக்குச் சிறியவன் செய்வதென்பது உலகத்திலேயே தெரிந்த விஷயம். (இங்கே, மாசேவ் என்ற ஏவகாரமும் 'பத்ரம் தே' என்பதும் எதற்காக என்னில், உன் இஷ்டப்படி வேறுவிதம் செய்தால், அதாவது மற்ற அரசர்களைப் போல் காம்யமாகப் போர் நடத்தினால், அல்லது ஜீவாத்ம ப்ராப்திக்காகச் செய்தால், அல்லது பொதுவாக, செய்யாமற் போனால் பாபமென்ற நோக்குமாத்திரத்தினால் செய்தால், என்னைப் பெறுவாய் என்று சொல்லமாட்டேன். அப்போது உனக்கு எனக்காக ஸம்ஸாரபந்தம் தொடர்வதால் மங்களம் இல்லை. என் சொற்படி செய். என்னையே அடைவாய்.) இவ்வளவு கேட்டும் போர்நடுவில் ருத்ர பூசைக்குப் ப்ரயத்னம் செய்தான். அப்போது கண்ணன், உபதேசத்தை மறந்திருப்பானென்று என்னையே பூசிக்கலாமென்றார். தீர்த்தன் உலகநந்த சேவடிமேல் பூந்தாமம் சேர்த்து பார்த்தன் தெளிந்தது அப்போது. இவ்வாறு வரப்போவதை மனத்திற் கொண்டு மஃக்ஷை என்கிருரெனவும் கொள்க.

(65)

இவ்வளவு பெரிய போரை நடத்தும் போது பழைய தூர்வாஸனை யாலே பலனில் நசையும், ஜயாபஜயங்களில் ஸமத்வபுத்தியிராமல் புத்திமாறாட்டமும் நேரிடுமென்கிற எண்ணத்தினாலும், ஸாத்விக த்யாகத்தில் மற்றொன்றும் சொல்ல வேண்டியிருப்பதாலும் தர்மானுஷ்டானம் செய்யும் முறையை மறுபடியும் அருளிச் செய்கிறார்.

सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।

अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ ६६ ॥

ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச: || 66 ||

सर्वधर्मान्—நிவ்ருத்தி தர்மங்களாகச்

சொன்ன கர்மயோக ஜ்ஞான

யோக பக்தியோகங்களை

परित्यज्य—ஸாத்விகத்யாகமாக விட்டு,

एकं माम्—கர்த்தாவும் ஆராத்யனும்

ப்ராப்யனும் ஒருவனே

என்னவான என்னை

शरणं व्रज—உபாயமாகவும் பற்று.

अहं त्वा—நான் உன்னை

सर्वपापेभ्यः—மோக்ஷம் பெறத் தடை

யான அனாதிபுண்ய பாபங்

கள் எல்லாவற்றினின்றும்

मोक्षयिष्यामि—விடுவிப்பேன்.

मा शुचः—வருத்தப்படாதே.

மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய காரணமான யோகமோ, அதற்கு அங்கமான மற்றயோகமோ கர்மாவோ எல்லாம், கீழ்க் கூறியபடி. பலம் கருத்துவம் மமதை யென்பவற்றை விட்டே அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு அனுஷ்டித்தே மோக்ஷம் பெறுவதேயானாலும் மோக்ஷத்திற்கு அதனை உபாயமாக நினைக்காமல், செய்யும் உன்னையோ மற்றும் அங்கங்களை யோ கூட உபாயமாக நினைக்காமல் என்னையே உபாயமாக நினைக்க வேண்டும். ஏனெனில், அததற்கு அந்தந்த சக்தியை யளிப்பவன் நானே. அதுவே யன்றி, அந்த அனுஷ்டானத்தை உவந்து பலன் அளிப்பவனும் நானே. எனது ஸங்கல்பமில்லையாகில் அந்த அசேதன வஸ்து எவ்வாறு பலன் அளிக்கும்? கீழே கூறிய மூன்றுவித த்யாகத் துடன் இப்போது பலோ(ஈன்)பாயத்வ த்யாகமும் சேர்க்கப்படுகிறது. த்யாக-ஸந்தியாஸ விஷயமாக நீ இவ் அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கேட்ட கேள்விக்குக் கூற வேண்டியது மொத்தம் இப்போது கூறப் பட்டது. இவ்வாறு அனுஷ்டித்தால் உன்னை விடுவிப்பவன் நான்; இனிக் கவலைப்படாதே என்றபடி.

இதெல்லாம் கூட 'ब्रह्मार्पणं ब्रह्महविः' என்கிற ச்லோகத்தின்படி. முன்னமே மொழியப் பெற்றதென்று கொண்டால் இந்த ச்லோகத் திற்கு வேறு பொருள் கொள்க. இப்போது சரணம் வரஜ என்பது ஸர்வ சாஸ்த்ரலோக ப்ரஸீத்தமான சரணாகதி என்ற மஹாதர்மத்தைச் சொன்னதாகும். சரணாகதியென்பது—முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டிய உபாயத்தை யனுஷ்டிக்கமாட்டாதவன், நான் சக்தியற்றவன், அந்த உபாயத்தை யனுஷ்டித்தால் பெறப்படும் பலனை அது இல்லாத போதே க்ருபை கூர்ந்து எனக்குத் தந்தருள வேணுமென்ற ப்ரார்த்தனா ரூபமான விஜ்ஞாபனம். பக்தியோகம் செய்கின்றவனும் அப்போதைக் கப்போது அதற்கு இடையூறான பல பாபங்களைப் போக்க ப்ராயச் சித்தங்களைச் செய்து வரவேணும். அந்தப் பாபங்களை உபாய விரோதி பாபம் என்பர். அவற்றிற்கு ப்ராயச்சித்தமாயுள்ளவை க்ருச்சீரம், சாந்த்ராயணம் கூச்மாண்டஹோமம் ஜ்யோதிஷ்டோம யாகம் போச். ற வையாம். பல நாள் பல த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு பலர் துணையில் பெரும் தேஹப் பிரயாசையுடன் செய்யப்பட வேண்டுமவற்றை, தான் விரைவில் செய்யமாட்டாமையை உணர்ந்து அடியோடு விட்டு ப்ரபத்தியைச் செய்வதாம். ஆக ச்லோகத்தின் பொருளாவது—

ஸர்வதர்மாந்—க்ருச்சீரம், சாந்த்ராயணம் போன்ற ப்ராயச்சித்தங் களை, பரித்யஜ்ய—செய்ய முடியாமையால் அடியோடு விட்டு, மாம் ஏகம்— எல்லா தர்மங்களுக்கும் பலன் அளிக்கும் என்னையே, சரணம் வரஜ— சரணமாக அடை; அஹம் த்வா—நான் உன்னை, ஸர்வபாபேப்ய:— அந்தந்த ப்ராயச்சித்தத்தால் போக்க வேண்டிய பாபங்களினின்று, மோக்ஷயிஷ்யாமி—விடுவிப்பேன். மா சச:—கவலைப்படாதே, என்றவாறு.

பக்தியோகம் என்ற மோக்ஷோபாயத்தைச் செய்யமாட்டாதவன் அதை விட்டு ப்ரபத்தியை யனுஷ்டித்து மோக்ஷபலனைப் பெறலாமென்பதை மச்யா பரமயா வா஽பி ப்ரப்யா வா மஹமதே | ப்ரப்யோ஽ஹ் நான்யதா ப்ரப்யோ மம கீக்ஷே. லிஸ்யுமி; || என்றபடி ஸ்ரீபாஞ்சராத்தரம் முதலான க்ரந்தங்கள் கூறுகின்றனவாகையால், அதை இந்த ச்லோகத்தின் பொருளாக பாஷ்யகாரர் ஏன் அருளிச் செய்யவில்லை யென்னவேண்டா. கத்யத்தில், சர்வதர்மீஷ்வ சன்யஸ்ய சர்வகாமாண்ட்வ சாஹரந் | லோகவிக்ரான் த்ரணீ ஶரண் தே஽வன் விமோ என்றும் போன்ற ப்ரமாணங்களைக் காட்டி அவ்வாறே ப்ரபத்தியை யனுஷ்டித்திருப்பதால் பாஷ்யகாரர் அதை இசையவிலலை யென்னவொண்ணாது. இங்கே அதைக் கூறவில்லையே யென்னவொண்ணாது. பொதுவாக, எந்தெந்த உபாயம் செய்ய முடியவில்லையோ அதற்கு ப்ரபத்தி பண்ணலாமென்பதே இரண்டாவது யோஜனையின் கருத்தாகையால் பக்திக்காகவும் பண்ணலாமென்று தனியே சொல்ல வேண்டுவதில்லை. பக்தி என்பதும் பெரிய ப்ராயச்சித்தம் என்பதையும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பொருளின் விரிவை இரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் கண்டு கொள்வது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் அருளிச் செய்த ஹிதோபதேசத்தில் இது கடைசி ச்லோகமாகையால் இதற்கு சரம ச்லோகமென்றும் சரம ரஹஸ்யமென்றும் பெயர் வழங்கப்படுகிறது. (66)

உபதேசம் முடிந்துவிட்டது. சிஷ்யனுன அர்ஜுனன் தான் பெற்ற உபதேசத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிப்பதானால் அதற்குச் சில நிபந்தனைகள் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்று கருதி அதை யறிவிக்கிறார். பின்னுள்ளாரும் கீதாரஹஸ்யத்தைக் கண்டபடி இறைக்காமல் காக்க இந்த வசனங்களே ப்ரமாணமாகின்றன. முதலில் எவருக்கு உபதேசிக்கலாகாதென்பதை முக்கியமாகக் கூறுகிறார்—

इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन ।

न चाशुभ्रवे वाच्यं न च मां योऽप्यसूयति ॥ 6७ ॥

இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந |

ந சாகச்சுருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோட்யபயஸூயதி || 67 ||

इदम्—உனக்கு நான் உபதேசித்த

பக்தியில்லாதவனுக்கு

இந்த ரஹஸ்யம்

न कदाचन—ஒரு பொழுதும் சொல்ல

अतपस्काय—கீழ்க்கூறிய சாரீரவாசிக

லாகாது.

मानस तवम् போன்ற

பக்தனாயிருப்பினும்

தில்லாதவனுக்கு

अशुभ्रवे—பணிவிடை செய்யுமுள

ते न वाच्यम्—நீ சொல்லத்தகாது ;

வுக்கு ச்ரத்தையில்லாத

अभक्ताय—(தவமுள்ளவனுகிலும்)

வனுக்கு

न वाच्यम्—சொல்லலாகாது.

यः माम्—எவன் என் விஷயத்திலே

अव्यस्यति—பொறுமையுள்ளவனோ

(நாஸ்திகனோ தேவாந்தர

பக்தனோ)

तस्मै च न—அவனுக்கும் சொல்ல

லாகாது.

अव्यस्यवे என்று ஒரே பதம் ப்ரயோகிக்காமல் தனி வாக்யமாக நீட்டியது அவன் மிகவும் தகாதவன். அவனுக்குச் சொன்னால் தோஷம் அதிகம் என்றறிவிப்பதற்காகவென்க.

(67)

தக்க அதிகாரிக்கு உபதேசித்தால் நல்ல பலனுமுண்டென்கிறார்—

य इदं परमं गुह्यं मद्भक्तैस्वमिधास्यति ।

भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यस्वसंशयः ॥ ६८ ॥

ய இதம் பரமம் குஹ்யம் மத்பக்தேஷ்வபிதாஸ்யதி |

பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்சய: ॥ 68 ॥

इदं—கிழ்க்கூறிய

परमं गुह्यम्—பரம ரஹஸ்யத்தை

मद्भक्त्यु—என் பக்தர்களிடம்

यः अमिधास्यति—எவன் சொல்வானோ

मयि—அவன் என் விஷயமான

परां भक्तिम्—பரபக்தியை

कृत्वा—செய்து

माम् एष्यति एव—என்னைத் திண்ணம்

பெறுவான்

असंशयः—ஸம்சயமில்லை.

न च तस्मान्मनुष्येषु कश्चिन्मे प्रियकृत्तमः ।

भविता न च मे तस्मादन्यः प्रियतरो भुवि ॥ ६९ ॥

ந ச தஸ்மாந் மநுஷ்யேஷு கச்சிந் மே ப்ரியக்ருத்தம: |

பவிதா ந ச மே தஸ்மாத் அந்ய: ப்ரியதரோ புவி ॥ 69 ॥

मनुष्येषु—மனிதர்களில்

मे प्रियकृत्तमः—எனக்கு ப்ரியம் செய்

பவரிற் சிறந்தவன்

तस्मात् अन्यः—உபதேசிப்பவனைக்

காட்டிலும் வேறுனவன்

न च कश्चित् भविता—எவனு மாகான்.

तस्मात् अन्यः—அவனைவிட வெறொரு

வன்

भुवि—பூமியில்

मे प्रियतरः न च—எனக்கு மிகவும்

இஷ்டமானவனும் ஆகான்.

உபதேசிப்பவனுக்குப் பலன் அருளினார். கற்பவனுக்குப் பலனைப் பணிக்கிறார்—

अध्येयते च य इमं धर्मं संवादमावयोः ।

ज्ञानयज्ञेन तेनाहमिष्टः स्वामिति मे मतिः ॥ ७० ॥

அத்யேஷ்யதே ச ய இமம் தர்மயம் ஸம்வாதம் ஆவயோ: |

ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந தேநாஹம் இஷ்டஸஸ்யாமிதி மே மதி: ॥ 70 ॥

इमं धर्मम्—இந்தப் பெரும் தர்மத் தைப் பற்றிய பக்தியோகத்தினால்
 आचयोः संवाद-நமது ஸம்பாஷணையை இஃ—ஆராதிக்கப் பெற்றவனாக
 यः अयेत्येत-எவன் படிப்பானோ, स्याम् इति—ஆவேன் என
 तेन अहम्—அவனால் நான் मे मतिः—எனது கருத்தாம்.

अयान् द्रव्यमयात् यज्ञात् ज्ञानयज्ञः परंतप என்ற ஜீவாத்ம ஜ்ஞானமாய்
 யஜ்ஞமன்றி, ज्ञानयज्ञेन चाप्यन्ये यज्ञन्तो मामुपासते என்னப்பட்ட பக்தியோகமே
 இங்கு ஜ்ஞானயோகம். படித்த மட்டிலே அது செய்ததாகமோ
 என்னில், அதனால் தான் मे मतिः என்றது. இவனிடம், செய்தவனிடம்
 போல் ப்ரீதி வைக்கிறான் எம்பெருமான். உடனே அந்த நிகைக்கு
 இவனும் வருவானாதலான். (70)

படிப்பவனுக்குப் பலன் சொன்னார். கேட்பவனுக்கும் அதைக் கூறுகிறார்—

अद्वावान् अनस्युश्च मृणुयादपि यो नरः ।

सोऽपि मुक्तः शुभान् लोकान् प्राप्नुयात् पुण्यकर्मणाम् ॥ ७१ ॥

ச்ரத்தாவாந் அநஸ்யுச்ச ச்ருணுயாதபி யோ நர: |

ஸோடபி முக்த: சுபாந் லோகாந் ப்ராப்துயாத் புண்யகர்மணாம் || 71 ||

यः नरः—எந்த மனிதன்

अद्वावान्—அக்கரையுள்ளவன்

अनस्युः च—பொறுமையில்லாதவனும்

मृणुयात् अपि—காதால் கேட்பது

மட்டும் செய்கிறானோ

सः अपि—அவனும் கூட

मुक्तः—பாபங்களினின்று விடுபட்டு

पुण्यकर्मणां—பக்தர்களுடைய

शुभान् लोकान्—நல்ல குழாங்களை

प्राप्नुयात्—நன்கு சேருவான்.

கிதையைக் கேட்பவன் வைராக்யமுடையவனாகிறானாதலால் இவன்
 ஸ்வர்கம் முதலான லோகங்களை யடைகிறுனென்னவொண்ணது.
 அந்த தோஷமற்றவன் என்பதற்காக मुक्तः என்றது என்றும் கூறலாம்.
 ஆதலால் மேலே பக்தி பெறப் பாங்காக பக்தர்களுடன் சேர்த்தியே
 पुण्यकर्मणाम् என்று கூறப்படும். காம்ய கர்மாக்களைச் செய்பவரை யல்ல.

உபதேசம் செய்ய வேண்டுமிடமும் பலனும் கூறப்பெற்றது. இவ்
 னுக்கு இந்த உபதேசம் இப்போது செய்தது எதற்காகவோ, அதி
 உண்டாயிற்று என்பதை அவன்மூலமே அறிய விரும்பிக் கேட்கிறார்—

कश्चिदेतत् श्रुं पार्थ त्वयैकाग्रेण चेतसा ।

कश्चिदज्ञानसंमोहः प्रनष्टस्ते घनज्ञय ॥ ७२ ॥

கச்சித் ஏதத் ச்ருதம் பார்த்த த்வயைகாக்ரேண சேதஸா |

கச்சித் அஜ்ஞாநஸம்மோஹ: ப்ரநஷ்டஸ்தே தநஞ்ஜய || 72 ||

பார்—குந்திபுத்ரனே !

एतत् त्वया—நான் கூறியது உன்னால்

एकप्रेण चेतसा—ஊற்றமுள்ள மனத்

துடன்

कश्चित् श्रुतम्—கேட்கப் பெற்றதா?

यज्ञय-வென்று தனம் பெறுபவனே!

ते अज्ञान संमोहः—தத்துவம் உணரா

மையால் வந்த உனது

விபரீத ஜ்ஞானம்

कश्चित् प्रपन्नः—முழுமையும் ஒழிந்ததா?

பகவானின் பேச்சு முற்றிற்று.

अजुन उवाच—அர்ஜுனன் விண்ணப்பம் செய்கிறான்—

नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽव्युत ।

स्थितोऽसि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव ॥ ७३ ॥

நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந் மயா:அவ்யுத |

ஸ்திதிதோ:ஸமி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ || 73 ||

अव्युत-ஆச்ரிதரை விடாதவனே !

त्वत्प्रसादात्-உமது அனுகரஹத்தால்

मोहः-விபரீத ஜ்ஞானம்

नष्टः-தொலைந்தது.

स्मृतिः-தத்துவஹித புருஷார்த்த

அறிவு

लब्धा-பெறப்பட்டது.

गतसंदेहः-ஐயமெல்லாம் தீர்ந்து

स्थितः असि-உண்மையில் நின்றேன்.

तव वचनं-தேவரீர் சொற்படி.

करिष्ये-செய்யப் போகிறேன்.

ஸ்மৃதி: என்றதாலே யாரோ முன் உபதேசித்திருக்க, பிறகு இவரிடமிருந்து அதை நினைத்துக் கொண்டான் என்பதில்லை. பூரீக்ருஷ்ணனே தத்துவங்களையும் கர்மயோகாதிகளான ஹிதங்களையும் முதன்முதல் உபதேசித்தாரானாலும் பன்னிப்பன்னி யருளியதால் இனி மறவாதபடி வேண்டும்போது ஆராய்தலுக்கு ஏற்றவாறு கொண்டேன் என்பதற்காக ஸ்மৃதி: நினைவு என்றான். கடைசியில் தயங்கின அர்ஜுனனுக்கு சர்வ்ஹம் பூய: ஸுமே பரம் வச: என்று மீண்டும் சொல்லக் கேட்டதாலும் ஸ்ம்ருதி என்று மறு தகும். கரிஷ்யே வசநம் தவ மோக்ஷத்திற்கான பக்தியோகம் ஶ்யஜன தீநாஹ் என்று கொண்டாடப் பட்டதை நான் பெறும்படி ஸாத்விக த்யாகத்துடன் போரை மிக்க ச்ரத்தையுடன் நடத்துவேனென்றபடி.

க்ருஷ்ணர்ஜுநஸம்வாதம் முற்றிற்று.

सज्ञय उवाच—ஸஞ்ஜயர் சொல்வதாவது—

इत्यहं वासुदेवस्य पार्थस्य च महात्मनः ।

संवादमिममश्रौषमद्भुतं रोमहर्षणम् ॥ ७४ ॥

இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மந: |

ஸம்வாதமிமம் அச்ரௌஷம் அத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் || 74 ||

वासुदेवस्य-கண்ணபிரானுடையவும் इति इमम्—இதுவரையில் கூறியபடி
 महात्मनः पार्थस्य-மஹாபுத்திமானான யான்
 ! अर्जुन-அர்ஜுனனுடையவும் संवादं—ஸம்பாஷணையை
 अद्भुतम्-ஆச்சர்யமாய் अहम् अशौचम्—நான் நேரில் கேட்
 रोमहर्षणं-மயிர் சிலிர்க்கவுமான டேன்.

மஹாராஜரே! இப்போது உமக்கு நான் சொன்ன இந்த
 க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்பாஷணையானது முதன்முதல் நான் கேட்கும்
 போது ஆச்சர்யமாய் மயிர் சிலிர்க்குமளவுக்கு ஆனந்தம் விளைவிப்பதாய்
 மிருந்தது. உமக்கு இப்போது எந்த நிலையோ? (துர்யோதனனுக்கு
 வெற்றியிலே நோக்கான உமக்கு தத்துவஹித விஷயம் செவியிற்
 பட்டதோ இல்லையோ). (74)

எனது காதில் அந்த ஸம்பாஷணை எப்படி விழுந்தது என்கிறேரோ;
 கேண்மின்—

व्यासप्रसादात् श्रुत्वान् एतद्गुह्यमहं परम् ।

योगं योगेश्वरात् कृणात् साक्षात् कथयतः स्वयम् ॥ ७५ ॥

வ்யாஸப்ரசாதாத் ச்ருதவாந் ஏதத் குஹ்யம் அஹம் பரம் |

யோகம் யோகேச்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாக்ஷாத் கதயத: ஸ்வயம் ||75||

अहं व्यास प्रसादात्—நான் வியாஸரின் योग ईश्वरात्—பிறருக்கும் கல்யாண
 அனுக்ரஹத்தினால் குணங்களை ஸங்கல்பிக்கும்
 (திவ்யமான செவி பெற்று) படி குணபூர்ணான

एतद् गुह्यम्—இந்த ரஹஸ்யமான कृणात्—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தினின்றே
 परं योगम्—சிறந்த யோகத்தை साक्षात् श्रुत्वान्—நேராக கேட்டேன்.
 स्वयं कथयतः—தன் வாயாற் சொன்ன

राजन् संस्मृत्य संस्मृत्य संवादमिममद्भुतम् ।

केशवार्जुनयोः पुण्यं हृष्यामि च मुहुर्मुहुः ॥ ७६ ॥

ராஜந் ஸம்ஸ்மருத்ய ஸம்ஸ்மருத்ய ஸம்வாதம் இமம் அப்துதம் |

கேசவார்ஜுநயோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமி ச முஹூர்முஹூ: || 76 ||

राजन्—மஹாராஜரே! संवादम्—ஸம்பாஷணையை
 इमम् अद्भुतम्—இந்த அற்புதமான संस्मृत्य संस्मृत्य—நினைத்து நினைத்து
 पुण्यं—பவித்ரமுமான मुहुर्मुहुः—மீண்டும் மீண்டும்
 केशव अर्जुनयोः—ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜுநர் हृष्यामि च—ஆனந்தமுற்றவண்ணமு
 களின் பிருக்கிறேன்.

तच्च संस्मृत्य संस्मृत्य रूपमलद्भुतं हरेः ।

विषयो मे महान् राजन् हृष्यामि च पुनः पुनः ॥ ७७ ॥

தச்ச ஸம்ஸம்ருத்ய ஸம்ஸருத்ய ரூபம் அத்யத்புதம் ஹரே: |
விஸ்மயோ மே மஹாந் ராஜந் ஹருஷ்யாமி ச புந: புந: || 77 ||

ஸ்-வ்யாஸா னுக்ரஹத்தால் (ஹ்யத:)செ-மகிழ்ச்சியுறும் எனக்கு
என்னால் பார்க்கப் பெற்ற ராஜந்-மஹராஜரே!
ஹ்யத்யுத்-அவர்களின் ஸம்வாதத் மஹா விசய:-மிக்க வியப்பு.
திற்கு மேல் ஆச்சர்யமான புந:புந:-மீண்டும் மீண்டும்
ஹ: ஸு-பகவானின் விச்வரூபத்தை ஹ்யாமி ச-மகிழ்ந்தும் வருகிறேன்.
சம்ஸ்யசம்ஸ்ய ச-நினைத்து நினைத்தும்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு நற்குணயோகம் அளித்தான்.
அர்ஜுனனும் நழுவின வில்லை நேர்த்தியாக ஏந்தினான். இனி அவர்
பகஷ்த்திலே வெற்றி யென்று வெளிப்படையாகவே கூறுகிறார்—

यत् योगेश्वरः कृष्णो यत् पार्थो धनुर्वरः ।

तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ७८ ॥

யத்ர யோகேச்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்த்தோ தநூர்த்தர: |
தத்ர ச்ரீர் விஜயோ பூதி: த்ருவா நீதிர்மதிர்மம || 78 ||

இவ்வாறு எல்லா உபநிஷத்துக்களின் ஸாரமான
பகவத்கீதாபர்வம் முற்றும்.

யத்-எந்த பக்கத்திலே தத்-அந்தப் பக்கத்திலே
யோ இச்வர:-ஸர்வசேதநாசேதநங் ஶ்ரீ: விஜய:-செல்வம் வெற்றி
களுக்கும் ஸ்வபாவங்களை ஶூதி: -ஆளும் சக்தி.
யளிக்கும் ஸர்வேச்வரான ஶ்ருவா நிதி:-நிலையுறும் நியாயமும்
கூண:-க்ருஷ்ணன் விளங்குகிறானே ஶதி-என்றே
யத் பார்த:-எப் பக்கத்தில் அர்ஜுனன் மம மதி:-எனது திடமான புத்தி.
யநுவர்:-வில் ஏந்தியிருக்கின்றானே,

ஸ்ரீபகவத் கீதையில் முதல் ச்லோகம் த்ருதராஷ்ட்ரனின் கேள்வி,
போர் புரியும் நோக்குடன் குருக்ஷேத்ரம் புகுந்த இரு வகுப்பினரும்
என்ன செய்தார்கள் என்றவாறு. இதற்கு ஸஞ்ஜயர் விரிவாகச் சொல்லி
வருவதில் இப்போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் செய்த கீதோபதேசம் வரையிலான
பாகம் ஆயிற்று. இதற்கு மேல் நடந்த வரலாற்றை மேலே சொல்லப்
போகிறார். இடையில் க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனன் இருவர் சேர்ந்த பக்கத்
தில்தான் வெற்றி, நியாயம் எல்லாம் என்ற இவருடைய ஆராய்ச்சியின்
முடிவைச் சொல்வது அவசியமில்லை. அப்படியிருக்க இதைச் சொன்ன
தினின்று, த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு முன் கேள்வி கேட்கும் போதே எப்படி
யாவது தன் மக்களுக்கு வெற்றி வரவேண்டுமென்ற விருப்பம் இருப்
பது தெரிந்து, ஸமயத்தில் க்ருஷ்ணர்ஜுனர்களின் ப்ரபாவ ஸங்கல்ப

பங்களைப் பரக்கப் பணித்தவிடத்திலே இனி அவன் விருப்பம் நிறைவேறு தென்று அறிவித்தல் நலமென்று நினைத்துச் சொன்னாரெனத் தேறும்.

ச்லோகத்தில் ஐய என்ற சொல் ஒன்றே போதுமாயிருக்க இருதரம் அச்சொல் இருப்பதனினு க்ருஷ்ணனோ அர்ஜுனனோ ஒருவர் இருந்தாலும் கூட அந்தப் பக்கத்திற்கே ஐயம் என்றறிவித்ததாம். 'ஐயம்' என்றதையும் சேர்த்துப் பார்க்கும் போது வேறொன்றும் குறித்ததாகும். அதாவது—உமது மகன் துர்யோதனன் கண்ணனிடம் போயிருந்த போது, 'ஆயுதமின்றி வெறுமனே நான் வந்திருக்க ஸம்மதமானால் வேண்டுமவருக்கு வருகிறேன்' என்று அவர் சொன்னாரே. அப்போது நீர் என் பக்கம் அவ்வாறு வந்தால் போதுமென்று துர்யோதனன் இசைந்து அழைத்திருந்தால், இந்த அர்ஜுனன் போரின் தொடக்கத்திலே புத்தி கலங்கியவன் உபதேசம் செய்பவரில்லாமையாலே போரை நிறுத்திப் போயிருப்பான்; உங்களுக்கு வெற்றி வந்திருக்கும். அதுவின்றி கண்ணன் அவன் பக்கம் செல்லும்படி உன் மகன் விட்டபடியால் இப்போது பூர்ணோபதேசம் பெற்று தனூர்த்தரனாய் நின்றுவிட்டான். இனி உங்களுக்கு நன்மை ஏதென்றவாரும். 'மதிர்மம்', எனது எண்ணம் இது. உமக்கு எப்படி மனத்திற்படுமோ அவ்வாறு நீர் கொள்ளலாமென்றதாம். ஐயா என்பது மதிக்கும் சேரும். எனது புத்தி இது இதற்கு மேல் நடப்பதனின்றும் திடமாகவே நிற்கிறது என்றதாம்.

अभिनवदेशिक इत्थं नाम्ना श्रीवीराधवो वात्स्यः ।

गीतार्थमन्ववादीत् संग्रहो माय्यचन्द्रिकाशोकम् ॥

सारथ्यमर्जुनसास्त्रज्ञौ कुर्वन् गीतामृतं ददौ ।

लोकवयोपकाराय तस्मै कृष्णात्मने नमः ॥

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரமாத்மநே நம:

சுபமஸ்து

ஸ்ரீ:
தனியன்கள்

- (1) யத்பதாம்போருஹ த்யாந வித்வஸ்தாசேஷகல்மஷ: |
வஸ்துதாம் உபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் ||

(யாவரொருவரின் திருவடித் தாமரைகளை த்யானம் செய்ததால்
வினைகள் அனைத்தும் தொலையப் பெற்று யானும் ஒரு வஸ்துவானேன்,
ஆளவந்தார் எனப்படும் அவரை யான் வணங்குகின்றேன்.)

- (1) கட்டப் பொருள் விரித்த காசினியில் நான்மறையின்
இட்டப் பொருள் இயம்பும் இன்பொருளை-[சிட்டர் தொழும்
வேதாந்த தேசிகனை மேவுவார்தங்கள் திருப்
பாதாம்புய மடியேன் பற்று.

(முன்னும் பின்னும் போல் அனுபவிக்கும்போதும் துக்கத்
துடனே கலந்தே யிருக்கும் பொருள்களையே எங்கும் பரப்பும் பூமி
யிலே, பிரயாஸப்பட்டு அறிய வேண்டும் பொருள்களை விரித்துக் கூறும்
நான்கு வேதங்களுக்கும் இஷ்டங்களான தத்துவ ஹித புருஷார்த்
தங்களை உபதேசிப்பவரும், பரமப்ராப்யரும், நல்லொழுக்கமுள்ளவர்
களால் தொழப்படுகின்றவரும், நான்மறையின் பொருளை கிதை வாயி
லாகக் கூறும் இனிய பொருளான கண்ணபிரானை சிஷ்டர்களுடன்
தொழுகின்றவரும், அந்த இனிய பொருளாம் கண்ணான திருவேங்கட
முடையானின் அவதாரமுமேயான ஸ்ரீதேசிகனென்ற ஆசார்யரிடம்
பக்தியுள்ளவர்களின் திருவடித்தாமரையே அடியேனுக்கு அடைக்
கலமாம்.)

- (2) கிதை மொழிந்தருளும் வேதாந்ததேசிகனார்
பாதாரவிந்தமலர் பற்று.

(ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் பொருளைப் பல வுரைகளாலே பரக்க அருளிச்
செய்த ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய திருவடித் தாமரைப்பூவே
எனக்கு போக்கியமாகும்.)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மனே நம:

கீதாஸாரம்

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஆளவந்தார் அருளிய ச்லோகங்களும்

ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய பாசரங்களும்

~~*~*

ஸ்ரீக்ருஷ்ண நாத யாமுந யதிவர நிகமாந்தகுருமுகாந் அகிலாந் |
ப்ரணிபத்ய குருவரேண்யாந் கீதாஸாரம் ப்ரவக்ஷ்யாம: ||

கண்ணபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கீதைக்கு நிகரான சாஸ்திரம் ஒன்றுமில்லையென்பது எல்லோரும் இசைந்ததே. இது மஹாபாரதத்தில் இருப்பதாம். பரத வம்சத்தினரான பாண்டவர்களும் துர்யோதனதனையும் போர் புரியச் சேர்ந்தபோது அர்ஜுனனை வியாஜமாக்கி உலகினுக்கு இவ்வுபதேசம் செய்ய எம்பெருமானுக்கு வாய்த்தது. தான் அறிய அரியனாயிருந்தலைப் போக்க அவதாரம் செய்தது போதாதென்று, கல்ப்பந்தோறும் பிரமனுக்குத் தான் உபதேசம் செய்யும் வேதமென்கிற சாஸ்திரத்தையும் எளிதில் எல்லோரும் அறியும்படி அவதரிப்பித்தருளினான். வேதவுலகிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் கீதாசூரியனின் ஒளியைக் கொண்டே தெளிவாக அறியப்படுகின்றன. எம்பெருமானுடைய குணங்கள் அவதாரத்தில் ஒளி பெறுவதுபோல் வேதம் தத்துவ ஹித புருஷார்த்தங்களை ஒதும் வகை கீதையினின்றே தெளிவாம்.

இந்த கீதாசாஸ்திரத்திற்குப் பலர் பலவிதமாகப் பொருள் கூறினர். அவையெல்லாம் பொய்யெனத் தெளியுமாறு ஸம்ப்ரதாயமாய் வந்த மெய்யான பொருளை வெகு அழகாக முப்பத்திரண்டு ச்லோகங்களிலே ஆளவந்தார் சுருக்கியருளினார். இத் தெளிவை நன்கு வரப்பெற்று இதுனுக்கு இணங்க எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யம் விரிவாக அருளினாரென்பது அந்த பாஷ்யத்திலே அவர்தம்மாலே உரைக்கப்பட்டாதேயாம். அந்த முப்பத்திரண்டு ச்லோகமான கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் என்கிற நூலுக்கு, கீதாபாஷ்யத்தில் அக்ஷரம் அக்ஷரமாக ஊன்றி, பொருள்களை யெல்லாம் தாத்பர்யசந்திரிகை என்ற உரையிட்டுப் பரக்க அருளின ஸ்ரீதேசிகன் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹரகைஷ என்கிற உரையும் அருளியுள்ளார். தமிழில் இதில் முதல் ச்லோகத்திற்கும், பதினெட்டு அத்தியாயங்களின் பொருளைச் சுருக்கும் பதினெட்டு ச்லோகங்களுக்கும் மொழி பெயர்ப்பாகப் பாட்டுக்களையிட்டு 21 பட்டுக்கள் அடங்கிய ப்ரபந்தத்தையும் ஸ்ரீதேசிகன் அருளினார். இந்த இரண்டு கீதார்த்தஸங்க்ரஹங்களை உரைத்துக் கொண்டு கீதாஸாரம் வெளியிடப்படுகிறது.

(1) ஸ்வதர்ம ஜ்ஞாந வைராக்ய ஸாத்ய பக்த்யேக கோசர: ,
நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம கீதாசாஸ்த்ரே ஸமீரித: .

(ஜீவானுல்) தனக்குரிய தர்மாநுஷ்டானம், அறிவு, வைராக்கியம் இவற்றைக் கொண்டு ஸாதித்துப் பெறப்படும் பக்தி யோகத்திற்கு ஒரே இலக்காயிருக்கும் பரப்ரஹ்மம் எனப்படும் திருமாலானவன் கீதை என்கிற சாஸ்த்ரத்தில் நன்கு உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அவனானுக்கு ஏற்பட்ட வர்ணச் சரம தர்மமும் கர்மயோகமும் ஸ்வ தர்மம். அவனவன் தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிப் பெற்ற ஞான யோகமும் பரமாத்மாவின் ச்ரவண மனனாதிசுரம ஸ்வஜ்ஞானம், தான் செய்யும் தர்மங்களுக்கோ ஞானயோகத்திற்கோ ஐச்வர்யம் கைவல்யம் என்றவற்றைப் பலனாகக் கோராமலிருப்பதும் உலகப் பற்றை விட் டிருப்பதும் வைராக்கியம். கர்மயோகமோ ஞானயோகமோ தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண விரகாகும். பிறகு ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவான பரமாத்மவிஷயமாக பக்தியோகம் செய்வதாம். அந்த பக்தியோகம் ஒன்றே பரமாத்மாவைப் பெற வழி. கர்மயோகமோ ஞானயோகமோ மட்டும் போதா. அந்த பக்திக்கும் அவன் ஒருவனே இலக்காக வேண்டும். வேறேரு தேவதையை பஜனம் பண்ணி மோகும் பெற முடியாது. பக்திக்கு இலக்கு-பக்தியினால் அடையப்பட வேண்டியவன் அவனே. அந்த பரமாத்மாவை பரப்ரஹ்மம் என்று பொதுவிலே வேதங் களில் சிலவிடத்தில் ஒதினாலும் திருமாலே அவன் என்பது, விசாரிப்ப வருக்கு, வேதத்தினின்றே விளங்கும். கீதை யென்கிற சாஸ்திரம் ஐயமற அதை விளங்கச் செய்யும். நாராயணனுடைய அவதாரமான கண்ணன் உபதேசிக்கும் போது எனக்கு மேலொன்றுமில்லை யென்றும் என்னையே பஜனம் செய், சரணமாகப் பற்று என்றும் எல்லாம் விரி வாக உபதேசித்தனனே. உபநிஷத்துக்களின் மீமாம்ஸையான ப்ரம்ம ஸூத்திரத்திற்கு உபாயமும் உபேயமுமான ப்ரஹ்மமே முக்யமான பொருள். அவன் உபாயமாவது பக்திக்கு அவனே இலக்கான போதாம், பக்தி ஜீவாத்மாவைக் கண்ட பிறகு செய்யப் பெறுவதாம், அதைக் காண்பது கர்மயோக ஜ்ஞான யோகங்களாலாம். அதற்காகவே அவை யென்றும் கூறப்படும். அவ்வாறே கீதா சாஸ்த்ரத்திற்கும் அத்தகைய ப்ரம்மமே பொருளாம். கீதாசாஸ்த்ரமில்லையாகில் அந்தந்த யோகங் களின் நிலையும் பலனும் நன்கு உணரப்படமாட்டா. அவ்வாறே தத்துவ நிலையுமென்றபடி.

தேசிகப் பிரபந்தத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை உரைக்கும் முதற் பாசுரமாவது—

1. கருமமும் ஞானமுங்கொண்டெழும் காதலுக் கோரிலக்கென்று
அருமறையுச்சியு ளாதரித்தோதும் அரும் பிரமம்
திருமாலென்று தானுரைத்தான் திருமகளோடு வரும்
தருமமுகந்த தனஞ்சயனுக்கவன் சாரதியே.

தர்மம் உகந்த தனஞ்சயனுக்கு—இன்னது தர்மமெனத் தெளிய விரும்பின அர்ஜுனனைக் குறித்து அவன் சாரதி தான்—போரில் அவனுக்கு ஸாரதியாய் அவனே, கருமமும் ஞானமும் கொண்டு—கர்ம யோகஞானயோகாதிகள் கை வந்த பிறகு, எழும் காதலுக்கு—உண்டாகி வளரும் பக்தியோகத்திற்கு, ஓர் இலக்கு என்று—ஒன்றே லக்ஷ்யம் (விஷயமும் பலனும்) என்று அரு மறை உச்சியுள்—அறிவதற்கு அரியனவான வேதாந்தங்களில் ஆதரித்து ஓதும்—கருத்துடனும் வாத்ஸல்யத்துடனும் ஓதப்படுகிற அரு பிரமம்—வேறு வைகயில் அறியவும் அடையவும் முடியாத பிரம்மமே திருமகளோடு வரும் திருமால்—லக்ஷ்மி தேவியோடு அவதரிக்கும் நாராயணனும், என்று உரைத்தான்—என்று விரிவாக உபதேசித்தான். அதுவே கீதை.

‘பக்தியோகமவதாரயாமாஸ’ என்று பக்தியை ப்ரதானமாக அருளிநார் பாஷ்யகாரர். ஆகையால் தத்துவம் ஹிதம் இவை இரண்டும் கீதாசாஸ்திரத்தில் முக்கியம். அந்த பரப்ரம்மம் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்பதும் இங்கே நன்கு அறியப்படுவதால் அதுவும் விதேயமாம். ஆக கர்மயோகம், ஞானயோகம், அதனால் வரும் பக்தியோகம், அதற்கு இலக்கான ப்ரஹ்மம் என்ற விஷயங்களைச் சொல்லி இப்படி உபநிஷத்துக்களில் உபதேசிக்கப்பட்ட ப்ரம்மமும் அவதரித்தருளும் திருமாலும் ஒன்றென உபதேசிக்கின்றது கீதாசாஸ்திரமென்றதாயிற்று. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரகச்யில் விரிவு காண்க. (1)

முழு கீதையின் பொருள் இன்னதென்று கூறப்பெற்றது. இந்த கீதை 18 அத்யாயங்கள் கொண்டது. இதனை மூன்று பாகங்களாகப் பிரிப்பர். ஒவ்வொரு பாகத்திலும் ஆறு அத்தியாயங்கள் அடங்கும். முதற் பாகத்தில் ஜீவதத்துவமும் அது விஷயமான யோகமும் சொல்லப்படும்; இடைப் பாகத்தில் பரமாத்ம தத்துவ ஹிதங்களை விரிவாக எடுத்துரைத்து உபதேசத்தை திடப்படுத்தும். மூன்றாம் பாகத்தில் முன்பாகங்களின் பொருள் விரிவாம். அதில் முதற் பாகமான முதல் ஆறு அத்யாயங்களின் பொருளைப் பொதுவாகப் பணிப்பது 2-ஆம் ச்லோகம்.

(2.) ஜ்ஞாநகர்மாத்மிகே நிஷ்ட்டே யோகலக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே. ஆத்மாநுபூதி ஸித்த்யர்த்தே பூர்வ ஷட்கேந சோதிதே.

புஷ்கலமான ஸாத்விக த்யாகத்துடன் செய்யப்படுகின்றனவாய், மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்துவதை நோக்காகவுமுடையனராய் அதன் மூலம் ஜீவனைக் காண்பதற்குமான ஞானம், கர்மம் என்ற இரு யோகங்கள் முதல் ஆறு அத்யாயங்களில் விதிக்கப்படும்.

முதல் ஆறு அத்யாயமான பாகம் ஜீவாத்மாவின் அனுபவத்திற்கு வேண்டுவதைச் சொல்லுகிறதென்றபடி, நிஷ்டையாவது—நினைப்பு—உபாயம். யோகம் என்கிற சொல்லுக்குப் பொதுவாக உபாயமென்றது பொருள். ஆகையாலேயே கர்மயோகம், ஞானயோகம் என்கிறது.

இங்கே 'யோகலக்ஷ்யே' என்ற விடத்தில் யோகமாவது யோக சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஆஸனத்திலமர்ந்து இந்திரியங்களை அடக்கி மனத்தைக் குறிப்பான இடத்தில் நிறுத்துவது, மனது சலியாமல் ஜீவாத்ம விஷயத்தில் நிற்பதற்கு கர்மயோக ஞானயோகங்கள் செய்யப் பட வேண்டும். அதன் பிறகு ஆனந்த ரூபமான ஆத்மாவின் தத்துவம் அனுபவத்திற்கு வரும்,

இடைப்பாகத்தின் பொருள் கூறும் ச்லோகம் மேலது:—

(3.) மத்யமே பகவத் தத்துவ யாதாத்மயாவாப்தி ஸீத்தயே |
ஜ்ஞாந கர்மாபிநிர்வர்த்யோ பக்தியோக: ப்ரகீர்த்தித: ||

கீழ்ச் சொன்ன ஞானயோக கர்மயோகங்களால் ஆத்ம தர்சனம் மூலம் பெறுவிக்கப்படும் பக்தியோகமானது, பகவானென்கிற தத்துவத்தை ஸர்வத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளபடி யெல்லாம் அனுபவிப்பதாகிற பயனைப் பெறுதற்காக இடையிலே நன்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது.

கரும்பில் வேர்பற்றும் தலைப்பாகமும் போக இடையிலுள்ளது வெகு ரஸமாயிருப்பது போல் கீதையில் இந்த இடைப்பாகமாம். (3)

(4.) ப்ரதாந புருஷ வ்யக்த ஸர்வேச்வர விவேசநம் |
கர்ம தி: பக்திரித்யாதி: பூர்வசேஷ: அந்திமோதித: ||

ப்ரபஞ்ச காரணமாய் ப்ரதானமெனப்படும் மூலப்ரகிருதி, புருஷர் களெனப்படும் ஜீவர்கள், ப்ரபஞ்சமாகிற வ்யக்தம், ஸர்வேச்வரன் என்கிற தத்துவங்களில் விவேகமும், கர்மாநுஷ்டானம், ஜ்ஞானம், பக்தியோகம் என்ற உபாயங்களும், அவற்றைச் சார்ந்த ஸத்துவகுணதி விசேஷமுமான முந்திய இரண்டு பாகங்களுக்கும் வேண்டியவை கடைப்பாகமான ஆறு அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டன. பொதுவாகப் பூர்வசேஷத்தைப் பகர்வது இதன் கார்யம். (4)

இப்படி மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்து தோர்த்தம் கூறப்பெற்றது. இனி கீதை பதினெட்டு அத்தியாயங்கள் கொண்டதாகையால் ஒவ்வோர் அத்தியாயத்தில் உரைக்கப் பெற்றது என்ன என்பது விரித்துரைக்கப் படுகிறது. ஒவ்வோர் அத்தியாயத்திற்கு ஒவ்வொரு விஷயத்திலே நோக்கு என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் கடைசியாகத் தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் அருளியுள்ளார். அதை யிங்கும் கடைசியில் கூறுவம். இந்தக் கீதையில் இரண்டாம் அத்தியாயம் முதற்கொண்டே தத்துவ ஹிதோபதேசம் செய்யப்படும், முதல் அத்தியாயமானது அந்த உபதேசம் ஏன் அப்போது ஏற்பட்டதென்றதை யறிவிக்கப் பிறந்தது. ஆக அது சாஸ்திரத்திற்கு உபோத்தகாதம்—பூமிகை. அர்ஜுனன் கவலையுற்றான்; அந்தக் கவலையைத் தீர்க்க உபதேசம் வந்ததென்ன வேண்டும். அதில் கவலையுற்றதை மட்டும் முதல் அத்தியாயத்திலே மொழிந்து, அதன் மேல் கண்ணன் இஃதென்ன என்று கேட்டதையும், அர்ஜுனன் மீண்டும் தன் கருத்தை வெளியிட்டு தர்மத்தை நன்கறியாமல் தடுமாற்றம் உற்று,

‘உபதேசம் செய்தருள வேண்டு’மென்று கண்ணபிரானிடம் சிஷ்யனாய்ச் சரணமடைந்ததையும் இரண்டாவது அத்யாயத்தின் தொடக்கத்திலே கூறி உபதேசம் செய்ததில் சிறிதையும் அதிலேயே சேர்த்தருளினார் வியாஸபகவான். ஆளவந்தார் இந்த இரண்டாம் அத்யாயத்தில் உபதேச பாகம் விரிவாயிருப்பதால் கண்ணனை யடைக்கலம் கொண்டது வரை பூமிகையாகக் கூடுவதால் 2வது அத்யாயத்தில் அதற்காக உள்ள 10ச்லோகங்களையும் முதல் அத்யாய விஷயத்தோடு சேர்த்து முழு பூமி கைக்காக ஒருச்லோகம் அருளிச் செய்கிறார். ஆகையாலேயே மேல் வரும்ச்லோகத்தில் ‘முதல் அத்யாயத்தினால்’ என்ற சொல் இல்லை. மேல் ஓவ்வோர் அத்யாயத்தையும் குறிப்பிடுவர்.

(5.) அஸ்த்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மப(தி)யாகுலம் |

பார்த்தம் ப்ரபந்தம் உத்திச்ய சாஸ்த்ராவதரணம் க்ருதம் ||

தகாத இடத்திலான சினேகம் தயை என்பவைகளாலும், தர்மத்திலே இது அதர்மமென்கிற அச்சத்தினாலும் கலக்க முற்றவனும் சரணகதி செய்தவனுமான குந்திபுத்ரனை அர்ஜுனனைக் குறித்து தத்துவ ஹிதோபதேசத்தின் தொடக்கம் செய்யப்பெற்றது.

‘தர்மாதர்மபய’ என்றவிடத்தில் ‘தர்மாதர்மதியா’ என்ற பாடமும் ப்ரஸித்தமானது. அப்போது தர்மத்தில் அஸ்த்தாநஸ்நேஹ காருண்யங்களாலுண்டான அதர்ம புத்தியினாலே எனவுரைப்பர். ‘உத்திச்ய’ கலங்கினவனைத்தெளிவிக்க வேண்டியது அவசியம். குந்திபுத்ரனையடியாலே குடல்துவக்கினால் தத்வோபதேசம் செய்யவும் முன் வந்தார். எதுச் ச்ரேயஸஸோ, அதை உபதேசிக்கவேண்டுமென்று கூறிச் சரணுகதனாய்விட்டபடியாலே ச்ரேயஸ் ப்ரேயஸ் என்ற இரண்டில் ச்ரேயஸ் ஸென்ற மோக்ஷஸாதனமானது பற்றி பரதத்துவஹிதங்களை உபதேசிக்க வேண்டுமென்று உபநிஷத்தாகிற வேதாந்த சாஸ்திரத்தையே உபதேசித்தருளினார். உபநிஷத்துக்களே கீதையாக வடிவெடுத்திருப்பது பற்றியே கீதா என்று ஸ்த்ரீவிங்கமாகவே கூறி, ‘பகவத்தீதாஸு உபநிஷத்ஸு’ என்பர். அர்த்தப்ரஹ்மத்தின் அவதாரம் கண்ணபிரான்; சப்தப்ரஹ்மத்தின் அவதாரம் கீதை. அவனது அவதாரம் ஏதோ ஒன்றை வியாஜமாக்கி கீதோபதேசம் முதலிய பல நன்மைகளைச் செய்தது. வேதசாஸ்த்ரம் அர்ஜுனனை வியாஜமாக்கி கீதையாக அவதரித்து உலகத்தினையே உய்விக்கின்றது. இந்த விசேஷம், ‘உத்திச்ய’ அவதரணம்’ என்கிற சொற்களில் த்வனிக்கும். ஆகவே உத்திச்ய என்பதற்கு வியாஜமாக்கி எனவும் பொருள் கொள்வர்.

(5) இதற்கான பிரபந்தப் பாசுரமாவது:—

2. உகவையடைந்த உறவுடையார் பொரஹுற்ற அந்நான்
தகவுடன் அன்பு கரை புரளத் தருமத்தளவில் |
மிகவுளம் அஞ்சி விழுந்து அடி சேர்ந்த விசயனுக்கோர்
நகையுடன் உண்மை யுரைக்க அமைந்தனன் நாரணனே ||

உகவை அடைந்த உறவு உடையார்—ஐச்வர்யச் செருக்காலே மகிழ்ச்சி யுற்ற பந்துக்கள்

பொரல் உற்ற அ நான் - முன் போரில் இறங்கி நின்றபோது தகவுடன் அன்பு கரை புரள—தன்னால் அழிய இருக்கும் அவர்களிடம் தனக்கு தனையும் சினேகமும் கரைபுரண்டு ப்ரவேசித்ததால் தருமத்து அளவில்—தர்மத்திலடங்கியதான போர் புரிதலென்பதிலும் மிக உளம் அஞ்சி—இது அதர்மம் என்று அச்சம் அதிகமாகப் பெற்று விழுந்து அடிசேர்ந்த விசயனுக்கு—தெண்டனிட்டுத் திருவடிமைப் பற்றின அர்ஜுனனுக்கு நாரணன் ஓர் நகையுடன்—கண்ணபிரான் ஒப்பற்ற புன்சிரிப்புடன் உண்மை உரைக்க அமைந்தனன்—தத்துவோபதேசம் செய்யலானான்.

பிறர் போரில் வந்திழிந்த பிறகு தகவும் அன்பும் தகாவாகையாலே அஸ்த்தாநஸ்தேஹ காருண்யங்கள் இவை. 'அஞ்சி' என்றதால் 'பய' என்ற பாடமும் கருதப் பெற்றது. விசயனுக்கு, தான் ஐயசீலனுனபடியாலே தோல்வியுறுவேனென்கிற அச்சத்திற்கு இடமில்லை. ஆகையாலே அவர்களின் உகவையைப் போக்குகிறோமே என்று தகவுற்றான். ஓர் நகையுடன் 'ப்ரஹஸந்இவ' என்ற சொல்லின் உரை இது. (2)

(6.) நித்யாத்மாஸங்கக்ரமேஹா கோசரா ஸாங்க்ய யோகதி: ;
த்விதீயே ஸத்திததிலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹ சாந்தயே !

நித்யமான ஆத்மா என்ன, பற்றற்ற கர்மாநுஷ்டான மென்ன இவை விஷயமாய், ஸத்திதப்ரஜ்ஞத்வதசையைப் பயனாகவுமுடைய, ஆத்மா கர்மயோகம் என்பவற்றின் அறிவானது அந்த அர்ஜுனனின் மோஹம் ஒழிதற்காக 2ஆம் அத்யாயத்தில் உபதேசிக்கப் பெற்றது.

'ஏஷா தேத்பிஹிதா ஸாங்க்யே புத்திர்யோகே த்விமாம் ச்ருணு' என்று 39ஆம் ச்லோகம் வரையில் ஸாங்க்யமென்ற ஆத்ம தத்துவத்தின் ஜ்ஞானம் சொல்லப்பட்டதாகவும், மேலே கர்மயோக விஷயத்தில் புத்தி நிலையைச் சொல்லப் போவதாகவும் அருளினதற்கேற்ப இங்கே, 'ஸாங்க்ய யோகதி: ப்ரோக்தா' என்றது. இப்படி ஆத்மஜ்ஞானத்துடன் கர்மயோகத்தை யறிந்து அநுஷ்டித்தால் வரும் பயன் ஸத்தித ப்ரஜ்ஞத்வ மென்கிற ஞானயோகம். அதாவது—'ஸமாதாவசலா புத்தி: ததா யோக மவாப்ஸ்யஸி' (59) என்றபடி மனத்தில் நின்ற ஆத்மபுத்தி. அதன் பிறகு ஆத்ம ஸாக்ஷரக்காரம். அது இந்த கீதா ச்லோகத்தில் யோகமென்னப் பட்டது.

3. உடலமழிந்திடும் உள்நுயிர் ஒன்றறியாதெனைப் போல்

விடுமது பற்று விடாதது அடைத்த கிரிசைகளே.

கடுக உனக்குயிர் காட்டும் நினைவு அதனால் உளதாம்.

விடு மயலென்று விசயனைத் தேற்றினன் வித்தகனே.

உரை:—தேகமெல்லாம் அழிவுறும். அதனுள்ளே இருக்கும் ஜீவாத்மாவானது பரமாத்மாவான என்னைப் போலே ஒன்றாய்—அவயவங்

களற்றதாகையாலே அழிவதில்லை. ஆகிலென்? ஞானமே போதுமே யென்னில், கர்மானுஷ்டானத்தினால் வரும் பலன்களையே முதலில் நாம் விரும்பாமலிருக்க வேண்டும்; கர்மங்களை விடலாகாது. நம்மை விடாதது கர்மங்களே, ஆகம் தத்துவத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் காரணமான ஞானயோகமென்கிற நினைவு கர்மாநுஷ்டானத்தினாலேயே வருவதாம். உனக்கு மயல் இருப்பதாலே நீ கர்மாநுஷ்டானம் செய்து அதை விடுவாயாக. அப்படி செய்யவே மயல் விடும்; ஜ்ஞானயோகமும் பெறப்படும்.

இந்த அத்தியாயத்தில் தேஹம் அநித்யமென்பதை விரிவாகச் சொல்லியிருப்பதால் 'நித்யாத்ம' என்ற ஸங்க்ரஹம் இப்பாட்டில் உடல மழிந்திடும் என்ற அடியால் விரித்துரைக்கப்பட்டது. 'ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம்' என்று அழியாமைக்குத் தன்னைத் தருஷ்டாந்தமாக அருளி னானாகையால் 'எனைப்போல்' என்றது. விடுமது இன்னதென்ற பிறகு, விடாததெது எனவரும் கேள்வியையனுசரித்து விடாதது என ஒருமை. விடாதது எதுவென்னில், நித்யம் மட்டுமல்ல; பல கிரிசைகளும், அவற்றில் போரும் சேருமென்றபடி.

(7.) அஸக்த்யா லோகரக்ஷாயை குணேஷு ஆரோப்ய கர்த்துநாம் |
ஸர்வேச்வரே வா ந்யஸ்ய உக்தா த்ருதியே கர்மகார்யதா ||

ஜ்ஞானயோகாதிகாரியும் அநதிகாரிகளைக் காப்பதற்காக தன்னிடமுள்ள கர்த்தா என்ற தன்மையை ஸத்துவ ரஜஸ்தமோ குணங்களில் ஏறிட்டு குணங்களுக்கும் ஈச்வரான பகவானிடத்திலாவது அதைச் சேர்த்துவிட்டு வேறு பலனில் பற்றற்று கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்பது மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் மொழியப் பெற்றது.

கர்மயோகத்திற்குப் பிறகு ஞானயோகம் செய்ய வேண்டுமென்பதே யில்லை. ஞானயோகாதிகாரியும் பலத்தில் பற்றற்று கர்மயோகமே செய்யலாம். இல்லாவிட்டால் ஞானயோகம் செய்யமாட்டாதவரும் ஞானயோகமே சிறந்ததென்று மயங்கி அதைச் செய்யத் தொடங்கி அழிவர். ஆனால் அப்படி செய்கின்றவன் பலத்தில் பற்றற்றுச் செய்வதுபோல் கர்த்துவத்தாகத்துடனும் செய்வதாம். இந்தக் கர்மங்களுக்கு நான் கருத்தனல்லன்; ப்ரக்ருதியின் குணங்களுக்கு நான் பவ்யப்பட்டிருப்பதால் தானே நான் செய்யவேண்டியதாகிறது. ஆக அந்த குணமே கர்த்தா; அல்லது அந்த குணங்களுக்கு அந்த சக்தியும் ஸர்வேச்வரனாகிறமையாலும், அவனே என்னையும் உள்ளே புகுந்து நியமிப்பதாலும் அவன் தான் கர்த்தா என்று கொள்ளவேண்டும்; ஆக அவன் நியமித்ததால் குணங்களுக்கு உட்பட்டு நான் கர்த்தாவாகிறேன் என்கிற விவேகத்துடன் செய்யவேண்டுமென்றபடி. இப்படி மூன்றாம் அத்தியாயம்.

4. சங்கம் தவிர்ந்து சகம் சதிர் பெற்ற (பெறத்) தனஞ்சயனே !
பொங்கும் குணங்கள் புணர்ப்பினைத்தும் புகவிட்டவற்றுள்
நங்கண் உரைத்த கிரிசையெலாமெனவும் நவின்ருர்
எங்கும் அறிவர்களே யென்று நாத னியம்பினனே.

தனஞ்சயனே ! சங்கம் தவிர்ந்து—ஓ அர்ஜுனா பலனில் பற்றை விட்டு
பொங்கும் குணங்கள்—இரண்டை அடக்கி ஒன்று மேலாகும் ஸத்துவாதி
குணங்களின்

புணர்ப்பு அனைத்தும்—சேர்க்கையாலான எல்லாக் கார்பங்களையும்
அவற்றுள் புகவிட்டு—அந்த குணங்களுக்கே சேர்ந்தனவாக்கியும்
உரைத்த கிரிசை எலாம்—சாஸ்த்ர ஸம்மதமாய், நாமும் சொன்ன
எல்லாச் செயல்களும்

நம்கண் என உம்—எம்பிடத்தில் இருப்பன என்று—எமக்கு ஆதீன
மென்று நினைத்தும்,
சகம் சதிர் பெற—லோகம் திறம் பெற—(திறமாக லோகம் கர்மயோகத்
தில் பற்று வைப்பதற்காக)

நவின்ரூர்—மீண்டும் அவற்றையே செய்கின்றவர்
எங்கும் அறிவார்களே—கர்மயோக தசையிலும் ஞான யோகிகளே ஆவர்
என்று நாதன் இயம்பினன்—என்றவாறு ஸர்வேச்வரன் அருளினான்.

‘அஸக்த்யா’ என்ற ஸங்க்ரஹத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பு சங்கம்
தவிர்ந்து’ என்பது. ‘லோகரக்ஷாயை’ என்பதற்கு. ‘சங்கம் சதிர் பெற’
என்பது. ஆகையால் ‘பெற்ற’ என்ற பாடம் கொண்டு ஜகத்திலே
ஸாமர்த்தியம் பெற்ற அர்ஜுனனே என்று அவனுக்கு வினே விசே
ஷணமாக்க வேண்டா. பெற்ற என்ற பாடத்திலே லோக ரக்ஷை என்ற
பொருள் கொள்ளக் கூடுமாகிலும், பற்ற என்றவாறு வேறு பாடம்
கூடுமாகிலும் கொள்க. பெற என்ற பாடமாகில் சகம் சதிராகக் கர்ம
யோகத்தைப் பற்ற என்றது பொருள். இனி, பெற்ற என்றே பாடம்
கொள்ளில், சகம் சதிர் பெற்ற—லோகம் உன்னை அனுஸரிக்கும்படி
சிஷ்டனாகப் பேர் பெற்ற (சிஷ்டதயா வ்யபதிஷ்ட) என்றதாய் அர்ஜுன
னுக்கு விசேஷணமாம். ‘நவின்ரூர்’. நவிலுதல், பயிலுதல், மேன்மேல்
கிரிசையே செய்தல். ‘புணர்ப்பனைத்தும்.’ ‘குணை: குணேஷு வர்த்தந்தே’
என்ற விடத்திற் கொண்ட பொருள் கொள்க. அவற்றுள் புகவிடுதலா
வது—அவையுள்ள போதே தான் செய்வதால் அவற்றையே கர்த்தா
வாக பாவிக்கையாகும்.

(8.) பரஸங்காத் ஸ்வஸ்வபாவோக்தி: கர்மணோடகர்மதாடஸ்ய ச |

பேதா: ஜ்ஞாநஸ்ய மாஹாத்ம்யம் ச தூர்த்தாத்யாய உச்சயதே ||

நான்காம் அத்தியாயத்திலே கர்மயோகம் ஞானமாதல் சொல்லப்
படுகிறது. கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளும் சொல்லப்படுகின்றன. கர்ம
யோகத்திலடங்கிய ஞானபாகத்தின் பெருமையும் சொல்லப்படுகிறது,
சொல்லவேண்டிய விஷயத்தோடு ஸம்பந்தமிராவிட்டாலும் ஏதோ
கேள்விக்கு அவகாசம் ஏற்பட்டுக் கேட்டதாலே அவதார தசையிலும்
மாறாத தனது நிலையைப் பற்றிய பேச்சும் அவச்யமாகி முதலில் உள்ளது.

ஏற்கனவே கர்மயோகத்தை சூர்யனுக்கு நான் உபதேசம் செய்ய
அவன் மூலம், மனுமுதலான அரசர் பரம்பரையில் இது விளங்கிற்

மென்று கண்ணன் தொடங்கவே, 'இப்போது பிறந்த நீர் அப்போது அவனுக்குச் சொன்னதெங்ஙனம்' என்று அர்ஜுனன் வினவ, தனக்குப் பற்பல ஜன்மங்கள் உண்டென்றும் ஜன்மாந்தர விஷயங்களும் தனக்கு எப்போதும் ப்ரத்யக்ஷமாகவேயிருக்குமென்றும் தொடங்கி, தன்னுடையது சாமான்ய பிறப்பன்று; அவதாரமேயென்று அவதார ரஹஸ்யத்தை வெளியிட்டருளினான். இது ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு நன்கு ஸம்பந்தப் பட்டதன்றாகிலும் வீனா எழுவே விடையாக வந்ததாம். பிறகு முன் அத்தியாயத்திற் சொன்ன கர்மயோகம் ஞானரூபமாவதையும், அதாவது—ஞானம் சேர்ந்தேயிருப்பதையும், அக் கர்மயோகத்தில் த்ரவ்ய யஜ்ஞம், தபோயஜ்ஞமென்றவாறான உட்பிரிவுகளையும் கர்மயோகத்தில் அடங்கிய ஞாநாம்சம் ப்ரதானமாய் பவித்ரமானது போன்ற மேன்மைகளையும் மொழிந்தருளினுனென்றபடி.

5 பிறவாமை தந்திடத்தானே பிறக்கும் பெருமைகளும்
துறவாக்கிரிசைகள் தூமதிதன்னால் துலங்குகையும்
இறவா யுயிர் நன்நிலை கண்டிடும் உலகின்றிலையும்
மறைவாழு மாயவன் நேயனுக்கன்றறிவித்தனே.

மறைவாழும் மாயவன்—வேதங்களால் வாழ்க்கை பெற்றவனுன மாயேச்வரன்
பிறவாமை தந்திட—ஜீவர்களுக்கு மாயையில் பிறக்காமையை அனுக்ரஹிக்க
தானே பிறக்கும் பெருமைகளும்—ஸ்வேச்சையால் செய்யும் அவதாரத்தின் ரஹஸ்யங்களையும்,
துறவா கிரிசைகள்—ஞானியும் விடக்கூடாத த்ரவ்யயஜ்ஞம் முதலான கர்மயோகங்கள் யாவும்
தூமதி தன்னால் துலங்குகையும்—பவித்ரமான ஆத்மஜ்ஞானமும் ப்ரம்மஞானமும் சேர்ந்து விளங்குவதையும்
இறவா உயிர் நல் நிலை—அபியாத ஜீவாத்மாவின் சுத்தமான தன்மையை கண்டிடும் உலகின்றிலையும்—காண்பதாம் கர்மயோகிகளின் சிறப்பையும் நேயனுக்கு அன்று அறிவித்தான்.—ப்ரியானு அர்ஜுனனுக்கு
அப்போது உபதேசித்தான்.

நான்காம் அத்தியாயத்திலே அவதார ரஹஸ்யோபதேசத்திற்குப் பிறகு, கர்மயோகம் ஜீவாத்ம ஜ்ஞானத்தாலும் பரப்ரம்மஞானத்தாலும் (23-24) ஞாநாகாரமாவதும், கர்மயோகத்தில் தேவாரச்சை முதலான பல உட்பிரிவுகளும் (25-32), கீழ்ச்சொன்ன ஞாநாம்சத்திற்குள்ள ஏற்றமும் சொல்லப்பெற்றன. அவற்றில் ஞாநாகாரமாவதைச் சொன்னதோடு ஞானச்சிறப்பைச் சொல்லுவதையும் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் (33-தா—சந்திரிகை.). இடையில் கர்மயோகத்தின் உட்பிரிவுகளைச் சொன்னது எந்ந கர்மயோகத்திலும் ஞானம் விடப்படமாட்டாதென்று தெரிவிப்பதற்காகவே என்கிற கருத்தைக்

காட்ட இப் பாசுரத்திலே, ஸங்க்ரஹ ச்லோகத்தில் குறித்த கர்மயோகப் பிரிவுகளை 'துறவாக்கிரிசைகள்' என்று முன்னே எடுத்துப் பிறகு ஞான காரத்வத்தை யருளினதென்க. இப்போது, 'குரு கர்மவை தல்வம்', 'கர்மணோ ஹயபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யம் ச விகர்மண:'. அகர்மணச்ச போத்தவ்யம்' என்கிற க்ரமத்தையும் பற்றினதாம். முதலில் ஞானச் சேர்த்தியால் ஞானாகாரமாவதைச் சொல்லி, 'அந்த ஞானம் கர்ம யோகம் செய்துவரும்போதே மேன்மேல் வளர்ந்து ஸாக்ஷாத்காரம் வரையிலாம், ஸம்சயமெல்லாம் சாந்தமாகும், ஆனந்த ஸ்வரூபானுபவம் பெறப்படு'மென்று அத்யாயத்தின் முடிவிலே சொல்லிற்று. ஆக இவ் வத்தியாயத்திற்கு ஞானச் சேர்த்திச் சிறப்பைச் சொல்வதில் நோக்கென்க. தூமதி—"ந ஹி ஜ்ஞானேந ஸந்த்ருசம் பவித்ரம் இஹ வித்யதே."

(9) கர்மயோகஸ்ய ஸௌகர்யம் சைக்ர்யம் காச்சந தத்விதா: |
ப்ரஹ்மஜ்ஞாந ப்ரகாரச்ச பஞ்சமாத்யாய உச்சயதே ||

கர்மயோகம் ஸுகமாகச் செய்யப்படுவதும் கர்மயோகம் ஞான டோகத்தினும் விரைவில் பலன் அளிப்பதும் ஐந்தாம் அத்தியாயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அவ்வாறே கர்மயோகத்திற்குச் சில அங்கங்களும், ஆத்மாவின் ஸமதர்சனத்திற்குக் காரணமும் கூறப்படுகின்றன.

'ஸந்த்யாஸஸ்து' என்கிற (6) ச்லோகத்திலே ஞானயோகத்தை அனுஷ்டிப்பதில் அருமையைச் சொல்வதால் கர்மயோகம் எளிதில் செய்யப்படுவதும், 'நசிரேணுதிகச்சதி' என்று அதனால் பலன் விரைவில் கிடைப்பதும் சொல்லப்பெற்றன. பலன் விரைவிற்கிடைப்பதானாலும் அனுஷ்டிப்பதில் அருமை உண்டாகில் வீடவேண்டியதாகும். அதுவுமில்லையென வறிவிக்க, மூன்றாம் அத்யாயத்திலே தெரிவித்த ஸௌகர்யத்தை இங்கும் மீண்டும் குறித்தது. கர்மயோகம் செய்வது, தான் கர்த்தன் அல்லன் என்பது போன்ற சில எண்ணங்களை அங்கங்களாகக் கூட்டிக்கொண்டு என்று மூன்றாம் அத்யாயத்திற் சொன்னதையும் விரித்துரைத்தது (8-19). பிறகு ஆத்மாவைக் காண்கைக்கு வேண்டும் சில அம்சங்கள் (20-26) ஹர்ஷம் பயம் அற்றிருக்கை போன்றனவும் நான்காம் அத்யாயத்திற் சொன்னதின் விரிவாம். (27-28.) யோகம் செய்யும் முறையும் ஆறாம் அத்தியாயத்தில் விரித்துரைப்பதற்கு இங்கு ஸங்க்ரஹமாம். ஆக சைக்ர்யம்—விரைவு இங்கு ப்ரதானமான பொருளாம்.

6 கண்டௌரிதாம் கருமம் உயிர்காட்டக் கடுகுதலும்
மண்டி அதன்படியில் மனங்கொள்ளும் வரிசைகளும்
கண்டறியா உயிரைக் காணலுற்ற நினைவுகளும்
வண் துவரேசன் இயம்பினன் வாசவன்மைந்தனுக்கே,

கண்டௌரிதாம் கருமம்—கண்ணெதிரே தோற்றுவதால் ஸுகமாய்ச் செய்யப்படும் கர்மயோகம்
உயிர்காட்ட கடுகுதலும்—விரைவில் ஆத்மாவைக் காண விரகாதலையும்

அதன் படியில் மண்டி—கர்மயோகத்தின் அங்கங்களில் நோக்குண்டு மனங்கொள்ளும் வரிசைகளும்—நினைக்கப்படுமவற்றையும் கண்டறியா உயிரை—முன் அனுபவத்திற்கு வராத ஆதம தத்துவத்தின் காணல் உற்ற நினைவுகளும்—தர்சனத்திற்கு விரகான எண்ணங்களையும் பரமோதாரான கண்ணன் பார்த்தனுக்கு உபதேசித்தருளினான்.

‘ஸௌகர்யம்’ என்ற ஸங்க்ரஹத்தை ‘எளிதாம்’ என்று உரைத்தார். இது மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே சொல்லப்பட்டதென்ற பாஷ்ய காரர் திருவுள்ளத்திற்கு இணங்கத் தனியே பிரிக்கப்படவில்லை. வரிசைகள்—நான் கருத்தன் அல்லன்; தேஹேந்த்ரியாதிகளே செய்கின்றன; பரப்ரம்மம் செய்விக்கிறது; பலன் வேண்டா; இது எனதல்ல; எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸமமாம் என்றும் போன்றனவாம். நினைவுகள்—ப்ரியாப்ரியங்களை ஸமமாக நினைக்கை, விஷயங்கள் துக்கஹேது என்கை, காமக்ரோதங்களுக்கு இடமேற்பட்டபோது அவற்றை வெல்ல விவேகிக்கை போன்றன.

(10) யோகாப்யாஸவிதிர் யோகி சதுர்த்தா யோகஸாதநம் |

யோகஸித்தி: ஸ்வயோகஸ்ய பாரம்யம் ஷஷ்ட்ட(டே) உச்யதே ||

ஞானயோகியும் கர்மயோகியும் ஆத்மாவைக் காண யோகம் செய்யும் முறை ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஸமமாகக் காண்கை என்பது நான்கு விதமாகையால் யோகி நால்வகையராகையும், யோகத்திற்கான அப்யாஸமும் வைராக்யமும். இடையில் யோகத்தை யிழந்தவனுக்கும் வேறு நற்பயனும், மீண்டும் யோகபூர்த்தியும், பரமாத்மாவான தன் விஷயமான யோகத்தின் மேம்பாடுங்கூட சொல்லப்பட்டனவாம்.

விரிவாக யோகாப்யாஸத்தை விதிப்பதொன்றே ஆறாம் அத்தியாயத்திற்கு முக்கியமானதென்று பாஷ்யகாரரின் திருவுள்ளம். ஐந்தாம் அத்தியாயத்தில் ப்ரஸ்தாவம் இருந்தாலும் அங்கே இந்த யோகாப்யாஸ விதி விஷயமாகச் சேர்க்கவில்லை யென்பதும் அதனாலேயாம்.

7 யோகமுயற்சியும் யோகிற் சமநிலை நால்வகையும்

யோகின் உபாயமும் யோகுதனூல்வரும் பேறுகளும்

யோகுதனில் தன் திறமுடையோகுதன் முக்கியமும்

நாக்ணையோகி நவின்மனன் நன்முடி. வீரனுக்கே.

யோகு—யோகம், நன்முடி—கிரீடி, அதிசயித்த கிரீடமுடையன், கர்மயோகியும் ஜ்ஞான யோகியும் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண எவ்விதம் யோகம் செய்யவேண்டுமென்றதையும் (1—28). ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயிருப்பதாலே எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் ஸமர், புண்ய பாபங்களெல்லாம் கழிந்த தசையில் பரமாத்மாவும் இவ்வாத்மாக்களும் ஸமர், பூர்ண ஞானவிகாஸம் அப்போது பெறுவதாலும் எல்லோரும் ஸமர் என்பனவும், தன் ஸுகதுக்கங்களுக்கும் பிரதின் ஸுகதுக்கங்களுக்கும்

வாசியைப் பெருமலிருக்கையுமாகிற நான்கு ஸமதர்சனநிலைகளை முறையே படிப்படியாகவும் (29-32), இந்த யோகத்திற்கு அப்யாஸமும் வைராக்யமும் காரணமென்பதையும் (33-36), யோகத்தினின்று நமுவின்வனுக்கு எம்பெருமான், பெரும்புண்யம் டண்ணின்வனுக்கு அளிக்கும் ஐசுவர்ய பலனை யளித்து வைராக்யம் பெறுவித்து, பெற்ற யோகாம்சத்தை அழியாது காத்துச் சிறந்த ஜன்மம் பெறுத்திப் பூர்த்தி செய்கிறமையையும் (37-46), (ஏழாம் அத்யாயத்தினின்று சொல்லப்படவிருக்கும்) தன்விஷயமான பக்தியோகம் அதற்கு மேலானதென்பதையும் (47) பாம்பணையிற் பள்ளிகொண்டு யோகம் செய்யும் பிரான் பார்த்தனுக்கு உபதேசித்தருளினான், இப்படி ஜீவ விஷயம் முற்றிற்று.

(11) ஸ்வயாதாதம்யம் ப்ரக்ருத்யாஸ்ய திரோதி: சரணாகதி: |
பக்தபேத: ப்ரபுத்தஸ்ய ச்ரைஷ்ட்யம் ஸப்தம உச்சபதே ||

தான் சேதநாசேதநங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மாவாய் காரணமாயிருந்தலும் தன் மாயையாலே அவ்வுண்மையின் மறைவும் அம்மறைவை நீக்க பக்தர் சரணாகதி செய்வதென்றும் தன் பக்தர் நாலுவுகையரென்பதும் அவரில் முழுக்கூவுக்கு மேம்பாடும் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பெறும்.

8 தானின்ற உண்மையைத் தன் தனிமையை மறைத்தமையும்
தானன்றி மாயைதனைத் தவிர்ப்பான் விரகற்றமையும்
மேனின்ற பக்தர்கள் நால்வரில் ஞானிதன் மேன்மைகளும்
தேனின்றசெங்கழலான் தெளிவித்தனன் பார்த்தனுக்கே.

தேன்றின்ற செங்கழலான்—தேன் தங்குகின்ற செந்தாமரை போன்ற திருவடியுடைய கண்ணன்
தான்நின்ற உண்மையை—தானே ஸௌக்யம் சேதநாசேதநவிசிஷ்டாக
வும் நின்ற தத்துவநிலை(யைச் சொல்லி) அந்நிலையை
தன் தனிமையை மறைத்தமையும்—தன்னு ஒப்பற்ற மாயையாம் ப்ரக்ருதி
மறைத்த படியையும்

மாயைதனை தவிர்ப்பான்—அந்த மாயையைக் கடக்கச் செய்தற்கு
தான் அன்றி விரகு அற்றமையும்—தன்னைத் தவிர உபாயமில்லாமை
யையும்
மேல்நின்ற பக்தர்கள் நால்வரில்—தேவதாந்தர பக்தர்களுக்கு மேலான
நான்குவித பக்தர்களில்
ஞானிதன் மேன்மைகளும்—ஞானியான முழுக்கூவின் பெருமைகளையும்
பார்த்தனுக்கு தெளிவித்தனன்—அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தருளினான்.

‘உண்மையை’ என்றது ‘மறைத்தமை’ என்றதோடு சேர்வதானாலும் ‘உண்மையும்’ என்றருளினவண்ணமேயாம். இவ்வாறே ‘நால்வரில்’ என்றது ‘ஞானி’யென்றதோடு சேர்ந்தாலும் ‘நால்வரும்’ என்றவண்ணமேயாம். ஆக ஸங்க்ரஹப்படியே இது. மேன்மைகளாவன.

‘ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே ம தம், நித்யயுக்த: ஏக பக்திர் விசிஷ்யதே. ‘ஸு மஹாத்மா ஸு துர்லப:’ என்றவாரும்.

(12) ஐச்வர்யாக்ஷரயாதாம் பகவச்சரணர்த்திநாம் |

வேத்யோபாதேய பாவாநாம் அஷ்டமே பேத உச்சயதே ||

ப்ராக்ருதபோகமென்ன, ஆத்ம தத்துவமென்ன, ச்ரிய:பதியின் திரு வடியென்ன இவற்றை விரும்புகின்ற பக்தர்களுக்குத் (தக்கபடி) அறிய வேண்டும் விஷயங்களும் அனுஷ்டிக்க வேண்டும் விஷயங்களும் வெவ் வேறுனமை எட்டாம் அத்தியாயத்தில் எடுத்துரைக்கப் பெற்றது.

ஆர்த்தன், அர்த்தார்த்தி, ஜிஜ்ஞாஸு, ஜ்ஞாநி என்கிற நால்வகைப் பக்தரில் முதலிரண்டு பேருக்கும் ஒரேவிதமாகவே அறிய வேண்டுவதை எட்டாவதில் சொல்வதால் ஐச்வர்ய என்று ஒன்றுக்கிது.

9 ஆராத செல்வமும் ஆருயிர் காணும் அரும்பயனும்
பேராது தன் கழற்கீழமரும் பெருவாழ்ச்சிகளும்
சோராதுகந்தவர் தூமதிகொள்வதும் செய்வனவும்
தேராவியனுக்குத் திருநாரணன் செப்பினே.

ஆராத செல்வமும்—ஆர்தல்—அனுபவித்தல். ப்ரம்மாதிகளும் அனுபவி யாத ஐச்வர்யத்தையும், ஆர் உயிர் காணும் அரும்பயனும்—அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் நிறைந்த ஜீவதத்துவத்தைக் காண்பதாகிற அரிய கைவல்ய புருஷார்த்தத்தையும், தன்கழல் கீழ் பேராது—தன்னுடைய திருவடியில் அகலாமல் அமரும் பெரு வாழ்ச்சிகளும்—தாஸ்யம் செய்கையாம் பரிபூர்ணனந்த வாழ்வுகளையும், சோராது உகந்தவர்—பலன் வரும்வரை விடாமல் அபேக்ஷிப்பவர்கள் தூ மதி கொள்வதும் செய்வனவும்—தன் விஷயமாம் தெளிவான ஞானத் தினால் க்ரஹிக்கிறவற்றையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியவற்றையும் தேரா விசயனுக்கு திருநாரணன் செப்பினன்—உபதேசமின்றி தெளி யாத அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உரைத்தான்.

(13) ஸ்வமாஹாதம்யம் மநுஷ்யத்வே பரத்வம் ச மஹாத்மநாம் |

விசேஷோ நவமே யோகோ பக்திருப: ப்ரகீர்த்தித: ||

தான் எங்கும் பரவி பரமாத்மாவாயிருத்தலும் அவதாரத்திலும் பரத்வம் அழியாமையும் அஸுராதிகளைப் போலன்றி பக்தர்களுக்கு உள்ள வாசியும் சொல்லப் பெற்றன. பக்தி யென்கிற உபாஸனம் செய்யுமது நன்கு உபதேசிக்கப் பெற்றது.

10 தன் மேன்மையும் தன் பிறப்பில் தளராத் தனி நிலையும்
பன் மேனி நண்ணினன்பால் பிரியா அன்பராசைகளும்

புன்மேனி விண்ணவர்பால் புரியாத தன் பத்திமையும்
நன்மேனி நாரணன்தான் நரனுக்கு நவின்றனனே.

தன் மேன்மையும்—பராதினமின்றி எல்லாம் தரித்தல் ஸ்ருஷ்டித்தல்
அகர்மவச்சய்தவம் முதலான தனது ப்ரபாவங்களையும்
பிறப்பில் தளரா—எத்தகைய அவதாரத்திலும் சிறிதும் குறையாமையாம்
தன் தனி நிலையும்—தனது இயற்கைக் குணமும்
பல்மேனி நண்ணினன் பால்—வ்யஷ்டி, ஸமஷ்டி, சொல், பொருள், பந்துக்
கள் பிற என்ற பல உருவங்களிலும் அந்தர்யாமியான தன்னிடம்
பிரியா அன்பர்—விடப்படாத அன்பையுடைய மஹாத்மாக்களுக்கு
ஆசைகளும்—கீர்த்தன அர்ச்சன ப்ரணம பஜநாதிகளிலே பற்றையும்
புல்மேனி விண்ணவர்பால்—ப்ராக்குதசரீரமுடைய தேவாதாந்தரங்
களிடம்
புரியாத தன் பத்திமையும்—பண்ணுமல் தன்னிடம் அன்பர் பண்ணும்
பக்தி யோகத்தையும்
நல்மேனி நாரணன்தான்—அப்ராக்குத திருமேனியையுடைய நாராய
ணன் தானே
நரனுக்கு நவின்றனன்—நரனின் அவதாரமான அர்ஜுனுக்கு
உபதேசித்தான்.

‘பன்மேனி நண்ணினன்’ என்றது. ‘ப்ருதகத்வேந பஹுதா
விச்வதோமுகம்’ (15) என்று தொடங்கி, ‘ஸ்தஸஸ்சாஹமர்ஜூந
(19)’ என்ற வரையிலாக வ்யஷ்டி ஸமஷ்டி த்ரவ்ய க்ரியா சேதநாசேதந
ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தைச் சொல்லி எல்லாம் அவனுக்கு உடலென்ற
தாலே. அப்படி எந்த வஸ்துவைக் காணும்போதும் அந்தர்யாமி
அவனே அவர்களுக்கு புத்தியில் கோசரமாவதால், மிக அன்பராகின்ற
வர் கொண்ட ஆசைகளாவன—‘ஸ்ததம் ‘கீர்த்தயத்தோ மாம்’ என்ற
பஜனப்ரகாரங்களிலும், பகவானைப் பெறுதலாகிய யோகத்திலும்,
மீண்டு ப்ராக்குதிக்குத் திரும்பாமையாம் அபுநராவ்ருத்தியிலுமுள்ளவை.
ஆக ஸங்க்ரஹத்தில் விசேஷ: என்றதன் விரிவாமிது. இவர்களுக்கு
தேவதாந்தர விஷயத்தில் ஆசை பிறப்பதில்லையென்பதும் விசேஷ
மாம். இவ்வத்தியாயத்திற்கு இப்படி பக்தியோகிகளுக்குப் பிறரைக்
காட்டிலுமுள்ள வேறுபாட்டை விளக்கி பக்தியோக விதியிலே
நோக்காம்.

(14) ஸ்வகல்யாண குணநந்த்ய க்ருத்ஸந ஸ்வாதீநதாமதி: |

பக்த்யுத்தபத்தி விவ்ருத்தயர்த்தா விஸ்தீர்ண தசமோதிதா ||

கீழ்ச்சொன்ன பக்தி உண்டாகும் வகையும் வளர்ச்சியும் எதற்குப்
பலனாகுமோ, அந்தத் தெளிவு தனக்குக் கல்யாண குணங்கள் அளவற்ற
வை யென்றும் தனக்கு எல்லாம் அதினம் என்றும் வரும் தெளிவு.
விரிவாகப் பத்தாம் அத்தியாயத்தில் பேசப் பெற்றது.

- 11 எல்லையிலாத தன் சீலமா மின்னமுதக்கடலும்
எல்லையிலாத வீழ்தியெலாம் தனதானமையும்
எல்லையில்பத்திதனை யெழுவிக்கத் திருவருளால்
எல்லையிசையம்பின் இந்நிரன் மைந்தனுக்கே.

எல்லை இலாத தன் சீலம் ஆம்—தனது அளவற்றகல்யாண குணமாகிய இன் அமுதம் கடலும்—கடல் போன்ற இனிய அமுதத்திரனையும், எல்லை இலாத வீழ்தி எலாம்—எண்ணற்ற ப்ரபஞ்ச வஸ்துக்கள் யாவும் தனது ஆனமையும்—தன் நியமனத்திற்கு உட்படுகையையும் எல்லை இல் பத்திதனை எழுவிக்க திருவருளால்—தன்னிடம் அளவற்ற பக்தி உண்டாகி வளர வேண்டுமென்று திருவுளம் கொண்டு எல்லை இல் ஈசன்—ஸ்வரூப ரூப குண விபவங்களில் எல்லையற்ற பரமன் இந்நிரன்மைந்தனுக்கு இயம்பினன்—அர்ஜனனுக்கு அருளினான்.

பக்த முக்தாதி சேதனர்களைப் போலன்றியிருப்பவன் ஸர்வ லோகேச்வரன் என்று அறிந்தபோதே உண்டாம் பக்தியானது— எல்லோருடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவர்த்திகளான மனோவ்ருத்திகள் உள்பட செயல்களெல்லாம் அவனது ஸங்கல்பத்திற்கே அதிநங்கனென்று விரிவாக அறிவதாலும் பக்தர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அவன்விஷயமாகப் பேசிக் கொண்டு களிப்பதாலும், அத்தகைய அதிகாரிகளிடம் எம்பெருமான் விசேஷானுகூஹம் செய்ய முன் வருவதாலும், சிறந்த வஸ்துக்களிலே எம்பெருமானின் அம்சம் மிகவாயிருப்பது கண்டு கொண்டாடுவதாலும் மேன்மேல் வளர்ச்சி பெறுமென்க.

(15) எகாதசே ஸ்வ யாதாத்மய ஸாக்ஷாத்தகாராவலோகநம் |

தத்தம் உக்தம் விதிப்ராப்த்யோ: பக்த்யேகோபாயதா ததா ||

ஸர்வசேதநாசேதந விசிஷ்டனான தன் நிலையை நேரில் காண்கைக்கு வேண்டும் கண்ணானது அளிக்கப் பெற்றது 11வது அத்யாயத்தில் பணிக்கப்பட்டது. அவனை அறிதற்கும் அடைதற்கும் பக்தி ஒன்றே உபாயமென்பதும் அப்படியே பணிக்கப்பட்டது.

‘உக்தம்’ என்கிற ப்ராசீன பாடமே தரும். பதினோராம் அத்யாயத்திலே கொடுக்கப்பட்டதென்னல் கூடுமோ? கொடுத்தது சொல்லப்பட்டது பதினோராம் அத்யாயத்திலே என்னலே சரியானது. விதிப்ராப்த்யோ: என்றதோடு தர்சனமும் சேர்ப்பதாம். ‘ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப’ என்று மூன்றும் சொல்லப்பட்டனவே. ஏற்கனவே, ‘த்ரஷ்டும் த்வதந்யேந’ என்று தர்சனம் சொல்லப்பட்டதென வறிவிக்க இங்கே இரண்டை முக்கியமாச்சினதாம்.

- 12 எல்லாம் தனக்கு உருவா யிலங்கும்வகை தானுரைத்துச் சொல்லால் அறிந்தது சோராமல்கண்டிட வேண்டுமென்ற வில்லாளனுக்கு அன்று மெய்க்கண் கொடுத்து இது வேறுண்டோ நல்லார்கள் காண்பர் என்றும் நவின்ருன் நங்கள் நாயகனே.

தனக்கு உரு ஆய் எல்லாம்—தன் விபூதியாக ப்ரபஞ்சமெல்லாம்
இலங்குவகை தான் உரைத்து—விளங்குதலைத் தான் சொல்லவே
சொல்லால் அறிந்தது—இவர் செல்லித்தான் கேட்டறிந்ததை
சோராமல் கண்டிடவேண்டும் என்ற வில்லாநனுக்கு—ஈசுவரத்தன்மை
சிறிதும் விடாமல் நேரில் காண வேண்டின அர்ஜுனைக் குறித்து
அன்று மெய் கண் கொடுத்து—அப்போதே திவ்ய சக்ஷுஸ்சை அளித்து
(அவன் கண்டனுபவித்துத் திகைத்தபோது)
இது நல்லார்கள் காண்பர்—பக்தியுள்ளவரே இவ்வகையைக் காண
வல்லர்;
வேறு உண்டே?—தானம் அத்யயநம் என்றூற் போன்றவை போதா
என்றும் நங்கள் நாயகனான கண்ணன் அருளினான்.

‘ந வேதயஜ்ஞாத்யயநை:...த்ருஷ்டும் த்வத் அந்யேந்’ என்ற
ச்லோகத்தை யிங்கே கருதினதாம். ‘ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்வேந
‘ப்ரவேஷ்டும் ச’ என்று மேலே சொன்னதும் கருத்திலுள்ளதாம்.
‘உரைத்து’ என்றது 10 ஆம் அத்தியாயத்தில் உரைத்திருத்தலால்.
இது’ என்றது ‘காண்பர்’ என்றதோடு சேர்த்தகும்.

(16) பக்தே: ச்ரைஷ்ட்யம் உபாயோக்தி: அசக்தஸ்யாத்மநிஷ்ட்பதா |
தத்ப்ரகாராஸ்தவபிரீதி: பக்தே த்வாதச உச்ச்யதே ||

ஆத்மயோகத்தைவிட பக்தியோகத்திற்கு விரைவில் தன் பலனை
யளிப்பதாலுள்ள மேம்பாடு பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்தில் சொல்
லப்படும். பக்தி யோகத்திற்கு விரகாக பகவத் குண சிந்தனத்தையும்
அவன்விஷயமான வழிபாட்டையும் சொல்வதுமாம். அவ்வளவிலும்
சக்தியற்றவனுக்கு ஜீவாத்மானுபவஸம்பாதநத்திலே நிற்கையும் அதற்
காகக் கர்மயோகம் செய்பவன் இருக்க வேண்டும் படியுளும், தன் விஷய
மான பக்தி யோகியினிடமே தனக்குச் சிறந்த ப்ரீதியும் சொல்லப்படும்.
கர்மயோகிக்கு வேண்டும் படிசுளாவன ‘அத்வேஷ்டாஸர்வபூதாநாம்’
(18) என்று தொடங்கி சொல்லப்பெற்றவை—ஸர்வப்ராணிகளிடமும்
த்வேஷுமற்றிருக்கை, சினேகம், தயை முதலியன.

13 தன்குழலிற் பக்தி தாமாததும் அதன் காரணமாம்

இன் குண சிந்தையும் ஈதறியார்க்கு அவ்வடிமைகளும்

தன் கருமங்கள் அறியாதவர்க்கு இலகும் நிலையும்

தன் குழலன்பர்க்கு நல்லவன் சாற்றினன் பார்த்தனுக்கே.

தன் குழலில் பக்தி—தன் திருவடிவிஷயத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் பக்தி
தாமாததும்—ஆத்மயோகம் போலாகாது. பலனுக்குத் தாமதிக்காதென்
பதையும்

அதன் காரணம் ஆம்—அந்த பக்தியைச் செய்ய உதவுகின்றதான
இன் குணசிந்தையும்—போக்கியமான பகவத்குணங்களினூராய்ச்சி
யையும்.

ஈது அறியார்க்கு—இந்த சிந்தை செய்யவியலாதவர்க்கு
 அ அடிமைகளும்—நந்தனவனம் வளர்த்தல், மாலை புனைதல் போன்ற
 பகவத்கைங்கர்யங்களையும்
 தன் கருமங்கள் அறியாதவர்க்கு— அவற்றையும் அறியாமலிருப்பவர்க்கு
 இலகு நிலையும்— ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம், அதற்கான ஞானயோகம், கர்ம
 யோகம், அதற்கு வல்லமை பெறுகை போன்ற நிலைகளையும்
 தன்குழல்அன்பர்க்கு நல்லவன்—தன்பக்தரிடம்அதிப்ரீதியுடைய பிரான்
 பார்த்தனுக்கு சாற்றினன்—அர்ஜுனனுக்கு இனி ஐயத்திற்கு இடமிராத
 படி திடமாக அருளினான்.

தம் கருமங்கள் என்ற பாடமில்லையாகையால் தன் என்றது
 பரமாத்ம விஷயமான என்ற பொருளதாம். மேலே 'அறியாதவற்கு'
 என்று ஒருமையாகப் பாடம் கொள்ளில் தன் என்பது ஜீவனைச் சொல்
 வதாம். 'அதிப்ரீதிர் பக்தே' என்ற ஸங்கரஹத்திற் சொன்ன கடை
 ச்லோகப் பொருளைக் குறிக்க இங்கே, 'தன் குழலன்பர்க்கு நல்லவன்'
 என்றவாறு கூறினதென்க.

(14) தேஹ ஸ்வரூபம் ஆத்மாப்தி ஹேது: ஆத்ம விசோதநம் |
 பந்த ஹேது: விவேகச்ச த்ரயோதாச உதீர்யதே ||

தேஹமாகியுள்ள ச்ஷேத்ர தத்துவ விஷயமான விரிவும், ஆத்ம ஜ்ஞா
 னத்திற்காக ச்ஷேத்ர கார்யங்களிலே கொள்ளவேண்டிய அமாநித்வாதி
 குணங்களும், ஸம்ஸார மோக்ஷ தசைகளில் ஆத்மாவின் பாகுபாடும்,
 ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான குண ஸங்கமும், தேஹாதிகளினின்று
 பிரித்து ஆத்மாவைப் பார்க்குமதுவும் 13ஆம் அத்தியாத்தில் அறிவிக்கப்
 பெறும்.

14 ஊனின்படியும் உயிரின் பிரிவும் உயிர் பெறுவார்

ஞானம் பெற(று)வகையும் ஞானமீன்ற உயிர்ப்பயனும்

ஊன் நின்றதற்கு அடியும் உயிர்வேறிடும் உள்விரகும்

தேன் நின்ற பாதன் தெளிவித்தனன் சிலைப் பார்த்தனுக்கே.

ஊனின் படி உம்—தேஹத்திற்குத் காரணமும் கார்யமுமான ஸர்வ
 ச்ஷேத்ர விஷயங்களையும்
 உயிரின் பிரிவு உம்—ச்ஷேத்ரத்தையறிகின்றபடியால் அசேதனத்தினின்று
 சேதனத்திற்குள்ள வேறுபாட்டையும்
 உயிர் பெறுவார்—ஆத்மாவை யடைய விரும்புகின்றவர்கள்
 ஞானம் பெற வகையும்—அதன் அறிவைப் பெற, வேண்டும் அமாநித்
 வாதி குணங்களையும்
 ஞானம் ஈன்ற உயிர் பயனும்—ச்ஷேத்ரம் வேறு, ச்ஷேத்ர ஜ்ஞான் வேறெ
 ன்ற ஞான மூலம் பெற்ற உயிரின் விவேசன முறையையும்
 ஊன் நின்றதற்கு அடியும்—தேஹஸம்பந்தத் தொடர்ச்சிக்குக் காரணம்
 அநாதிப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமென்பதையும்

உயிர் வேறிடும் உள் விரகும்—வேறென்கிற தெளிவுக்கான ஸர்வாதம் ஸாரம்ய த்யானமாகிற அந்தரங்க ஸாதனத்தையும் தேன் தங்கும் திருவடியுடைய பிரான் காண்டவமேந்தின பார்த்தனுக்குக் கூறியருளினான்.

‘உயிர்ப் பயன்’ என்றது ஆத்ம விசோதனம் என்று ஸங்க்ரஹத்திற் சொன்னதேயாம். இது, ‘ஜ்ஞேயம்யத்தத் ப்ரவக்ஷ்யாம்’ (12-18) என்று தொடங்கி யுரைத்ததாம். தொடக்கத்தில், ‘யத் ஜ்ஞாத்வா அம்ருதம் அச்நுதே’ என்றும், முடிவில், ‘மத்பாவாயோபகல்ப்பதே’ என்றும் பயனுள் படச் சொன்னதால் பயன் என்ற சொல்லைச் சொன்னாலும் ஆத்ம சோதனமே கருதப் பெற்றதாம்.

(18) குணபந்தவிதா தேஷாம் கர்த்ருத்வம் தத்நிவர்த்தநம் |
கதித்ரய ஸ்வமூலத்வம் ச தூர்தசே உதீர்யதே ||

ஸத்வாதி குணங்கள் மூன்றில் எது எந்தக் கார்யத்தைப் பண்ணி ஸம்ஸார காரணமாகிறதென்பதும், ஜீவன் கர்த்தனல்லன், குணங்களே என்பதும், ராகத்வேஷாதிகள் அற்றிருக்கை பகவத்பக்தி முதலான வற்றால் அவற்றை விலக்குவதும், ஐச்வர்ய கைவல்ய மோக்ஷங்கள் தனக்கு அதினங்களென்பதும் 14-ஆம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பெறும்.

15 முக்குணமே உயிர் முற்றவும் கட்டிட மூண்டமையும்
முக்குணமே அனைத்தும் வீனை கொள்ள முயன்றமையும்
முக்குண மாயை கடத்தலும் முக்கதி தந்தளிப்பும்
முக்குணமற்ற பிரான் மொழிந்தான் முடியோன் தனக்கே.

மு குணம் ஏ—ஸத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்களே
உயிர் முற்றவும் கட்டிட—எல்லா உயிர்களையும் ஸம்ஸாரத்திலூட்படுத்த முயன்றமையும்—தந்தம் கார்யங்களை உண்டாக்குவதையும்
அந்த முக்குணமே
வீனை அனைத்தும் கொள்ள முயன்றமையும்—ஜீவர் செய்வதாகத் தோன்று மெல்லாச் செயல்களையும் பற்ற கர்த்ருத்வம் பெற்றுள்ளமையையும்
மு குணம் மாயை கடத்தலும்—இந்த குணங்களையுடைய மாயாஸம் பந்தம் நீக்கும்படியையும்
மு.கதி. தந்தளிப்பும்—ஐச்வர்ய-கைவல்ய-மோக்ஷங்களைக் கொடுத்தருள்

முக்குணம் அற்ற—இந்த மூன்று குணங்களுக்கு வசப்படாத பிரான் கிரீடியான அர்ஜுனக்கு அறிவித்தருளினான்.

(19) அசிந்மிச்ராத் விசத்தாத் ச சேதநாத் புருஷோத்தம: |
வ்யாபநாத் பரணாத் ஸ்வாம்யாத் அந்ய: பஞ்சதசோதித: ||

எங்கும் பரவியிருத்தலாலும், தரித்தலாலும், சேஷியாயிருத்தலாலும், ப்ரகிருதி ஸம்பந்தமுடைய ஜீவனினும் அந்த ஸம்பந்தமற்ற முக்த ஜீவனினும் வேறுபட்டவனாய் புருஷோத்தமனெனப் படுகிறவன் பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில் சொல்லப் பெற்றான்.

பிரகிருதியையும் புருஷனையும் பிரித்துக் கூறிற்று 13ஆம் அத்தியாயம், பிரகிருதியோடு புருஷனுக்குச் சேர்க்கை அனாதி, இது பகவத் பக்தியால் நீங்கும் என்றது 14ஆம் அத்தியாயம். அந்த பகவான் புருஷோத்தமன், இந்த பக்தன், இவனுக்கு மேலான முத்தன் என்கிற எல்லா ஜீவன்களினும் வேறுனவன், எல்லாம் ஆள்கின்றவன் என்கிறது 15ஆம் அத்தியாயம், இப்படி தத்துவ நிருபணமாம்.

16 மூவெட்டினும் அதில் மோகமடைந்த உயிர்களினும் நாவெட்டெழுத்தோடு நல்விடு நண்ணின நம்பரினும் மேவெட்டு வன்குணவிண்ணோர்களினும் விசயனுக்குத் தாவிட்டுலகளந்தான் தனை வேறென்று சாற்றினனே,

மூ எட்டினும்—24 தத்துவமாயிருக்கும் அசேதநத்தைக் காட்டிலும் அதில் மோகம் அடைந்த உயிர்களினும்-ஸம்ஸாரி ஜீவர்களைக்காட்டிலும் நா எட்டெழுத்தோடு—பொலிவுற்ற திருவஷ்டாசுரத்தினால் நல் விடு நண்ணின நம்பரினும்—பகவத் ஸாயுஜ்யம் பெற்ற பக்தர்களைக் காட்டிலும்

மேவு எட்டு வல் குணம்—குணங்களெட்டு சிறந்து

விண்ணோர்களினும்—அபஹதபாப்மத்வாதிகள் பொருந்தப் பெற்ற

நித்யரான பரமபத வாஸிகளைக் காட்டிலும்

தனை வேறு என்று—தன்னை வேறுகவே—புருஷோத்தமனாகவே

தாவிட்டு உலகு அளந்தான்—திருவடியால் கடந்து முன் உலகை

அளந்தவனுன கண்ணன்

விசயனுக்கு சாற்றினன்—அர்ஜுனனுக்கு விரிவாகத் தெரிவித்தான்.

‘யஸ்மாத் ஸுரம் அதிதோஹம்’ என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸுர புருஷர்கள் ஸம்ஸாரிகள், அசுர புருஷர்கள் முக்தர்கள் ஆக இவ்விருவகை ஜீவர்களுக்கே மேலாகப் புருஷோத்தமன் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இதற்கு முன் ‘யோ லோகத்ரயமாவிச்ய’ என்று அசேதனத் தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்று தெரிவித்திருக்கிறதன்றோ. அங்கே லோகமென்பதால் பரமாணத்தினாலறியப்படும் வஸ்து என்று அசேதனம், பக்தன், முத்தன் என்ற மூன்று லோகங்கள் கொள்ளப்பட்டனவே. ப்ரம்மமே அசேதனமாகவும் சேதனமாகவும் பரிணமிக்கிற தென்ற மதம் இதனால் நீக்கப்படுவதற்காக இங்கே இவ்வளவு சொல்லித் தத்துவத்ரயமுண்டென்கிறது கீதை, வைகுண்டமும் அங்கே நித்யஸூரிகளும் இருப்பதை வேறு பிரமாணங்களைக் கொண்டு ஆராயும் போது தன் கடையாகவே நித்தஸூரி வேறு, ஸர்வேச்வரன் வேறென்பதும் விளங்குமென அறிவிக்க அதனையும் பாட்டிற் சேர்த்தது. ஆக புருஷோத்தமன் என்றவிடத்தில் உத் என்றது பந்தத்தினின்று விடுபட்ட ஜீவனை; அதாவது முத்தனை; உத்தர என்பது நித்யஸூரி வர்க்கத் தை. உத்தமனாவான் திருமாலொரு புருஷனே.

(20) தேவானுரவிபாகோக்தி பூர்விகா சாஸ்த்ரவச்யதா ।

தத்த்வா நுஷ்டாந விஜ்ஞாந ஸ்த்தேமநே ஷோடச உச்யதே. ||

ப்ராணிஸ்ருஷ்டியில் தேவாம்சம் அஸுராம்சமென்ற இரு பிரிவுகளைச் சொல்வதை முன்னிட்டு, தத்துவ விஷயத்திலும் ஆசரண விஷயத்திலும் அறிவுநிலை பெறுதற்காக, சாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற விஷயம் பதினான்கு அத்தியாயத்திற் பணிக்கப் பெற்றது.

பூர்வகம் என்ற பாடமுண்டாகில் பொருள் அநாயாஸமாகப் பெறப்படும். பூர்விகா என்ற பாடத்தில் விபாகம் சொல்லிச் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒன்றதாம்.

17 ஆணை மறுதவர் தேவர், அல்லா வழக்கோர் அசுரர்
கோணை மராத குணச் செல்வ! நீ குறிக்கொள் மறையைப்
பேணிய தத்துவமும் பிணியற்ற கிரிசைகளும்
காண் இதனால் விசயா! என்று கண்ணன் இயம்பினேன்!

ஆணை மறுதவர் தேவர்—ஈசுவராஜ்ஞையை மீறுதவர் தெய்வ ஸம்பத்து உடையராவர்.
அல்லா வழக்கோர் அசுரர்—மீறுகையாம் நடத்தையுடையவர் அசுர ஸம்பத்தையுடையவராவர்.
கோணை மராத குணச் செல்வ! விசயா!—கோணல் கலப்பற்ற நற்குண ஸம்பத்து உடையனே! ஓ அர்ஜுன!
நீ மறையை குறிக்கொள்—நீ வேதத்தையே ஆஜ்ஞையின் குறிப்பாகத் தெரிந்து கொள். (ஆகவே)
பேணிய தத்துவமும்—முன்னோர் ஆதரித்திருக்கும் தத்துவங்களென்ன, பிணி அற்ற கிரிசைகளும்—கேடில்லாத செயல்களென்ன இவற்றை இதனால் காண்—இந்த வேத மூல ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே தெளிவாயாக என்று கண்ணன் இயம்பினன்—எனச் சொன்னான் கண்ணபிரான்.

தான் தெய்வ ஸம்பத்து உடையனே, அல்லனே என்று அஞ்சின அர்ஜுனனுக்கு 'மா சச: ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோ஽ஸி' என்று தேறுதல் செய்தமையை யறிவிக்க, 'கோணை மராத குணச் செல்வ!' என்றது. ஸத்துவ குணச் செல்வமென்றதாலே ஸாத்விக த்யாகத் துடன் ஆசரணைக்குத் தக்க ஞானச் சிறப்பு பெறுபவனென்றதாயிற்று. 'தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்யாகார்யவ்யவஸ்த்திதௌ' என்ற கடைசிலோகத்திலே நல் வழக்கு அல் வழக்கு என்றவை மட்டும் கருதப்பட்டனவல்ல; செய்ய வேண்டும் செயலும் மற்றும் தத்துவமும் கூடவாம்; 'அஸத்த்யம்' 'அப்ரதிஷ்டம்' என்று அசுரருக்குத் தத்துவ மாறாட்டமும் கூறப்பட்டதே. 'தத்வாநுஷ்டாந விஜ்ஞாந' என்று ஸங்க்ரஹத்திலும் அருளப் பெற்றதே என்று, 'பேணிய' இத்தியாதி அருளினதாம்.

(21) அசாஸ்த்ரம் ஆஸுரம் க்ருதஸ்நம் சாஸ்த்ரீயம் குணத: ப்ருதக் |
லக்ஷணம் சாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய த்ரிதா ஸப்ததசோதிதம் ||

தான்தோன்றியாகக் கற்பனை செய்தாலும், பிறர் சொன்னதைக் கேட்டு மயங்கினாலும் சாஸ்த்ரம் இசையாதவையெல்லாம் ஆஸுரமே யாம். சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டது ஸாத்விகம் ராஜஸம், தாமஸம், என மூன்று விதமாகும். சாஸ்த்ர ஸம்மதத்தைச் செய்வதற்கு அறிகுறியாக மூன்று சொற்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. (இம்மூன்றுக்கு இம்மூன்று என்பதில்லை) 17-ஆம் அத்யாயத்திற் சொன்னது இப்படி மூன்று விதமாம்.

18 மறை பொருந்தாதவை வல்லசுரர்க்கு வகுத்தமையும்
மறை பொருந்தும் நிலையின் வன்குணப்படி மூவகையும்
மறை நிலை தன்னை வகுக்கும் குறி மூன்றின் மேன்மையும் அம்
மறை யுமிழ்ந்தான் உரைத்தான் வாசவன்தன் சிறுவனுக்கே,
அ மறை உமிழ்ந்தான்—அனாதியான வேதத்தைப் ப்ரளயத்தில் மறைத்து
வெளியிட்ட பிரான்
மறை பொருந்தாதவை—வேதத்திற்கு ஸம்மதமாகாத செயல்கள்
வல் அசுரர்க்கு வகுத்தமையும்—கொடிய அஸுரர்களுக்கே ஆகின்றமை
யையும்
மறை பொருந்தும் நிலையில்—வேதத்திற்கு ஸம்மதமான செயல்களில்—
வல் குணப்படி மூ வகையும்—ஸத்வாதிகளான—மூன்று குணங்களில்
மிகக்வான குணத்திற்கேற்ப மூன்று பிரிவுகளையும்
மறை நிலை தன்னை வகுக்கும்—இது வைதிக தர்மமென்று பிரித்துக்
காட்டும்
குறி மூன்றின் மேன்மையும்—மூன்று அடையாளங்களின் பொருட்
சுவையையும்
வாஸவனென்ற இந்திரனின் குமாரனான அர்ஜுனக்கு அருளினான்.
வைதிக தர்மக் குறிகள் மூன்றாவன—ப்ரணவமும், தத், ஸத் என்ற
சொற்களாம்.

(22) ஈச்வரே கர்ந்தநா புத்தி: ஸத்த்வோபாதேயதா஽ந்திமே |
ஸ்வ கர்ம பரிணாமச்ச சாஸ்த்ரஸாரார்த்த உச்சயதே ||

ஸ்ரீவேச்வரனே ஸ்வ கர்த்தா என்றவாறான ஸாத்விக த்யாக தத் துவமும் ஜ்ஞாந-கர்ம-ஸுகாதிகளில் யாவற்றிலும் ஸாத்விகமே கொள்ளத்தகுமென்பதும், அவனவனுக்குக்குள்ள வர்ணாச்ரம தர்மமே ஸாத்விகமாகச் செய்யப்பட மோக்ஷம் வரையிலாகையும், பகவானைப் பெற உபாயமாக முக்கிய சாஸ்த்ரார்த்தமும் 18-ஆவதான கடை அத்தியாயத்தில் கூறப்பெறும்.

19 சத்துவ வீடுடை நற்கருமத்தா னுகந்தமையும்
சத்துவ முள்ளது தான் குறிக்கொள் வகை செய்ததுவும்
சத்துவ நற்கிரிசைப் பயனும் சரணாகதியும்
சத்துவமே தருவானுரைத்தான் தனிப் பார்த்தனுக்கே.

சத்துவம் வீடு உடை—ஸாத்விக த்யாகத்துடன் கூடின

நல் கருமம்—ஸ்வவர்ணூச்ரம தர்மாதிகளைச் செய்வதே
தான் உகந்தமையும்—த்யாக ஸந்நியாசமென்ற சொற்களின் பொரு
ளாமென்ற தனது சித்தாந்தத்தையும்
சத்துவமுள்ளது—ஞானம், செயல், ஸுகம் என்றூற் போன்ற எல்லா
வற்றிலும் ஸாத்துவிகமானவற்றை
தான் குறிக்கொள்—ஒவ்வொரு ஜீவனும் இலக்கணத்தோடறிவதற்கான
வகை தான் செய்தது உம்—பிரிவுகளைத் தான் ஏற்படுத்தியிருத்தலையும்
சத்துவம் நல் கிரிசை பயன் உம்—ஸாத்துவிக ஸ்வதர்மங்களே மோக்ஷத்
தை முடிவில் விளைப்பதையும்
சரணாகதி உம்—சக்தியற்றவர் கதியின்மை காரணமாக எதைப் பெறு
வதற்கும் சரணாகதி செய்யலாமென்பதையும்
சத்துவமே தருவான்—ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் ஸத்தையைப் பெறுதலை
யருள்விக்கும் பிரான்
தனி பார்த்தனுக்கு—ஒப்பற்ற அர்ஜுனனுக்கு
உரைத்தான்—முடிவாக விரித்துக் கூறியருளினான்.

இங்கு முதலடியில் மொழிந்ததும் 'ஈச்வரே கர்த்ருதா புத்தி:' என்ற
ஸங்க்ரஹார்த்தமும் முடிவிலொன்றேயாம். ஒவ்வொரு கார்யத்திற்கும்
ஐந்து விதமான காரணங்களை வகுத்து ஈச்வரனே முக்கியமான காரண
மென்று சொன்ன வரை (17) யிலுள்ளதெல்லாம் இங்கே கொள்ளப்
படும். ச்லோகம் 18 முதல் 40 வரையில், அறிவு, அறியப்படுவது, அறிகிற
வன், செயல், செய்கருவி, செய்கிறவன், தத்துவ ஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞா
னம், விடாமுயற்சி, ஸுகம் என்பவற்றில் ஸாத்துவிகம் வகுத்துரைக்கப்
பட்டது. மேலே அவனவனுக்கு ஸாத்துவிகச் செயல் அவனவனது
வர்ணூச்ரம தர்மத்திற்கு மாறாகக்கூடாதென்றது, பிறகு 47விருந்து கர்ம
யோகமே செய்துகொண்டு யோகத்தினால் ஜீவதத்துவத்தைக் கண்ட
பிறகு பக்தி யோகத்திலிழிந்து பரமாத்மாவை அவருடைய சாச்வத
ஸ்தானம் சென்று பெறுவாயென்று முடித்துவிட்டு, மீண்டும் கீதாசாஸ்
திரத்தின் ஸாரத்தை மனத்தில் நிறுத்துவதற்காக 64 தொடங்கி,
'தன் விஷயத்தில் பக்தியுடன் எதையும் செய்ய வேண்டுமென்றும்,
'செய்ய முடியாத கார்யங்களான போது ஜீவன் கதியற்றமையை
உணர்ந்து நொந்து சரணாகதி செய்ய வேண்டும், எல்லா வினைகளையும்
விலக்கி யருள் புரிவேன்' என்றும் சிறந்த சிஷ்யனான அர்ஜுனனுக்கு
அருளிச் செய்தார்.

இதனால் எல்லா ஜீவர்களும் ஸத்தையைப் பெற வாய்த்தது. ஆக
'சத்துவமே தருவான்' ஸத்துவ குணத்தைத் தருமவன் என்பதைவிட
ஜீவனுக்கு மோக்ஷமாம் ஸத்தையை யளிக்குமவன் எனப் பொருள்
கொள்ளலாம், தனிப் பார்த்தனுக்கு, ஹிதோபதேசம் செய்யவே அவ
தரித்த பிரானுக்குப் பார்த்தன் ஒருவனே சரியான சிஷ்யனாகத் தோன்
றினான், முன்னும் இவன் நரனாயிருந்து கேட்டிருப்பவன், அவனுக்காகச்

செய்த உபதேசம் நமக்கும் நின்றதென மேற்பாட்டிலே அருளிச் செய்வார். அத்தியாயங்களின் அர்த்தம் முடிந்தது.

கீதையில் முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டவை கர்மயோகம், ஞான யோகம், பக்தி யோகம் என்ற மூன்றும். அவையாவை, அவை எவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டும், அவற்றின் பலன்கள் யாவை என்ற விஷயங்களைச் சுருங்க விளங்க ஆளவந்தார் அருளிச் செய்கிறார்.

கர்மயோக: தபஸ்தீர்த்த தாநயஜ்ஞாதி ஸேவநம் |

கர்மயோகமாவது, தவம், தீர்த்தயாத்திரை. தானதர்மம், யஜ்ஞாநுஷ்டானம், தேவார்ச்சனம், பாராயணம் என்றும் போன்றவற்றில் ஏதேனுமொன்றைப் பலன் பெறுமளவு விடாமற் செய்தலாகும்.

ஜ்ஞாநயோகோ ஜிதஸ்வாந்தை: பரிசுத்தாத்மநி ஸ்த்திதி: || 23

ஜ்ஞான யோகமாவது-கர்மயோகம் செய்ததனால் ராகத்வேஷாதி கள் அற்று சுத்தமான மனதைப் பெற்றவர்கள் ஏற்கனவே சாஸ்த்ரத் தைக் கொண்டு தேஹாதிக்களினின்றும் வேறாக இலக்கணங்களோடு அறியப் பெற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே எப்பொழுதும் சிந்தித்திருக்கையாம்.

பக்தியோக: பரைகாந்த ப்ரீத்யா த்யாநாதிஷு ஸ்த்திதி: |

பக்தியோகமாவது பரமாத்மா ஒருவனிடத்திலே ப்ரீதியை வைத்து அவனைப் பற்றிய த்யான ஸங்கீர்த்தன ப்ரணாமங்களைச் செய்தலாம்.

த்ரயாணாம் அபி யோகாநாம் த்ரிபி: அந்யோந்ய ஸங்கம: || 24

இம்மூன்றிலும் மூன்றும் ஒருவாறு கலந்திருக்கும்: கர்மயோகம் செய்கின்றவனும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அறிவையும் பகவானிடத்தில் ப்ரீதி, கீர்த்தனம் ப்ரணாமம் போன்றவற்றையும் விடான்; ஞான யோகம் செய்பவனும் தவம், பாராயணம் போன்றவற்றையும் அதற்காகச் சிறிது செய்துகொண்டும் பகவத் ப்ரீதி முதலானவற்றைப் பெற்றுமிருப்பான்; பக்தியோகத்தில் இழிந்தவனும் அச் செயல்களையும் ஆத்மஸ்வரூபவுணர்வையும் கொண்டவனேயாவான். ஆகிலும் அந்தந்த யோகத்தில் அந்தந்த அம்சம் ப்ரதானமாய் நிற்கும்.

நித்ய நைமித்திகாநாம் ச பராராதந ரூபினாம். (ஸங்கம:).

ஒவ்வொரு யோகம் செய்பவனும் பகவானுக்கு ஆராதனமிவை அவனை உவப்பிக்குமவை என்ற நோக்கத்துடன் நித்யம நைமித்திகம் என்ற ஸ்வவர்க்குச் ச்ரமதர்மங்களை விடாமற் செய்யவேண்டும்.

ஆத்ம த்ருஷ்டே: த்ரயோபி ஏதே யோகத்வாரேண ஸாதகா. || 25

கர்ம யோகமும் நேராக ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காணக் கருவியாகும்; ஞான யோகமும். அவையின்றி பகவத் பக்தி யோகமும் ஒருவாறு அநுஷ்டிக்கப்பட ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காண்பதாம். ஆனால் இம் மூன்றில் ஒன்றைச் செய்வதோடு சிறிது காலம் ஆஸனத்

தில் அமர்ந்து வெளியிந்திரியங்களை அடக்கி மனத்தைக் தன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திலே நிறுத்தி வைப்பதென்கிற ஆத்மயோகம் இன்றிடமையாததென்க.

நிரஸ்த நிகிலாஜ்ஞானோ த்ருஷ்ட்வா ஆத்மாநம் பராநுகம் |
ப்ரதிலப்ப பராம் பக்திம் தயைவ ஆப்தோதி தத் பதம் || 26

தேஹமே ஆத்மா என்ற விபரீத ஞானமும், ஆத்மாவொன்றே என்கிற விபரீதஞானமும் நீங்க நன்கறிந்து, உண்மையில் பரமாத்மாவுக்கு சேஷமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கீழ்ச்சொன்ன வழியினால் கண்டு அவனது அநுக்ரஹத்தினாலே பரபக்தியோகத்தை யனுஷ்டித்துப் பெற்று அதனாலேயே அவனது ஸ்தானமாம் பரமபதம் பெறுகிறான். ஆக பக்தியோக மொன்றுக்கே பகவத் ப்ராப்தியென்பது பலனாகும். கர்மயோகமோ ஞானயோகமோ மட்டும் அதனைப் பெறுவிக்கா தென்றபடி.

பக்தியோக: ததர்த்தி சேத் ஸமக்ர ஐச்வர்ய ஸாதக: |

ஒருவன் ஐச்வர்யமென்ற பலனை விரும்பினானால் அவனுக்கு பக்தியோகமே ப்ரும்மருத்ராதிகளும் பெறமாட்டாத பூர்ணைச்வர்ய பலனையுங் கூட பெறுவிக்கும்.

ஆத்மார்த்தி சேத் த்ரயோ பி ஏதே தத்வைவல்யஸ்ய ஸாதகா: || 27

ஒருவன் கைவல்யத்தை விரும்புவானால், கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தி யோகமென்ற மூன்றில் ஏதேனுமொன்று, அவனுக்கு விஷயானுபவம் பகவதனுபவமொன்றுமின்றி தனி ஆத்மானுபவமொன்றேயாம் கைவல்ய பலத்தையும் அளிக்கும். முன்னே, 'ஆத்ம த்ருஷ்டேஸ் த்ரயோட்ப்யேதே' என்றவிடத்தில் சரீரத்தோடிருக்கும்போதே ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காண்கை கூறப்பெற்றது. இவ்விடத்தில் சரீரம் கழிந்த பிறகு ஓரிடம் சென்று அனுபவிக்கப் பெறும் கைவல்ய பலன் சொன்னதெனத் தெளிக.

ஐகாந்த்யம் பகவத்யேஷாம் ஸமாநம் அதிகாரினம் |

யாவதப்ராப்தி பரார்த்தி சேத் தத் ஏவ அத்யந்தம் அச்நுதே || 28

பகவத் பக்தியினாலேயே ஐச்வர்யம், கைவல்யம், மோக்ஷமென்கிற பலன்களிலொன்றைப் பெறும் அதிகாரிகள் எல்லோரும் ஏகாந்திகள்—அப்பலன் பெறும்வரை வேறொரு தேவதையைப் பற்றாதவராவர். பரமபதத்தையே விரும்பினவன் அதனையே முடிவின்றி அடைகிறான். மற்ற பலன்கள்போல் இதற்கு முடிவில்லை. ஆகையாலேயே இவனுடைய ஐகாந்தியத்திற்கும் முடிவில்லை. கர்மயோகிகளும் ஞானயோகிகளுங் கூட ஏகாந்திகளே.

ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தி ததாயத்தாத்தம் ஜீவந: |
 தத்ஸம்ச்சேஷ வியோகைக ஸுகதுக்கஸ் ததேகதி: || 29
 பகவத் த்யாந யோகோக்தி வந்தந ஸ்துதி கீர்த்தநை: |
 லப்தாத்மா தத்கதப்ராண மநோ-புத்தி-இந்திரியக்ரிய: || 30
 நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: |
 உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம்-அபீ: || 31

பகவதனுபவம் ஒழிந்த பலனைப் பலனாக நினைக்காமையால் ஞானி யானவன், பகவானைக்கூட வேறு பலனுக்காகப் பற்றாமலிருக்கை உண் டானபோது பரமைகாந்தி எனப்படுகின்றவனும், தனது தேஹ யாத் ரை தன் கர்மாவின்படி அவனுக்கு அதினமென்றிருப்பவனும், அவனது அனுபவ கைங்கர்யங்களைப் பெறுதலே ஸுகமாய், அவற்றை வீட்ட சிறு பொழுதும் துக்கமாய், கைங்கர்யம் செய்யவியலாதபோதும் அவனை யே சிந்திப்பவனும், அவனை த்யானித்தல், ஆலயம் முதலான இடத்தில் அவனை அணுகுதல், கேட்பவருக்கு அவனை யறிவித்தல், வணங்குதல், துதித்தல், நாமஸங்கீர்த்தனம் என்றவையே தனக்கு இருப்பாய், மூச்சு விடுதல், மனத்தினால் ஒன்று நினைத்தல், ஒன்றைச் செய்ய முடிவு செய் தல், இந்திரியங்களைக் கொண்டு ஒன்று செய்தல் எல்லாம் அவனுக்கே யாம்படி யிருப்பவனும், தனதான வாணாச்சரம் தர்மம் தொடக்கமாக பக்தியோகம் வரையில் எப்போது எதைச் செய்தாலும், அவனிடத்தில் தான் வைத்திருக்கும் அன்பே உத்ஸாஹமாகச் செய்விக்கச் செய்கின்ற வனும், 'எதைச் செய்தாலும், 'இதனால் நேராகப் பலன் பெறுதல் இல்லை. எல்லாம் வியாஜம், எரித்தோபாயமான அவன் அனுக்ரஹிக்க வேணும்' என்று அவனையே உபாயமாக்கிக் கொண்டு அளவற்ற காருண்ய ஸௌ சீல்ய வாதஸல்யாதி குணக்கடலான அவனை யாச்ரயித்த தனக்கு இதற்கு முன் செய்துள்ள எத்தகைய வினைகளாலும், எவராலும், எங்கும் தீங்கு நேராதென்று அச்சமற்றிருப்பான்.

ஏகாந்தாத்யந்த தாஸ்யைகரதி: தத்பதமாப்நுயாத் |
 தத்ப்ரதாநமிதம் சாஸ்த்ரம் இதி கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ: || 32

இத்தகைய ஞானியாய் அவனொருவனுக்கே ஒழுவில்காலமெல்லாம் உடனும் வருவிலா அடிமை செய்யதிலொன்றிலே விருப்பம் உற்றவன் அவன் திருவடி யடைவான். வேறு பலன்களையும் பகர்வதானாலும் இந்த பகவத்கீதா சாஸ்த்ரத்திற்கு இஃதொன்றிலே முக்கிய நோக்காம். அதனாலேயே ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு வீரகு சொல்லி அதன் பிறகே பரமாத்ம(ஸ்வரூப)பக்தியை உபதேசித்தது. இவ்வாறு கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் முற்றும்.

ஸ்ரீ பகவத்யாமுநமுநயே நம:

பகவத் கீதையின் முடிவில், கண்ணபிரானுக்கும் அர்ஜுனனுக்கு மாக நடந்த கீதாஸம்வாதத்தை பக்தர்க்கு உரைப்பவர்க்கும், ஓதுகின்ற வர்க்கும், கேட்பவர்க்கும் பரபக்தியுண்டாகி மோக்ஷமுண்டு என்று கண்ணபிரானே (69-71) அருளிச் செய்திருப்பதையும் ஒரு பாசுரத்திலே பகர்ந்து பலனை யறிவிக்கிறார். அங்கே, 'உரைத்தவனுக்கு பக்தி யோகத்தினால் பகவத் ப்ராப்தி; ஓதுகின்றவனுக்கு அந்த ஓதுதலே ஜ்ஞாந யஜ்ஞாநுஷ்டானமாம்; ச்ரத்தையுடனும், பொருமையின்றியும் கேட்பவன் புண்ய லோகங்களை யடைகிறானென்று வெவ்வேறு பலன்கள் கூறப்பட்டனபோல் தோன்றினாலும் ஒரு பலனே ஒருவாறாகும்படி பாவ்யத்திலே உரைத்திருப்பதால் அதற்கு இணங்க இங்கும் அருளிச் செய்கிறார்.

20. வன்பற்றறுக்கு மருந்தென்று மாயவன் தானுரைத்த
இன்பக் கடலமுதாமென நின்ற இக் கீதைதனை
அன்பர்க்குரைப்பவர் கேட்பவர் ஆதரித்தோ துமவர்
துன்பக்கடலுள் துளங்குகை நீங்கித் துலங்குவரே,

வல் பற்று—ஐச்வர்ய பலன்களில் வரும் வலிதான ஆசையை அறுக்கும் மருந்து என்று—வேர் அறுக்க இதே மருந்தாகும் என்று மாயவன்தான் உரைத்த—மாயையில் புகுத்தும் பிரானே அருளிச் செய்த இன்பம் கடல் அமுது ஆம்—இன்பத்திரளாம் பாற்கடலினின்று கடைந்த அமிருத (மிகபோக்ய) மாம் இது என நின்ற இ கீதைதனை—என்று மஹாபாரதாதிகளிற் புகழப்பெற்ற இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணர்ஜ்ஞாநஸம்வாதத்தை அன்பர்க்கு உரைப்பவர்—பகவத் பக்தர்களுக்கு போதிக்கின்றவரும் ஆதரித்து கேட்பவர் ஓதுமவர்—ச்ரத்தையுடன் செவிகொடுத்து அறி கின்றவரும், படிப்பவரும் துன்பம் கடலுள்—துக்கமயமான ஸம்ஸாரக் கடலிலே துளங்குகை நீங்கி—தடுமாறுதல் ஒழிவதால் துலங்குவர்—ஒளிபொருந்தி யிருப்பர்.

இன்பக் கடலாவது உபநிஷத்துக்களின் திரள். அதினின்று கடைந்தெடுத்த அமுதம் கீதோபநிஷத்தான ஸ்ரீக்ருஷ்ணோபதேசம். இதனை மஹாபாரதத்தில் அடங்கிய அமுதத்தின் ஸர்வஸாரமாக்கினார் வியாஸ மஹர்ஷி. ஆக ஸ்ரீக்ருஷ்ணோபதேசமானது இந்த கீதாக்கரந்தத்தின் ஸாரம்; கடையப்பட்ட உபநிஷத் ஸமுத்ரத்திற்கும் ஸாரம். இதே 'பாரதாம்ருதஸர்வஸ்வகீதாயா: மதிதஸ்ய ச. ஸாரம் உத்த்ருத்ய க்ருஷ்ணேந அர்ஜுநஸ்ய முகே ஹுதம்' என்கிற (பீஷ்ம-43) ச்லோகம் பாரதத்தில் உண்டாகில் அதற்குப் பொருளாம்.

இந்தப் பிரபந்தம் அருளினதற்குப் பலன் குறித்தருளுகிறார்:—

21 தீதற்ற நற்குணப்பாற்கடல் தாமரைச் செம்மலர்மேல்
மாதுற்ற மார்பன் மருவ இன் கீதையின் வண்பொருளைக்
கோதற்ற நால்மறைமௌலியினுசிரியன் குறித்தான்
காதல் துணிவுடையார் கற்கும் வண்ணம் கருத்துடனே.

இன் கீதையின்—இனியதான இந்த கீதா சாஸ்திரத்தின்
வண் பொருளை—விலகடினமான அர்த்தத்தை

திது அற்ற நல்குணம்—நிக்ரஹமின்றி அனுக்ரஹமே வடிவான—
பாற்கடல் தாமரை—திருப்பாற்கடலில் இருக்கும் தாமரையின்
செம் மலர் மேல் மாது—செந்தாமரைப் பூவில் வாசம் செய்யும் திருமகள்
உற்ற மார்பன் மருவ—காதலுடன் அம்மலருக்கு மேலாகப் பற்றின
திருமார்பையுடைய பிரான் உவக்கும்படி

கோது அற்ற—குற்றம் சிறிதுமில்லாத
நால்மறை மௌலியின் ஆசிரியன்—நான்கு வேதங்களின் முடிவான
வேதங்களுக்கு—ஆசார்யர் (வேதாந்த தேசிகன்)

காதல் துணிவு உடையார்—பக்தி ப்ரபத்திகளை ஆதரிக்கும்வர்
கற்கும் வண்ணம்—அப்யஸித்து அறியும்படியாக
கருத்துடன்—ஆளவந்தாருடையவும் எம்பெருமானாருடையவும் கருத்
தில் கருத்துடனும், படிப்பவரிடம் ப்ரீதியுடனும்
குறித்தான்—இப்பிரபந்தத்தில் தெரிவித்தார்.

(இது ஸ்ரீ உத்தமூர் தி. வீரநாகவாசார்யர் இயற்றிய
கீதாஸாரத்தில் ஒரு பாகம்.)

சுபமஸ்து

ஸ்ரீமதே திகமாந்தமஹாதேசிகாய நம:

**अथ श्रीमद्भगवद्गीताश्लोकान्तर्गतपदानाम-
अकारादिवर्णानुक्रमः**

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
अ.			उ—२९: १५—१२			अज्ञः	४—८०		अत्यन्तः	६—१६	
अकर्तारम्	४—२३:		अगतायन्	२—११		अज्ञानजम्	१०—११:		अत्यागिनाम्	१८—१२	
	१३—२९		अग्निः	४—३७:			१४—८		अनुष्कृतम्	६—११	
अकर्म	४—१६, १८		८—२७: ९—१६:			अज्ञानविमोहिताः	१६—१५		अत्येति	८—२८	
अकर्मकृत्	३—५		११—३९: १८—४८			अज्ञानसंभूतम्	४—१२		अत्र	१—८: २३:	
अकर्मणः	३—८: ८:		अग्नौ	११—१२		अज्ञानसंमोहः	१८—७२			४—१६: ८—२: १०	
	४—१७		अग्ने १८—३७: ३८: ३९			अज्ञानम्	५—१६:			५: १०—७: १८—१६	
अकर्मणे	२—४७:		अघम्	३—१३			१३—११: १४—१६:		अथ	१—२०: २६:	
	४—१८		अघायुः	३—१६			१७: १६—४			२—२६: ३३:	
अकल्मषम्	६—२७		अहानि	२—५८		अज्ञानाम्	३—२६			३—३६: ११—५:	
अकारः	१०—३३		अचरम्	१३—१५		अज्ञानेन	५—१५			१०: १२—९: ११:	
अकार्यम्	१८—३१		अचलप्रतिष्ठम्	२—७०		अणीषांम्	८—९			१८—५८	
अकीर्तिकरम्	२—२		अचलम्	६—१३:		अणोः	८—९		अथवा	६—१२:	
अकीर्तिम्	२—३४			१२—३		अनस्वार्थवत्	१८—२२			१०—१२: ११—८२	
अकीर्तिः	२—३४		अचलः	२—२४		अतन्द्रितः	३—२३		अथो	४—३९	
अकुर्वते	१—१		अचला	२—५३		अतरस्तत्राय	१८—६७		अश्रिणम्	१७—१३	
अकुशलम्	१८—१०		अचलाम्	७—२१		अतः २—१२: ९—२४:			अदम्भित्वम्	१३—७	
अकृतबुद्धित्वात्	१८—१६		अचलेन	८—१०			१२—८: १३—११:		अदाहः	२—२४	
अकृतात्मानः	१५—११		अचापलम्	१६—२			१५—१८		अदृष्टपूर्वम्	११—८५	
अकृतेन	३—१८		अचिन्त्यरूपम्	८—९		अतितरन्ति	१३—२५		अदृष्टवाणि	११—६	
अकृत्स्नविदः	३—२९		अचिन्त्यम्	१२—३		अतिनीचम्	६—११		अदेशकाले	१७—२२	
अक्रियः	६—१		अचिन्त्यः	५—२५		अतिमानः	१६—१		अद्भुतम्	११—२०:	
अक्रोधः	१६—२		अचिरेण	४—३९		अतिमानिता	१६—३			१८—७४: ७६	
अक्रेष्यः	२—२४		अचेतसः	३—३२:		अतिरिच्यते	२—३४		अथ	४—३: ११—७:	
अक्षयम्	५—२१			१५—११: १७—६		अतिवर्तते	६—४४:			१६—१३	
अक्षयः	१०—३३		अच्छेद्यः	२—२४			१४—२१		अद्वैतः	१६—३	
अक्षयमुद्भवम्	३—१५		अच्युत	१—२१:		अतिस्वप्नशीलस्य	६—१६		अद्वेष्टा	१२—१३	
अचरम् ८—२३: ११:				११—८२: १८—७३		अनीतः	१४—२१:		अधमाम्	१६—२०	
१०—२५: ११—१८:			अजस्रम्	१६—१९			१५—१८		अधर्मस्य	४—७	
३७: १२—१३:			अजम्	२—२१:		अनीत्य	१४—२०		अधर्मम्	१८—३१: ३२	
अक्षरः	८—२१:			७—२५: १०—३: १२		अनीन्द्रियम्	६—२१		अधर्मः	१—४०	
	१५—१६: १६		अजः	२—७०: ४—६		अतीव	१२—२०		अधर्माभिभवात्	१—४१	
अक्षराणाम्	१०—३३		अजानता	११—४१		अत्यद्भुतम्	१८—७७		अधः	१४—१८:	
अक्षरात्	१५—१८		अज्ञानन्तः	७—२४:		अत्यन्तम्	६—२८			१५—२: २	
अखिलम्	४—३३:			९—११: १३—२५		अत्यर्थम्	७—१७		अधःशालम्	१५—१	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
अधिकतरः	१२—५		अनन्यचेताः	८—१४		अनित्याः	२—१४		अनेकदिव्याभर-		
अधिकन्	६—२२		अनन्यभाक्	९—३०		अनिर्देश्यन्	१२—३		णम्	११—१०	
अधिकः	६—४६, ४६, ४६		अनन्यमनसः	९—१३		अनिर्विण्णचेतसा	६—२३		अनेकधा	११—१३	
अधिकारः	२—४७		अनन्यथा	८—२२;		अनिष्टम्	१८—१२		अनेकबाहुदर-		
अविगच्छति	२—६४,			११—५४		अनीश्वरम्	१६—८		यक्त्रनेत्रम्	११—१६	
७१; ४—३९;	५—६;		अनन्येन	१२—६		अनुकम्पार्यम्	१०—११		अनेकवक्त्र-		
२४: ६—१५; १४—१९;			अनन्ययोगेन	१३—२०		अनुचिन्तयन्	८—८		नयनम्	११—१०	
१८—४९			अनन्याः	९—२२		अनुसिञ्चन्ति	३—३१; ३२		अनेकवर्णम्	११—२४	
अधिदैवतम्	८—४		अनपेक्षः	१२—१६		अनुत्तमम्	७—२४		अनेकाद्भूत-		
अधिदैवम्	८—१		अनपेक्ष्य	१८—२५		अनुत्तमाम्	७—१८		दर्शनम्	११—१०	
अधिभूतम्	८—१; ४		अनभिषङ्गः	१३—९		अनुद्विग्नमनाः	२—५६		अनेन	३—१०; ११;	
अधियुक्तः	८—९; ४		अनभिषंधाय	१७—२५		अनुद्वेगकरम्	१७—१५		९—१०; ११—८		
अधिष्ठानम्	३—४०;		अनभिस्नेहः	२—५७		अनुपकारिणे	१७—२०		अन्तकाले	२—७२;	
	१८—१४		अनयोः	२—१६		अनुपस्थिति	१३—३०;			८—५	
अभिधाय	४—६;		अनलः	७—४			१४—१९		अन्तर्गतम्	७—२८	
	१५—९		अनलेन	३—३९		अनुपश्रयन्ति	१५—१०		अन्तरम्	११—२०;	
अभ्यक्षेण	९—१०		अनवलोकयन्	६—१३		अनुपश्रयामि	१—३१			१३—३४	
अध्यात्मचेतसा	३—३०		अनवाप्तम्	३—२२		अनुप्रपन्नाः	९—२१		अन्तरात्मना	६—४७	
अध्यात्मज्ञान-			अनश्नतः	६—१६		अनुबन्धम्	१८—२५		अन्तरारामः	५—२४	
नित्यत्वम्	१३—११		अनसूयन्तः	३—३१		अनुबन्धे	१८—३९		अन्तरे	५—२७	
अध्यात्मनित्याः	१५—५		अनसूयवे	९—१		अनुबन्धा	१३—२२		अन्तर्ज्योतिः	५—२४	
अध्यात्मविद्या	१०—३२		अनसूयः	१८—७१		अनुरज्यते	११—३६		अन्तर्वत्	७—२३	
अध्यात्मसंज्ञितम्	११—१		अनहकारः	१३—८		अनुवर्तते	३—२१		अन्तवन्तः	२—१८	
अध्यात्मम्	७—२९;		अनहंवादी	१८—२६		अनुवर्तन्ते	३—२३;		अन्तम्	११—१६	
	८—१; ३		अनात्मनः	६—६			४—११		अन्तः	२—१६;	
अध्येष्यते	१८—७०		अनादिस्वात्	१३—३१		अनुवर्तयति	३—१६		१०—१९; २०; ३२; ४०;		
अश्रुवम्	१७—१८		अनादिमत्	१३—१२		अनुविधीयते	२—६७		१३—१५; १५—३		
अनघ	३—३; १४—६;		अनादिमस्यान्तम्	११—१९		अनुशास्तिताम्	८—९		अन्तःशरीरस्यम्	१७—६	
	१५—२०		अनादिम्	१०—३		अनुशुश्रुम्	१—४४		अन्तःसुखः	५—२४	
अनन्त	११—३७		अनादी	१३—१९		अनुशोचन्ति	२—११		अन्नःस्थानि	८—२२	
अनन्तबाहुम्	११—१९		अनामयम्	२—५१;		अनुशोचितुम्	२—२५		अन्तिके	१३—१५	
अनन्तरम्	१२—१२			१४—६		अनुपजते	६—४;		अन्ते	७—१९; ८—६	
अनन्तरूप	११—३८		अनारम्भात्	३—४			१८—१०		अन्नसंभवः	३—१४	
अनन्तरूपम्	११—१६		अनार्यजुष्टम्	२—२		अनुवर्ततानि	१५—२		अन्नम्	१५—१४	
अनन्तविजयम्	१—१६		अनावृत्तिम्	८—२३; २६		अनुत्तरतानि	८—७		अन्नात्	३—१४	
अनन्तवीर्यं	११—४०		अनाशिनः	२—१८		अनुत्तर	८—७		अन्यत्	२—३१; ४२;	
अनन्तवीर्यम्	११—१९		अनाश्रितः	६—१		अनुत्तरते	८—९		७—२; ७; ११—७;		
अनन्तम्	११—११; ४७		अनिकेतः	१२—१९		अनेकचित्त-				१६—८	
अनन्तः	१०—२९		अनिच्छन्	३—३६		विभ्रान्ताः	१६—१६			३—९	
अनन्ताः	२—४१		अनित्यम्	९—३३		अनेकजन्मसंक्षिप्तः	६—४५		अन्यत्र		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
अन्यथा	१३	—११	अनादेभ्यः	१७	—२२	अप्रनेयम्	११—१७; ४२		अभिरतः	१८	—४५
अन्यदेवताभक्ताः	९	—२२	अपानम्	४	—२९	अप्रमेयस्य	२—१८		अभिविज्वलन्ति	११—२८	
अन्यदेवताः	७	—२०	अपाने	४	—२९	अप्रवृत्तिः	१४—१३		अभिरुन्धाय	१७—१८	
अन्यथा	८	—२६	अपावृत्तम्	२	—३२	अप्राप्य	६—३७		अभिहितः	२—३०	
अन्यन्	१४	—१०				९—३; १६—२०;			अभ्यधिकः	११—४३	
अन्यः	२—२९; २१		अपि	१—२०; ३५; ३५;		अप्रियम्	५—२०		अभ्यर्थ्य	१८—४६	
	४—३१; ८—२०;		३८; २—५; ८; १६;			अप्यु	७—८		अभ्यसूयकाः	१६—१८	
	११—४३; १५—१७;		२६; २९; ३१; ३४;			अफलप्रेम्णुना	१८—२३		अभ्यसूयति	१८—६७	
	१६—१५; १८—६९;		४०; ५९; ६०; ७२;			अफलाकृष्टिभिः			अभ्यसूयन्तः	३—३७	
अन्यानि	२—२२		३—५; ८; २०; ३१;			१७—११; १७;			अभ्यहन्यन्त	१—१३	
अन्यान्	११—३४		३३; ३६; ४—६; ६;			अनुद्धः	७—२४		अभ्यासयोगयुक्तेन	८—८	
अन्यायेन	१६—१२		१३; १५; १६; १७; २०;			अनवीत	१—२; २८;		अभ्यासयोगेन	१२—९	
अन्याम्	७—५		२२; ३०; ३६; ५—४;				४—१		अभ्यासात्	१२—१२;	
अन्ये	१—९; ४—२६;		५; ७; ९; ११; ६—९;			अभक्ताय	१८—६७		अन्यत्	१८—३६	
२६; ९—१५; १३—२४;			२२; २५; ३१; ४४; ४४-			अमयम्	१०—६; १६—१		अन्यत्	१२—१०	
२५; १७—४;			४६; ४७; ७—३; २३;			अभवत्	१—१३		अन्यातेन	६—३५	
अन्येभ्यः	१३—२५		३०; ८—६; ९—१५;			अभविता	२—२०		अभ्युत्थानम्	४—७	
अन्यदोन्वः	२—११		२३; २३; २५; २९;			अभावयतः	२—६६		अमलात्	१४—१४	
अन्विच्छ	२—४९		३०; ३२; ३२; १०—३७;			अभावः	२—१६;		अमानित्वम्	१३—७	
अन्विताः	९—२३;		३९; ११—२; २६; २९;				१०—४		अमितविक्रमः	११—४०	
	१७—१		३२; ३४; ३७; ३९; ४१;			अभावत	११—१४		अमी ११—२१; २६; २८		
अनुद्यात्	२—८		४२; ४३; ५२; १२—१			अभिक्रमनाद्याः	२—४०		अमुत्र	६—४०	
अपरस्परतभूतम्	१६—८		१०; १०; ११; १३—२;			अभिजनवान्	१६—१५		अमूढाः	१५—८	
अपरम्	४—४; ६—२२		१७; १९; २२; २३; २५;			अभिजातस्य	१६—३; ४		अमृतत्वाय	२—१५	
अपरा	७—५		३१; १४—२; १५—८;			अभिज्ञातः	१६—५		अमृतस्य	१४—२७	
अपराजिनः	१—१७		१०; ११; १८; १६—७;			अभिज्ञानन्ति	९—२४		अमृतम्	९—१९;	
अपराणि	२—२२		१३; १४; १७—७; १०;			अभिज्ञानाति	४—१४;		१०—१८; १३—२१२;		
अपरान्	१६—१४		१२; १८—६; १७; १९;			७—१३; २५; १८—५५			१४—२०		
अपरिग्रहः	६—१०		४३; ४४; ४८; ५६; ६०;			अभिजायते	२—६२;		अमृतोद्भवम्	१०—२७	
अपरिमेषाम्	१६—११		७१; ७१;			६—४१; १३—२३			अमृतोपमम्	१८—३७; ३८	
अपरिहार्यं	२—२७					अभिजतः	५—२६		अमेध्यम्	१७—१०	
अपरे	४—२५; २५;		अपुनरावृत्तिम्	५—१७;		अभिधास्यति	१८—६८		अभ्युवेगाः	११—२८	
२७; २८; २९; ३०;			अपैशुनम्	१६—२		अभिधीयते	१३—१;		अभक्षा	५—१०	
१३—२४; १८—३			अपोहनम्	१५—१५		१७—२०; १८—११			अभ्यासि	२—६७	
अपवातिम्	१—१०		अप्रकाशः	१४—१३		अभिनन्दति	२—५७		अयक्तस्य	४—३१	
अपव्ययनम्	१८—४३		अप्रतिमप्रभाव	११—४३		अभिप्रवृत्तः	४—२०		अपतिः	६—३७	
अपश्यत्	१—२६;		अप्रतिष्ठम्	१६—८		अभिभवति	१—४०		अयाथावत्	१८—३५	
११—१३			अप्रतिष्ठः	६ ३८		अभिभूय	१४—१०		अयनेषु	१—११	
अपहृतनैतसाम्	२—४४		अप्रतीकारम्	१—४६		अभिमुखाः	११—२८		अयशः	१०—	
अपहृतज्ञानाः	७—१५		अपवाद	३—१२		अभिरक्षन्तु	१—११		अयम्	२—१९; २०;	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
२०, २४, २४, २४, २५			३—३४			अवाप्तव्यम्	३—२२		अव्ययम्	२—२६	
२५, २५, ३०, ५८			अर्पणम्	४—२४		अवाप्तुम्	६—३६		४—१, १३; ७—१३		
३—१, ३६; ४—३, ३१			अस्तिमनोवृद्धिः	८—७		अवाप्नोति	१५—८८		२४, २५; ९—६		
४०; ६—२१, ३३			१२—१४			१६—२३	१८—५६		१३; १८; ११—२, ५		
७—२५; ८—१९			अर्थमा	१०—२९		अवाप्य	२—८		१४—५; १५—१, ६		
११—१; १३—३१			अर्हति	२—१०		अवाप्यते	३२—५		१८—२०, ५६		
१५—९; १७—३			अर्हसि	२—२५, २६		अवाप्यथ	३—११		अव्ययः	११—१८	
अयुक्तस्य	२—६६, ६६		२७; ३०, ३१			अवाप्यसि	२—३३		१३—३१; १५—१७		
अयुक्तः	५—१२		३—२०; ६—३९			३८; ५२; १५—१०			अव्ययात्म्या	४—३	
१८—७८			१०—१६			१५—४६			अव्ययात्	२—३६	
			१६—२४			अविकल्पेन	१०—७		अव्ययनायिनम्	२—४५	
अयेवानः	५—६		१—३७			अविकार्यः	२—२५		अव्ययनायिनम्	२—४५	
अरतिः	१३—१०		१८—२८			अविशेषम्	१३—१५		अगतः	१२—११	
अरागद्वेषतः	१८—७३		अलङ्घ्यम्	१६—०		अविद्वांसः	३—२७		अगमः	१४—१२	
अस्मिन्	२—४		अल्पबुद्धयः	१६—१		अविधिपूर्वकम्	९—२७		अशास्त्रम्	१—६६	
अस्मिन्	७—२१		अल्पमेघताम्	७—२३		अविनश्यन्तम्	१३—२७		अशान्तस्य	२—६६	
अर्जुन	२—२, ४५		अल्पम्	१८—२२		अविनाशिनम्	२—१७		अशास्त्रम्	८—१६	
३—७; ४—५, ९			अवगच्छ	१०—४१		अविनाशिनम्	२—१७		अशास्त्रविहितम्	१७—५	
३७; ६—१६; ३२			अवधानान्ति	९—११		अविनाशिनम्	२—१७		अशुचिः	१६—१०	
४६; ७—१६, २६			अवज्ञातम्	१७—२२		अविनाशितः	२—६२		अशुचिः	१८—२०	
८—१६, २७; ९—१९			अवातिष्ठति	१४—२३		अविमर्कम्	१३—१६		अशुचिः	१६—१६	
१०—३२, ३९, ४२			अवातिष्ठते	६—१८		अवेक्षे	१८—२०		अशुभम्	१६—१६	
११—४७, ५४; १८—१			अवध्यः	२—३०		अवेक्ष्य	१—२३		अशुभान्	१६—१९	
२४; ६१			अवनिपास्तये	११—२६		अव्यक्तम्	२—३१		अशुभेषु	१८—६७	
अर्जुनम्	११—५०		अवरम्	२—४९		अव्यक्तनिबन्धना	२—२८		अशेषतः	६—२४, ३९	
अर्जुनः	१—४७		अवधाम्	९—८		अव्यक्तमूर्तिना	९—४		अशेषतः	७—२; १८—११	
२—८, ५६; ३—१			अवशाः	३—५		अव्यक्तसङ्के	८—१८		अशेषिण	४—३५	
३६; ४—४, ५—१			८—१९; १८—६०			अव्यक्तम्	७—२४; १२—१, ३; १३—५		१०—७६; १८—२९		
६—३२, ३७; ८—१			अवशिष्यते	७—२		अव्यक्तः	२—२५		६३		
१०—१२; ११—११			अवष्टभ्य ९—८; १६—९			अव्यक्तः	८—२०, २१		अशोकान्	२—११	
१५; ३६, ५१; १२—१			अवलादयेत्	६—५		अव्यक्ता	१२—५		अशोकः	२—२८	
१४—२१; १७—१			अवस्थापितम्	१—३०		अव्यक्ता	१२—५		अहतम्	५—८	
१८—१; ७३			अवस्थितम्	१५—११		अव्यक्ता	८—१८, २०		अहन्ति	९—२०	
अर्थकामान्	२—५		अवस्थितः	९—४		अव्यक्तत्वादिनि	२—२८		अहन्ति	९—२६	
अर्थव्यपाश्रयः	३—१८		अवस्थितान्	१—२२, २७		अव्यक्तत्वादिनि	२—२८		अहन्ति	९—२७	
अर्थव्यवधानम्	१६—१२		अवस्थिताः	१—११, १२; २—६; ११—३२		अव्यक्तत्वादिनि	२—२८		अहन्ति	९—२७	
अर्थः	२—४६; ३—१८		अवहासाधर्मम्	११—४२		अव्यक्तत्वादिनि	२—२८		अहन्ति	९—२७	
अर्थायां	७—१६		अवहास्यवादान्	२—२६		अव्यक्तत्वादिनि	२—२८		अहन्ति	९—२७	
अर्थे	१—३३; २—२७					अव्यक्तत्वादिनि	२—२८		अहन्ति	९—२७	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
अपूर्णाकुलक्षणम्	२—१		अमुखम्	९—३३		अस्याम्	२—७२		अह्वेनुकम्	१८—२२	
अश्रोगम्	१८—७४		असुग्राहम्	१७—१३		अस्वयम्	२—२		अहो	१—४७	
अक्षयम्	१७—११, १		अमौ ११—२६; १६—१४			अहत्या	२—५		अहोरात्रविदः	८—१७	
अक्षयः	१०—२६		अस्ति २ ४०, ४२; ६६;			अहस्यागमे	८—१८, १९		अशः	१५—८	
अक्षयथामा	१—८		३—२२; ४—३१, ४०;			अह्न	१—२२; २३;		अंशुमान्	१०—२६	
अक्षानाम्	१०—२७		६—१६; ७—७;			२—६, ७; १२; ३—२;			आ.		
अक्षिनौ	११—६; २२		८—५; ९—२९;			२३, २४, २७; ४—१;			आकाशस्थितः	९—६	
अष्टधा	७—४		१०—१८, १९; ३९;			५, ७, ११; ६—३०;			आकाशम्	१३—३२	
असक्तवृद्धिः	१८—४९		४०; ११—४३;			३३, ३४; ७—२, ६;			आख्यातन	१८—६३	
अनकम्	९—९;		१६—१३;			८, १०; ११, १२, १७;			आख्याहि	१३—३१	
	१३—१४		१८—४०			२१, २५, २६; ८—४;			आगच्छेत्	३—३४	
अनक्तः ३—७, १९; १९;			अस्तु २—४७; ३—१०;			१४; ९—४, ७; १६;			आगताः ४—१०; १४—२		
२५			११—३१; ३९, ४०			१६, १६; १६, १६; १६;			आगमापायिनः	२—१४	
अनकात्मा	५—२१		अस्थिरम्	६—२६		१६, १६; १७, १९, १९;			आचरतः	४—२३	
अनक्तिः	१३—९		अस्मदीयैः	११—२६		१०, २२, २४, २६; २९-			आचरति	३—२१;	
अतङ्गदालेण	१५—३		अस्माकम्	१—७, १०		२९; ३०—१; २, ८;				१६—२२	
अमतः	२—१६		अस्मात्	१—३९		११; १७, २०; २०; २१;			आचरन्	३—१९	
अमत्	९—१९;		अस्मान्	१—३६		२१, २३; २४, २५, २८;			आचारः	१६—७	
११—३७; १३—१२;			अस्माभिः	१—३९		२९, २९-३७; ३, ३१;			आचार्य	१—३	
१७—१८			अस्मि ७—८, ९, ९;			३२; ३२, ३३, ३३, ३४-			आचार्यम्	१—२	
असत्कृतम्	१७—२२		१०, ११; १०—२१;			३५, ३५, ३६, ३६, ३७;			आचार्यात्	१—२६	
असत्कृतः	११—४२		२२; २२, २२, २२;			३८, ३९, ४०; ११—२३;			आचार्याः	१—३४	
असत्यम्	१६—८		२३; २३, २४, २५, २५;			४२, ४४, ४६, ४८, ५३;			आचार्योपासनम्	१३—७	
असद्ग्राहान्	१६—१०		२८, २८, २८, २९;			५४; १२—७; १४—३;			आख्यम्	९—१६	
असपत्नम्	२—८		२९; ३०; ३१, ३१;			४, २७; १५—१३;			आख्यः	१६—१५	
असमर्थः	१२—१०		३१; ३३, ३६; ३६;			१४, १५; १५, १५;			आततायिनः	१—३६	
असंन्यस्तसंकल्पः	६—२		३६, ३७, ३८, ३८, ३८;			१८; १६—१४, १४;			आतिष्ठ	४—४२	
अमंमुहः	५—२०;		११—३२; ४५, ५१;			१४-१९; १८—६६;			आत्य	११—३	
१०—३; १५—१९			१५—१८; १६—१५;			७०, ७४, ७४			आत्मकारणात्	३—१३	
असंमोहः	१०—४		१८—५५, ७३						आत्मवृत्तः	३—१७	
असंयतात्मना	६—३६		अस्मिन्	१—२२;		अहंकारविमूढात्मा ३—२७			आत्मनः	४—४२;	
असंशयम् ६—३५; ७—१			२—१३; ३—३; ८—२;			अहंकारन	१६—१८;			५—१६; ६—५, ५;	
असंशयः ८—७; १८—६८			१३—२२; १४—११;			१८—५३; ५९				६, ११; १९; ८—१२;	
असि ४—३; ३६; ८—२;			१६—६							१०—१८; १६—२२;	
१०—१७; ११—३८;			अस्य २—१७; ४०, ५९;			अहंकारः ७—४; १३—५				२२; १७—१९;	
४०, ४२; ४३, ५२;			६५, ६७; ३—१८, ३४;			अहंकृतः १८—१७				१८—३९	
५३; १२—१०, ११;			४०; ६—३९; ९—३;			अहः ८—१७, २४					
१६—५; १८—६४, ६५			१७; ११—१८, ३८;			अहिताः २ ३६; १६—९					
अनितः	१०—१३		४३; ५२; १३—२१;			अहिमा १०—५; १३—७;					
असिद्धौ	४—२२		१५—३			१६—२; १७—१४					

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
आत्मनि	२	५५	आदित्यवत्	१५	१२	आर्तः	७	१६	आसीनम्	६	१४
३—१७; ४—३५; ३८			आदित्यवत्	५	१६	आवयोः	१८	७०	आसीनः	१५	१
५—२१; ६—१८; २०;			आदित्यवर्णम्	८	१	आवर्तते	८	२६	आसुरनिश्चयान्	१७	६
२६; २९; १३—२४;			आदित्यानाम्	१०	२१	आवर्तिनः	८	१६	आसुरम् ७—१५; १६—६		
१५—११			आदित्यान्	११	६	आविश्य	१५—११; १७		आसुरः	१६	६
आत्मपरदेहेषु	१६	१८	आदिदेवम्	१०	१२	आविष्टम्	२	१	आसुराः	१६	७
आत्मबुद्धिः			आदिदेवः	११	३८	आविष्टः	१	२८	आसुरी	१६	५
प्रसादजम्	१८	३७	आदिम्	११	१६	आवृत्तम्	३	३८; ३९;	आसुरीयु	१६	१९
आत्मभावस्थः	१०	११	आदिः	१०	२०; ३२;	आवृत्तः	३	३८	आसुरीम्	९	१२; २०
आत्ममायया	४	६	आदौ	३	४१; ४—४	आवृता	१८	३२	आस्तिक्यम्	१८	२२
आत्मयोगात्	११—४७		आद्यन्तवन्तः	५	२२	आवृताः	१८	४८	आस्ते	३	६; ५—१३
आत्मरतिः	३	१७	आद्यम्	८	२८; ११—३१; ४७; १५	आवृत्तिम्	८	३३	आस्थाय	७	२०
आत्मवन्तम्	४	११	आद्यम्	११	३१; ४७; १५	आवृत्त्य	३	४०;	आस्थितः	५	१; ६—२१; ७—१
आत्मवद्भैः	२	६४	आयत्न	१२	८	१३—१३; १४—९			आस्थिताः	३	२
आत्मवान्	२	४५	आयत्नम्	७	२४	आवेक्षितचेतयाम्	१२	७	आह	१	२१; ३५
आत्मविनिग्रहः	१३—७;		आयत्नम्	२	८	आवेक्ष्य	८	१०;	आहवे	१	३१
१७—१६			आयत्नम्	७	२४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहारः	१७	७
आत्मविभूतयः			आयत्नाः	१६	२०	आवेक्ष्य	८	१०;	आहाराः	१७	८; ९;
१०—१६; १९			आपः	२	२३; ७०;	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मविशुद्धये	६	१२	आपः	२	२३; ७०;	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मशुद्धये	५	११	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मसंभावितः	१६	१७	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मसंयम-			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
योगाग्नौ	४	२७	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मसंस्थम्	६	२५	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मा ६—५; ५; ६; ६;			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
६; ७—१८; ९—५;			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
१०—२०; १३—३२			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मानम्	३	४३;	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
४—७; ६—५; ५; १०;			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
१५; २०; २८; २९;			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
९—३४; १०—१५;			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
११—३; ४; १३—२४;			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
२८; २९; १८—१६; ५१			आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मौपम्येन	६	३२	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आत्मनिकम्	६	२१	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आदत्ते	५	१५	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आदर्शः	३	३८	आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;
आदिकर्षे	११—३७		आपः	७	४	आवेक्ष्य	८	१०;	आहुः	३	४२;

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
११—३; ३१, ४६			इन्द्रियकर्माणि	४—२७		इषुभिः	२—४		उग्रम्	११—२०	
१८—१			इन्द्रियगोचराः	१३—५		इष्टकामशुक्	३—१०		उग्राः	११—३०	
इज्यते १७—११, १२			इन्द्रियग्रामम्	६—२४;		इष्टम्	१८—१२		उग्रैः	११—४८	
इज्यया ११—५३				१२—४		इष्टः	१८—६४; ७०		उच्चैः	१—१२	
इतरः ३—२१			इन्द्रियस्थ ३—३४; ३४			इष्टानिष्ठोपतिषु	१३—९		उच्चैःश्रयसम्	१०—२७	
इतः ७—५; १४—१			इन्द्रियाग्निषु	४—२६		इष्टान्	३—१२		उच्छिष्टम्	१७—१०	
इति १—२५; ४४; २—९;			इन्द्रियाणाम्	२—८; ६७;		इष्टाः	१७—९		उच्छिष्टणम्	२—८	
४२; ३—२७; २८; ४—३;				१०—२२		इष्टा	९—२०		उच्यते	२—२५; ४८;	
४; १४; १६; ५—८;			इन्द्रियाणि २—५८; ६०;			इह २—५; ५; ४०; ४१;			५५; ५६; ३—६; ४०;		
९; ६—२; ८; १८; ३६;			६१; ६८; ३—७; ४०;			५०; ३—१६; १८; ३७;			६—३; ३; ४; ८; १८;		
७—४; ६; १२; १९;			४१; ४२; ४—२६;			४—२; १२; ३८;			८—१; ३; १३—१२;		
८—१३; २१; ९—६;			५—९; १३—५;			५—१९; २३; ६—४०;			१७; २०; २०; १४—२५;		
१०—८; ११—४; २२;			१५—७			७—२; ११—७; ३२;			१५—१६; १७—१४;		
४१; ४१; ५०; १३—२;			इन्द्रियारामः	३—१६		१५—३; १६—२४;			१५; १६; २७; २८;		
१, ११; १८; २२; १४—५;			इन्द्रियार्थान्	३—६		१७—१८; २८			१८—२३; २५; २६; २८		
११; २३; १५—१७;			इन्द्रियार्थेभ्यः	२—५९; ६८		ई			उत	१—४०;	
२०; १६—११; १७;			इन्द्रियार्थेषु	५—९;		ईक्षते	६—२९;		१४—९; ११		
१७—२; ११; १६; २०;			६—४; १३—८			१८—२०			उत्कामति	१५—८	
२२; २४; २५; २६; २७;			इन्द्रियेभ्यः	३—४२		ईक्ष्यम्	११—४४		उत्काम्यन्म्	१५—१०	
२७; २८; १८—१; ३;			इन्द्रियैः २—६४; ५—११			ईहक्	११—४९		उत्कामिदाम्	१४—१४	
६; ८; ९; ११; १८; ३२;			इमम् १—२८; २—३३;			ईह्याम् २—३२; ६—४२			उत्तमन्त्र—३; ६—२७;		
५९; ६३; ६४; ७०; ७४			४—१; २; ९—८; ३३;			ईशाम् ११—१५; ४४			९—२; १४—१;		
इदम् १—१०; २१;			१३—३३; १६—१३;			ईश्वरभावः	१८—४३		१८—६		
२८; २—१; २; १०;			१७—७;			ईश्वरम्	१३—२८		उत्तमः १५—१७; १८		
१७; ३—३१; ३८;			१८—६८; ७०; ७४; ७६			ईश्वरः	४—६;		उत्तमाङ्गैः ११—२७		
७—२; ५; ७; १३;			इमानि १८—१३			१५—८; १७; १६—१४;			उत्तमौजाः १—६		
८—२२; २८; ९—१;			इमान् १०—१६;			१८—६१			उत्तरावणम् ८—२४		
२; ४; १०—४२;			१८—१७			ईहते	७—२२		उत्तिष्ठ २—३; ३७;		
११—१९; २०; २०;			इमाम् २—३९; ४२			ईहन्ते	१६—१२		४—४२; ११—३३		
४१; ४७; ४९; ४९;			इमाः ३—२४; १०—६			उ			उपिता ११—१२		
५१; ५२; १२—२०;			इमे १—३३; २—१२;			उक्तम् ११—१; ४१;			उत्सन्नकुल		
१३—१; १४—२;			१८; ३—२४			१२—२०; १३—१८;			धर्माणाम् १—४४		
१५—२०; १६—१३;			१५ १६			१५—२०			उत्सादनार्थम् १७—१९		
१३; १३; २१;			इमौ ७—४; ५			उक्तः १—२४; ८—२१;			उत्साद्यन्ते १—४३		
१८—४६; ६७			इव १—३०; २—१०;			१३—२२			उत्सीदैषु ३—२४		
इदानीम् ११—५१;			५८; ६७; ३—२; २;			उक्ताः २—१८			उत्सृजामि ९—१९		
१८—२६			३६; ५—१०; ६—३४;			उक्त्वा १—४७; २—९;			उत्सृज्य १६—२३;		
			३८; ७—७; ११—४४;			९; १—९; २१; ५०			१७—१		
			४८; १३—१६; १५—८;			उग्रकर्माणः १६—९			उदपाने २—४६		
			१८—३७; ३८; ४८			उग्ररूपः ११—३१					

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
उदाराः	७—१८		उपविशत्	१—४७		उशना	१०—३७		एक	१८—३	
उदासीनवत्	९—९;	१४—२३	उपाश्रिताः	४—१०;	१६—११	उषित्वा	६—४१		एतत्	२—२६; ३—२२;	
उदासीनः	१२—१६		उपाश्रित्य	१४—२;		ऊ-			४—३; ४; ६—२६;		
उदाहृतम्	१३—६;			१८—५७		ऊर्जितम्	१०—४१		३९; ४२; १०—१४;		
१७—१९;	२२;		उपासते	९—१४; १५;		ऊर्ध्वमूलम्	१५—१		११—३; ५; १२—११;		
१८—२२;	२४; ३९		उपेतः	१२—२; ६; १३—२५		ऊर्ध्वम्	१२—८;		१३—१; ६; ११; १८;		
उदाहृतः	१५—१७		उपेताः	६—३७		१४—१८;	१५—२		१५—२०; १६—२१;		
उदाहृत्य	१७—२४		उपेताः	१२—२		ऊष्मपाः	११—२२		१७—१६; २६;		
उद्दिश्य	१७—२१		उपेत्य	८—१५; १६		श्रु-			१८—६३; ७२; ७५		
उद्देशतः	१०—४०		उपैति	६—२७;		श्रुक	९—१७		एतद्योनीनि	७—६	
उद्धरेत्	६—५		८—१०; २८			श्रुच्छति	२—७२;		एतयोः	५—१	
उद्भवः	१०—३४		उपैष्यसि	९—२८		श्रुतम्	५—२९		एतस्य	६—३३	
उद्यताः	१—६५		उभयविश्रब्धः	६—३८		श्रुतम्	१०—१४		एतानि	१४—१२; १३;	
उद्यम्य	१—२०		उभयोः	१—२१; २४;		श्रुतनाम्	१०—३५		१५—८; १८—६		
उद्भिजते	१२—१५; १५		२७; २—१०; १६;			श्रुते	११—३२		एतान्	१—२२; २५;	
उद्भिजेत्	५—२०		५—४			श्रुद्धम्	२—८		३५; ३६; १४—२०;		
उन्मिषन्	५—९		उभे	२—५०		श्रुधवः	५—२५;		२१; २१; २६		
उपजायते	२—६२;		उभौ	२—१९; ५—२;			१०—१३		एतावत्	१६—११	
६५; १४—११			१३—१९			श्रुभिभिः	१३—४		एताम्	१—३; ७—१४;	
उपजायन्ते	१४—२		उरगान्	११—१५		श्रुशीघ्र	११—१५		१०—७; १६—९		
उपजुह्वति	४—२५		उत्त्रेण	३—३८		ए-			एति	४—९; ९; ८—६;	
उपदेशयन्ति	४—३४		उवाच	१—१; २; २१; २४;		एकत्वम्	६—३१		११—५५		
उपद्रष्टा	१३—२२		२५; २८; ४७; २—१; १;			एकत्वेन	९—१५		एते	१—२१; ३८;	
उपधारय	७—६; ९—६		२; ४; ९; १०; ११; ५४;			एकभक्तिः	७—१७		२—१५; ४—३०;		
उपपद्यते	२—३; ६—२९;		५५; ३—१; ३; १०;			एकया	८—२६		७—१८; ८—२६; २७;		
१३—१८; १८—७			३६; ३७; ४—१; ४;			एकस्यम्	११—७;		११—३३; १८—१५		
उपपन्नम्	२—३१		५; ५—१; २; ६—१०			१३; १३—३०			एतेन	३—३९; १०—४२	
उपमा	६—११		३३; ३५; ३७; ४०;			एकसिन्	१८—२२		एतेषाम्	१—१०	
उपयान्ति	१०—१०		७—१; ८—१; ३;			एकम्	३—२; ५—१;		एतैः	१—४२; ३—४०;	
उपरतम्	२—३५		९—१; १०—१; १२;			४; ५; १०—२५;			१६—२२		
उपरमते	६—२०		१९; ११—१; ५; ९;			१३—५; १८—२०; ६६			एषासि	४—३७	
उपरमेत्	६—२५		१९; ३२; ३५; ३६;			एकः	११—४२; १३—३३		एतम्	२—१९; १९;	
उपलभ्यते	१५—३		४७; ५०; ५१; ५२;			एक	२—४१		२१; २३; २३; २३;		
उपलिप्यते	१३—३२; ३२		१२—१; २; १३—१;			एकाकी	६—१०		२५; २६; २९; २९;		
उपविश्य	६—१२		१४—१; २१; २२;			एकाक्षरम्	८—१३		२९; ३—३७; ४१;		
उपसंगम्य	१—२		१५—१; १६—१;			एकाग्रम्	१८—७२		४—४२; ६—२७;		
उपसेवते	१५—९		१७—१; २; १८—१;			एकाग्रेण	१८—७२		११—५०; १५—३;		
उपहन्याम्	३—२४		२; ७३; ७४			एकान्तम्	६—१६		११—५०; १५—३;		
उपायतः	६—३६					एकारोह	१०—४२		११; ११		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
एताम्	२—७२		१५—४, ७, ९, १५,			औ.			चर्गा	३—२४, २७:	
एभिः ५—१३; १८—४०			१५, १६; १६—४:			औषधम्	१—१६		६८—१४, १८० १९;		
एभ्यः ३—१२; ७—१३			६, १९, २०; १७—२,			क.			२६, २७, २८		
एय १—१९, ६, ८,			३, ६, ११, १२,			कञित्	६—३८:		कत्तरम्	४—१३:	
११, ११, १३, १४,			१५, १८, २७, २७;			१८—७२, ७२			१४—१९; १८—१६		
१९, २७, ३०, ३४,			१८—५, ५, ८, ८,			कट्मल्लवणात्युष्ण-			कर्तुम् १—४५: २—१७;		
३६, ४२; २—५,			९, ९, १४, १९, २९,			तीक्ष्णरूपविदाहिनः			३—२०; ९—२;		
६, १३, १२, २४,			३१, ३५, ४२, ५०,			१७—९			१२—११; १९—२४;		
२८, २९, २९, ४७,			६२, ६५, ६८			कतरत्	२—६		१८—६०		
५५; ३—४, १२,			एवम् १—२४, ४७;			कथय	१०—१८		कर्तुन्वम्	५—१४	
१७, १७, १८, २०;			२—९, २५, २६,			कथयतः	१८—७५		कर्म २—४९; ३—५,		
२०, २१, २२; ४—३,			३८; ३—१६, ४३;			कथयन्तः	१०—९		८, ८, ९, १५, १९,		
११, १५, २०, २४,			४—२, ९, १५, ३२,			कथयिष्यति	२—३४		१९, २४; ४—९;		
२५, २५, ३६;			३२, ३५; ६—१५, २८;			कथयिष्यामि	१०—१९		१५, १५, १६, १६;		
५—८, १३, १५,			९—२१, २८, ३४;			कथम्	१—३७, ३९;		१८, २१, २३, ३३;		
१८, १९, २२,			११—३, ९, १२—१;			२—४, २१; ४—४;			५—११; ६—१, ३;		
२३, २४, २७, २८;			१३—२३, २५, ३४;			८—२, २; १०—१७;			७—२९; ८—१;		
६—३, ५, ५,			१५—१९; १८—१६			१४—२१			१६—२४; १७—२७;		
६, ६, १६, १८, २०,			एवंरूपः ११—४८			कदाचन	२—४७;		१८—३, ५, ८;		
२१, २४, २६, ४०,			एवंविधः ११—५३, ५४			१८—६७			९, १०, १५, १८,		
४२, ४४; ७—४,			एषः ३—१०, ३७;			कदाचित्	२—२०		१९, २३, २४, २५,		
१२, १२, १४, १८,			३७, ४०; १०—४०;			कपिष्वजः	१—२०		४३, ४४, ४७, ४८		
१८, १८, २१, २२;			१८—५१			कपिलः	१०—२६		कर्मचोदना १८—१८		
८—४, ५, ६, ७,			एषा २—३९, ७२;			कमलपत्राक्ष	११—२		कर्मजम्	२—५१	
१०, १८, १९, २३,			७—१४			कमलसनस्यम्	११—१५		कर्मजा	४—१२	
२८; ९—१२, १६,			एषाम् १—४२			करणम् १८—१४, १८			कर्मजान्	४—३२	
१७, १९, २३, २४,			एष्यति १८—६८			करिष्यति	३—३३		कर्मणः	३—१, ९;	
३०, ३४; १०—१,			एष्यति ८—७; ९—३४;			करिष्यसि	२—३३;		४—१७; १७;		
४, ५, ११, १३,			१८—६५			करिष्ये	१८—६०		१४—१६; १८—७, १२		
१५, २०, ३२, ३३;			ऐ.			करिष्ये	१८—७३		कर्मणा	३—२०;	
३८, ४१, ४१; ११—८,			ऐकान्तिकस्य १४—२७			करुणः	१२—१३		१८—६०		
२२, २५, २६,			ऐश्वर्यम् ९—५; ११—३,			करोति	४—२०;		कर्मणाम्	३—४;	
२८, २९, ३३, ३३,			८, ९			५—१०;			४—१२; ५—१;		
३५, ४०, ४५, ४६,			ऐरावतम् १०—२७			१३—३१			१४—१२; १८—२,		
४६, ४९; १२—४,			ओ.			५—८			कर्मणि २—४७; ३—१,		
६, ८, ८, १३; १३—४,			ओजसा १५—१३			करोमि	९—२७		२२, २३, २५;		
५, ८, १४, १५,			ओषधीः १५—१३			कर्णम्	११—३४		४—१८, २०; १४—९;		
१९, १९, २५, २९,			ओम् ८—१३;			कर्णः	१—८		१७—२६; १८—४५,		
३०; १४—१०, १३,			१७—२३, २४			कर्तव्यम्	३—२२		कर्मफलत्यागः १२—१२		
१७, १७, २२, २३;			ओङ्कारः ९—१७			कर्तव्यानि	१८—६		कर्मफलत्यागी १८—११		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
कर्मफलप्रेषुः	१८—२७		कलस्ते	२—१५;		कामधुक	१०—२८		द—१; १८—५, ९, ३१		
कर्मफलमयोगम	५—१४		१४—२६;	१८—५३		कामभोगार्थम्	१६—१२		कार्यकार्य		
कर्मफलहेतुः	२—४७		कल्पादौ	९—७		कामभोगेषु	१६—१६		व्यवस्थितौ	१६—२४	
कर्मफलम्	५—१२;		कल्याणकृत्	६—४०		कामराग			कार्याकार्ये	१८—३०	
	६—१		कवयः	४—१६; १८—२		बलान्विता.	१७—५		कार्ये	१८—६२	
कर्मफलासङ्गम	४—२०		कविम्	८—९		कामराग-			कालम्	८—२३	
कर्मफले	४—१४		कविः	१०—३७		वियर्जितम्	७—११		कालः	१०—३०;	
कर्मबन्धनः	३—९		कवीनाम्	१०—३७		कामरूपम्	३—४३		३३;	११—३२	
कर्मबन्धम्	३—१९		कञ्चन ३—१८; ६—२;			कामरूपेण	३—३९		कालानल-		
कर्मबन्धनैः	९—२८		७—२६;	८—२७		कामसंकल्प-			सनिभानि	११—२५	
कर्मभिः	३—३१;		कञ्चित् २—१७, २९, २९;			वर्जिताः	४—१९		काले ८—२३; १७—२०		
	४—१४		३—५, १८; ६—४०;			कामहेतुकम्	१६—८		कालेन	४—२, ३८	
कर्मयोगम्	३—७		७—३, ३; १८—६९			कामम् १६—१०, १८;			कालेषु	८—७, २७	
कर्मयोगः	५—२, २		कश्मलम्	२—२		१८—५३			काशिराजः	१—५	
कर्मयोगेन	३—३;		कस्मात्	११—३७		कामः २—६२; ३—३७;			काश्यः	१—१७	
	१३—२४		कल्याणित्	५—१५		७—११, १६—२१			काम्	६—३७	
कर्मसङ्गिनाम्	३—२६		कम्	२—२१, २१		कामात्मानः	२—४३		कि.		
कर्मसङ्गिषु	१४—१५		कन्दर्पः	१०—२८		कामात्	२—६२		किम्	१—१, ३२;	
कर्मसङ्गेन	१४—७		कः	८—२;		कामान्	२—५५, ७२;		३२, ३५; २—३६, ५४;		
कर्मसमुद्भवः	३—१४		११—३१; १६—१५			६—२४;	७—२७		५४, ५४; ३—१;		
कर्मसंग्रहः	१८—१८		का.			कामाः	२—७०		३३; ४—१६, १६;		
कर्मसंश्लिः	८—३		का	१—३६; २—२८;		कामोसुना	१८—२४		८—१, १, १, १, १;		
कर्मसंन्यासात्	५—२		५४; १७—१			कामैः	७—२०		९—३३; १०—४२;		
कर्मसु २—५०; ६—४;			काश्छति	५—३;		कामोपभोग-			१६—८		
१७; ९—९			१२—१७; १४—२२;			परमाः	१६—११		किमाचारः	१४—२१	
कर्माणि २—४८;			१८—५४			काम्यानाम्	१८—२		किञ्चन	३—२२;	
३—२७, ३०; ४—१४,			काश्चन्तः	४—१२		कायस्थेऽभयात्	१८—८		किञ्चित्	४—२०;	
४१; ५—१०, १४;			काश्चित्	१—३३		कायशिरोम्रीषम्	६—१३		५—८;	६—२५;	
९—९; १२—६; १०;			काश्छे	१—३२		कायम्	११—४४		७—७;	१३—२६	
१३—२९;			कामक्रमाः	९—२१		कायेन	५—११		किरीटी	११—३५	
			११; ४१			कारणम्	६—३, ३;		किरीटिनम् ११—१७, ४६		
कर्मानुबन्धीनि	१५—२		कामकामी	२—७०		कारणानि	१८—१३		किञ्चिषम्	४—२१;	
कर्म्मिभ्यः	६—४६		कामकारतः	१६—२३		कारणम्	५—१३		१८—४७		
कर्म्मिन्द्रियाणि	३—६		कामकारेण	५—१२		कारणम्			की.		
कर्म्मिन्द्रियैः	३—७		कामक्रोध-			कार्पण्यदोषो-			कीर्तयन्तः	९—१४	
कर्शयन्तः	१७—६		परायणाः	१६—१२		पहृत्स्वभावः	२—७		कीर्तिम्	२—३३	
कर्षति	१५—७		कामक्रोष-			कार्यकरण-			कीर्तिः	१०—३४	
कल्यताम्	१०—३०		विद्युक्तानाम्	५—२६		कर्तृत्वे	१३—२०		कु.		
कलेवरम्	८—५, ६		कामक्रोषोद्भवम्	५—२३		कार्यते	३—५		कुतः	२—२, ६६;	
कल्यसाये	९—७					कार्यम्	३—१७, १९;				

पदानि	अ०	इलो०	पदानि	अ०	इलो०	पदानि	अ०	इलो०	पदानि	अ०	इलो०
४-३१; ११-४३			कूर्मः	२-५८		केवलैः	५-११		क्रोधत्	२-६३	
कुन्तिभोजः	१-५		कु.			केशव	१-३१; २-५४;		कले.	२-२३	
कुन्तीपुत्रः	१-१६		कृतकृत्यः	१५-२०		३-६; २०-६४			कलेशः	१२-५	
कुह	२-४८; ३-८;		कृतनिश्चयः	२-३७		केशवस्य	११-३५		कलेश्यम्	२-३	
४-१५; १२-११;			कुतम्	४-१५; १५;		केशवार्जुनयोः	१८-७६		कलै.	२-३	
१८-६३			१७-२८; १८-२३			केशिनिपूदन	१८-१		क.	१८-१२	
कुक्षेत्रे	१-१		कुताञ्जलिः	११-१४; ३५		केशु	१०-१७; १०		क्षणम्	३-५	
कुर्वते	३-२१; ४-३७;		कुतान्ते	१८-१३		कै.			क्षत्रकर्म	१८-४३	
३७			कुतेन	३-१८		कैः	१-२२; १४-२१		क्षत्रियस्य	२-३१	
कुहनन्दन	२-४१;		कुत्वा	२-३८; ४-२२;		कौ.			क्षत्रियाः	२-३२	
६-४३; १४-१३			५-२७; २७-६-१२;			कौन्तेय	२-१४; ३७;		क्षमा	१०-४;	
कुक्षवीर	११-४८		२५; ११-३५; १८-			६०; ३-१; ३९; ५-२२;			३४; १६-३		
कुक्षुब्धः	१-१२		८; ६८			६-३५; ७-८;			क्षमी	१२-१३	
कुक्षेत्रे	१०-१९		कुत्सकर्मकृत्	४-१८		८-६; १६; ९-७; १०;			क्षयम्	१८-२५	
कुक्ष्य	९-२७		कुत्सवत्	१८-२२		२३; २७; ३१; १३-१९;			क्षयाय	१६-९	
कुक्षसत्तम	४-३१		कुत्सवित्	३-२९		३१; १४-४; ७;			क्षरम्	१५-१८	
कुलम्	१-२५		कुत्सस्य	७-६		१६-२०; २२;			क्षरः	८-५;	
कुर्वात्	३-२५		कुत्सम्	१-४०;		१८-४८; ५०; ६०			क्षान्तिः	१५-१६; १६	
कुर्वाम्	३-२४		७-२९; ९-८;			कौन्तेयः	१-२७		क्ष्वा.	१३-७;	
कुर्वन्	४-२१; ५-७;		१०-४२; ११-७;			कौमारम्	२-१३		क्षामये	११-४२	
१३; १२-१०; १८-			१३; १३-३३; ३३			कौशलम्	२-५०		क्षि.	१६-१९	
४७			कुपणाः	२-४९		क्र.			क्षिप्रम्	४-१२; ९-३१	
कुर्वन्ति	३-२५;		कुपया	१-२८; २-१		क्रयते	१७-१८; १९;		क्षी.	५-२५	
५-११			कुपः	१-८		१८-९;			क्षीण	९-२१	
कुर्वाणः	१८-५६		कुविगौरस्य-			क्रियन्ते	१७-२५		क्षु.	२-३	
कुलक्षयकृतम्	१-३८;		वाणिज्यम्	१८-४४		क्रियमाणानि	३-२७;		क्षे.	१३-२६	
३९			कुप्या	११-३५		क्रियाभिः	११-४८		क्षेत्रक्षेत्रजयोः	१३-२; ३४	
कुलक्षये	१-४०		कुप्या	८-२५; १८-७८		क्रियाविशेष-			क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-२६	
कुलधनानाम्	१-४२; ४३		कुप्यात्	१८-७५		बहुलाम्	२-४३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-२	
कुलधर्माः	१-४०; ४३		के.	१२-१		क्रू.	१६-१९		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-१	
कुलस्य	१-४२		केचित्	११-२१; २७;		क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-१	
कुलस्त्रियः	१-४१		केन	३-३६		क्रोधम्	१६-१८;		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कुलम्	१-४०		केनचित्	१२-१९		क्रोधः	२-६२; ३-३७;		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कुले	६-४२		केवलम्	४-२१;		क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कुशले	१८-१०		कुलम्	१८-१६		क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कुसुमाकरः	१०-३५					क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कू.						क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कूटस्थम्	१२-३					क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	
कूटस्थः	६-८; १५-१६					क्रो.	१८-५३		क्षेत्रक्षेत्रज-	१३-३३	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
३४; ३६; ३६; ३७; ३८;			चञ्चलत्वात्	६—३३		चेतना	१०—२२; १३—६		चनार्दन	१—३६; ३९; ४४;	
३८; ३९; ३९; ४२; ४३;			चञ्चलम्	६—२६; ३४		चेतसा	८; १८—१७; ७२		३—१; १०—१८;		
४५; ४८; ४९; ५०; ५३;			चतुर्भुजेन	११—४६		चेष्टते	३—२३		११—५१		
५४; ५४; १२—१; ३;			चतुर्विधम्	१५—१४		चेष्टाः	१८—१४		जनः ७—१६; ८—१७;		
१३; १५; १५; १८; १८;			चतुर्विधाः	७—१६		चै.			२४; ९—२२; १६—७;		
१३—२; ३; ३; ३; ३;			चत्वारः	१०—६		चैलाजिन-			१७—४; ५		
३; ४; ५; ५; ५; ८; ९;			चन्द्रमसि	१५—१२		कुशोत्तरम्	६—११		जन्तवः	५—१५	
१०; १४; १४; १५; १५;			चमूम्	१—३		चय.			जन्म २—२०; ४—४; ४;		
१५; १५; १६; १६; १६;			चरताम्	२—६७		चयवन्ति	९—२४		९; ९; ६—४२; ८—१५;		
१६; १८; १९; १९; १९;			चरति २—७१; ३—३६			छ.			१६		
२२; २२; २३; २४; २५;			चरन्	२—६४		छन्दसाम्	१०—३५		जन्मकर्मफलप्रदान्	२—४३	
२९; ३०; ३४; १४—२;			चरन्ति	८—११		छन्दांति	१५—१		जन्मानाम्	७—१९	
६; १०; १०; १३; १३;			चरम्	१३—१५		छन्दोभिः	१३—४		जन्मनि	१६—२०; २०	
१७; १७; १९; २१; २२;			चराचरस्य	११—४३		छलयताम्	१०—३६		जन्मवन्धविनिर्मुक्ताः		
२२; २२; २४; २७; २७;			चराचरम्	१०—३९		छि.			२—५१		
२७; १५—२; २; ३; ३;			चरति	१—२१		छिच्चा ४—४२; १५—३			जन्ममृत्युजरादुःखैः		
४; ८; ९; ९; ९; ११;			चलम् ६—३५; १७—१८			छिन्दन्ति	२—२३		१४—२०		
१२; १३; १३; १५; १५;			चलितमानसः	६—३७		छिन्नद्वेषाः	५—२५		जन्ममृत्युजराव्याधि-		
१५; १५; १६; १६; १८; १८;			चा.			छिन्नसंशयः	१८—१०		दुःखदोषानुदर्शनम्		
२०; १६—१; १; ४; ४;			चातुर्वर्ण्यम्	७—१३		छिन्नाश्रम्	६—३८		१३—८		
४; ६; ७; ७; ७; ११;			चान्द्रमसम्	८—२५		छे.			जन्मानि	४—५	
१४; १८; १७—२; २;			चापम्	१—४७		छेत्ता	६—३९		जपयज्ञः	१०—२५	
४; ६; १०; १०; १२; १४;			चि.			छेत्तुम्	६—३९		जपद्रवम्	११—३४	
१५; १५; १८; २०; २०;			चिकीर्षुः	३—२५		ज.			जयः	१०—३६	
२१; २२; २३; २३; २५;			चित्तम्	६—१८; २०;		जगतः ७—६; ८—२६;			जयाजयौ	२—३८	
२६; २७; २७; २८; २८;				१२—९		९—१७; १६—९			जयेम	२—६	
२८; १८—१; ३; ५; ६;			चित्ररथः	१०—२६		जगत् ७—५; १३; ९—५;			जयेयुः	२—६	
१; १२; १४; १४; १४;			चिन्तयन्तः	९—२२		१०; १०—४२; ११—७;			जरा	२—१३	
१९; १९; २२; २५; २८;			चिन्तयेत्	६—२५		१३; ३०; ३६; १५—१२;			जारामरणमोक्षाय	७—२९	
२९; ३०; ३०; ३०; ३१;			चिन्ताम्	१६—११		१६—८			जहाति	२—५०	
३१; ३१; ३२; ३५; ३६;			चिन्त्यः	१०—१७		जगत्यते	१०—१५		जहि ३—८३; ११—३४		
३९; ३९; ४१; ४२; ४३;			चित्रात्	१२—७		जगन्निवास	११—२५;		जा.		
४३; ५१; ५१; ५५; ६७;			चिरेण	५—६		३७; ४५			जागर्ति	२—६९	
६७; ६९; ६९; ७०; ७१;			चू.			जपन्वगुणवृत्तस्थाः	१४—१८		जाग्रतः	६—१६	
७४; ७६; ७७; ७७			चूर्णितैः	११—२७		जनकादयः	३—२०		जाग्रति	२—६९	
चक्रद्वस्तम्	११—४६		चै.			जनयेत्	३—२६		जातिस्थ	२—२७	
चक्रम्	३—१६		चेकितानः	१—५		जनसंसदि	१३—१०		जाताः	१०—६	
चक्रिणम्	११—१७		चेत् २—३३; ३—१; २४;			जनः	३—२१		जातिधर्माः	१—४३	
चक्षुः ५—२७; ११—८;			४—३६; ९—३०; १८—५८			जनाधिपाः	२—१२		जातु	२—१२; ३—५;	
१५—९						जनानाम्	७—२८		२३		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
जानन्	८—२७		१४—१;	१६—२४;		ज्ञानात्	१२—१२		तत्	१—१०;	४६;
जानाति	१५—१९		१८—५५			ज्ञानानाम्	१४—१		२—७;	१७;	५७; ५७;
जाने	११—२५		ज्ञानगम्यम्	१३—१७		ज्ञानावस्थित			६७; ३—१;	२;	२१;
जायते	१—२९; ४१;		ज्ञानचक्षुषः	१५—१०		चेतसः	४—२३		२१; २१; ४—१६; ३४;		
२—२०; १४—१६; १५			ज्ञानचक्षुषा	१३—३४		ज्ञानासिना	४—४२		३८; ५—१;	५;	१६;
जायन्ते	१४—१२; १३		ज्ञानतपसा	४—१०		ज्ञानिनः	३—३९;		६—२१; ७—१;	२३;	
जाह्नवी	१०—३१		ज्ञानदीपिते	४—२७		४—३४;	७—१७		२९;	८—१;	११;
जि.			ज्ञानदीपिन	१०—११		ज्ञानिभ्यः	६—४६;		२१;	२८;	९—२६;
जिगीपताम्	१०—३८		ज्ञाननिर्धूत-			ज्ञानी ७—१६;	१७; १८		२७;	१०—३९; ३९;	
जिघ्रन्	५—८		कल्मषाः	५—१७		ज्ञाने	४—२३		४१; ४२;	११—४;	
जिगीविषामः	२—६		ज्ञानप्रवेन	४—३६		ज्ञानेन ४—३८;	५—१६		४२; ४२; ४५; ४९;		
जिह्वाभुः ६—४४; ७—१६			ज्ञानयन्त्रः	४—३३		ज्ञास्यसि	७—१		१३—२; ३; ३; १२;		
जितनङ्गदोषाः	१५—५		ज्ञानयज्ञेन	९—१५;		ज्ञे.			१२; १३; १५; १५; १६;		
जितः ५—१९; ६—६				१८—७०		ज्ञेयम् १—३९; १३—१२;			१७; २६; १४—७; ८;		
जितात्मनः	६—७		ज्ञानयोग-			१६; १७; १८;			१५—४५; ५; ६; ६; १२;		
जितात्मा	१८—४९		व्यवस्थितिः	१६—१		ज्ञेयः ५—३; ८—२			१७—१७; १८; १९;		
जित्वा २—३७; ११—३३			ज्ञानयोगेन	३—३		ज्या.			२०; २१; २२; २३; २५;		
जितेन्द्रियः	५—७		ज्ञानवताम्	१०—३८		ज्यायसी	३—१		२८; १८—५; २०; २१;		
जी.			ज्ञानवान् ३—३३; ७—१९			ज्यावः	३—८		२२; २३; २४; २५; ३७;		
जीर्णानि	२—२२; २२		ज्ञानविज्ञान-			ज्यो.			३७; ३८; ३८; ३९; ४०;		
जीवति	३—१६		वृषात्मा	६—८		ज्योतिषाम्	१०—२१;		४५; ६०; ७७		
जीवनम्	७—९		ज्ञानविज्ञान-			१३—१७			तत्परम्	५—१६;	
जीवभूतः	१५—७		नाशनम्	३—४१		ज्योतिः	८—१४; २५;		११—३७		
जीवभूताम्	७—५		ज्ञानसङ्केत	१४—६		१३—१७			तत्परः	४—३९	
जीवलोके	१५—७		ज्ञानसंछिन्न-			ज्व.			तत्परयणाः	५—१७	
जीवितेन	१—३२		संशयम्	४—४१		ज्वलद्भिः	११—३०		तत्प्रसादात्	१८—६२	
जु.			ज्ञानस्य	१८—५०		ज्वलनम्	११—२९		तत्र	१—२६; २—१३;	
जुहोषि	९—२७		ज्ञानम्	३—३९; ४०;		ज्व.			२८; ६—१२; ४३;		
जुहति ४—२६; २६; २७;			४—३४; ३९; ३९;			ज्ञा.			८—१८; २४; २५;		
२९; ३०			५—१५; १६; ७—२;			ज्ञाधामाम्	१०—११		११—३३; १४—६;		
जे.			९—१; १०—४; ३८;			त.			१८—४; १६; ७८		
जेतासि	११—३४		१२—१२; १३—२; २;			ततम् २—१७; ८—२२;			तत्त्वज्ञानार्थ-		
जोषयेत्	३—२६		११; १७; १८; १४—१;			९—४; ११—३८;			दर्शनम्	१३—११	
ज्ञा.			२; ९; ११; १७;			१८—४६			तत्त्वतः ४—९; ६—२१;		
ज्ञातव्यम्	७—२		१५—१५; १८—१८;			ततः १—१३; १४;			७—३; १०—७;		
ज्ञातुम्	११—५४		१९; २०; २१; २१;			२—३३; ३६; ३८;			१८—५५; ५५		
ज्ञातेन	१०—४२		४२; ६३			६—२२; २६; २६; ४३;			तत्त्वदर्शिनः ४—३४		
ज्ञात्वा ४—१५; १६; ३२;			ज्ञानाग्निदग्ध-			४५; ७—२२; ११—४;			तत्त्वदर्शिनः २—१६		
३५; ५—२९; ७—२;			कर्माणाम्	४—१९		९; १४; ४०; १२—९; ११;			तत्त्ववित् ३—१८; ५—८		
९—१; १३; १३—१२;			ज्ञानाग्निः	४—३७		१३—२८; ३०; १४—३;					
						१५—४; १६—२०;					
						२२; १८—५५; ६४					

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
तत्त्वम्	१८—१		१४; १५; १६; १७; १८;			७—२१; २१; ८—१४;			निष्ठन्ति	१४—१८;	
तत्वेन	९—२४;	११—५४	१९; २८; १८—५; ५;			११—१२; १५—२;			निष्ठति	१०—१६	
तथा	१—८; २६; ३४; ३४;		४२			१८—७; १५			तु.		
२—१; १३; २२; २६;			तपःसु	८—२८		तस्याम्	२—६९		तु १—२; ७; १०; २—५;		
२९; ३—२५; ३८			तपामि	९—१९		तस्याः	७—२२		१२; १४; १६; १७; ३९		
४—११; २८; २९; ३७;			तपोभिः	११—४८		तम् २—१; १०; ४—१९;			६४; ३—७; १३; १७;		
५—२४; ६—७; ७—६;			तपोयज्ञाः	४—२८		६—२; २३; ४३; ७—२०			२८; ३२; ४२; ४२;		
८—२५; ९—६; ३२;			तप्तम्	१७—१७; २८		२०; ८—६; ६; १०;			५—२; ६; १४; १६;		
३३; १०—६; १३; ३५;			तप्यन्ते	१७—५		२१; २३; ९—२१;			६—६; १६; ३५; ३६;		
११—६; १५; २३; २६;			तप्तसः	८—९; १३—१७;		१०—१०; १३—१;			४५; ७—५. १२; १८		
२८; २९; ३४; ४६; ५०;				१४—१६; १७		१५—१४; १७—१२;			२३; २६; २८; ८—१६		
१२—१८; १३—१८;			तप्तसा	१८—३२		१८—४६; ६२			२०; २२; २३; २६—१;		
२९; ३२; ३३; १४—१०;			तप्तसि	१४—२३; १५		ता.			१३; २४; २९; १०—४०;		
१५; १५—३;			तप्तः	१०—११; १४—५;		तान	६—४०		११—८; ५४; १२—३;		
१६—२६; १७—७;			८; ९; १०; १०; १०;			तानि	२—६१; ४—५;		६; २०; १३—२५;		
२६; १८—१४; ५०; ६३			१७—१			९—७; ९; १८—१९			१४—८; ९; १४; १६;		
तदनन्तरम्	१८—५५		तमोद्वारैः	१६—२२		तान्	१—७; ७; २७;		१५—१७; १७—१७; ७;		
तदर्थम्	३—९		तया	२—४४; ७—२२		२—१४; ३—२९; ३२;			१२; २१; १८—६; ७;		
तदर्थयिम्	१७—२७		तयोः	३—३४; ५—२		४—१६; ३२; ७—१२;			११; १२; १६; २१; २२;		
तदा	१—२; २१; २—५२;		तारान्ति	७—१४		२२; १६—१९; १७—१०			२४; ३४; ३६		
५३; ५५; ४—७; ६—४;			तारिष्यसि	१८—५८		तामसमिदम्	१७—१०		तुमुलः	१—१३; १९	
१८; ११—१३; १३—२०;			तव	१—३; २—३६; ३६		तामसम्	१७—१३;		तुल्यनिन्दामसंस्तुतिः		
१४—११; १४			४—५; १०—४२;			१९; २२; १८—२२;			१४—२८		
तदागमानः	५—१७		११—१५; २६; २०;			२५; ३९			तुल्यनिन्दस्तुतिः	१२—१९	
तद्वृद्धयः	५—१७		२८; २९; ३०; ३१; ३६;			तानसः	१८—७; २८		तुल्यमियामियः	१४—२४	
तद्भावभावितः	८—६		४१; ४७; ५१; १८—७३			तामसाः	७—१२;		तुल्यः	१४—२५; २५	
तद्वत्	२—७०		तस्मात् १—३७; २—१८;			१४—१८; १७—४			तुष्टः	२—५५	
तद्विदः	१३—१		२५; २७; ३०; ३७; ५०;			तामसी	१७—२;		तुष्टिः	१०—५	
तदुम् ७—२१; ९—११			६८; ३—१५; १९;			१८—३२; ३५			तुष्ट्यति	६—२०	
तद्विद्याः	५—१७		४१; ४—१५; ४२;			तावान्	२—४६		तुष्ट्यन्ति	१०—९	
तपन्तम्	११—१९		५—१९; ६—४६;			तावाम्	१४—४		तु.		
तपसा	११—५३		८—७; २०; २७; ११—३३			ताम् ७—२१; ८—१७;			तुणीम्	२—९	
तपसि	१७—२७		४४; १६—२२; २४;			१७—२			तु.		
तपस्यसि	९—२७		१७—२४; १८—६९; ६९			ति.			तुतिः	१०—१८	
तपस्विभ्यः	६—४६		१७—१३			तितिक्षस्व	६—१४		तुष्ट्यासङ्गममुद्रवम्	१४—७	
तपस्विधु	७—९		तस्य १—२२; २—५७;			तिष्ठति	३—५; १३—१३;		ते.		
तपः ७—९; १०—५;			५८; ६१; ६८; ३—१७;			१८—६१			ते १—७; ३३; २—६;		
१६—१; १७—५; ७;			१८; ४—१३; ६—२;			तिष्ठन्तम्	१३—२७		७; ३४; ३९; ४७; ४७;		
			६; ३०; ३४; ४०;						५२; ५३; ३—१; ८;		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
२९, ३०; ८—११, १७;			त्यक्तजीविताः	१—९		त्रैविधाः	९—२०		दमः	१०—४;	१६—१;
९—१, २०, २१, २३,			त्यक्तसर्वपरिग्रहः	४—२१		त्वक्	१—३०		दम्भमान-		१८—४२
२४, २९, ३२; १०—१,			त्वक्स्तुम्	१८—११		त्वत्तः	११—२		मदान्विताः	१६—१०	
१०, १४; ११; ११—३,			त्यक्तत्वा	१—३३; २—३,		त्वत्प्रसादात्	१८—७३		दम्भः	१६—४	
८, २३, २५, २७; ३१,			४८, ५१, ४—९, २०;			त्वत्तमः	११—४३		दम्भार्थम्	१७—१२	
३७; ३९; ३९, ८०;			५—१०, ११, १२;			त्वदन्यः	६—२९		दम्भाहंकार-		
४०; ४९; १२—७, ४;			६—१४; १८—६,			त्वदन्येन	११—४७; ४८		धनुकाः	१७—५	
२०; १३—२५, ३४;			९, ५१			त्वया	६—३३; ११—१;		दम्भेन	१६—१७;	
१६—८, १७, २४;			त्यजति	८—६		२०, ३८; १८—७२				१७—१८	
१८—५, ९, ६३, ६४, ६५,			त्यजन्	८—१३		त्वयि	२—३		दया	१६—२	
६७, ७२			त्यजेत्	१६—२१		त्वरमाणाः	११—२७		दर्पः	१६—४	
तेजस्विनाम्	७—१०;		त्यक्फलम्	१८—८; ४८		त्वम्	२—११; १२, २६;		दर्पन्	१६—१८; १८—५३	
१०—३६			त्यागश्च	१८—१		२७; ३०, ३३; ३५			दर्शनकाङ्क्षिणः	११—५२	
तेजः	७—१०;		त्यागम्	१८—२, ८		३—८; ४९; ४—४,			दर्शय	११—४, ५५	
१०—३६; १५—१२,			त्यागः	१६—२;		५, १५; १०—१५, १६;			दर्शयामास	११—९, ५०	
१२; १६—३; १८—४३			त्यागात्	१२—१२		४१; ११—३, ४, १८;			दर्शितम्	११—४७	
तेजोभिः	११—३०		त्यागी	१८—१०, ११		१८; १८, १८, ३३, ३४;			दश	१३—५	
तेजोमयम्	११—४७		त्यागी	१८—४		३७; ३८, ३८, ३९, ४०;			दशानान्तरेषु	११—२७	
तेजोराशिम्	११—१७		त्याज्यम्	१८—३, ३, ५		४३; ४९; १८—५८			दहति	२—३३	
तेजोऽद्यर्धम्भवम्	१०—४१		त्र-			त्वा-			दंष्ट्रा कालानि	११—२५	
तेन	३—३८; ४—२४;		त्रयम्	१६—२१		त्वा	२—२; ११—२१;		दा-		
५—१५; ६—४४;			त्रायते	२—६०		२२, ३२; १८—६६			दाक्ष्यम्	१८—४३	
११—१४६; १७—२७,			त्रि-			त्वाम्	२—७, ७, ३५;		दातव्यम्	१७—२०	
१८—७०			त्रिधा	१८—१९		१०—१३, १७; ११—१६;			दानक्रियाः	१७—६५	
तेषाम्	५—१६; ७—१७;		त्रिभिः	७—१३		१७; १९, २१, २४;			दानवाः	१०—४४	
२३; ९—२२; १०—१०,			१६—२२;	१८—४०		२६; ४२, ४४, ४६;			दानम्	१०—५; १६—१;	
११; १२—१, ५, ७;			त्रिविधम्	१६—११;		१२—१; १८—५९			१७—७, २०; २०, २१,		
१७—१, ७			१७—१७; १८—१२;			द-			२२; १८—५, ४३		
तेषु	२—६१; ५—२२;		२९, ३६			दक्षः	१२—१६		दाने	१७—२७	
७—१२; ९—४, ९;			त्रिविधः	१७—७, २३;		दक्षिणायनम्	८—२५		दानेन	११—५३	
२९; १६—७			१८—४, १८			दण्ड-	१०—३८		दानेषु	८—२८	
तै-			१७—२;			दत्तम्	१७—२२		दानैः	११—४८	
तैः	३—१२; ५—१९;		१८—१८			दत्तान्	३—१२		दास्यन्ते	३—६२	
७—२०, २०			त्रिषु	३—२२		ददामि	१०—१०;		दास्यामि	१६—१५	
तो-			त्री-				११—८		दि-		
तोयम्	९—२६		त्री-			ददासि	९—२७		दिवि	९—२०; ११—१२	
तौ-			त्रै-			दद्यामि	१४—३			१८—४०	
तौ	२—१९; ३—१४		त्रैगुण्यविषयाः	२—४५		दधुः	१—१८		दिद्यगन्धानुलेपनम्	११—११	
			त्रैधर्म्यम्	९—२१		दध्मौ	१—१२, १५				
			त्रैलोक्यप्राप्त्यस्य	१—३५		दमयताम्	१०—३८				

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
दिव्यमात्मामवरधरम्			दुःखयोनयः	१-२२		देवः	१०-१३		दोषः	१-८३	
११-११			दुःखशोकामयप्रदाः	१७-९		देववर	११-३१		द्या-		
दिव्यम् ४-९; ८-८;			दुःखसंयोगवियोगम्		६-२३	देववताः	९-२५		वावापुत्रिभ्योः	११-२०	
१०; १०-१६; ११-८						देवम्	११-११, १४		द्यु-		
दिव्यानाम्	१०-४०		दुःखहा	६-१७		देवानाम्	१०-२, २२		द्युम्	१०-३६	
दिव्यानि	११-५		दुःखम् ५-६; ६-३२;			देवान् ३-११; ७-२३;			द्र-		
दिव्यानेकोद्यतायुधम्			१०-४; १२-५;			९-२५; ११-१५;			द्रुपति	४-३५	
११-१०			१३-६; १४-१६;			१७-४			द्रवन्ति	११-२८; ३६	
दिव्यान्	९-२०;					देवाः	३-११, १२;		द्रव्यमयात्	४-३३	
११-१५			दुःखान्तम्	१८-३६		१०-१४; ११-५, २			द्रव्यश्लाः	४-२८	
दिव्याः	१०-१६, १९		दुःखालयम्	८-१५		देवेश ११-२५, ३७, ४५			द्रष्टा	१४-१९	
दिव्यौ	१-१४		दुःखेन	६-२२		देवेषु	१८-४०		द्रष्टुम्	११-३; ४, ७, ८,	
दिशः ६-१३; ११-२०;			दुःखेषु	२-५६		देशे ६-११; १७-२०			४६; ४८; ५३; ५४		
२५, ३६									दु-		
दी-			दुरत्यम्	१३-१५		देहभृता	१८-११		दुपदपुत्रेण	१-३	
दीपः	६-१९		दुरेण	२-४९		देहभृताम्	८-४		दुपदः	१-४, १८	
दीप्तविशालनेत्रम्	११-२४					देहभृत्	१४-१४		द्रो-		
दीप्तदुताशयकर्मम्	११-१९		दृढनिश्चयः	१२-१४		देहवद्भिः	१२-५		द्रोणम् २-४; ११-३४		
दीप्तम्	११-२४		दृढवताः ७-२८; ९-१४			देहसमुद्भवान्	१४-२०		द्रोणः	११-२६	
दीप्तानलकंचुतिम्			दृढम् ६-३४; १८-६४			देहम् ४-९;	८-१३;		द्रौ-		
११-१७			दृढेन	१५-३		१५-१४			द्रौपदेयाः	१-६, १८	
दीप्तिमन्तम्	११-१७		दृष्टपूर्वम्	११-४७		देहान्तरप्राप्तिः	२-१३		द्र-		
दीयते १७-२०; २१, २२			दृष्टवान्	११-५२, ५३		देहाः	२-१८		द्रन्धमोहनमुक्ताः ७-२८		
दीर्घसूत्री	१८-२८		दृष्टः	२-१६		देहिनाम्	३-४०;		द्रन्धमोहेन	७-२७	
दु-			दृष्टिम्	१६-९		१४-५, ७			द्रन्धः	१०-३३	
दुरत्यया	७-१४		दृष्ट्वा १-२, २०, २८;			देहिनाम्	१७-२		द्रन्धनीतः	४-२२	
दुरासदम्	३-४३		२-५९; ११-२०			देहिनः	२-१३, ५९		द्रन्धैः	१५-५	
दुर्गतिम्	६-४०		२३; २४; २५, ४५,			देही	२-२२, ३०;		द्रा-		
दुर्निष्ठम्	६-४५		४९, ५१			५-१३; १४-२०			द्रास्	१६-२१	
दुर्निरीक्ष्यम्	११-१७					देहे २-१३, ३०; ८-२,			द्रि-		
दुर्बुद्धेः	१-२३		दे-			४; ११-७; १५			द्रिज्ञोत्तम	१-७	
दुर्मतिः	१८-१६		देव ११-१५, ४४, ४५			१३-२२, ३२; १४-५;			द्रिविधा	३-३	
दुर्मेषाः	१८-३५					११			द्रिषतः	१६-१९	
दुर्मोघनः	१-२		देवताः	४-१२		दै-			द्रे-		
दुर्लभतरम्	६-४२		देवदत्तम्	१-१५		दैत्यानाम्	१०-३०		द्रेवः	१३-६	
दुष्कृताम्	४-८		देवदेव	१०-१५		दैवम् ४-२५; १८-१४			द्रेष्टि	२-५७; ५-३;	
दुष्कृतिनः	७-१५		देवदेवस्य	११-१३		दैवः	१६-६, ६		१२-१७; १४-२२		
दुष्टासु	१-४१		देवद्विजगुरुप्राज्ञपूज्यम्	१७-१४		दैवी ७-१४; १६-५			१८-१०		
दुष्टूरम्	१६-१०		देवभोगान्	९-२०		दैवीम् ९-३३; १६-३, ५			द्रेष्यः	९-२	
दुष्टूरेण	३-३९		देवयजः	७-२३		दो-			द्रौ-		
दुष्टप्रापः	६-३६		देवर्षिः	१०-१३		दोषवत्	१८-३				
दुःखतरम्	२-३६		देवर्षिणाम्	१०-२६		दोषम्	१-३८; ३९				
						दोषेण	१८-४८				

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
धनमान-			धार्म्ये	७-५		१, ११, १२, १२, १२			१५-३, ३, ३, ३, ३, ३		
मदान्विताः १६-१७			धी-			१२-१२, १२, १२, १५,			६, ६, ६, ६, १०, ११		
धनम् १६-१३			धीमता	१-३		१६, १६, १७, १९, १९,			१६-३, ७, ७, ७, ७,		
धनंजय २-४८, ४९;			धीमताम्	६-४२		१९, २०, २०, २०, २०,			२३, २३, २३, १७-२८;		
धृ-४१; ७-७;			धीरम्	२-१५		२३, २३, २३, २३, २५,			१८-३, ५, ७, ८, १०;		
९-९; १२-९;			धीरः	२-१३;		२६, २७, २९, ३०, ३१;			२०, ११, १२, १६, १७,		
१८-२९;			धृ-	१७-२४		३१, ३३, ३८, ४०, ४०,			१७, १७, १७, ३५, ४०,		
धनंजयः १-१५;			धूमः	८-२५		४२, ४४, ५७, ५७, ६६,			४७, ४८, ५४, ५४, ५८,		
१०-३७; ११-१४			धूमन ३-३८; १८-४८			६६, ६६, ७०, ७२, ३-४,			५९, ६०, ६७, ६७, ६७,		
धनानि १-३३			धृ-			४, ५, ८, १६, १७, १८,			६७, ६९, ६९;		
धनुर्धरः १८-७८			धृतिः १८-२९			१८, १८, २२, २२, २३,			नकुलः १-१६		
धनुः १-२०			धृतिः १८-२९			२४, २६, २८, २९, ३२,			नक्षत्राणाम् १०-२१		
धर्मकामार्थान् १८-३४			धृतिः १८-२९			३४, ३४-५, ९, १४, १४,			नदीनाम् ११-२८		
धर्मक्षेत्रे १-१			धृतिः १८-२९			१४, २०, २१, २२, ३१,			नमः १-१९		
धर्मसंमुखचेताः २-७			धृतिः १८-२९			३५, ३८, ४०, ४०, ४०,			नमःस्त्वष्टाम् ११-२४		
धर्मसंस्थापनायाय ७-८			धृतिः १८-२९			४१, ५-३, ३, ४, ६,			नमस्कृष्ट ३४, १८-६५		
धर्मस्य २-४०; ७-७;			धृतिः १८-२९			७, ८, १०, १३, १३,			नमस्त्यक्तः ९-१४		
९-३; १७-२७			धृतिः १८-२९			१४, १४, १४, १५, १५,			नमस्त्यक्ति ११-३६		
धर्मम् १८-३१; ३२			धृतिः १८-२९			२०, २०, २२, ६-१,			नमः ११-३१, ३५, ३९,		
धर्मात्मा ९-३१			धृतिः १८-२९			१, २, ४, ४, ५, ११,			३९, ३९, ३९, ४०, ४०		
धर्माविक्रयः ७-११			धृतिः १८-२९			११, १६, १६, १६, १६,			नमोऽस्मै ११-३७		
धर्म १-४०			धृतिः १८-२९			१९, २१, २२, २२, २५,			नयेत् ६-२६		
धर्म्यम् २-३३;			धृतिः १८-२९			३०, ३०, ३३, ३८, ३९,			नरकस्य १६-२१		
९-२; १८-७०			धृतिः १८-२९			४०, ४०, ४०, ७-२,			नरकाय १-४२		
धर्म्यात् २-३१			धृतिः १८-२९			७, १२, १३, १५, २५, २५,			नरके १-४४; १६-१६		
धर्म्यामृतम् १२-२०			धृतिः १८-२९			२६, ८-५, १५, १६,			नरपञ्चवः १-५		
धा-			धृतिः १८-२९			२०, २१, २७, ९-४,			नरलोकवीराः ११-२८		
धाता ९-१७; १०-३३			धृतिः १८-२९			५, ५, ९, २४, २९, २९,			नरः २-२२; ५-२३;		
धातारम् ८-९			धृतिः १८-२९			२१, १०-२, २, ७, १४,			१२-१९; १६-२२;		
धाम ८-२१;			धृतिः १८-२९			१४, १८, १९, २९, ४०,			१८-१५, ४५, ७१		
१०-१२; ११-३८;			धृतिः १८-२९			११-८, १६, १६, १६,			नराणाम् १०-२७		
१५-६			धृतिः १८-२९			२४, २५, २५, ३१, ३२,			नराचमान् १६-१९		
धारयते १८-३३, ३४			धृतिः १८-२९			३७, ४३, ४७, ४८, ४८,			नराधमाः ७-१५		
धारयन् ५-९; ६-१३			धृतिः १८-२९			४८, ४८, ५३, ५३, ५३,			नराधिपम् १०-२७		
धारयामि १५-१३			धृतिः १८-२९			५३; १२-७, ८, ९,			नरैः १७-१७		
धार्तराष्ट्रस्य १-२३			धृतिः १८-२९			१५, १५, १७, १७, १७,			नवद्वारे ५-१३		
धार्तराष्ट्राणाम् १-१९			धृतिः १८-२९			१७, १७-१२, १२,			नवानि २-२२, २२		
धार्तराष्ट्रान् १-२०, ३६,			धृतिः १८-२९			२३, २८, ३१, ३१, ३२,			नक्षयति ६-३८		
३७			धृतिः १८-२९			३२, १७-२, २, १९,			नश्यत्सु ८-२०		
धार्तराष्ट्राः १-४६; २-६			धृतिः १८-२९			२२, २२, २३, २३,			नष्टः ७-२; १८-७३		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
नष्टात्मनः	१६	—९	नित्यशः	८	—१८	निवेजितः	३	—३६	निश्चयेत	६	—२३
नष्टान्	३	—३२	नित्यसःवस्यः	२	—४५	निरभिः	६	—११	निश्चयेति	६	—२६
नष्टे	१	—४०	नित्यमन्यासी	१	—३	निरहंकारः	२	—७१	निश्चया	२	—६३
नः	१	—३२, ३३, ३६	नित्यस्य	२	—२८	निराशीः	३	—३०	निश्चितम्	२	—७, १८—६
	२	—६, ६	नित्यम्	२	—१५, ३१; ९—६		४	—१५, ६—१०	निश्चिना	१६	—११
ना.						निराश्रयः	४	—२०	निश्चिनाय	३	—२
नागानाम्	१०	—२९	नित्यः	२	—२०, २४	निराहारस्य	२	—५९	निष्ठा	३	—३, १७—११
नाभाभावान्	१८	—२१	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०			
नानावर्णाकृतानि	११	—५	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नानाविधानि	११	—५	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नानाधर्मप्रहरणाः	१	—९	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नान्यगामिना	८	—८	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नामवज्रैः	१६	—१७	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नायकाः	१	—७	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नारदः	१०	—१३, २६	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नारीणाम्	१०	—३४	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नावम्	२	—६७	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नाशनम्	१६	—२१	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नाशायामि	१०	—११	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नाशाव	११	—२९, २९	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नाशितम्	५	—१६	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नाशम्यन्तरः			नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नारिणौ	५	—२७	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नाशिकाग्रम्	६	—१३	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नि.			नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
निगच्छति	९	—३१	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
	१८	—३६	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
निगृहीतानि	२	—६८	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
निगृह्णामि	९	—१९	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
निग्रहम्	६	—३४	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
निग्रहः	३	—३३	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नित्यजातम्	२	—२६	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नित्यवृत्तः	४	—२०	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नित्ययुक्तस्य	८	—१४	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नित्ययुक्तः	७	—१७	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नित्ययुक्ताः	९	—१४	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
	१२	—२	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५
नित्यवैरिणा	३	—३९	नित्यः	२	—२०, २४	निराश्रयः	४	—२०	निश्चयः	२	—४५

पदानि	अ०	इलो०	पदानि	अ०	इलो०	पदानि	अ०	इलो०	पदानि	अ०	इलो०
पुष्पे	९—२१		पुष्पम्	९—२६		प्रकाशम्	१४—२२		प्रतपन्ति	११—३०	
पुत्रदारगृहादिपु	१३—९		पुष्पिनाम्	२—४२		प्रकाशः ७—१५; १४—११			प्रतापवान्	१—१२	
पुत्रस्य	११—४४		पुंसः	२—६२		प्रकीर्त्या	१३—३६		प्रति	२—४३	
पुत्रान्	१—२६		पू.			प्रकृतिवान्	१३—२१		प्रतिजानीहि	९—३१	
पुत्राः १—३४; ११—२६			पूजाहौ	२—४		प्रकृतिजैः ३—५; १८—४०			प्रतिजाने	१८—६५	
पुनः ४—९; ३५; ५—१;			पूज्यः	११—४३		प्रकृतिसंभवान्	१३—१०		प्रतिपद्यते	१४—१४	
८—१५; १६; १६; २६;			पूतपापाः	९—२०		प्रकृतिसंभवाः	१४—५		प्रतिपद्यमानि	२—४	
९—७; ८; ८; ३३;			पूताः	४—१०		प्रकृतिस्यः	१३—२१		प्रतिष्ठा	१४—२७	
११—१६; ३९; ४९;			पूति	१७—१०		प्रकृतिस्थानि	१५—७		प्रतिष्ठान्य	६—११	
५०; १६—१३; १७—२१;			पुरुषः	३—१९; ३६		प्रकृतिम् ३—३३; ४—६;			प्रतिष्ठितम्	३—१५	
१८—२४; ४०; ७७; ७७			पूर्वतम्	४—१५		७—५; ९—७; ८; १२;			प्रतिष्ठिता	२—५७; ५८;	
पुमान्	२—७१		पूर्वम्	११—३३		१३; ११—५१; १३—१९;				६१; ६८	
पुरस्तात्	११—४०		पूर्वभावेन	६—४४					प्रत्यक्षावयवम्	९—२	
पुरा ३—३; १०; १७—२३			पूर्वे	१०—६		प्रकृतिः ७—४; ९—१०;			प्रत्यक्षाकु	११—३२	
पुराणम्	८—९		पूर्वैः	४—१५; १५		१३—२०; १८—९			प्रत्यवायः	२—४०	
पुराणः २—२०; ११—३८			पृ.			प्रकृतेः ३—२७; १९; ३३;			प्रत्युपकारार्थम्	१७—२१	
पुराणी	१५—४		पृच्छामि	२—७		९ ८			प्रथितः	१५—१८	
पुरातनः	४—३		प्रथक् १—१८; १८; ५—४;			प्रकृत्या	७—२०;		प्रदम्भतुः	१—२४	
पुरुजित्	१—५		१३—४; १८—१; १४			१३—२९			प्रदिष्टम्	८—२८	
पुरुषर्षभ	२—१५		प्रथक्त्वेन	९—१५;		प्रजनः	१०—२८		प्रदीप्तान्	११—२९	
पुरुषव्याघ्र	१८—४		१८—२१; २९			प्रजहाति	२—५५		प्रदुष्यन्ति	१—४१	
पुरुषस्य	२—६०		पृथग्विधम्	१८—१४		प्रजहिहि	३—४१		प्रदिप्यन्तः	१६—१८	
पुरुषम् २ १५; ८—८;			पृथग्विधायम्	१८—२१		प्रजानाति	१८—३१		प्रनष्टः	१८—७२	
१०; १०—१२;			पृथग्विधाः	१०—५		प्रजानामि	११—३१		प्रपद्यते	७—१९	
१३—१९; २३; १५—४			पृथिवीप्ते	१—१८		प्रजापतिः	३—१०;		प्रपद्ये	१५—४	
पुरुषः २—२१; ३—४;			पृथिवीम्	१—२९		११—३९			प्रपद्यन्ते १—१७—१४;		
८—४; २२; ११—१८;			पृथिव्याम्	७—९;		प्रजाः	३—१०; २४;			१५; २०	
३८; १३—२०; २१; २२;						१०—६			प्रपन्नम्	२—७	
१५—१७; १७—३			प्रप्रतः	११—४०		प्रशा २—५७; ५८; ६१; ६८			प्रपश्य	११—४९	
पुरषाः	९—३३		पौ.			प्रज्ञादान्	२—११		प्रपश्यन्ति	१—३९	
पुरषोत्तम	८—१;		पौष्टम्	१—१५		प्रज्ञाम्	२—६७		प्रपश्यामि	२—८	
१०—१५; ११—३३			पौत्रान्	१—२६		प्रणम्य ११—१४; ३५; ४४			प्रपश्यामहः	११—३९	
पुरषोत्तमम्	१५—१९		पौत्राः	१—३४		प्रणयेन	११—४१		प्रभवति	८—१९	
पुरषोत्तमः	१५—१८		पौरुषम् ७—८; १८—२५			प्रणवः	७—८		प्रभवन्ति ८—१८; १६—९		
पुरषौ	१५—१६		पौर्वादेहिकम्	६—४३		प्रणश्यते	२—६३;		प्रभवम्	१०—२	
पुरे	५—१३		प्र.			११—३०; २—३१			प्रभवः ७—६; ९—१८;		
पुरोधसाम्	१०—२४		प्रदाशकम्	१४—६		प्रणश्यन्ति	१—४०			१०—८	
पुष्कलाभिः	११—२१		प्रदाशयति	५—१६;		प्रणश्यामि	६—३०		प्रभविष्णु	१३—१६	
पुष्पाणि	१५—७३		१३—३३; ३३			प्रणिवाय	११—४४		प्रभा	७—८	
						प्रणिपातेन	४—३४		प्रभाषेत	२—५४	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
वल्गु	१—१०; १०;		बुद्धियोगम्	१०—१०;		१४—२७;	१७—२३		११—५४; १८—५५		
उ—११; १६—१८;			१८—५७			ब्रह्मणा	४—२४		भक्त्युपहृतम्	९—२६	
१८—५३			बुद्धियोगात्	२—५०		ब्रह्मणि	५—१०; १९—२०		भगवन्	१०—१४; १७	
बलान्	३—३६		बुद्धिसंयोगम्	६—४३		ब्रह्मनिर्वाणम्	२—५२;		भगवान्	१०—१०	
बहवः	१—९; ४—१०;		बुद्धिम्	३—६; १२—८		५—८४; २५—२६			भजति	६—३१; १५—१९	
११—२८			बुद्धिः	२—३९; ४१; ४४;		ब्रह्मभूतम्	६—२७		भजते	६—४५; ९—३०	
बहिः	५—२७; १३—१५		५२; ५३; ६५; ६६;			ब्रह्मभूतः	५—२४;		भवति	९—१३; २९	
बहुदंष्ट्राकरालम्	११—२३		३—१; ४०; ४२; ७—४;			१८—५५			भवन्ते	७—१६; २८;	
बहुधा	९—१५; १३—४		१०; १०—४; १३—५;			ब्रह्मभूयाय	१३—२६			१०—८	
बहुना	१०—४२		१८—१७; ३०; ३१; ३२			१८—५३			भवत्स	९—३३	
बहुबाहुकपादम्	१२—२३		बुद्धेः	३—४२; ४३;		ब्रह्मयोगशुक्लामा	१—२१		भवामि	४—११	
बहुमतः	२—३५		१८—२९			ब्रह्मवादिनान्	१७—२४		भयम्	१०—४; १८—३७	
बहुलयासम्	१८—२४		बुद्धौ	२—४९		ब्रह्मवित्	५—२०		भयान्	२—३५; ४०	
बहुवक्त्रनेत्रम्	११—२३		बुद्ध्या	२—३९; ५—११;		ब्रह्मविद्	८—२४		भयानकानि	११—२७	
बहुविधाः	४—३२		६—२५; १८—५१			ब्रह्मसंस्पर्शनम्	४—२८		भयानये	१८—३०	
बहुशाखाः	२—४१		बुद्ध्या	३—४३; १५—२०		ब्रह्मसूत्रपत्रः	१३—४		भयानहः	३—३५	
बहुदरम्	११—२३		बुधः	५—२२		ब्रह्मसूत्रपत्रः	१३—४		भयम्	११—४५	
बहुनाम्	७—१९		बुधाः	४—१९; १०—८		ब्रह्मज्ञानौ	४—२४; २७		भरतप्रभु	१७—१९	
बहुनि	४—५; ११—६		बु.			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१६; ८—२३; १३—२६;		
बहुन्	२—३६		बृ.			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१४—१२; १८—३६;		
वा.			बृहत्साम	१०—२५		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१४—१२; १८—३६;		
वालाः	५—४		बृहस्पतिम्	१०—२४		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भरतप्रेष्ठ	१७—१९	
वाह्यस्पर्शौ	५—२१		बो.			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भरतवचनम्	१८—४	
वाह्यान्	५—२७		बोद्धव्यम्	१७; १७; १७		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भर्ता	९—१८; १३—२२	
बि.			बोधयन्तः	१०—९		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भव	२—४५; ६—४६;	
विभक्तिं	१५—१७		ब्र.			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		८—२७; ९—३४;		
बी.			ब्रवीमि	१—७		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		११—३३; ४६; १२—१०		
वीजप्रदः	१४—४		ब्रवीणि	१०—१३		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१८—५५; ६७		
बीजम्	७—१०; ९—१८;		ब्रह्म	१५; १५; ४—२४;		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भवतः	४—४; १४—१७	
१०—३९			२४; २४; ३१; ५—६;			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भवति	१—४४; २—६३;	
बु.			१९; ७—२९; ८—१.			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		३—१४; ४—७; १२;		
बुद्धयः	२—४१		३; १३; २४; १०—१२;			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		६—२; १७; १२;		
बुद्धिप्राप्तम्	६—२१		१३—१२; ३०; १४—४;			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		७—२१; ९—३१;		
बुद्धिनाशः	२—६३		१८—५०			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१४—३; १०; २१;		
बुद्धिनाशात्	२—६३		ब्रह्मकर्मा	१८—४२		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१७—२; ३; ७; १८—१२		
बुद्धिभेदम्	३—२६		ब्रह्मकर्मासमाधिना	४—२४		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भवन्तम्	११—३१	
बुद्धिमताम्	७—२०		ब्रह्मचर्यम्	८—११		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भवन्तः	१—११	
बुद्धिमान्	४—१८;		१७—१४			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भवन्ति	३—४; १०—५;	
१५—२०			ब्रह्मचारिव्रते	६—१५		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		१६—३		
बुद्धियुक्तः	२—५०		ब्रह्मणः	४—३२; ६—३८;		ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भनः	१०—४	
बुद्धियुक्ताः	२—५१		८—१७; ११—३७			ब्रह्मज्ञानम्	११—१७		भवान्	१—८; १०—१२;	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
मद्गतेन	६—४७		मनःषष्ठानि	१५—७		१५—२०; १६—१३			महारथः	१—४१, १७	
मद्गत्तः ९—३४; ११—५५;			मनीषिणः	२—५१;		१४; १५; १८—६३			महारथाः १—६; २—३५		
१२—१४; १६; १३—१८;			१८—३						महाशङ्खम्	१—१५	
१८—६५			मनीषिणाम्	१८—५		६—३०, ३१; ७—१;			महाशानः	३—३७	
मद्गत्ताः	७—२३		मनुष्यलोके	१५—२		७, १२; ८—७; ९—२९;			महिमानम्	११—४१	
मद्गत्तिम्	१८—५४		मनुष्याणाम्	१—४४;		१२—२, ६; ७, ८, ८;			महीकृते	१—३५	
मद्गत्तेषु	१८—६८		७—३			८; ९, १४; १३—१०;			महीक्षिताम्	२—२५	
मद्गावम्	४—१०;		मनुष्याः ३—२३; ४—११			१८—५, ७, ६८			महीपते	१—२१	
८—५; १४—१९			मनुष्येषु	४—१८;					महीम्	२—३७	
मद्गावाय	१३—१८		१८—६९			मरणात्	२—३४		महेश्वरः	१३—२२	
मद्गावाः	१०—६		मनुः	४—१		मरीचिः	१०—२१		महेश्वानाः	१—४	
मद्याजिनः	९—२५		मनोः	४—१		मरुतः	११—६; २२		मस्यन्ते	२—३५	
मद्याजी	९—३४;		मनोगतान्	२—५५		मरुताम्	१०—२१		मा		
१८—६५			मनोरथम्	१६—१३		मरुत्यलोकम्	९—२१				
मद्योगम्	१२—११		मन्तव्यः	९—३०		मरुत्येषु	१०—३		मा २—३; ४७; ४७, ४७;		
मद्रथपाश्र्वयः	१८—५६		मन्त्रहीनम्	१७—१३		मलेन	३—३८		११—३४; ४९, ४९;		
मधुसूदन १—३५; २—४;			मन्त्रः	९—१६		महत्	२—४०		१६—५; १८—६६		
६—३३; ८—२			मन्दान्	३—२९		महता	४—२		माता	९—१७	
मधुसूदनः	२—१		मन्मताः	९—३४;		महति	१—१४		मातुल्यान्	१—२६	
मध्यम्	१०—२०; ३२;		१८—६५			महतीम्	१—३		मातुलाः	१—३४	
११—१६			मन्मथाः	४—१०		महत् १—४५; ११—२३			मात्रास्पर्शाः	२—१४	
मये १—२१; २४;			मन्यते २—१९; ३—२७;			महद्ब्रह्म	१४—३		माधव	१—३७	
२—१०; ८—१०;			६—२२; १८—३२			महद्योनिः	१४—४		माधवः	१—१४	
१४—१८			मन्यन्ते	७—२४		महर्षयः	१०—२; ६		मानवः ३—१७; १८—४६		
मनवः	१०—६		मन्यसे	२—२६;		महर्षिसिद्धसांवाः ११—२१			मानवाः	३—३१	
मनवे	४—१		११—४; १८—५९			महर्षिणाम्	१०—२; २५		मानवम्	१७—१६	
मनसा	३—६; ७;		मन्ये ६—३४; १०—१४			महात्मानः ११—१२; १८—७४			मानसाः	१०—६	
५—११; १३; ६—२४;			मन्येत	५—८		महात्मन् ११—२०, ३७			मानापमानयोः	६—७;	
८—१०			मम १—७, २९; २—८;			महात्मा ७—१९; ११—५०			१२—२८; १४—२५		
ममसः	३—४२		३—२३; ४—११;			महात्मनः ८—१५; ९—१३			मानुषम्	११—५१	
मनः १—३०; २—६०;			७—१४, १७, २४;			महानुभावान्	२—५		मानुषीम्	९—११	
६७; ३—४०, ४२;			८—२१; ९—५, ११;			महान् ९—६; १८—७७			मानुषे	४—१२	
५—१९; ६—१२;			१०—७, ४०, ४१;			महापाप्मा	३—३७		सामकम्	१५—१२	
१४, २५, २६, ३४;			११—१, ७, ४९, ५२;			महाबाहुः	१—१८		सामकाः	१—११	
३५; ७—४; ८—१२;			१३—२; १४—२, ३;			महाबाहो २—२६, ६८;			सामिकाम्	९—७	
१०—२२; ११—४५;			१५—६, ७; १८—७८			३—२८, ४३; ५—३;			मायया ७—१५; १८—६१		
१२—२, ८; १५—९;			मया १—२२; ३—३;			६; ६—३५, ३८; ७—५;			माया	७—१४	
१७—११			४—३, १३; ७—२२;			१०—१; ११—२३;			मायाम्	७—१४	
मनःप्रसादः १७—१६			९—४; १०; १०—१७;			१४—५; १८—१, १३			मारुतः	२—२३	
मनःप्राणन्द्रिय-			३९, ४०; ११—२, ४;			महाभूतानि	१३—५		मार्गशीर्षः	१०—३५	
क्रियाः १८—३३			३३, ३४, ४१, ४७;			महायोगेश्वरः	११—९		मार्दवम्	१६—२	

पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०
मायानाम् १०—३५	मुक्ते ४—३२	१८, ३१-४५, ४५, ४७;	मि.
माहात्म्यम् ११—३	मुल्यम् १०—२४	४५; १२—२, १४, १५;	मि.
माम् १—४६; २—७;	मुच्यन्ते ३—१३; ३१	१६, १७, १९, २०;	य.
३—१; ४—०, १, २, ११;	मुनयः १४—१	१३—३; १६—६, १३;	यक्षरक्षसाम् १०—२३
१३, १४, १४; ५—२९;	मुनिः २—५६; ५—६	१८—४; ६, १३, ३६;	यक्षरक्षांसि १७—४
६—३०, ३१, ४७;	२८; १०—२६	५०, ६४, ६४, ६५, ६९;	यस्ये १६—१५
७—१, ३; १०; १५, १४;	मुनीनाम् १०—३७	६९, ७०, ७७	यच्छुद्धः १७—३
१५; १६; १८, १९, २३;	मुनेः २—६९; ६—३	मेघाः १०—३४	यजन्तः ९—१५
२४, २५, २६; २८, २९;	समुद्युमिः ४—१५	मेघावी १८—१०	यजन्ति ९—२३
३०; ३०; ८—५, ७, ७;	सुहृः १८—७६, ७६	मेरुः १०—२३	यजन्ते ४—१२, ९—२३;
१३, १४, १५, १६;	सुहानि २—१३; ८—२७	मै.	१६—१०; १७—१४, ४
९—३, ९, ११, १३, १४;	सुहान्ति ५—१५	मैत्रः १२—१३	रघुः ९—१७
१४, १५, २०, २२, २३;	सु.	मो.	यक्षपितृकल्पमाः ४—३०
२४, २५, २८, २९, ३०;	मूढग्राहेण १७—१९	मोक्षकाङ्क्षिभिः १७—२५	यज्ञतपसाम् ५—२९
३२, ३३, ३४, ३४;	मूढयोगिषु १४—१५	मोक्षपरायणः ५—२८	यज्ञतपःक्रियाः १७—२५
१०—३, ८, ९, १०;	मूढः ७—२५	मोक्षविष्यामि १८—६६	यज्ञदानतपःकर्म १८—३, ५
१४, २४, २७; ११—८;	मृदाः ७—१५; ९—११;	मोक्षम् १८—३०	यज्ञदानतपःक्रियाः १७—२४
५३; ५५; १२—२, ४;	१३—२०	मोक्षस्ये ४—१६	यज्ञभाविताः ३—१२
६, ९; १३—२;	मूर्तयः १४—४	९—१, २८	यज्ञविदः ४—३०
१४—२६; १५—१९;	मूर्ति ८—१२	मोक्षकर्मणः ९—१२	यज्ञशिष्टानृतभुजः ४—३१
१०; १६—१८, २०;	मृत्मान १५—२	मोक्षज्ञानाः ९—१२	यज्ञशिष्टाग्निः ३—३
१७—६; १८—५५;	सु.	मोक्षम् ३—१६	यज्ञम् ४—२५, २५;
५५, ६५, ६५, ६६;	सुगणाम् १०—३०	मोक्षानाः ९—१२	१७—१२, १३
६७, ६८	सुगेन्द्रः १०—३०	मोक्षे १६—१५	यज्ञः ३—१४; ९—१६;
मि.	मृतस्य २—६७	मोक्षकलिलम् २—५२	१६—१; १७ ७, ११;
मित्रद्रोहे १—३८	मृतम् २—२६	मोक्षबाल्यमात्रताः १६—१६	१८—५, ५
मित्रारिपक्षयोः १४—२५	मृत्युसंसारवर्त्मनि ९—३	मोक्षनम् १४—८; १८—३९	यज्ञात् ३—१४; ४—३३
मित्रे १२—१८	मृत्युसंसारमागतात् १२—७	मोक्षयसि ३—२२	यज्ञानाम् १०—२५
मित्र्या १८—५९	मृत्युम् १३—२५	मोक्षम् ४—३५; १४—२२	यज्ञाय ४—२३
मित्र्याचारः ३—६	मृत्युः २—२७; ९—१९;	मोक्षः ११—१; १४—१३;	यज्ञार्थात् ३—९
मित्रम् १८—१२	१०—३४	१८—७३	यज्ञाः ४—३२; १७—२३
सु.	मे.	मोहात् १६—१०;	यज्ञे ३—१५; १७—२७
सुक्ततङ्गः ३—९; १८—२६	मे १—२१, २९, ३०;	१८—७, २५, ६०	यज्ञेन ४—२५
सुक्तस्य ४—२१	४६; २—७; ३—२, २३;	मोक्षितम् ७—१३	यज्ञेषु ८—२८
सुक्तम् १८—४०	३१, ३१; ४—३, ५, ९,	मोक्षिताः ४—१६	यज्ञैः ३—१०; ९—२०
सुक्तः ५—२८;	१४, ५—१; ६—३०;	मोक्षिनीम् ९—१२	यत्चित्तस्य ६—१९
१२—१५; १८—७१	३६, ३९, ४७; ७—४;	मौ.	यत्चित्तात्मा ४—२१;
सुक्त्वा ८—५	५, १८; ९—५, २६, २९;	मौनम् १०—३८; १७—१६	६—१०
सुखम् १—२९	३१; १०—१, २, १३;	मौनी १२—१९	यत्चित्तेन्द्रियक्रियाः ६—१२
सुखानि ११—२५	१८, १९; ११—४, ५, ८;		यत्चेतसाम् ५—२६

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
यततः	२	६०	८—२३; १८—३६; ७८	५—३; ५—१०; १३—२४		युक्तमः	६	४७	युक्तमाः	१२	२
यतता	६	३६	७८	२४; २८; ६—१; ३०		युक्तत्वमात्रबोधस्य	६	१७	युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतताम्	७	३	यथा	२—१३; २२		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतति	७	३	३—२५; ३८; ३८	७—२१; २५; ८—५		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतते	६	४३	४—११; ३७; ६—१०	९; १३; १४; २०; ९—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतवाक्यायमानसः	१८	५२	७—१; ९—६; ११—३	१०—३; ७; ११—५५		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतन्तः	९	१४	२८; २९; ५३; १२—२०	१२—१४; १५; १५—१६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
	१५	११; ११	१३—२२; ३६; १८—४५	१७; १७; १७—१७		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतन्ति	७	२९	५०; ६३	१७; १७; १७—१७		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतमानः	६	४५	यथाभागम्	१—११		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतयः	४	२८; ८—११	यथावत्	१८—१९		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतः	६	२६; २६; १३—३	यदा	२—५२; ५३; ५५		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
	१५	४; १८—४६	५८; ४—७; ७; ६—४	५८; ४—७; ७; ६—४		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतात्मवान्	१	—११	१८; १३—३०; १४—११	१८; १३—३०; १४—११		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतात्मा	१२	१४	१४; १९	१४; १९		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतात्मानः	५	२५	यदि	१—३८; ४६; २—६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतीनाम्	५	२६	३—२३; ६—३२	३—२३; ६—३२		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यतेन्द्रियमनोबुद्धिः	५	२८	११—४ १२	११—४ १२		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यत्	१—४५	२—६; ७	यदृच्छया	२—३२		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
८; ६७; ३—२१; २१			यदृच्छालाभसंयुक्तः	४—२२		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
२१; ४—१६; ३५			यद्वत्	२—७०		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
५—१; ५; २१; ३—२१			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
४२; ७—२; ८—११			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
११; ११; १७; २८			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
९—१; २७; २७; २७			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
२७; २७; १०—१; १४			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
३९; ३९; ४१; ४१; ११—१			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
७; ३७; ४१; ४२; ४७			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
५२; १३—२; ३; ३			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
११; १२; १२; १४—१			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
१५—६; ८; ८; १२; १२			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
१२; १७—१०; १२; १५			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
१८; १९; २०; २१; २२			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
२८; १८—८; ९; १५			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
२१; २२; २३; २४; २५			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
३७; ३८; ३९; ४०; ५९			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
६०			यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यत्प्रभावः	१३	३	यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	
यत्र	६	२०; २०; २१	यदि	३—३		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६		युक्तः	२—३९; ६३; ३—२६	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
५—२२; ७—१२, १२;			योगात्	६—३७		रजोगुणसमुद्भवः	३—३७		राज्यम्	१—३२, ३३;	
१४, २९; ३०; ९—२२			योगाय	२—५०		रणसमुद्यमे	१—२२		२—८; ११—३३		
२३; २९; ३२;			योगालुब्धस्य	६—३		रणात्	२—३५		राज्येन	१—३२	
११—२२; ३२; १२—१;			योगालुब्धः	६—४		रणे	१—४६; ११—३४		रात्रिम्	८—१७	
१, २; ३; ६; २०;			योगिनम्	६—२७		रताः	५—२५; १२—४		रात्रिः	८—२५	
१३—३४; १७—१५			योगिनः	७—२५;		रथम्	१—२१		रात्र्यागमे	८—१८; १९	
येन—१७; ३—२;			५—११; ६—१९;			रथोत्तमम्	१—२४		राघनम्	७—२२	
७—३५; ६—६; ८—२२;			८—१४; २३; १५—११			रथोपस्थे	१—४७		रामः	१०—३१	
१०—१०; १२—१९;			भोमिनाम्	३—३;		रमते	५—२२; १८—३६		रि.		
१८—२०; ४६			योगिन्	१०—१७		रमन्ति	१०—९		रिपुः	६—५	
येषाम्—१—३३; २—३५;			योगी	५—२४;		रविः	१०—२१; १३—३३		रु.		
५—१६; १९; ७—२८;			६—१; २; ८; १०; १५;			रसनम्	१५—९		रुद्राणाम्	१०—२३	
१०—६			२८; ३१; ३२; ४५; ४६;			रसवर्जम्	२—५९		रुद्रादित्याः	११—२२	
यो			४६; ४६; ८—२५;			रसः	२—५९; ५—८		रुद्रान्	११—६९	
योक्तव्यः	६—२३		२७; २८; १२—१४			रसालम्बकः	१५—१३		रुद्राणां	७—२९	
योगस्थेऽसम्	९—२२		योगे	२—१९		रस्याः	१७—८		रुद्राणां	७—२९	
योगधारणात्	८—१२		योगेन	१०—७; १२—६;		रहसि	६—१०		रुद्रिप्रदिष्टान्	२—५	
योगबलेन	८—१०		१३—२४; १८—३३			रहस्यम्	७—३		रु.		
योगब्रह्मः	६—४१		योगेश्वर	११—४		रा.			रूपस्य	११—५२	
योगमायासमावृतः	७—२५		योगेश्वरः	१८—७८		राक्षसीम्	९—१२		रूपम्	११—३; ९; २०;	
योगवशाः	७—२८		योगेश्वरात्	१८—७५		रागद्वेषविषयकैः	२—६४		२३; ४५; ४७; ४९;		
योगयुक्तः	५—६; ७;		योगैः	५—५		रागद्वेषौ—३४; १८—५१			४९; ५०; ५१; ५२;		
	८—२७		योत्स्यमानान्	१—२३		रागात्मकम्	१७—७		१५—३; १८—७७		
योगयुक्तात्मा	६—२९		योत्स्ये	२—९; १८—५९		रागी	१८—२७		रूपाणि	११—५	
योगविचिताम्	१२—१		योद्धव्यम्	१—२२		राजगुह्यम्	९—२		रूपाणां	११—४६	
योगसंगितम्	६—२३		योद्धुकामान्	१—२२		राजन्	११—९; १८—७६;		रु.		
योगसंन्यस्त-			योधयुक्तैः	११—२६		राजर्षयः	७७		रो.		
कर्माणम्	७—४१		योधवीरान्	११—३४		राजर्षयः	७—२; ९—३३		रोमहर्षणम्	१८—७४	
योगसंनिद्धः	७—३८		योधाः	११—३२		राजविद्या	९—२		रोमहर्षः	१—२९	
योगसंनिद्धिम्	६—३७		योनिषु	१६—१९		राजसस्य	१७—९		रु.		
योगसंबन्ध्या	६—२०		योनिम्	१६—२०		राजसम्	१७—१२; १८;		लघ्वाशी	१८—५२	
योगस्थः	२—४८		योनिः	१७—३		२१; १८—८; २१;			लब्धव्यम्	१६—१३	
योगस्थ	६—४४		यौ.			२४; २८			लब्ध्वा	१८—७३	
योगम्	२—५३; ७—१;		यौवनम्	२—१३		राजसः	१८—२७		लब्ध्वा	१८—७३	
४२; ५—१; ५; ६—२;			र.			राजसः	७—१२; १७—१८;		७—२२; १८—४५; ५४		
३; १२; १९; ७—१			रक्षांसि	११—३६		राजसः	१७—४		लभन्ते—३२; ५—२५;		
९—५; १०—७; १८;			रजसः	१७—१६; १७		राजगी	१७—२३;		९—२१		
११—८; १८—७५			रजसि	१७—१२; १५		१८—३१; ३४			लभस्व	११—३३	
योगः—४८; ५०; ७—२;			रजः	१७—५७; ९; १०;		राजा	१—२; १६		लभे	११—२५	
३; ६—१६; १७; २३;			१०; १०; १७—१			राज्यमुखलोमेन	१—४५		लभेत्	१८—८	
३३; ३६									लभ्यः	८—२२	

पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०
ला.	व.	वसुनाम्	विक्रान्तः
लाघवम् २-३५	वस्तुम् १०-१६	वसुम् ११-६	विगतकल्पः ६-२८
लाभम् ६-२२	वक्त्राणि ११-२७, २८, २९	वहामि ९-२२	विगतत्वरः ३-२२
लाभालाभौ २-३८	वस्यामि ७-२; ८-२३;	वह्निः ३-३८	विगतभीः ६-१४
लि.	१०-१; १८-६४	वः ३-१०; ११, १२	विगतमृदः २-५६;
लिङ्गैः १४-२१	वचनम् १-२; ११-३५;		१८-४४
लिख्यते ५-७, १०;	१८-७;	वा.	विगतः ११-१
१३-३१; १८-१७	वचः २-१०; १०-६;	वा १-३२; २-६, ६;	विगतेष्वाभयकोवः ५-२८
लिम्पन्ति ४-१४	११-१; १८-६४	२०; २०; २६, ३७, ३७;	विगुणः ३-३५; १८-४७
लु.	१८-७३	६-३२, ३२; ८-६;	विचक्षणः १८-२
लुप्तपिण्डोदकक्रियाः १-४२	वज्रम् १०-२८	१०-४१; ११-४१;	विचालयेत् ३-२९
लुब्धः १८-२७	वद ३-२२	१५-१०; १०; १७-१९;	विचास्यते ६-२२;
ले.	वदति २-२९	२६; १८-६५; १५;	
लेलिहसे ११-३०	वदनैः ११-३०	२४, ४०, ४०	
लो.	वदन्ति ८-११	वाक् १०-३४	विचेतसः ९-१२
लोकक्षयकृत् ११-३२	वदसि १०-१४	वाक्यम् १-२१; २-१;	विजयम् १-३२
लोकत्रयम् ११-२०;	यदिष्यन्ति २-३६	१७-१५	विजयः १८-७८
१५-१७	वयम् १-३७; ४५;	वाक्येन ३-२	विज्ञाननः २-४६
लोकत्रये ११-४३	२-१२	वाक्ययम् १७-१५	विज्ञानीतः २-१९
लोकमहेश्वरम् १०-३	वर ८-४	वाचम् २-४२	विज्ञानीयम् ४-४
लोकसंग्रहम् ३-२०; २५	वरुणः १०-२९; ११-३९	वाच्यम् १८-६७	विजितात्मा ५-७
लोकस्य ५-१४; ११-४३	वर्णसंकरः १-४३	वादः १०-३२	विजितेन्द्रियः ६-८
लोकम् ९-३३; १३-३३	कारकैः १-४३	वादिनः २-४२	विशदम् ११-३१
लोकः ३-९, २१; ४-३१;	वर्णसंकरः १-४१	वायुः २-६७; ७-४;	विशानसहितम् ९-१
४०; ७-२५; १०-६;	वर्तते ५-२६; ६-३१;	९-६; ११-३९; १५-८	विशानम् १८-४२
१२-१५	१६-२३	वायोः ६-३४	विशाय १३-१८
लोकात् १२-१५	वर्तन्ते ३-२८; ५-९;	वाष्ण्य १-४१; ३-३६	वितताः ४-३२
लोकान् ४-४१; १०-१६;	१४-२३	वासवः १०-२२	विचोशः १०-२३
११-३०, ३२; १४-१४;	वर्तमानः ६-३१; १३-२३	वासः १-४४	विदधामि ७-२१
१८-१७, ७१	वर्तमानानि ७-२६	वावाति २-२२	विदितात्मनाम् ५-२६
लोकाः ३-२४; ८-१६;	वर्ते ३-२२	वासुकिः १०-२८	विदित्वा २-२५; ८-२८
११-२३, २९	वर्तत ६-६	वासुदेवस्य १८-७४	विदुः ४-२; ७-२९;
लोके २-५; ३-३;	वर्तयम् ३-२३	वासुदेवः ७-१९;	३०, ३०; ८-१७;
४-१२; ६-४२;	वर्म ३-२३; ४-११	१०-६७; ११-५०	१०-२, १४; १३-३४;
१३-१३; १५-१६;	वर्मम् ९-१९		१६-७; १८-२
१८; १६-६	वशम् ३-३४; ६-२६	वि.	विद्धि २-१७; ३-१५;
लोकेषु ३-२२	वशात् ९-८	विकम्पितम् २-३१	३२, ३७; ४-१३; ३२;
लोभः १४-१२, १७;	वशी ५-१३	विकर्णः १-८	३४; ६-२; ७-५, १०;
१६-२१	वशो २-६१	विकर्मणः ४-१७	१२; १०-२४, २७;
लोभोपहतचेतसः १-३८	वश्यात्मना ६-३६	विकारान् १३-१९	१३-२, १९, १९, २६;

अकारादिवर्णानुक्रमः

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
वेद्यम् ९-१७; ११-३८			व्यासः १०-१३; ३७			शरीरस्थम् १७-६			शास्त्रविधानोक्तम् १६-२४		
वेद्यः १५-१५			व्याहरन् ८-१३			शरीरस्थः १३-२१			शास्त्रविधिम् १६-२३;		
वेपथुः ११-२९			व्युः १८-५१			शरीरम् १३-१; १५-८			१७-१		
वेपथुमानः ११-३५			व्यूः १-२			शरीराणि २-२२			शास्त्रम् १५-२०; १६-२४		
वै.			व्यूः १-३			शरीरिणः २-१८			शि.		
वेनतेयः १०-३०			व्र. १८-६६			शरीरे १-२९; २-२०;			शिक्षणं १-१७		
वैराग्यम् १३-८; १८-५२			व्र. २-५४			११-१३			शिक्षरिणाम् १०-२३		
वैराग्येण ६-३५			शु. ५-२३			शर्म ११-२५			शिरसा ११-१४		
वैरिणम् ३-३७			शु. १२-९			शशाङ्कः ११-३९;			शिष्यः २-७		
वैश्यकर्म १८-४४			शु. ११-८			१५-८			शिष्येण १-३		
वैरयाः ९-३२			शु. ११-८			शशिसूर्यनेत्रम् ११-१९			शी.		
वैश्वानरः १५-१४			शु. ११-८			शशिसूर्ययोः ७-८			शीतोष्णसुखदुःखदाः २-१४		
वै.			शु. ११-८			शशी १०-२१			शीतोष्णसुखदुःखेषु ६-७;		
व्यक्तमध्यानि २-२८			शु. ११-८			शश्वत् ९-३१			२२-१८		
व्यक्तयः ८-१८			शु. ११-८			शस्त्रपाणयः १-४६			शु.		
व्यक्तिम् ७-२४; १०-१४			शु. ११-८			शस्त्रभूनाम् १०-३१			शुक्लकृणो ८-२६		
व्यतिरिच्यति २-५२			शु. ११-८			शस्त्रनसते १-२०			शुक्लः ८-२४		
व्यतीतानि ७-५			शु. ११-८			शस्त्राणि २-२३			शुचः १६-५; १८-६६		
व्यथन्ति १४-२१			शु. ११-८			शस्त्रः १०-२३			शुचिः १२-१६		
व्यथयन्ति २-१५			शु. ११-८			शससि ५-१			शुचीनाम् ६-४१		
व्यथा ११-४९			शु. ११-८			शा. १५-२			शुचौ ६-११		
व्यथिष्ठाः ११-३४			शु. ११-८			शास्त्राः १५-२			शुनि ५-१८		
व्यदारयत् १-१९			शु. ११-८			शाधि २-७			शुभान् १८-७१		
व्यनुनादयन् १-२९			शु. ११-८			शान्तरजसम् ६-२७			शुभाशुभपरिवागी १२-१७		
व्यपात्रित्य ९-३२			शु. ११-८			शान्तः १८-५३			शुभाशुभकलेः ९-२८		
व्यपेतभीः ११-४९			शु. ११-८			शान्तिम् २-७०, ७१;			शुभाशुभम् २-५७		
व्यवसायः १०-३६;			शु. ११-८			७-३९; ५-१७, २९;			शु.		
१८-५९			शु. ११-८			६-१५; ९-३१;			शुद्धस्य १८-४४		
व्यवसायात्मिका २-४१;			शु. ११-८			१८-६२			शुद्धाणाम् १८-४१		
४४			शु. ११-८			शान्तिः २-६६; २२-१२			शुद्राः ९-३२		
व्यवसितः ९-३०			शु. ११-८			१६-२			शुयः १-४; ९		
व्यवसिताः १-४५			शु. ११-८			शारीरम् ४-२१; १७-१४			शु.		
व्यवस्थितान् १-२०			शु. ११-८			शाश्वतघर्मगोप्ता ११-१८			शृणु २-२९; ७-१		
व्यवस्थितौ ३-३४			शु. ११-८			शाश्वतस्य १४-२७			१०-१; १३-३		
व्या.			शु. ११-८			शाश्वतम् १०-१२;			१६-६; १७-२;		
पञ्चाननम् ११-२४			शु. ११-८			१८-५६; ६२			७; १८-४; १९; २९;		
पञ्चम् ११-२०			शु. ११-८			शाश्वतः २-२०			३६; ४५; ६४		
पञ्चमिषेण ३-२			शु. ११-८			शाश्वताः १-४३			शृणुयात् १८-७१		
पञ्चम् १०-१६			शु. ११-८			शाश्वतीः ६-४१			शृणोति २-२९		
पञ्चमसादान् १८-७५			शु. ११-८			शाश्वते ८-२६					

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
शृण्वतः	१०—१८		श्रीमताम्	६—४१		स.			सत्त्वसंशुद्धिः	१६—१	
शृण्वन्	५—८		श्रीमत्	१०—४१		सक्तम्	१८—२२		सत्त्वस्थाः	१४—१८	
शौ.			श्रीः १०—३४; १८—७८			सक्तः	५—१२		सत्त्वम्	१०—३६; ४१	
शैब्यः	१—५		शु.			सक्ताः	३—२५		१३—२६; १४—५, ६,		
शो.			श्रुतवान्	१८—७५		सखा ४—३; ११—४१;			९, १०, १०, १०, ११;		
शोकसंविन्मानसः	१—४७		श्रुत्स्य	२—५२		४४			१७—१; १८—४०		
शोकम्	२—८; १८—३५		श्रुतम्	१८—७२		सखीन्	१—२६		सत्त्वात्	१४—१७	
शोचति	१२—१७;		श्रुतिपरायणाः	१३—२५		सखे	११—४१		सत्त्वानुरूपा	१७—३	
	१८—५४		श्रुतिविप्रतिपन्ना	२—५३		सख्युः	११—४४		सत्त्वे	१४—१४	
शोचिदुम् २—२६; २७; ३०			श्रुतौ	११—२		सगद्भदम्	११—३५		सदसत्परम्	११—३७	
शोषयति	२—२३		श्रुत्या २—२९; ११—३५;			सङ्गरहितम्	१८—२३		सदस्योनिजन्मसु	१३—२१	
शौ.			१३—२५			सङ्गवर्जितः	११—५५		सदा ५—२८; ६—१५		
शौचम् १३—७; १६—३;			श्रुतिविप्रतिपन्ना	२—५३		सङ्गविवर्जितः	१२—१८		२८; ८—६; १०—१७;		
७; १७—१४; १८—४२			श्रुत्या २—२९; ११—३५;			सङ्गम् २—४८; ५—१०;			१८—५६		
शौर्यम्	१८—४३		१३—२५			११; १८—६; ९			सदृशम् ३—३३; ४—३८		
श्या.			श्रे.			सङ्गः	२—४३; ६२		सदृशः	१६—१५	
श्यालाः	१—३४		श्रेयः १—३१; २—५, ७,			सङ्गात्	२—६२		सदृशी	११—१२	
श्र.			३१, ३—१; ११, ३५;			सद्दयामम्	२—३३		सदोषम्	१८—४८	
श्रद्धाधनाः	१२—२०		५—१; १२—१२;			सचराचरम्	९—१०;		सद्भावे	१७—२६	
श्रद्धया ६—३७; ७—२१;			१६—२२			११—७			सनातनमङ्ग ३१; ७—१०		
२२; ९—२३; १२—२;			श्रेयान् ३—३५; ४—३३;			सचेताः	११—५१		सनातनः २—२४; ८—२०;		
१७—१; १७			१८—४७			सच्छब्दः	१७—२६		११—१८; १५—७		
श्रद्धा १७—२; ३			श्रेष्ठः	३—२१		सज्जते	३—२८		सनातनाः	१—४०	
श्रद्धामयः	१७—३		श्रो.			सज्जन्ते	३—२९		सन्	४—६; ६	
श्रद्धावन्तः	३—११		श्रोतव्यस्य	२—५२		सततयुक्तानाम्	१०—१०		सन्तः	३—११	
श्रद्धावान् ४—३; ६—४७;			श्रोत्रम्	१५—९		सततयुक्ताः	१२—१		सपत्नान्	११—३४	
१८—७१			श्रोत्रादीनि	४—२६		सततम् ३—१९; ६—१०;			सप्त	१०—६	
श्रद्धाविरहितम्	१७—१३		श्रोष्यसि	१८—५८		८—१४; ९—१४;			सप्तक्षयम्	११—४२	
श्रद्धाम्	७—२१		श्व.			१२—१४; १७—२४;			सप्तग्राम ४—२३; ७—१;		
श्रि.			श्वपके	५—१८		१८—५७			११—३०		
श्रिताः	९—१२		श्वशुरान्	१—२७		सतः	२—१६		सप्तमान्	११—३०	
श्री.			श्वशुराः	१—३४		सति	१८—१६		सप्तचित्तत्वम्	१३—९	
श्रीमद्वान् २—२; ११,			श्वसन्	५—८		सत् ९—१९; ११—३७;			समता	१०—५	
५५; ३—३; ३७; ४—१;			श्वेतैः	१—१४		१३—१२; १७—२३			समतीतानि	७—२६	
५; ५—२; ६—१; ३५,			श्वे.			२६; २७; २७			समतीत्य	१४—२६	
४०; ७—१; ८—३;			श्व.			सत्कारमानपूर्वार्थम् १७—१८			समत्वम्	२—४८	
९—१; १०—१; १९;			श्वेतैः	१—१४		सत्यम् १०—४; १६—२;			समदृष्टिः	५—१८	
११—५; ३२; ४७; ५२;			श्व.			७; १७—१५; १८—६५			समदुःखसुखम्	२—१५	
			श्वप्सासाः	८—२४; २५		सत्त्ववताम्	१०—३६		समदुःखमुखः	१२—१३;	
						सत्त्वसमाधिः	१८—१०		१४—२४		

पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०	पदानि अ० श्लो०
समधिगच्छति ३-४	समौ ५-२७	सर्वधर्मान् १८-६६	७-७, १३, १९;
समबुद्धयः १२-४	सम्यक् ५-४; ८-१०;	सर्वधापेभ्यः १८-६६	८-२२, २८; ९-४;
समबुद्धिः ६-९	९-३०	सर्वपापैः १०-३	१०-८, १४; ११-४०;
समलोप्यात्म-	सरसाम् १०-२४	सर्वभावेन १५-१९;	१३-१३; १८-४६
काञ्चनः ६-८; १४-२४	सर्गः ५-१९	१८-६२	सर्वः ३-५; ११-४०
समवस्थितम् १३-२८	सर्गाणाम् १०-३२	सर्वभूतस्थम् ६-२९	सर्वाणि २-३०, ६१;
समवेतान् १-२५	सर्गे ७-२७; १४-२	सर्वभूतस्थितम् ६-३१	३-३०; ४-५, २७;
समवेताः १-१	सर्पाणाम् १०-२८	सर्वभूतहिते ५-२५;	७-६; ९-६; १२-६;
समम् ५-१९; ६-१३;	सर्व ११-४०	१२-४	१५-१३
३२; १३-२७, २८	सर्वकर्मणाम् १८-१३	सर्वभूतात्मभूतात्मा ५-७	सर्वान् १-२७; २-५५;
समन्ततः ६-२४	सर्वकर्मफलवागम् १२-११;	सर्वभूतानान् २-६९;	७१; ४-३२; ६-२४;
समन्तात् ११-१७, ३०	१८-२	५-२९;	११-१५, १५
समः २-४८; ४-२२;	सर्वकर्माणि ३-२६;	१०-३९;	सर्वारम्भपरित्यागी
९-२९; १२-१८, १८;	४-३७; ५-१३;	१४-३;	१२-१६; १४-२५
१८-५४	१८-५६, ५७	सर्वभूतानि ६-२९;	सर्वारम्भाः १८-४८
समागताः १-२३	सर्वकामेभ्यः ६-१८	७-२७; ९-४, ७;	सर्वाधान् १८-३२
समाचर ३-९, १९	सर्वकिंस्त्वियैः ५-१३	१८-६१	सर्वार्थ्यमयम् ११-११
समाचरन् ३-२६	सर्वलोकेषु १३-२०	सर्वभूताश्रयस्थितः १०-२८	सर्वाः ८-१८;
समावातुम् १२-९	सर्वगतम् ३-१५;	सर्वभूतेषु ३-१८;	११-२०; १५-१३
समावाय १७-११	१३-३२	७-९;	सर्वे १-६, ९, ११;
समाधिसख्य २-५४	सर्वगतः २-२४	११-५५;	२-१२, ७०; ४-१९;
समाधौ २-४४, ५३	सर्वगुह्यतमम् १८-६४	सर्वभूत १३-२४	३०; ७-१८; १०-१३;
समाप्नोषि ११-४०	सर्वज्ञानविमूढान् ३-३२	सर्वयज्ञानाम् ९-२४	११-२२, २६, ३२,
समारम्भाः ४-१९	सर्वतः २-४६; ११-१६,	सर्वयोनियु १४-४	३६; १४-१
समासतः १३-१८	४०	सर्वलोकमहेश्वरम् ५-२९	सर्वेन्द्रिय-
समासेन १३-३, ६;	सर्वतःपाणिपादम् १३-१३	सर्ववित् १५-१९	गुणाभासम् १३-१४
१८-५०	सर्वतःश्रुतिम् १३-१३	सर्ववृक्षाणाम् १०-२६	सर्वेन्द्रिय-
समाहृतम् ११-३२	सर्वतोऽक्षिशिरो-	सर्ववेदेषु ७-८	विवर्जितम् १३-१४
समाहितः ६-७	मुखम् १३-१३	सर्वदाः १-१८; २-५८;	सर्वेभ्यः ४-३६
समाः ६-४१	सर्वतोदीप्तिमन्तम् ११-१७	६८; ३-२३, २७;	सर्वेषाम् १-२५; ६-४७
समितिजयः १-८	सर्वत्र २-५७; ६-३०,	४-११; १०-२;	सर्वेषु १-११; २-४६;
समिद्धः ४-३७	३२; १२-४; १३-२८,	१३-२९	८-७, २०, २७;
समीक्ष्य १-२७	३२; १८-४९	सर्वसंकल्पसंन्यासी ६-४	१३-१७; १८-२१, ५४
समुद्रम् २-७०; ११-२८	सर्वत्रगम् १२-३	सर्वस्य २-३०;	सर्वैः १५-१५
समुद्रार्ता १२-७	सर्वत्रगः ९-६	७-२५; ८-९;	सविकारम् १३-६
समुपस्थितम् १-२८; २-२	सर्वथा ६-३१; १३-२३	१०-८; १३-१७;	सविज्ञानम् ७-२
समुपाश्रितः १८-५२	सर्वदुर्गाणि १८-५८	१५-१५; १७-३, ७	सव्यसाचिन् ११-३३
समुद्भवेगाः ११-२९, २९	सर्वदुःखानाम् २-६५	सर्वहरः १०-३४	सद्यस् १-४७
समुद्रम् ११-३३	सर्वदेहिनाम् १४-८	सर्वम् २-१७;	सह १-२२; ११-२६,
समे २-३८	सर्वद्वाराणि ८-१२	४-३१, ३६; ६-३०;	३६, ३३, ३३
	सर्वद्वारेषु १४-११		

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
सहजम्	१८—४८		संन्यासिनाम्	१८—१२		संनिद्धौ	८—१५; १८—४५		सार्विकः	१७—११;	
सहदेवः	१—१६		संन्यासी	६—४		संस्तभ्य	६—४३			१८—९, २६	
सहयज्ञाः	३—१०		संन्यासेन	१८—४९		संस्तर्षाणाः	३—४३		सार्विकाः	७—१२; १७—४	
सहसा	१—१३		संपत्	१६—५		संस्तृत्य	५—२२		नास्त्विकी	१७—२३	
सहस्रकृत्वः	११—३९		संपदम्	१६—३, ४, ७		संहरते	१८—७६; ७६			१८—३०, ३३	
सहस्रबाहो	११—४६		संपद्यते	१३—३०			७७, ७०		साधर्म्यम्	१४—२	
सहस्रपुरापर्यन्तम्	८—१७		संपश्यन्	३—२०			२—५८		साधिमृताधिदैवम्	७—३०	
सहस्रशः	११—५		संप्रकीर्तितः	१८—४		स.			नाभियज्ञम्	७—३०	
सहस्रेषु	७—३		संप्रतिष्ठा	१५—३		सः	१—१३, १९, २७;		साधुभावे	१७—२६	
संकरस्य	३—२४		संप्रवृत्तानि	१४—२२		८—१५, २१, ७०, ७१;			साधुषु	६—९	
सकरः	१—४२		संप्रेक्ष्य	६—१३		३—६, ७, १२, १५, २१;			साधुः	९—३०	
संकल्पप्रभवान्	६—२४		संस्तुतोदके	२—४६		४२; ४—२, ३, ९, १४;			साधूनाम्	४—८	
संख्ये	१—४७; २—४		सवर्णिनः	१—३४		१८; १८; २०; ५—३;			साध्याः	११—२२	
संश्रद्धेय	८—११		समवन्ति	१४—४		५, १०, २१, २३, २३;			साम	९—१७	
संघातः	१३—६		संभवः	१४—३		२४, २८; ६—१, २३, ३०;			सामर्थ्यम्	२—३६	
संजय	१—१		संभवाभि	४—६, ८		३१, ३२, ४४, ४४;			सामवेदः	१०—२२	
संजयः	१—२, २४, ४७;		संभावितस्य	२—३४		७—१७, १८, १९, २२;			सामाधिक्यस्य	१०—३३	
२—१, ९; ११—९;			संमोहम्	७—२७		८—५, १०, १३, १९;			साम्नाम्	१०—३५	
३५, ५०; १८—७४			संमोहः	२—६३		२०, २२; ९—३०, ३०;			साम्ने	५—१९	
संजनयन्	१—१२		समोहात्	२—६३		१०—३, ७; ११—१४;			साम्नेन	६—३३	
संजयति	१४—९, ९		संयनेन्द्रियः	४—३९		५५; १२—१४, १५;			साहकारेण	१८—२४	
संजायते	२—६२;		सयमताम्	१०—२९		१६, १७; १३—३;			साख्ययोगी	५—४	
१३—२६; १४—१७			सयमाप्तिषु	४—२६		२३, २७, २९; १४—१९;			साख्यम्	५—५	
संज्ञार्थम्	१—७		सयमी	२—६९		२५, २६; १५—१, १९;			साख्यानाम्	३—३	
संतिरिभ्यसि	४—३६		सयम्य	२—६१; ३—६;		१६—२३; १७—३, ३;			सांख्ये	२—३९; १८—१३	
संशुद्धः	३—१७;		६—१४; ८—१२			११; १८—८, ९, ११;			सांख्येन	१३—२४	
१२—१४, १९			संयाति	२—२२; १५—८		१६, १७, ७१			सांख्यैः	५—५	
संहस्यते	११—२७		संवादम्	१८—७०, ७४, ७६		सा.			सिद्धये	७—३; १८—१३	
संनियम्य	१२—४		संवृत्तः	११—५१		सा	२—६९; ६—१९;		सिद्धसंघाः	११—३६	
संनिविष्टः	१५—१५		संशयस्य	६—३९		११—१२; १७—२;			सिद्धः	१६—१४	
संन्यसनात्	३—४		संशयम्	४—४२; ६—३९		१८—३०, ३१, ३२;			सिद्धानाम्	७—३;	
संन्यस्य	३—३०, ५—१३;		संशयः	८—५;		३३, ३४, ३५				१०—२६	
१२—६; १८—५७				१०—२७;					सिद्धिम्	३—४; ४—१२;	
संन्यासयोग-			संशयात्मनः	४—४०		साक्षात्	१८—७५		१२—१०;	१४—१;	
शुक्ला	९—२८		संशयात्मा	४—४०		साक्षी	९—१८		१६—२३;	१८—४५;	
संन्यासस्य	१८—१		संशितप्रताः	४—२८		सामरः	१०—२४		४६, ५०		
संन्यासम्	५—१; ६—२;		संशुद्धकिल्बिषः	६—४५		सात्यकिः	१—१७		सिद्धिः	४—१२	
१८—२			संश्रिताः	१६—१८		सार्विकप्रियाः	१७—८		सिद्धिः	४—२२	
संन्यासः	५—२, ६;		संसारेषु	१६—१९		सार्विकम्	१४—१६;		सिद्धौ	४—२२	
				३—२०;		१७—१७;	२०;		सिद्धयसिद्धयोः	२—४८;	
						१८—२०, २३, ३७					

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
सिंहनादम्	१—१२		सुमुखम्	९—२		स्क-	१०—२४		स्थिराम्	६—३३	
सी.			सुद्धत्	९—१८		स्कन्दः	१०—२४		स्थिराः	१७—८	
सीदन्ति	१—२९		सुद्धदम्	५—२९		स्त.	१८—२८		स्थैर्यम्	१३—७	
सु.			सुद्धदः	१—२७		स्तम्भः	१८—२८		स्थि.	१३—७	
			सुहृन्मित्रार्थुदासीन-			स्तम्भाः	१६—२७		स्थिग्धाः	१७—८	
			मध्यस्थद्वेष्यवन्धुषु	६—९		स्तु.	११—२१		स्थानम्	१५—९	
सुकृतदुष्कृते	२—५०		सु.			स्तुतिमिः	११—२१		स्थानम्	५—२७	
सुकृतस्य	१४—१६		सुक्ष्मत्वात्	१३—१५		स्तुतिमिः	११—२१		स्थानम्	५—२७	
सुकृतम्	५—१५		सुतापुत्रः	११—२६		स्तेनः	३—१२		स्थानम्	५—८	
सुकृतिनः	७—१६		सुत्रे	७—७		स्त्रि.	९—३२		स्थानम्	५—८	
सुखदुःखे	२—३८		सुयते	९—१०		स्त्रि.	९—३२		स्थानम्	५—८	
सुखदुःखसंज्ञेः	१५—५		सूर्यसदृशस्य	११—१२		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखदुःखानाम्	१३—२०		सूर्यः	१५—६		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखसङ्केतः	१४—६		सु.			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखस्य	१४—२७		सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखम् २—६६; ४—४०;			सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
५—३; १३; २१; २१;			सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
६—२१; २७; २८; ३२;			सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
१०—४; १३—६;			सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
१६—२३; १८—३६;			सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
३७; ३८; ३९			सुजति	५—१४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखानि	१—३२, ३३		से.			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखिनः १—३७; २—३२			सेनयोः	१—२१, २४;		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखी ५—२३; १६—१४			२७; २—१०			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखे	१४—९		सेनानीनाम्	१०—२४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखेन	६—२८		सेवते	१४—२६		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुखेषु	२—५६		सेवया	४—३४		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुयोधमणिपुष्पकौ	१—१६		सै.			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुदुराचारः	९—३०		सैन्यस्य	१—७		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुदुर्दर्शम्	११—५२		सो.			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुदुर्लभः	७—१९		सोदुम् ५—२३; ११—४४			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुदुष्करम्	६—३४		सोमपाः	९—२०		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुनिश्चितम्	५—१		सोमः	१५—१३		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुरगणाः	१०—२		सौ.			स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुरसंघाः	११—२१		सौक्ष्म्यात्	१३—३२		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुराणाम्	२—८		सौभद्रः	१—६; १८		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुरेन्द्रलोकम्	९—२०		सौमदक्षिः	१—८		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुलभः	८—२४		सौम्यत्वम्	१३—१६		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
सुनिरुद्धमूलम्	१५—३		सौम्यवपुः	११—५०		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	
			सौम्यम्	११—५१		स्त्री.	१—४१		स्थानम्	५—८	

पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०	पदानि	अ०	श्लो०
स्वजनम्	१—२८; ३१, ३७;		स्वम्	६—१३		हविः	४—२४		हु.		
	४५		स्वा.			हस्तात्	१—३०		हुतम्	४—२४; ९—१६;	
स्वतेजसा	११—१९		स्वाध्यायज्ञानयशः	४—२८		हस्तिनि	५—१८			१७—२८	
स्वधर्मम्	२—३१, ३३		स्वाध्यायः	१६—१					हु.		
स्वधर्मः	३—३५; १८—४७		स्वाध्यायाम्यसनम्	१७—१५		हा.					
स्वधर्म	३—३५		स्वाम्	४—६; ९—८		हानिः	२—६५		हृतशानाः	७—२०	
स्वधा	९—१६		स्वे.						हृत्यम्	४—४२	
स्वनुष्ठितात्	३—३५;		स्वे	१८—४५; ४५		हि.			हृदयदोर्बल्यम्	२—३	
	१८—४७		स्वेन	१८—६०		हि	१—११, ३७; ४२;		हृदयानि	१—१९	
स्वपन्	५—८		ह.				२—५०८; १५; २७; ३१;		हृदि	८—१२; १३—१७;	
स्वप्नम्	१८—३५		ह	२—९			४१; ४९; ५१; ६०; ६१;			१५—१५	
स्वप्नविवान्	१—३७		हृतम्	२—१९			६५; ६७; ३—५; ५८;		हृद्देशे	१८—६१	
स्वभावजम्	१८—४२; ४३;		हृतः	२—३७; १६—१४			१२; १९; २०; २३; ३४;		हृद्याः	१७—८	
	४४; ४४		हृतान्	११—३४			४—३७; १२; १७; ३८;		हृषितः	११—४५	
स्वभाववा	१७—२		हृत्वा	१—३१; ३६; ३७;			५—३; १९; २२; ६—२;		हृषीकेशः	११—३६; १८—१	
स्वभावजेन	१८—६०		२—५; ६; १८—१७				४; ५; २७; ३४; ३९; ४०;		हृषीकेशम्	१—२१;	
स्वभावनिवतम्	१८—४७		हृनिष्ये	१६—१४			४२; ४४; ७—१४; १७;			२—९	
स्वभावप्रभैः	१८—४१		हृन्त	१०—१९			१८; २२; ८—२६;		हृषीकेशः	१—१५; २४;	
स्वभावः	५—१४; ८—३		हृन्तारम्	२—१९			९—२४; ३०; ३२;		हृषोमा	११—१४	
स्वयम्भू	३८; १०—१३;		हृन्ति	२—१९; २१;			१०—२; १४; १६; १८;		हृष्यति	१२—१७	
	१५; १८—७५		हृन्तुम्	१—३५; ३७; ४५			१९; ११—२; २०; २१;		हृष्यामि	१८—७६; ७७	
स्वया	७—२०		हृन्त्यते	२—१९; २०			२४; ३१; १२—५; १२;		हे.		
स्वर्गतिम्	९—२०		हृन्त्यमाने	२—२०			१३—२१; २८; १४—२७;		हे	११—४१; ४१; ४१	
स्वर्गद्वारम्	२—३२		हृन्त्युः	१—४६			१८—४; ११; ४८		हेतवः	१८—१५	
स्वर्गपराः	२—४३		हृष्येः	१—१४		हितकाम्यया	१०—१		हेतुना	९—१०	
स्वर्गलोकम्	९—२१		हरति	२—६७		हितम्	१८—६४		हेतुमद्भिः	१३—	
स्वर्गम्	२—३७		हरन्ति	२—६०		हिला	२—३३		हेतुः	१३—२०; २०	
स्वल्पम्	२—४०		हरिः	११—९		हिनस्ति	१३—२८		हेतोः	१—३५	
स्वस्ति	११—२१		हरेः	१८—७७		हिमालयः	१०—२५		हि.		
स्वस्यः	१४—२४		हर्षशोकान्वितः	१८—२७		हिंसात्मकः	१८—२७		हियते	६—४४	
स्वस्याः	३—३३		हर्षम्	१—१२		हिंसाम्	१८—२५		ही.		
			हर्षामर्षभयोद्वेगैः	१२—१५					हीः	१६—२	

3088

समाप्तिमगमदयं श्रीमद्भगवद्गीताश्लोकान्तर्गतपदानां